

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης

Βιβλίο 5

Κατωρίγιος

Πόλεμος

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN(set): 978-618-5031-57-2

ISBN: 978-618-5031-62-6

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο
[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης
ΒΙΒΛΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Κατωρίγιος Πόλεμος

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

[Θυγατέρες της Πόλης]

/1\

Η Αρχόντισσα της Πόλης βαδίζει σε κρυφούς δρόμους, γλιστρά πάνω σε ενεργειακές ροές, αναζητά τις Αδελφές της, κάνει λάθη, αναρωτιέται για τη φύση του παρελθόντος, ψάχνει λύση για ένα μελλοντικό πρόβλημα, αισθάνεται κυνηγημένη...

Η Κορίνα βάδιζε μέσα στους πολεμοχτυπημένους δρόμους της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας ακολουθώντας τα πολεοσημάδια που έβλεπε να σχηματίζονται επάνω στο φυλακτό της και να αντανakλώνται στην Πόλη. Νυχτερινά σκοτάδια απλώνονταν γύρω της, διακοπτόμενα από φωτεινά σημεία – δημόσιες λάμπες, ανοιχτά φωτισμένα παράθυρα, πινακίδες...

Διέσχισε ένα στενό σοκάκι ανάμεσα σε πανύψηλους ουρανοξύστες, ανέβηκε σε μια γέφυρα, έστριψε σε μια άλλη γέφυρα, βάδισε σε μια ταράτσα ανάμεσα σε τεντωμένα καλώδια και κεραίες, κατέβηκε μια μεταλλική σκάλα, πάτησε σ'ένα μπαλκόνι, άνοιξε μια πόρτα και διέσχισε τους διαδρόμους και τις σκάλες μιας πολυκατοικίας, έφτασε σε μια λεωφόρο όπου οχήματα έτρεχαν μες στη νύχτα με φονικές ταχύτητες, τη διέσχισε άφοβα περνώντας στον αντικρινό πεζόδρομο, κατέβηκε σε μια σήραγγα, έστριψε σε μια γωνία κοντά σε υπόγεια πορνεία, κατέληξε σ'έναν υπόγειο δρόμο αρκετά μεγάλο αν και όχι τόσο επικίνδυνο όσο η προηγούμενη λεωφόρος–

Το δεξί της πόδι κόλλησε στο έδαφος ξαφνικά, μαγνητισμένο εκεί. Η Κορίνα αισθάνθηκε το σημάδι στο πέλμα της να έρχεται σε επαφή με την ενεργειακή φύση της Ρελκάμνια, αισθάνθηκε την ενέργεια να τη διατρέχει πατόκορφα, κλονίζοντάς την προς στιγμή–

–προτού απελευθερώσει το μυαλό της μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο.

Τα Αινίγματα την ακολούθησαν επάνω στο ενεργειακό πλέγμα, ορατά τώρα γι'αυτήν την κοίταζαν μαγεμένα.

Η Κορίνα ταξίδεψε προς το μέλλον, ακολουθώντας τις τάσεις και τις ροπές που είχαν δημιουργηθεί στο παρόν. Πολλές από τις οποίες η ίδια τις είχε δημιουργήσει. Σιγά-σιγά, η Κορίνα έκανε τον χωροχρόνο της Ρελκάμνια δικό της. Ήταν σαν πηλός στα χέρια της – στο μυαλό της. Ήταν, τώρα, Αρχόντισσα της Πόλης πραγματικά!

Αλλά υπήρχε μία που μπορούσε να της αντισταθεί.

Υπήρχε πριν. Όχι πλέον.

Η Κορίνα την είχε στείλει εκεί απ'όπου δεν μπορούσε να επιστρέψει. Όμως η καταραμένη η Μιράντα είχε πολλούς τρόπους να επιβιώνει και, παρά τους προσεχτικούς υπολογισμούς της, παρά τη μεθοδική της παρατήρηση μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο, η Κορίνα εξακολουθούσε να φοβάται αυτή την Αδελφή της.

Ήθελε τώρα, λοιπόν, να βεβαιωθεί ότι η Μιράντα – όντως – ποτέ δεν θα επέστρεφε στην Ατέρμονη Πολιτεία της Ρελκάμνια.

Πλοηγήθηκε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα σαν έμπειρη κολυμβήτρια, τραβώντας πάντα, αβίαστα, τα Αινίγματα μαζί της – δεμένα σταθερά στο φυλαχτό της, πρόθυμοι υπηρέτες της.

Η Κορίνα έψαξε στο μέλλον, αναζητώντας τη Μιράντα...

...και πουθενά δεν τη βρήκε.

Επιτέλους! Η καταραμένη είχε εξαφανιστεί! Δεν υπήρχε πουθενά στο μέλλον του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια!

Η Μιράντα είχε, για πάντα, εξοριστεί.

Η Κορίνα γέλασε, και το γέλιο της τράνταξε το ενεργειακό πλέγμα όπως το γέλιο μιας μυθικής γιγάντισσας θα τράνταζε έναν ιστό.

Η Κορίνα έψαξε, μετά, για την Εύνοια.

Δεν τη φοβόταν αυτή την Αδελφή της· δεν ήταν ούτε τόσο δυνατή ούτε τόσο έμπειρη όσο η Μιράντα. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να δημιουργεί χαζοειδείς σαχλαμάρες μέσα στην Πόλη – όπως αυτούς τους Νομάδες των Δρόμων. (Όχι πως δεν είχαν τη χρησιμότητά τους, βέβαια – αλλά... αν είναι δυνατόν! Τι νόημα είχε η ύπαρξή τους, έτσι όπως τους είχε κάνει η Εύνοια;)

Η Κορίνα, ωστόσο, ήθελε να ξέρει αν η Εύνοια, παρ'ελπίδα, παρουσιάζοταν στο μέλλον του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια. Αλλά δεν τη συνάντησε εκεί. Αναμενόμενα. Αφού η Μιράντα δεν θα επέ-

στρεφε, ήταν δυνατόν ποτέ να κατάφερνε να επιστρέψει αυτή, μόνη της;

Ωραία. Με τη «Νομαδάρχισσα» και τη μισητή Αδελφή της εξόριστες, η Κορίνα είχε απομακρύνει ένα από τα πιο σοβαρά προβλήματα που θα αντιμετώπιζε στο μέλλον το παιχνίδι της υπό άλλες συνθήκες.

Το δεύτερο σοβαρό πρόβλημα ήταν αυτός ο κακούργος, ο Βόρκεραμ-Βορ...

Η Κορίνα κολύμπησε προς διαφορετική κατεύθυνση μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ατέρμονης Πολιτείας, αψηφώντας τον χώρο, αψηφώντας τον χρόνο, όπως μονάχα η Αρχόντισσα της Πόλης όφειλε να μπορεί.

Αλλά το ενεργειακό πλέγμα έγινε, απρόσμενα, ανεξέλεγκτο: ταραγμένο σαν ανταριασμένη θάλασσα. Η Κορίνα πάλεψε μαζί του, προσπαθώντας να πάρει τον δρόμο που ήθελε. Ήταν Αρχόντισσα της Πόλης, δεν ήταν; Μπορούσε να δαμάσει την πραγματικότητα αυτής της διάστασης: να την κάνει να υπακούσει στη θέλησή της. Τώρα και πάντα.

Η Κορίνα γλίστρησε πάνω σε μια από τις ατέρμονες, αλληλοτεμνόμενες ροές. Γλίστρησε και έπεσε–

–κραυγάζοντας, οργισμένη–

–τραβώντας τα Αινίγματα, αναπόφευκτα, μαζί της...

Ένας σκοτεινός δρόμος ανάμεσα σε ψηλά οικοδομήματα. Στο πέρας του, μια κυρτή στήλη με μια αναμμένη δημόσια λάμπα. Από κάτω της, ένα ανοιχτό περίπτερο.

Ένα δίκυκλο πέρασε τρέχοντας, με τη μηχανή του να μουγκρίζει, με τον μπροστινό του προβολέα σαν λόγχη φωτός.

Η Κορίνα στεκόταν στις σκιές, κοντά στα κατεβασμένα ρολά ενός καταστήματος. Γαμώτο... σκέφτηκε. Πού βρέθηκα;

Τι ανόητη που είμαι! Είχε ξαφνικά θυμώσει με τον εαυτό της. Στην αρχή μόνο έκανε τέτοια λάθη με το φυλαχτό. Στην αρχή. Όχι τώρα. Τώρα η εμπειρία της στη χρήση του ήταν μεγάλη. Το χειριζόταν με άνεση.

Γλίστρησα, όμως, αναρωτήθηκε, ή κάτι με έσπρωξε; Της είχε δοθεί η εντύπωση ότι ίσως – ίσως – κάτι να την είχε σπρώξει. Ήταν η αλήθεια ή παιχνίδι του μυαλού;

Τι θα μπορούσε, άλλωστε, να τη «σπρώξει» ενώ ήταν μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια; Τόσο καιρό που η Κορίνα ταξίδευε εκεί δεν είχε συναντήσει τίποτα–

Εντάξει, όχι ακριβώς.

Τα Αινίγματα είχαν έρθει από το ενεργειακό πλέγμα, ουσιαστικά· αλλά από μια εποχή αρχαία, πανάρχαια. Μια εποχή που η Κορίνα δεν γνώριζε την ύπαρξή της προτού ταξιδέψει εκεί. Μια εποχή για την οποία μπορούσες να μάθεις μόνο ως νοητική επισκέπτρια – μόνο με το φυλαχτό ίσως. Ήταν μια *άγρια* εποχή. Μια εποχή που η Ρελκάμνια δεν ήταν οικοδομημένη όπως τώρα. Αυτές ήταν οι απαρχές των χρόνων της Ατέρμονης Πολιτείας.

Και εκεί η Κορίνα είχε βρει τα Αινίγματα και τα είχε δέσει στο φυλαχτό της. Το είχε κάνει λίγο προτού τη σκοτώσουν. Προτού διαλύσουν την ενεργειακή της μορφή, σκορπίζοντάς την, θρυμματισμένη, μέσα στο πλέγμα της Ρελκάμνια – πράγμα που, αναμφίβολα, θα σήμαινε το τέλος της Κορίνας. Ήταν βέβαιη ότι δεν πρόκειται να ξυπνούσε σαν ύστερα από εφιαλτικό όνειρο. Το σώμα της, στο μέλλον, ή θα πέθαινε (και πιθανώς θα φαινόταν ότι ο θάνατος είχε προέλθει από καρδιακή προσβολή) ή απλά θα *διαλυόταν* σε ενεργειακά μικροθραύσματα, μην αφήνοντας πίσω ούτε σάρκα, ούτε κόκαλα, ούτε αίμα – κανένα ίχνος.

Αλλά η Κορίνα είχε κατορθώσει να πάρει τα Αινίγματα με το μέρος της και να φύγει γρήγορα από εκείνη την αρχέγονη, άγρια εποχή· γιατί, ούτως ή άλλως, το ενεργειακό πλέγμα κλυδωνιζόταν έντονα γύρω της και σύντομα μπορεί να την πετούσε έξω–

Όπως την είχε πετάξει τώρα.

Τότε ήμουν πιο προσεχτική. Ο φόβος με έκανε πιο προσεχτική.

Κορίνα καρδιά μου, πρέπει να ξαναβρείς τον φόβο σου, σκέφτηκε αγγίζοντας ασυναίσθητα, με το ένα χέρι, το λαξευτό σχήμα επάνω στο φυλαχτό της – ομόκεντροι κύκλοι μέσα σε ομόκεντρους κύκλους, ενωμένοι με τεθλασμένες γραμμές. Λίγο από τον φόβο σου, τουλάχιστον, είπε στον εαυτό της. Για να γίνεις προσεχτική πάλι, όπως πρέπει.

Πού είχε βρεθεί τώρα; Κάπου στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, υπέθετε, γιατί εδώ πρέπει πλέον να είχε φτάσει ο καταραμένος ο Βόρκεραμ-Βορ και οι άθλιες Αδελφές της που τον συνόδευαν και τον προστάτευαν.

Μήπως, όμως, κάποιος ή κάτι την είχε σπρώξει; Η ιδέα δεν μπορούσε να βγει απ'το μυαλό της, παρότι της έμοιαζε για παραισθησιακή, για παρανοϊκή.

Τα Αινίγματα είναι οι μόνες οντότητες που έχω συναντήσει στο πλέγμα... Και στην εποχή μας δεν υπάρχουν οντότητες που να περιφέρονται μέσα στο ενεργειακό πλέγμα – μόνο εγώ – η Αρχόντισσα της Πόλης!

Κι όμως... κάποιες φορές αυτή η ιδέα είχε περάσει απ'το μυαλό της. Ότι δεν ήταν μόνη.

Αποκλείεται! Αν υπήρχε οτιδήποτε άλλο θα το είχα δει. Δεν μπορεί να μου κρύβεται!

Η Κορίνα, εκνευρισμένη, βάδισε στον δρόμο όπου είχε βρεθεί, πλησιάζοντας το περίπτερο.

«Καλησπέρα,» είπε στον περιπτερά, κι έριξε μια ματιά στα περιοδικά και στις εφημερίδες.

«Καλησπέρα, κυρία,» αποκρίθηκε εκείνος, καπνίζοντας. «Μπορώ να βοηθήσω;»

Η Κορίνα διάβαζε τα σημάδια της Πόλης που σχηματίζονταν από τα έντυπα. Αν και δεν υπήρχε σοβαρός λόγος. Τα ίδια τα έντυπα τής έλεγαν πού, κατά πάσα πιθανότητα, βρισκόταν: στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, στο άμεσο μέλλον. Τα πολεοσημάδια απλώς το επιβεβαίωναν.

«Με βοήθησες ήδη,» είπε στον περιπτερά. «Θα μου δώσεις ένα πακέτο τσιγάρα; Σηματοδότες;» Η αγαπημένη μάρκα του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο άντρας ενώ συγχρόνως την κοίταζε λίγο περίεργα. Της έδωσε το πακέτο, πήρε τα λεφτά της.

Η Κορίνα απομακρύνθηκε απ'το περίπτερο ανάβοντας ένα τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα της.

Ήταν πολύ κουρασμένη για ν'ακολουθήσει ξανά τα πολεοσημάδια του φυλαχτού; Όχι. Επιπλέον, δεν σκόπευε να διανυκτερεύσει στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Και δεν είχε τελειώσει και τη δουλειά της ακόμα.

Έβγαλε το φυλαχτό από το φόρεμά της και άρχισε να πορεύεται βάσει των σημαδιών της Πόλης σαν να έπαιρνε οδηγίες από έναν μυστηριακό καθρέφτη ο οποίος έδειχνε μια πολύ ιδιαίτερη προοπτική του κόσμου.

Η Κορίνα βάδιζε σε σκοτεινούς δρόμους, σε φωτισμένους δρόμους, σε ημιφωτισμένους δρόμους, ενώ τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια και η Ουλή κρέμονταν από πάνω της στον νυχτερινό ουρανό:

...μια μικρή διασταύρωση όπου θόρυβος – ανθρώπινες φωνές, θυμωμένες – ερχόταν από έναν όροφο μιας πολυκατοικίας... μια λεωφόρος... ένα σοκάκι με τρία κοιμισμένα σκυλιά κι έναν άστεγο ανάμεσά τους... ένας δρόμος όπου ένας μεθυσμένος σφύριξε επιτηδευμένα στην Κορίνα αλλά δεν τόλμησε να την πλησιάσει... μια σήραγγα... μια ανοδική σκάλα... ένας ακόμα δρόμος... μια γωνία...

(η Κορίνα είχε πλέον καταλάβει πού μέσα στην Α' Κατωρίγια βρισκόταν: στον Ευγενή: μια μάλλον φιλική περιφέρεια της εν λόγω συνοικίας)

...μια γέφυρα–

Το δεξί της πόδι μαγνητίστηκε απότομα, οι ενέργειες της Ρελκάμνια διέτρεξαν το σώμα της. Το μυαλό της ταξίδεψε. Αναζήτησε αυτό το παράσιτο του μέλλοντος, τον Βόρκεραμ-Βορ.

Τον βρήκε σ'ένα πανδοχείο με πινακίδα που έγραφε *Ατσάλινος Οίκος*. Εκεί κοντά ήταν κι άλλο ένα πανδοχείο, *Το Κατάλυμα του Μαχητή*. Και παραδίπλα, ένας ναός. Της Ρασιλλώς, της Κυράς του Σιδήρου.

Η Κορίνα ήξερε πού ήταν αυτό το μέρος: στον Μεσόκοπο, την κεντρικότερη περιφέρεια της Α' Κατωρίγιας.

Παρακολούθησε τον Βόρκεραμ-Βορ και τους μισθοφόρους του, ακολουθώντας τις ροπές που οδηγούσαν προς το μέλλον.

Πώς ήταν δυνατόν ο άθλιος παντού να μπορεί να προκαλέσει προβλήματα! Ήταν το πεπρωμένο του. Ήταν γραμμένο επάνω στο ενεργειακό πλέγμα της Ατέρμονης Πολιτείας.

Αλλά η Κορίνα σκόπευε να σβήσει κάθε ίχνος του.

Υπήρχε, όμως, πρόβλημα σχετικά με το πώς. Αυτές οι ανώμαλες Αδελφές της, η Νορέλτα-Βορ και η Άνμα, της είχαν χαλάσει ένα πολύ καλό σχέδιο. Ένα τέλειο σχέδιο. Ο Βόρκεραμ θα ήταν νεκρός τώρα, αν δεν είχαν ανακατευτεί! Και το γεγονός ότι η Κορίνα δεν είχε καταφέρει να προδεί την ανάμιξή τους τη θύμωνε. Η Πόλη έπαιζε ύπουλα παιχνίδια. Το μέλλον πάντα ήταν μπλεγμένο: ένα κουβάρι από επιδράσεις, ροπές, επιρροές, τάσεις. Αν μετακινούσες μια κλωστή από δω, έσπρωχνες τρεις από κει. Αν τραβούσες μία, έφερνες μια άλλη σε διαφορετική θέση. Της Κορίνας τής άρεσε αυτό το παιχνίδι: τη σαγήνευε, τη δια-

σκέδαζε· ήταν το πιο συναρπαστικό παιχνίδι που είχε παίξει από τότε που είχε αναγεννηθεί ως Θυγατέρα της Πόλης. Αλλά, συγχρόνως, ορισμένες φορές, την εκνεύριζε. Ποτέ δεν μπορούσε να φέρει τα γεγονότα ακριβώς – ακριβώς – εκεί όπου τα ήθελε! Ήταν μια τρομερή πρόκληση, ομολογουμένως. Ήταν σαν εκείνους τους τρελούς κύβους που οι κοινοί άνθρωποι, όταν τους διέλυαν, δυσκολεύονταν πολύ μετά να τους ξαναφτιάξουν.

Αυτός ήταν ο πιο τρελός, ο πιο πολύπλοκος «κύβος» απ' όλους. (Ποιος, άραγε, να τον είχε δημιουργήσει; Ήταν καν δημιουργημένος, ή ένα πλάσμα του αχανούς σύμπαντος;)

Η Κορίνα σκεφτόταν τώρα πώς να συναρμολογήσει τον «κύβο» έτσι ώστε ο Βόρκεραμ να βγει από τη μέση... Δεν ήταν καθόλου εύκολο. Η πιο απλή λύση που ερχόταν στο μυαλό της ήταν να πάει κάπου κοντά του και να τον σκοτώσει με τα Αινίγματα. Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να υψώσει το χέρι της και να τα προστάξει στην αρχέγονη γλώσσα τους – *Σιραφάκ'ν!* – *στόχος θανάτου* – και θα έκοβαν τον λαιμό του καταραμένου Βόρκεραμ-Βορ, θα του έδιναν τέλος επιτέλους!

Αλλά η Κορίνα καταλάβαινε ότι αυτή ήταν παγίδα. Για εκείνη. Διότι θα έπρεπε να πλησιάσει τον Βόρκεραμ για να τον σκοτώσει έτσι· τα Αινίγματα δεν φόνευαν από πολύ μακριά: η απόσταση που μπορούσαν να πάρουν από την Κορίνα ήταν μόλις μερικά μέτρα. Και ο Βόρκεραμ, ειδικά τώρα, ήταν συνήθως περιστοιχισμένος από μισθοφόρους του. Αν οι μισθοφόροι – οι Εκλεκτοί του, όπως ονομάζονταν – έβλεπαν μια μυστηριώδη κουκουλοφόρο γυναίκα να υψώνει το χέρι της, να τον δείχνει, να λέει μια παράξενη λέξη, και να τον σκοτώνει, θα γύριζαν αμέσως τα πυροβόλα τους και θα τη γάζωναν επί τόπου, όπου κι αν τύχαινε να βρίσκονταν. Ακόμα και η Κορίνα, η Αρχόντισσα της Πόλης, δεν θα μπορούσε να επιζήσει από κάτι τέτοιο.

Είχε κινδυνέψει, μάλιστα, να πάθει ακριβώς αυτό όταν προσπάθησε να σταματήσει την Εύνοια απ' το να ελευθερώσει τη Μιράντα, στην Ανεμόζωη της Αμφίνομης. Είχε τραυματιστεί από πυροβόλο. Και η Εύνοια δεν είχε μαζί της παρά ελάχιστους από τους Νομάδες της. Και οι Νομάδες των Δρόμων, γενικά, δεν είχαν ούτε το ένα δέκατο της πολεμικής εμπειρίας των Εκλεκτών.

Πέρα από τούτα, η Κορίνα όφειλε να λάβει υπόψη της και τις Αδελφές της. Τρεις – *τρεις!* – Θυγατέρες προστάτευαν τον Βόρκεραμ-Βορ, παρατηρώντας την Πόλη για οποιονδήποτε κίνδυνο. Ο διαολεμένος απόγονος του Σκοτοδαίμονος δεν είχε την παραμικρή ιδέα πόσο τυχερός, πόσο ευνοημένος από την Πόλη, ήταν!

Τρεις Θυγατέρες να τον προστατεύουν!

Η Κορίνα έπρεπε να βρει άλλο τρόπο για να σβήσει το όνομά του από το ενεργειακό πλέγμα της Ατέρμονης Πολιτείας. Δεν μπορούσε να τον πλησιάσει η ίδια.

Αν ήταν ακόμα στις πρώτες ημέρες που χρησιμοποιούσε το φυλαχτό, τότε που δεν ήταν ακόμα έμπειρη στη χρήση του, θα σκεφτόταν να εξολοθρεύσει τον Βόρκεραμ-Βορ αλλάζοντας το *παρελθόν*, όχι το παρόν. Τι πιο εύκολο, σωστά; Θα πήγαινε πίσω, θα τον έβρισκε σε ηλικία πέντε χρονών, και θα τον έπνιγε με τα ίδια της τα χέρια, όπως σε κάτι απλοϊκά μυθιστορήματα φαντασίας που έβρισκες να κρέμονται στα περίπτερα. Κάποιος τρελός μάγος πήγαινε στο παρελθόν για να σκοτώσει τον ήρωα του βιβλίου.

Στην πραγματικότητα της Ρελκάμνια αυτά δεν γίνονταν. Προς το παρελθόν το ενεργειακό πλέγμα δεν ήταν ευμετάβλητο. Η ίδια η Πόλη αντιστεκόταν. Η Κορίνα δεν το υπέθετε απλώς. Το είχε δοκιμάσει. Είχε προσπαθήσει να αλλάξει το παρελθόν, πριν από μερικά χρόνια. Είχε βρει τη μητέρα της Μιράντας και είχε επιχειρήσει να τη σκοτώσει, ώστε η Μιράντα να μη γεννηθεί ποτέ.

Η Πόλη, τότε, παραλίγο να σκοτώσει την *Κορίνα*.

Η οποία είχε φτάσει στα όρια να παραφρονήσει από τα πράγματα που συνέβαιναν γύρω της κι από τον πόνο που τη διέτρεχε ξεκινώντας από το σημάδι στο δεξί της πέλμα.

Είχε υποθέσει, όμως, ότι αυτά ίσως να είχαν γίνει επειδή είχε προσπαθήσει να αποτρέψει τη γέννηση ενός κοριτσιού που σύντομα θα γινόταν Θυγατέρα της Πόλης. Επομένως, είχε δοκιμάσει και δεύτερη φορά ν'αλλάξει το παρελθόν, και τρίτη – για άλλους λόγους, άσχετους με τη Μιράντα, άσχετους με οποιαδήποτε Θυγατέρα.

Η Πόλη πάντοτε τής στεκόταν εμπόδιο. Το παρελθόν δεν άλλαζε. Ήταν σταθερό.

Μόνο το μέλλον μπορούσε να μεταβάλλει η Κορίνα, ασκώντας επιδράσεις που, με διάφορους τρόπους, το αλλοίωναν.

Κατωρίγιος Πόλεμος

Από μια άποψη, αυτό την παραξένευε. Όταν ήταν μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, ο χώρος και ο χρόνος έχαναν το συνηθισμένο τους νόημα. Δεν υπήρχε ακριβώς παρελθόν, παρόν, και μέλλον. Τα πάντα ήταν ένα κουβάρι από επιδράσεις. Ένα κουβάρι ατέρμονο για τη νόηση της Κορίνας, το οποίο ποτέ δεν έπαυε να πλέκεται, επεκτεινόμενο από μόνο του. Η μοναδική διαφορά που μπορούσε να διακρίνει η Κορίνα στις ενεργειακές ροές ήταν πως οι παλιότερες έμοιαζαν πιο σκληρές από τις νεότερες. Οι νεότερες ήταν... ευλύγιστες.

Εκείνο που την προβλημάτιζε περισσότερο, όμως, ήταν το εξής: Τι γινόταν όταν μια Θυγατέρα, χρησιμοποιώντας το φυλαχτό, ταξίδευε στο παρελθόν και *σκόνταφτε* ή εσκεμμένα *εισέβαλε* εκεί, μπαίνοντας στην υλική πραγματικότητα; Τότε, το «παρελθόν» δεν ήταν, ουσιαστικά, παρόν για εκείνη; Υπήρχε *αντικειμενικό* παρελθόν, παρόν, και μέλλον για τη Ρελκάμνια; Ήταν και η ίδια η Ατέρμονη Πολιτεία παρατηρητής όπως και η Κορίνα; Όπως και οποιαδήποτε άλλη οντότητα;

Ήταν η Ρελκάμνια *ζωντανή*; Είχε νοημοσύνη;

Υπήρχαν ερωτήματα που είχαν δημιουργηθεί μέσα στο μυαλό της Κορίνας τα οποία, ώρες-ώρες, την οδηγούσαν στα όρια της παραφροσύνης.

Ήταν, μήπως, όλα – όλα – τα πάντα – στη σκέψη της; Η Πόλη, οι Αδελφές της, ο ίδιος της ο εαυτός;

Γιατί, τι διαφορετική εξήγηση μπορεί να υπήρχε;

Έχεις άλλη δουλειά, Κορίνα, θύμισε στον εαυτό της. Άλλη δουλειά!

Ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Βόρκεραμ-Βορ. Το καταραμένο μελλοντικό παράσιτο που μας χαλά το παιχνίδι. Πρέπει να τον σβήσουμε από το ενεργειακό πλέγμα.

Η Κορίνα πλοηγήθηκε τριγύρω, στις ενεργειακές ροές, στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, παρατηρώντας...

...και πρόσεξε κάτι που ήταν ανησυχητικό.

Αλλά και ενδιαφέρον.

Για φαντάσου... σκέφτηκε. Η Φοίβη.

Μετά, διέσχισε το ενεργειακό πλέγμα έτσι ώστε να επιστρέψει στον σωστό χρόνο και στον σωστό τόπο. Πίσω στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Στους πολεμοχτυπημένους δρόμους της, ύστερα από

την εισβολή του απελευθερωτικού στρατού του Κάδμου Ανθοτέχνη, ύστερα από την αρπαγή της εξουσίας από τον Βάρνελ-Αλντ, ύστερα από τον ερχομό των Νομάδων των Δρόμων από τις σήραγγες της ξεχασμένης πόλης...

Και η Κορίνα είχε πάλι την ενοχλητική εντύπωση ότι κάτι την παρακολουθούσε.

Αλλά αυτή τη φορά τίποτα δεν την έσπρωξε. Κατέβηκε από τις χρονορροές ακριβώς εκεί όπου ήθελε. Ή περίπου. Λιγάκι πιο πίσω στον χρόνο, ουσιαστικά, ενώ είχε μόλις διασχίσει εκείνη τη μεγάλη λεωφόρο, προτού φτάσει στον υπόγειο δρόμο όπου το πόδι της μαγνητίστηκε από τις ενέργειες της Ρελκάμνια.

Να, ορίστε παραδοξότητα τώρα! *Είμαι στο παρελθόν, δεν είμαι; Και δεν το αλλάζω παίρνοντας άλλο δρόμο από αυτόν που πήρα πριν;* Η Κορίνα, εσκεμμένα, έστριψε αλλού.

Το «παρελθόν» αυτό είναι το παρόν τώρα, δεν είναι;

Γιατί, αν όχι, είναι δυνατόν το παρόν να βρίσκεται μπροστά από εμένα; Να το κυνηγάω;

Η Κορίνα γέλασε, νομίζοντας ξαφνικά ότι αυτό ήταν, για κάποιο λόγο, πολύ αστείο.

Και μετά στράφηκε, απότομα – βέβαιη ότι κάποιος την παρακολουθούσε.

Μέσα στις σκιές μιας γωνίας κάτι κινήθηκε, απομακρύνθηκε.

«Ποιος είν' εκεί;» φώναξε η Κορίνα, τραβώντας το μικρό πιστόλι από το φόρεμά της, νιώθοντας ανεξήγητα – *ανεξήγητα*, για μια θυγατέρα που είχε ζήσει τόσα χρόνια στην Πόλη – έναν τρομερό φόβο που έμοιαζε σχεδόν να εκπέμπεται από τη σκοτεινή παρουσία με ψυχικά κύματα.

Ο παρατηρητής δεν φανερώθηκε. Είχε χαθεί.

Αν ήταν ποτέ εκεί.

Εκεί ήταν – είμαι σίγουρη!

Η Κορίνα βάδισε προς το σκοτάδι, νιώθοντας ξαφνικά παγωμένο ιδρώτα να κυλά μέσα στο φόρεμά της αλλά έχοντας πάντα υπόψη της τα Αινίγματα που, αόρατα, την ακολουθούσαν. Δεν είχε να φοβηθεί τίποτα! Τίποτα! Ήταν η Αρχόντισσα της Πόλης!

«Ποιος είσαι; Βγες να μου μιλήσεις!» πρόσταξε. Αλλά δεν πήρε καμία απάντηση· κι όταν πλησίασε περισσότερο, δεν είδε κανέναν.

Κατωρίγιος Πόλεμος

Εκείνο, όμως, που την τρώμαξε κυρίως δεν ήταν αυτό. Ήταν ότι όποιος κι αν την παρακολουθούσε δεν φαινόταν στα πολεοσημάδια.

Ήταν αόρατος για την Πόλη.

Και αόρατος για την Κορίνα.

Σχεδόν όπως τα Αινίγματα ήταν αόρατα για όσους κοινούς ανθρώπους κρατούσαν τα μάτια τους ανοιχτά.

/2\

Ένα πλοίο αράζει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, ερχόμενο από πειρατικές όχθες· οι Νομάδες των Δρόμων εργάζονται μέσα σε πολεμοχτυπημένους δρόμους, ενώ ο Κάδμος παρατηρεί, προτού τον καλέσουν σε μια συνάντηση σημαντική για το άμεσο μέλλον· η Τζέσικα μιλά παράξενα και αναρωτιέται για τα σχέδια της Αδελφής της· και η Καρζένθα-Σολ έχει αποφασίσει να συζητήσει με την Κορίνα για ένα θέμα που την απασχολεί.

Το πλοίο που φαινόταν για εμπορικό, ερχόμενο από τα ανατολικά του Ριγοπόταμου, μπήκε στο λιμάνι της Χαμηλής και αγκυροβόλησε σε μια από τις αποβάθρες. Μέσα στο κέντρο ισχύος του, η Λιν'χοκ, η μάγισσα της συμμορίας των Στριμωγμένων Αγριόγατων, έπαψε τη Μαγγανεία Κινήσεως που ρύθμιζε την ενεργειακή ροή των μηχανών του σκάφους και σηκώθηκε από τη θέση της, νιώθοντας ελαφρώς πιασμένη από τη δουλειά της. Άπλωσε το χέρι της προς μια γωνία του δωματίου και πήρε από εκεί το μακρύ ραβδί της που στο πέρας του είχε δύο λεπίδες, σαν πιρούνι, και ήταν εν μέρει γεμάτο κυκλώματα, μικροσκοπικά κάτοπτρα, και κρυστάλλους.

Οι υπόλοιποι μέσα στο πλοίο – μέλη συμμοριών που είχαν συμμαχήσει με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή – ετοιμάζονταν επίσης για αποβίβαση.

Ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, στεκόταν στο κατάστρωμα. Ύψωσε τα μάτια του – που ήταν, ως συνήθως, κρυμμένα πίσω από τα μαύρα γυαλιά του – και κοίταξε, στο πρωινό φως της Ρελκάμνια, τη Τζέσικα η οποία βρισκόταν πιασμένη πάνω στο ένα από τα τρία κατάρτια του σκάφους. Όλα τα ιστία ήταν μαζεμένα, φυσικά – δεν τα χρειαζόνταν όσο είχαν προπέλες να τους κινούν και μάγο στο ενεργειακό κέντρο – αλλά τα είχαν για περίπτωση ανάγκης.

Η Θυγατέρα της Πόλης είχε σκαρφαλώσει εκεί καθώς έφευγαν από τις Ήμερες Συνοικίες, και φαινόταν να έχει κάποια συναναστροφή με τα πουλιά του ποταμού. Ο Ζιλμόρος την έβρισκε τρελή. Αλλά του άρεσε. Ήταν χρήσιμη, και ποτέ βαρετή.

Κατωρίγιος Πόλεμος

Τώρα, της σφύριξε. «Τζέσικα!» φώναξε. «Έχουμε φτάσει!»

Εκείνη στράφηκε να τον κοιτάξει προς στιγμή. Ύστερα έβγαλε μια φωνή από μέσα της που θύμιζε φωνή πουλιού, και τα τέσσερα πτηνά που είχαν συγκεντρωθεί γύρω της στο κατάρτι (μην υπολογίζοντας το δικό της πουλί, τον Αστρομάτη) πέταξαν μακριά, φτεροκοπώντας.

Η Τζέσικα κατέβηκε με ευέλικτες κινήσεις, σαν να ήταν ακροβάτισσα, και ο αστρόφθαλμος μακρυγένης πιάστηκε στον ώμο της μόλις ήταν κάτω.

«Το κατάλαβα ότι φτάσαμε,» είπε η Θυγατέρα στον αρχηγό των Σκοταδιστών. «Τι νομίζεις ότι είμαι, τυφλή;» Και γέλασε σαν να είχε κάνει κάποιο αστείο.

Οι συμμορίτες έβγαιναν από το πλοίο μέσα στα οχήματά τους, περνώντας από τη ράμπα που είχε ανοίξει. Ο Ζυλμόρος κατέβηκε από το κατάρτι ακολουθώντας μια εσωτερική σκάλα. Η Τζέσικα ήρθε πίσω του. Έφτασαν στο γκαράζ, επιβιβάστηκαν σ'ένα τετράκυκλο όχημα, και βγήκαν κι αυτοί από το σκάφος. Ο Κίρκος – ένας από τους Σκοταδιστές – ήταν στο τιμόνι.

Η Τζέσικα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης στο λιμάνι της Χαμηλής, και νόμιζε πως όλα φαίνονταν ήσυχα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Δεν λείψαμε και τόσο πολύ ώστε ν'αρχίσουν να συμβαίνουν ενδιαφέροντα πράγματα, σκέφτηκε. Αντιπροχτές βράδυ είχαν πλεύσει στις Ήμερες Συνοικίες και είχαν μιλήσει με τον Φορδέκη τον Καραφλό.

«Πού πηγαίνουμε, αρχηγέ;» ρώτησε ο Κίρκος.

«Στον ποιητή, ρε' πού αλλού; Στην Αστροβόλο,» αποκρίθηκε ο Ζυλμόρος. «Θυμάσαι το δρόμο;»

«Ναι.»

Αλλά τελικά δεν τον θυμόταν και τόσο καλά. Δύο φορές η Τζέσικα τον βοήθησε για να μη χαθεί καθώς διέσχιζαν τη Χαμηλή, τη Στροφή, και την Αστροβόλο.

Ο Κάδμος πρόσταξε τον οδηγό του οχήματός του να σταματήσει.

Είχαν φτάσει στους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού που ήταν ρημαγμένοι από τις πρόσφατες συγκρούσεις με τον στρατό του Τάραλντεκ Νορβάνι, του τέως Στρατάρχη της Α' Ανωρίγιας, ο οποίος ήταν

τώρα αιχμάλωτος και φυλακισμένος. Η περιφέρεια του Μεγάλου Λιμανιού είχε χτυπηθεί πολύ άσχημα. Όπου κι αν έστρεφες το βλέμμα σου αντίκριζες σοβαρές ζημιές και γκρεμισμένα ή μισογκρεμισμένα οικοδομήματα και γέφυρες. Οι δρόμοι και οι πεζόδρομοι ήταν γεμάτοι λάκκους και ρωγμές· τα πλακόστρωτα διαλυμένα.

Ο Κάδμος κοίταξε έξω από το φιμέ παράθυρο πλάι του, βλέποντας τους Νομάδες των Δρόμων να ανοικοδομούν, όπως είχαν υποσχεθεί. Δεν είχαν μεγάλη εμπειρία ως εργάτες – δεν είχαν *καμία* εμπειρία οι περισσότεροι απ'αυτούς, είχε παραδεχτεί ο αρχηγός τους – αλλά εξειδικευμένοι άνθρωποι τούς βοηθούσαν να οργανωθούν. Άνθρωποι σταλμένοι από τον Βάρνελ-Αλντ κατόπιν αιτήματος του Κάδμου. Ο νέος Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας δεν είχε φέρει καμία αντίρρηση· η συμφωνία με τους Νομάδες τού έμοιαζε καλή. Ο Κάδμος αναρωτιόταν αν του είχε μιλήσει η Κορίνα από πριν γι'αυτούς.

Αναρωτιόταν, επίσης, αν η Κορίνα είχε κι άλλα σχέδια για τους Νομάδες. Γιατί τους είχε φέρει εδώ; Από συμπάθεια και μόνο; Ή πίστευε ότι θα φαίνονταν, κάπως, χρήσιμοι στις απελευθερωτικές δυνάμεις της επανάστασης του Κάδμου; Η ίδια δεν είχε διευκρινίσει τίποτα.

(Πάντοτε αινιγματική η Γυναίκα των Μυστηρίων, έρχεται να μας συντρέξει και συνάμα να μας ανταριάσει, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του Κάδμου.)

Χτες το πρωί, καθώς μεσημέρι πια πλησίαζε, είχαν κάνει μια συμφωνία αναμεταξύ τους, ο Κάδμος και ο Κοντός Φριτς, ο αρχηγός των Νομάδων των Δρόμων. Είχαν συμφωνήσει να εφοδιάσουν οι επαναστάτες τους Νομάδες με τρόφιμα και ό,τι άλλο χρειαζόνταν, αν οι Νομάδες δέχονταν να βοηθήσουν στον αγώνα τους. Ο Φριτς είχε δηλώσει πως δεν θα πολεμούσαν για κανέναν, δεν ήταν μισθοφόροι, και η Καρζένθα – που ήταν επίσης παρούσα στη συζήτηση – είχε φανεί να δυσανασχετεί μ'αυτό. «Είμαστε ειρηνικοί,» είχε εξηγήσει ο Κοντός. «Τα όπλα που είχαμε τα είχαμε ανέκαθεν για άμυνα και μόνο, όταν δεν υπήρχε άλλος τρόπος αντιμετώπισης ενός προβλήματος. Έτσι μας δίδαξε η Κυρά των Δρόμων, και έτσι συνεχίζουμε και θα συνεχίζουμε.»

«Πού είναι τώρα αυτή η Κυρά των Δρόμων;» τον είχε ρωτήσει ο Κάδμος.

«Η Εύνοια, η Κυρά των Δρόμων, εξαφανίστηκε, όπως σας είπαμε ήδη. Δεν ξέρουμε πού είναι.» Και ο Φριτς λοξοκοίταξε τότε την Κορίνα.

Ο Κάδμος στράφηκε να την κοιτάξει ευθέως. Αλλά εκείνη έμεινε σιωπηλή σαν κανείς να μην της είχε δώσει σημασία. Τα πράσινα γυαλιά της αντανakλούσαν τις ακτίνες του ήλιου, εκεί όπου όλοι τους στέκονταν, στον εξώστη του γηπέδου στο οποίο είχαν συγκεντρωθεί οι Νομάδες των Δρόμων.

«Γιατί σας εγκατέλειψε;» ρώτησε η Καρζένθα τον Κοντό Φριτς.

«Δεν ξέρουμε,» είπε πάλι εκείνος. «Αλλά από τότε... άρχισαν να συμβαίνουν όλα τα άσχημα. Με τη Φρουρά της Β' Κατωρίγιας...» Και, ξανά, λοξοκοίταξε την Κορίνα, η οποία τον αγνόησε.

Ο Κάδμος πρότεινε, τελικά, οι Νομάδες να βοηθήσουν στην ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού. «Ή μήπως η χαμένη αρχηγός σας σας είχε ζητήσει να μην κάνετε ούτε χειρονακτικές δουλειές;»

«Αντιθέτως. Θα ήταν χαρά μας να βοηθήσουμε. Αυτό κάνουν οι Νομάδες των Δρόμων... Εξοχότατε.» Η πρώτη φορά που τον είχε αποκαλέσει ο Φριτς όπως οφείλεις να αποκαλείς έναν πολιτάρχη της Ρελκάμνια. *(Αν και δεν είμαι Πολιτάρχης πλέον, είχε σκεφτεί ο Κάδμος αυθόρμητα. Ο Βάρνελ-Αλντ έχει δίκιο: είμαι κάτι περισσότερο. Αλλά τι.)* «Περιπλανιόμαστε και προσφέρουμε ό,τι μπορούμε να προσφέρουμε εκεί όπου πηγαίνουμε.»

Έτσι, λοιπόν, είχαν συμφωνήσει από αύριο να πιάσουν δουλειά στο Μεγάλο Λιμάνι.

Το αύριο είχε έρθει.

Και τώρα ο Κάδμος τούς έβλεπε, όντως, να βοηθάνε στην ανοικοδόμηση όπως είχαν υποσχεθεί. Όχι απαξάπαντες, όμως· ορισμένοι κάθονταν και παρατηρούσαν, ή φαινόταν να βρίσκονται μέσα σε σκηνές. Προφανώς, δεν υπήρχε άμεση ανάγκη για τη δουλειά όλων.

Ο Κάδμος τούς κοίταζε για κάποια ώρα από το παράθυρό του, χωρίς να κάνει καμία κίνηση να βγει από το όχημα, χωρίς να προστάξει τον οδηγό να τον πάρει από εδώ. Ήταν παράξενοι αυτοί οι Νομάδες των Δρόμων... Παλιότερα, είχε μονάχα ακούσει φήμες γ' αυτούς. Δεν ήξερε καν αν ήταν μύθος ή πραγματικότητα. Αλλά τον γοήτευαν, και τότε και τώρα, που τους έβλεπε μπροστά του, ζωντανούς, αληθινούς.

Τι ήταν εκείνο που παρακινούσε αυτούς τους ανθρώπους να ζουν έτσι; Τι έβρισκαν στην ατέρμονη περιπλάνηση; Δεν έμοιαζαν για ληστές. Σίγουρα δεν ήταν ληστές. Ούτε κλέφτες. Ούτε άλλου είδους απα-

τεώνες, μάλλον. Δεν περίμεναν να έχουν κανένα όφελος από την περιπλάνησή τους στους ατελείωτους δρόμους της Ρελκάμνια. Δεν περίμεναν να φτάσουν σε κάποιο συγκεκριμένο προορισμό. Απλώς βάδιζαν. Γιατί; Ήταν σαν να είχαν βγει από ρομαντικό ποίημα.

Και τι ήταν αυτή η Εύνοια, η Κυρά των Δρόμων; Θυγατέρα της Πόλης, μήπως; Ο Κάδμος είχε ρωτήσει την Κορίνα, ύστερα από τη συζήτησή του με τους Νομάδες, αλλά εκείνη είχε αποκριθεί πως ό,τι κι αν ήταν η Εύνοια δεν είχε σημασία πλέον: κανείς δεν θα την ξανάβλεπε. Το είχε πει σαν να ήξερε πως κάποια τρομερή μοίρα είχε βρει την Κυρά των Δρόμων... Μετά, η Κορίνα είχε απομακρυνθεί από τον Κάδμο και την Καρζένθα, λέγοντας πως θα μιλούσε μαζί τους αργότερα. Είχε άλλες δουλιές τώρα.

Μάλλον, υπέθετε ο Κάδμος, ήθελε να συναντήσει τον Βάρνελ-Αλντ.

(Οι Νομάδες, ατέρμονα βαδίζοντας, λαβυρινθώδεις δρόμους ακολουθούν στην πόλη τη μεγάλη, δίχως τέλος, δίχως σκοπό... αλλά τώρα ανामεσίς στα συντρίμια έχουν σταματήσει, από την οδηγό τους εγκαταλειμμένοι, παραμελημένα παιδιά της Ατέρμονης Πολιτείας...)

Ο Κάδμος άνοιξε την πόρτα του και βγήκε από το θωρακισμένο όχημα – ένα τετράκυκλο μετρίου μεγέθους, αλλά αρκετά μεγάλο για να χωρά, εκτός από αυτόν και τον οδηγό, τους οκτώ σωματοφύλακές του, οι οποίοι τώρα βγήκαν αμέσως μαζί του, με τα όπλα τους στα χέρια. Μικροί Γίγαντες όλοι τους, από τη μισθοφορική ομάδα-συμμορία της Καρζένθα-Σολ.

«Εξοχότατε,» είπε ο Άλβερακ. «Ίσως εδώ να υπάρχει κίνδυνος.»

«Ελπίζω πως όχι, Άλβερακ. Κι αν υπάρχει, σας έχω εμπιστοσύνη.»

Ο Κάδμος βάδισε προς τους Νομάδες των Δρόμων, και οι Μικροί Γίγαντες τον ακολούθησαν.

Ο Κοντός Φριτς, η Σορέτα, ο Εύθυμος, η Τζουλιάννα η ιέρεια του Κρόνου, και ο Ρίμναλ, που κάθονταν έξω από μια σκηνή συζητώντας έντονα, διαφωνώντας, στράφηκαν να κοιτάξουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή που ερχόταν προς το μέρος τους μαζί με τους φρουρούς του, ντυμένος με μαύρο αλεξισφαιρο θώρακα κι έχοντας έναν λευκό μανδύα ριγμένο στους ώμους. Στους καρπούς του ήταν οι κρίκοι κομμένων χειροπεδών, όπως είχε τύχει να τους δουν από τηλεοπτικό δέκτη

όταν ο Ανθοτέχνης μιλούσε. Δεν ήταν, λοιπόν, κάτι που φορούσε για εντυπωσιασμό μόνο όταν αγόρευε, συμπέραναν.

«Ορίστε, σας το είπα,» μούγκρισε ο Ρίμναλ. «Εκείνο εκεί το όχημα μάς παρακολουθούσε. Αναρωτιέμαι αν, κάπως, μας άκουγαν κιόλας–»

«Γι' αυτό,» τον διέκοψε η Σορέτα, «δεν πρέπει να λες πολλές ανοησίες!»

«Οι ανοησίες δεν είναι δικές μου.»

Αλλά τότε σώπασαν γιατί ο Κάδμος Ανθοτέχνης πλησίαζε, κάνοντας στους φρουρούς του νόημα να μείνουν λίγο πιο πίσω. Εκείνοι υπάκουσαν, ατενίζοντας τους Νομάδες σαν γύπες του Κρόνου, με τα όπλα τους στα χέρια – πιστόλια και τουφέκια. *Έτοιμοι να μας γαζώσουν όλους, εν ανάγκη*, σκέφτηκε ο Ρίμναλ, βέβαιος ότι δεν θα δίσταζαν.

Ο Φριτς σηκώθηκε όρθιος, και οι άλλοι τον μιμήθηκαν. «Εξοχότατε...»

«Καλημέρα, Φριτς,» είπε ο Κάδμος. «Πώς βλέπεις την κατάσταση;»

«Εκτός απ' το ότι έχει μια κάποια ψύχρα σήμερα, Εξοχότατε, όλα είναι όπως τα είχαμε συμφωνήσει. Και για την ψύχρα δεν φταίτε εσείς.»

Ο Κάδμος ένευσε. «Δεν έχω βρει τρόπο ακόμα ν' αλλάζω τον καιρό,» μεϊδίασε. Και ρώτησε: «Οι Νομάδες βρίσκουν τη δουλειά δύσκολη;»

«Κανείς δεν έχει παραπονεθεί ακόμα.»

«Να καθίσω μαζί σας; Για να μιλήσουμε; Να γνωριστούμε;»

Οι Νομάδες αλληλοκοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους.

Στον Ρίμναλ ακούγονταν ύποπτα τα λόγια του Ανθοτέχνη. *Τι θέλει από εμάς; Πληροφορίες;*

Ο Φριτς σκεφτόταν το ίδιο, αλλά σκεφτόταν επίσης ότι δεν θα ήταν συνετό να απομακρύνουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. *Είμαι αρχηγός των Νομάδων και πρέπει να φροντίζω γι' αυτούς.* Και πώς αλλιώς θα έβρισκαν εφόδια εδώ, αν όχι από τον Ανθοτέχνη; Ήταν ο καλύτερος φίλος για να έχεις σε τούτες τις περιοχές, και ο χειρότερος εχθρός. *Η Εύνοια λείπει – ίσως ποτέ να μην επιστρέψει – η ευθύνη, άρα, είναι όλη δική μου...*

Η Σορέτα διέκρινε πραγματικό ενδιαφέρον μέσα από τα λόγια και την έκφραση του Κάδμου. Δε νόμιζε ότι απλά ήταν εδώ για να τους κατασκοπεύσει, για να πάρει πληροφορίες. Στα μάτια του διέκρινε να καθρεπτίζεται μια σαγήνη. *Μια σαγήνη προερχόμενη από εμάς. Τον ενδιαφέρουμε.* Τι είδους άνθρωπος, άραγε, να ήταν; Πίσω από το προ-

σωπείο του Αλυσοδεμένου Ποιητή, τι είδους άνθρωπος να ήταν; Ήταν όντως ποιητής; Έγραφε ποιήματα;

Ο Εύθυμος δεν αισθανόταν καλά με την παρουσία του Κάδμου εδώ· τον φοβόταν. Ήταν ο πρωτεργάτης της επανάστασης στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Και είχε κατακτήσει άλλες δύο συνοικίες ακόμα – την Έκθυμη και την Α' Ανωρίγια. Ήταν ένας πολύ επικίνδυνος άνθρωπος. Σήμερα έδειχνε συμπάθεια προς τους Νομάδες· αύριο, ποιος ξέρει τι μπορεί να γινόταν; *Αν δεν ήταν η Κορίνα, ίσως να μας είχε σκοτώσει όλους σ'εκείνο το γήπεδο...*

Η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου, έκανε από μέσα της μια σιωπηλή προσευχή στον Υπερχρόνιο Άρχοντα. Δεν εμπιστευόταν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.

Ο Κάδμος είδε τις επιφυλακτικές εκφράσεις στα πρόσωπά τους, και δεν παραξενεύτηκε καθόλου από αυτές. *Αν ήμουν στη θέση τους, το ίδιο επιφυλακτικός δεν θα ήμουν; Θα έχουν, αναμφίβολα, ακούσει τα χειρότερα για εμένα και τους ανθρώπους μου από τα σκυλιά της πλουτοκρατίας των Κατωρίγιων Συνοικιών.*

«Φυσικά,» είπε ο Φριτς. «Φυσικά και να καθίσετε, Εξοχότατε.»

«Να προσφέρουμε κάτι;» ρώτησε η Σορέτα. «Ό,τι ποτά και φαγητά έχουμε, από εσάς προέρχονται άλλωστε.»

«Όχι, ευχαριστώ. Θα–» Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός στη ζώνη του δονήθηκε και κουδούνισε. «Συγνώμη,» τους είπε ο Κάδμος και αποδέχτηκε την κλήση φέρνοντας τη συσκευή στο αφτί του ώστε μόνο εκείνος να μπορεί ν'ακούσει. «Μάλιστα;»

«Εγώ είμαι, Κάδμε,» είπε η Καρζένθα.

«Τι συμβαίνει;»

«Πού είσαι; Είναι αλήθεια ότι πήγες στο Μεγάλο Λιμάνι; Στους Νομάδες των Δρόμων;»

«Ναι, γιατί;»

«Αυτό δεν ήταν καθόλου συνετό–»

Ώρες-ώρες, η Καρζένθα νόμιζε πως ήταν η μαμά του! Στα ερωτικά τους παιχνίδια τού άρεσε να τον δένει όσο της άρεσε κι εκείνης· αλλά όχι όταν δεν ερωτοτροπούσαν. «Θα τα πούμε αργότερα. Τώρα–»

«*Η Τζέσικα και ο Ζιλμόρος επέστρεψαν από τις Ήμερες Συνοικίες. Θέλουν να σου μιλήσουν.*»

Αυτό ήταν όντως σημαντικό. «Μάλιστα... Έρχομαι.»

Ο Θόρινταλ πήρε ακόμα έναν κουβά γεμάτο μπάζα και τον έδωσε στον Μαυρογένη, που ήταν δίπλα του στη σειρά, ώστε τα μπάζα σύντομα να καταλήξουν στην καρότσα του ενός από τα τρίκυκλα των Νομάδων. Τα μάτια του σαμάνου, όμως, δεν ήταν στη μηχανική δουλειά του· ήταν αντίκρυ, στον Κάδμο Ανθοτέχνη που είχε πλησιάσει τον Φριτς, τον Ρίμναλ, και τους άλλους και τώρα τους μιλούσε.

«Σ'το είπα ότι αυτό το όχημα δεν ήταν τυχαία εδώ,» είπε η Λάρνια που ήταν μπροστά από τον Θόρινταλ στη σειρά, ντυμένη μόνο με το αμάνικο πέτσινο πανωφόρι της παρά την έντονη ψύχρα σήμερα. Οι μύες στα πρασινόδερμα χέρια της φαινόταν να πάλλονται κάθε φορά που δεχόταν έναν κουβά από τον Νομάδα μπροστά της για να τον δώσει στον Θόρινταλ. «Μας παρακολουθούν. Και δε μ'αρέσει που είμαστε εδώ επειδή η Κορίνα παρευσιάστηκε.»

«Θα προτιμούσες να μην είχε παρουσιαστεί και να ήμασταν πουθενά χειρότερα;»

Η Λάρνια πήρε ακόμα έναν κουβά και του τον έδωσε. «Η Κορίνα σκότωσε τη Γιάαμκα,» είπε μόνο, με μίσος να гуαλίζει στα μάτια της.

Ο Θόρινταλ έδωσε τον κουβά στον Μαυρογένη, ο οποίος διαμαρτυρήθηκε: «Σιγά, ρε σαμάνε! Θα μας πέσει η κοιλιά, γαμώ τη μάννα του Κρόνου!»

«Μη σ'ακούσει η ιέρεια να το λες αυτό πουθενά κοντά της,» τον προειδοποίησε ο Θόρινταλ, ξέροντας πως ο Μαυρογένης καταλάβαινε ότι μιλούσε για τη Τζουλιάννα. Δεν είχαν κι άλλη ιέρεια του Κρόνου μαζί τους οι Νομάδες.

Ο Μαυρογένης μουρμούρισε κάτι ακατανόητο καθώς έδινε τον κουβά στον Βίκτορα πίσω του και ο Βίκτορας τον άδειαζε μες στην καρότσα του τρίκυκλου.

«Η Κορίνα δεν είναι εχθρός μας,» είπε ο Θόρινταλ στη Λάρνια.

«Έχεις αρχίσει τώρα να τη συμπαθείς κι αυτήν;» Αναφερόταν συγχρόνως στη Μιράντα, φυσικά, χωρίς να την κατονομάζει. «Εξαιτίας αυτών των καταραμένων Θυγατέρων έχουν γίνει όλα όσα έχουν γίνει!»

Η Κορίνα, όμως, δεν είχε ποτέ πρόβλημα μαζί μας, σκέφτηκε ο Θόρινταλ προτιμώντας να μην το εκφράσει φωναχτά. Αυτό δεν σήμαινε,

βέβαια, ότι τη συμπαθούσε την άθλια· ήταν απλώς μια διαπίστωση. Η Κορίνα τούς έβλεπε σαν... σαν παιχνίδια, ίσως. Την ενδιέφεραν μόνο επειδή σχετίζονταν με τη Εύνοια, και η Εύνοια με τη Μιράντα... Και τώρα, και η Μιράντα και η Εύνοια έχουν εξαφανιστεί. Εξαιτίας της.

Όπως εξαιτίας της είμαστε ακόμα ζωντανοί.

Ο Θόρινταλ θα έπρεπε, ίσως, να νιώθει κάποια μικρή ευγνωμοσύνη προς την Κορίνα. Αλλά δεν μπορούσε. Του ήταν αδύνατον. *Δε μας βοήθησε επειδή μας αγαπά. Δε μας βλέπει όπως μας έβλεπε η Εύνοια.*

Ωστόσο, όφειλε να παραδεχτεί ότι και η Κορίνα τού κέντριζε το ενδιαφέρον όπως οι άλλες δύο θυγατέρες, αλλά με τελείως διαφορετικό τρόπο.

Τα μάτια του εξακολουθούσαν να είναι στον Ανθοτέχνη καθώς τούτες οι σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλό του, και:

«Φεύγει,» παρατήρησε τώρα. «Γρήγορα τελείωσε με τον Φριτς και τους άλλους...»

«Κακό αυτό,» είπε η Λάρνια.

«Θα δείξει.»

Η Καρζένθα-Σολ περίμενε μέσα σε μια αίθουσα του Πολιταρχικού Μεγάρου της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, καθισμένη σε μια ψηλή πολυθρόνα μ'ένα τηλεπικοινωνιακό σύστημα δίπλα της. Στην αντικρινή μεριά του τραπεζιού κάθονταν η Τζέσικα και ο Ζιλμόρος. Η Θυγατέρα είχε, ως συνήθως, αυτό το πουλί μαζί της το οποίο δεν άρεσε και τόσο στην Καρζένθα. Δεν της άρεσε έτσι όπως την κοιτούσε, δεν της άρεσε που έμοιαζε, ίσως, πιο έξυπνο απ'ό,τι ένα πουλί θάπρεπε να είναι. Αστρομάτη, τον ονόμαζε η Τζέσικα, την οποία η Καρζένθα αντιπαθούσε περισσότερο από το ενοχλητικό πτηνό. Δεν την εμπιστευόταν. Αλλά τούτη τη φορά έμοιαζε να είχε κάνει μια σωστή δουλειά.

«Τα κανονίσατε με τους πειρατές,» τους είχε ρωτήσει η Καρζένθα μόλις τους είδε.

«Όλα είναι έτοιμα,» είχε αποκριθεί η Τζέσικα, και ο Ζιλμόρος είχε γνέψει καταφατικά. Και μετά ήταν έτοιμοι ν'αρχίσουν να μιλάνε στην Καρζένθα για λεπτομέρειες, αλλά εκείνη τούς είχε σταματήσει, λέγοντάς τους ότι θα ειδοποιούσε τον Κάδμο και τον Βάρνελ-Αλντ, ώστε κι αυτοί να είναι παρόντες. Η Θυγατέρα της Πόλης και ο αρχηγός των Σκοταδιστών δεν είχαν διαφωνήσει.

Η Τζέσικα τάζει τώρα τον Αστρομάτη σπόρους από τη δεξιά χούφτα της, καθώς το πουλί ήταν πιασμένο στον αριστερό της πήχη.

Ο Ζιλμόρος κάπνιζε ένα βαρύ τσιγάρο, χωρίς να έχει βγάλει τα μαύρα γυαλιά του μέσα στην αίθουσα, παρότι η αντηλιά που έμπαινε από το κρυστάλλινο παράθυρο δεν ήταν και τόσο δυνατή.

Η Καρζένθα είχε πρώτα καλέσει τον Κάδμο, και τώρα, πριν από λίγο, είχε καλέσει τον Βάρνελ-Αλντ. Κι οι δύο είχαν αποκριθεί ότι θα έρχονταν αμέσως. Ο Κάδμος ήταν τόσο ανόητος ώστε να βρίσκεται κοντά στους Νομάδες των Δρόμων· οι Μικροί Γίγαντες δεν είχαν κάνει λάθος όταν της είχαν αναφέρει, κανένα τέταρτο προτού έρθουν η Τζέσικα κι ο Ζιλμόρος, ότι είχε πάρει μαζί του τον Άλβερακ και μερικούς άλλους και είχε, μέσα σε θωρακισμένο όχημα, κατευθυνθεί στο Μεγάλο Λιμάνι.

Ήταν ανάγκη να πάει εκεί ο ίδιος; Αν ήθελε να δει αν οι Νομάδες εργάζονταν όπως είχαν υποσχεθεί, μπορούσε απλά να επικοινωνήσει με κάποιον από τους μαχητές που περιπολούσαν τώρα στο Μεγάλο Λιμάνι. Μπορούσε ακόμα και να στείλει έναν κατάσκοπο για να τους παρακολουθεί, ή να στήσει έναν τηλεοπτικό πομπό κάπου κοντά τους. Δεν καταλάβαινε ότι έμπαινε σε αχρείαστο κίνδυνο έτσι; Τόσες φορές είχαν επιχειρήσει να τον δολοφονήσουν!

«Τίποτα συνταρακτικό όσο λείπαμε;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, φυσώντας καπνό.

«Η Κορίνα επέστρεψε,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. *Και τώρα ίσως να έχει εξαφανιστεί ξανά*, πρόσθεσε νοερά. Δεν ήξερε πού βρισκόταν επί του παρόντος. Ούτε τους είχε πει και πολλά για τους Νομάδες των Δρόμων. Όχι όσα θα έπρεπε, τουλάχιστον. Η Καρζένθα αισθανόταν ακόμα να έχει πολλές απορίες γι'αυτούς.

«Η Κορίνα;» Η Τζέσικα πήρε το βλέμμα της από τον Αστρομάτη. «Πού είναι;»

«Το ίδιο αναρωτιέμαι κι εγώ. Αλλά χτες ήταν εδώ. Και είχε φέρει και μια ομάδα που ονομάζονται 'οι Νομάδες των Δρόμων'. Τους γνωρίζεις;»

Η Τζέσικα γέλασε. «Οι Νομάδες; Με την Κορίνα; Ακολουθούν αυτήν τώρα;»

«Τους οδήγησε εδώ αλλά δεν νομίζω ότι την ακολουθούν ακριβώς. Τους έφερε από τις σήραγγες κάτω από τον Ριγοπόταμο – από τις σήραγγες της αρχαίας πόλης που γνωρίζεις κι εσύ.»

«Γιατί;»

«Τους είχαν φυλακισμένους στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, κατηγορώντας τους, λανθασμένα, για δολιοφθορείς και κατασκόπους μας.»

Η Τζέσικα γέλασε, και αναρωτήθηκε: *Τι παιχνίδι παίζεις τώρα, Αδελφή μου;*

«Είπα κάτι αστείο;» Την Καρζένθα την εκνεύριζε η Τζέσικα. Η γυναίκα ήταν τρελή, Θυγατέρα της Πόλης ή μη!

«Πού είναι η Εύνοια; Τους Νομάδες τούς οδηγεί η Εύνοια. Ή τους βαρέθηκε πια;» ρώτησε η Τζέσικα, αν και δεν νόμιζε πως η Εύνοια ήταν από εκείνες τις Αδελφές της που θα εγκατέλειπαν τους Νομάδες επειδή τους βαριόνταν. Μόνο αν η ίδια η Πόλη την είχε αναγκάσει να τους αφήσει θα τους άφηνε. Η Τζέσικα την είχε δει, παλιότερα, να τους οδηγεί μες στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. Όλα τα πολεοσημάδια γύρω τους έδειχναν ότι ήταν τόσο *ενωμένοι* – σαν μια ενιαία οντότητα που διέσχιζε την Πόλη – σαν ο κάθε Νομάδας να μην ήταν παρά ένα μόριο ενός μεγάλου, ζωντανού οργανισμού. Η Εύνοια είχε, πραγματικά, καταφέρει κάτι το αξιοσημείωτο. Αλλά ανούσιο και βαρετό, συγχρόνως. Απλά τους είχε και τους τριγύριζε· δεν τους έβαζε να κάνουν τίποτα ενδιαφέρον. Η Τζέσικα την είχε παρακολουθήσει για λίγο και είχε δει τι γινόταν. Μετά, είχε φύγει χωρίς να έρθει σε καμία επαφή με την Εύνοια, διακρίνοντας από τα σημάδια της Πόλης ότι δεν υπήρχε τρόπος να προκαλέσει κάποια αλλαγή μέσα στους Νομάδες. Η Εύνοια τούς είχε κάνει δικούς της, και μόνο εκείνη μπορούσε να τους χειριστεί. Η Τζέσικα καταλάβαινε ότι αποκλείεται να κατάφερνε να διασκεδάσει μαζί τους.

«Η Κυρά των Δρόμων, λες... Η Νομαδάρχισσα,» είπε η Καρζένθα-Σολ παρατηρώντας την.

«Ναι, αυτή.»

«Οι Νομάδες είπαν ότι εξαφανίστηκε στη Β' Κατωρίγια. Κι αφού εξαφανίστηκε, η Φρουρά της συνοικίας τούς συνέλαβε.»

Τα μάτια της Τζέσικας γυάλισαν. *Επιτέλους, κάτι ενδιαφέρον μ'αυτούς τους Νομάδες;* αναρωτήθηκε. «Η Κορίνα τι σας είπε;»

«Ότι η Νομαδάρχισσα εξαφανίστηκε και δεν πρόκειται να την ξανα-
δεί κανείς· τίποτα περισσότερο.»

«Χμμμμ...» έκανε η Τζέσικα υπομειδιώντας καθώς χάιδευε τον Α-
στρομάτη με το χέρι που πριν τον τάζε. *Τι παιχνίδι παίζεις, Κορίνα;*

«Τι πάει να πει αυτό;» ρώτησε η Καρζένθα, ενοχλημένη από τη συ-
μπεριφορά της συνομιλήτριάς της. «Ξέρεις κάτι;»

«Τι να ξέρω εγώ;» γέλασε η Τζέσικα. «Ήμουν στις Ήμερες Συνοικίες!»

«Με κοροϊδεύεις;»

Τα μάτια της Τζέσικας στένεψαν. «Τι;» Δεν τη γούσταρε καθόλου
αυτή την Καρζένθα-Σολ. Η τύπισσα νόμιζε ότι ήταν κάποια. Ίσως ό-
φειλε να της δώσει ένα μάθημα στο σύντομο μέλλον...

Η Καρζένθα αναστέναξε. *Δε μπορείς να συνεννοηθείς μαζί της!* σκέ-
φτηκε. «Γνωρίζεις τους Νομάδες των Δρόμων, ή όχι, Τζέσικα; Ξέρεις
ποια είναι η Εύνοια; Είναι κι αυτή Θυγατέρα της Πόλης;» Δεν είχε εν-
δοιασμούς να μιλά για Θυγατέρες της Πόλης μπροστά στον Ζιλμόρο· η
Τζέσικα ήδη τού είχε πει γι'αυτές. Και τώρα ο αρχηγός των Σκοταδι-
στών παρακολουθούσε τη Στρατάρχη και τη Τζέσικα να μιλάνε ενώ ο
ίδιος κάπνιζε σιωπηλά.

«Δε σας είπε η Κορίνα ότι η Εύνοια είναι Αδελφή μας;»

«Δε μας είπε τίποτα συγκεκριμένο γι'αυτήν.»

«Χμμμμ...» Η Τζέσικα γέλασε.

Θα τη σκοτώσω! σκέφτηκε η Καρζένθα.

Η Τζέσικα συλλογίστηκε: *Η Κορίνα τούς είπε ότι η Εύνοια δεν θα ξα-
ναπαρουσιαστεί... Πώς να το ξέρει αυτό, εκτός αν η ίδια έκανε κάτι για
να την εξαφανίσει; Αλλά δεν μπορεί να την είχε σκοτώσει, φυσικά. Ού-
τε η Κορίνα δεν θα σκότωσε μια Αδελφή τους.*

Μετά θυμήθηκε ότι η Κορίνα τής είχε πει πως η Μιράντα ήταν τώρα
μαζί με την Εύνοια και τους Νομάδες των Δρόμων. Αυτό εξηγούσε
πολλά για την όλη κατάσταση. Η Κορίνα πρέπει πάλι κάτι να είχε κάνει
στη Μιράντα για να την... παραμερίσει· και ό,τι κι αν είχε συμβεί, μάλ-
λον είχε επηρεάσει και την Εύνοια.

Γιατί όμως δείχνει να εχθρεύεται τόσο πολύ τη Μιράντα τελευταία;
Πάντοτε, βέβαια, την εχθρευόταν – και πολύ καλά έκανε: η Μιράντα
ήταν άθλια – άθλια! – αλλά τώρα τελευταία αυτή η έχθρα της είχε με-
γαλώσει, και... Η Κορίνα κάτι έκρυβε. Σίγουρα κάτι έκρυβε. Η ίδια, άλ-

λωστε, είχε πει στη Τζέσικα, πριν από κάποιο καιρό, στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, ότι ορισμένα πράγματα δεν μπορούσε να της τα φανερώσει, αφήνοντας τη φράση αινιγματική...

Η περιέργεια της Τζέσικας είχε κεντριστεί. Ήθελε να μάθει περισσότερα. Αλλά πώς;

Απ'τους Νομάδες των Δρόμων, ίσως;

«Τους ξέρεις τους Νομάδες;» τη ρώτησε η Καρζένθα διακόπτοντας τους συλλογισμούς της.

Η Τζέσικα βλεφάρισε, σούφρωσε τα χείλη. «Τους είχα δει και παλιότερα. Βαρετοί, πολύ βαρετοί,» γέλασε.

Η Καρζένθα μόρφασε. *Βγάλε τώρα εσύ νόημα απ'αυτές τις μαλακίες...* σκέφτηκε. Είχε αποφασίσει πως, όταν ξανάβλεπε την Κορίνα, θα της μιλούσε για τη Τζέσικα. Χτες δεν το είχε κάνει γιατί, με την εμφάνιση των Νομάδων, είχε άλλα στο μυαλό της. Κι έπειτα, η Κορίνα είχε πάλι εξαφανιστεί, κατά το συνήθειό της.

Και οι δύο θυγατέρες ήταν, από μια άποψη, ενοχλητικές. Αλλά η Κορίνα ήταν η μεγάλη αρωγός της επανάστασης: η Καρζένθα δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει αυτό, με τίποτα. Η Τζέσικα, όμως, τι ήταν; Με παράσιτο έμοιαζε μέχρι στιγμής. Τα πάντα φαινόταν να τα κάνει για πλάκα. *Η μόνη ουσιαστική βοήθεια που μας πρόσφερε είναι, ίσως, τώρα με τους πειρατές των Ήμερων Συνοικιών...*

Όταν ο Κάδμος μπήκε στην αίθουσα του Πολιταρχικού Μεγάρου όπου τον περίμεναν οι τρεις τους, τους βρήκε όλους σιωπηλούς.

«Καλωσήρθατε,» χαιρέτησε.

«Ποιητή...» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος εν είδει χαιρετισμού, κλίνοντας το κεφάλι χωρίς να βγάλει τα γυαλιά του.

Ο Κάδμος κάθισε στο τραπέζι μαζί τους.

«Περιμένουμε και τον Βάρνελ,» του είπε η Καρζένθα. «Δε μπορεί ν'αργήσει. Τον ειδοποίησα μετά από εσένα.»

Ο Κάδμος ένευσε. Ρώτησε τον Ζιλμόρο και τη Τζέσικα: «Παρουσιάστηκαν προβλήματα;»

«Το αντίθετο,» αποκρίθηκε εκείνη μειδιώντας. «Όλα έγιναν τέλεια!»

Η έκφρασή της του έμοιαζε να δείχνει τόσο ενθουσιασμό που τον έβαζε σε ανησυχία. Κοίταξε τον Ζιλμόρο ερωτηματικά.

«Κανένα πρόβλημα,» επιβεβαίωσε και ο αρχηγός των Σκοταδιστών.

Ο Βάρνελ-Αλντ ήρθε μετά από ένα πεντάλεπτο περίπου, καλοντυμένος, καλοχτενισμένος, και με τη συνηθισμένη του όψη υπεροψίας και γοητείας.

Μαζί του ήταν η Κορίνα, φορώντας ένα μακρύ μαύρο φόρεμα και σκούρα-μπλε κάπα. Στα χέρια της ήταν ένα ζευγάρι μελανόχρωμα γάντια με κρόσσια. Βαδίζοντας πλάι στον Βάρνελ-Αλντ έμοιαζε να του προσδίδει επιπρόσθετο κύρος, επιπρόσθετη δύναμη: σαν να ήταν ένα φως, ή ένα κέντρο έλξης, που τον αναβίβαζε και μόνο που βρισκόταν κοντά του.

Ακόμα κι η Τζέσικα το πρόσεξε. *Πώς το κάνει αυτό;* αναρωτήθηκε. *Πώς η Κορίνα μπορεί και το κάνει αυτό;* «Γεια σου, Αδελφούλα,» είπε υψώνοντας το χέρι θεατρικά. «Καιρό έχουμε να σε δούμε!» γέλασε.

Η Κορίνα κοίταξε τον Βάρνελ αναποδογυρίζοντας τα μάτια. «Έχω και ενοχλητικές συγγενείς, όπως βλέπεις...»

Ο Βάρνελ μειδίασε γοητευτικά μέσα από το καστανό, καλοψαλιδισμένο μούσι του. «Σου είπα ότι γνωριστήκαμε με τη Τζέσικα, δεν σ'το είπα; Στην αρχή δυσκολευόμουν να πιστέψω ότι είναι Αδελφή σου...»

«Κι όμως είναι, παρότι, το ξέρω, φαίνεται *απίστευτο*.»

«Θα συνεχίσετε να με βρίζεται ενώ κάθομαι και σας κοιτάζω,» είπε η Τζέσικα, ατενίζοντάς τους διαπεραστικά ενώ έβαζε τον Αστρομάτη να γαντζωθεί στον ώμο της.

«Κανείς δεν σε βρίζει, Τζέσικα,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Γνωρίζεις πόσο σε εκτιμούμε όλοι.»

«Το βλέπω, Αδελφή μου...»

«Τι νέα μάς φέρνεις από τους φίλους σου, τους πειρατές;» ρώτησε η Κορίνα ενώ ο Βάρνελ τής τραβούσε μια καρέκλα για να καθίσει.

«Συμφώνησαν,» είπε η Τζέσικα καθώς η Κορίνα καθόταν και ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας έπαιρνε θέση δίπλα της, σε μια άλλη καρέκλα. «Θα μας βοηθήσουν. Θα λεηλατήσουν μαζικά τις όχθες της Β' Κατωρίγιας. Ο Φορδέκης ο Καραφλός μίλησε και σε κάποιους άλλους αρχιπειρατές, και σε όλους η ιδέα φάνηκε καλή. Και οι υπόλοιποι των Ήμερων Συνοικιών σίγουρα θ'ακολουθήσουν – αν μη τι άλλο για να μη χάσουν το πλιάτσικο. Δεν πρόκειται να καθίσουν να βλέπουν, σαν μαλάκες, ενώ οι γείτονές τους καταληστεύουν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας. Μέχρι στιγμής το μόνο που τους συγκρατούσε απ'το να κά-

νουν τόσο μαζικές και άγριες επιδρομές ήταν το γεγονός ότι οι συνοικίες του Ριγοπόταμου ήταν ενωμένες στην αντιμετώπιση των πειρατών. Τώρα, όμως, που εμείς τους υποστηρίζουμε....» Χαμογέλασε, δείχνοντας γυαλιστερά δόντια.

«Τους υποστηρίζουμε *κρυφά*,» τόνισε ο Κάδμος. «Το συζητήσατε αυτό, έτσι;»

«Ναι,» είπε ο Ζιλμόρος. «Το κατάλαβαν.»

«Δε θα διαδώσουν πως είναι σύμμαχοί μας...»

«Κι αυτό το είπαμε, ποιητή· μην ανησυχείς. Ο Φορδέκης ήταν συζητήσιμος. Χάρη στη Τζέσικα, κυρίως. Αλλιώς θα μας είχε καταληστέψει, δίχως αμφιβολία. Αυτό είναι το φυσικό του. Είναι τέλειος για τη δουλειά που τον θέλουμε. Θα τους τσακίσει τους Κατωρίγιους. Θα μας ανοίξει τον δρόμο για να μπούμε, μετά, και να τους αποτελειώσουμε.»

Ο Ζιλμόρος ήταν έτοιμος για περισσότερους πολέμους, για περισσότερες αιματοχυσίες και λεηλασίες, παρατηρούσε ο Κάδμος· και, γ'ακόμα μια φορά, θα προτιμούσε να είχε *διαφορετικούς* συμμάχους. Αλλά πού να τους βρει; Οι πιο πιστοί άνθρωποι του ήταν όλοι απεγνωσμένοι συμμορίτες από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία, όπου τα πάντα είχαν ξεκινήσει.

Η Καρζένθα είπε στον Ζιλμόρο: «Δε βιαζόμαστε να 'αποτελειώσουμε' κανέναν! Αυτή τη φορά δεν θα γίνουν κινήσεις που δεν έχουμε εκ των προτέρων προσεχτικά σχεδιάσει.»

Εκείνος δεν αποκρίθηκε. Τα μάτια του ήταν κρυμμένα πίσω απ'τα μαύρα γυαλιά του, η όψη του ουδέτερη.

«Κατανοητό;» επέμεινε η Καρζένθα.

«Ας μην κάνουμε τις ίδιες συζητήσεις,» είπε ο Κάδμος, παρεμβαίνοντας προτού το θέμα εξελιχτεί σε διαπληκτισμό. Και ρώτησε τον Ζιλμόρο και τη Τζέσικα: «Πότε θα αρχίσουν οι επιδρομές των πειρατών;»

«Σύντομα,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης. «Από απόψε, πιθανώς. Εκείνοι θα τα κανονίσουν αυτά.»

Ο Κάδμος στράφηκε στον Βάρνελ-Αλντ. «Από τη Μεγαλοδιάβατη τι έχουμε, Εξοχότατε;»

«Όταν με λες Εξοχότατο, Κάδμε, εγώ δεν ξέρω πώς να σε αποκαλέσω. *Μεγαλειότατε*, ίσως, όπως αποκαλούν τους βασιληάδες στην Απολλώνια; *Υψηλότατε*, όπως αποκαλούν τους πρίγκιπες στη Βίηλ;»

Κατωρίγιος Πόλεμος

«Δε μ' ενδιαφέρουν οι τίτλοι και οι προσφωνήσεις, Βάρνελ. Είναι ε-
πουσιώδεις. Είμαι ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής· αυτό είναι αρκετό.»

Ο Βάρνελ μειδίασε. «Πράγματι, είναι...» είπε σαν να μονολογούσε.

«Οι από τη Μεγαλοδιάβατη;...» επέμεινε ο Κάδμος.

«Έχω μιλήσει με ανθρώπους από εκεί,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ.
«Μου είπαν πως ενδιαφέρονται. Θα τους αφήσουμε να περάσουν από
την Α' Ανωρίγια – χωρίς, φυσικά, να δείχνουμε ότι είμαστε σύμμαχοί
τους – κι αυτοί θα κινηθούν προς τη Β' Κατωρίγια για να πάρουν μέρος
στις επιδρομές. Ορισμένοι άλλοι μπορεί να διασχίσουν τις Ήμερες Συ-
νοικίες και μετά να κατευθυνθούν στη Β' Κατωρίγια. Το ίδιο πράγμα,
βασικά, αν τα έχουν καλά με τους πειρατές,»

«Αλλά προτιμότερο για εμάς, νομίζω.»

«Ίσως.»

«Και πότε θα ξεκινήσουν;»

«Σε μερικές μέρες, υποθέτω. Θα επικοινωνήσουν μαζί μου, ασφαλώς,
προτού περάσουν από εδώ. Τα πάντα θα είναι κανονισμένα με... πλά-
γιο τρόπο. Ακόμα κι αν υπάρχουν κατάσκοποι των Κατωρίγιων μες
στη συνοικία μας δεν θα μπορούν να διακρίνουν ότι εμείς, ως καθε-
στώς, υποβοηθήσαμε τους επιδρομείς να περάσουν από τους δρόμους
μας. Θα τους φανεί ότι γλίστρησαν μέσα από την Α' Ανωρίγια.»

Ο Κάδμος ένευσε. «Μάλιστα. Ως συνήθως, τα σκέφτεσαι όλα, Εξοχό-
τατε.»

«Απαραίτητη προϋπόθεση επιβίωσης στη δουλειά μου.»

«Μ' αυτούς τους Νομάδες των Δρόμων τι γίνεται;» ρώτησε ο Ζυλμό-
ρος, αλλάζοντας θέμα ξαφνικά. «Τι θέλουν εδώ, Κορίνα;»

Τα πράσινα μάτια της τον κοίταξαν σαν να υποδήλωναν ότι δεν της
άρεσε έτσι όπως της απευθυνόταν, ότι δεν ήταν αυτή η θέση του.
«Τους κυνήγησαν στη Β' Κατωρίγια και τους προσφέρουμε στέγη, ενώ
συγχρόνως μας βοηθάνε.» Κοίταξε τον Βάρνελ και τον Κάδμο.

Ο πρώτος ένευσε. «Καλή συμφωνία.»

Ο δεύτερος είπε: «Οι Νομάδες δουλεύουν όπως υποσχέθηκαν. Δε νο-
μίζω ότι θα έχουμε πρόβλημα μαζί τους.»

«Γιατί, όμως, τους έφερες εδώ, Κορίνα;» ρώτησε η Τζέσικα.

«Τους κυνηγούσαν στη Β' Κατωρίγια, είπα–»

«Το ξέρουμε αυτό.»

«-κατηγορώντας τους άδικα για δολιοφθορείς του Κάδμου-»

«Κι αυτό το ξέρουμε.»

«Τότε, γιατί ρωτάς, Αδελφή μου;»

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί τους βοήθησες.»

«Γιατί όχι;»

«Πού είναι η Εύνοια;»

«Δεν έχω ιδέα. Αλλά δεν νομίζω ότι θα την ξαναδούμε.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Τι ωραία που τα λες, Αδελφή μου!»

Η Κορίνα την αγριοκοίταξε.

Οι άλλοι τις κοίταζαν αμήχανα και τις δύο.

«Θα κουβεντιάσουμε μετά, Τζέσικα,» είπε η Κορίνα.

Η Καρζένθα ρώτησε: «Μπορώ να σου μιλήσω για κάτι, Κορίνα; Τώρα; Ιδιαίτέρως;»

Η Κορίνα την ατένισε συνοφρυωμένη. Οι άλλοι έδειχναν παραξενεμένοι.

«Μυστικά;» σιγογέλασε η Τζέσικα, κι ο Αστρομάτης έβγαλε ένα ξαφνικό κρώξιμο.

Η Κορίνα είπε: «Έλα,» και σηκώθηκε απ'την καρέκλα της.

Η Καρζένθα-Σολ την ακολούθησε σ'ένα άλλο δωμάτιο του Πολιταρχικού Μεγάλου της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας ανεβαίνοντας μια μικρή σκάλα. Βρίσκονταν τώρα πάνω από την αίθουσα όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι άλλοι. Ο χώρος γύρω τους ήταν γεμάτος με τεχνικούς εξοπλισμούς - οθόνες, κονσόλες, εκτυπωτικά μηχανήματα, σαρωτές, πομποδέκτες...

«Σ'ενοχλεί η Αδελφή μου;»

Η Καρζένθα δεν ξεπλάγη που η Κορίνα ήξερε ήδη για τι ήθελε να μιλήσουν. «Δε μ'ενοχλεί μόνο. Μου φαίνεται επικίνδυνη.»

«Είναι επικίνδυνη.»

«Δεν το λέω ελαφρά αυτό,» εξήγησε η Καρζένθα. «Τις προάλλες οδήγησε τον σκοτεινό στρατό του Ζυλμόρου στις σήραγγες της αρχαίας πόλης για να επιτεθούν στο Μεγάλο Λιμάνι, στον Τάραλντεκ Νορβάνι.» Της είπε εν συντομία τι είχε συμβεί. «Μας έβαλε όλους σε κίνδυνο, καταλαβαίνεις;»

«Τώρα, όμως, σας βοήθησε να φέρετε στο πλευρό σας τους πειρατές.»

«Ακόμα κι αυτό είναι... αμφιλεγόμενο. Δεν ξέρω κατά πόσο συμφωνώ με το σχέδιο.»

«Δε μπορείτε να αγνοήσετε τις Κατωρίγιες Συνοικίες, Καρζένθα. Είναι εχθροί σας. Θανάσιμοι εχθροί. Και οι δύο Πολιτάρχες τους θέλουν να σας εξολοθρεύσουν. Δεν πρόκειται ούτε να διαπραγματευτούν μαζί σας ούτε να συμβιβαστούν με την ύπαρξή σας ως πολιτική οντότητα. Πολύ πιθανό, μάλιστα, να κρύβουν και τους πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας.»

«Το ξέρεις ότι όντως συμβαίνει αυτό;»

«Δεν είμαι απόλυτα βέβαιη, αλλά πού αλλού να έχουν πάει η Φενίλδα Καρντέρω και οι δικοί της;»

«Τέλος πάντων. Η Τζέσικα είναι επικίνδυνη, Κορίνα. Δεν τη θέλω μέσα στον στρατό μου. Μπορεί να είναι θυγατέρα της Πόλης αλλά...» κόμπιασε προς στιγμή, «αλλά δεν είναι σαν εμένα.»

Η Κορίνα γέλασε. «Όχι, δεν είναι σαν εμένα. Δεν είμαστε όλες ίδιες, Καρζένθα. Δεν είμαστε ούτε κατά διάνοια ίδιες. Καμία άλλη θυγατέρα δεν είναι σαν εμένα – αυτό να το θυμάσαι.»

Η Καρζένθα έσμιξε τα χείλη προς στιγμή, αμήχανα. «Δεν τη θέλω, πάντως, μες στο στρατό μου,» επανέλαβε τελικά.

«Μην είσαι τόσο βιαστική,» της είπε η Κορίνα σφίγγοντας τον ώμο της. «Μπορεί να σου φανεί πιο χρήσιμη απ'ό,τι νομίζεις.»

«Αν δεν ήταν η Τζέσικα, η καταστροφή στο Μεγάλο Λιμάνι θα είχε αποφευχθεί! Θα είχαμε διώξει τον Νορβάνι από εκεί με άλλο τρόπο.»

«Θα την έχω υπόψη μου εγώ τη Τζέσικα, τώρα που είμαι εδώ, Καρζένθα. Σ'το υπόσχομαι. Με εμπιστεύεσαι, δεν με εμπιστεύεσαι;»

Από το μυαλό της Καρζένθα-Σολ πέρασαν ξανά, ύστερα από αρκετό καιρό, εκείνα τα λόγια που της είχε πει η Κορίνα στο όνειρό της, όταν ήταν τραυματισμένη και εμπύρετη, όταν ακόμα δεν ήξερε τίποτα για τις θυγατέρες της Πόλης:

Μη με προδώσεις, Καρζένθα...

Μη με προδώσεις...

Μη με προδώσεις...

«Φυσικά και σ'εμπιστεύομαι, Κορίνα. Εννοείται αυτό. Απόλυτα.»

Η Κορίνα ένευσε. «Καλώς,» είπε. «Πάμε κάτω, στους άλλους, τώρα.»

«Μια στιγμή. Αυτή η Εύνοια... είναι όντως θυγατέρα της Πόλης κι αυτή; Η Τζέσικα είπε-»

«Η Εύνοια δεν χρειάζεται να σ'απασχολεί. Ούτε εσένα ούτε κανέναν άλλο. Οι Νομάδες θα είναι στο πλευρό σας από δω και στο εξής. Και θα σας προσφέρουν αξιοσημείωτη βοήθεια.»

/3\

Ο Βόρκεραμ-Βορ προσπαθεί ν'αποφασίσει τι θα κάνει στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, ενώ η Νορέλτα-Βορ σκέφτεται ν'ακολουθήσει το όνειρό της· μετά, ο Μάικλ Παγοθραύστης διασαφηνίζει, όσο μπορεί, τους όρους ενός συμφωνητικού και οι μισθοφόροι παίρνουν μια απόφαση.

Τραυματίες απλώνονταν γύρω της, μέσα σε δρόμους χτυπημένους από βόμβες και ρουκέτες, σημαδεμένους από τον άγριο πόλεμο. Φωτιές έκαιγαν, καπνοί στροβιλίζονταν. Μπορούσε να διαβάσει στα σημάδια της Πόλης τον πόνο των πεσμένων ανθρώπων, κι αισθανόταν την καρδιά της να κομματιάζεται. Τόση καταστροφή... Μια μεγάλη θλίψη την είχε κυριαρχήσει... Η Ολντράθα προσπαθούσε να σώσει όλους τους χτυπημένους προτού πεθάνουν από την αιμορραγία, μα δεν προλάβαινε. Ήταν τόσοι πολλοί... Τόσοι πολλοί... Η ίδια η Πόλη καταστρεφόταν και τους έπαιρνε μαζί της... Βοήθησέ με! της φώναξε η Ολντράθα σαν να φώναζε στη μητέρα της. Βοήθησέ με! Αλλά η Πόλη την αγνοούσε, όπως θα την αγνοούσε μια λυσσασμένη καταιγίδα.

«Βοήθησέ με... Βοήθησέ με!...» έλεγε η Ολντράθα καθώς ξυπνούσε, στριφογυρίζοντας πάνω στο στρώμα, κάτω απ'τα σκεπάσματα. Τα μάτια της άνοιξαν, βλέποντας το ταβάνι του δωματίου. Αισθανόταν μπερδεμένη. Πού είχαν πάει οι τραυματίες; Πού ήταν οι ρημαγμένοι δρόμοι και οι φωτιές και οι καπνοί;

«Ολντράθα;» Ο Βόρκεραμ γύρισε να την κοιτάξει, έχοντας ξυπνήσει κι αυτός μόλις τώρα, νιώθοντας τη να κινείται έντονα πλάι του, ακούγοντας τα λόγια της. Ανασηκώθηκε. «Είσαι καλά;» Είδε τα δάκρυα που γυάλιζαν στα μάτια της.

Η Ολντράθα πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι, ξεροκαταπίνοντας, σκουπίζοντας τα μάτια της με τα καφετόδερμα δάχτυλά της. «Ναι,» είπε. «Ονειρευόμουν.»

«Δε μπορεί να ήταν καλό όνειρο,» παρατήρησε ο Βόρκεραμ, συνοφρυωμένος. Την έκφραση στο πρόσωπό της θα τη χαρακτήριζε μόνο φοβισμένη.

«Όχι, δεν ήταν...» μουρμούρισε η Ολντράθα και, παραμερίζοντας τα σκεπάσματα, σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Βάδισε προς το μπάνιο, ξυπόλυτη, ντυμένη με το μεσοφόρι της. Άνοιξε τη μικρή πόρτα, μπήκε, και την έκλεισε πίσω της.

Ο Βόρκεραμ άκουσε νερό να τρέχει.

Όταν την είδε να επιστρέφει, τη ρώτησε: «Ήμουν εγώ;»

Η Ολντράθα τον κοίταξε παραξενεμένη. «Τι;»

«Εμένα είδες στο όνειρό σου; Είδες να μου συμβαίνει κάτι;» Είχε ανάψει τσιγάρο καθώς καθόταν στο κρεβάτι με την πλάτη ακουμπισμένη στα μαξιλάρια. Το ρολόι στο κομοδίνο έλεγε πως ήταν εφτά και μισή το πρωί.

Αυτή ήταν η πρώτη τους ημέρα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. Το δωμάτιό τους βρισκόταν μέσα στο πανδοχείο *Ατσάλινος Οίκος*, στη Μεσόκοπη, την κεντρικότερη περιφέρεια εδώ.

Η Ολντράθα κούνησε το κεφάλι και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. «Όχι, δεν είδα εσένα. Είδα... Πόλεμος, Βόρκεραμ. Τόσοι πολλοί χτυπημένοι – δε μπορούσα να τους σώσω όλους!» Ακόμα αισθανόταν την καρδιά της να τεμαχίζεται. Ακόμα ένιωθε μια βαθιά θλίψη. Διότι καταλάβαινε πως το όνειρο ήταν μια αντανάκλαση του μέλλοντος. Η Πόλη την προειδοποιούσε για το κακό που θα γινόταν στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Ναι, πόλεμος θα γίνει αναμφίβολα. Όλοι τον περιμένουν. Γι'αυτό δεν είμαστε εδώ, άλλωστε, Ολντράθα;» Ρούφηξε καπνό, τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια.

Η Ολντράθα σκέφτηκε: *Ίσως καλύτερα να μην είχαμε έρθει. Ήταν συνετό, τελικά, που ακολουθήσαμε τις Αδελφές μου; Ή τελείως ανόητο;*

«Τι μου προτείνεις;» τη ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Να βάλω τους ανθρώπους μου στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη;»

«Αν δεν τους βάλεις θα πρέπει να φύγουμε, έτσι δεν είναι; Έτσι δεν σου είπαν;»

«Εντός δεκαπέντε ημερών, όλες οι ένοπλες ομάδες που δεν εργάζονται για αξιόπιστο πρόσωπο μέσα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία διώχνονται από τη Φρουρά.»

«Εσύ ξέρεις...» είπε η Ολντράθα συλλογισμένα.

«Αναρωτιέμαι τι νόημα έχει να δουλέψω για τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας. Το όλο θέμα είναι αυτή η *Κορίνα*, σωστά; Πρέπει να τη βρω και να τη σκοτώσω, γιατί με θέλει νεκρό.»

«Δε θάναι εύκολο ούτε να τη βρεις ούτε να τη σκοτώσεις, αν όσα λένε η Άνμα και η Νορέλτα αληθεύουν.»

«Τι να κάνω, λοιπόν;» είπε εκνευρισμένα ο Βόρκεραμ σβήνοντας απότομα το τσιγάρο του στο τασάκι του κομοδίνου. «Τι μου λες να κάνω, Ολντράθα; Γιατί έφερα εδώ τους μισθοφόρους μου, γαμώτο;»

«Για να είσαι μαζί με τρεις θυγατέρες της Πόλης. Μην ξεχνάς ότι η Άνμα και η Νορέλτα ήταν που ήθελαν να έρθουν στον Ριγοπόταμο – γι' αυτό είμαστε εδώ.»

«Δεν έχω μάθει να δρω όπως δράτε εσείς! Θέλω να ξέρω τι μου γίνεται. Τι μου προτείνεις; Να δουλέψω για τον Πολιτάρχη;»

«Δεν ξέρω, σου ξαναλέω. Εσύ το αποφασίζεις. Ή ρώτα την Άνμα – ίσως εκείνη να έχει όντως κάτι να προτείνει.»

«Δε μου είπε τίποτα χτες.»

«Πρέπει να βρω μια φωτογραφία της Νομαδάρχισσας,» είπε η Νορέλτα-Βορ, καθώς κρατούσε ένα καθρεφτάκι μπροστά της και έβαφε τα μάτια της και το πρόσωπό της, καθισμένη στο ένα κρεβάτι του τρίκλινου δωματίου.

«Πού την είχες δει την προηγούμενη φορά;» ρώτησε η Άνμα, έχοντας μόλις βγει από το μπάνιο με μια πετσέτα ριγμένη στους ώμους της, ντυμένη με πέτσινο παντελόνι και μαύρο ελαστικό στηθόδεσμο. Η Φοριντέλα-Ράο ντυνόταν μπροστά από το κρεβάτι της, έχοντας σηκωθεί πριν από λίγο.

«Σου είπα: σ' ένα περιοδικό,» αποκρίθηκε η Νορέλτα, συνεχίζοντας να βάφεται.

«Ποιο περιοδικό; Δε μπορείς να το βρεις εδώ;»

«Το *Μεγάλο Μυστήριο* ήταν–»

«Εκεί γράφουν όλο τρέλες, Νορέλτα! Δεν έχεις διαβάσει τι λένε, κατά καιρούς, για τις θυγατέρες της Πόλης;»

Η Νορέλτα γέλασε. «Ναι, αλλά αυτό δεν ήταν ψέμα. Ήταν όντως φωτογραφία της Νομαδάρχισσας. Όμως το τεύχος όπου είχε δημοσιευτεί

η φωτογραφία ήταν...» Πήρε σκεπτική έκφραση. «Πρέπει να ήταν πριν από δυο, τρία χρόνια. Αποκλείεται να το βρω εδώ. Εκτός αν το έχουν σε κανένα αρχείο,» πρόσθεσε συλλογισμένα. «Ναι, μπορεί να το έχουν σε κανένα αρχείο. Ξέρεις – τίποτα δημοσιογράφοι.» Τελειώνοντας με το βάψιμο του προσώπου της, πίεσε ένα χαρτομάντιλο ανάμεσα στα χείλη της· μετά το τσάκισε και το πέταξε παραδίπλα. Κατέβασε τον καθρέφτη από μπροστά της. «Πρέπει να ψάξω,» είπε στην Άνμα. «Αφήνοντας την Πόλη να με οδηγήσει. Είμαι σχεδόν σίγουρη ότι, στο όνειρό μου, η γυναίκα μαζί με τη Μιράντα ήταν η Νομαδάρχισσα... Κι αν είναι όντως αυτή, Άνμα, θα πρέπει να πάω στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, να μάθω τι έγινε εκεί με τους Νομάδες των Δρόμων.»

«Και ο συγγενής σου;»

«Ο Βόρκεραμ...»

«Θα τον εγκαταλείψεις στο έλεος της Κορίνας;»

«Θα μείνει εδώ; Ίσως να ήθελε να έρθει κι αυτός στη Β' Κατωρίγια...»

«Οι μισθοφόροι του θα τρελαθούν αν συνεχίσει να τους κάνει βόλτα για πολύ ακόμα. Ήρθαν σε τούτα τα μέρη για να δουλέψουν, όχι για τουρισμό.»

«Δε μπορώ να μείνω εδώ, Άνμα. Πρέπει να πάω στη Β' Κατωρίγια, αν αυτή που είδα ήταν η Νομαδάρχισσα. Είναι το μόνο στοιχείο που έχω το οποίο πιθανώς να με οδηγήσει στη Μιράντα. Και πολύ φοβάμαι ότι ίσως να κινδυνεύει. Από την Κορίνα.»

«Αυτή η Κορίνα,» μούγκρισε η Άνμα σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της· «πίσω από τα πάντα φαίνεται νάναι κρυμμένη!»

Η πόρτα του δωματίου χτύπησε.

«Πρωινός επισκέπτης...» παρατήρησε η Φοριντέλα, έχοντας τελειώσει με το ντύσιμό της και έχοντας μόλις αρχίσει να γυαλίζει το εξωδιαστασιακό ξίφος που της είχε φέρει η Άνμα από την Απολλώνια· Ή, μάλλον, από τη Βορεάνη, σκέφτηκε η Νορέλτα, που είχε πρόσφατα ταξιδέψει εκεί και ήξερε πώς είχε διαιρεθεί η εν λόγω διάσταση. *Αλλά τι μανία μ' αυτό το σπαθί, επιτέλους!* Οι Απολλώνιοι ήταν δικαιολογημένοι να έχουν μανία με τα σπαθιά· ήταν μέσα στα έθιμά τους. Όμως η Φοριντέλα ποια δικαιολογία είχε; Και αυτή και η Άνμα είχαν την ίδια τρέλα με τα όπλα· η Νορέλτα δεν τις καταλάβαινε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε τώρα η Άνμα, κοιτάζοντας προς την πόρτα.

«Εγώ,» αποκρίθηκε η φωνή του Βόρκεραμ-Βορ.

«Ο ξάδελφός σου,» είπε η Άνμα στη Νορέλτα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους· μια κίνηση που έκδηλα έλεγε *Άνοιξέ του λοιπόν*.

Η Άνμα άνοιξε την πόρτα και ο Βόρκεραμ μπήκε. «Δεν πιστεύω να ενοχλώ...»

«Έχουμε ξυπνήσει, όπως βλέπεις,» αποκρίθηκε η Άνμα, ενώ η Νορέλτα έλεγε: «Καθόλου,» και η Φοριντέλα: «Θα σε πείραζε αν ενοχλούσες;» Δεν τον συμπαθούσε. Από την πρώτη νύχτα, που τον είχαν σώσει από τους φονιάδες της Κορίνας, δεν τον συμπαθούσε. Και δεν το έκρυβε.

«Δεν είναι και τόσο πρωί, έτσι;» είπε ο Βόρκεραμ. «Εμείς έχουμε σηκωθεί από τις εφτάμισι. Τέλος πάντων. Θέλω να μάθω κάτι. Τι μου προτείνετε: να δουλέψω για τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας, ή όχι;»

«Εσύ πρέπει να το αποφασίσεις αυτό,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Τα ίδια μου έλεγε κι η Ολντράθα! Και μου είπε, επίσης, να ρωτήσω εσένα.» Την ατένισε έντονα.

«Θες εγώ να πάρω απόφαση για τους μισθοφόρους σου;»

«Εξαιτίας σου – εσένα και της Νορέλτα – είμαστε τώρα εδώ. Απλώς τι προτείνεις σε ρωτάω.»

Η Άνμα μόρφασε, ανασηκώνοντας τους ώμους. Πραγματικά, δεν ήξερε τι να του απαντήσει. Εκείνη και η Φοριντέλα είχαν έρθει προς τις συνοικίες του Ριγοπόταμου για να μάθουν τι γινόταν στην Έκθυμη, επειδή η Φοριντέλα ήταν από εκεί – ήταν *διωγμένη* από εκεί, λόγω της εισβολής των δυνάμεων του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.

Η Νορέλτα είπε στον ξάδελφό της: «Εγώ πιθανώς να φύγω σε μια, δυο μέρες.»

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε στρέφοντας το βλέμμα του επάνω της. «Τι;»

Η Νορέλτα τού εξήγησε για το όνειρό της.

«Αυτά μού μοιάζουν τρελά πράγματα,» είπε ο Βόρκεραμ, απορώντας γ'ακόμα μια φορά γιατί είχε έρθει μαζί τους, Θυγατέρες της Πόλης ή μη. *Επειδή το πρότεινε η Ολντράθα*, υπενθύμισε στον εαυτό του. *Γι'αυτό είμαι εδώ. Η Ολντράθα... που είναι σαν αυτές, και τόσο καιρό δεν το ήξερα.*

«Η Μιράντα μπορεί να χρειάζεται τη βοήθειά μου, κι αυ–»

«Εγώ δεν την ξέρω τη Μιράντα, και δεν με ενδ-»

«Δε ζητάω τη συγκατάθεσή σου, Βόρκεραμ,» είπε ήπια η Νορέλτα. «Απλά σου λέω ότι πιθανώς να ταξιδέψω προς τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Αν θες μπορείς να μ'ακολουθήσεις. Αλλά, αν μείνεις εδώ, δεν θα μείνω κι εγώ μαζί σου. Για τη Μιράντα ήρθα στις συνοικίες του Ριγοπόταμου· είναι πολύ καλή μου φίλη. Κάποτε μου είχε σώσει τη ζωή, σ'ένα νησί στη Μεγάλη Θάλασσα, ενώ βρισκόμουν στα χέρια ενός... πλάσματος- Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία τώρα. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. Η Νορέλτα αισθανόταν τη Μιράντα όπως εκείνος αισθανόταν τον Ηρακλή, που τώρα ήταν στην Ανακτορική Συνοικία, ύστερα από τον τραυματισμό του, και ασφαλής, ήλπιζε ο Βόρκεραμ. «Αλλά δε μπορώ να σ'ακολουθήσω, ξαδέλφη. Δε μπορώ να βάλω τους Εκλεκτούς μου να κυνηγάνε εξαφανισμένους Νομάδες! Δεν είν' αυτή η δουλειά τους. Θα διαμαρτυρηθούν, και θα έχουν δίκιο. Θ'αρχίσουν να νομίζουν ότι τρελάθηκα – και ίσως και σ'αυτό να έχουν δίκιο. Μόνο τρελός θ'ακολουθούσα εσάς τις δυο!»

«Σου σώσαμε τη ζωή,» του θύμισε η Φοριντέλα-Ράο, απορώντας πώς ο Βόρκεραμ-Βορ κατάφερνε πάντα να το ξεχνά... Αλλά τι να περιμένεις; Δεν ήταν καλύτερος από τη Νορέλτα-Βορ – αν και για τελείως διαφορετικούς λόγους.

Ο Βόρκεραμ αγνόησε τη Φοριντέλα· στράφηκε στην Άνμα. «Θα πας κι εσύ στη Β' Κατωρίγια;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Θα μείνω μαζί σου για την ώρα. Δε μπορώ ν'αφήσω την Ολντράθα μόνη. Αν κάτι συμβεί με την Κορίνα, ίσως να μην καταφέρει να σε προστατέψει – και ίσως να κινδυνέψει πολύ.»

«Ακόμα, όμως, δεν μου είπες αν μου προτείνεις να μπω στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη.»

Η Άνμα ανασήκωσε τους ώμους ξανά, μένοντας σιωπηλή.

«Θα το κάνω, μάλλον,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αλλιώς δεν θα μπορούμε να μείνουμε στην Α' Κατωρίγια. Επιπλέον, τι άλλη δουλειά έχουμε εδώ; Εντάξει;»

«Δε διαφωνώ,» αποκρίθηκε η Άνμα. «Απλώς σου λέω ότι η απόφαση είναι δική σου, όχι δική μου.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ συνάντησε την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τη Ρία Καλόφραστη, τον Ριχάρδο τον Τρομερό, και άλλους μισθοφόρους στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου, γύρω από έναν από τους πάγκους. Τους ρώτησε αν ήταν σύμφωνοι να μπουν στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη της Α΄ Κατωρίγιας Συνοικίας, Σελασφόρου Χορονίκη.

«Δε νομίζω να βρούμε καλύτερο εργοδότη εδώ,» είπε η Ευμενίδα. «Αλλά πρέπει, τουλάχιστον, να μάθουμε πρώτα τι μισθούς δίνει. Κι αν δεν μας συμφέρει μπορούμε να κατευθυνθούμε στη Β΄ Κατωρίγια. Πάω στοίχημα ότι κι εκεί ο Πολιτάρχης ζητά μισθοφόρους.»

Ο Άβαντας είπε: «Για να δουλέψω ήρθα. Αν ο Χορονίκης πληρώνει καλά, θα δουλέψω γι' αυτόν.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ρία, και μερικοί άλλοι κατένευσαν.

Ο Ριχάρδος είπε: «Εμείς δεν είμαστε σε κατάσταση να πολεμήσουμε ακόμα. Αλλά είμαστε μέσα για το σύντομο μέλλον, Βόρκεραμ.» Η ομάδα του είχε χτυπηθεί πολύ άσχημα στην ενέδρα των Πορφυρών Δικαστών στην Αμφίνομη.

«Γιατί σας επιτέθηκαν οι Δικαστές;» ρώτησε η Ευμενίδα.

«Νομίζεις ότι εμείς ξέρουμε;» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος.

Η Ευμενίδα κοίταξε τον Βόρκεραμ ερωτηματικά.

«Κάποιο λάθος έγινε,» είπε εκείνος, γνωρίζοντας πως κατά πάσα πιθανότητα έλεγε ψέματα – ή εν μέρει, τουλάχιστον. «Νόμιζαν ότι ερχόμασταν να βοηθήσουμε τις Αρχές της Αμφίνομης εναντίον τους, ενώ εμείς απλά περνούσαμε από εκεί.» Ναι, εν μέρει ψέματα, γιατί αυτή η Κορίνα – αν ήταν μπλεγμένη – μάλλον θα είχε κάνει τους Πορφυρούς Δικαστές να πιστέψουν ότι οι μισθοφόροι ήταν όντως εχθροί τους.

«Τα πράγματα έχουν αγριέψει στην Αμφίνομη,» σχολίασε η Ευμενίδα. «Οι Δικαστές είναι η πιο επικίνδυνη τρομοκρατική οργάνωση σ' εκείνα τα μέρη. Και δεν αναφέρομαι μόνο στη συγκεκριμένη συνοικία αλλά και σ' όλες τις γειτονικές της.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Το κατάλαβα.»

«Πάμε, λοιπόν, να επισκεφτούμε τον ναό παραδίπλα;» πρότεινε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Αν είστε όλοι σύμφωνοι...» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

Άπαντες επιβεβαίωσαν πως συμφωνούσαν να εργαστούν για τον Σελασφόρο Χορονίκη αν τους συνέφερε οικονομικά.

Έτσι, χωρίς να έχουν καν τελειώσει το πρωινό τους, βγήκαν από τον Ατσάλινο Οίκο.

Η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, η Φοριντέλα-Ράο, και η Ολντράθα, που κάθονταν σ'ένα τραπέζι κοντά στους μισθοφόρους, τους ακολούθησαν. Οι τρεις θυγατέρες της Πόλης ήθελαν να έχουν τον Βόρκεραμ πάντα από κοντά, για να μπορούν να κοιτάζουν τα πολεοσημάδια γύρω του. Μόνο έτσι θα προλάβαιναν να τον σώσουν από κάποια παγίδα της Κορίνας.

Πλησίον του Ατσάλινου Οίκου ήταν ακόμα ένα πανδοχείο όπου σύχναζαν μισθοφόροι, Το Κατάλυμα του Μαχητή, καθώς και ένας Ναός της Ρασιλλώς, της Κυράς του Σιδήρου, της μίας από τις δύο κόρες του Κρόνου, προστάτιδας των μισθοφόρων και των πολεμιστών. Ο συγκεκριμένος ναός ήταν, επί του παρόντος, και κέντρο στρατολόγησης, όπως έγραφε η κάρτα που είχε δώσει στον Βόρκεραμ-Βορ χτες εκείνη η λοχίας της Φρουράς.

Ήταν ένα οικοδόμημα αποτελούμενο από τρία τμήματα. Το κεντρικό τμήμα ήταν θολωτό και λευκό, με μεγάλη τοξωτή είσοδο, πάνω από την οποία ήταν λαξεμένο και βαμμένο μαύρο το σύμβολο της Ρασιλλώς – ένα πρόσωπο που έμοιαζε να σχηματίζεται από όπλα (δύο διασταυρωμένα μακρύκαννα πιστόλια κι ένα ξίφος ανάμεσά τους) και ένα ζευγάρι γυναικεία μάτια. Εκατέρωθεν του κεντρικού τμήματος του ναού ορθωνόταν ένας πύργος ψηλότερος από αυτό, με αιχμηρή κορυφή σαν λεπίδα, γεμάτος κάθετα, στενόμακρα παράθυρα.

Στον έναν από τους δύο πύργους τώρα μια πόρτα ήταν ανοιχτή, και μια πινακίδα, δείχνοντας προς τα εκεί, έγραφε: ΚΕΝΤΡΟ ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΗΣΗΣ.

Ο Βόρκεραμ-Βορ κατευθύνθηκε σ'αυτή την πόρτα μαζί με τους υπόλοιπους – αρχηγούς μισθοφορικών ομάδων και ανεξάρτητους μισθοφόρους. Οι τρεις θυγατέρες και η Φοριντέλα-Ράο ακολουθούσαν.

Μέσα στον πύργο ήταν ένας θάλαμος με γραφεία, και ήδη κάποιοι μισθοφόροι βρίσκονταν εκεί δίνοντας τα στοιχεία τους. Πίσω από τα γραφεία άντρες και γυναίκες κάθονταν, έχοντας κοντά τους χαρτιά και συστήματα με κονσόλες, οθόνες, και εκτυπωτικά μηχανήματα. Ένας ιερέας της Ρασιλλώς καθόταν σε μια πολυθρόνα, επιβλέποντας, ντυμένος με τα ιερατικά άμφια της θεάς του. Τέσσερις άνθρωποι της

Φρουράς στέκονταν στις γωνίες του χώρου, για λόγους ασφαλείας μάλλον.

Ο Βόρκεραμ πλησίασε τον πρώτο υπάλληλο που είδε καθισμένο πίσω από ένα γραφείο. «Μπορούμε εδώ να μπούμε στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας;»

«Ασφαλώς, κύριε,» αποκρίθηκε ο υπάλληλος – ένας ευτραφής άντρας με λευκό-ροζ δέρμα, σγουρά μαύρα μαλλιά, και γυαλιά με χοντρό σκελετό.

«Θέλουμε, όμως, κάποιες πληροφορίες πρώτα,» τόνισε η Ευμενίδα.

«Στη διάθεσή σας, κυρία.»

«Θέλουμε να δούμε το συμφωνητικό, και θέλουμε να μάθουμε πόσο πληρώνει ο Πολιτάρχης για τις υπηρεσίες μας.»

«Μισό λεπτό.» Ο υπάλληλος πάτησε μερικά πλήκτρα στην κονσόλα του και σύντομα μερικά χαρτιά εκτυπώθηκαν, τα οποία έδωσε στον Βόρκεραμ-Βορ και την Ευμενίδα Νοράλνω.

Οι τρεις θυγατέρες και η Φοριντέλα-Ράο περίμεναν έξω από την είσοδο του πύργου, αλλά κοίταζαν μέσα για τυχόν ύποπτα πολεοσημάδια. Μέχρι στιγμής, όλα καλά τούς φαινονταν. Η Νορέλτα άναψε τσιγάρο.

Ο Βόρκεραμ και η Ευμενίδα διάβασαν επί τροχάδην το συμφωνητικό, και ανάμεσά τους το διάβαζε και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Περιέχει μπαγαποντιά,» παρατήρησε ο τελευταίος.

Η Ευμενίδα ένευσε. «Ίσως. Αλλά ο μισθός δεν είναι κακός.»

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στον υπάλληλο ξανά. «Τι σημαίνει πως 'αν παρατηρηθεί προδοτική ή ύποπτη δραστηριότητα κατά την περίοδο της υπηρεσίας των καταγεγραμμένων, θα τιμωρηθούν όπως ορίζει ο Νόμος';» Το διατύπωσε ακριβώς όπως το έγραφε το συμφωνητικό.

«Αυτό που λέει, κύριε. Όπως ορίζει ο Νόμος της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Τι σημαίνει 'προδοτική ή ύποπτη δραστηριότητα'; Το να αρνηθούμε να εκτελέσουμε εντολές, για παράδειγμα, συμπεριλαμβάνεται; Και τι ορίζει ο Νόμος σας γι'αυτές τις περιπτώσεις;»

«Είναι πολλές οι περιπτώσεις και οι υποπεριπτώσεις, κύριε.»

«Δεν τις γνωρίζεις;»

«Δεν είναι απλό το θέμα... Δεν είναι ένα, δυο πράγματα. Αν ήταν, ευχαρίστως θα σας απαντούσα. Αλλά δεν είναι.

»Κοιτάξτε, πάντως· αν σκοπεύετε να υπηρετήσετε κανονικά τον Πολιτάρχη μας, δεν χρειάζεται ν' ανησυχείτε γι' αυτά. Εναλλακτικά, μπορείτε να ρωτήσετε έναν δικηγόρο.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, καταλαβαίνοντας ότι ο άνθρωπος δεν πρόκειται να πρόσφερε καμια βοήθεια: ήταν γρανάζι. Στράφηκε στους δικούς του.

«Δε μ' αρέσουν οι περίεργοι όροι μέσα σε συμφωνητικά εργασίας,» δήλωσε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Η κατάσταση είναι έκρυθμη στον Ριγοπόταμο,» είπε η Ευμενίδα, «και ο Πολιτάρχης εδώ φοβάται για δολιοφθορείς και κατασκόπους.»

«Και λοιπόν; Δε θα μπορούσαμε να κατηγορηθούμε από λάθος;»

«Είναι ένα θέμα αυτό, αλλά...» Κόμπιασε.

Ο Βόρκεραμ πρότεινε: «Πάμε στον Ατσάλινο Οίκο. Ο Μάικλ είναι δικηγόρος· ας δούμε τι έχει να μας πει.»

«Ποιος Μάικλ;» ρώτησε ο Άβαντας. «Ο Παγοθραύστης; Ο μισθοφόρος σου;»

«Ναι.»

«Δικηγόρος; Αυτός;»

Ο Βόρκεραμ μειδίασε. «Έχει πολλά ταλέντα.»

«Για όνομα του Ζερκάλδη και της Καθμύρας...»

«Ελάτε,» τους είπε ο Βόρκεραμ, «και επιστρέφουμε αργότερα, αν εί-
ναι.» Και προς τον υπάλληλο: «Το παίρνουμε μαζί μας αυτό το χαρτί,
καλώς;»

«Κανένα πρόβλημα, κύριε.»

Ο Μάικλ – κατάμαυρος στο δέρμα, με κοντά ξανθά μαλλιά και τετράγωνο πρόσωπο – διάβασε προσεχτικά το συμφωνητικό καθισμένος σ' έναν από τους πάγκους της τραπεζαρίας του Ατσάλινου Οίκου, ενώ ο Βόρκεραμ-Βορ και οι υπόλοιποι μισθοφόροι – Εκλεκτοί και μη – στέκονταν ή κάθονταν ολόγυρά του.

Η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, η Ολντράθα, και η Φοριντέλα-Ράο ήταν σ' ένα τραπέζι παραδίπλα, παρατηρώντας. Τα πολεοσημάδια, μέχρι στιγμής, δεν φανέρωναν κάτι το ιδιαίτερο σε καμια από τις θυγατέρες:

τίποτα πέρα από μια μικρή αναστάτωση ανάμεσα στους μισθοφόρους – φανερή ούτως ή άλλως.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Βόρκεραμ τον Μάικλ, όταν εκείνος, έχοντας διαβάσει τα χαρτιά, έπιασε τον καφέ του και ήπια μια μεγάλη γουλιά.

«Κοίτα, αρχηγέ. Για να ελέγξει κανείς όλες τις πιθανές περιπτώσεις, πρέπει να διαβάσει τους νόμους περί προδοσίας της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Συνήθως, όμως, αυτού του είδους οι νόμοι αναφέρονται σε ενέργειες κατά του καθεστώτος, κατά του Πολιτάρχη συγκεκριμένα, και κατά του κοινού καλού της συνοικίας. Αυτά πάντα θεωρούνται προδοσία. Αν και ο νόμος μπορεί να διαφέρει από συνοικία σε συνοικία. Οι ποινές, επίσης, διαφέρουν: Για περιπτώσεις 'εσχάτης προδοσίας' – όπως να προσπαθήσεις να διαλύσεις το καθεστώς ή να δολοφονήσεις τον Πολιτάρχη – μπορεί να έχεις από εκτέλεση έως ισόβια φυλάκιση ή καταναγκαστική εργασία.

»Το τι θα πει 'ύποπτη δραστηριότητα', που αναφέρει αυτό εδώ το έγγραφο, είναι... υποκειμενική υπόθεση, στην καλύτερη περίπτωση. Η ίδια η αναφορά του εγγράφου σε ύποπτες δραστηριότητες είναι ύποπτη δραστηριότητα, βασικά.»

Ορισμένοι μισθοφόροι μειδίασαν ή γέλασαν κοφτά.

Ο Βόρκεραμ χαμογέλασε. «Τι νομίζεις εσύ ότι μπορεί να εννοούν γράφοντας 'ύποπτη δραστηριότητα';»

«Υποψίες ότι κάποιος, βάσει των ενεργειών του, είναι κατάσκοπος ή δολιοφθορέας, αφού είμαστε σε περίοδο επικείμενου πολέμου· τι άλλο, αρχηγέ; Αν έχουν και κάτι άλλο στο μυαλό τους, δεν μπορώ να το μαντέψω.»

«Και ποιος θα κρίνει;» ρώτησε ο Άβαντας, «αν οι δραστηριότητές μας είναι 'ύποπτες';»

«Οι μυστικές υπηρεσίες της Α' Κατωρίγιας, υποθέτω.»

«Γάμησέ τα, δηλαδή.»

«Το έπιασες το νόημα.»

«Αν κάποιος κατάσκοπος, επομένως, σφυρίξει στον Πολιτάρχη ότι κάτι δεν πάει καλά μαζί μας, δεν χρειάζεται καμια άλλη απόδειξη;»

«Ανάλογα...» είπε ο Μάικλ μορφάζοντας και πίνοντας ακόμα μια γουλιά καφέ. «Σε περίοδο πολέμου, ναι, πιθανώς να μη χρειάζεται καμια άλλη απόδειξη. Πάω στοίχημα, μάλιστα, πως επίτηδες είναι ασαφές το

συμφωνητικό ώστε να μην έχουν πρόβλημα να αντιμετωπίσουν τυχόν δολιοφθορείς αλλά και ώστε να τους εκφοβίσουν για να μη μπουν εξαρχής στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη.»

«Νομίζεις, λοιπόν, ότι θα έπρεπε να μπορούμε στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη ή όχι;» τον ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, έχοντας σταυρώσει τα χέρια του μπροστά του. Όλα όσα άκουγε δεν του άρεσαν καθόλου. Επιπλέον, αν αυτή η καταραμένη, η Κορίνα, τον ήθελε νεκρό, δεν θα μπορούσε κάπως να χρησιμοποιήσει τον Νόμο της Α' Κατωρίγιας εναντίον του; *Ή γίνομαι υπερβολικά παρανοϊκός; Όχι πως τίποτα μπορεί να θεωρηθεί υπερβολικό σε μια τέτοια κατάσταση!*

Ο Μάικλ δεν απάντησε αμέσως· ήταν σκεπτικός για μερικές στιγμές· ήπιε ακόμα μια γουλιά καφέ. «Τι να σου πω;» αποκρίθηκε τελικά. «Ξέρεις πώς είναι με τα ύποπτα συμφωνητικά, αρχηγέ...»

«Ναι, ποτέ δεν τα συμπαθούσα,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Ο μισθός είναι... λογικός, θα έλεγα, για περίπτωση πολέμου. Κατά τα άλλα... Πρόσεξε να δεις ακόμα κάτι που γράφει, στο οποίο δεν νομίζω πως δώσατε την πρέπουσα σημασία. Τα οχήματα, τα όπλα, και οι λοιποί εξοπλισμοί της δουλειάς των μισθοφόρων θα θεωρούνται, για το χρονικό διάστημα της υπηρεσίας τους, κτήμα του καθεστώτος της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.' Καταλαβαίνεις τι υπονοεί αυτό;»

«Ότι μπορούν να πουλήσουν τα οχήματα και τα όπλα μας αν θέλουν...»

«Ακριβώς. Αν και θα ήταν ηλίθιο. Αλλά αυτό υπονοεί. Ή ότι μπορούν να μας εξαναγκάσουν να δώσουμε ένα όχημά μας ή μερικά όπλα μας σε άλλους μισθοφόρους που μάχονται για την Α' Κατωρίγια.»

«Κι αν αρνηθούμε θα θεωρηθεί 'προδοσία' ή 'ύποπτη δραστηριότητα';»

«Ίσως. Αλλά σίγουρα, πάντως, θα λήξει το συμβολαίο μας. Και λέει ότι» – κοίταξε ένα από τα χαρτιά, διαβάζοντας από εκεί – «'σε περίπτωση εκπρόθεσμης λήξης του συμβολαίου, τα εγγεγραμμένα ως Υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας μέλη οφείλουν να επιστρέψουν το εβδομήντα τοις εκατό της αμοιβής που έχουν ως τότε λάβει'.»

«Χμμμ.» Ο Βόρκεραμ έτριψε το σαγόνι του με τις φάλαγγες των δαχτύλων της δεξιάς του γροθιάς ενώ συνέχιζε να έχει τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του.

«Χάλια η κατάσταση...» παρατήρησε προβληματισμένα ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Ούτε εμένα μ'αρέσει τόσο,» παραδέχτηκε η Ευμενίδα Νοράλνω μιλώντας στον Βόρκεραμ-Βορ, «τώρα που ακούω τον φίλο σου να μας εξηγεί τα ψιλά γράμματα.»

«Δε χρειάζεται να μπλέξουμε εδώ πέρα, Ευμενίδα,» είπε ο Ράλενταμπ – ένας από τους μισθοφόρους της που, από τη γενική συμπεριφορά του, φαινόταν για σύζυγος ή εραστής της. «Ίσως, τελικά, να μην ήταν καλή ιδέα νάρθουμε στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Υπάρχουν κι άλλου δουλειές.»

Κάποιοι μурμουρίσαν πως συμφωνούσαν.

Ο Έκρελ Σόρεντερ – ο ψηλός, λευκόδερμος Εκλεκτός που, εκτός του ότι ήταν μισθοφόρος, έπαιζε και βιολί – είπε: «Σε λίγο θα μας παρακαλάνε να πολεμήσουμε για πάρτη τους. Απλά ο πόλεμος δεν έχει ξεσπάσει ακόμα – γι'αυτό το παίζουν σκληροί.»

Οι άλλοι στράφηκαν να τον κοιτάξουν.

«Δεν έχετε καταλάβει τι γίνεται;» τους είπε ο Έκρελ. «Διαμορφώνεται μια 'οικονομία των όπλων' στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Εμείς έχουμε το πάνω χέρι εδώ, όχι οι πολιτάρχες–»

«Από το συμφωνητικό δεν φαίνεται αυτό, πάντως,» τόνισε ο Άβαντας.

«Σας είπα: δεν έχει αρχίσει ακόμα ο πόλεμος.»

«Να ξανάρθουμε, δηλαδή, αφού θα έχει αρχίσει;»

«Μπορεί αυτό να ήταν, πράγματι, συνετό, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Έκρελ. «Αλλά, για την ώρα, θα μπορούσαμε να φύγουμε και να πάμε στη Β' Κατωρίγια, να δούμε τι όρους προσφέρουν εκεί. Είμαστε ένα σωρό μισθοφόροι – ένας μικρός στρατός. Είναι δυνατόν να μη μας θέλουν να πολεμήσουμε στο πλευρό τους; Μπορούμε να επιβάλουμε τους δικούς μας όρους. Καταλαβαίνετε τι εννοώ; Μπορούμε ακόμα και να πάμε να πολεμήσουμε γι'αυτόν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, αν εδώ δεν μας φέρονται καλά.»

«Πιο χαμηλόφωνα να τα λες αυτά,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Δεν είμαστε στην έδρα μας στην Ανακτορική Συνοικία, και τούτη η αίθουσα δεν έχει μέσα μόνο εμάς.»

«Σωστά,» μούγκρισε ο Άβαντας. «Οι μυστικές υπηρεσίες που λέγαμε...»

«Ακριβώς. Να προσέχετε όλοι τι λέτε.» Ο Βόρκεραμ έριξε μια ματιά ολόγυρα.

Η Άνμα, που τον παρατηρούσε, σκέφτηκε: *Ναι, είναι γεννημένος για να κάνει κουμάντο· δεν υπάρχει αμφιβολία.*

Η Νορέλτα, που επίσης τον παρατηρούσε, αναρωτήθηκε: *Θα μπορούσε αυτός ο άνθρωπος να γίνει δικτάτορας, όπως έλεγε η Κορίνα;*

Η Φοριντέλα-Ράο συλλογίστηκε: *Δεν τον συμπαθώ καθόλου, τον καταραμένο – δε μ'αρέσει ο τρόπος του – ούτε ένα ευχαριστώ δεν μας είπε που του σώσαμε τη ζωή· παραλίγο να μας βρίσει, ουσιαστικά! – αλλά ίσως να είναι κάποιος που μπορεί, όντως, να αντιμετωπίσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Ίσως να είναι κάποιος που μπορεί να τον νικήσει.*

Η Ολντράθα δεν είχε προσέξει τίποτα καινούργιο στη συμπεριφορά του Βόρκεραμ· ήξερε πως ήταν καλός στη διοίκηση μισθοφόρων και στη στρατηγική. Και ακόμα και στην πολιτική δεν ήταν κακός, παρότι ελάχιστα ασχολιόταν μαζί της. *Γι'αυτό η Κορίνα τον φοβάται. Αλλά τι παράξενο που μπορεί να δει το μέλλον του...*

Ο Έκρελ είπε: «Την ουσία, όμως, την καταλαβαίνεις, αρχηγέ, έτσι δεν είναι; Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να δεχτούμε αυτούς τους όρους.»

«Αν θέλουμε *τώρα* να μπορούμε στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη, και όχι μετά από κανένα μήνα, ναι, *είμαστε* υποχρεωμένοι να δεχτούμε τους όρους του.»

«Θα μπορούσαμε να παζαρέψουμε...»

«Νομίζεις ότι θα μας αφήσουν να του μιλήσουμε προσωπικά;» Ο Βόρκεραμ ρουθούνισε. «Η διαδικασία εγγραφής είναι τυπική. Ούτε που πρόκειται να τον δούμε. Δεν είναι σαν άλλους εργοδότες που είχαμε, Έκρελ. Δεν έρχεται για να προσλάβει εμάς συγκεκριμένα· εμείς αποφασίζουμε να μπορούμε στις υπηρεσίες του μαζί με πολλούς άλλους. Φτιάχνει στράτευμα για την υπεράσπιση ολόκληρης της συνοικίας του.»

Ο Μάικλ παρενέβη: «Μπορούμε, πάντως, να πάμε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, να δούμε τι γίνεται κι εκεί. Δε βλάπτει. Δεν είναι μακριά. Κι αν δεν μας συμφέρει, επιστρέφουμε πάλι εδώ. Και οι κατάσκοποι που σίγουρα θα έχουν παρακολουθήσει τις κινήσεις μας θα έχουν καταλάβει ότι δεν είμαστε ανόητοι, ότι αναζητούμε τους πιο συμφέροντες ό-

ρους. Και τότε ίσως να συμβεί ακόμα κι αυτό που έλεγες μόλις τώρα: ο Πολιτάρχης ίσως να έρθει και να ζητήσει συγκεκριμένα εμάς.»

«Θα του έχουμε κάνει τόση εντύπωση;» είπε η Ευμενίδα.

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Πολλές φορές, κάποιος σκέφτεται ότι, για να μη δέχεται ό,τι νάναι, δεν μπορεί να είσαι όποιος νάναι.»

«Τα λέει ωραία,» είπε στην Ευμενίδα ο Ράλενταμπ. «Εγώ συμφωνώ μαζί του.»

Εκείνη δεν στράφηκε να κοιτάξει τον Ράλενταμπ· η όψη στο λευκό-δερμο, αγέλαστο πρόσωπό της ήταν συλλογισμένη.

Ο Βόρκεραμ είπε στον Μάικλ: «Η πρότασή σου δεν είναι άσχημη...»

«Θα κάνουμε, βέβαια, ό,τι νομίζεις εσύ, αρχηγέ. Αλλά εγώ σ'το λέω: αυτό το συμφωνητικό είναι... ύποπτη δραστηριότητα.» Κούνησε το κεφάλι καθώς γύριζε νευρικά τα φύλλα ανάμεσα στα δάχτυλά του.

Ο Βόρκεραμ άναψε τσιγάρο. «Είναι ακόμα πρωί,» είπε. «Θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε για Β' Κατωρίγια. Αλλά νομίζω πως καλύτερα να περάσουμε το μεσημέρι εδώ. Τι λες, Ευμενίδα; Άβαντα; Ριχάρδε; Ρία;» Και είπε και τα ονόματα μερικών άλλων που ήταν ή αρχηγοί ομάδων ή ανεξάρτητοι μαχητές.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ευμενίδα. «Ας μείνουμε λίγο ακόμα εδώ και, μετά, πάμε προς Β' Κατωρίγια, και... βλέπουμε.»

Ο Άβαντας κατένευσε, και οι υπόλοιποι επίσης συμφώνησαν. Σε κανέναν δεν φαινόταν ν'αρέσει το ότι μπορεί κάποιος να τους κατηγορούσε, σχεδόν αυθαίρετα, για «ύποπτη δραστηριότητα».

Ο Βόρκεραμ, όμως, αναρωτιόταν αν οι όροι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας για τους μισθοφόρους θα ήταν καλύτεροι...

Καθώς οι μισθοφόροι διαλύονταν γύρω από τον πάγκο όπου ήταν καθισμένοι ο Μάικλ και άλλοι Εκλεκτοί, η Άνμα στράφηκε και είπε στη Νορέλτα: «Ορίστε· η Πόλη σε ευνοεί, Αδελφή μου. Θα πάμε στη Β' Κατωρίγια.»

«Τον μακρινό μου ξάδελφο ευνοεί. Θα συνεχίσει να έχει τρεις θυγατέρες για να τον προσέχουν.»

«Μακάρι να μπορούσε και να τις εκτιμήσει,» σχολίασε η Φοριντέλα-Ράο.

Η Ολντράθα μειδίασε. «Τις εκτιμά, πίστεψέ με.»

«Δεν του φαίνεται.»

«Δεν τον ξέρεις τόσο καλά όσο τον ξέρω εγώ.»

«Αναμφίβολα.»

«Αν το βάλει στο μυαλό του να κατατροπώσει αυτόν τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή,» συνέχισε η Ολντράθα αλλάζοντας θέμα, «πάω στοίχημα ότι θα μπορούσε να οργανώσει τις Κατωρίγιες Συνοικίες έτσι ώστε να το καταφέρουν.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Όσο σίγουρη μπορεί κάποια να είναι για ένα τέτοιο θέμα, Φοριντέλα.»

Η Φοριντέλα το ήλπιζε. Ήλπιζε ο Βόρκεραμ-Βορ να κατατρόπωνε τους στρατούς του Κάδμου Ανθοτέχνη που είχαν καταστρέψει την πατρίδα της. *Αν τα καταφέρει, ακόμα κι η γνώμη μου γι'αυτόν μπορεί ν'αλλάξει!*

Η Νορέλτα είπε: «Θα πάω να ψάξω για τη φωτογραφία της Νομαδάρχισσας τώρα, να δω τι μπορώ να βρω σε τούτη τη συνοικία.»

«Γιατί; Αφού θα πάμε στη Β' Κατωρίγια ούτως ή άλλως...» είπε η Άνμα.

«Και λοιπόν; Θέλω να ξέρω αν ήταν η Νομαδάρχισσα αυτή στο όνειρό μου με τη Μιράντα.»

«Εντάξει, έγινε... Θα σου έλεγα νάρθω μαζί σου· αλλά, αν έρθω, ποια θα αφουγκράζεται την Πόλη κοντά στον ξάδελφό σου; Εγώ και η Ολντράθα πρέπει να μείνουμε.»

Η Ολντράθα κατένευσε.

«Η Φοριντέλα μπορεί να σε συνοδέψει, αν θέλει,» πρόσθεσε η Άνμα.

Τα μάτια της Φοριντέλα-Ράο στένεψαν. Παρότι αρχικά συμπαθούσε τη Νορέλτα, είχε πάψει να τη συμπαθεί από τότε που εκείνη έκανε αυτές τις ηλίθιες προτάσεις σχετικά με τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα. Την είχε τσαντίσει – και μάλιστα εσκεμμένα, νόμιζε!

Η Νορέλτα τής χαμογέλασε σαν να ήξερε τι σκεφτόταν–

(προκαλώντας ένα ακούσιο ρίγος στη Φοριντέλα, γιατί... μια θυγατέρα ίσως και να μπορούσε να το κάνει αυτό. Ή περίπου, τουλάχιστον. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, δεν της έχω κρύψει ότι δεν μ'αρέσει η συμπεριφορά της!)

–και είπε: «Ίσως αυτή θα ήταν μια καλή ευκαιρία για να τα ξαναβρούμε οι δυο μας, Φοριντέλα...»

Κατωρίγιος Πόλεμος

Η Φοριντέλα-Ράο το σκέφτηκε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε τελικά. Είχε την περιέργεια να δει τι θα γινόταν. Αν η Νορέλτα τής έκανε πάλι εκείνα τα άχαρα αστεία της...!

«Να περάσετε καλά,» τους είπε η Άνμα. «Θα θέλατε, παρεμπιπτόντως, τα κλειδιά για το όχημά μου;» ρώτησε καθώς εκείνες σηκώνονταν από το τραπέζι.

«Δεν είναι απαραίτητο,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ, και έφυγαν από τον *Ατσάλινο Οίκο*.

«Τι συμβαίνει μεταξύ τους;» ρώτησε η Ολντράθα. «Είναι σοβαρό;»

Η Άνμα ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα της. «Τίποτα. Μαλακίες.»

/4\

Μια παράξενη επισκέπτρια έρχεται στο γραφείο του Σελασφόρου Χορονίκη, ενώ η Νορέλτα-Βορ αναζητά μια δυσεύρετη φωτογραφία και διακρίνει σημάδια ανεπιθύμητης παρακολούθησης.

Η γυναίκα επέμενε να μιλήσει στον Πολιτάρχη και μόνο στον Πολιτάρχη.

Φυσικά, της το αρνήθηκαν. Τους έμοιαζε ύποπτη. Ποιος ξέρει τι μπορεί να ήταν και τι σκοπούς να είχε, σε τέτοιες εποχές που ζούσαν; Ίσως να ήταν σταλμένη ακόμα κι από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή...

Μετά, η γυναίκα τούς εξήγησε: «Αυτό που έχω να του πω έχει σχέση με τον εχθρό του, τον Κάδμο Ανθοτέχνη» και συνέχισε να επιμένει να του μιλήσει προσωπικά.

Συνέχισαν να της αποκρίνονται ότι αυτό ήταν αδύνατον, ότι ήταν καλύτερα να μιλήσει σ'εκείνους.

Αλλά η γυναίκα δεν έγινε λιγότερο επίμονη, και τα επόμενα λόγια της τους έβαλαν σε σκέψεις: «Θα του πω πώς να απαλλαγεί από αυτόν. Για πάντα.»

Ήταν τρελή;

Μπορούσαν, όμως, να το ρισκάρουν; Αν είχε κάποιο μυστικό του Ανθοτέχνη να αποκαλύψει... Αν είχε κάποιο τρόπο για να τον ξεπαστρέψουν... Ίσως αυτό να άλλαζε τα πάντα στις συνοικίες του Ριγοπόταμου· πολλοί πίστευαν ότι, χωρίς τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, οι κακούργοι που είχαν μαζευτεί γύρω του θα διασκορπίζονταν, θα διαλύονταν.

Ο κύριος Χορονίκης έπρεπε να ειδοποιηθεί.

Ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, Σελασφόρος Χορονίκης, καθόταν τώρα στην πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο του και ατένιζε τη γυναίκα που στεκόταν αντίκρυ του. Ήταν μετρίου αναστήματος, χρυσόδερμη, με κοντά μαύρα μαλλιά που ορθώνονταν σαν μικρά, επικίνδυνα καρφιά επάνω στο κεφάλι της. Τα μελαχρινά μάτια της έμοιαζαν με πέτρες. Το πρόσωπό της ήταν μικρό, το σαγόνι της

τετράγωνο, τα αφτιά της σχεδόν αόρατα παρά τα κοντά μαλλιά της. Φορούσε μαύρο πέτσινο παντελόνι, μαύρες μπότες ως το γόνατο, και μαύρη μπλούζα χωρίς καθόλου μανίκια και με βαθύ άνοιγμα στο στήθος. Στην πλάτη της έπεφτε μια σκούρα-γκρίζα κάπα. Τα εκτεθειμένα χέρια της ήταν καταφανώς μυώδη, και ντυμένα μ'ένα ζευγάρι κοντά γάντια χωρίς δάχτυλα. Από τον ώμο της κρεμόταν λοξά μια αρκετά μεγάλη δερμάτινη τσάντα.

«Ποια είσαι,» ρώτησε ο Σελασφόρος Χορονίκης, «και τι θέλεις;» Δεν νόμιζε ότι αυτή η γυναίκα μπορούσε πραγματικά να του πει πώς να απαλλαγεί από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Δεν του φαινόταν για... Δεν ήξερε ακριβώς με τι του έμοιαζε, ή με τι δεν του έμοιαζε· πάντως, σίγουρα, δεν έμοιαζε για πρόσωπο που θα έδινε μια τέτοια σημαντική πληροφορία. *Σαν αθλήτρια είναι, ή σαν μονομάχος. Ή σαν μισθοφόρος, ή δολοφόνος.*

Δεν ήταν μόνος μαζί της· σε δύο γωνίες του δωματίου στέκονταν σωματοφύλακές του, οπλισμένοι. Και πίσω από έναν ψεύτικο τοίχο κρύβονταν ακόμα περισσότεροι, παρακολουθώντας από ένα καλυμμένο άνοιγμα.

Την είχαν ψάξει προτού την αφήσουν να μπει εδώ: δεν κουβαλούσε όπλα – μόνο μερικές εφημερίδες και περιοδικά μες στην τσάντα της. Και ούτε η μάγισσα είχε εντοπίσει τίποτα ασυνήθιστο επάνω της.

Η γυναίκα αποκρίθηκε: «Μπορώ να σκοτώσω τον Κάδμο Ανθοτέχνη, αν με πληρώσετε, Εξοχότατε.»

«Σοβαρά...» Ο Σελασφόρος ένωσε τις μύτες των δαχτύλων του σχηματίζοντας ένα τρίγωνο και στηρίζοντας εκεί το σαγόνι του, κοιτάζοντας την άγνωστη με έκδηλη δυσπιστία. Ήταν τρελή, τελικά, όπως τον είχαν προειδοποιήσει ότι ίσως να ήταν;

«Σοβαρά.» Η γυναίκα κάθισε στην καρέκλα αντίκρυ του.

«Ποιο είναι το όνομά σου;»

«Φοίβη-»

«Δε σ'έχω ξανακούσει, Φοίβη.»

«–αλλά λίγη σημασία έχει αυτό. Σημασία έχει μόνο η δουλειά που μπορώ να κάνω.»

«Γιατί να πιστέψω ότι μπορείς όντως να σκοτώσεις τον Ανθοτέχνη;» Ήταν κάποιο κόλπο του Αλυσοδεμένου Ποιητή; Είχε κάπως μάθει, ο

καταραμένος, τα σχέδια του Σελασφόρου; Είχε μάθει για την επίθεση που ετοίμαζε;

«Έχετε ακούσει, Εξοχότατε, για τον Ευγένιο'μορ, τον Τροχομάγο της Βόρειας Λεωφόρου;»

Ο Σελασφόρος συνοφρυώθηκε. Ναι, κάτι τού θύμιζε το όνομα... «Για τον ληστή λες;»

«Ναι.»

«Είναι νεκρός πια, δεν είναι;» Η Σύγχορδη και η Βόρεια Λεωφόρος απείχαν πολύ από την Α' Κατωρίγια Συνοικία – ήταν πέρα από τον Ριγοπόταμο, πέρα από τη Φιλήσυχη – αλλά έρχονταν νέα από εκεί, και ο Τροχομάγος της Βόρειας Λεωφόρου είχε ακουστεί αρκετά πριν από χρόνια.

«Εγώ τον σκότωσα,» δήλωσε η Φοίβη.

Ο Σελασφόρος ξαφνιάστηκε. Προσπάθησε να θυμηθεί ποιος είχε ξεπαστρέψει τον τρομερό ληστή-μάγο, αλλά τίποτα δεν ερχόταν στο μυαλό του. «Έχεις αποδείξεις γι' αυτό;» ρώτησε.

Η Φοίβη τού έδωσε μερικές παλιές εφημερίδες.

Ο Πολιτάρχης τις κοίταξε· είχαν όλες στο πρωτοσέλιδο την υπόθεση με τον Ευγένιο'μορ, τον Τροχομάγο της Βόρειας Λεωφόρου. Οι δύο ήταν από τη Σύγχορδη· μία ήταν από το Εμπορικό Κέντρο στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου· μία από τη Φιλήσυχη· μία από την ίδια την Α' Κατωρίγια Συνοικία: *Η Εμβέλεια*.

Πουθενά δεν ήταν γραμμένο ποιος ακριβώς είχε σκοτώσει τον Τροχομάγο, αλλά αναφερόταν ότι οι Αρχές της Σύγχορδης είχαν πληρώσει κάποια δολοφόνο για να το κάνει. Μια γυναίκα. Μα δεν υπήρχε φωτογραφία της. Ούτε το όνομά της.

Ο Σελασφόρος κοίταξε πάλι τη Φοίβη.

Εκείνη ρώτησε: «Έχετε ακούσει για τη Σειρήνα, την κλέφτρα των καζίνων στη Χορδή;»

«Ομολογώ πως όχι. Η Χορδή είναι... κάπου στα νότια, σωστά;»

«Εγώ τη σκότωσα.» Η Φοίβη έβγαλε ένα περιοδικό και μια εφημερίδα από την τσάντα της και του τα έδωσε.

Πάλι έγραφαν ότι κάποιος είχαν προσλάβει μια δολοφόνο για να σκοτώσει τη Σειρήνα, αλλά πουθενά δεν υπήρχε φωτογραφία της ή το όνομά της.

«Για τους Επτά Χασάπηδες της Ολιγόσχημης έχετε ακούσει, Εξοχότατε;»

«Να υποθέσω πως εσύ τους σκότωσες κι αυτούς;»

«Εγώ τους σκότωσα, και τους εφτά.» Η Φοίβη έβγαλε τρεις εφημερίδες και του τις έδωσε. «Ξέρετε πού είναι η Ολιγόσχημη;»

«Όχι.»

«Βορειοδυτικά της Μεγάλης Θάλασσας, πέρα από τη Βόρεια Λεωφόρο, φωλιασμένη ανάμεσα στον Ερειπιώνα, τη Θαλπερή, τον Ήδιστο, και τον Ερπόδρομο.»

«Τέλος πάντων.» Ο Σελασφόρος κοίταξε τις εφημερίδες. Μιλούσαν για μια γυναίκα – μια τρομερή φόνισσα – που είχε σκοτώσει τους Επτά Χασάπηδες της Ολιγόσχημης: και, μάλιστα, χωρίς να πληρωθεί! Υποθέσεις γίνονταν ότι ίσως να είχε κάτι το προσωπικό μαζί τους. Ώς τότε κανείς δεν είχε τολμήσει να τα βάλει με τους Χασάπηδες – πόσω μάλλον, μία γυναίκα μόνη της!

«Έχετε ακούσει για-;»

«Μη μου πεις,» τη διέκοψε ο Σελασφόρος. «Ακόμα μια περίπτωση όπου κάποια μυστηριώδης εκδικήτρια έχει ξεπαστρέψει εγκληματίες και κακούργους...»

«Όχι κάποια μυστηριώδης εκδικήτρια. Εγώ.»

Κάτι δεν βγάζει νόημα εδώ, σκέφτηκε ο Σελασφόρος, και κοίταξε πάλι τα έντυπα πάνω στο γραφείο του. «Μισό λεπτό...» είπε, συνοφρυωμένος. «Τι...;» Οι χρονολογίες... Οι διαφορές στις χρονολογίες... Ύψωσε το βλέμμα του στη Φοίβη. «Συγνώμη, πόσο χρονών είσαι;»

«Όσο με κάνετε, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ουδέτερα εκείνη, χωρίς χαμόγελο, χωρίς τρεμπαιγμα των ματιών.

«Μη με κοροϊδεύεις!» έκανε απότομα ο Σελασφόρος Χορονίκης χτυπώντας τη γροθιά του στο γραφείο. «Δε μπορεί νάσαι πάνω από τριάντα-πέντε, σαράντα χρονών, το πολύ! Αλλά αυτά τα έντυπα εδώ μιλάνε για υποθέσεις ακόμα και πριν από δεκαπέντε χρόνια! Σκότωνες κόσμο από τότε; Από τα είκοσι σου;»

«Έχει σημασία;»

«Έχεις ταυτότητα;»

«Όχι.»

Του το είχαν ήδη πει ότι δεν είχε ταυτότητα μαζί της, φυσικά, αφού την είχαν ψάξει. «Μπορείς να μου φέρεις ταυτότητα;»

Σταύρωσε τα χέρια της μπροστά της, μοιάζοντας κουρασμένη απ'αυτή την κουβέντα. «Όχι.»

«Και τι ζητάς; Να σε πληρώσω; Αυτά που μου έφερες» – ύψωσε λίγο μερικά από τα έντυπα – «δεν αποδεικνύουν ούτε ποια είσαι ούτε ότι μπορείς όντως να–»

«Δε θέλω να με πληρώσετε,» τον διέκοψε. «Όχι από τώρα, τουλάχιστον. Όταν όμως έχω σκοτώσει τον Ανθοτέχνη και σας έχω φέρει απόδειξη ότι τον σκότωσα εγώ – το κεφάλι του, για παράδειγμα – θα ήθελα την αμοιβή μου.»

Ο Σελασφόρος έμεινε σιωπηλός για μερικές στιγμές. *Πρέπει να είναι τρελή. Σίγουρα.* Γέλασε. «Εντάξει!» της είπε. «Εντάξει, κοπέλα μου! Αν έρθεις εδώ με το κεφάλι του Αλυσοδεμένου Ποιητή, θα σε κάνω πλούσια! Σύμφωνοι;»

Η Φοίβη χαμογέλασε ψυχρά, μοιάζοντας να καταλαβαίνει τι σκεφτόταν. «Πεντακόσιες χιλιάδες δεκάδια,» είπε.

«Τι;»

«Αυτά είναι τα χρήματα που ζητάω για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

Τα μάτια του Σελασφόρου στένεψαν. *Είναι δυνατόν να μην είναι τρελή; «Πολλά λεφτά...»*

«Νομίζω ότι ο θάνατός του σας ενδιαφέρει εξίσου πολύ.»

Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Είναι δυνατόν να μιλά σοβαρά;

«Θα πληρωθώ, όταν τον σκοτώσω, ή όχι;» επέμεινε η Φοίβη.

Ο Σελασφόρος το σκέφτηκε. *Αν κάνω πόλεμο εναντίον του Ανθοτέχνη θα πληρώσω, συνολικά, λιγότερο από πεντακόσιες χιλιάδες δεκάδια; Μάλλον όχι.*

Αν αυτή τον βγάλει από τη μέση, όμως, πιθανώς να αποφευχθεί ο πόλεμος... Έμοιαζε απίστευτο, αλλά και πάλι... Ίσως. Ίσως.

«Θα πληρωθείς,» της απάντησε, «αν τον σκοτώσεις και φέρεις απόδειξη ότι τον σκότωσες. Το κεφάλι του, ας πούμε.»

«Πεντακόσιες χιλιάδες δεκάδια,» επανέλαβε η Φοίβη.

«Πεντακόσιες χιλιάδες δεκάδια. Θέλεις να υπογράψουμε κάποιο συμφωνητικό;» *Συμφωνητικό με μια γυναίκα που δεν έχει ταυτότητα; Που δεν ξέρουμε καν το επώνυμό της; Έμοιαζε με αστείο! Ποια ήταν; Από πού ερχόταν; Ήταν πολίτις της Α' Κατωρίγιας; Δεν μπορεί!*

Η Φοίβη σηκώθηκε από την καρέκλα της, πήρε τα έντυπα από το γραφείο του Πολιτάρχη, και τα επέστρεψε στην τσάντα της, ενώ οι σωματοφύλακές του την κοίταζαν από τις γωνίες του δωματίου, έτοιμοι να δράσουν με την παραμικρή ύποπτη κίνηση από μέρους της.

«Όχι,» είπε η Φοίβη, «δεν χρειάζεται να υπογράψουμε τίποτα. Θα βασιστώ στον λόγο σας, Εξοχότατε.»

Είναι σαλεμένη! σκέφτηκε ο Σελασφόρος.

«Αν τον σκοτώσω και δεν πληρωθώ, ο επόμενος που θα κυνηγήσω ξέρετε ποιος θα είναι,» συνέχισε η Φοίβη, κάνοντας ένα ξαφνικό ρίγος να τον διατρέξει από τη βάση της ράχης ως τον αυχένα.

Υστερα, η παράξενη γυναίκα έφυγε από το γραφείο του Πολιτάρχη χωρίς άλλη κουβέντα.

Είναι τρελή. Δεν πρόκειται να επιστρέψει. Αποκλείεται.

Ο Σελασφόρος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, και πρόσταξε: «Μια γυναίκα φεύγει τώρα από το γραφείο μου. Παρακολουθήστε την. Θέλω να μάθω πού πηγαίνει.»

Μετά από λίγη ώρα, τον κάλεσαν για να του πουν ότι την είχαν χάσει. Έμοιαζε, υποστήριξαν, να έχει εξαφανιστεί μες στους δρόμους της Α' Κατωρίγιας σαν να τους ήξερε καλύτερα από... από τον οποιονδήποτε.

Ο Σελασφόρος Χορονίκης αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται. Τι σκατά συνέβαινε, μα τον Κρόνο;

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο καθώς έβγαιναν από τον Ατσάλινο Οίκο και βάδιζαν στον πεζόδρομο.

«Στο περίπτερο,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ. Φορούσαν κι οι δύο τα πανωφόρια τους γιατί έκανε τσουχτερό κρύο σήμερα. Ο χειμώνας δεν ήταν μακριά, στη Ρελκάμνια.

Στο περίπτερο; απόρησε η Φοριντέλα. *Τι να κάνουμε στο περίπτερο;*

Το περίπτερο δεν απείχε πολύ από τον Ατσάλινο Οίκο. Βρισκόταν σε μια διασταύρωση λίγο παρακάτω. Μια πληθώρα εντύπων – περιοδικά, εφημερίδες, φυλλάδια, εγχειρίδια, μυθιστορήματα – κρέμονταν γύρω του σαν σημαίες. Η Νορέλτα παρατήρησε τα σημάδια της Πόλης εκεί, αλλά δεν νόμιζε ότι μπορούσαν να τη βοηθήσουν· επομένως, αποφά-

σισε να βασιστεί στην πολεοτύχη της. Πού αλλού μπορούσε να βασιστεί, μια τέτοια στιγμή;

Πήρε όλες τις τοπικές εφημερίδες και όλα τα τοπικά περιοδικά – εκτός από αυτά που δεν νόμιζε ότι θα τους ενδιέφερε μια φωτογραφία της Νομαδάρχισσας. Πλησίασε τον περιπτερά και πλήρωσε. Ύστερα βάδισε πάλι, με τη Φοριντέλα πλάι της και με τα έντυπα στον σάκο της.

«Τι τα θέλεις αυτά;» ρώτησε η αριστοκράτισσα από την Έκθυμη.

«Για τις διευθύνσεις των γραφείων τους,» εξήγησε η Νορέλτα. «Μόνο εκεί μπορώ να αναζητήσω φωτογραφία της Νομαδάρχισσας. Το Μεγάλο Μυστήριο δεν έχει γραφεία στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, αλλιώς θα πήγαινα στο δικό τους αρχείο. Σίγουρα θα έχουν εκείνο το τεύχος.»

Ο δρόμος ήταν γεμάτος οχήματα και κόσμος. Αρκετοί μισθοφόροι έμοιαζαν να κατευθύνονται προς τον Ναό της Ρασιλλώς που ήταν ένα από τα κέντρα στρατολόγησης για να εγγραφούν ως Υπέρμαχοι της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Η Νορέλτα έβλεπε τα πολεοσημάδια να μιλάνε για πόλεμο...

Η Φοριντέλα τη ρώτησε: «Είπες ότι η Μιράντα σου είχε κάποτε σώσει τη ζωή. Τι είχε γίνει ακριβώς;»

«Είναι... περίεργη ιστορία. Άλλη φορά, ίσως, Φοριντέλα.»

Η Νορέλτα βάδισε προς μια καφετέρια και η Φοριντέλα-Ράο την ακολούθησε. Μπήκαν και κάθισαν σ'ένα από τα τραπεζάκια. Η Νορέλτα χαμογέλασε στον σερβιτόρο που τις πλησίασε: χαμογέλασε με τρόπο που ήξερε ότι θα... τσίτωνε τα νεύρα του, θα ερέθιζε τον ερωτισμό του.

«Τι θα πάρετε;»

«Έχετε Σάρντλιο καφέ ζούγκλας;»

«Δυστυχώς, κυρία, είναι σε έλλειψη ο Σάρντλιος καφές γενικά.»

«Ένα Στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας, τότε.»

«Μάλιστα. Εσείς;»

Η Φοριντέλα αποκρίθηκε: «Έναν καφέ – μέτριο, χωρίς γάλα.»

Ο σερβιτόρος έφυγε, μ'ένα τελευταίο, λοξό βλέμμα στη Νορέλτα-Βορ. Εκείνη δεν τον κοίταζε, αλλά τα πολεοσημάδια της είπαν για το βλέμμα του. Ανοίγοντας τον σάκο της έβγαλε από μέσα τα έντυπα που είχε αγοράσει κι άρχισε να κοιτάζει τις πρώτες ή τις τελευταίες σελίδες τους αναζητώντας διευθύνσεις και τηλεπικοινωνιακούς κώδικες. Τα σημείωνε όλα σ'ένα μπλοκάκι. Εν τω μεταξύ ήρθε το αναψυκτικό της

και ο καφές της Φοριντέλα-Ράο. Ο σερβιτόρος ρώτησε αν θα ήθελαν και κάτι άλλο οι κυρίες, αλλά κοίταζε τη Νορέλτα. Εκείνη τού είπε: «Όχι» είμαστε εντάξει,» ενώ γύριζε μια σελίδα.

Η Φοριντέλα, έχοντας παρατηρήσει τις αντιδράσεις του σερβιτόρου, απορούσε τι έβρισκε ο άνθρωπος στη Νορέλτα-Βορ το οποίο τον τραβούσε. Δεν ήταν και τόσο όμορφη, μα τον Κρόνο! Άντρες... σκέφτηκε. *Δε μπορείς να καταλάβεις τι έχουν στο μυαλό τους.* Και θυμήθηκε τότε τον Μαρκ, τον εραστή της που είχε σκοτωθεί στην Έκθυμη από τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή, και αισθάνθηκε μια βαθιά θλίψη να την καταλαμβάνει αλλά και μια έντονη επιθυμία για εκδίκηση.

Η Νορέλτα-Βορ ξεφύλλισε τις πρώτες, ή τις τελευταίες, σελίδες όλων των εντύπων και σημείωσε ότι ήταν να σημειώσει στο μπλοκάκι της. «Εντάξει,» είπε. «Ας δούμε τώρα.» Ήπια μια γουλιιά από το Στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας κι έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από το πανωφόρι της.

Άρχισε να καλεί τους κώδικες που είχε σημειώσει και να ρωτά τα γραφεία περιοδικών και εφημερίδων αν είχαν εκείνο το συγκεκριμένο τεύχος του *Μεγάλου Μυστηρίου* στο αρχείο τους, ή αν είχαν κάποια άλλη φωτογραφία της Νομαδάρχισσας, της οδηγού των Νομάδων των Δρόμων.

Τελικά, στα γραφεία της εφημερίδας «*Η Εμβέλεια*» υπήρχε εκείνο το τεύχος του *Μεγάλου Μυστηρίου*.

«Υπέροχα!» είπε η Νορέλτα-Βορ με ευχάριστη φωνή. «Θα μπορούσα να περάσω σήμερα από εκεί για να πάρω ένα αντίγραφο της φωτογραφίας; Μόνο αυτό θέλω. Και είμαι πρόθυμη να σας πληρώσω.»

«*Ποια είστε, αν επιτρέπεται;*» ρώτησε η γυναίκα που της μιλούσε μέσα από τον πομπό. (Η Φοριντέλα-Ράο δεν την άκουγε, μόνο η Νορέλτα την άκουγε, έχοντας τη συσκευή κοντά στο αφτί της.) «*Γιατί θέλετε τη φωτογραφία;*»

«Μια έρευνα κάνω για τους Νομάδες των Δρόμων, και είχα ακούσει ότι πέρασαν από εδώ, από την Α' Κατωρίγια Συνοικία, προτού πάνε στη Β' Κατωρίγια. Ονομάζομαι Ελίζα Ανοιχτόδρομη.» Είχε, μάλιστα, και ταυτότητα με αυτό το ψεύτικο όνομα, και ήταν δύσκολο να καταλάβεις ότι ήταν πλαστή· έπρεπε να την εξετάσεις πολύ προσεχτικά.

«*Μάλιστα. Μισό λεπτό. Θα περιμένετε λίγο, εντάξει;*»

«Ασφαλώς.»

Η Νορέλτα περίμενε.

Η Φοριντέλα τής έγνεψε: *Τι γίνεται;*

Η Νορέλτα μόρφασε. «Θα μου απαντήσουν τώρα.»

Η γυναικεία φωνή ακούστηκε πάλι από τον πομπό: «*Ναι; Είστε εκεί;*»
«Μάλιστα.»

«*Μπορείτε να περάσετε ό,τι ώρα θέλετε. Σας περιμένουμε.*» Τα πολεοσημάδια που σχηματίστηκαν – από τον τόνο της φωνής της γυναίκας, από το ξαφνικό παράσιτο (ξξξξρρρ-τττ) που παρεμβλήθηκε προς στιγμή, από τον τρόπο που ειπώθηκε το *Σας περιμένουμε* – μαρτυρούσαν στη Νορέλτα-Βορ δύο πράγματα:

Θα της έδιναν τη φωτογραφία που ζητούσε.

Κάποιοι σύντομα θα την παρακολουθούσαν.

Τα γραφεία της *Εμβέλειας* δεν ήταν στον Μεσόκοπο· ήταν στον Κωδωνάρχη, μια περιφέρεια προς τα βόρεια και δυτικά, κοντά στις όχθες του Ριγοπόταμου.

Η Νορέλτα-Βορ μίσθωσε ένα επιβατηγό όχημα για να φτάσει εκεί, μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο, καθώς πλησίαζε πια μεσημέρι. Η οδηγός τις πήγε γρήγορα στον προορισμό τους, ο οποίος δεν ήταν ούτε πολύ κοντά ούτε πολύ μακριά. Γύρω στα σαράντα χιλιόμετρα, υπολόγιζε την απόσταση η Νορέλτα. Μια μέτρια διαδρομή στην Ατέρμονη Πολιτεία της Ρελκάμνια.

Πλήρωσε την οδηγό και βγήκαν από το τετράκυκλο όχημα σε μια διασταύρωση που δεν βρισκόταν σε λιμάνι αλλά το λιμάνι δεν απείχε και πολύ από εδώ. Τα γραφεία της *Εμβέλειας* αμέσως φαινόταν πού ήταν. Στον τέταρτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Υπήρχε ολόκληρη πινακίδα που έγραφε:

Η ΕΜΒΕΛΕΙΑ

Η εφημερίδα που φτάνει μακριά!

Η Νορέλτα είπε στη Φοριντέλα: «Καλύτερα να μείνεις έξω.»

«Γιατί;»

«Νομίζω ότι, μόλις μπορούμε στο χτίριο και πούμε τι θέλουμε, θ' αρχίσουν να μας παρακολουθούν.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Εσύ πώς λες;»

«Η... Πόλη σ' το είπε;»

Η Νορέλτα ένευσε. «Πρέπει να κίνησα υποψίες ζητώντας τη φωτογραφία της Νομαδάρχισσας. Και καλύτερα να δουν μόνο το δικό μου πρόσωπο τώρα· δεν είν' ανάγκη να δουν και το δικό σου. Εκτός αν επιμένεις.»

Η Φοριντέλα-Ράο δεν επέμενε. «Να προσέχεις,» είπε.

«Θα προσέχω.»

«Θα σε περιμένω εκεί,» έδειξε η Φοριντέλα, «σ' αυτό το στέκι.» Ένα ορθοφαγείο σε μια γωνία.

«Έγινε.»

Η Νορέλτα-Βορ ανέβηκε τη γέφυρα που περνούσε δίπλα από την πολυκατοικία αγγίζοντας τον τέταρτο όροφο της. Στην άκρη είχε χώρο για τους πεζούς, κι ο υπόλοιπος χώρος ήταν για οχήματα. Η Νορέλτα έφτασε στο μπαλκόνι του τέταρτου ορόφου. Ήταν γεμάτο φυτά, και ανάμεσά τους διακρινόταν μια γυάλινη είσοδος πάνω από την οποία ήταν κολλημένα φωσφορικά γράμματα που σχημάτιζαν τις λέξεις Η ΕΜΒΕΛΕΙΑ. Η Νορέλτα πλησίασε και η πόρτα άνοιξε από μόνη της, συρόμενη προς τα δεξιά και προς τα αριστερά, χωρίζοντας σε δύο φύλλα.

Μέσα ήταν μια αίθουσα με τρεις ανελκυστήρες, έναν καναπέ, και μερικές παλιές φωτογραφίες στους τοίχους μέσα σε κάδρα. Στο γωνιακό γραφείο καθόταν ένας φύλακας.

Η Νορέλτα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, δεν διέκρινε τίποτα ύποπτο.

«Τι θα θέλατε;» τη ρώτησε ο φύλακας, βλέποντας τη να στέκεται.

«Μια φωτογραφία έχω ζητήσει από το αρχείο σας. Μου είπαν να περάσω για να την παραλάβω.»

«Πρώτος όροφος, δεύτερη πόρτα δεξιά.»

«Ευχαριστώ.»

Η Νορέλτα πήρε έναν ανελκυστήρα, ανέβηκε στον πρώτο όροφο, και κοίταξε τις πόρτες στον διάδρομο. Η δεύτερη στα δεξιά έγραφε ΑΡΧΕΙΟ και ήταν μισάνοιχτη. Τη ζύγωσε και την έσπρωξε, κοιτάζοντας

μέσα. Είδε μερικά γραφεία και τρεις υπαλλήλους – δύο γυναίκες, έναν άντρα.

«Καλημέρα,» είπε, παρότι ήταν πλέον μεσημέρι και δεν μπορεί να αργούσαν πολύ να κλείσουν. «Σας είχα καλέσει τηλεπικοινωνιακά, για μια φωτογραφία της Νομαδάρχισσας...»

«Α, ναι, μάλιστα,» αποκρίθηκε η μία γυναίκα. «Περάστε, ελάτε.»

Η Νορέλτα μπήκε ενώ τα σημάδια της Πόλης τής έλεγαν πως η άλλη γυναίκα – μαυρόδερμη, πρασινομάλλα, ντυμένη με γαλανό πουκάμισο – την κοίταζε τώρα με πολύ ενδιαφέρον. Την κατασκόπευε ουσιαστικά. Και το χέρι της δεν πήγαινε τυχαία στην καρφίτσα στο πέτο της. Καρφίτσα φωτογράφισης, σκέφτηκε η Νορέλτα, κατά πάσα πιθανότητα.

Ας με φωτογραφίσει αφού θέλει!

Πλησίασε το γραφείο της πρώτης γυναίκας. «Το έχετε το τεύχος, έτσι;»

«Ναι, βεβαίως. Εδώ είναι, μπροστά μου.» Το έβγαλε κάτω από μερικά χαρτιά. «Και υποθέτω...» το ξεφύλλισε για λίγο, «αυτή είναι η φωτογραφία που θέλετε. Σωστά;» Έδειξε μια φωτογραφία, γυρίζοντας το *Μεγάλο Μυστήριο* προς τη Νορέλτα-Βορ.

Ναι, σκέφτηκε εκείνη. Ναι, αυτή είναι η γυναίκα από το όνειρό μου. Η γυναίκα μαζί με τη Μιράντα. Δεν έκανα λάθος.

«Ναι,» αποκρίθηκε στην υπάλληλο.

«Θα σας βγάλω ένα αντίγραφο. Τη φωτογραφία μόνο θέλετε, έτσι;»

«Μάλιστα. Ευχαριστώ πολύ.»

«Τι λέτε; Κανένα πρόβλημα.» Η υπάλληλος σηκώθηκε από το γραφείο της, με το *Μεγάλο Μυστήριο* στο χέρι, και πλησίασε τον συνάδελφό της λέγοντάς του τι να κάνει. Εκείνος ένευσε και, παίρνοντας το περιοδικό, πήγε σ'ένα μηχανήμα, ακούμπησε το έντυπο επάνω του, και, κοιτάζοντας μια οθόνη, πάτησε μερικά πλήκτρα. Εν τω μεταξύ, η άλλη υπάλληλος – η μαυρόδερμη πρασινομάλλα – απλά παρακολουθούσε: όλα τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ότι δεν ταίριαζε εδώ· ήταν ένα εμβόλιμο στοιχείο στον χώρο. Κατάσκοπος. Πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών του Πολιτάρχη, μάλλον, υπέθετε η Νορέλτα.

Σύντομα ένα αντίγραφο της φωτογραφίας της Νομαδάρχισσας βγήκε από το μηχανήμα του άντρα. Εκείνος την πήρε από εκεί και την έδωσε στη Νορέλτα.

«Ευχαριστώ πολύ,» είπε η Θυγατέρα της Πόλης χαμογελώντας. «Πόσο θα θέλατε;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο υπάλληλος. «Ούτε συζήτηση.»

Η Νορέλτα κοίταξε ερωτηματικά τη γυναίκα με την οποία είχε μιλήσει. «Ναι,» είπε εκείνη, «εννοείται, τι να μας πληρώσετε;» Χαμογέλασε. «Ένα αντίγραφο ήταν μόνο.»

«Να είστε καλά,» αποκρίθηκε η Νορέλτα. Και, φεύγοντας, προς την κατάσκοπο: «Γεια σας.»

«Γεια σας,» είπε εκείνη, ουδέτερα.

Η Νορέλτα έβαλε τη φωτογραφία στην τσάντα της ενώ έβγαине στον διάδρομο, έπαιρνε τον ανελκυστήρα, και κατέβαινε στην είσοδο των γραφείων της *Εμβέλειας*. Ο φύλακας αυτή τη φορά δεν της μίλησε καθώς περνούσε τη γυάλινη πόρτα η οποία άνοιγε αυτόματα.

Διασχίζοντας τη γέφυρα από τη μεριά των πεζών, η Νορέλτα-Βορ διάβαζε στα σημάδια της Πόλης ότι βρισκόταν υπό παρακολούθηση. Η πράκτορας στο αρχείο είχε, προφανώς, επικοινωνήσει με ανθρώπους που περίμεναν έξω από το οικοδόμημα.

Θα πρέπει να τους κάνουμε να μας χάσουν, σκέφτηκε η Νορέλτα, μη θέλοντας να τους οδηγήσει στον *Ατσάλινο Οίκο* και στους μισθοφόρους του Βόρκεραμ.

Βάδισε γρήγορα προς το ορθοφαγείο όπου την περίμενε η Φοριντέλα μ'ένα ποτήρι Αργυρό Νεφέλωμα στο ένα χέρι και μια τυλιχτή σοκολάτα στο άλλο. «Πάμε,» της είπε η Νορέλτα. «Έλα.»

Η Φοριντέλα την ακολούθησε κι έστριψαν αμέσως σ'ένα σοκάκι ανάμεσα στις ψηλές πολυκατοικίες, κάτω από τις γέφυρες. «Τι είναι; Μας κυνηγά κανείς;»

«Κατάσκοποι μάς παρακολουθούν. Αλλά θα τους ξεφύγουμε, μην ανησυχείς.»

«Τι έγινε εκεί μέσα, Νορέλτα;»

«Τίποτα σπουδαίο. Πήρα τη φωτογραφία, όμως μία από τους υπαλλήλους στο γραφείο δεν ήταν μόνο υπάλληλος, σίγουρα – αν ήταν καν υπάλληλος, δηλαδή.»

«Κατάσκοπος;»

«Ναι.»

«Ποιου;» Η Φοριντέλα δάγκωσε για τελευταία φορά την τυλιχτή σοκολάτα της και την πέταξε μέσα σ'έναν κάδο απορριμμάτων μαζί με το Αργυρό Νεφέλωμα.

«Του Πολιτάρχη, υποθέτω.» Η Νορέλτα παρατηρούσε τα πολεοσημάδια πολύ προσεχτικά καθώς οδηγούσε τη Φοριντέλα μέσα στους δρόμους, και διέκρινε ότι είχε αρχίσει να ξεφεύγει από το δίκτυ των κατασκόπων. Δεν περίμεναν ότι θα είχαν να κάνουν με κάποια τόσο έμπειρη, μάλλον.

Αλλά θα μας βρουν αν δεν φύγουμε γρήγορα από εδώ.

Η Νορέλτα αναζήτησε και σημάδια άλλου είδους. Σημάδια που θα μπορούσαν να τη βοηθήσουν να απομακρυνθεί. Διέκρινε σύντομα εκείνο που χρειαζόταν. Κατέβηκε μια σκάλα, με τη Φοριντέλα στο κατόπι της. Βρέθηκαν σ'έναν υπόγειο δρόμο.

«Ακόμα πίσω μας είναι, Νορέλτα;»

«Ναι.»

«Πώς θα τους ξεφύγουμε; Δεν έχουμε καν όχημα!»

«Αυτό ελπίζω να διορθώσω τώρα.»

«Τι... τι εννοείς; Θα κλέψουμε;»

«Δε νομίζω να χρειαστεί να το κλέψουμε. Όχι ακριβώς.» Η Νορέλτα ακολουθούσε τα πολεοσημάδια μέσα στις σήραγγες· καταστήματα υπήρχαν δεξιά κι αριστερά, κόσμος βάδιζε, τροχοφόρα περνούσαν. Ηλιακό φως έφτανε ως εδώ από δύο μεγάλα κατοπτρικά φανάρια.

Η Νορέλτα μπήκε σ'ένα δρομάκι πλάι σ'ένα παλαιοπωλείο. *Αυτό είναι*, σκέφτηκε. Εδώ την οδηγούσαν τα σημάδια της Πόλης. Αντίκριζε τώρα ένα σταματημένο τρίκυκλο με καρότσα το οποίο έμοιαζε αρκετά παλιό. Πιθανώς να ήταν του παλαιοπώλη. Η καρότσα ήταν άδεια, πάντως, και τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως το όχημα ήταν αφύλαχτο.

Η Νορέλτα κάθισε στη θέση του οδηγού. Πάτησε τον διακόπτη της ενεργοποίησης και η μηχανή πήρε μπρος· δεν ήταν κλειδωμένη.

«Εγώ πού να μπω;» τη ρώτησε η Φοριντέλα. «Στην καρότσα;»

«Δεν υπάρχει άλλος χώρος. Και ρίξε το πλαστικό επάνω σου, κουκουλώσου, να μην τύχει να σε δουν.» Τα μοναδικά πράγματα στην καρότσα ήταν αυτό το πλαστικό κάλυμμα και μερικά κομμάτια παλιό σχοινί.

Η Φοριντέλα δεν διαφώνησε. Ανέβηκε πίσω και κουκουλώθηκε.

Η Νορέλτα πάτησε το πετάλι ξεκινώντας τους τροχούς του τρίκυκλου. Το οδήγησε μέσα στους υπόγειους δρόμους βγάζοντάς το τελικά από μια ράμπα στην επιφάνεια του εδάφους. Οι κατάσκοποι δεν ήταν πλέον πίσω της. Την είχαν χάσει.

Η Νορέλτα πήγε στον Μεσόκοπο και σταμάτησε το όχημα τρεις δρόμους απόσταση από τον *Ατσάλινο Οίκο*. Άνοιξε την πόρτα της και βγήκε.

«Φοριντέλα;»

«Ναι;» ήρθε η φωνή της κάτω από το πλαστικό.

«Φτάσαμε.»

Το πλαστικό παραμερίστηκε. «Και πάνω που είχα αρχίσει να συνηθίζω...» γέλασε η Φοριντέλα-Ράο, και πήδησε από την καρότσα. «Μας έχασαν;»

«Μας έχασαν.»

«Τι έγινε με τη φωτογραφία;» ρώτησε τη Νορέλτα καθώς βάδιζαν προς το πανδοχείο. «Ήταν όντως η Νομαδάρχισσα στο όνειρό σου;»

«Ναι, αυτή ήταν. Και η Μιράντα πρέπει νάναι μαζί της, όπου κι αν είναι...» Ήταν προβληματισμένη. Είχε την αίσθηση ότι κι οι δυο τους βρίσκονταν σε κίνδυνο.

Πού είχε εξαφανίσει τους Νομάδες των Δρόμων η Φρουρά της Β' Κατωρίγιας;

Μπαίνοντας στη στρογγυλή αίθουσα του πανδοχείου με την κολόνα-άγαλμα της Ρασιλλώς στο κέντρο, η Νορέλτα είδε πως η Άνμα και η Ολντράθα ήταν ακόμα εδώ, στο ίδιο τραπέζι με πριν, αλλά παίρνοντας μεσημεριανό τώρα. Στα άλλα τραπέζια και στους πάγκους κάθονταν διάφοροι μισθοφόροι, ορισμένοι γνωστοί για τη Νορέλτα, ορισμένοι άγνωστοι τελείως. Τα πολεοσημάδια ήταν όπως έπρεπε να είναι σ'έναν τέτοιο χώρο. Τίποτα ασυνήθιστο ή ύποπτο δεν έμοιαζε να συμβαίνει. *Όλα ήσυχα*.

Η Άνμα και η Ολντράθα έστρεψαν τα μάτια τους στη Νορέλτα και στη Φοριντέλα καθώς εκείνες τις πλησίαζαν για να καθίσουν στο τραπέζι τους.

«Πεινάτε;» ρώτησε η Άνμα.

«Πεινάμε,» επιβεβαίωσε η αριστοκράτισσα από την Έκθυμη.

Η Άνμα έκανε νόημα στον σερβιτόρο να έρθει πάλι στο τραπέζι τους κι εκείνος υπάκουσε. Όταν είχαν παραγγείλει, έφυγε ξανά.

«Πώς πήγε η αναζήτησή σας;» θέλησε να μάθει η Ολντράθα.

Η Νορέλτα έβγαλε τη φωτογραφία από την τσάντα της ακουμπώντας την στο τραπέζι ανάμεσα στα πιάτα. «Αυτή είναι. Η Νομαδάρχισσα. Η γυναίκα από το όνειρό μου.»

«Είχες δίκιο, άρα,» είπε η Άνμα μασώντας μια τηγανιτή πατάτα με σάλτσα.

«Ναι. Και όπου είναι η Νομαδάρχισσα, είναι και η Μιράντα, Άνμα. Στη Β' Κατωρίγια, μάλλον. Φυλακισμένη.»

«Στις ειδήσεις, πάντως, δεν έχουν αναφέρει τίποτα για τη Νομαδάρχισσα,» είπε η Άνμα.

«Δε μπορεί παρά να είναι με τους Νομάδες των Δρόμων, Αδελφή μου.»

«Κι αν τους έχει εγκαταλείψει; Αν είναι σαν εμάς, πόσα χρόνια θα μπορεί να μένει μαζί τους; Η ίδια η Πόλη δεν θα τη σπρώχνει μακριά τους;»

«Νομίζεις ότι χωρίς τη Νομαδάρχισσα θα υπήρχαν οι Νομάδες των Δρόμων; Θα είχαν διαλυθεί προ πολλού. Μόνο μια θυγατέρα της Πόλης θα μπορούσε ποτέ να οδηγεί μια τόσο μεγάλη ομάδα ανθρώπων μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία ως περιπλανώμενους οδοιπόρους.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Άνμα. «Ούτως ή άλλως, τώρα θα πάμε στη Β' Κατωρίγια. Ο Βόρκεραμ και οι άλλοι πιθανώς να ξεκινήσουν το απόγευμα.» Έριξε ένα βλέμμα προς τον πάγκο όπου καθόταν ο Βόρκεραμ-Βορ μαζί με μερικούς από τους Εκλεκτούς του.

Ο σερβιτόρος επέστρεψε φέρνοντας τα φαγητά και τα ποτά που είχαν ζητήσει η Νορέλτα και η Φοριντέλα. «Καλή σας όρεξη,» είπε προτού απομακρυνθεί.

Καθώς άρχισαν να τρώνε, η Νορέλτα είπε: «Μας παρακολουθούσαν όταν βρήκαμε τη φωτογραφία. Κατάσκοποι του Πολιτάρχη, πιθανώς.»

«Τι;» έκανε η Ολντράθα. «Γιατί;»

«Έγινε επεισόδιο;» ρώτησε η Άνμα. «Πού ακριβώς βρήκατε τη φωτογραφία;»

Η Νορέλτα-Βορ τούς διηγήθηκε τι είχε συμβεί.

«Εκείνο που μας λες, λοιπόν,» συμπέρανε η Άνμα, «είναι ότι οι μυστικές υπηρεσίες του Πολιτάρχη έχουν το νου τους για ανθρώπους που

ψάχνουν για τους Νομάδες των Δρόμων...» Ήταν συνοφρυωμένη. «Α-
ναρωτιέμαι γιατί.»

«Οι Νομάδες πέρασαν από εδώ προτού πάνε στη Β' Κατωρίγια Συ-
νοικία.»

«Και λοιπόν;»

«Ίσως να τους θεωρούν ύποπτους, για κάποιο λόγο. Ή ίσως να τους
θεωρούν ύποπτους αφού τους συνέλαβε η Φρουρά της Β' Κατωρίγι-
ας.»

«Μισό λεπτό,» τις διέκοψε η Ολντράθα. «Δε θυμάστε τι είπαν στις ει-
δήσεις; Η Φρουρά της Α' Κατωρίγιας υποπτευόταν τους Νομάδες για
ανθρώπους του Αλυσοδεμένου Ποιητή· φοβόταν ότι ίσως να προκα-
λούσαν προβλήματα εδώ και τους ωθούσε να φύγουν.»

«Ναι, σωστά,» συμφώνησε η Νορέλτα. «Τώρα που το λες, το θυμά-
μαι. Το είχαν αναφέρει.»

«Δεν είναι, λοιπόν, να μας παραξενεύει που οι κατάσκοποι του Πολι-
τάρχη βρίσκονται σε εγρήγορση σχετικά με οτιδήποτε μπορεί νάχει
σχέση με τους Νομάδες των Δρόμων. Και πάω στοίχημα, μάλιστα, πως
τους έβαλες σε υποψίες έτσι όπως εξαφανίστηκες.»

«Τι θα προτιμούσες, Αδελφή μου; Να τους έφερνα εδώ;»

«Σίγουρα όχι. Αλλά τώρα πρέπει να προσέχεις, αφού σε έχουν φωτο-
γραφίσει.»

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο σ' αυτό,» συμφώνησε η Νορέλτα. «Αν και τα
πολεοσημάδια εδώ μέσα δεν με προειδοποιούν για τίποτα...»

«Να προσέχεις,» επανέλαβε η Ολντράθα, «αλλιώς πιθανώς να μας
μπλέξεις όλους.»

«Θ' αλλάξω λιγάκι την εμφάνισή μου,» υποσχέθηκε η Νορέλτα.

/5\

Η Νορέλτα αλλάζει όψη· η συνοδία των μισθοφόρων ταξιδεύει μες στο σούρουπο και μες στη νύχτα· η Φοριντέλα-Ράο γνωρίζει καινούργιους δρόμους· και, προτού σταθμεύσουν, γίνεται μια άγρια επίθεση.

Ός το απόγευμα η Νορέλτα-Βορ είχε αλλάξει την εμφάνισή της. Της άρεσε, μάλιστα, αυτό που είχε κάνει, όφειλε να παραδεχτεί καθώς κοίταζε τον εαυτό της σ'έναν καθρέφτη στο χέρι της. Είχε βάψει τα καστανά μαλλιά της ξανθά, και τα είχε κόψει πιο κοντά. Πριν έπεφταν ως την πλάτη της· τώρα έφταναν μέχρι το σαγόνι, όπως τα είχε παλιότερα. Τα χείλη της τα είχε βάψει μοβ. Και είχε φορέσει ένα ζευγάρι γυαλιά με χρυσό σκελετό και κρύσταλλα που δεν βελτίωναν την όραση. Είχε πάρει λεφτά από ένα υποκατάστημα του Γ.Α.Σ. – του Γενικού Αποταμιευτικού Συστήματος της Ρελκάμνια – για να τα αγοράσει από ένα μαγαζί του Μεσόκοπου.

«Πώς φαίνομαι;» ρώτησε.

«Δε θα σε αναγνώριζα,» είπε η Φοριντέλα-Ράο, που της είχε κόψει τα μαλλιά στις πίσω μεριές, εκεί όπου η Νορέλτα δεν μπορούσε να δει. «Όχι με μια γρήγορη ματιά, τουλάχιστον.»

«Ναι,» ένευσε η Νορέλτα. «Ούτε εγώ θα με αναγνώριζα με μια γρήγορη ματιά.» Κατέβασε τον καθρέφτη από μπροστά της, έστρωσε τα γυαλιά στα μάτια της. «Θ'άλλαζα και το δέρμα μου αν προλάβαινα. Αλλά δεν έχουμε χρόνο.» Ο Βόρκεραμ είχε πει ότι θα έφευγαν το απόγευμα, μάλλον, και για να αλλάξεις το χρώμα του δέρματός σου, έστω και προσωρινά, δεν ήταν απλή διαδικασία. Η Νορέλτα θα έπρεπε να βρει και να αγοράσει μια ακριβή αλοιφή, να την απλώσει επάνω στα σημεία που ήθελε, και να περιμένει τουλάχιστον οκτώ ώρες, καθώς η επιδερμίδα της την απορροφούσε και άλλαζε. Και εν τω μεταξύ βέβαια δεν έπρεπε τίποτ' άλλο ν'αγγίξει το δέρμα της εκεί όπου θα ήταν καλυμμένο με την αλοιφή, γιατί τότε θα γινόταν χάλια. Η Νορέλτα, επομένως, όφειλε τώρα να αρκεστεί στη δική της, κατάλευκη χρωματική απόχρωση. Της άρεσε, άλλωστε, το δέρμα της! Δεν καταλάβαινε ποτέ αυ-

τές που ήθελαν να το αλλάζουν. Αν και οι περισσότεροι άνθρωποι που άλλαζαν το δέρμα τους – άντρες ή γυναίκες – είχαν, ομολογουμένως, άλλους λόγους, όχι απλώς αισθητικούς.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός στο κομοδίνο κουδούνισε.

Η Φοριντέλα κοίταξε τη μικρή οθόνη του. «Η Άνμα είναι.» Τον σήκωσε στο χέρι της και πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, με την ένταση της φωνής δυνατή έτσι ώστε να μπορεί ν'ακούει και η Νορέλτα.

«Ναι;»

«Εγώ είμαι, Φοριντέλα,» είπε η Άνμα. «Φεύγουμε. Ελάτε στο γκαράζ. Φέρτε και τα πράγματά μου μαζί σας. Είναι εκεί η Νορέλτα, έτσι;»

«Εδώ είμαι,» είπε η Νορέλτα.

«Ωραία, ελάτε. Ο ξάδελφός σου είναι έτοιμος. Εσύ; Τελείωσες;»

«Πριν από λίγο.»

Πήραν τα πράγματά τους και άρχισαν να κατεβαίνουν προς το μεγάλο γκαράζ του Ατσάλινου Οίκου, όπου ήταν σταθμευμένα τα οχήματα των μισθοφόρων.

«Να βοηθήσω μ'αυτό;» ρώτησε ξαφνικά ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, καθώς παρουσιαζόταν πλάι στη Νορέλτα πιάνοντας τον σάκο που σήκωνε στον ώμο της.

Εκείνη χαμογέλασε γυρίζοντας να τον κοιτάξει. «Δεν είναι τόσο βαρύ.»

«Είσαι, λοιπόν, όντως εσύ. Παραλίγο να μη σε γνωρίσω!» γέλασε ο Άβαντας.

«Βαρέθηκα την παλιά μου εμφάνιση.»

«Αν ήμουν καχύποπτος θα έλεγα ότι προσπαθείς να με αποφύγεις–»

«Κάθε άλλο!» Τον σκούντησε, δήθεν τυχαία, με τον γοφό της, καταλαβαίνοντας, από τα πολεοσημάδια γύρω του, το ερωτικό μήνυμα που θα έδινε αυτή η κίνηση στο μυαλό του.

«Το πρωί εξαφανίστηκες, το μεσημέρι πάλι εξαφανίστηκες, και τώρα άλλαξες πρόσωπο!»

Η Νορέλτα γέλασε. «Νόμιζα ότι ήσουν πολύ απασχολημένος με τους φίλους σου...»

«Ποιους φίλους μου; Αυτούς τους αλήτες που τυχαίνει να συνταξιδεύουμε;»

Καθώς μιλούσαν βάδιζαν, και τώρα πλησίαζαν πλέον το γκαράζ. Η Φοριντέλα-Ράο ήταν σιωπηλή δίπλα τους.

Η Νορέλτα γέλασε ξανά. «Απλά είπα.»

«Προσπαθείς να κρυφτείς από κανέναν;» τη ρώτησε ο Άβαντας.

«Πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα;»

«Μα, έχεις αλλάξει τελείως. Ακόμα και γυαλιά έβαλες! Έχεις πρόβλημα όρασης;»

«Μικρό, πολύ μικρό,» είπε η Νορέλτα, που, φυσικά, δεν είχε κανένα πρόβλημα όρασης.

Μπήκαν στο γκαράζ του *Ατσάλινου Οίκου* και αντίκρισαν τα οχήματα των μισθοφόρων, σταθμευμένα αλλά ενεργοποιημένα τα περισσότερα, με τις μηχανές τους να μουγκρίζουν και τα φώτα τους αναμμένα. Η Άνμα στεκόταν πλάι στο δικό της τετράκυκλο, με την πλάτη ακουμπισμένη επάνω του και τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, μιλώντας με δύο Εκλεκτούς – την Ερμιόνη και τον Έκρελ.

«Έλα στο τρίκυκλό μου,» πρότεινε ο Άβαντας στη Νορέλτα-Βορ.

Εκείνη το σκέφτηκε. Γρήγορα. Ενώ βάδιζαν προς το όχημα της Άνμα. «Εντάξει,» είπε. «Μια στιγμή μόνο ν'αφήσω τα πράγματα.»

Η Φοριντέλα τής έριξε ένα παραξενεμένο βλέμμα. *Είναι σοβαρή; σκέφτηκε, απορημένη. Την κυνηγάνε μέσα στην Α' Κατωρίγια οι κατάσκοποι του Πολιτάρχη, κι αυτή προτιμά να κάθεται στη σέλα ενός ανοιχτού οχήματος αντί να είναι μέσα σ'ένα κλειστό τετράκυκλο; Πάνω που η Φοριντέλα νόμιζε ότι είχε αρχίσει να ξανασυμπαθεί τη Νορέλτα-Βορ, δεν ήξερε τώρα τι γνώμη πάλι να σχηματίσει γι'αυτήν. Τουλάχιστον, δεν μου πρότεινε ξανά να κοιμηθούμε κι οι τρεις – οι δυο τους και η Άνμα – με τον Άβαντα!*

Ο Έκρελ και η Ερμιόνη, βλέποντας τη Νορέλτα-Βορ, τη Φοριντέλα-Ράο, και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα να έρχονται, χαίρετήσαν την Άνμα κι απομακρύνθηκαν, πηγαίνοντας προς το μεγάλο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών.

«Ποια είν' αυτή η ξανθιά με τη τζαμαρία;» είπε η Άνμα, κοιτάζοντας τη Νορέλτα, χωρίς να χαμογελά αλλά και χωρίς ν'αφήνει καμια αμφιβολία ότι αστειευόταν.

«Εδώ είναι τα πράγματά σου.» Η Νορέλτα τής έδωσε τον σάκο που κουβαλούσε στον ώμο της. «Και θα πάρεις κι αυτά μαζί σου.» Άφησε κάτω μια δική της βαλίτσα. «Εγώ θα πάω με τον κύριο για τώρα.»

Η Άνμα έριξε ένα βλέμμα στον Άβαντα προτού στρέψει πάλι τα μάτια της στην Αδελφή της. Δεν έχει σημασία πού θα βρίσκεται η Νορέλτα, αν τύχει να μας σταματήσει η Φρουρά για έλεγχο, σκέφτηκε. Το βασικό ήταν να μην αναγνωρίσουν την όψη της καθώς θα τους έδειχνε μια πλαστή ταυτότητα. Δεν βόλεψε να κρυφτεί μες στα οχήματα, ειδικά αν οι φρουροί ήταν πρόθυμοι να τους ερευνήσουν· απλά θα φαινόταν πιο ύποπτη έτσι.

Αν η Φρουρά δεν τους σταματούσε αλλά κατάσκοποι τούς κοίταζαν από μακριά, τότε πάλι ήταν μάλλον απίθανο να αναγνωρίσουν τη Νορέλτα. Επιπλέον, η Άνμα νόμιζε πως η Αδελφή της θα σήκωνε, ούτως ή άλλως, την κουκούλα της κάπας που φορούσε.

Ένευσε. «Καλώς. Αλλά έχει τα μάτια σου ανοιχτά.» Και εννοούσε, φυσικά, για πολεοσημάδια.

Η Νορέλτα απάντησε μ'ένα δικό της νεύμα κι ακολούθησε τον Άβαντα προς το ανοιχτό τρίκυκλό του που, στον σχεδιασμό, περισσότερο με δίκυκλο έμοιαζε.

«Δεν έπρεπε να την αφήσεις,» είπε η Φοριντέλα στην Άνμα.

«Γιατί όχι;» μόρφασε εκείνη. «Τι διαφορά νομίζεις ότι έχει;»

«Φυσικά και έχει διαφορά! Μπορεί να μας βάλει όλους σε κίνδυνο.»

«Δες, Φοριντέλα.»

Η Φοριντέλα-Ράο έστρεψε το βλέμμα της προς τα εκεί όπου κοίταζε η Άνμα – προς το τρίκυκλο του Άβαντα. Ο Αλεξίσφαιρος καβάλησε τη σέλα και η Νορέλτα-Βορ ανέβηκε πίσω του. Και σήκωσε την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι.

«Κανείς,» είπε η Άνμα, «δεν πρόκειται να την αναγνωρίσει. Εκτός αν ο Πολιτάρχης έχει θυγατέρες της Πόλης για κατασκόπους.»

Οι μισθοφόροι έφυγαν από τον Ατσάλινο Οίκο – ένας μικρός στρατός από οχήματα – και κατευθύνθηκαν βόρεια και ανατολικά μέσα στον Μεσόκοπο. Πρώτη πήγαινε, μέσα στο τετράκυκλό της, η Άνμα, όπως συνήθως. Πλάι της καθόταν η Φοριντέλα-Ράο. Ο Άβαντας και η Νορέλτα-Βορ δεν ήταν μακριά· τους έβλεπαν από το δεξί παράθυρο.

«Τους ξέρεις αυτούς τους δρόμους, έτσι;» ρώτησε η Φοριντέλα.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Άνμα, οδηγώντας σταθερά.

Μετά από κανένα μισάωρο, είπε: «Τώρα δεν είμαστε πια στον Μεσόκοπο.»

«Πού είμαστε;»

«Στη Σεριμαύκω, μια περιφέρεια κοντά στον Ριγοπόταμο.»

«Δε φαίνεται ο ποταμός από εδώ.»

«Δεν είναι μακριά, όμως, Φοριντέλα. Αλλά εμείς δεν θα τον δούμε.»

Η Άνμα οδηγούσε τώρα προς τα ανατολικά, διασχίζοντας δρόμους και λεωφόρους, παρατηρώντας πάντα τα σημάδια της Πόλης. Γιατί η Κορίνα μπορεί κι εδώ να τους είχε στήσει κάποια παγίδα. Οπουδήποτε η Κορίνα μπορεί να τους είχε στήσει κάποια παγίδα.

Άλλη μισή ώρα πέρασε – παραπάνω από μισή ώρα – και μπήκαν σε μια περιοχή που, μες στο σούρουπο, ήταν φανερό πως είχε αρκετό εργατόκοσμο που έφευγε από τις δουλειές του. Κάμποσες βιομηχανίες, όμως, φαινόταν ακόμα να λειτουργούν. Ψηλές καμινάδες έστελναν καπνό στον σκοτεινιασμένο ουρανό· μηχανικοί θόρυβοι αντηχούσαν: κροταλίσματα μετάλλων, βουίσματα... Η Φοριντέλα-Ράο καταλάβαινε ότι είχαν σίγουρα βρεθεί σε άλλη περιφέρεια της Α' Κατωρίγιας· το μέρος εδώ δεν ήταν καθόλου σαν τη Σεριμαύκω, η οποία της είχε φανεί μια καθαρά εμπορική περιοχή.

«Πού είμαστε, Άνμα; Σαν τη Βαθμιδωτή είναι εδώ.»

Η Άνμα ρουθούνισε. «Ούτε κατά διάνοια!»

«Εντάξει, υπερέβαλα κάπως...»

«Ατμοφόρος ονομάζεται τούτη η περιφέρεια. Δεν είμαστε μακριά από τα ανατολικά σύνορα της Α' Κατωρίγιας πλέον.»

«Υπάρχει κανένα μέρος όπου δεν έχεις πάει, Άνμα;»

«Υπάρχουν κάποια, νομίζω,» αποκρίθηκε η θυγατέρα υπομειδώντας, και η Φοριντέλα αναρωτήθηκε αν της έκανε πλάκα ή όχι.

Η συνοδία των οχημάτων των μισθοφόρων ακολουθούσε σταθερά την Άνμα καθώς διέσχιζε τους δρόμους της Ατμοφόρου. Ο πομπός της κουδούνισε, πιασμένος στην κονσόλα πλάι στο τιμόνι. Ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ. Η θυγατέρα πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής.

«Τι γίνεται, αρχηγέ;»

«Πώς βλέπεις τα πράγματα;»

«Αν υπήρχε λόγος για ανησυχία θα σε είχα ειδοποιήσει.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, και η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Κατωρίγιος Πόλεμος

Διέσχισαν την Ατμοφόρο ενώ η Άνμα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης. Αλλά το μόνο που διέκρινε ήταν αυτό που είχε διακρίνει εδώ και ώρα – από τότε που είχαν ξεκινήσει το ταξίδι τους, βασικά – ότι τους παρακολουθούσαν. Αναμενόμενο, ασφαλώς. Οι κατάσκοποι του Πολιτάρχη και της Φρουράς ήθελαν να ξέρουν πού πήγαινε μια τόσο μεγάλη οπλισμένη ομάδα μέσα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία.

Αφήνοντας πίσω τους την Ατμοφόρο μπήκαν στην Ανατολική: μια περιφέρεια χωρίς πελώριες καμινάδες, πυκνούς καπνούς, και βιομηχανίες σε κάθε γωνία. Η περιφέρεια που γειτνιάζε με τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

«Σε λίγο φτάνουμε στα σύνορα, Φοριντέλα,» είπε η Άνμα. «Κι εκεί σίγουρα θα μας σταματήσουν.»

Τους σταμάτησαν, καθώς είχε πλέον νυχτώσει για τα καλά και βρίσκονταν στα σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Η Φρουρά της περιοχής είχε στήσει μπλόκο στο δρόμο τους, και οπλισμένοι φρουροί και θωρακισμένα οχήματα με πυροβόλα δεν ήταν μακριά.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και η Ευμενίδα Νοράλνω κατέβηκαν από τα δικά τους οχήματα και πήγαν να συναντήσουν έναν λοχία της Φρουράς της Β' Κατωρίγιας. Ο τρόπος με τον οποίο τους μίλησε θύμιζε πολύ στον Βόρκεραμ τον τρόπο με τον οποίο τους είχε μιλήσει εκείνη η άλλη λοχίας, στα σύνορα Α' Κατωρίγιας με Ρόδα. Τους ρώτησε ποιοι ήταν κι αν έρχονταν εδώ για να εργαστούν για κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ο Βόρκεραμ και η Ευμενίδα τού αποκρίθηκαν ότι έρχονταν αναζητώντας δουλειά, έχοντας ακούσει για επικείμενο πόλεμο σε τούτα τα μέρη και ξέροντας πως κι άλλοι μισθοφόροι συγκεντρώνονταν στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

«Γιατί δεν μείνατε να εργαστείτε στην Α' Κατωρίγια Συνοικία;» ρώτησε ο λοχίας.

«Θέλαμε να δούμε αν η Β' Κατωρίγια προσφέρει πιο ευνοϊκούς όρους στους μισθοφόρους που είναι πρόθυμοι να την υπηρετήσουν,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Δε σας φάνηκαν οι όροι της Α' Κατωρίγιας ευνοϊκοί;»

«Αυτό θα εξαρτηθεί απ'το τι θα δούμε στη Β' Κατωρίγια.»

Η Ευμενίδα ένευσε. «Ναι, θα εξαρτηθεί απ'το τι θα δούμε στη Β' Κατωρίγια.»

«Ίσως, τότε, να σας ενδιέφερε αυτό.» Ο λοχίας έδωσε μια κάρτα στον Βόρκεραμ και μια κάρτα στην Ευμενίδα, θυμίζοντας ξανά στον αρχηγό των Εκλεκτών τη λοχία που τους είχε σταματήσει στα σύνορα Ρόδας και Α' Κατωρίγιας – θυμίζοντάς του *διαφημιστή*, όχι φρουρό. «Ο Πολιτάρχης μας ζητά καλούς μισθοφόρους, πρόθυμους να αγωνιστούν για τη συνοικία μας εναντίον των άνομων φουσάτων του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε την κάρτα. Έγραφε πάλι κάποια κέντρα στρατολόγησης και κάποιους τηλεπικοινωνιακούς κώδικες. Έμοιαζε σχεδόν με αντίγραφο της άλλης κάρτας, που έδιναν στην Α' Κατωρίγια Συνοικία. *Συνεννοημένοι είναι;* αναρωτήθηκε. Πολύ πιθανόν, κατέληξε.

«Πρέπει, όμως, να σας πληροφορήσω πως όλες οι ένοπλες ομάδες που δεν εργάζονται για κάποιο αξιόπιστο πρόσωπο της Β' Κατωρίγιας διώχνονται από τη συνοικία μας εντός δεκαπέντε ημερών, με διαταγή του Πολιτάρχη, κυρίου Γουίλιαμ Σημαδεμένου,» τόνισε ο λοχίας, αν και αυτό ήταν γραμμένο, ούτως ή άλλως, στην κάρτα.

«Μάλιστα,» είπε ο Βόρκεραμ. «Θα το έχουμε υπόψη. Μπορούμε να περάσουμε τώρα;»

«Αφού, φυσικά, γίνει έλεγχος πρώτα.»

Οι φρουροί ζήτησαν να δουν τις ταυτότητές τους και έλεγξαν όλα τους τα οχήματα και τους εξοπλισμούς, καταγράφοντάς τα πάντα.

(Στη Νορέλτα-Βορ δεν έδωσαν καμια σημασία· είδαν την ταυτότητά της κι απομακρύνθηκαν.

Ο Άβαντας παρατήρησε ότι η ταυτότητα δεν έγραφε *Νορέλτα-Βορ*· και, μόλις κανένας φρουρός δεν ήταν κοντά τους, της ψιθύρισε: «Κρύβεσαι από κάποιον, λοιπόν...»

«Απλώς δεν θέλω να ξέρει ο καθένας ποια είμαι,» αποκρίθηκε εκείνη κάτω απ'την κουκούλα της.

Ο Άβαντας δεν την πίστεψε.)

Έχοντας τελειώσει με τη δουλειά τους, έκαναν νόημα στους μισθοφόρους να συνεχίσουν τον δρόμο τους. Ο Βόρκεραμ ανέβηκε στο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών, η Ευμενίδα σ'ένα από τα οχήματα των δικών της μισθοφόρων, και έβαλαν όλοι σε κίνηση τους τροχούς τους

ξανά, περνώντας τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και μπαίνοντας στους δρόμους της.

Η Άνμα οδήγησε σύντομα το τετράκυκλό της μπροστά από τα υπόλοιπα τροχοφόρα, αρχίζοντας να τα κατευθύνει μέσα στις νυχτερινές λεωφόρους.

Η Φοριντέλα, καθισμένη δίπλα της, είπε: «Έχουν περάσει τέσσερις ώρες από τότε που ξεκινήσαμε, Άνμα.» Και μιάμιση ώρα είχε πάρει ο έλεγχος από τη Φρουρά της Β' Κατωρίγιας.

«Δε θ'αργήσουμε να φτάσουμε σε μέρος που μπορούμε να ξεκουραστούμε.»

Η Φοριντέλα, κοιτάζοντας έξω από τα παράθυρα, έβλεπε πολλά φυτώρια και κήπους εδώ, και η περιοχή της έμοιαζε αρκετά συμπαθητική. Σε μια από τις πινακίδες είδε πως αυτή η περιφέρεια ονομαζόταν Φυτευτή – όχι τυχαία, μάλλον.

Η Άνμα τούς οδήγησε έξω από τη Φυτευτή σε κανένα μισάωρο και έφτασαν σε μια άλλη περιφέρεια, γεμάτη μεγάλους, καλοφωτισμένους δρόμους, ψηλά οικοδομήματα, ουρανοξύστες, γέφυρες. Οι πινακίδες έγραφαν *Τετράφωτη*. Η Φοριντέλα δεν τα ήξερε καθόλου τούτα τα μέρη· δεν είχε ποτέ παλιότερα ταξιδέψει εδώ. Η Τετράφωτη, πάντως, της έμοιαζε με κοσμοπολιτική περιοχή. Υπήρχαν πανδοχεία και ξενοδοχεία, εστιατόρια και μπαρ, κινηματογράφοι και κέντρα διασκέδασης, καζίνα και πορνεία, πελώρια κατάστημα, ανοιχτά παρά τη νυχτερινή ώρα, όλο φώτα και τζαμαρίες – πουλούσαν ρούχα και παπούτσια, βαλίτσες και σάκους, οχήματα, μηχανικούς εξοπλισμούς, πλακέτες μουσικής και κινηματογραφικών έργων.

Πολλοί και διάφοροι στέκονταν και κοίταζαν τη συνοδία των μισθοφόρων να περνά· κάποιοι έδειχναν τα τροχοφόρα μοιάζοντας ενθουσιασμένοι.

«Έχουμε γίνει θέαμα,» σχολίασε η Φοριντέλα-Ράο, υπομειδιώντας, καθώς άναβε τσιγάρο και φυσούσε καπνό απ'την άκρη του στόματός της.

«Και όχι μόνο σ'αυτούς που νομίζεις,» μουρμούρισε η Άνμα.

«Τι εννοείς; Μας παρακολουθούν;»

«Ναι. Κάποιοι κατάσκοποι. Από τότε που περάσαμε τα σύνορα. Όχι πως αυτό με εκπλήσσει.»

«Νομίζεις ότι κατάλαβαν τη Νορέλτα όταν έγινε ο έλεγχος;»

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δεν την κατάλαβαν.»

«Είσαι σίγουρη;»

Η Άνμα μούγκρισε καταφατικά.

Θυγατέρα είσαι, σκέφτηκε η Φοριντέλα· ξέρεις μάλλον.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός που ήταν γαντζωμένος στην κονσόλα κουδούνισε.

Η Άνμα πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Ναι.»

«Πού μας πηγαίνεις;» ρώτησε η φωνή του Βόρκεραμ-Βορ. «Έχουμε δρόμο ακόμα;»

«Όχι πολύ.»

«Η Ευμενίδα, πριν από λίγο, με ρωτούσε για σένα. Ρωτούσε ποια είσαι και γιατί σε ακολουθούμε.»

«Τι της είπες;»

«Ότι είσαι φίλη μου. Πολυταξιδεμένη.»

«Και τα δύο αλητεύουν.»

«Χαίρομαι. Σε πόση ώρα θα είμαστε στον προορισμό μας;»

«Σε κανένα μισάωρο, υποθέτω.»

«Καλώς.» Ο Βόρκεραμ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Διακόπτουμε το κανονικό μας πρόγραμμα καθώς σημαντικά γεγονότα διαδραματίζονται αυτή τη στιγμή στα λιμάνια της Βραχύλογης και του Σκηνοκράτη,» είπε η τηλεπαρουσιάστρια που φαινόταν στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη, μέσα στο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών. Ο δέκτης ήταν συντονισμένος σ'ένα κανάλι της Β' Κατωρίγιας: το *Κατωρίγιο Φως*.

«Ε, αρχηγέ!» φώναξε η Λητώ, που καθόταν και παρακολουθούσε μαζί με άλλους τραυματίες. «Δες τι γίνεται εδώ! Αρχηγέ!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ, ακούγοντας τη φωνή της, ήρθε από τη μπροστινή μεριά του οχήματος μαζί με την Ολντράθα και τον Μάικλ. Στην οθόνη φαίνονταν τώρα αποβάθρες και προβλήτες μέσα στη νύχτα. Και μακελειό. Πλεούμενα είχαν έρθει, και οπλισμένοι άνθρωποι πηδούσαν από τα καταστρώματά τους πυροβολώντας στον αέρα – και όχι μόνο στον αέρα – και σπαθίζοντας όποιον έβρισκαν μπροστά τους και τον θεωρούσαν εμπόδιο. Με κουρσάροι έμοιαζαν, που ήταν εδώ για να λεηλατήσουν. Φρουροί με το έμβλημα της Β' Κατωρίγιας έσπευδαν στο μέ-

ρος, για να υπερασπιστούν το λιμάνι, αλλά οι πειρατές τούς χτυπούσαν βάνουσα.

«Τι κάνεις εσύ εκεί, ε; *EEE!*» φώναξε ένας δείχνοντας με το πιστόλι του προς την οθόνη – προς τον δημοσιογράφο που κρατούσε τον τηλεοπτικό πομπό, δηλαδή. «Ρουφιάνος είσαι; Κατάσκοπος; *Καριόλη! Πούστη!*» Ενώ η εικόνα στην οθόνη άλλαζε και γινόταν ασταθής – ο δημοσιογράφος πρέπει να προσπαθούσε να απομακρυνθεί – ένας πυροβολισμός ακούστηκε, και μια κραυγή. Η εικόνα έσβησε, παράσιτα γέμισαν την οθόνη.

Η τηλεπαρουσιάστρια εμφανίστηκε ξανά. «Ο δημοσιογράφος μας χτυπήθηκε. Ευτυχώς όχι σοβαρά, απ'ότι μου λένε. Αυτές που είδατε ήταν εικόνες από τον Σκηνοκράτη. Σύντομα με πληροφορούν ότι θα έχουμε εικόνες και από τη Βραχύλογη. Πρέπει να είναι κουρσάροι από τις Ήμερες Συνοικίες. Αρκετά σφοδρή και εκτεταμένη επίθεση. Πολλά πλοία.»

«Τι συμβαίνει εδώ, αρχηγέ;» είπε ο Μάικλ. «Μόλις φτάσαμε στη συνοικία, της πουτάνας γίνεται αμέσως, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;»

«Είναι με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή αυτοί οι πειρατές;» ρώτησε η Ερμιόνη, η δίδυμη αδελφή της Λητώς.

«Δε θα το θεωρούσα απίθανο,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ έχοντας τα μάτια του στην οθόνη.

«Ας ελπίσουμε,» είπε ο Μάικλ, «πως όλ' αυτά θα κάνουν τις Αρχές της Β' Κατωρίγιας να εκτιμήσουν περισσότερο τη βοήθεια που μπορούν να τους προσφέρουν οι μισθοφόροι.»

«Σίγουρα θα την εκτιμήσουν,» είπε ο Έκρελ. «Οικονομία των όπλων. Το έλεγαν τόσοι σχολιαστές στα μέσα μαζικής πληροφόρησης, καθώς πλησιάζαμε προς τις συνοικίες του Ριγοπόταμου. *Οικονομία των όπλων*. Ευκαιρία για γρήγορο χρήμα εδώ.»

«Μην ακούω ανοησίες,» παρενέβη ο Βόρκεραμ. «Οι Εκλεκτοί είναι πάντα προσεχτικοί. Δεν βιαζόμαστε, για κανέναν λόγο. Κάνουμε τη δουλειά μας σωστά.»

«Θα μας έχουν ανάγκη, πάντως' είναι βέβαιο,» επέμεινε ο Έκρελ.

Η τηλεπαρουσιάστρια είπε: «Έχουμε εικόνα τώρα από τη Βραχύλογη.» Και η οθόνη γέμισε με μια νυχτερινή συμπλοκή – φωτιές, λάμψεις

από κάννες πυροβόλων, κραυγές, σκιερές φιγούρες, προβολείς οχημάτων, σκοτεινές μορφές μεγάλων πλοίων.

Η Ολντράθα τα έβλεπε όλα αυτά και νόμιζε ότι μπορούσε να αισθανθεί τον πόνο των ανθρώπων που υπέφεραν. Έμεινε, ωστόσο, σιωπηλή καθώς οι μισθοφόροι του Βόρκεραμ μιλούσαν αναμεταξύ τους.

/6\

Μια Θυγατέρα κι ένας σκοτεινός άντρας παρακολουθούν από τον ποταμό την επιδρομή στα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας, ένας αρχικατάσκοπος βλέπει την καταστροφή από κοντά, και δύο εξόριστοι μένουν κολλημένοι στην οθόνη τους, ενώ ολάκερη η συνοικία ταράζεται, οι Εκλεκτοί βρίσκουν κατάλυμα, και ο Θόρινταλ έρχεται σε επαφή μ'έναν καινούργιο φίλο και, έπειτα, ακούει ένα πιθανώς ύποπτο αίτημα για βοήθεια.

Μέσα στη νύχτα, φωτιές φαίνονταν στις ανατολικές όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίες. Φωτιές και λάμπεις. Και μαύρες σκοτεινές μορφές που ζύγωναν τα λιμάνια της από τον ποταμό. Πειρατικά πλοία.

Ο Πορφυρός Άρχων και η Αργυρή Κυρά, το κόκκινο και το ασημένιο φεγγάρι της Ρελκάμνια, κρέμονταν στον ουρανό, αντανακλώνοντας στα νερά του Ριγοπόταμου. Η Ουλή έσκιζε το στερέωμα, αχνίζοντας κόκκινους καπνούς, εκπέμποντας κόκκινες ανταύγειες.

«Είχες δίκιο,» είπε ο Ζιλμόρος. «Δε σκόπευαν ν'αργήσουν.»

Η Τζέσικα γέλασε δίπλα του, καθώς στέκονταν επάνω σε μια μεγάλη μηχανοκίνητη βάρκα μαζί με μερικούς Σκοταδιστές, αρκετά μακριά από τις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, αλλά όχι τόσο μακριά ώστε να μην καταλαβαίνουν τι συνέβαινε εκεί. Η Τζέσικα κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια μπροστά στα μάτια της, έχοντας πριν από λίγο υφάνει επάνω του ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως για να διακρίνει μες στα σκοτάδια πολύ περισσότερα πράγματα απ'ό,τι θα μπορούσε να διακρίνει κανονικά.

Ο Ζιλμόρος δεν κρατούσε κιάλια ούτε τηλεσκόπιο, αλλά είχε ενεργοποιήσει, με το πάτημα ενός μικρού κουμπιού, την ιδιότητα των μαύρων γυαλιών του να διαπερνούν το σκοτάδι και, με το πάτημα ενός άλλου κουμπιού, την τηλεσκοπική τους ιδιότητα η οποία τα έκανε σχεδόν το ίδιο καλά όπως ένα ζευγάρι κιάλια.

«Γιατί ν'αργήσουν;» είπε η Τζέσικα. «Δεν υπήρχε κανένας λόγος!» Και γέλασε ξανά. Αλλά, μετά από μερικές στιγμές, πρόσθεσε: «Αυτοί, όμως, δεν μπορεί νάναι όλοι που σχεδιάζουν να έρθουν...»

«Τι εννοείς;»

«Ξέρεις πόσοι πειρατές και άρπαγες έχουν τα λημέρια τους στις Ήμερες Συνοικίες; Αυτοί δεν είναι ούτε το ένα τρίτο! Μοιάζει να δοκιμάζουν το έδαφος – ή το νερό!» γέλασε. «Να δουν αν μπορούν να μας εμπιστευτούν. Κρίμα. Ανοησία...»

«Γιατί;»

«Γιατί, όπου νάναι, θ'αναγκαστούν να υποχωρήσουν· η λεηλασία θα λάβει τέλος ύστερα από κάποια ώρα, όπως όλες οι λεηλασίες. Θα συγκεντρωθεί μεγάλος αριθμός φρουρών της Β' Κατωρίγης, και δεν θα συμφέρει πλέον τους πειρατές να είναι εκεί· θα έχουν αρπάξει ό,τι μπορούσαν ν'αρπάξουν. Και μετά, όταν ξανάρθουν, η Φρουρά της περιοχής θα είναι καλύτερα προετοιμασμένη γι'αυτούς. Θα περιμένει παρόμοιες επιθέσεις. Τώρα, όμως, αν είχαν επιτεθεί πιο μαζικά, θα έπιαναν τη Φρουρά απροετοίμαστη σχετικά· θα μπορούσαν να κάνουν πολύ μεγαλύτερη ζημιά στη Β' Κατωρίγια. Και να λεηλατήσουν καλύτερα. Να κερδίσουν πιο πολλά.

»Έπρεπε να μας είχαν εμπιστευτεί περισσότερο.»

Ο Ζιλμόρος δεν μίλησε. Τον εξέπληττε ορισμένες φορές η Τζέσικα. Τον εξέπληττε η καθαρή επιθυμία της για όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χάος. Η ίδια δεν είχε, ουσιαστικά, τίποτα να κερδίσει, ούτε από τις λεηλασίες των πειρατών ούτε από τις ζημιές στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ήταν μια... ανεξάρτητη συνεργάτιδα του Αλυσοδεμένου Ποιητή, στην καλύτερη περίπτωση. Όμως της άρεσε αυτό που συνέβαινε. Την έφτιαχνε.

Τον τρόμαζε η Τζέσικα τον Ζιλμόρο, κάπου-κάπου. Και λίγα πράγματα στη Ρελκάμνια τον τρόμαζαν. Αλλά του άρεσε ο φόβος που του προκαλούσε, όπως εκείνης έδειχνε να της αρέσει το χάος που συνέβαινε. *Ίσως να είμαι κι εγώ περίεργος σαν αυτήν.* Όμως, ύστερα από μια στιγμή σκέψης, άλλαξε γνώμη. *Όχι, δεν είναι δυνατόν να είναι κανείς τόσο περίεργος όσο αυτή. Εκτός, ίσως, από την Κορίνα.*

Η Κορίνα δεν έδειχνε να αρέσκεται στο χάος και στις καταστροφές που προκαλούνταν από την επανάσταση του Αλυσοδεμένου Ποιητή, αλλά ούτε και φαινόταν να έχει κάτι συγκεκριμένο να κερδίσει από

όλα αυτά. Τι ήθελε, λοιπόν; *Κάτι έχει να κερδίσει, μα δεν είναι φανερό τι...*

Η λεηλασία στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας κράτησε καμια ώρα, ενώ ο Ζιλμόρος, η Τζέσικα, και οι Σκοταδιστές παρακολουθούσαν μέσα από τη μηχανοκίνητη βάρκα, κρυμμένοι στα σκοτάδια της νύχτας, αραγμένοι δίπλα σε μια βραχονησίδα που από πάνω της περνούσε μια μεγάλη γέφυρα έχοντας μια από τις πελώριες κολόνες της εκεί. Εκτός από την κολόνα, στη βραχονησίδα υπήρχαν μόνο πέτρες και επικίνδυνα καβούρια του Ριγοπόταμου – ο Ζιλμόρος τα είχε διακρίνει με τα γυαλιά του που τρυπούσαν τα σκοτάδια και είχε προειδοποιήσει τους Σκοταδιστές του να μην τα ζυγώσουν. Ήταν οι λεγόμενοι Ριγοκάβουρες· μπορούσαν να σου κόψουν δάχτυλα του ποδιού μέσα απ'τη μπότα με τις δαγκάνες τους.

Τα πειρατικά σκάφη άρχισαν να φεύγουν από τις όχθες της Β' Κατωρίγιας – μαύρες μορφές που χάνονταν μες στη νύχτα. Τα περισσότερα πήγαιναν προς τα βορειοανατολικά, έβλεπαν η Τζέσικα και ο Ζιλμόρος, προς τις Ήμερες Συνοικίες, αλλά δύο έρχονταν προς τα βόρεια, προς την Α' Ανωρίγια Συνοικία, χτυπημένα μάλλον από τη Φρουρά. Δεν είχαν φώτα επάνω τους, για να κρύβονται καλύτερα στο σκοτάδι, σε περίπτωση που οι εχθροί τους σκόπευαν να τα παρακολουθήσουν. Αλλά οι φρουροί της Β' Κατωρίγιας ήταν πολύ απασχολημένοι με άλλα πράγματα τώρα· δεν ακολουθούσαν τους πειρατές. Ο Ζιλμόρος δεν έβλεπε, με τα μαύρα γυαλιά του, κανένα σκάφος να έρχεται πίσω τους. Ούτε η Τζέσικα έβλεπε κανένα σκάφος, μικρό ή μεγάλο, με τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια της. Επίσης, δεν διέκρινε τίποτα στα σημάδια της Πόλης. Τα πάντα τής μαρτυρούσαν πως η υποχώρηση των πειρατών ήταν ασφαλής.

Κατέβασε τα κιάλια από μπροστά της. «Πάμε πίσω,» είπε.

Οι ακροανατολικές όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ακόμα φλέγονταν.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν στον Σκηνοκράτη, μέσα στο κρυστάλλινο τρίκυκλο όχημά του, όταν οι πειρατές υποχώρησαν τελικά από τα λιμάνια. Και δεν είχε έρθει τώρα· είχε έρθει από ώρα. Οι πράκτορές του τον είχαν ειδοποιήσει αμέσως για την απρόσμενη επί-

θεση. Ήταν πολύ ξαφνική, και πολύ ισχυρή. Ο Αλέξανδρος είχε καιρό να δει τους άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών τόσο τολμηρούς. Ορμούσαν σχεδόν σαν να μην περίμεναν καμία αντίσταση αλλά, συγχρόνως, έμοιαζαν πανέτοιμοι για τη Φρουρά. Την είχαν ξαφνιάσει· δεν είχε χρόνο να αντιδράσει όπως όφειλε. Μέχρι οι φρουροί να συγκεντρωθούν για να αντιμετωπίσουν τους πειρατές, αυτοί είχαν καταληστέψει τα πάντα. Είχαν σπάσει αποθήκες και είχαν αρπάξει εμπορεύματα, είχαν πηδήσει μέσα σε αραγμένα εμπορικά σκάφη, είχαν εισβάλει σε καταστήματα των λιμανιών, είχαν μπει ακόμα και σε μερικά σπίτια πολιτών! Ο Αλέξανδρος είχε δει, με τα ίδια του τα μάτια, όλες αυτές τις περιπτώσεις περιφερόμενος με το τρίκυκλό του στον Σκηνοκράτη και στη Βραχύλογη, με τα φιμέ κρύσταλλα του οχήματος να κρύβουν πλήρως τη μορφή του μες στη νύχτα. Ο ίδιος απέφυγε να εμπλακεί με τους πειρατές, φυσικά· δεν ήταν αυτή η δουλειά του. Διατηρούσε απόσταση.

Τώρα, η επιδρομή είχε τελειώσει. Και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν μια *επιτυχής* επιδρομή. Οι άρπαγες δεν είχαν τραπεί σε άτακτη φυγή. Είχαν αρπάξει ό,τι ήταν να αρπάξουν και, όταν είδαν πως πλέον το παιχνίδι δεν τους συνέφερε, είχαν φύγει. *Δεν καταφέραμε να προστατέψουμε επαρκώς τη συνοικία. Κανείς δεν περίμενε τέτοιο πράγμα. Κανείς...* Ο Αλέξανδρος είχε μιλήσει τηλεπικοινωνιακά με λοχίες και λοχαγούς της Φρουράς. Ήταν όλοι τους ξαφνιασμένοι, σαστισμένοι, τρομαγμένοι.

Ο ίδιος ο Πολιτάρχης τον είχε καλέσει, πριν από ώρα, και είχε ζητήσει εξηγήσεις· ο Αλέξανδρος είχε αποκριθεί ότι θα του μιλούσε αργότερα. Αργότερα, όταν είχε κι εκείνος καταλάβει ακριβώς τι συνέβαινε.

Αλλά τι συνέβη; αναρωτήθηκε τώρα, που η επιδρομή είχε λάβει τέλος. *Τι σκατά συνέβη, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;* Ήταν άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή οι επιδρομείς; Όλοι οι πράκτορές του του είχαν αναφέρει ότι έμοιαζαν με πειρατές από τις Ήμερες Συνοικίες· ότι ήταν, σίγουρα, πειρατές από τις Ήμερες Συνοικίες. Τα σκάφη τους έφεραν τις σημαίες διάφορων πειρατικών συμμοριών. Κανένα από τα πλοία δεν είχε επάνω του το έμβλημα του Κάδμου Ανθοτέχνη.

Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να ήταν σταλμένοι από τον Ποιητή, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος καθώς σταματούσε το τρίκυκλό του σε μια γωνία, παρακολουθώντας τις προσπάθειες των πυροσβεστών

να σβήνουν ένα φλεγόμενο πανδοχείο του ποταμού. Ίσως να έχουν κάποια συμμαχία μεταξύ τους.

Αλλά δεν είναι και βέβαιο. Πιθανώς να πήραν απλά θάρρος, οι τρισκατάρατοι, από ό,τι έχει συμβεί στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Μέχρι στιγμής, οι συνοικίες του Ριγοπόταμου ήταν ενωμένες στην καταπολέμηση των πειρατών των Ήμερων Συνοικιών. Τώρα, όμως, η ένωσή τους είχε θρυμματιστεί. Είχε δημιουργηθεί εχθρότητα ανάμεσα στις Ανωρίγιες και στις Κατωρίγιες Συνοικίες: οι φιλικές σχέσεις είχαν διακοπεί. Οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών αναμφίβολα θα το είχαν πληροφορηθεί – και ίσως γι' αυτό να είχαν αποφασίσει να δράσουν.

Και δεν υπολόγισαν λάθος. Δεν μπορούμε τώρα να τους αντιμετωπίσουμε συγχρονισμένα, ενωμένα, με τους Α' Ανωρίγιους. Όχι όταν βλέπουμε τους Α' Ανωρίγιους ως εχθρούς.

Αυτός ο δαιμονισμένος, ο Βάρνελ-Αλντ, ο νέος Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας, είχε αρνηθεί να συνεργαστεί με τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο ώστε να πολεμήσουν μαζί τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Ήταν πλήρως με το μέρος του Κάδμου Ανθοτέχνη, ο σιχαμερός προδότης! Δεν ήταν καλύτερος από τους πειρατές που είχαν ορμήσει στα λιμάνια του Σκηνοκράτη και της Βραχύλογης. Ένας άρπαγας!

Πού είναι η Κορίνα τώρα; αναρωτήθηκε ο Αλέξανδρος. Γιατί δεν με προειδοποίησε για τούτο; Είχε μήπως θυμώσει από τον τρόπο που της μίλησε σχετικά με την αιχμαλωσία των Νομάδων των Δρόμων; Μα, εκείνη έφταιγε! Το λάθος ήταν δικό της! Και βρέθηκα, εξαιτίας της, εκτεθειμένος στα μάτια του Σημαδεμένου!

Με προειδοποίησε για τους Νομάδες – που δεν έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει. Και δεν με προειδοποίησε τώρα για τούτους τους κακούργους – που έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει.

Η Κορίνα, βέβαια, δεν ήταν πράκτοράς του, θύμισε στον εαυτό του. Ήταν μια θυγατέρα της Πόλης. Δεν είχε καμία υποχρέωση να τον ειδοποιήσει για τίποτα, ούτε ήταν υπόλογη σ' αυτόν με κανένα τρόπο. Ποιος ήξερε γιατί δρούσε όπως δρούσε...

Όμως έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει για τούτη την επίθεση, γαμώτο!

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε, φωτίζοντας επάνω στην κονσόλα του οχήματός του. Ο Αλέξανδρος αποδέχτηκε την κλήση, βλέποντας πως ήταν ο Πολιτάρχης.

«Μάλιστα, κύριε Σημαδεμένη.»

«Τι συμβαίνει, Αλέξανδρε; Ήταν άνθρωποι του Ανθοτέχνη, ή όχι;»

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρος, κύριε Σημαδεμένη. Πρέπει να το ερευνήσω περισσότερο.»

Οι πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας δεν κατοικούσαν πλέον σ' εκείνο τον εγκαταλειμμένο αθλητικό χώρο στη Μονότροπη όπου είχαν μείνει προσωρινά όταν είχαν πρωτοέρθει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Με τις ψεύτικες ταυτότητες που τους είχε φτιάξει ο Αλέξανδρος Πανιστόριος είχαν κλείσει δωμάτια σε διάφορα ξενοδοχεία ή είχαν νοικιάσει σπίτια. Είχαν, άλλωστε, πολλά λεφτά στη διάθεσή τους, που μπορούσαν να πάρουν από υποκαταστήματα τραπεζών της Ρελκάμνια οι οποίες απλώνονταν σε περισσότερες από μία συνοικίες. Σ' αυτές τις συναλλαγές τους, βέβαια, ήταν υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουν τις πραγματικές τους ταυτότητες· αλλά φάνηκαν έξυπνοι: δεν πήραν τα χρήματα από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία – όχι όλοι από αυτούς, τουλάχιστον. Ορισμένοι τα πήραν από τη Φιλήκοη, νότια της Β' Κατωρίγιας, και μετά επέστρεψαν βόρεια· ορισμένοι τα πήραν από την Α' Κατωρίγια, προτού έρθουν πάλι στη Β'· και ορισμένοι ταξίδεψαν ακόμα και ως τη Ρόδα – για λόγους αποπροσανατολισμού: ώστε, αν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μάθαινε κάτι, να μη μπορεί να βγάλει συμπέρασμα σχετικά με το πού τώρα κατοικούσαν.

Η Φενίλδα Καρντέρω, η εκτοπισμένη Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, έμενε επί του παρόντος σ' ένα κρεμαστό διαμέρισμα στην Τετράφωτη – μια περιφέρεια στα νότια της Β' Κατωρίγιας – μαζί με την οικογένειά της: τον Φρανκ και τα δύο παιδιά τους. Τα καινούργια τους ονόματα ήταν Κλερ Σιμονέντω (για τη Φενίλδα), Γουόλτερ Σιμονέντω (για τον Φρανκ), και Ρίμναλ και Ανρίθα (για τον Ελεσνόρο και τη Χριστίνα). Τα χρησιμοποιούσαν ακόμα κι όταν ήταν μόνοι στο διαμέρισμά τους – για να τα συνηθίζουν, είχε τονίσει η Φενίλδα στα παιδιά. «Θα ζούμε σαν κατάσκοποι για λίγο καιρό,» τους είχε πει. Αν έλεγαν τα πραγματικά τους ονόματα σε δημόσιο χώρο, ίσως να κινδύνευαν όλοι.

Στη Χριστίνα, τη δεκαεξάχρονη κόρη της Φενίλδα, δεν έμοιαζε ν'αρέσει και τόσο αυτή η ιστορία. Ο Ελεσνόρος, όμως, ο δεκάχρονος γιός της, το είχε δει σαν διασκεδαστικό παιχνίδι – *ευτυχώς*, σκεφτόταν η Φενίλδα. *Βλέποντάς το σαν παιχνίδι, δεν θα κάνει καμία ανοησία.* Τα παιχνίδια του πάντα τα έπαιρνε πολύ σοβαρά.

Το κρεμαστό διαμέρισμα που είχαν νοικιάσει κρεμόταν, κοντά σ'άλλα πέντε, ανάμεσα σε τέσσερις γέφυρες της Τετράφωτης, και είχε όμορφη θέα: μεγάλους δρόμους γεμάτους καταστήματα που φώτιζαν μες στη νύχτα, κινηματογράφους, και κέντρα διασκέδασης. Αφού θα έμεναν εδώ για κάποιο καιρό, η Φενίλδα δεν έβλεπε τον λόγο γιατί να μην περνάνε όσο το δυνατόν καλύτερα.

Εκείνο που την προβλημάτιζε ήταν ως πότε θα έμεναν εδώ. Και τι μπορούσαν να κάνουν για να δράσουν εναντίον του Κάδμου Ανθοτέχνη και των κακούργων που τον υπηρετούσαν.

Απόψε, η Φενίλδα καθόταν στον καναπέ μαζί με τον Φρανκ και είχαν τον τηλεοπτικό δέκτη ανοιχτό στη γωνία του σαλονιού. Αλλά δεν του έδιναν παρά ελάχιστη σημασία. Τα χέρια του Φρανκ είχαν αρχίσει να γλιστράνε κάτω από τη ρόμπα της Φενίλδα, κι εκείνη είχε ρίξει το αριστερό της πόδι επάνω στους μηρούς του καθώς φιλιόνταν αργά, τεμπέλικα. Ήταν η πρώτη φορά που είχαν τέτοια επιθυμία κι οι δυο τους ύστερα απ'ό,τι είχε συμβεί στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, ύστερα από την εξαναγκαστική τους υποχώρηση στη Β' Κατωρίγια: αισθάνονταν πολύ τσιτωμένοι.

Αλλά ούτε τώρα τα γεγονότα στις συνοικίες του Ριγοπόταμου δεν θέλησαν να τους αφήσουν ήσυχους.

«Κλερ,» είπε ο Φρανκ. «Κοίτα. Δες τι γίνεται.»

Η Φενίλδα, αναστενάζοντας, λιγάκι θυμωμένη μαζί του, έστρεψε το βλέμμα της στην οθόνη. Και συνοφρυώθηκε. «Τι... Πού συμβαίνει αυτό;» ρώτησε.

«Εδώ.» Ο Φρανκ δυνάμωσε τη φωνή του τηλεοπτικού δέκτη. «Εδώ.»

Και ύστερα παρακολουθούσαν τα νέα σχετικά με την επίθεση των πειρατών από τις Ήμερες Συνοικίες. Η επιδρομή κράτησε καμία ώρα και, συγχρόνως, διάφοροι σχολιαστές παρουσιάζονταν στην οθόνη εκφράζοντας από καταφανείς παρατηρήσεις μέχρι τελείως αβάσιμες υποθέσεις. Κανένας δεν ήξερε τι μπορούσε να σημαίνει τούτη η λεηλα-

σία, αλλά πολλά λέγονταν. Εικασίες γίνονταν ότι οι πειρατές είχαν συμμαχήσει με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, όμως κανείς δεν είχε δει πουθενά πάνω στα σκάφη τους το έμβλημά του. Ήταν, βέβαια, νύχτα και τίποτα δεν φαινόταν καλά... Άλλοι, πάλι, έλεγαν πως δεν χρειαζόταν οι άρπαγες να είχαν συμμαχήσει με τον Ανθοτέχνη: και μόνο η παρουσία του τους ευνοούσε. Οι συνοικίες του Ριγοπόταμου δεν ήταν πλέον ενωμένες εναντίον τους. Η διάσπαση που είχε προκαλέσει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε δημιουργήσει ρήγμα στη μέχρι στιγμής ισχυρή άμυνά τους κατά των ληστών του Ριγοπόταμου που έρχονταν από τις Ήμερες Συνοικίες.

Η Φενίλδα, ως Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, δεν είχε ποτέ κανένα σπουδαίο πρόβλημα με τους πειρατές των Ήμερων Συνοικιών. Η συνοικία της ήταν δυτικά της Α' Ανωρίγιας και της Β' Κατωρίγιας: πολύ σπάνια οι κουρσάροι έφταναν στις όχθες της. Για να το καταφέρουν, έπρεπε πρώτα να περάσουν κρυφά από τις όχθες των άλλων συνοικιών και, μετά, να έχουν αρκετά καλό σχέδιο ώστε να μπορέσουν να υποχωρήσουν πίσω στις Ήμερες Συνοικίες χωρίς καθοδόν να τους βυθίσουν τα σκάφη της Α' Ανωρίγιας και της Β' Κατωρίγιας – που θα είχαν ειδοποιηθεί από τις Αρχές της Β' Ανωρίγιας φυσικά. Το ίδιο ακριβώς ίσχυε και για την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Η Α' Κατωρίγια και η Β' Ανωρίγια, γενικά, δέχονταν ελάχιστες επιδρομές από πειρατές. Ωστόσο, συμμετείχαν κι αυτές στην ένοπλη ένωση εναντίον των αρπάγων των Ήμερων Συνοικιών – πρόσφεραν ό,τι βοήθεια μπορούσαν.

Τώρα, ο Κάδμος Ανθοτέχνης είχε προκαλέσει διάλυση των καλών σχέσεων ανάμεσα στις Ανωρίγιες και στις Κατωρίγιες Συνοικίες.

Η Φενίλδα είπε: «Έχουν δίκιο, Φρανκ. Αυτό είναι. Βρήκαν ευκαιρία κι έρχονται. Δεν υπάρχει πια καλή άμυνα στα ανατολικά των συνοικιών του Ρι–»

«Γουόλτερ,» της θύμισε ο Φρανκ. «Το όνομα μου είναι Γουόλτερ, αγάπη μου.»

Τα μάτια της Φενίλδα γούρλωσαν προς στιγμή. Είχε πέσει στην παγίδα για την οποία εξαρχής προειδοποιούσε όλη της την οικογένεια. Έπρεπε πάντα – πάντα! – να αποκαλούν ο ένας τον άλλο με τα καινούργια, τα ψεύτικα, ονόματά τους. «Σωστά,» ψιθύρισε, κι έστρεψε πάλι το βλέμμα της στην οθόνη, όπου, παρότι μια ώρα είχε περάσει και η επιδρομή είχε λάβει τέλος, σχολιαστές συνέχιζαν να μιλάνε.

Ένας τηλεπαρουσιαστής δήλωσε πως τώρα ο Πολιτάρχης, ο Εξοχότατος Γουίλιαμ Σημαδεμένος, θα έβγαζε μια ανακοίνωση για όσα είχαν συμβεί.

Η οθόνη έδειξε σύντομα τη μορφή του. Ο Σημαδεμένος – ένας κοντός άντρας με λευκό-ροζ δέρμα και γκρίζα μαλλιά που σχημάτιζαν μικρή καράφλα στην κορυφή του κεφαλιού – στεκόταν πίσω από το γραφείο του, ντυμένος μ'ένα δερμάτινο πανωφόρι που έμοιαζε πολεμικό. *Θεατρινισμός, σκέφτηκε αμέσως η Φενίλδα. Θέλει να δείξει στους πολίτες του πόσο ετοιμοπόλεμος είναι. Ήξερε κι η ίδια από τέτοιους θεατρινισμούς: ήταν χρήσιμοι κατά περίπτωση. Αλλά, αν ήταν πραγματικά ετοιμοπόλεμος, δεν θα είχε ποτέ συμβεί τέτοια λεηλασία στη συνοικία του!*

Ο Σημαδεμένος είπε ότι η επιδρομή αυτή τούς είχε αιφνιδιάσει όλους, γιατί η Φρουρά είχε τα μάτια της στραμμένα βόρεια, στους επικίνδυνους στρατούς του Κάδμου Ανθοτέχνη. Οι ζημιές ήταν σοβαρές, και αυτό τον λυπούσε τρομερά. Αλλά ήταν κάτι που δεν θα επαναλαμβανόταν στο μέλλον. Είχαν ήδη αρχίσει να παίρνονται αυστηρότατα μέτρα ασφαλείας. Αν οι πειρατές ξαναπλησίαζαν τις όχθες τους, θα βυθίζονταν εν όψει! τόνισε υψώνοντας τη σφιγμένη γροθιά του – μοιάζοντας λιγάκι αστείος, όφειλε να παρατηρήσει η Φενίλδα. *Δεν έχει τον τύπο του Πολιτάρχη-πολεμιστή, δεν το καταλαβαίνει;*

Μετά, ένας δημοσιογράφος, που στεκόταν κοντά του αλλά δεν φαινόταν στην οθόνη, τον ρώτησε αν οι πειρατές ήταν σταλμένοι από τον Κάδμο Ανθοτέχνη, τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος αποκρίθηκε ότι μέχρι στιγμής δεν είχαν καμία τέτοια πληροφορία. Οι πειρατές ίσως να είχαν απλά βρει ευκαιρία να επιτεθούν επειδή είχε διαταραχθεί η ομόνοια ανάμεσα στη Β' Κατωρίγια και στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. «Ο κύριος Βάρνελ-Αλντ, δυστυχώς, δεν είναι πρόθυμος για καμία συνεργασία μαζί μας,» πρόσθεσε δίχως άλλο σχόλιο επί του θέματος.

«Δέχτηκε και η Α' Ανωρίγια επιθέσεις από τους πειρατές απόψε, κύριε Πολιτάρχη;» ρώτησε μια άλλη δημοσιογράφος.

«Αν δέχτηκε, δεν το γνωρίζω.»

«Αν δεν δέχτηκε,» είπε ένας τρίτος δημοσιογράφος, «αυτό δεν μπορεί να σημαίνει ότι οι πειρατές είναι σύμμαχοι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, Εξοχότατε;»

«Όχι απαραίτητα.»

«Γιατί, τότε, να επιτεθούν μόνο σ'εμάς;»

«Δεν το ξέρουμε ότι έχουν επιτεθεί μόνο σ'εμάς.»

«Θα ερευνηθεί, ώστε να-;»

«Σας παρακαλώ, όχι άλλες ερωτήσεις. Αυτή τη στιγμή πρέπει να μιλήσω με διάφορα άτομα. Είναι πολλά που πρέπει να γίνουν, όπως καταλαβαίνετε. Δεν θα αφήσω,» πρόσθεσε έντονα, κοιτάζοντας τον φακό του τηλεοπτικού πομπού ευθέως, «ούτε μία ώρα τη συνοικία μας να κινδυνέψει από αυτούς τους άρπαγες του Ριγοπόταμου!»

Υστερα από κανένα τέταρτο, η Φενίλδα και ο Φρανκ παρακολουθούσαν τον χειρότερο πολιτικό αντίπαλο του Γουίλιαμ Σημαδεμένου να μιλά στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη – τον Όρπεκαλ-Λάντι. «Ο Σημαδεμένος, γι'ακόμα μια φορά, αποδεικνύει ότι είναι ανίκανος να προστατέψει επαρκώς τους δρόμους και τα λιμάνια μας. Τις προάλλες, αυτοί οι Νομάδες των Δρόμων κατακρεούργησαν βάνανυσα τη Φρουρά και, κατόπιν, *μυστηριωδώς εξαφανίστηκαν!*» Γέλασε κοφτά. «Άκουσε κανείς τον Πολιτάρχη μας να ξαναμιλά γι'αυτούς; Ούτε φωνή ούτε ακρόαση!

»Και τώρα οι πειρατές των Ήμερων Συνοικιών φαίνεται, αν μη τι άλλο, να έχουν πάρει περισσότερο θάρρος απ'ό,τι είχαν ποτέ τα τελευταία χρόνια.

»Αλλά όλα αυτά δεν ήρθαν ούτε τυχαία ούτε απότομα. Οι αποφάσεις του Σημαδεμένου ήταν, από καιρό, κακές – πολύ κακές – για τη Β' Κατωρίγια. Εγώ και πολλοί ακόμα προειδοποιούσαμε μα δεν εισακουγώμασταν. Εκτός των άλλων, εξαιτίας της υπέρμετρης συμπάθειας που έδειχνε ο Σημαδεμένος προς την πλουτοκρατία της Β' Ανωρίγιας δεν μπορούμε σήμερα να έχουμε καμία πιθανότητα συνεννόησης με τους εξεγερμένους αυτής της συνοικίας. Μας εχθρεύονται όπως εχθρεύονταν το παλιό καθεστώς τους γιατί ξέρουν ότι ο Πολιτάρχης μας ήταν με το μέρος του-»

«Νομίζω, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι,» τον διέκοψε ο δημοσιογράφος που καθόταν αντίκρυ του, «ότι ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής είναι εναντίον κάθε έννομης εξουσίας. Επετέθη στην Α' Ανωρίγια-»

«Μα η Ραλτάνα-Ορν έκρυβε τους εξόριστους πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας· είναι της πάσης γνωστό, κύριε Φλογόκορφε! Αναμενόμενο ήταν ότι ο Ανθοτέχνης θα χτυπούσε την Α' Ανωρίγια. Και πολύ πιθανόν να έρθει τώρα και προς εμάς-»

«Εμείς δεν κρύβουμε τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Ή, τουλάχιστον, ο Σημαδεμένος δεν λέει πως τους κρύβει.»

«Τι θέλετε να υπονοήσετε; Ότι βρίσκονται εδώ;»

«Δεν θα το απέκλεια καθόλου. Δεν βρέθηκαν νεκροί στην Α' Ανωρίγια, σύμφωνα μ'όσα ξέρουμε. Ούτε έχει ακουστεί να είναι αιχμάλωτοι του Ανθοτέχνη. Επομένως, δεν είναι αρκετά πιθανό να βρίσκονται εδώ; Κι αν ο Σημαδεμένος τούς κρύβει – *βάζοντάς μας όλους σε κίνδυνο* – τότε μπορούμε να περι-»

«Κύριε Όρπεκαλ-Λάντι, ας μην κάνουμε, παρακαλώ, καταστροφικές υποθέσεις-»

«Τι 'καταστροφικές υποθέσεις', κύριε Φλογόκορφε; Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής επιτίθεται σε όλους όσους κρύβουν τους εξόριστους-»

«Εμείς δεν τους κρύβουμε, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Εξοχότατος το έχει δηλώσει σαφέστατα.»

«Ναι, εντάξει, *έτσι λέει*.»

(«Τι *κάθαρμα* που είναι αυτός...» μουρμούρισε η Φενίλδα στον Φρανκ χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει. «Τον θέλω νεκρό, τον άθλιο πούστη! *Νεκρό*.»

Ο Φρανκ αγκάλιασε τους ώμους της, σφίγγοντάς την κοντά του. «Δεν ξέρει τίποτα, αγάπη μου. Και δεν θ'αργήσει να λάβει ό,τι του αξίζει.»)

«Ε, πώς 'έτσι λέει', κύριε Όρπεκαλ-Λάντι; Έχετε καμια απόδειξη – καμια *ένδειξη* έστω – ότι τους κρύβει;»

«Εγώ εκείνο που ξέρω, κύριε Φλογόκορφε, είναι ότι, αφού ο Ανθοτέχνης επιτέθηκε στην Α' Ανωρίγια, εμείς είμαστε ο επόμενος φυσικός στόχος του· και ο Σημαδεμένος δεν μπορεί να μας προστατέψει, γιατί ο Ανθοτέχνης ξέρει ότι πάντα τα είχε καλά με την πλουτοκρατία της Β' Ανωρίγιας!»

«Νομίζετε ότι κάποιος άλλος Πολιτάρχης – εσείς, για παράδειγμα – θα μπορούσε να συνεννοηθεί καλύτερα με τον Κάδμο Ανθοτέχνη;»

«Οι πιθανότητες που θα είχα θα ήταν, αναμφίβολα, μεγαλύτερες. Θα ακολουθούσα διαφορετική στρατηγική σχετικά με το όλο θέμα, κατά πρώτον.»

«Θέλετε να μας πείτε τι στρατηγική ακριβώς;»

Η Φενίλδα και ο Φρανκ συνέχισαν να παρακολουθούν την οθόνη του τηλεοπτικού τους δέκτη καθώς η νύχτα βάθαινε έξω από το κρεμαστό τους διαμέρισμα και ολάκερη η Β' Κατωρίγια Συνοικία ήταν ανάστατη...

Το πανδοχείο όπου τους οδήγησε η Άνμα ονομαζόταν *Βαθύρριζος* και βρισκόταν στη βορειοανατολική μεριά της Τετράφωτης. Ήταν μεγάλο και είχε εξίσου μεγάλο γκαράζ. Αν και δεν ειδικευόταν στο να φιλοξενεί μισθοφόρους, η φιλοξενία μισθοφόρων δεν ήταν κάτι το σπάνιο εδώ. Άνθρωποι διαφόρων ειδών περνούσαν από τον *Βαθύρριζο*, καθώς η Τετράφωτη ήταν μια περιφέρεια στα σύνορα Β' Κατωρίγιας και Φιλήκης, και είχε πολλή κίνηση από ταξιδιώτες.

Οι Εκλεκτοί και οι άλλοι μισθοφόροι άφησαν τα οχήματά τους στο γκαράζ και πήγαν στην τραπεζαρία, όπου ο Βόρκεραμ-Βορ, η Ευμενίδα Νοράλνω, και μερικοί ακόμα αρχηγοί και ανεξάρτητοι μαχητές έκλεισαν δωμάτια για τους εαυτούς τους και τους υπόλοιπους. Ο τηλεοπτικός δέκτης της αίθουσας ήταν ανοιχτός και στην οθόνη φαίνονταν τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στα λιμάνια του Σκηνοκράτη και της Βραχύλογης: η επιδρομή των πειρατών και οι προσπάθειες της Φρουράς να τους απωθήσει. Οι δημοσιογράφοι έμοιαζε να έχουν πρόβλημα να μείνουν για πολύ σ'ένα μέρος, γι'αυτό κιόλας τα αστικά τοπία στην οθόνη συνεχώς άλλαζαν· εκείνοι που κρατούσαν τους τηλεοπτικούς πομπούς πρέπει να βρίσκονταν τώρα σε μια γωνία, μετά πίσω από μια μισόκλειστη πόρτα, ύστερα επάνω σ'ένα μπαλκόνι ή μια ταράτσα...

Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στη Νορέλτα-Βορ και στην Άνμα ότι η πραγματικότητα εδώ δεν ήταν ακριβώς αυτή που φαινόταν, αλλά όχι υπό την έννοια ότι ήταν σκηνοθετημένη από τους δημοσιογράφους. Υπό την έννοια ότι υπήρχε κάτι κρυμμένο από πίσω. Κάποιου είδους σχεδιασμός. Προμελέτη.

Η Ολντράθα μπορούσε να διακρίνει μόνο πόνο στα σημάδια της Πόλης, και αισθανόταν σαν ο πόνος να ήταν και δικός της.

Οι μισθοφόροι μιλούσαν αναμεταξύ τους, περισσότερο ή λιγότερο δυνατά. Όλα αυτά που έβλεπαν σήμαιναν ότι σύντομα θα είχαν δουλειά εδώ. Ο Πολιτάρχης, αναμφίβολα, θα χρειαζόταν ανθρώπους για να προστατέψουν τους δρόμους του.

Σχολιαστές παρουσιάζονταν στην οθόνη, καθώς τα γεγονότα εκτυλίσσονταν, για να κάνουν υποθέσεις και εικασίες, και για να πουν πράγματα που έμοιαζαν ανούσια και προφανή. Όταν η επιδρομή τελείωσε – καμια ώρα αφότου είχε ξεκινήσει – ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, Γουίλιαμ Σημαδεμένος, εμφανίστηκε για να βγάλει έναν σύντομο λόγο για όλα όσα είχαν συμβεί και για να διαβεβαιώσει ότι θα φρόντιζε για τη φύλαξη της συνοικίας. Οι δημοσιογράφοι που βρίσκονταν κοντά του έκαναν κάποιες ερωτήσεις, αλλά οι απαντήσεις του ήταν, γενικά, ασαφείς, και φρόντισε γρήγορα να τελειώσει μαζί τους.

Η Φοριντέλα-Ράο ρώτησε τις δύο θυγατέρες με τις οποίες μοιραζόταν το τραπέζι: «Ήταν ή δεν ήταν άνθρωποι του Ανθοτέχνη οι πειρατές;»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε η Άνμα συλλογισμένα.

Και η Νορέλτα κατένευσε. «Μπορεί,» είπε κι εκείνη, σαν ηχώ.

«Τι 'μπορεί'; Δεν... διακρίνατε κάτι;»

«Το μόνο που διέκρινα εγώ, Φοριντέλα,» εξήγησε η Νορέλτα, «είναι πως τίποτα δεν ήταν ακριβώς όπως φαινόταν.»

Η Άνμα συμφώνησε μ'ένα κοφτό κούνημα του κεφαλιού. «Κάτι κρυμμένο από πίσω. Προσχεδιασμένο.»

«Ακριβώς,» είπε η Νορέλτα.

«Κάτι κρυμμένο πίσω από τους πειρατές;» ρώτησε η Φοριντέλα.

«Ναι,» απάντησε η Νορέλτα, και η Άνμα ένευσε, πίνοντας μια γουλιά απ'τη μπίρα της.

«Θα μπορούσε, δηλαδή, να είναι και ο Αλυσοδεμένος Ποιητής;»

«Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε, Φοριντέλα.»

Ο Βόρκεραμ-Bor πλησίασε, ύστερα από λίγο, το τραπέζι τους για να καθίσει κοντά τους και να τους κάνει τις ίδιες ερωτήσεις περίπου που τους είχε κάνει η Φοριντέλα-Ράο. Και έλαβε, φυσικά, τις ίδιες απαντήσεις.

«Τι σου είπε η Ολντράθα;» θέλησε να μάθει η Νορέλτα-Bor. «Δε σου είπε τίποτα;»

«Μόνο πόνο είπε ότι μπορούσε να διακρίνει. Μόνο πόνο.»

Η Νορέλτα και η Άνμα αλληλοκοιτάχτηκαν. Καμία θυγατέρα δεν ήταν ίδια με την άλλη. Μάλιστα, κι οι δύο ήξεραν ότι υπήρχαν περιπτώσεις που η Πόλη αποκάλυπτε τελείως διαφορετικά πράγματα σε δύο ή περισσότερες θυγατέρες που παρατηρούσαν μια κατάσταση ή ένα γεγονός.

«Δεν έχει άδικο,» αποκρίθηκε η Νορέλτα στον ξάδελφό της.

Στην οθόνη, ύστερα, παρουσιάστηκε ένας πολιτικός που ονομαζόταν Όρπεκαλ-Λάντι, κι απ'αυτά που έλεγε ήταν καταφανές ότι ήταν εχθρός του τωρινού Πολιτάρχη. Στη Νορέλτα-Bor δεν άρεσε το ύφος του· της θύμιζε ύφος γύπα του Κρόνου. Ωστόσο, ίσως να έκανε καλό στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, όφειλε να σκεφτεί, αν όντως μπορούσε να πραγματοποιήσει τα όσα ισχυριζόταν. Αν όντως μπορούσε να φτάσει σε κάποια συμφωνία με τον Κάδμο Ανθοτέχνη ώστε να αποφευχθεί ο πόλεμος.

Αυτό, όμως, ίσως να μη συμφέρει τους ανθρώπους του ξαδέλφου μου... Οι μισθοφόροι δεν πληρώνονταν το ίδιο καλά σε περιόδους ειρήνης. Αν και, βέβαια, τότε ήταν λιγότερο επικίνδυνες οι δουλειές τους.

Η Νορέλτα, απομακρύνοντας τούτες τις σκέψεις, έστρεψε πάλι το μυαλό της στον πραγματικό λόγο που βρισκόταν στις συνοικίες του Ριγοπόταμου και στη Β' Κατωρίγια συγκεκριμένα: Έστρεψε το μυαλό της στη Μιράντα.

Στον τηλεοπτικό δέκτη κανείς δεν έλεγε τώρα τίποτα για τους Νομάδες των Δρόμων, και ούτε μάλλον θα έλεγε στο άμεσο μέλλον, αν τα γεγονότα συνεχίζονταν έτσι. Επομένως, η Νορέλτα θα έπρεπε να αναζητήσει πληροφορίες αλλού... Αλλά πού;

Πώς μπορούσε να μάθει πού κρατούνταν οι Νομάδες; Απ'όσα είχε πει ο Όρπεκαλ-Λάντι, αυτό δεν ήταν γνωστό παρά σε ελάχιστους. Μόνο στον ίδιο τον Πολιτάρχη, ίσως, και σε κοντινούς του ανθρώπους. Και σε κάποιους της Φρουράς, αναμφίβολα.

Η Νορέλτα-Bor αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε, πιθανώς, να παρεισφρήσει μέσα στους αριστοκράτες της Β' Κατωρίγιας ώστε, τελικά, να πλησιάσει τα άτομα που είχαν τις πληροφορίες που χρειαζόταν. Δε θα

ήταν η πρώτη φορά που δρούσε έτσι. Ήταν καλή να μπαίνει σε κοινωνικούς κύκλους.

Προτού οι μισθοφόροι, κουρασμένοι από τη νυχτερινή τους πορεία, πάνε στα καταλύματά τους για να κοιμηθούν, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ζύγωσε τη Νορέλτα και της πρότεινε να έρθει στο δωμάτιό του. «Είναι όλο δικό μου,» της είπε. «κανείς άλλος δεν είν' εκεί. Έτσι όπως φαίνεται, άλλωστε, θα μαζέψουμε λεφτά από τούτη τη συνοικία, οπότε δε χρειάζεται νάμαστε φειδωλοί,» χαμογέλασε.

Η Νορέλτα τού επέστρεψε το χαμόγελο. «Ποτέ δεν ήμουν φειδωλή,» του είπε, προσθέτοντας με τρόπο που ήξερε ότι θα τον δελέαζε: «Σε τίποτα.»

Ο Άβαντας γέλασε κι έβαλε το χέρι του στους ώμους της. «Πάμε, τότε;»

Η Νορέλτα ένευσε, και βάδισαν μαζί προς τη σκάλα του πανδοχείου.

Η Φοριντέλα-Ράο, καθισμένη ακόμα στο τραπέζι μαζί με την Άνμα, τους κοίταζε να απομακρύνονται και να χάνονται από τα μάτια της. «Ευτυχώς που δεν πρότεινε και σ'εμάς να κοιμηθούμε μαζί τους,» είπε, καπνίζοντας το τσιγάρο της με την πλάτη ακουμπισμένη στην καρέκλα, νιώθοντας ένα ελαφρύ φούσκωμα από το φαγητό.

«Γιατί 'ευτυχώς';» είπε η Άνμα. «Ίσως να είχε πλάκα. Η Νορέλτα μού φαίνεται πως είναι όλο υποσχέσεις που δεν μπορεί να κρατήσει.»

Οι Νομάδες των Δρόμων δεν ξεκουράζονταν σε σκηνές απόψε, ούτε μέσα σε κάποιο ερειπωμένο οικοδόμημα. Ο Βάρνελ-Αλντ, με αίτημα του Κάδμου Ανθοτέχνη, τους είχε παραχωρήσει ένα από τα χτυπημένα, αλλά όχι διαλυμένα, οικοδομήματα του Μεγάλου Λιμανιού. Μια πολυκατοικία που δεν κατοικείτο από κανέναν άλλο, επί του παρόντος, και τους χωρούσε χωρίς ιδιαίτερο πρόβλημα, παρότι, αριθμώντας πάνω από τριακόσιοι-πενήντα, ήταν αρκετά άτομα. Τα οχήματά τους τα είχαν σταθμεύσει σ'ένα μεγάλο γκαράζ, όχι μακριά από εδώ.

Ο Θόρινταλ στεκόταν τώρα σ'ένα μπαλκόνι και κοίταζε προς τον Ριγοπόταμο. Η πολυκατοικία δεν βρισκόταν πλάι στις αποβάθρες, μα δεν απείχε και πολύ από εκεί: ένας δρόμος τη χώριζε από αυτές. Μπορούσες άνετα να τις δεις. Ο Θόρινταλ, όμως, δεν έδινε σημασία στα αραγ-

μένα σκάφη εκεί, γιατί στο βάθος, μακριά, πολύ μακριά, διέκρινε λάμπεις και... φωτιές ίσως. Τι γινόταν; Ναυμαχία; Ή, μήπως...;

Μήπως η μάχη δεν ήταν καν επάνω στα νερά του ποταμού αλλά στις αντικρινές όχθες; Στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας; Πολύ πιθανόν, σκέφτηκε. *Η απόσταση είναι τόσο μεγάλη που μετά βίας φαίνεται αυτό που συμβαίνει...*

Παρότι κουρασμένος από όλη την ημέρα που δούλεψε μαζί με τους άλλους Νομάδες για την ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού, ήθελε να πάρει λίγο νυχτερινό αέρα, γι' αυτό κιόλας είχε βγει εδώ, στο μπαλκόνι. Κατά τύχη είχε δει τις λάμπεις στα νότια, μέσα στη νύχτα.

Δίπλα του, στη μεταλλική κουπαστή του μπαλκονιού, ο πολεοπλάστης σκαρφάλωσε απρόσμενα, ξαφνιάζοντάς τον.

«Πού ήσουν εσύ;» είπε ο Θόρινταλ. Τον είχε χάσει σήμερα· κάπου ήταν κρυμμένος. Αναρωτιόταν μήπως το παράξενο ζιζάνιο είχε εξαφανιστεί, αν και δεν το πίστευε αληθινά· του φαινόταν πως ο πολεοπλάστης ήταν αποφασισμένος να μείνει μαζί τους.

Ο πολεοπλάστης μίλησε τώρα σ' εκείνη τη γρήγορη, συριστική γλώσσα του. Δεν είπε πολλά – δυο, τρεις κουβέντες – αλλά ο Θόρινταλ, φυσικά, δεν κατάλαβε τίποτα.

Μειδίασε. «Δε φαίνεται να μπορούμε να συνεννοηθούμε...» Ύστερα, όμως, θυμήθηκε εκείνη την πρώτη τους επαφή, που ήταν καθαρά ενεργειακής φύσης. Δεν είχε ξαναεπιχειρήσει να έρθει σε τέτοια επαφή με τον πολεοπλάστη.

Είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή; Τώρα που είμαι τόσο κουρασμένος; Το σώμα του πονούσε από τις δουλειές στο Μεγάλο Λιμάνι. Αλλά το μυαλό του όχι. Το μυαλό του ήταν αρκετά ξεκούραστο. Και η μαγεία του είχε περισσότερο σχέση με το μυαλό του και λιγότερο με το σώμα του.

Ο Θόρινταλ έτεινε το χέρι του προς τον πολεοπλάστη, με τον δείκτη τεντωμένο και τα υπόλοιπα δάχτυλα μαζεμένα, αν και όχι κλειστά ως γροθιά.

Τα μάτια του μικρού μεταλλικού πλάσματος αναβόσβησαν έντονα παρατηρώντας τον. Ύστερα, η ουρά του άγγιξε την άκρη του δείκτη του Θόρινταλ–

(μια ενεργειακή λάμψη ανάμεσά τους)

-η ενέργεια διέτρεξε το χέρι του, έφτασε στον αυχένα του, στο μυαλό του-

-φωτίζοντάς το-

-και ο Θόρινταλ είχε, περίπου, εκείνη την αίσθηση που είχε και όταν ερχόταν, άλλες φορές, σε επαφή με μηχανές. Περίπου.

Το μυαλό του γέμισε με αναμνήσεις - στιγμιαίες εικόνες - που δεν ήταν δικές του. Πέρασαν μπροστά από τα νοητικά του μάτια σαν γρήγορη κινηματογραφική προβολή. Ερειπωμένα δωμάτια, μηχανήματα, το εσωτερικό μηχανημάτων, κυκλώματα, έμβολα, γρανάζια, σωληνώσεις, πέτρες, μέταλλα, γυαλιά...

Βλέπω την ημέρα του πολεοπλάστη, συνειδητοποίησε. Αλλά το μυαλό του δεν μπορούσε να τη συλλάβει πλήρως. Και ήταν, μάλιστα, αξιοπερίεργο, όφειλε φευγαλέα να σκεφτεί, που μπορούσε να τη συλλάβει έστω και τόσο όσο τη συλλάμβανε. Ο νους του πολεοπλάστη ήταν, αναμφίβολα, τελείως διαφορετικός από τον δικό του.

Αλλά επικοινωνούμε σαν μηχανές... Είμαι κι εγώ μια μηχανή. Το σώμα μου είναι μια βιολογική μηχανή. Και ο πολεοπλάστης... τι είδους μηχανή είναι ο πολεοπλάστης;

Οι εικόνες διαλύθηκαν απ'το μυαλό του, σκορπίστηκαν σαν να είχε φυσήξει ένας ξαφνικός πνευματικός-ενεργειακός άνεμος.

Ο Θόρινταλ βλεφάρισε, βλέποντας λάμψεις και φασματικές μορφές μπροστά στα μάτια του - απομεινάρια της επαφής με τον πολεοπλάστη. Το χέρι του έτρεμε, ακόμα τεντωμένο. Η ουρά του μικρού πλάσματος είχε απομακρυνθεί από το δάχτυλό του. Τα μάτια του αναβόσβησαν ξανά. Το στόμα του είπε κάτι γρήγορο και συρικό. Τελείως ακατανόητο.

Ο Θόρινταλ ξεροκατάπιε. «Πέρασες ωραία, ελπίζω...» μουρμούρισε, αναφερόμενος στην ημέρα του πολεοπλάστη. Κι αναρωτήθηκε αν κι ο πολεοπλάστης είχε δει τη δική του ημέρα ως φευγαλέες αναμνήσεις.

«Έχεις κάνει έναν καινούργιο φίλο,» ακούστηκε μια φωνή από δίπλα.

Ο Θόρινταλ στράφηκε και είδε στο πλαϊνό μπαλκόνι μια σκιερή φιγούρα να στέκεται, τυλιγμένη με κάπα και κουκουλωμένη.

«Δεν ξέρω γιατί σ'έχει ακολουθήσει, αλλά σίγουρα έχει τους δικούς του λόγους.» Η φωνή δεν ήταν άγνωστη.

«Κορίνα...»

Τα πράσινα μάτια της γυάλισαν μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας της. «Μη με βλέπεις τόσο εχθρικά, Θόρινταλ.»

«Δυσκολεύομαι να σε δω αλλιώς, όταν θυμάμαι τι έχεις κάνει.»

Ο πολεοπλάστης είχε επίσης στραφεί στην Κορίνα και την ατένιζε ακίνητος, με την ουρά του ορθωμένη, αμυντικά ίσως.

«Σας έσωσα από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία...»

«Εξαιτίας σου είχαμε βρεθεί φυλακισμένοι εκεί. Εσύ εξαφάνισες την Εύνοια και τη Μιράντα!» Η Κορίνα δεν το είχε, φυσικά, ποτέ παραδεχτεί αυτό· αλλά τι άλλη αιτία μπορεί να υπήρχε για την εξαφάνισή τους; «Εσύ σκότωσες τον Δεινοχάρη και τη Γιάαμκα!»

«Δεν καταλαβαίνεις πολλά, Θόρινταλ, αν και οι ικανότητές σου είναι... αξιοσημείωτες.»

Τα μάτια του στένεψαν, παρατηρώντας την. Τι εννοούσε; Ξέρει ότι μπορώ να δω τους αόρατους δαίμονές της; Φυσικά και το ξέρει. Εγώ δεν τους έδωξα στην Ανεμόζωη; Ήξερε, όμως, επίσης ότι ο Θόρινταλ είχε ανακαλύψει πως ο καθένας μπορούσε να δει αυτούς τους δαίμονες κλείνοντας απλά τα βλέφαρά του;

Η Κορίνα μίλησε ξαφνικά στον πολεοπλάστη. Στην παράξενη γλώσσα του.

Το μεταλλικό πλάσμα απάντησε, κουνώντας νευρικά την ουρά του. Τα μάτια του αναβόσβηναν.

Για λίγο, η Θυγατέρα της Πόλης και ο πολεοπλάστης συζητούσαν· μετά, η Κορίνα γέλασε και είπε στον Θόρινταλ: «Ξέρεις γιατί σας ακολουθεί;»

«Γιατί;»

«Είναι εξόριστος από τις φυλές των πολεοπλαστών της αρχαίας υπόγειας πόλης. Δεν τον συμπαθούν καθόλου.»

Ο Θόρινταλ λοξοκοίταξε τον πολεοπλάστη, ο οποίος τώρα έμοιαζε συλλογισμένος: το κεφάλι του ήταν κατεβασμένο, η ουρά του έγερνε στο πλάι, τα μάτια του δεν αναβόσβηναν και η φωτεινότητά τους είχε ελαττωθεί.

«Γνωρίζεις τη γλώσσα τους...» είπε ο Θόρινταλ στην Κορίνα.

«Μπορώ να σ'τη μάθω.»

Δεν ήξερε αν έπρεπε να την εμπιστευτεί, ακόμα και για κάτι που έμοιαζε άκακο. «Είναι τόσο εύκολο;»

«Τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο. Και δεν είσαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος, Θόρινταλ. Το έβλεπε και η Εύνοια αυτό.»

«Εννοείς ότι είμαι σαμάνος...»

«Δεν είσαι οποιοσδήποτε σαμάνος.»

«Κανένας μάγος των δρόμων δεν είναι ίδιος με τους άλλους.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε η Κορίνα και συνέχισε: «Θα μου έκανες μια χάρη, Θόρινταλ;»

Αυτό ήταν ύποπτο. «Τι χάρη;» Ας μάθαινε, τουλάχιστον· είχε την περιέργεια. (Η περιέργεια μπορεί να αποδειχτεί επικίνδυνη! τον προειδοποίησε ένα παράπλευρο μέρος του μυαλού του.)

«Θέλω να βρεις μια γυναίκα που θα σου δείξω. Θέλω να τη βρεις όπως προσπαθούσες να βρεις τη Μιράντα και την Εύνοια.»

«Αυτές τις ξέρω καλά.»

«Δε χρειάζεται, όμως, να ξέρεις καλά κάποιον για να τον εντοπίσεις, έτσι δεν είναι; Στην αρχή, βρήκες τους Νομάδες των Δρόμων μέσα στην Αμφίνομη χωρίς να τους έχεις ξαναδεί.»

«Τους είχα ξαναδεί... σε φωτογραφίες. Και είναι μια πολύ μεγάλη ομάδα. Είναι πιο εύκολο να βρω μια μεγάλη ομάδα από ένα μεμονωμένο άτομο.»

«Θα σου δώσω τη φωτογραφία της.»

«Γιατί θέλεις να την εντοπίσω;»

«Για το καλό όλων μας. Κι αν με βοηθήσεις, θα σε διδάξω τη γλώσσα των πολεοπλαστών, Θόρινταλ. Το υπόσχομαι.»

«Τι είναι αυτή η γυναίκα; Αδελφή σου;»

«Έχει σημασία;»

«Θες να την εξαφανίσεις, όπως τη Μιράντα και την Εύνοια;»

«Θέλω να της μιλήσω απλώς.»

«Δείξε μου τη φωτογραφία.» Ο Θόρινταλ, πλησιάζοντας την άκρη του μπαλκονιού, έτεινε το χέρι του μέσα στο διπλανό μπαλκόνι, προς την Κορίνα.

«Δε θέλω να τη βρεις τώρα. Δεν είναι τώρα εδώ. Αλλά σύντομα θα έρθει. Δε θ'αργήσει. Και τότε θέλω να την εντοπίσεις... προτού κάνει κάτι πολύ κακό για όλους μας.»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε. «Τι κακό;»

«Θα σκοτώσει τον Κάδμο. Τουλάχιστον, αυτό έχει στο μυαλό της.»

«Τον Ανθοτέχνη; Τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή;»

«Ναι.»

«Και γιατί να με νοιάζει εμένα για τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή;»

«Σας βοήθησε. Σας έχει, μάλιστα, συμπαθήσει.»

«Πολύ συγκινητικό.»

Η Κορίνα γέλασε. «Μη γίνεσαι τόσο κυνικός, Θόρινταλ! Δεν σου πάει.»

«Κοίτα ποια μιλάει...»

Η Κορίνα ξαναγέλασε. «Μου αρέσεις, Θόρινταλ. Μου αρέσεις πολύ. Μη με παρεξηγείς – δεν το εννοώ ερωτικά.»

Ευτυχώς... σκέφτηκε ειρωνικά ο σαμάνος. «Γιατί να σε βοηθήσω να βοηθήσεις τον Ανθοτέχνη;» τη ρώτησε.

«Γιατί, κατά πρώτον, όλοι οι Νομάδες χρωστάτε σ'εμένα το ότι τώρα είστε ασφαλείς. Γιατί, κατά δεύτερον, ο Κάδμος πραγματικά σας έχει συμπαθήσει, και σας συμφέρει να είναι ζωντανός. Γιατί, κατά τρίτον, θα σε διδάξω τη γλώσσα των πολεοπλαστών, όπως υποσχέθηκα. Και γιατί, κατά τέταρτον, θα με θυμώσεις πολύ αν δεν με βοηθήσεις. Ίσως να μετανιώσω, μάλιστα, που σας έφερα εδώ, σ'ένα μέρος ασφάλειας για εσάς.»

Απειλή ήταν αυτή τώρα; σκέφτηκε ο Θόρινταλ. *Μάλλον ναι...* Θα έβαζε, πιθανώς, τους Νομάδες σε κίνδυνο αν της έλεγε όχι; *Μάλλον ναι...*

Γαμώτο! Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Δεν του άρεσε καθόλου που έπρεπε να πάρει μια τέτοια απόφαση. Αυτή ήταν, κανονικά, μια απόφαση για τον Κοντό Φριτς.

Αλλά εκείνος δεν ήταν τώρα εδώ. Και, μάλλον, η Κορίνα δεν θα συμφωνούσε να τον καλέσουν για να τον ρωτήσουν...

Ο Θόρινταλ τής είπε: «Όταν θέλεις έλα να με βρεις και θα δω τι μπορώ να κάνω. Έχε υπόψη σου, όμως, ότι ίσως να μην τα καταφέρω. Η μαγεία μου δεν είναι όπως των μάγων των μαγικών ταγμάτων–»

«Γνωρίζω από σαμάνους,» τον διαβεβαίωσε η Κορίνα. «Πήγαινε τώρα μέσα. Οι άλλοι προσπαθούν να πιάσουν ένα κανάλι και δυσκολεύονται. Ο φίλος σου» – τα πράσινα μάτια της στράφηκαν προς στιγμή στον πολεοπλάστη – «ίσως να μπορεί να τους εξυπηρετήσει.» Και, γυρίζοντας, η Κορίνα γλίστρησε μέσα στις σκιές του διπλανού μπαλκονιού, μπήκε στη μισάνοιχτη πόρτα.

Ο Θόρινταλ αναστέναξε. «Τι νομίζεις γι'αυτή την τρελή, μάστορα;» ρώτησε τον πολεοπλάστη.

Εκείνος εκστόμισε τρεις κουβέντες στη γλώσσα του, μοιάζοντας κουρασμένος ή προβληματισμένος. Τι του είχε πει, άραγε, η Κορίνα; Είχαν συζητήσει και πράγματα τα οποία δεν είχε αναφέρει στον Θόρινταλ; Πολύ πιθανόν.

Ο σαμάνος στράφηκε, μπαίνοντας στο διαμέρισμα που μοιραζόταν με άλλους Νομάδες. Στο σαλόνι κάθονταν η Μαρίνα, η Λάρνια, ο Εύθυμος, ο Μαυρογένης, και ο Βίκτορας· και ο Βόντεκ, που ήξερε από μηχανές, προσπαθούσε να ρυθμίσει κάτι στον τηλεοπτικό δέκτη. Παράσιτα φαίνονταν στην οθόνη και φευγαλέες εικόνες. Εικόνες γεμάτες σκιερούς δρόμους, και φωτιές, και σκοτεινές φιγούρες, και λάμπεις από κάννες όπλων, και κανέναν τηλεπαρουσιαστής στο πλάι...

«Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Προσπαθεί να πιάσει ένα κανάλι που νομίζει ότι είναι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας,» είπε η Λάρνια.

«Δεν το 'νομίζω',» τόνισε ο Βόντεκ, σκαλίζοντας τον τηλεοπτικό δέκτη μ'ένα εργαλείο· «είναι της Β' Κατωρίγιας. Και κάτι γίνεται εκεί, στα λιμάνια. Κάποια καταστροφή.»

Ο Θόρινταλ, ενθυμούμενος τα λόγια της Κορίνας, κοίταξε τον πολεοπλάστη πλάι του, στο πάτωμα, ο οποίος δεν έφτανε ούτε ως το γόνατό του. Το βλέμμα του σαμάνου ήταν ερωτηματικό. «Μπορείς να βοηθήσεις;»

Το μικρό μεταλλικό πλάσμα πρέπει, κάπως, να τον κατάλαβε. Ίσως να έπιασε τον τόνο στη φωνή του. Και ήταν προφανές, άλλωστε, ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον τηλεοπτικό δέκτη.

Ο πολεοπλάστης βάδισε προς την οθόνη.

«Απομακρύνσου,» είπε ο Θόρινταλ στον Βόντεκ.

«Τι;»

«Απομακρύνσου.»

Ο πολεοπλάστης ευέλικτα ανέβηκε στο τραπεζάκι όπου ήταν η οθόνη και, καθώς ο Βόντεκ έκανε ένα βήμα πίσω (κοιτάζοντας το μεταλλικό πλάσμα με κάποιο φόβο), άπλωσε την ουρά του και έχωσε μέσα στον τηλεοπτικό δέκτη την άκρη της, που θύμιζε αιχμηρό εργαλείο. Τα

παράσιτα στην οθόνη έγιναν... παράξενα. Μόνο έτσι θα μπορούσε να τα χαρακτηρίσει ο Θόρινταλ.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε η Μαρίνα, κοιτάζοντας με μάτια γουρλωμένα όπως κι οι υπόλοιποι.

«Περιμένετε,» τους είπε ο Θόρινταλ.

«Είσαι σίγουρος ότι αυτό το τερατάκι δεν θα μας σκοτώσει όλους, σαμάνε;» ρώτησε ο Βόντεκ.

«Οι τηλεοπτικοί δέκτες δεν είναι όπλα, Βόντεκ. Όχι συνήθως.»

«Εεε...» ο Μαυρογένης έτριψε το κεφάλι του νευρικά, «εγώ λέω να την κάνουμε, να πούμε, σιγά-σιγά. Και... και μετά βλέπουμε...» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του.

Ο Βίκτορας τον έπιασε απ'τον αγκώνα. «Κάτσε, ρε! Περίμενε, γαμώτο· στάσου. Δε θα εκραγεί κιόλας το γαμημένο!»

Τα παράσιτα στην οθόνη θύμιζαν ενεργειακό δίκτυ, τώρα, και μετά από λίγο τη γέμισαν τελείως: την πλημμύρισαν με δυνατό φως. Τα άλλα φώτα του δωματίου έσβησαν, μόνο το δικό της απέμεινε.

«Γαμήσου!» αναφώνησε ο Μαυρογένης καθώς πεταγόταν όρθιος. «Πάμε ρε να φύγουμε' από δω!»

Τα φώτα άναψαν πάλι, και η οθόνη έδειχνε τώρα συγκρούσεις σε κάποιο λιμάνι. Ο πολεοπλάστης είχε βγάλει την ουρά του από τον τηλεοπτικό δέκτη και στεκόταν παραδίπλα. Τα μάτια του ήταν στραμμένα στον Θόρινταλ. Αναβόσβησαν δυο φορές. Ερωτηματικά, μάλλον. Σαν να έλεγε: Όλα εντάξει;

Ο σαμάνος τού έκανε νόημα πως όλα ήταν εντάξει.

Μετά από λίγο, καθώς άκουγαν τα όσα λέγονταν από την οθόνη, συνειδητοποίησε πως ο χαλασμός που γινόταν στα λιμάνια της Β' Κατωρίγας πρέπει να ήταν οι λάμπεις και οι φωτιές που είχε δει αντίκρου του όσο στεκόταν στο μπαλκόνι. Επιδρομή πειρατών. Η χειρότερη που είχε συμβεί τα τελευταία χρόνια, ισχυρίζονταν οι σχολιαστές, ενώ κάποιοι είκαζαν ότι ίσως οι κουρσάροι να ήταν άνθρωποι του Ανθοτέχνη.

Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε αν αυτό αλήθευε.

Όταν και ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγας είχε μιλήσει η οθόνη άρχισε πάλι να δείχνει έντονα παράσιτα. Ό,τι κι αν της είχε κάνει ο πολεοπλάστης δεν ήταν μόνιμο, προφανώς.

Υστερα από κάποια ώρα ακόμα δεν μπορούσαν καθόλου να παρακολουθήσουν το συγκεκριμένο κανάλι. Αλλά δεν τους ενδιέφερε πλέον

τι έλεγε. Είχαν καταλάβει ό,τι ήταν να καταλάβουν, και συζητούσαν αναμεταξύ τους.

Τα δύο πειρατικά σκάφη μπήκαν σ'ένα καλυμμένο σημείο του Μεγάλου Λιμανιού κρυμμένα στο σκοτάδι της νύχτας. Εκεί κάποια μέλη συμμοριών από τον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή περίμεναν για να προσφέρουν ό,τι βοήθεια μπορούσαν στα χτυπημένα πλοία και στους τραυματίες.

Ο Βάρνελ-Αλντ στεκόταν έξω από ένα εξάτροχο όχημα παρακολουθώντας από απόσταση, σε μέρος όπου δεν μπορούσαν εύκολα να τον δουν, ενώ κάπνιζε ένα τσιγάρο μέσα στην έντονη ψύχρα. Οι σωματοφύλακές του ήταν γύρω του, αλλά όχι πολύ κοντά του, πάντοτε σε επιφυλακή.

Δύο φιγούρες βγήκαν από τα σκοτάδια, πλησιάζοντας προς τη μεριά του νέου Πολιτάρχη.

Οι σωματοφύλακες ύψωσαν τα πιστόλια τους, τράβηξαν λεπίδες από θηκάρια. «Ακίνητοι!» πρόσταξε ένας.

Η Τζέσικα γέλασε. «Δεν είμαστε εμείς ο εχθρός!»

Ο Βάρνελ έκανε νόημα στους μισθοφόρους του να χαλαρώσουν. «Εντάξει,» είπε. «Εντάξει.»

Η Τζέσικα και ο Ζιλμόρος τον πλησίασαν. Ο δεύτερος, ως συνήθως, φορούσε τα μαύρα γυαλιά του παρότι νύχτα. Η πρώτη, παραδόξως, δεν είχε τώρα στον ώμο της εκείνο το πτηνό, παρατήρησε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Είχες δίκιο,» της είπε. «Δεν άργησαν να επιτεθούν.»

Η Τζέσικα ένευσε. «Ναι. Τους είδαμε από τον ποταμό. Έδωσαν ένα γερό χτύπημα στις όχθες της Β' Κατωρίγιας. Αλλά μπορούν να κάνουν και καλύτερα πράγματα.»

«Τι εννοείς;»

Η Τζέσικα ύψωσε το χέρι της στον αέρα και ο Αστρομάτης κατέβηκε από τον νυχτερινό ουρανό, φτεροκοπώντας, για να γαντζωθεί στον πήχη της. «Μπορούν να έρθουν ακόμα περισσότεροι κουρσάροι, Βάρνελ. Αυτή η επιδρομή ήταν δοκιμαστική, για να ελέγξουν την αξιοπιστία μας. Από αύριο ή μεθαύριο βράδυ θα ξεκινήσει το πραγματικό

πλιάτσικο.» Γέλασε, και τα γκρίζα μάτια της στραφτάλισαν. «Θα γίνει χαμός!»

/7\

Ένας αιματηρός γάμος από το παρελθόν· η Φοίβη ακολουθεί τα σημάδια που την οδηγούν προς τον στόχο της· ο Ερκάνης χάνει έναν πολύτιμο σύμμαχο.

Ήταν η μέρα του γάμου της. Η τελετή είχε αρχίσει, μέσα στην αίθουσα ενός μεγάλου εστιατορίου της Ακροδάκτυλης. Τα φώτα έλαμπαν σαν άστρα. Κόσμος ήταν συγκεντρωμένος. Μια ιέρεια του Κρόνου τελούσε το μυστήριο, ενώ εκείνη και ο Σάρβεθεκ στέκονταν αντίκρυ της με τα χέρια τους ενωμένα. Ησυχία απλωνόταν παντού, η οποία έσπαγε μόνο από τη φωνή της ιερωμένης–

Θόρυβος, ξαφνικά, από έξω! Φωνές, ποδοβολητά, πυροβολισμοί.

Η Παντοκράτειρα ζει! Η Παντοκράτειρα ζει! Η Παντοκράτειρα είναι μαζί μας!

Οι Νοσταλγοί του Λευκού. Ο κόσμος μέσα στην αίθουσα πανικοβλήθηκε. Όλοι τους γνώριζαν αυτούς τους παράφρονες που προσπαθούσαν να επαναφέρουν το πρόσφατα νεκρό καθεστώς της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Η φατρία τους περιλάμβανε παλιούς στρατιωτικούς της Παντοκράτειρας, παλιούς πράκτορές της, και διάφορους άλλους που δεν πίστευαν ότι ο πόλεμος είχε ακόμα τελειώσει παρότι τα πάντα έδειχναν το αντίθετο. Η Πολιτάρχης της Ακροδάκτυλης είχε δηλώσει πως σύντομα θα συλλαμβάνονταν ως παράνομοι, ή θα εξολοθρευόνταν, αλλά μέχρι στιγμής ούτε το ένα είχε συμβεί ούτε το άλλο.

Και τώρα βρίσκονταν γύρω από το εστιατόριο, πυροβολώντας και φωνάζοντας:

Η Παντοκράτειρα είναι μαζί μας! Η Παντοκράτειρα ζει! Η Παντοκράτειρα ζει!

«Πάμε!» είπε ο Σάρβεθεκ στη Φοίβη σφίγγοντας τα χέρια της μέσα στα δικά του, φοβισμένος. «Πάμε.»

«Περίμενε. Είναι απ έξω, αγάπη μου!»

Ο κόσμος μέσα στην αίθουσα ήταν τρομαγμένος: μουρμούριζε, φώναζε. Ορισμένοι έλεγαν στους άλλους να διατηρήσουν την ψυχραιμία τους. Η Φοίβη είδε δυο γνωστούς της να τραβάνε πιστόλια από τα ρούχα τους.

Και μετά, η μεγάλη τζαμαρία έσπασε. Άντρες και γυναίκες με λευκές στολές παρουσιάστηκαν, οπλισμένοι, εξαγριωμένοι. Οι Νοσταλγοί του Λευκού.

«Μην πυροβολείτε!» τους φώναξε μια φίλη της Φοίβης. «Γίνεται γάμος, μα τον Κρόνο! Μην πυροβολείτε!»

Αλλά δεν έδωσαν σημασία· κάτι εκτόξευσαν μες στην αίθουσα και—

Τα πάντα τραντάχτηκαν γύρω από τη Φοίβη και γέμισαν σκόνη και θολούρα. Παραπατούσε, τώρα, καθώς άκουγε ουρλιαχτά και κραυγές, ενώ ο χώρος ξανατρανταζόταν. Πού είχε πάει ο Σάρβεθεκ; Φώναξε το όνομά του, προσπαθώντας να τον βρει. Σκόνταψε—

—αλλά δεν έπεσε. Κοίταξε κάτω — και ούρλιαξε.

Είχε σκοντάψει σε μια λιπόθυμη, ή νεκρή, ξαδέλφη της, τυλιγμένη στο αίμα.

Η αίθουσα τραντάχτηκε πάλι. Κάτι χτύπησε τη Φοίβη στο κεφάλι, και αισθάνθηκε τα γόνατά της να χάνουν τη δύναμή τους. Έκανε μερικά βήματα μέσα σε συντρίμια και φωτιές προτού πέσει και τα πάντα σκοτεινιάσουν γύρω της.

Υστερα, είχε μια αίσθηση ανύψωσης... Υψωνόταν και υψωνόταν και υψωνόταν και υψωνόταν... ήπια... μαλακά... σαν μέσα σε όνειρο... αλλά δεν μπορεί να ήταν όνειρο.

Η Φοίβη άκουγε, απόμακρα, κραυγές, φωνές, πυροβολισμούς, εκρήξεις. Μεγάλη φασαρία γινόταν. Γιατί; Είχε ξεχάσει...

Άνοιξε τα βλέφαρά της και είδε ότι κρεμόταν πάνω από μια κατεστραμμένη αίθουσα, γεμάτη συντρίμια — σπασμένα ξύλα από έπιπλα, σπασμένες πέτρες, χώματα, γυαλιά. Πεσμένοι άνθρωποι ήταν ανάμεσά τους, αιμόφυρτοι, μοιάζοντας νεκροί ή λιπόθυμοι. Καπνοί και φωτιές χόρευαν και στροβιλίζονταν.

Και η Φοίβη θυμήθηκε τι είχε γίνει. Ήταν η μέρα του γάμου της... και είχαν έρθει, ακάλεστοι, οι Νοσταλγοί του Λευκού...

Πού ήταν ο Σάρβεθεκ; Κρόνε, κάνε να είναι ζωντανός! Κάνε να είναι ζωντανός! προσευχήθηκε. Και προσπάθησε να ψάξει γι'αυτόν. Αλλά συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι δεν μπορούσε. Δεν είχε σώμα. Μπορούσε μο-

νάχα να αιωρείται εκεί, πάνω από τη ρημαγμένη αίθουσα, πάνω από τα συντρίμια και τους τσακισμένους ανθρώπους, και να κοιτάζει.

Η Φοίβη ούρλιαξε, αλλά ήταν βέβαιη πως κανείς δεν μπορούσε να την ακούσει.

Μετά, είδε κάποιον να μπαίνει στην αίθουσα. Φορούσε κατάμαυρη κάπα και είχε την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι. Το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο στο σκοτάδι, και ένα μάτι γυάλιζε με τρόπο δαιμονικό, με τρόπο που έκανε τις τρίχες της Φοίβης να ορθώνονται παρότι δεν είχε σώμα, άρα ούτε και τρίχες.

Ο σκοτεινός επισκέπτης τής έδινε την εντύπωση ότι, για κάποιο λόγο, ήταν πιο πραγματικός από οτιδήποτε άλλο έβλεπε. Αν και κατάμαυρος, ήταν σαν μια φωτιά μες στη νύχτα.

Πλησίασε έναν πεσμένο φίλο της και, στεκόμενος από πάνω του, άνοιξε την κάπα του που ως τότε ήταν κλειστή σαν ράσο. Μέσα αποκαλύφθηκε μόνο σκοτάδι που φάνταζε ασύλληπτα βάθη, και στο εσωτερικό του η Φοίβη νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μορφές να πάλλονται και να περιστρέφονται. Πάνω από τον πεσμένο φίλο της κάτι παρουσιάστηκε – μια φασματική φιγούρα, που βγαίνοντας από το σώμα του βούτηξε, σαν μαγνητισμένη, μες στην ανοιχτή κάπα του σκοτεινού επισκέπτη: κι εξαφανίστηκε.

Ο άγνωστος συνέχισε την περιπλάνησή του στη ρημαγμένη αίθουσα, πηγαίνοντας από πεσμένο άνθρωπο σε πεσμένο άνθρωπο. Παίρνοντας τις ψυχές τους και κρύβοντάς τες στην κάπα του. Ή, μάλλον, ήταν σαν οι ίδιες οι ψυχές να ήθελαν να κρυφτούν εκεί. Σαν αυτή να ήταν η φυσική πορεία που έπρεπε να ακολουθήσουν.

Και μια τρομερή σκέψη πέρασε από τη νόηση της Φοίβης, που δεν μπορούσε παρά, τρομοκρατημένη, να παρακολουθεί: Ο Χάροντας, ο Ανόφθαλμος... Τους παίρνει και τους πάει στο Έρεβος.

Ο σκοτεινός επισκέπτης πλησίασε, τότε, το δικό της σώμα. Και η Φοίβη το πρόσεξε για πρώτη φορά: πιο πριν, για κάποιο λόγο, δεν είχε δει ότι βρισκόταν εκεί. Ήταν πεσμένο μπρούμυτα ανάμεσα στα συντρίμια – το νυφικό κουρελιασμένο, το χρυσό δέρμα της μουτζουρωμένο, τα μακριά μαύρα μαλλιά της ανακατεμένα.

Ο Ανόφθαλμος ακούστηκε ν'αναπνέει απότομα. «Ααα...» έκανε με βαριά φωνή που έμοιαζε να έρχεται από κάποιο βάραθρο του ίδιου του Ερέβους. «Όχι εσένα... Εσύ θα μείνεις εδώ.»

Τα πάντα σκοτείνιασαν γι'ακόμα μια φορά για τη Φοίβη, κι αισθάνθηκε τώρα σκληρά πράγματα από κάτω της, να την κεντρίζουν, να την ενοχλούν. Γύρισε ανάσκελα, ανοίγοντας τα βλέφαρά της, και είδε από πάνω της να στέκεται ένας κουκουλοφόρος που το πρόσωπό του είχε μονάχα ένα γυαλιστερό μάτι.

«Τι όμορφη νύφη!» γέλασε ο άγνωστος. «Φοίβη η Σημαδεμένη...»

Και η μορφή του εξαφανίστηκε σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ. Σαν να ήταν μόνο μια σκιά μέσα στο μυαλό της. Μια εντύπωση φωτός που μένει στο μάτι για μερικές στιγμές και μετά διαλύεται.

Η Φοίβη είδε ανθρώπους να βαδίζουν στην αίθουσα. Λευκοντυμένους. Οπλισμένους. Τέσσερις. Και μιλούσαν αναμεταξύ τους. Κάτι έλεγαν για την Αστυνομία. Η Αστυνομία είχε έρθει. Απέξω ακούγονταν ακόμα φωνές και πυροβολισμοί, και κρότοι και διάφοροι άλλοι ήχοι.

Η Φοίβη παρατήρησε σημάδια γύρω από έναν από τους τέσσερις Νοσταλγούς του Λευκού τα οποία παλιότερα δεν θα μπορούσε ποτέ να διανοηθεί ότι υπήρχαν. Ήταν σαν βέλη που της τον έδειχναν – της τον έδειχναν ως στόχο για θανάτωση. Και ήταν και οδηγίες για το πώς ακριβώς να γίνει η εκτέλεση.

Η Φοίβη αισθάνθηκε ξαφνικά έναν τρομερό πόνο στο δεξί της πόδι. Ξεκινούσε από το πέλμα και ανέβαινε ως τον γοφό, σαν φλεγόμενη λοχья.

Κοίταξε να δει αν ήταν τραυματισμένη. Μα δεν ήταν. Τι της συνέβαινε; Ό,τι κι αν της συνέβαινε, τη γέμιζε με περισσότερη οργή και μίσος για τους Νοσταλγούς του Λευκού. Και τα σημάδια ακόμα της έδειχναν πώς να σκοτώσει αυτό το κάθαρμα, και, στη συνέχεια, πώς να σκοτώσει και τους άλλους τρεις.

Η Φοίβη σύρθηκε γρήγορα, στα τέσσερα, προς τον άντρα. Τινάχτηκε κι άρπαξε το πιστόλι που κρεμόταν από την πίσω μεριά της ζώνης του. Όπως της έδειχναν τα σημάδια, ο Νοσταλγός δεν πρόλαβε να γυρίσει εγκαίρως. Η Φοίβη τον πυροβόλησε κατακέφαλα, τινάζοντας μυαλά, αίματα, και θραύσματα κοκάλων.

Στράφηκε στη γυναίκα παραδίπλα, πατώντας ξανά τη σκανδάλη, χτυπώντας την στο στήθος, ρίχνοντάς την κάτω.

Μετά ακολούθησε τα σημάδια πάλι, πέφτοντας στο έδαφος, κάνοντας δυο τούμπες πίσω από σπασμένα έπιπλα και πεσμένες πέτρες, κόβοντας τα πόδια της και τα γόνατά της πάνω σε θρυμματισμένα γυαλιά (είχε προ πολλού χάσει τα μικρά παπούτσια της), ακούγοντας πυροβολισμούς να την καταδιώκουν: τα άλλα δυο καθάρματα τής έριχναν. Η Φοίβη σηκώθηκε στο ένα γόνατο· πυροβόλησε τον έναν Νοσταλγό από την άκρη μιας φλεγόμενης καρέκλας, πετυχαίνοντάς τον στα πλευρά, σωριάζοντάς τον.

Ο άλλος – ο τελευταίος – κρύφτηκε πίσω από μπάζα που είχαν πέσει από την οροφή της αίθουσας, πυροβολώντας κι εκείνος, προσπαθώντας να τη σκοτώσει. «Γαμημένη αστυνομικίνα!» ούρλιαξε. «Είσαι νεκρή! ΝΕ-ΚΡΗ!»

«Όχι,» μουρμούρισε η Φοίβη παγερά, «εσύ είσαι νεκρός.» Και δεν είχε καμια αμφιβολία γι' αυτό. Το έβλεπε στα σημάδια γύρω του. Ήταν νεκρός. Ήταν σημαδεμένος για θάνατο. Εκείνη απλώς ήταν το εργαλείο που θα έφερνε το αναπόφευκτο.

Ο πόνος από τα κοψίματα των γυαλιών δεν την ενοχλούσε· νόμιζε, μάλιστα, πως αισθανόταν το σώμα της ήδη να θεραπεύεται. Ο μόνος πόνος που την ενοχλούσε – που την τρέλαινε – ήταν αυτός που προερχόταν από το πέλμα του δεξιού της ποδιού. Η Φοίβη δεν καταλάβαινε τι μπορεί να προκαλούσε αυτό τον αλλόκοτο πόνο – ήταν σαν ένα τρυπάνι επάνω στα νεύρα της, μέσα στα κόκαλά της – αλλά δεν είχε σημασία. Έπρεπε να εκτελέσει τον στόχο της.

Γλιστρώντας πίσω από συντρίμια, καπνούς, και φωτιές, χάθηκε τελείως από τα μάτια του· μπορούσε να το διαβάσει στα σημάδια – ο Νοσταλγός την είχε χάσει. Η Φοίβη έπιασε από κάτω ένα μαχαίρι που ήξερε – κάπως, το ήξερε – ότι δεν είχε βρεθεί τυχαία μπροστά της, και πλησίασε τον άντρα από τα νώτα. Τον άρπαξε απ' τα μαλλιά και έμπηξε τη λεπίδα βαθιά στον λαιμό του. Ο Νοσταλγός πέθανε φτύνοντας αίμα από το στόμα, φυσώντας αίμα από τη μύτη.

Και η Φοίβη έπεσε κάτω, γρυλίζοντας από τον πόνο στο δεξί της πόδι. Γύρισε το πέλμα της και το κοίταξε. Η κάλτσα είχε σκιστεί και επάνω στο χρυσαφένιο δέρμα της μπορούσε να διακρίνει ένα παράξενο μπλε σημάδι σαν μοντζούρα που διαμορφωνόταν, αργά, σταδιακά, σε... κάτι. Τι σκατά ήταν αυτό; Τι ήταν αυτό;

Σηκώθηκε μέσα απ'τα συντρίμια κι έψαξε για τον Σάρβεθεκ παρότι ο αφύσικος πόνος την ωθούσε να απομακρυνθεί – να φύγει! Αλλά δεν θα έφευγε αν δεν έβρισκε τον Σάρβεθεκ! Δεν θα έφευγε χωρίς αυτόν!

Όταν τον βρήκε θυμήθηκε ότι ήταν πολύ αργά. Το θυμήθηκε. Θυμήθηκε τη μορφή του Χάροντα να στέκεται από πάνω του, όπως είχε σταθεί πάνω από τόσους άλλους, και να παίρνει την ψυχή του στο Έρεβος.

Αλλά δεν χρειαζόταν πραγματικά να το θυμηθεί. Τα σημάδια τής το μαρτυρούσαν. Διάβαζε έναν αδιανόητο κώδικα ολόγυρά του και επάνω του – από τα πέτρινα θραύσματα, από τους λεκέδες στα ρούχα του, από τον τρόπο που ήταν πεσμένο το σώμα του, από τις σκιές, από ένα τρίξιμο της φωτιάς παραδίπλα...

Ήταν νεκρός.

Η Φοίβη αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της.

Ήταν νεκρός.

Είμαι νύφη τώρα... Νύφη του Χάροντα...

Έφυγε από τη ρημαγμένη αίθουσα, τρέχοντας μες στους δρόμους της Πόλης. Τρέχοντας να ξεφύγει από τον πόνο που φλόγιζε το δεξί της πέλμα ανεβαίνοντας σαν φλεγόμενο ερπετό στη ράχη της, δαγκώνοντας τον αυχένα της, το μυαλό της...

(Είχαν περάσει πολλά χρόνια από εκείνο τον μοιραίο γάμο, και είχε σκοτώσει πολλούς καθοδηγημένη από την Πόλη. Ανθρώπους που ήταν όλοι στόχοι. Ανθρώπους που τους ζητούσε ο Χάροντας, ο Ανόφθαλμος, ο καταραμένος γιος του Κρόνου, που το όνομά του λίγιοι στη Ρελκάμνια τολμούν να εκστομίσουν, θεωρώντας το γρουσουζιά.)

Η Φοίβη πήγε στα λιμάνια της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, έχοντας προ πολλού αποφύγει τους κατασκόπους του Πολιτάρχη. Το ήξερε, βέβαια, πως θα προσπαθούσαν να την ακολουθήσουν· δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό. Και ήξερε, επίσης, ότι μπορούσε να τους κάνει να τη χάσουν. Η Πόλη δεν τους αγαπούσε.

Η Φοίβη δεν άργησε να βρει ένα σκάφος που θα απέπλεε για το Εμπορικό Κέντρο στην αντικρινή όχθη του Ριγοπόταμου. Μπορεί η Α' Κατωρίγια Συνοικία να είχε διακόψει κάθε επαφή με τη Β' Ανωρίγια – τη συνοικία απ'όπου ξεκίνησε η επανάσταση του Κάδμου Ανθοτέχνη – μα δεν είχε διακόψει και τις επαφές της με το Εμπορικό Κέντρο. Δεν τη

συνέφερε. Παρότι το Εμπορικό Κέντρο βρισκόταν, τυπικά, υπό την εξουσία της Β' Ανωρίγιας και, άρα, του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Τα πολεοσημάδια την οδήγησαν στο πλοίο που θα έφευγε πιο νωρίς. Η Φοίβη αγόρασε ένα εισιτήριο και επιβιβάστηκε, καθίζοντας στο κατάρτωμα παρά το κρύο, τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι. Μετά από εκείνη, μόνο άλλοι δυο επιβάτες ήρθαν. Και το πλοίο, φορτωμένο με κόσμο, οχήματα, και εμπορεύματα, απέπλευσε. Οι προπέλες του μπήκαν σε κίνηση, οι μηχανές του μούγκριζαν και βούιζαν.

Σε κανένα μισάωρο είχε φτάσει στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου και είχε αράξει σε μια από τις αποβάθρες του πελώριου Εμπορικού Κέντρου. Η Φοίβη αποβιβάστηκε και ανέβηκε σ'έναν τροχίοδρομο που διέσχιζε το Εμπορικό Κέντρο. Τον άφησε να την πάει όσο πιο ανατολικά μπορούσε – προς τη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Το μεσημέρι είχε περάσει όταν βρισκόταν στους δρόμους της ακολουθώντας τα πολεοσημάδια σαν κυνηγόσκυλο. Τα πολεοσημάδια που θα την οδηγούσαν στον στόχο της: τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, τον Κάδμο Ανθοτέχνη.

Αλλά σύντομα συνειδητοποίησε ότι αυτός μάλλον δεν ήταν εδώ. Υπήρχε ένα κενό στην Πόλη εκεί όπου θα έπρεπε να ήταν ο Ανθοτέχνης.

Μέσα στις πυκνές σκιές μετά το σούρουπο, η Φοίβη παγίδεψε έναν υπάλληλο του Πολιταρχικού Μεγάρου της Β' Ανωρίγιας. Είχε ήδη εισβάλει στο τετράκυκλο όχημά του όταν εκείνος μπήκε εκεί για να πάει στο σπίτι του. Η Νύφη του Χάροντα παρουσιάστηκε πίσω του, βάζοντας ένα στιλέτο στον λαιμό του, ζητώντας του να οδηγήσει προς την κατεύθυνση που θα του έλεγε. Ο άντρας υπάκουσε κι εκείνη τού έδωσε οδηγίες παρατηρώντας τα πολεοσημάδια στους δρόμους, πηγαίνοντάς τον σ'ένα μέρος όπου κανείς δεν θα τους ενοχλούσε: μια σήραγγα, δύο επίπεδα κάτω από το έδαφος. Μονάχα ένα κλειστό συνεργείο ήταν εκεί κοντά.

«Τι θέλεις; Ποια είσαι; Μπορώ να σε πληρώσω. Μπορώ να—»

«Δεν ψάχνω για λεφτά,» τον διέκοψε η Φοίβη.

«Τότε;»

«Μια πληροφορία.»

Ο άντρας έμεινε σιωπηλός. Ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του. Ξεροκατάπτε, ενώ το κοφτερό λεπίδι της Θυγατέρας πιεζόταν στον λαιμό του.

«Δεν είσαι ένας οποιοσδήποτε υπάλληλος του Πολιταρχικού Μεγάρου, έτσι δεν είναι; Είσαι αριστοκράτης» – το είχε διακρίνει στα σημάδια της Πόλης – «και είσαι κοντά στον Αλυσοδεμένο Ποιητή» – κι αυτό το είχε διακρίνει στα σημάδια της Πόλης.

«Τι θέλεις;» επανέλαβε εκείνος. «Ποιος σ'έστειλε; Σου είπα: αν θέλεις λεφτά–»

«Δε θέλω λεφτά. Ποιο είναι το όνομά σου;»

«Μάλνεμορ-Νορκλ. Πες μου τι θέλεις και θα το έχεις. Αν κάποιος εχθρός της Β' Ανωρίγιας σε έστειλε, μπορώ να–»

«Πού είναι ο Κάδμος Ανθοτέχνης;»

«Ποιος σε έστειλε;»

Το στιλέτο πιάστηκε περισσότερο στον λαιμό του. «Πού είναι ο Κάδμος Ανθοτέχνης;»

«Δεν είναι εδώ. Άδικα τον ψάχνεις εδώ! Έχει φύγει από τη Β' Ανωρίγια.»

«Πού είναι;»

«Μόνο αυτό θες να μάθεις;»

«Πού είναι;»

«Στην Α' Ανωρίγια. Έχει πάει για πολιτική επίσκεψη· δεν ξέρω πότε θα επιστρέψει. Κανονικά έπρεπε να είχε ήδη επιστρέψει. Έχει δουλειές εκεί, φαίνεται... Μη με σκοτώσεις· δεν έχω καν δει το πρόσωπό σου. Τίποτα δε διακρίνεται μέσ' απ'την κουκούλα σου – δε βλέπω τίποτα απ'τον καθρέφτη μου – σου λέω αλήθεια.»

Η Φοίβη γέλασε παγερά. «Το ξέρω, Μάλνεμορ-Νορκλ.

»Ποιος έχει αναλάβει τα καθήκοντα Αντιπολιτάρχη; Εσύ;» Τα πολεοσημάδια τής έλεγαν ότι ήταν σημαντικός στην τοπική πολιτική σκηνή.

«Όχι. Ο Ερκάνης Ανάντης. Παλιός φίλος του Ανθοτέχνη.» Ακουγόταν κάποια δυσαρέσκεια στη φωνή του. «Γιατί ψάχνεις τον Ανθοτέχνη;»

Το υποπτεύεσαι, σκέφτηκε η Φοίβη. Υποπτεύεσαι ότι θέλω να τον σκοτώσω. Και θα τον προειδοποιήσεις τηλεπικοινωνιακά μόλις έχω φύγει. «Θέλω ακόμα κάτι από εσένα, Μάλνεμορ-Νορκλ.»

«Θα το έχεις, αν είναι μέσα στις δυνάμεις μου.»

«Το όχημά σου.» Το λεπίδι της έσκισε τον λαιμό του.

Η Φοίβη πέταξε το νεκρό σώμα έξω από το τετράκυκλο όχημα, κάθισε στη θέση του οδηγού, και έβαλε τους τροχούς σε κίνηση.

Το κυνήγι της συνεχιζόταν.

Στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.

«Πού είναι ο Μάλνεμορ-Νορκλ;» ρωτούσε ο Ερκάνης, το πρωί, μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο, αλλά κανείς δεν μπορούσε να του δώσει απάντηση. Κανείς δεν είχε δει τον αριστοκράτη να εμφανίζεται σήμερα.

Ο Ερκάνης τον είχε ήδη καλέσει επανειλημμένως στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, μα εκείνος δεν απαντούσε. Ο πομπός ακουγόταν να χτυπά αλλά κανένας δεν αποδεχόταν την κλήση.

Τώρα, ο Ερκάνης κάλεσε τον επικοινωνιακό δίαυλο στο σπίτι του Μάλνεμορ-Νορκλ, χρησιμοποιώντας τον δίαυλο στο Γραφείο του Πολιτάρχη.

Η γυναίκα του Μάλνεμορ απάντησε, και ακουγόταν ταραγμένη, φοβισμένη, μέσα από το μεγάφωνο. «Δεν τον έχω δει καθόλου,» είπε. «Έπρεπε να ήταν εδώ χτες βράδυ. Έπρεπε να είχε έρθει. Αλλά δεν τον έχω δει καθόλου. Με είχε καλέσει για να μου πει ότι θα ερχόταν. Τον περίμενα μα δεν ήρθε. Έχω βάλει κάποιους να ψάξουν γι' αυτόν.»

«Τι σας είπαν;»

«Δεν τον έχουν βρει ακόμα. Δεν ξέρουν πού μπορεί να είναι. Δεν είναι στο Πολιταρχικό Μέγαρο, έτσι;»

«Όχι, κυρία μου, δεν—»

«Ούτε τον είδατε καθόλου χτες βράδυ; Μήπως ήρθε να σας μιλήσει;»

«Όχι, όχι. Εγώ έφυγα πριν από αυτόν από το Πολιταρχικό Μέγαρο.»

«Ω Κρόνε... Ω Κρόνε...»

«Θα τον βρούμε, μην ανησυχείτε. Δε μπορεί νάχει εξαφανιστεί,» είπε ο Ερκάνης, αν και είχε ένα πολύ κακό προαίσθημα για την όλη υπόθεση. Ο Μάλνεμορ-Νορκλ δεν ήταν από τους ανθρώπους που εξαφανίζονταν χωρίς καμία προειδοποίηση· ήταν πάντα πολύ συγκροτημένος και συνετός. Παρότι ο Ερκάνης δεν τον συμπαθούσε και τόσο, όφειλε να παραδεχτεί ότι ήταν πολύτιμος σύμμαχος για τη διοίκηση της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Πολλές φορές είχε σκεφτεί ότι ίσως ο Κάδμος έπρεπε να είχε αφήσει εκείνον για Αντιπολιτάρχη. Εγώ ένας μυστικι-

στής είμαι, όχι πολιτικός. «Θα σας ειδοποιήσω μόλις έχουμε νέα,» υποσχέθηκε τώρα στη γυναίκα του Μάλνεμορ.

«Κάντε κάτι, σας παρακαλώ, κύριε Αντιπολιτάρχη!»

«Θα κάνω ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατό. Το υπόσχομαι.»

Καθώς έκλεινε τον επικοινωνιακό δίαυλο, ο Ερκάνης σκέφτηκε: *Μακάρι ο Κάδμος να ήταν εδώ, και η Καρζένθα. Και οι συμμορίτες.* Οι συμμορίτες ίσως τώρα να μπορούσαν να βοηθήσουν πολύ.

Αλλά ο Ερκάνης είχε ακόμα κάποιους έμπιστους ανθρώπους στη διάθεσή του, και σκόπευε να τους χρησιμοποιήσει.

Αναρωτιόταν, όμως: ποιος μπορεί να είχε απαγάγει, ή σκοτώσει, τον Μάλνεμορ-Νορκλ; Και γιατί;

/8\

Η Κορίνα, επιστρέφοντας στο σήμερα, συναντά μια αλλόκοτη οπτασία που την τρομάζει και, έχοντας τραβήξει φωτογραφίες από το παρελθόν, πηγαίνει να βρει τον Θόρινταλ για να του ζητήσει να εκπληρώσει μια υπόσχεση, οδηγώντας τον σ'ένα κυνήγι μέσα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία και, συγχρόνως, μιλώντας του για το παρελθόν και για άλλα πράγματα, προτού γίνει μια μοιραία συνάντηση ενώ ο Κάδμος ακούει κάποια μάλλον ανησυχητικά νέα...

Η Κορίνα γλιστρούσε πάνω στα κυματοειδή ρεύματα του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια, όπου ο χώρος και ο χρόνος δεν ήταν παρά ένας χάρτης απλωμένος προς άπειρες κατευθύνσεις. Αναζητούσε τη Φοίβη ξανά, και τη βρήκε να μιλά στον Πολιτάρχη Σελασφόρο Χορονίκη, όπως πριν· αλλά τώρα δεν έμεινε εκεί: την ακολούθησε όσο πιο προσεχτικά τής επέτρεπαν τα ενεργειακά ρεύματα. Η Αδελφή της είχε πάει στα λιμάνια της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, είχε πάρει πλοίο από εκεί, είχε αποβιβαστεί στο Εμπορικό Κέντρο στην αντικρινή όχθη του Ριγοπόταμου, και μετά είχε κατευθυνθεί προς τη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Οι ενεργειακές ροές έγιναν μπερδεμένες εκεί, και η Κορίνα μπλέχτηκε στον λαβύρινθό τους, αλλά δεν άργησε να φτάσει μπροστά σ'ένα πτώμα.

Ένας νεκρός άντρας ήταν πεσμένος μέσα σε μια σήραγγα της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, στην περιφέρεια που ονομαζόταν Χρυσοί Λόφοι. Ο Μάλνεμορ-Νορκλ. Ο λαϊμός του ήταν σκισμένος από μικρή λεπίδα, παρατήρησε η Κορίνα, και σκέφτηκε: *Ναι, μάλλον αυτή το έκανε...* Δεν ήταν σίγουρη ότι τον είχε σκοτώσει η Φοίβη. Δεν ήταν πάντοτε όλα ευδιάκριτα μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, δεν ήταν πάντοτε εύκολο να φτάσεις ακριβώς εκεί όπου ήθελες, να δεις ακριβώς τη χρονική στιγμή που ήθελες να δεις. Και η Κορίνα δεν είχε χρόνο να ψάξει περισσότερο (προσωπικό χρόνο – διάρκεια επαφής με το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια – τελείως διαφορετικός χρόνος από τον αντικειμενικό της

Ατέρμονης Πολιτείας)· έπρεπε να μάθει πού βρισκόταν η Φοίβη *τώρα*. Σήμερα το πρωί.

Ακολούθησε ξανά τις χωροχρονικές ροές, με προσοχή. Βρήκε την Α-δελφή της να οδηγεί προς τα ανατολικά, διασχίζοντας τους δρόμους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Ήταν νύχτα. Δεν είχε ξημερώσει ακόμα. *Δεν έχω φτάσει ακόμα στη σημερινή ημέρα*. Η Κορίνα ήταν βέβαιη πως δεν έκανε λάθος σ' αυτό.

Η Φοίβη οδηγούσε ένα τετράκυκλο όχημα. Ήταν του Μάλνεμορ-Νορκλ; Το πήγε ως τα σύνορα με την Α' Ανωρίγια Συνοικία. Τα πέρασε, μπαίνοντας στους χτυπημένους από τις πολεμικές συγκρούσεις δρόμους της. Κανείς δεν τη σταμάτησε, γιατί δεν έμοιαζε για ύποπτη: ένα απλό τετράκυκλο όχημα οδηγούσε.

Σταμάτησε, τελικά, σ' ένα πανδοχείο μες στη νύχτα. Στη Χρυσόνομη.

Και το πρωί... πού βρισκόταν το πρωί;

Οι ενεργειακές ροές γίνονταν μπλεγμένες ξανά. Η Κορίνα σκόνταψε επάνω τους. Δεν μπορούσε να κρατηθεί άλλο μες στο ενεργειακό πλέγμα, και δεν ήθελε να κάνει κανένα λάθος και να μετατοπιστεί το υλικό της σώμα σε τυχαίο τόπο και χρόνο – όχι τώρα που ο Κάδμος κινδύνευε από τη Νύφη του Χάροντα.

Η Κορίνα επέστρεψε εκεί όπου, με τη χρήση του φυλαχτού, είχε φτάσει στο τέλος της *διαδρομής*.

Και είχε, ξαφνικά, την αίσθηση ότι κάτι την παρακολουθούσε – κάτι ήταν πίσω της. Στο ενεργειακό πλέγμα, ή στον υλικό κόσμο;

Η Κορίνα στεκόταν τώρα σ' έναν δρόμο της Αστροβόλου, κάτω από μια γέφυρα όπου οχήματα περνούσαν. Ήταν πρωί. Στο χέρι της βαστούσε το αρχαίο φυλαχτό.

Στράφηκε πίσω της για να δει αν όντως κάποιος την κατασκόπευε: και διέκρινε μια φιγούρα μέσα από τις σκιές της γέφυρας. Μια γυναίκα, φιγούρα. Η οποία λαμπύριζε με τρόπο τελείως αλλόκοτο. Σαν να ήταν φτιαγμένη από αχνό φως. Ασταθές αχνό φως. Κάποιου είδους ενέργεια, ίσως.

Έκανε ένα βήμα προς την Κορίνα, μοιάζοντας με παλλόμενη οπτασία-α-

-και η Κορίνα νόμιζε, απρόσμενα, ότι κοίταζε τον καθρέφτη. Νόμιζε ότι αυτός ήταν ο εαυτός της.

Η γυναίκα αντίκρυ της, όμως, δεν είχε χαρακτηριστικά. Τα χαρακτηριστικά της ήταν κρυμμένα πίσω από ρέουσα ενέργεια. Ή, ίσως, να ήταν ακόμα *ασχημάτιστα*.

«Ποια...;» ψέλλισε η Κορίνα, νιώθοντας τρομαγμένη όπως ποτέ ξανά στη μακροχρόνια ζωή της. «Ποια...;»

Η ενεργειακή φιγούρα προκαλούσε, με την κίνησή της, παράδοξες αναταράξεις στις σκιές. Σαν οι σκιές να ήταν νερό. Και συνέχισε να βαδίζει προς την Κορίνα. Απλώσε το χέρι της προς αυτήν. Σιωπηλά. Αν και τώρα ένα υπόκωφο τρίζιμο ακουγόταν–

Η ενεργειακή οπτασία *σκόνταψε* – ή, μάλλον, ο χώρος γύρω της έγειρε υπερφυσικά, έτσι ώστε να τη ρίξει κάτω – και χάθηκε μες στις σκιές και στο πλακόστρωτο.

Η Κορίνα ήταν κοκαλωμένη στη θέση της, νιώθοντας παγωμένη, νιώθοντας τον λαιμό της ξερό.

Τι ήταν αυτό που είχε αντικρίσει;

Τι διάλογος του Σκοτοδαίμονος ήταν αυτό που είχε αντικρίσει;

Αισθανόταν τα Αινίγματα ταραγμένα από την παρουσία του. Προσπάθησε, μέσω του δεσμού της μαζί τους, να πάρει πληροφορίες. Ήξεραν κάτι; Καταλάβαιναν τι ήταν η ενεργειακή οπτασία;

Οι απαντήσεις που κατόρθωσε να λάβει (χωρίς λόγια· με άμεση γνώση) ήταν αρνητικές. Τα Αινίγματα γνώριζαν ό,τι γνώριζε κι εκείνη.

Τίποτα.

Ευτυχώς, δεν έπρεπε να μπει πάλι στο ενεργειακό πλέγμα. Ευτυχώς, είχε φροντίσει να τραβήξει φωτογραφίες της Φοίβης από χτες. Το φανταζόταν ότι ο Θόρινταλ πιθανώς να τις χρειαζόταν. Όλοι οι μάγοι που έκαναν εντοπισμούς ήταν απαραίτητο να έχουν κάποια γνώση εκείνου που προσπαθούσαν να βρουν. Είτε ήταν σαμάνοι είτε όχι, το ίδιο ίσχυε.

Η Κορίνα είχε ταξιδέψει πίσω στον χρόνο, αναζητώντας τη Φοίβη, σκαλίζοντας το παρελθόν της. Δεν μπορούσε να αλλάξει τίποτα εκεί· δεν μπορούσε να παρέμβει. Η Πόλη θα τη σταματούσε. Οι ενεργειακές ροές του παρελθόντος ήταν σκληρές· δεν αλλοιώνονταν. Αλλά αυτό που ήθελε να κάνει η Κορίνα δεν θα άλλαζε το παρελθόν· απλώς ίσως

να άλλαζε το μέλλον. Και προς τα εκεί οι ενεργειακές ροές ήταν ευλύγιστες και ευμετάβλητες.

Η Κορίνα είχε παρακολουθήσει τη Φοίβη μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο. Μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία. Την είχε δει να ταξιδεύει και να σκοτώνει. Την είχε δει να τρώει και να κοιμάται με διάφορους εραστές. Συνεχώς πήγαινε απ'το ένα μέρος στο άλλο η Νύφη του Χάροντα, αναζητώντας στόχους. Η Πόλη την οδηγούσε σ'αυτούς. Και η Κορίνα αναρωτιόταν πώς και γιατί. Επιθυμούσε η Πόλη όντως να πεθάνουν κάποιοι άνθρωποι; Ήταν η Πόλη ζωντανή τελικά; Η Κορίνα το είχε ξαναυποπτευθεί αυτό, ειδικά όταν δεν μπορούσε να αλλάξει το παρελθόν...

Αλλά ίσως η Φοίβη απλώς να έβλεπε ό,τι ήθελε να δει. Ίσως να έβλεπε αυτούς που εκείνη έκρινε ότι, για κάποιο λόγο, έπρεπε να πεθάνουν και νόμιζε ότι η Πόλη την πρόσταζε να τους σκοτώσει.

Η Κορίνα ήταν βέβαιη πως η Φοίβη δεν ήταν καλά στα μυαλά της. Είχε αναγεννηθεί ως θυγατέρα της Πόλης υπό πολύ τρομαχτικές συνθήκες· η Κορίνα το είχε δει μέσα από τις χρονορροές, σαν εφιαλτικό όνειρο. Ένας αιματοβαμμένος γάμος στην Ακροδάκτυλη. Η Φοίβη ήταν η μόνη που είχε ζήσει σ'εκείνη την αίθουσα καθώς, μάλλον, οι θεραπευτικές της δυνάμεις ως θυγατέρα είχαν απότομα ενεργοποιηθεί. Είχε σηκωθεί και είχε αντικρίσει τέσσερις νοσταλγούς του Λευκού (μια φατρία που πλέον δεν υπήρχε πουθενά στη Ρελκάμνια). Τους είχε σκοτώσει όλους, με τρομερή ευκολία. Λες και ήταν, από χρόνια, επαγγελματίας δολοφόνος.

Από τότε δεν είχε πάψει να σκοτώνει.

Ο νους της είχε σαλέψει.

Η καημένη η Φοίβη... Αλλά τώρα θα μπορούσε να φανεί χρήσιμη στην Κορίνα. Πολύ χρήσιμη. Φτάνει να καταφέρω να συνεννοηθώ μαζί της...

Είχε βρει μια στιγμή στο παρελθόν που τη βόλευε και είχε πηδήσει έξω από το ενεργειακό πλέγμα. Το σώμα της – το υλικό της σώμα – είχε παρουσιαστεί πάνω σ'ένα μπαλκόνι. Από κάτω της ήταν μια συμμορία εφτά αντρών και μιας γυναίκας. Η Φοίβη τούς σκότωνε τον έναν μετά τον άλλο, μ'ένα ξιφίδιο στο αριστερό χέρι κι ένα μακρύ ρόπαλο με καρφιά στο δεξί. Τρεις συμμορίτες είχαν ήδη πέσει. Οι υπόλοιποι προσπαθούσαν να την κυκλώσουν, αλλά εκείνη δεν τους άφηνε. Και συνε-

χώς τους χτυπούσε. Ακόμα ένας έπεσε, και τώρα η Φοίβη πλησίαζε τη μοναδική γυναίκα της συμμορίας, η οποία στροβίλιζε μια αλυσίδα στα χέρια της, αρκετά επιδέξια.

Η Κορίνα έβγαλε μια φωτογραφική μηχανική από την τσάντα της και τράβηξε κάμποσες φωτογραφίες της Φοίβης, από διάφορες μεριές. Ήταν σίγουρη, μάλιστα, πως η Αδελφή της δεν είχε καταλάβει τίποτα· δεν είχε δει κανένα πολεοσημάδι που να την προειδοποιεί ότι τη φωτογράφιζαν, ότι δεν κατασκόπευαν. Ήταν απορροφημένη στον θάνατο που μοίραζε, η Νύφη του Χάροντα.

Η Κορίνα είχε φύγει, τότε, από το μπαλκόνι αρχίζοντας πάλι ν'ακολουθεί τη *διαδρομή* που διέκρινε μέσα από τα σημάδια στο φυλαχτό. Όταν έφτασε στο τέλος της, το δεξί της πόδι μαγνητίστηκε κάτω, ως συνήθως, και το μυαλό της γλίστρησε στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια.

Αναζήτησε τον τόπο και τον χρόνο που θεωρούσε παρόν της, κι όταν τους βρήκε πήδησε έξω από το πλέγμα, παίρνοντας υλική υπόσταση.

Αλλά δεν ήταν ακριβώς εκεί όπου έπρεπε, είχε διαπιστώσει πολύ σύντομα. Ήταν κανένα δεκάλεπτο προς το μέλλον.

Αυτό δεν είχε, όμως, και πολλή σημασία. Δεν άλλαζε τίποτα στα σχέδιά της.

Είχε τώρα φωτογραφίες της Νύφης του Χάροντα, και θα διαμόρφωνε το μέλλον όπως εκείνη θεωρούσε σωστό.

Οι Νομάδες των Δρόμων δούλευαν για δεύτερη μέρα στο Μεγάλο Λιμάνι της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, βοηθώντας στην ανοικοδόμηση της περιοχής. Ο Βάρνελ-Αλντ είχε στείλει κάποιους μηχανικούς, πολεοδόμους, και αρχιτέκτονες για να τους κατευθύνουν, και τους είχε δώσει και μηχανήματα κατάλληλα για τέτοιες εργασίες. Μουγκρητά μηχανών αντηχούσαν, τώρα, καθώς και ο θόρυβος από πέτρες που σπάνε ή που κατρακυλούν μέσα σε καρότσες. Σκόνη είχε σηκωθεί σαν ομίχλη μέσα στο παγερό πρωινό.

Κανένας από τους Νομάδες που δούλευαν δεν κρύωνε, παρά την έντονη ψύχρα και την υγρασία. Μερικοί, μάλιστα, είχαν γδυθεί από τη μέση κι επάνω. Και ο Θόρινταλ άκουσε αρκετούς να κάνουν σχόλια για την Ηχώ, η οποία ήταν ντυμένη μόνο μ'έναν σφιχτοδεμένο στηθόδε-

σμο, ένα μαύρο εφαρμοστό παντελόνι, και μπότες. Τα σχόλια δεν ήταν κακεντρεχή· ήταν μάλλον κολακευτικά, αν και κάποια από αυτά χυδαία. Η Λάρνια, που δούλευε κοντά στον Θόρινταλ, ήταν επίσης ελαφρά ντυμένη, αλλά όχι τόσο ελαφρά.

Έχτιζαν έναν διαλυμένο τοίχο μιας πολυκατοικίας που είχε χτυπηθεί από τις συγκρούσεις και από τη μια μεριά ήταν σχεδόν τελείως κατεστραμμένη ενώ από την άλλη έστεκε αρκετά καλά. Ο πολεοδόμος και η αρχιτέκτονας είχαν συμφωνήσει να μην τη γκρεμίσουν και να τη φτιάξουν από την αρχή, αλλά απλώς να τη «μπαλώσουν», όπως είχαν χαρακτηριστικά πει.

Του Θόρινταλ δεν του φαινόταν για μπάλωμα αυτό, μα τον Κρόνο! Εκτός αν θεωρείται μπάλωμα το να ράβεις ξανά το μισό πουκάμισο...

«Ξέρεις κάτι;» του είπε η Λάρνια.

«Τι;»

«Θα ήθελα πολύ να σε δω να δουλεύεις σαν τον Βίκτορα...»

Ο Βίκτορας, που ήταν παραδίπλα, πιασμένος σε μια σκαλωσιά, δεν φορούσε τίποτα από τη μέση κι επάνω.

«Θα το ήθελες, ε;»

Η Λάρνια μειδίασε. «Ναι.»

«Όταν κάνει λιγότερο κρύο, ίσως.»

«Σε μερικές μέρες θα είναι χειμώνας...»

«Υπομονή μέχρι το καλοκαίρι.»

Η Λάρνια μόρφασε, αναποδογυρίζοντας τα μάτια, ενώ μύστριζε ένα σημείο του τοίχου που είχαν αρχίσει να φτιάχνουν.

«Αν η Εύνοια ζούσε δεν θα κάναμε τους δούλους τώρα!»

Ο Θόρινταλ στράφηκε να κοιτάξει αυτόν που είχε μιλήσει. Τον έλεγαν Ερέσναλ, και ήταν ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων.

«Δεν είν' αυτές δουλειές για εμάς,» συνέχισε να λέει. «Είμαστε οι Νομάδες. Δεν είμαστε χτίστες! Και ούτε προτού συναντήσουμε την Εύνοια ζούσαμε έτσι!»

«Δε θα μείνουμε για πάντα εδώ,» του είπε η Μαρίνα, πιασμένη σε μια σκαλωσιά, με τα πόδια της τυλιγμένα γύρω από ένα σίδερο και το ένα της χέρι επίσης γαντζωμένο εκεί, ενώ με το άλλο μύστριζε κάτι πέτρες. «Πώς αλλιώς να πληρώσουμε τον Ανθοτέχνη για-;»

«Ο Ανθοτέχνης μάς ταΐζει για να του δουλεύουμε!» μούγκρισε ο Ερέσναλ, βάζοντας μια πέτρα επάνω σ'ένα από τα μυστρισμένα σημεία.

«Δε μας δίνει τίποτα παραπάνω. Μας έχει σα δούλους του! Θα συνεχίσει να απαιτεί υπηρεσίες από εμάς για πάντα!»

«Έχει κάποιο δίκιο,» είπε ένας άλλος Νομάδας.

«Μπορεί,» είπε ένας τρίτος, «αλλά δεν είναι τώρα συνετό να λέγονται αυτά τόσο φωναχτά. Τι θέτε, να μας διώξουν από δω; Χωρίς την Εύνοια τι θα κάνουμε;»

«Εσείς ίσως να μην ξέρετε τι να κάνετε,» τους είπε ο Ερέσναλ πιάνοντας ακόμα μια πέτρα. «Εμείς, όμως, ξέρουμε!»

«Ποιοι είναι οι 'εμείς' και οι 'εσείς', Ερέσναλ, μα τον Κρόνο;» είπε η Μαρίνα. «Είμαστε χωρισμένοι τώρα;»

«Ξεχνάς ποιοι ήταν μαζί με την Εύνοια από την αρχή. Ξεχνάς ότι εμείς ήμασταν μαζί της από την αρχή!»

«Τώρα, όμως, είμαστε όλοι ενωμένοι, Ερέσναλ.» Ήταν η Ηχώ που είχε μιλήσει, έχοντας πλησιάσει. «Και έχει δίκιο ο Κλεάνθης: μην τα λες αυτά τόσο δυνατά. Μέχρι κι εγώ σε άκουσα – από εκεί.» Έδειξε. «Για την ώρα, βοηθάμε στην ανοικοδόμηση τούτου του μέρους, και ο Κάδμος Ανθοτέχνης είναι φίλος μας. Όχι άλλες τέτοιες κουβέντες, εντάξει;»

Ο Ερέσναλ απέφυγε το βλέμμα της, και δεν απάντησε.

Η Ηχώ απομακρύνθηκε ξανά.

Ο Θόρινταλ αισθάνθηκε ένα χέρι στον ώμο του. Στράφηκε ξαφνιασμένος. Αντίκρισε, μέσα από μια κουκούλα, ένα πορφυρόδερμο πρόσωπο με πράσινα μάτια. Η Κορίνα.

«Έλα μαζί μου,» του ζήτησε. «Ήρθε η ώρα που λέγαμε.»

Κανείς άλλος δεν έμοιαζε να της έχει δώσει σημασία, σαν να ήταν φάντασμα, τυλιγμένη στη γκρίζα κάπα της και κουκουλωμένη, μες στο ψυχρό πρωινό, με τη θολούρα από τις σκόνες της ανοικοδόμησης να απλώνεται παντού.

«Έρχομαι,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ.

Η Λάρνια γύρισε για να δει σε ποιον μιλούσε. «Τι...;» έκανε, μην αναγνωρίζοντας την Κορίνα.

«Επιστρέφω σε λίγο,» της είπε ο σαμάνος, κι ακολούθησε τη Θυγατέρα της Πόλης μες στη θολούρα.

«Πού πας, Θόρινταλ;» του φώναξε η Λάρνια.

«Επιστρέφω σε λίγο!» Δεν γύρισε να την κοιτάξει.

Η Λάρνια συνοφρυώθηκε. Ανήσυχη. Ποια ήταν αυτή η κουκουλωμένη γυναίκα; αναρωτήθηκε. Η Σορέτα; Ή, μήπως, η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου; Όχι, δεν νόμιζε ότι ήταν καμία απ'αυτές. Ποια, τότε;

Έτσι όπως είχε εμφανιστεί... και όπως ο Θόρινταλ την είχε ακολουθήσει...

Σαν φάντασμα ήταν! Και θύμιζε στη Λάρνια... της θύμιζε τη Μιράντα, για κάποιο λόγο. Αλλά δεν μπορεί να ήταν αυτή! Η Μιράντα είχε εξαφανιστεί, δεν ήταν πια εδώ.

Ποια άλλη, όμως, θα ακολουθούσε έτσι ο Θόρινταλ; Ποια άλλη, εκτός από τη Μιράντα ή την Εύνοια;

Ήταν σαν οι δυο τους – ο σαμάνος και η μυστηριώδης γυναίκα – να το είχαν συμφωνήσει από πριν. Τι του είχε πει; Η Λάρνια δεν είχε ακούσει καλά, αλλά νόμιζε πως είχε πει *Ήρθε η ώρα που σου έλεγα, ή κάτι τέτοιο.*

Αφήνοντας το μυστρί της, έκανε να βαδίζει προς τη μεριά όπου ο Θόρινταλ είχε χαθεί μες στη θολούρα μαζί με τη μυστηριώδη γυναίκα. Όμως ένα χέρι έπιασε το γυμνό μπράτσο της.

«Πού πας;» τη ρώτησε ο Κλεάνθης. «Έχουμε δουλειά, Λάρνια.»

«Ο Θόρινταλ...»

«Τι;»

«Έφυγε! Δεν τον είδες;»

«Όχι.» Ο Κλεάνθης κοίταξε τριγύρω. «Κάπου εδώ θα είναι...»

«Πάω να τον βρω– Ε! Σταμάτα να με κρατάς, θα σε μπατσίσω!»

«Κάποια άλλη δουλειά θα είχε ο σαμάνος, Λάρνια. Μείνε δω· σε χρειάζομαστε. Θα επιστρέψει σε λίγο. Λες να εξαφανιστεί;»

«Προτιμάς να είσαι ψηλά όταν προσπαθείς να εντοπίσεις κάποιον, έτσι;» είπε η Κορίνα, καθώς βάδιζαν.

«Ναι.»

Τον οδήγησε μέσα σε μια πολυκατοικία που δεν ήταν κατεστραμμένη από τις πολεμικές συγκρούσεις. Μπήκαν στον ανελκυστήρα και πάτησε το κουμπί για τον τελευταίο όροφο. Φτάνοντας εκεί, η πόρτα άνοιξε αυτόματα μπροστά τους. Βγήκαν από τον θάλαμο και η Κορίνα προπορεύτηκε ξανά. Ανέβηκαν μερικά σκαλοπάτια και βρέθηκαν στην ταράτσα της πολυκατοικίας, ανάμεσα σε κεραίες.

«Είναι εδώ αρκετά ψηλά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. Φαινόταν σχεδόν όλο το Μεγάλο Λιμάνι από τούτη την οροφή. Φαίνονταν και οι Νομάδες των Δρόμων που εργάζονταν για την ανοικοδόμηση διάφορων οικοδομημάτων, χωρισμένοι σε ομάδες από τους ανθρώπους του Βάρνελ-Αλντ.

Η Κορίνα έδωσε στον σαμάνο μερικές φωτογραφίες. «Αυτή είναι που θέλω να βρεις.»

Ο Θόρινταλ τις κοίταξε. Έδειχναν όλες μια γυναίκα με δέρμα χρυσό και μαλλιά μαύρα και κοντά. Την έδειχναν σε διάφορες πολεμικές στάσεις. Ο φωτογράφος – όποιος κι αν ήταν – ίσως η ίδια η Κορίνα – πρέπει να την είχε φωτογραφίσει ενώ εκείνη αντιμετώπιζε κάποιους αντιπάλους. Σε ορισμένες εικόνες φαίνονταν κι αυτοί εν μέρει.

«Ποια είναι;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Είναι θυγατέρα της Πόλης;»

«Σου είπα: δεν έχει σημασία. Απλά να τη βρεις θέλω. Σκοπεύω να της μιλήσω, όχι να της κάνω κακό. Εκείνη, αντιθέτως, θα μας βάλει σε πολλούς μπελάδες αν την αφήσω...»

«Θα δολοφονήσει τον Ανθοτέχνη...»

«Μην αμφιβάλλεις ότι θα τα καταφέρει, Θόρινταλ.»

«Όταν ήρθες και μου μίλησες, χτες βράδυ, δεν περίμενα ότι θα ξαναρχόσουν να με βρεις τόσο σύντομα, Κορίνα. Νόμιζα ότι θα περνούσαν τουλάχιστον μια, δυο μέρες.»

«Δεν ήμουν σίγουρη πότε η φίλη μας θα ήταν εδώ.»

«Και τώρα είναι εδώ;»

Η Κορίνα ένευσε.

«Αφού ξέρεις ότι είναι εδώ, πώς είναι δυνατόν να μην ξέρεις πού βρίσκεται;»

«Θα την εντοπίσεις ή όχι;» είπε μόνο η Κορίνα.

Ο Θόρινταλ ήταν σιωπηλός για μερικές στιγμές. Υπήρχε κάποια διαφορά στην όψη της; αναρωτήθηκε, παρατηρώντας την. Είχε την εντύπωση πως υπήρχε· πως κάτι... κάτι είχε αλλάξει στο πρόσωπο της Κορίνας, σε σχέση με τις προηγούμενες φορές που την είχε δει. Τι, όμως; Ήταν πολύ δύσκολο να διακρίνεις οτιδήποτε πάνω σ' αυτή τη γυναίκα.

Γιατί σε παραξενεύει, ανόητε; Ξεχνάς ποια είναι; «Εντάξει,» της αποκρίθηκε. «Θα τη βρω.»

Κάθισε οκλαδόν επάνω στην ταρατσα, έβγαλε το κομπολόι του, κι άρχισε να το χτυπά – κλακ-τακ, κλακ-τακ, τακ-κλακ-τακ – ενώ είχε στη

μνήμη του, έντονα, πολύ έντονα, την εικόνα της γυναίκας από τις φωτογραφίες και, συγχρόνως, άφηνε το μυαλό του να έρθει σε επαφή με τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες που απλώνονταν ολόγυρά του. Η νόησή του βάδισε πάνω στο τηλεπικοινωνιακό πλέγμα σαν αόρατη αράχνη, ψάχνοντας... ψάχνοντας... ψάχνοντας... προς κάθε κατεύθυνση.....

.....Ένα ίχνος· ναι, αυτή ήταν μάλλον· και δεν ήταν μακριά. Πού ακριβώς; Αδύνατον να είναι βέβαιος· δεν γνώριζε την Α' Ανωρίγια τόσο καλά. Δεν τη γνώριζε καθόλου καλά. Και ήταν πάντα δύσκολο να εντοπίσεις ένα μόνο άτομο. Πόσω μάλλον ένα άτομο που έχεις δει μονάχα σε φωτογραφία.

Ο Θόρινταλ άνοιξε τα μάτια του, παύοντας να χτυπά το κομπολόι. «Βόρεια είναι,» είπε στην Κορίνα καθώς σηκωνόταν όρθιος.

«Πού;»

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά δεν πρέπει νάναι μακριά.»

«Μέσα στο Μεγάλο Λιμάνι;»

«Όχι. Μάλλον όχι. Πέρα από αυτό.»

«Στην Αστροβόλο;»

«Πιθανώς.»

«Πέρα από την Αστροβόλο;»

«Αποκλείεται.»

«Στη Χρυσόνομη;»

«Μπορεί. Δεν ξέρω πώς ακριβώς είναι ο χάρτης. Είναι η Χρυσόνομη βόρειά μας; Νόμιζα πως η Αστροβόλος ήταν βόρεια του Μεγάλου Λιμανιού.»

Η Κορίνα έβγαλε έναν χάρτη μέσα από την κάπα της. Τον ξεδίπλωσε και έδειξε στον σαμάνο με το δάχτυλό της. Ένα τμήμα της Χρυσόνομης βρισκόταν ανάμεσα στο Μεγάλο Λιμάνι και στην Αστροβόλο, χωρίς να χωρίζει τελείως τις δύο περιφέρειες.

«Χμμ,» έκανε ο Θόρινταλ παρατηρώντας τη γεωγραφία του μέρους, προσπαθώντας μες στο μυαλό του να την παραλληλίσει με το τηλεπικοινωνιακό πλέγμα όπου είχε βαδίσει πνευματικά. «Αν είναι στη Χρυσόνομη,» είπε, «θα είναι κάπου στα άκρα της. Εδώ, ίσως.» Έδειξε τα όρια της Χρυσόνομης, ανάμεσα στο Μεγάλο Λιμάνι και στην Αστροβόλο.

«Δε μπορείς να κάνεις καλύτερο εντοπισμό;» ρώτησε η Κορίνα.

«Θα έπρεπε να χείρεσαι που κατάφερα να την εντοπίσω καν. Δεν την ξέρω καθόλου. Πρώτη φορά τη βλέπω.»

«Αν πάμε πιο κοντά της;»

«Θα μπορούσα να ξαναπροσπαθήσω.»

«Πάμε τότε.»

Καθώς κατέβηκαν από την ταράτσα της πολυκατοικίας και βγήκαν από την είσοδό της, ο πολεοπλάστης παρουσιάστηκε δίπλα τους γνέφοντας με την ουρά του στον Θόρινταλ. Στεκόταν πάνω σ'ένα σταθμευμένο δίκυκλο. Ο σαμάνος πέρασε από κοντά του και τον άφησε να πιαστεί στη δερμάτινη καπαρντίνα του, να χωθεί μέσα σε μια μεγάλη τσέπη της. Παρότι δούλευε πιο πριν, μαζί με τους άλλους Νομάδες, δεν ήταν τόσο ελαφρά ντυμένος όσο οι περισσότεροι από αυτούς. Κρύωνε. Και δεν είχε προλάβει να ζεσταθεί προτού η Κορίνα τού ζητήσει να την ακολουθήσει.

«Δε σε πειράζει ο φίλος μου, ελπίζω,» της είπε, ενώ δεν είχαν πάψει καθόλου να βαδίζουν.

«Αν δεν μας κάνει προβλήματα, όχι δεν με πειράζει.»

«Δε νομίζω νάχει τέτοιο σκοπό.»

Ο Θόρινταλ την ακολούθησε ως ένα σταθμευμένο τετράκυκλο όχημα. Η Κορίνα άγγιξε ένα σημείο επάνω στη μία από τις δύο μπροστινές πόρτες του και άνοιξαν και οι δύο αυτόματα: σηκώθηκαν προς τα πάνω, σαν φτερούγες. Το σημείο πρέπει να ήταν κάποιου είδους αισθητήρας ο οποίος αναγνώριζε το άγγιγμά της, υπέθεσε ο Θόρινταλ.

Η Κορίνα κάθισε μπροστά στο τιμόνι και ο σαμάνος κάθισε δίπλα της στη θέση του συνοδηγού. Με το πάτημα ενός πλήκτρου από το χέρι της Θυγατέρας οι πόρτες που θύμιζαν φτερούγες κατέβηκαν πάλι, κλείνοντας. Με το γύρισμα ενός διακόπτη η μηχανή ενεργοποιήθηκε, και η Κορίνα άρχισε να οδηγεί. Η κονσόλα ήταν γεμάτη φωτάκια, πλήκτρα, και ενδείξεις. Είχε και μια μικρή οθόνη όπου φαινόταν ο χάρτης της Α' Ανωρίγιας και η θέση του οχήματος επάνω του ως κόκκινη ρόδα.

«Είσαι σίγουρη ότι θα σκοτώσει τον Ανθοτέχνη; Τόσοι σωματοφύλακες τον φρουρούν.»

«Η φίλη μας είναι καλή στη δουλειά της. Πολύ καλή. Θα τα καταφέρει.»

«Μπορείς όντως να βλέπεις το μέλλον;» Έτσι είχε πει η Μιράντα: ότι η Κορίνα έβλεπε μέσα στον χρόνο, μέσω εκείνου του αρχαίου φυλαχτού.

«Το μέλλον συνεχώς διαμορφώνεται, θόρινταλ. Δεν είναι ποτέ σταθερό,» αποκρίθηκε η Κορίνα ενόσω οδηγούσε.

«Δεν καταλαβαίνω...» παραδέχτηκε ο σαμάνος, πραγματικά περίεργος. «Όταν έβαλες τον Ρίμναλ και τους άλλους να απαγάγουν την Εύνοια, ήξερες... ήξερες τρομερά πράγματα για εμάς. Ήξερες ακριβώς τι θα έκανε η Εύνοια, πώς θα αντιδρούσε. Είχες δώσει πολύ συγκεκριμένες οδηγίες για το πού να πάνε για να την απαγάγουν. Γνώριζες ότι θα προσπαθούσε να τους κοροϊδέψει.»

Η Κορίνα μειδίασε αχνά με τα μαυροβαμμένα χείλη της. «Το υπέθεσα, βασικά.»

«Δεν είναι δυνατόν! Πώς...; Η κίνηση της Εύνοιας δεν ήταν... Μισό λεπτό! Βλέπεις το μέλλον ή δεν το βλέπεις, Κορίνα;»

«Το μέλλον, σου ξαναλέω, συνεχώς διαμορφώνεται. Δε μπορώ να ξέρω πώς θα εξελιχτεί μια δράση που δεν έχει ακόμα μπει σε κίνηση. Επομένως, δεν μπορούσα να ξέρω τι θα έκανε η Εύνοια *προτού* στείλω τον Ρίμναλ και τους άλλους να την απαγάγουν. Απλώς το υπέθεσα. Την είχα παρατηρήσει, μέσα στον χρόνο, μέσα στο παρελθόν. Δεν είναι η πρώτη φορά που είχε εφαρμόσει αυτή την τακτική, ξέρεις. Την είχε ξαναεφαρμόσει παλιότερα, όταν ήθελε να κρυφτεί για άλλους λόγους. Είχε φύγει, αθέατη, από τη σκηνή της και είχε πάει στο μεγάλο ερπυστριοφόρο, παραπλανώντας αυτούς που την έψαχναν, κάνοντάς τους να νομίσουν πως δεν ήταν εκεί ή πως δεν υπήρχε καν Νομαδάρχισσα τελικά, πως ήταν μονάχα ένας μύθος των Νομάδων. Ήταν λογικό ότι θα επιχειρούσε το ίδιο με τον Ρίμναλ και τους άλλους. Δεν είχα αμφιβολία ότι θα διέκρινε πως υπήρχαν προδότες κάπου ανάμεσα στους Νομάδες της· αλλά δεν το θεωρούσα πιθανό να μπορεί να τους ξεχωρίσει εύκολα. Όσο καλά κι αν γνώριζε αυτό το πλήθος, ήταν *μεγάλο* πλήθος. Ούτε εγώ δεν θα μπορούσα να εντοπίσω έτσι εύκολα μερικούς προδότες εκεί μέσα. Επομένως, τι θα έκανε η Εύνοια; Θα προσπαθούσε να τους αποπροσανατολίσει για να τους παγιδέψει. Θα εγκατέλειπε τη σκηνή της και θα κρυβόταν στο ερπυστριοφόρο.

»Προβλεπόμενη αποδείχτηκε. Τελείως προβλεπόμενη.

»Όταν έχεις παρατηρήσει κάποιον μέσα στον χρόνο, Θόρινταλ, δεν είναι τόσο δύσκολο να προβλέψεις τι θα κάνει στο μέλλον, σε παρόμοιες περιστάσεις.»

«Η Μιράντα και η Εύνοια πίστευαν ότι είσαι πιο δυνατή απ'ό,τι είσαι...»

Τα πράσινα μάτια της τον λοξοκοίταξαν. «Μην κάνεις το λάθος να νομίσεις ότι δεν είμαι αρκετά δυνατή.»

Ο Θόρινταλ μειδίασε. Για κάποιο λόγο, δεν μπορούσε να το εκλάβει ως απειλή· μόνο ως προσπάθεια επίδειξης. Είχε αρχίσει να τη μαθαίνει; *Αυτό μάλλον θα ήταν όντως λάθος να το πιστέψω. Πρέπει νάχει τα τριπλάσιά μου χρόνια, το λιγότερο.*

«Εξακολουθώ, όμως, να μην καταλαβαίνω γιατί δεν μπορείς να εντοπίσεις, εδώ και τώρα, πού ακριβώς είναι η γυναίκα που ψάχνουμε,» της είπε.

«Είσαι όλο περιέργεια, σαμάνε...»

Ο Θόρινταλ δεν αποκρίθηκε.

Η Κορίνα είπε: «Είναι πιο εύκολο να την περιμένω σ'ένα σημείο στο μέλλον που ξέρω ότι θα εμφανιστεί, παρά να βρω πού είναι εδώ και τώρα. Το πιο απλό θα ήταν να βρίσκομαι κοντά στον Κάδμο και να παρατηρώ. Αλλά το φοβάμαι.»

«Είναι θυγατέρα κι αυτή, έτσι δεν είναι;»

Η Κορίνα κατένευσε. «Και καλύτερα να την προλάβω προτού καταφέρει να τον πλησιάσει.»

Μετά, του είπε: «Είμαστε στην Αστροβόλο τώρα,» και σταμάτησε το όχημά της σε μια γωνία. «Πάμε σε μια κοντινή ταράτσα.» Πάτησε ένα κουμπί και οι πόρτες άνοιξαν σαν φτερούγες.

Ο Κάδμος, η Καρζένθα-Σολ, και ο Βάρνελ-Αλντ είχαν συγκεντρωθεί στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας, στην Αστροβόλο, για να συζητήσουν για την επιδρομή των κουρσάρων χτες βράδυ. Ο Πολιτάρχης της συνοικίας είχε ήδη μιλήσει με τη Τζέσικα και τον Ζιλμόρο, καθώς και με τους ανθρώπους που είχαν κάνει επισκευές σε δύο πειρατικά σκάφη τα οποία είχαν έρθει στο Μεγάλο Λιμάνι ζητώντας βοήθεια.

«Τα πάντα πηγαίνουν καλά, απ'ό,τι φαίνεται,» έλεγε τώρα στον Κάδμο και την Καρζένθα. «Αν και είναι, βέβαια, πολύ νωρίς για να κρίνουμε οτιδήποτε. Η Β' Κατωρίγια Συνοικία, αναμφίβολα, θα πάρει τα μέτρα της τώρα. Όπως και νάχει, το μόνο που μένει είναι να παρατηρούμε.»

«Δεν είδε κανείς τους πειρατές να έρχονται στο Μεγάλο Λιμάνι, έτσι;» είπε η Καρζένθα.

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, όχι, κανείς δεν τους είδε. Ήταν νύχτα, και ήταν προσεχτικοί· δεν είχαν φώτα αναμμένα πάνω στα σκάφη τους όσο μας πλησίαζαν. Επιπλέον, αν κάποιος τούς είχε προσέξει, νομίζω πως η Τζέσικα θα το αντιλαμβανόταν. Οι θυγατέρες της Πόλης τα καταλαβαίνουν αυτά, όπως όλοι ξέρουμε.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Κάδμου κουδούνισε, κι εκείνος κοίταξε τη μικρή του οθόνη. Ήταν ο Ερκάνης που τον καλούσε. *Τι θέλει; Συμβαίνει κάτι στη Β' Ανωρίγια;*

Ο Κάδμος έκανε νόημα στον Βάρνελ και την Καρζένθα να πάψουν λίγο να μιλάνε και, φέρνοντας τον πομπό στο αφτί του, αποδέχτηκε την κλήση. «Ναι;»

«Εγώ είμαι, Κάδμε,» άκουσε τη φωνή του Ερκάνη – και ήταν ταραγμένη· σίγουρα, ήταν ταραγμένη. «Είσαι καλά;»

«Μέχρι στιγμής. Πώς είναι τα πράγματα εκεί;»

«Χτες βράδυ...» Ο Ερκάνης αναστέναξε. «Δεν ξέρω· ίσως ν'ανησυχώ και χωρίς λόγο, αλλά δεν το νομίζω...» Κόμπιασε.

«Πες μου τι συμβαίνει, Ερκάνη.»

«Ο Μάλνεμορ-Νορκλ. Εξαφανίστηκε. Κανείς δε γνωρίζει πού βρίσκεται. Χτες βράδυ, έφυγε από το Πολιταρχικό Μέγαρο μετά από εμένα και δεν επέστρεψε ποτέ στο σπίτι του. Ούτε σήμερα τον έχει δει κανείς ως τώρα. Υποπεύομαι ότι ή τον έχουν απαγάγει ή τον έχουν σκοτώσει. Έχωβάλει ανθρώπους να το ερευνήσουν–»

«Τι ανθρώπους;»

«Από τοπικές συμμορίες που μας βοηθάνε.»

«Στη Φρουρά δεν το ανέφερες; Στον Μαρσέλ Φοριβάλκω;» Ο νέος Φρούραρχος της Β' Ανωρίγιας έπαιρνε τη δουλειά του πολύ σοβαρά, και ο Κάδμος τον θεωρούσε καλό. Τον εμπιστευόταν.

«Του το ανέφερα. Μου είπε ότι θα το ερευνήσει. Αλλά ξέρεις τι γίνεται με τη Φρουρά, Κάδμε· δεν έχει πολλά περιθώρια για τέτοιες έρευνες.»

«Δεν έχει κανείς καμια υποψία για το πού μπορεί να πήγε ο Μάλνε-
μορ;»

«Είχε πει στη γυναίκα του ότι θα επέστρεφε στο σπίτι. Και δεν μπορώ
να φανταστώ ποιος ίσως να τον ήθελε νεκρό, ή ποιος ίσως να ήθελε να
τον απαγάγει.»

«Ναι, ούτε εγώ...» μουρμούρισε ο Κάδμος. «Θα δω πώς μπορώ να σε
βοηθήσω, Ερκάνη. Θα μάθουμε τι συνέβη.»

«Με συγχωρείς γι' αυτό...»

«Τι; Για τι πράγμα μιλάς;»

«Αν μπορούσα κάπως να το είχα αποτρέψει...»

«Δεν έχει σχέση μ'εσένα αυτό που συνέβη. Νομίζεις ότι αν ήμουν εγώ
εκεί θα είχα καταφέρει να το αποτρέψω;»

«Ίσως να μην είχε συμβεί ποτέ.»

«Πολλές υποθέσεις κάνεις, Ερκάνη.»

«Πότε θα επιστρέψεις, Κάδμε;»

«Θα το σκεφτώ. Δε μπορώ να σου απαντήσω τώρα.»

«Εντάξει. Θα τα ξαναπούμε.»

«Ειδοποίησέ με μόλις μάθεις κάτι περισσότερο.»

«Εντάξει.»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε. Ο Κάδμος κατέβασε τον πο-
μπό από το αφτί του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Καρζένθα. «Ο Ερκάνης ήταν;»

«Ναι.» Ο Κάδμος τούς είπε για την εξαφάνιση του Μάλνεμορ-Νορκλ.

«Ποιος είναι ο Μάλνεμορ-Νορκλ;» ρώτησε ο Βάρνελ.

«Ένας σύμβουλός μου τον οποίο θεωρώ πολύ σημαντικό.»

«Ίσως τότε να τον σκότωσε κάποιος δολοφόνος σταλμένος από τις
Κατωρίγιες Συνοικίες.»

«Ίσως. Αλλά μπορεί νάναι και απαγωγή.»

«Αν είναι απαγωγή θα το μάθεις σύντομα. Λογικά, θα ζητήσουν λύ-
τρα. Τι άλλο να τον κάνουν; Εκτός αν θέλουν να πάρουν πληροφορίες
από αυτόν. Γνωρίζει πράγματα που θα μπορούσες να χαρακτηρίσεις
'ευαίσθητα';»

«Πιθανώς,» απάντησε ο Κάδμος. «Αν και... αν και τίποτα το τρομερό.
Τίποτα που αν διέρρεε θα άλλαζε τα δεδομένα στη Β' Ανωρίγια, νομί-
ζω.»

Μέσα σ'έναν ανελκυστήρα, ανέβαιναν προς την οροφή ενός οικοδομήματος όλο διαφημιστικές εταιρείες και γραφεία παρόμοιων εταιριών.

«Δεν ξέρεις πότε ακριβώς η δολοφόνος θα επιτεθεί στον Κάδμο;»

«Σου ξαναλέω, Θόρινταλ: το μέλλον διαρκώς μεταβάλλεται. Η Φοίβη – αυτό είναι το όνομά της – θα παρατηρήσει τον στόχο της προτού του επιτεθεί. Και η παρατήρησή της δεν είναι βέβαιο πόσο ακριβώς θα κρατήσει. Μην αμφιβάλλεις, πάντως, ότι θα βρει την πιο κατάλληλη στιγμή για να τον χτυπήσει. Και δεν θα αποτύχει. Μέχρι στιγμής, ούτε μία φορά δεν την έχω δει να αποτυχαίνει.»

«Την έχεις παρακολουθήσει κι αυτήν, όπως την Εύνοια...»

«Φυσικά.»

Η Φοίβη ήταν θυγατέρα της Πόλης· δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο. Ο Θόρινταλ δεν είχε πια καμία αμφιβολία, παρότι η Κορίνα δεν το είχε πει ξεκάθαρα. *Αν δεν είχε να αντιμετωπίσει μια Αδελφή της, δεν θ'ανησυχούσε τόσο, νομίζω.* Και υπήρχε σίγουρα έντονη ανησυχία στο πρόσωπό της. Αυτή ήταν η αλλαγή στην όψη της που ο Θόρινταλ διέκρινε πριν. Τόσο πολύ φοβόταν τη Φοίβη;

Τη θεωρούσε πιο επικίνδυνη από τη Μιράντα;

Η Μιράντα δεν είναι φόνισσα, θύμισε στον εαυτό του, ευχόμενος γ'ακόμα μια φορά να ήταν ζωντανή– Όχι, η Κορίνα δεν μπορεί να τη σκότωσε! Οι θυγατέρες δεν σκοτώνουν η μια την άλλη.

Έφτασαν στην ψηλή ταράτσα και βγήκαν από τον ανελκυστήρα.

«Βρες την,» είπε η Κορίνα, και ο Θόρινταλ κάθισε πάλι οκλαδόν, χτυπώντας το κομπολόι του, αφήνοντας το μυαλό του να ταξιδέψει πάνω στο τηλεπικοινωνιακό πλέγμα της Α' Ανωρίγιας.

Ο πολιορκητής, εν τω μεταξύ, βγήκε από την τσέπη της καπαρντίνας του (τον αισθάνθηκε να βγαίνει καθώς είχε τα μάτια κλειστά) και απομακρύνθηκε.

Μετά από λίγο ο Θόρινταλ είχε εντοπίσει ξανά τη Φοίβη. «Βόρεια είναι. Μέσα στην Αστροβόλο.»

«Προς τα πού πηγαίνει; Ή είναι σταθερή κάπου;»

«Πρέπει να κινείται προς τα βόρεια, αν δεν κάνω λάθος. Αλλά όχι γρήγορα. Όχι με όχημα, νομίζω.»

Παρατηρεί την Πόλη, σκέφτηκε η Κορίνα, προβληματισμένη. Αφήνει την Πόλη να την οδηγήσει στον στόχο της. Μπορεί να σχεδίαζε να σκοτώσει σήμερα τον Κάδμο; Σίγουρα, πάντως, δεν θ'αργούσε εσκεμμένα. Μόλις ήταν βέβαιη ότι είχε την ευκαιρία να τον ξεπαστρέψει θα τον ξεπάστρευε. Η Φοίβη δεν ήταν από εκείνους τους τρελούς φονιάδες που ήθελαν να παίζουν με τα θύματά τους. Η παραφροσύνη της ήταν άλλου είδους· η Κορίνα την είχε παρακολουθήσει προσεχτικά. Η Φοίβη ήταν μεθοδική και αμείλικτη. Τελείωνε με τον στόχο της όσο πιο γρήγορα και αποτελεσματικά μπορούσε και μετά έφευγε. Τίποτ' άλλο δεν την ενδιέφερε. Ήταν σχεδόν σαν αντίσωμα μέσα στον γιγάντιο οργανισμό της Πόλης. Ένα αντιβιοτικό σε μορφή Θυγατέρας.

Αλλά ο Κάδμος δεν είναι ιός προς εξολόθρευση.

Ή, αν είναι, είναι δικός μου ιός, και τον θέλω ζωντανό. Εγώ τον έφτιαξα.

Ο Θόρινταλ είχε πει ότι η Φοίβη πήγαινε βόρεια... Προς τα βόρεια ήταν το Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας μες στην Αστροβόλο. Ο Κάδμος πολύ πιθανόν τώρα να βρισκόταν εκεί, τέτοια πρωινή ώρα. *Αν η Φοίβη θεωρήσει ότι μπορεί να εισβάλει στο Πολιταρχικό Μέγαρο και να τον σκοτώσει, θα το κάνει.*

«Πάμε,» είπε η Κορίνα.

Μπήκαν ξανά στον ανελκυστήρα, και ο πολεοπλάστης τούς ακολούθησε.

Η Φοίβη είχε αφήσει το τετράκυκλο όχημα του Μάλνεμορ-Νορκλ σε μια μάντρα οχημάτων στη Χρυσόνομη. Το είχε πουλήσει σ'έναν τύπο που ήταν, δίχως αμφιβολία, του υπόκοσμου της περιοχής – και όχι μόνο επειδή η μάντρα του βρισκόταν στους υπόγειους δρόμους. Της είχε δώσει αρκετά λεφτά, νομίζοντας ότι την έκλεβε κιόλας· η Φοίβη το είχε διακρίνει στα πολεοσημάδια. Αλλά δεν του είχε φέρει καμια αντίρρηση· δεν την ενδιέφεραν και τόσο τα χρήματα τώρα. Απλώς δεν ήθελε να οδηγεί ένα όχημα που πιθανώς κάποιοι να έψαχναν.

Αφήνοντας τη Χρυσόνομη, πήγε στην Αστροβόλο μέσω ενός δημόσιου, εξάτροχου επιβατηγού οχήματος, μαζί με πολύ άλλο κόσμο. Και από εκεί και πέρα βάδιζε παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης. Η Αστροβόλος ήταν η κεντρικότερη περιφέρεια της Α' Ανωρίγιας: όλα τα

πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν, όπως επίσης μαρτυρούσαν ότι το σημαντικότερο διοικητικό χτίριο ήταν εδώ. Το Πολιταρχικό Μέγαρο, αναμφίβολα. Και ήταν πολύ πιθανό ο Ανθοτέχνης να βρισκόταν εκεί, μια τέτοια ώρα.

Η Φοίβη δεν νόμιζε ότι θα ήταν συνετό να του επιτεθεί αμέσως, βέβαια. Πρώτα έπρεπε να τον παρατηρήσει. Μέσα από τα μάτια της Πόλης. Έπρεπε να μάθει τα πάντα γι' αυτόν. Όλα όσα, τουλάχιστον, την ενδιέφεραν. Όλα όσα είχαν σχέση με τον Ανθοτέχνη ως στόχο.

Όταν η Φοίβη είχε παρατηρήσει αρκετά έναν στόχο μέσω των πολεοσημαδιών, μπορούσε να τον σκοτώσει ακόμα και χωρίς κανένα όπλο. Τα πάντα γύρω της, άλλωστε, ήταν καλά εργαλεία για δολοφονία. Και το σώμα της το καλύτερο.

Ο Ανόφθαλμος πάντοτε πορευόταν στο πλευρό της. Μερικές φορές, μάλιστα, η Φοίβη νόμιζε ότι την κοίταζε πίσω από τις σκιές, κουκουλωμένος, με το μοναδικό του μάτι να γυαλίζει δαιμονικά, όπως τότε στον γάμο τους...

Στην οροφή ακόμα μιας πολυκατοικίας, αλλά τώρα στα κεντρικά της Αστροβόλου. Κι αυτό το οικοδόμημα δεν έμοιαζε να είναι γεμάτο εταιρίες και γραφεία: ήταν εν μέρει κατοικίες εν μέρει καταστήματα.

Ο Θόρινταλ χρησιμοποιούσε ξανά τη μαγεία του, χτυπώντας το κομπολόι του ρυθμικά, φέρνοντας τον νου του σε επαφή με τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες, έχοντας τα βλέφαρά του κλειστά. Είχε πλέον αρχίσει να μαθαίνει τη Φοίβη – την αίσθησή της μέσα στο πλέγμα, τουλάχιστον. Ο εντοπισμός της του ήταν λιγότερο δύσκολος.

Αλλά και το κεφάλι του τον πονούσε τώρα. Όχι πολύ, ευτυχώς. Ήταν ένας πόνος που ξεκινούσε από την πίσω μεριά κι απλωνόταν προς τα δεξιά και τ'αριστερά. Αν τον ζωγράφιζες πάνω στο κρανίο του, ο Θόρινταλ υποπτευόταν ότι θα ήταν σαν κέρατα. Δεν είχε γίνει ακόμα τόσο ενοχλητικός ώστε να μην τον αφήνει να χρησιμοποιήσει τη μαγεία του, όμως αν η Κορίνα τού ζητούσε να εντοπίσει τη Φοίβη δυο, τρεις φορές ακόμα, μάλλον ο πόνος θα καταντούσε ανυπόφορος γενικά...

Επί του παρόντος, η Κορίνα στεκόταν στην άκρη της ταράτσας παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης ενόσω περίμενε τον σαμάνο να τελειώσει τη δουλειά του. Δυστυχώς δεν ήταν δυνατόν να διακρίνει τη

Φοίβη έτσι. Η Νύφη του Χάροντα, απλά και μόνο με την παρουσία της, δεν προκαλούσε καμια τόσο σπουδαία ταραχή μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία ώστε η Κορίνα να μπορεί να τη δει.

Πιο γρήγορα απ'ό,τι περίμενε – πιο γρήγορα από τις άλλες φορές, τουλάχιστον – ο Θόρινταλ τής μίλησε. «Τη βρήκα,» είπε.

Η Κορίνα στράφηκε να τον κοιτάξει.

Ο σαμάνος σηκώθηκε όρθιος, πηγαίνοντας δίπλα της στην άκρη της ταράτσας, δείχνοντας νοτιοδυτικά. «Προς τα εκεί είναι. Σχετικά κοντά μας. Μέσα σε πέντε χιλιόμετρα, υποθέτω. Το πολύ έξι ή εφτά.»

«Δεν είσαι ποτέ πολύ συγκεκριμένος, ε;» μειδίασε αχνά η Κορίνα.

«Σε είχα προειδοποιήσει. Η μαγεία μου δεν–»

«Γνωρίζω πώς είναι η μαγεία των σαμάνων, Θόρινταλ.»

«Επιπλέον, με πονά το κεφάλι μου. Σ'το λέω για να το ξέρεις. Αν προσπαθήσω να την εντοπίσω ακόμα μια φορά–»

«Ίσως να μη χρειαστεί.» Η Κορίνα βάδισε προς τις σκάλες της ταράτσας.

Ο Θόρινταλ την ακολούθησε, και ο πολεοπλάστης μ'ένα πήδημα πιάστηκε στην άκρη της δερμάτινης καπαρντίνας του, σκαρφαλώνοντας στον ώμο του.

Στους δρόμους της Αστροβόλου, η Κορίνα περπάτησε παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης πολύ προσεχτικά, αλλά κυρίως βασιζόμενη στην πολεοτύχη της. Μόνο έτσι θα έβρισκε την Αδελφή της.

«Προς τα εκεί, σωστά;» ρώτησε τον Θόρινταλ, δείχνοντας.

«Ναι.»

«Ήταν σε σήραγγα, όταν την εντόπισες; Ήταν σε γέφυρα;»

«Σε σήραγγα, πάντως, δεν νομίζω να ήταν.» Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν τι θα γινόταν όταν οι δύο θυγατέρες συναντιόνταν. Αν αυτή η Φοίβη ήταν τόσο αποφασισμένη να δολοφονήσει τον Ανθοτέχνη, πώς σχεδίαζε η Κορίνα να τη σταματήσει χωρίς να τη σκοτώσει;

Απλά θα της μιλήσω. Αυτό δεν είχε πει; Ήταν δυνατόν να την έπειθε να παρατήσει την αποστολή της;

Γιατί όχι; Η Κορίνα είχε πολλούς τρόπους να σε πείσει να κάνεις ό,τι ήθελε. Είχε πείσει τον Ρίμναλ και τους άλλους Νομάδες να προδώσουν

την Εύνοια! Την *Εύνοια*, που όλοι τους την αγαπούσαν και, μετά, ήταν φανερό πως αισθάνονταν άσχημα για ό,τι είχαν κάνει – ασχέτως αν ο Θόρινταλ και οι υπόλοιποι τούς είχαν συγχωρέσει ή όχι.

Αλλά αυτή η δολοφόνος είναι θυγατέρα της Πόλης. Δεν είναι σαν εμάς...

Η Φοίβη διέκρινε, μέσα από τα πολεοσημάδια, ότι την αναζητούσαν. Συγκεκριμένα εκείνη.

Ποιος ήταν δυνατόν να ήξερε ότι βρισκόταν εδώ;

Κι αυτός που την αναζητούσε ερχόταν από μπροστά της, όχι από πίσω της. Δεν την ακολουθούσε. Δεν ήταν κατάσκοπος· η Φοίβη ήταν βέβαιη.

Ποιος ξέρει για εμένα; Ποιος ξέρει για τον στόχο μου; Ή, μήπως, δεν ήξερε για τον στόχο της;

Η Φοίβη κρύφτηκε σε μια γωνία, πίσω από κάτι διαφημιστικές πινακίδες, περιμένοντας. Ο δρόμος δίπλα της ήταν περαστικός, αν και όχι πολύ μεγάλος: άνθρωποι βάδιζαν, οχήματα κυλούσαν επάνω σε τροχούς. Κανένας απ'αυτούς δεν ήταν το άτομο που αναζητούσε τη Φοίβη.

Ποιος με ψάχνει; Το χέρι της πήγε μέσα στην κάπα της, πιάνοντας το πιστόλι που κρυβόταν στην πίσω μεριά του παντελονιού της.

Δυο άτομα παρουσιάστηκαν αντίκρυ της, κατεβαίνοντας από την πέτρινη σκάλα μιας γέφυρας. Ο ένας ήταν άντρας, με χρυσό δέρμα και κόκκινα μακριά μαλλιά, αρκετά όμορφος και ντυμένος με δερμάτινη καπαρντίνα που τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στη Φοίβη ότι έκρυβε κάποιου είδους ασυνήθιστη ζωή της Πόλης. Παράξενο· τι μπορεί να ήταν;

Αλλά το μυαλό της Φοίβης δεν έμεινε για πολύ σ'αυτό τον άντρα, γιατί το βλέμμα της τραβούσε περισσότερο η γυναίκα που βάδιζε δίπλα του. Φορούσε γκριζα κάπα με την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι, και το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο στη σκιά. Ήταν ψηλή, πάντως, και τα χέρια της ήταν ντυμένα με καφετιά κροσσωτά γάντια. Τα πολεοσημάδια δεν έλεγαν στη Φοίβη ότι ετοιμαζόταν να τραβήξει κάποιο όπλο, αλλά της μαρτυρούσαν ότι αυτή ήταν που την αναζητούσε, και ότι ήταν επικίνδυνη.

Ποια μπορεί να είναι;

Αποκλείεται κανένας από τους δυο τους να είναι άνθρωπος της Φρουράς της Α' Ανωρίγιας, ή μισθοφόρος ή κατάσκοπος του Ανθοτέχνη...

Η γυναίκα με την κουκούλα στάθηκε σ'έναν πεζόδρομο και κοίταξε τριγύρω. Το βλέμμα της εστιάστηκε στις διαφημιστικές πινακίδες πίσω από τις οποίες κρυβόταν η Φοίβη...

Εκεί είναι, παρατήρησε η Κορίνα, διακρίνοντας τη σκιερή φιγούρα πίσω από τις διαφημιστικές πινακίδες.

Είπε στον Θόρινταλ, χωρίς να στραφεί για να τον κοιτάξει: «Μπορείς να φύγεις, αν θέλεις.»

«Τι; Γιατί;» *Τη βρήκες;* σκέφτηκε ο σαμάνος. *Πού είναι;* Δεν έβλεπε πουθενά καμία γυναίκα με όπλα, καμία γυναίκα που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει δολοφόνο. Ήταν, μήπως, αυτή η τύπισσα με την καπαρντίνια που βάδιζε τώρα στον αντικρινό πεζόδρομο, πλάι σ'εκείνη εκεί τη βιτρίνα με τα παπούτσια;

«Βρήκαμε τη Φοίβη,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

«Κι αν δεν θέλω να φύγω;»

«Μείνε, τότε.» Η Κορίνα βάδισε προς τις διαφημιστικές πινακίδες.

Ο Θόρινταλ την ακολούθησε. Μέσα στην καπαρντίνια του αισθάνθηκε τον πολεοπλάστη να σαλεύει, και, ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά προς τα εκεί, τον είδε να κρυφοκοιτάζει από την άκρη της τσέπης. Τα μάτια του ήταν σαν αδύναμοι φακοί μες στο πρωινό ηλιακό φως.

Η Φοίβη, παρατηρώντας τους δύο αγνώστους να την πλησιάζουν, δεν είχε αμφιβολία πως την είχαν διακρίνει. Ή, μάλλον, πως η κουκουλοφόρος γυναίκα την είχε διακρίνει. Σαν να ήξερε ήδη πού βρισκόταν. *Δε μπορεί να με είδε από εκεί όπου στεκόταν. Δε μπορεί να με ξεχώρισε. Επομένως...;*

Ήταν Αδελφή της;

Η Φοίβη βγήκε από την κρυψώνα της μ'ένα αποφασιστικό βήμα, εξακολουθώντας να έχει το ένα της χέρι μέσα στην κάπα της, στην πίσω μεριά του παντελονιού της, στο πιστόλι εκεί.

«Τι θέλεις;» ρώτησε.

Η Κορίνα σταμάτησε στο ένα μέτρο απόσταση από την Αδελφή της. «Να μιλήσουμε, Φοίβη.» Ο Θόρινταλ στάθηκε μερικά βήματα πίσω από την Κορίνα.

«Με ξέρεις;» απόρησε η Φοίβη. «Ποια είσαι; Πώς γνώριζες ότι είμαι εδώ;»

«Αδελφή σου είμαι. Το όνομά μου είναι Κορίνα. Δεν έχουμε ξανασυναντηθεί.»

«Τότε, πώς με ξέρεις;»

«Γνωρίζω πολλά πράγματα, Φοίβη, με τρόπους που δεν μπορείς να διανοηθείς. Θα ήθελα να μιλήσουμε οι δυο μας.»

«Τώρα; Για τι;»

«Για τον Κάδμο Ανθοτέχνη.»

Το ξέρει! σκέφτηκε η Φοίβη. *Το ξέρει ότι έρχομαι για να τον σκοτώσω!* «Τι σχέση έχει ο Κάδμος Ανθοτέχνης;»

«Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις, Αδελφή μου. Έλα, πάμε να καθίσουμε κάπου.» Η Κορίνα τής έγνεψε με το χέρι, αρχίζοντας να βαδίζει.

Η Φοίβη βάδισε δίπλα της. «Εσύ ποιος είσαι;» ρώτησε τον Θόρινταλ, ο οποίος επίσης ακολουθούσε.

«Κάποιος που έκανε μια χάρη στην Κορίνα,» απάντησε ο σαμάνος.

«Είσαι άνθρωπος του Ανθοτέχνη...»

«Όχι, δεν είμαι άνθρωπος κανενός.»

Η Φοίβη διαισθανόταν ότι δεν της έλεγε ψέματα. Γιατί, τότε, ήταν μαζί με την Κορίνα;

«Ο Θόρινταλ είναι φίλος μου,» είπε η Κορίνα. «Δεν είναι ούτε μισθοφόρος ούτε κατάσκοπος του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.»

Φίλος της; σκέφτηκε ο Θόρινταλ. *Φίλος της!;* Δεν θεωρούσε τον εαυτό του φίλο της Κορίνας, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Το εκλάμβανε σχεδόν ως βρισιά που τον είχε αποκαλέσει φίλο της.

Η Φοίβη δεν μίλησε. Ήταν περίεργη να μάθει τι είχε να της πει αυτή η Αδελφή της. Τι σχέση μπορεί να είχε με τον Ανθοτέχνη; *Και πώς γνώριζε ότι είμαι εδώ;*

Η Κορίνα, ακολουθώντας τα σημάδια της Πόλης, βρήκε εύκολα μια τοπική καφετέρια και οδήγησε εκεί τη Φοίβη και τον Θόρινταλ. Κάθισαν σ'ένα τραπεζάκι, σε μια γωνία πλάι στη μεγάλη τζαμαρία, και ένας σερβιτόρος τούς πλησίασε ρωτώντας τι θα έπαιρναν. Για να μη φανούν ύποπτοι παράγγειλαν καφέδες.

«Έρχεσαι για να σκοτώσεις τον Κάδμο,» είπε η Κορίνα στη Φοίβη.

«Και λοιπόν;»

«Ο Κάδμος είναι δικός μου.»

Η Φοίβη συνοφρυώθηκε. «Θες να τον σκοτώσεις εσύ;»

Η Κορίνα γέλασε. «Όχι. Είναι δικός μου. Εγώ τον έφτιαξα. Δε θα σ'αφήσω να τον σκοτώσεις.»

Τα μάτια της Φοίβης στένεψαν. «Μπορείς να προσπαθήσεις να με σταματήσεις;» είπε εχθρικά.

«Μην αμφιβάλλεις ότι θα τα καταφέρω. Εύκολα.»

«Όλο λόγια είσαι.»

Οι καφέδες τους ήρθαν και η συζήτησή τους έπαψε προς στιγμή.

Ο Θόρινταλ φοβόταν ότι το πράγμα σύντομα θα αγρίευε.

Η Κορίνα είπε: «Προτίμησα, για το δικό σου καλό, να συζητήσουμε. Έχω μια ενδιαφέρουσα πρόταση να σου κάνω.»

Για το δικό μου καλό; σκέφτηκε η Φοίβη. Δε με τουμπάρεις έτσι απλά, όποια κι αν είσαι, Κορίνα! «Τι πρόταση;» ρώτησε ουδέτερα.

«Βγάλε τον Κάδμο απ'το μυαλό σου, και θα σου βρω έναν άλλο, καλύτερο στόχο.»

«Κανείς δεν μου βρίσκει στόχους. Τους βρίσκω μόνη μου. Η Πόλη με οδήγησε εδώ. Ο Ανόφθαλμος ζητά τη ζωή του Ανθοτέχνη, και εγώ θα του τη δώσω.»

Ο Θόρινταλ ανατρίχιασε. Ποτέ ξανά δεν είχε συναντήσει κανέναν άνθρωπο στη Ρελκάμνια που να αναφέρει τόσο απερίσκεπτα το όνομα του Χάροντα, του καταραμένου γιου του Κρόνου. Όλοι το θεωρούσαν γρουσουζιά. Το απέφευγαν.

«Εκείνο που πραγματικά συμβαίνει;» είπε η Κορίνα ατάραχα, «είναι ότι ο Κάδμος σου έχει τραβήξει την προσοχή. Η Πόλη σου δείχνει ότι είναι σημαντικός—»

«Ξέρω τι μου δείχνει η Πόλη· δε θα μου πεις εσύ, Κορίνα. Αλλά έχω την περιέργεια να μάθω πώς ανακάλυψες ότι έρχομαι! Ποιος σ'το είπε;» Ήταν δυνατόν η Κορίνα να είχε διασυνδέσεις κοντά στον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας; Κατασκόπους; Μόνο ο Πολιτάρχης και οι κοντινοί του άνθρωποι ήξεραν ότι η Φοίβη θα πήγαινε να δολοφονήσει τον Ανθοτέχνη.

«Κανείς δεν μου το είπε;» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Έχω τρόπους να μαθαίνω πράγματα τους οποίους δεν μπορείς να διανοηθείς, όπως ήδη σου εξήγησα.»

«Νομίζεις ότι τα ψέματά σου θα με τρομάξουν, Αδελφή μου; Δεν χάνω έτσι απλά τον στόχο μου.»

«Γνωρίζω πράγματα για σένα, Φοίβη, τα οποία θα σε αιφνιδιάσουν.»

«Όπως;» Η Φοίβη δεν εντυπωσιαζόταν εύκολα.

Η Κορίνα έβγαλε τις φωτογραφίες που είχε δείξει και στον Θόρινταλ και τις άφησε πάνω στο τραπέζακι.

Η Φοίβη τις κοίταξε. Συνοφρυνώθηκε. Θυμήθηκε εκείνο το περιστατικό... αλλά... αυτό ήταν πριν από πολλά χρόνια... Τα μάτια της υψώθηκαν στην Κορίνα ξανά, κοιτάζοντας το πορφυρόδερμο πρόσωπό της μέσα από την κουκούλα της. «Με παρακολουθούσες; Από πότε;» Και πώς δεν σε είχα καταλάβει;

«Αναγεννήθηκες όταν οι Νοσταλγοί του Λευκού βομβάρδισαν την αίθουσα όπου γινόταν ο γάμος σου,» της είπε η Κορίνα. «Οι πάντες πέθαναν εκεί, εκτός από εσένα. Σηκώθηκες μέσα από τα χαλάσματα και σκότωσες τέσσερις από τους Νοσταλγούς σαν να είχες γεννηθεί για να σκοτώνεις.»

Η Φοίβη αισθάνθηκε μουνδιασμένη. Δεν εντυπωσιαζόταν εύκολα αλλά τώρα είχε εντυπωσιαστεί. «Πώς τα ξέρεις αυτά;» Η φωνή της ήταν ένας ψίθυρος.

«Σου είπα: έχω τρόπους να μαθαίνω πράγματα τους οποίους δεν μπορείς να διανοηθείς. Αν συνεργαστούμε, έχεις μόνο να κερδίσεις από εμένα.»

«Δε βλέπω σε τι θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε, Κορίνα.»

«Θα σου βρω έναν καινούργιο στόχο-»

«Σου απάντησα ήδη! Δεν αλλάζω στόχο.»

«Τα λεφτά που θα σου δώσει ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας δεν είναι τίποτα μπροστά σ-»

«Από αυτόν έμαθες για εμένα; Από αυτόν έμαθες ότι ερχόμουν;»

«Από αυτόν λες να έμαθα και για τον γάμο σου; Από αυτόν λες να πήρα και τούτες εδώ τις φωτογραφίες;» Τις μετακίνησε ελαφρά επάνω στο τραπέζι, με το γαντοφορεμένο χέρι της.

Η Φοίβη έμεινε σιωπηλή. *Ναι*, σκέφτηκε. *Αδύνατον...* Τι σκατά ήταν αυτή η Κορίνα; Ήταν σίγουρα θυγατέρα της Πόλης ή, μήπως, κάτι άλλο;

«Δεν το πιστεύω ότι είσαι Αδελφή μου,» είπε η Φοίβη. «Η Πόλη δεν μπορεί να σου αποκαλύπτει τόσα πολλά! Τα πολεοσημάδια δεν είναι

ποτέ τόσο συγκεκριμένα, κι αυτές... αυτές οι φωτογραφίες...» Άφησε τα λόγια της ανολοκλήρωτα.

Η Κορίνα αναστέναξε, κι έσκυψε, αρχίζοντας να λύνει το μπουτάκι στο δεξί της πόδι. «Δες, αφού δεν με πιστεύεις...»

Η Φοίβη κοίταξε κάτω απ'το τραπέζι. Η Κορίνα έβγαλε το μπουτάκι και κατέβασε την κάλτσα της, στρέφοντας το πορφυρόδερμο πέλμα της προς την Αδελφή της. Επάνω του λαμπύριζε το σημάδι των θυγατέρων της Πόλης, μοιάζοντας λαξεμένο χωρίς να είναι. Ο Θόρινταλ το κοίταζε επίσης, έχοντας την περιέργεια να το δει. Ήταν ακριβώς όπως της Εύνοιας και της Μιράντας. *Είναι σαν όλες να τις άγγιξε το ίδιο πυρωμένο σίδερο, μα τον Κρόνο... Μόνο που τα πυρωμένα σίδερα δεν αφήνουν τέτοιο αποτύπωμα...*

«Μάλιστα,» είπε η Φοίβη. «Είσαι, λοιπόν, Αδελφή μου...» Αλλά αυτό δεν εξηγεί πώς έχεις τέτοιες πληροφορίες για εμένα, πρόσθεσε νοερά χωρίς να μιλήσει, γιατί ήταν βέβαιη πως η Κορίνα θα απέφευγε πάλι να της απαντήσει.

Η Κορίνα φόρεσε ξανά την κάλτσα και το μπουτάκι της. «Θα πάψεις να κυνηγάς τον Κάδμο,» είπε, «γιατί είναι σημαντικός άνθρωπος που θα φέρει μια νέα εποχή, και-»

«Κάποιοι τον θεωρούν παράνομο και εγκληματία-»

«Γι'αυτό έχεις κάνει το λάθος να νομίζεις ότι η Πόλη τον θέλει νεκρό, Φοίβη. Εκείνο που βλέπεις είναι, ουσιαστικά-»

«Δεν κάνω τέτοια λάθη, Κορίνα. Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής είναι ο στόχος μου. Είναι σημαδεμένος για θανάτωση, από τον ίδιο τον Ανόφθαλμο.»

«Ο Ανόφθαλμος δεν ενδιαφέρεται για τις δουλειές των θνητών ανθρώπων ή των θυγατέρων της Πόλης!»

Η Φοίβη γέλασε. «Δεν ξέρεις τι λες, Αδελφή μου.» Η Κορίνα μπορεί να γνώριζε πολλά, αλλά δεν φαινόταν να γνωρίζει τι είχε δει η Φοίβη στην κατεστραμμένη αίθουσα όπου αναγεννήθηκε. Οι γνώσεις της, άρα, δεν ήταν παρά περιορισμένες. *Είναι ανόητη.*

Τα πράσινα μάτια της Κορίνας αγρίεψαν. «Ξέρω πολύ καλά τι λέω! Πάψε να κυνηγάς τον Κάδμο και θα σου δείξω έναν άλλο στόχο. Έναν άνθρωπο αληθινά επικίνδυνο για την Πόλη-»

«Μόνο η Πόλη μου δείχνει τους στόχους μου, όχι εσύ!»

«Εγώ είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης, Αδελφή μου. Δεν είμαι σαν καμια άλλη Αδελφή μας που έχεις συναντήσει.»

Τρελή είναι, σκέφτηκε η Φοίβη. Και γέλασε ψυχρά. Έβγαλε από το πορτοφόλι στη ζώνη της δύο τέταρτα και τ'άφησε πάνω στο τραπέζι. «Ευχαριστώ για τον καφέ, Κορίνα, αν και δεν τον ήπια. Δε νομίζω ότι έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε. Ελπίζω να μη σε ξανασυναντήσω στον δρόμο μου.» Σηκώθηκε από την καρέκλα της.

Η Κορίνα τής άρπαξε τον πήχη προτού η Φοίβη απομακρυνθεί. «Στάσου. Δεν τελειώσαμε—»

Η Φοίβη γύρισε απότομα και την άρπαξε απ'τον λαιμό, σφίγγοντάς την επώδυνα. Το χέρι της ήταν μυώδες και δυνατό. «*Τελειώσαμε*,» είπε. «Και φρόντισε να μη σε ξαναδώ μπροστά μου, γιατί θα φας τέτοιο ξύλο που ακόμα κι η Πόλη θα δυσκολευτεί να θεραπεύσει το κόκκινο πετσί σου!» Και, αφήνοντας τον λαιμό της Κορίνας, βάδισε προς την έξοδο της καφετέριας και βγήκε σαν τίποτα το σπουδαίο να μην είχε συμβεί.

Ο Θόρινταλ σκέφτηκε: *Ακόμα κι αυτή φαίνεται να έχει ενδιασμούς να σκοτώσει μια άλλη θυγατέρα...*

Η Κορίνα έβηξε, τρίβοντας τον λαιμό της. Υπήρχαν μαύρα σημάδια επάνω στο κόκκινο δέρμα της από τα δάχτυλα της Φοίβης, παρατήρησε ο Θόρινταλ.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε. Όχι πως δεν πίστευε ότι της άξιζε, ύστερα απ'ό,τι είχε κάνει στη Μιράντα και στην Εύνοια. Πού της είχε εξαφανίσει; Πού;

Η Κορίνα ξεροκατάπιε. Ήπια μια γουλιά από τον καφέ της. «Πάμε,» είπε. «Δε μπορούμε να τη χάσουμε τώρα.»

«*Τι*; Θες να την ακολουθήσεις;»

Η Κορίνα σηκώθηκε από την καρέκλα της, και ο Θόρινταλ βγήκε μαζί της από την καφετέρια. «Θες να την ακολουθήσεις, μα τον Κρόνο;» Δεν έβλεπε πουθενά τη Φοίβη· είχε εξαφανιστεί μες στους δρόμους.

«Δεν πρόκειται να την αφήσω να σκοτώσει τον Κάδμο. Αφού δεν μπορώ να συνεννοηθώ με τα λόγια μαζί της, θα πρέπει να βρω άλλο τρόπο.»

«Κι αν σου επιτεθεί;»

«Νομίζεις ότι θα την ξαναπλησιάσω;»

/9\

Οι μισθοφόροι πηγαίνουν στο κοντινότερο κέντρο στρατολόγησης, μαζί με τις δύο από τις τρεις θυγατέρες, και εκεί ο Βόρκεραμ-Βορ δημιουργεί μια κάποια αναστάτωση που πιστεύει ότι θα τους ωφελήσει όλους, ενώ η Νορέλτα-Βορ εξοπλίζεται με ειρηνικά όπλα, ο Πολιτάρχης της Β'

Κατωρίγιας Συνοικίας μπαίνει σε υποψίες και θέλει να πάρει πληροφορίες, και ο χειρότερος εχθρός του ψάχνει για ευκαιρίες.

«Η κάρτα μας αναφέρει ότι ένα κέντρο στρατολόγησης είναι εδώ, στην Τετράφωτη,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ στην Ευμενίδα Νοράλνω. «Να πάμε;»

«Γι' αυτό δεν έχουμε έρθει;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Καλώς. Να συναντηθούμε σε κανένα μισάωρο στο γκαράζ;»

Η Ευμενίδα κατένευσε, και ο Βόρκεραμ απομακρύνθηκε από το τραπέζι όπου εκείνη έπαιρνε πρωινό μαζί με τον Ράλενταμπ και άλλους μισθοφόρους της. Πήγε στο τραπέζι που μοιράζονταν η Άνμα, η Φοριντέλα-Ράο, και η Ολντράθα. Κάθισε κοντά τους.

«Θα επισκεφτούμε το κέντρο στρατολόγησης στην Τετράφωτη,» τους είπε. «Αν θέλετε ν'ακολουθήσετε, να είστε έτοιμες μέσα σε μισή ώρα. Στο γκαράζ.»

«Φυσικά και θα έρθουμε,» αποκρίθηκε η Άνμα.

Ο τηλεοπτικός δέκτης στην τραπεζαρία του Βαθύρριζου ήταν ανοιχτός, και στην οθόνη του σχολιαστές μιλούσαν για την επιδρομή των πειρατών χτες βράδυ.

«Η Νορέλτα πού είναι;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Με τον Άβαντα. Υποθέτω πως θα κατεβούν μαζί σε λίγο,» είπε η Άνμα.

Ο Βόρκεραμ ένευσε και έφυγε από το τραπέζι τους, πηγαίνοντας σ'ένα τραπέζι όπου κάθονταν κάποιοι από τους μισθοφόρους του και μιλώντας τους.

Η Ολντράθα δεν τον ακολούθησε, μένοντας μαζί με την Άνμα και τη Φοριντέλα. Ήθελε να τη γνωρίσει καλύτερα αυτή την Αδελφή της που δεν την είχε συναντήσει ποτέ ξανά. Καμία θυγατέρα δεν ήταν ίδια με την άλλη, παρότι είχαν κάποιες βασικές ομοιότητες, και πολλές φορές η Ολντράθα αισθανόταν έκπληκτη από το πώς έβλεπαν την Πόλη οι Αδελφές της που τύχαινε να βρει στον δρόμο της. Την Άνμα τη θεωρούσε συμπαθητική αν και... ακατανόητη. Η Πόλη τής μιλούσε για όπλα, μα τον Κρόνο. Τα πάντα για την Άνμα ήταν όπλα. Και η Άνμα είχε εξηγήσει στην Ολντράθα ότι μπορούσε να φτιάξει όπλα από σχεδόν οτιδήποτε. Της είχε, μάλιστα, δείξει ένα μικρό στιλέτο που κρυβόταν κάτω από το ρολόι της, και ένα δαχτυλίδι που, με το πάτημα ενός κουμπιού, πετούσε μία και μόνο ριπή οξέως. Ήταν και τα δύο για περιπτώσεις ανάγκης, και τα είχε κατασκευάσει η ίδια η Άνμα από απλά πράγματα που είχε βρει μες στην Πόλη – που η Πόλη τα είχε φέρει στα χέρια της.

Η Ολντράθα δεν θα μπορούσε ποτέ να διανοηθεί την Πόλη να την καθοδηγεί να φτιάξει όπλα. Αντιθέτως, την καθοδηγούσε πάντα να σώζει ζωές. Την έκανε να αισθάνεται τον πόνο των άλλων ανθρώπων.

Η Φοριντέλα-Ράο ρώτησε: «Βλέπετε να υπάρχει κανένας κίνδυνος;»

Οι δύο θυγατέρες στράφηκαν να την κοιτάξουν. Η Άνμα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όχι ακόμα, τουλάχιστον.» Και ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ της.

Η Ολντράθα κατένευσε. Τα πολεοσημάδια ήταν αρκετά ήρεμα σήμερα, από το πρωί. Γύρω τους, δηλαδή, όχι γενικά στη Β' Κατωρίγια. Στη Β' Κατωρίγια υπήρχε πολλή αναστάτωση, λόγω της χτεσινοβραδινής επίθεσης των κουρσάρων. Η Ολντράθα μπορούσε να διαβάσει φόβο στην κρυφή γλώσσα της Πόλης. Φόβο και οργή.

Η Νορέλτα-Βορ κατέβηκε στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου* ύστερα από κανένα τέταρτο, και μαζί της ήταν ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, αλλά δεν την ακολούθησε όταν εκείνη βάδισε προς το τραπέζι της Άνμα, της Ολντράθα, και της Φοριντέλας. Πήγε σ'ένα άλλο τραπέζι, όπου κάθονταν μερικοί μισθοφόροι. Όμως ο Βόρκεραμ τού έκανε νόημα προτού καθίσει εκεί.

Η Νορέλτα είδε τον Άβαντα να πλησιάζει τον ξάδελφό της για να μιλήσει μαζί του. «Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε τις Αδελφές της καθώς τραβούσε μια καρέκλα κι έπαιρνε θέση πλάι τους.

«Ο Βόρκεραμ θέλει να πάει στο κέντρο στρατολόγησης στην Τετράφωτη,» είπε η Άνμα. «Σε μισή ώρα ξεκινάμε. Δεν είναι μακριά από εδώ.»

Η Νορέλτα ήταν σκεπτική προς στιγμή.

Μια σερβιτόρα πλησίασε ρωτώντας την αν ήθελε να της φέρει κάτι.

Η Νορέλτα ζήτησε έναν καφέ. Μετά είπε στην Άνμα: «Εγώ πρέπει ν'αρχίσω να ψάχνω για τη Μιράντα. Γι'αυτό είμαι εδώ.»

«Δική σου είν' η απόφαση, Αδελφή μου. Έχεις καμια ιδέα πώς να τη βρεις;»

«Μια... γενική ιδέα μόνο. Τίποτα συγκεκριμένο.» Η Νορέλτα ήταν προβληματισμένη. Το μοναδικό καλό σχέδιο που είχε έρθει στο μυαλό της ήταν, κάπως, να πλησιάσει τους κύκλους του Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Κι αυτό θα το κατάφερνε πιο εύκολα, υπέθετε, παρεισφρέοντας στην κοινωνία των αριστοκρατών της περιοχής. Κάποιοι από τους ευγενείς πρέπει να είχαν άμεση επαφή με τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο ή με κανένα άλλο πρόσωπο το οποίο είχε άμεση επαφή με τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο.

Γιατί, ποιος να ήξερε τι είχαν απογίνει οι Νομάδες των Δρόμων εκτός από αυτούς που ήταν κοντά στον Πολιτάρχη; Και η Μιράντα πιθανώς να ήταν ακόμα με τους Νομάδες. Στο όνειρό της, η Νορέλτα την είχε δει μαζί με τη Νομαδάρχισσα.

Οι μισθοφόροι που θα πήγαιναν στο κέντρο στρατολόγησης – οι αρχηγοί των ομάδων, κυρίως, και οι ανεξάρτητοι – συγκεντρώθηκαν στο γκαράζ του *Βαθύρριζου* ύστερα από μισή ώρα, όπως τους είχε ζητήσει ο Βόρκεραμ-Βορ. Η Άνμα ήταν επίσης εκεί, μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο και τη Νορέλτα-Βορ. Η Ολντράθα ήταν κοντά στον Βόρκεραμ, τώρα, και μπήκε στο ίδιο θωρακισμένο τετράκυκλο που μπήκε κι αυτός με κάποιους μισθοφόρους του – τον Έκρελ Σόρεντερ, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τη Ζιλκάμα'μορ. Η Ευμενίδα Νοράλνω επιβιβάστηκε σ'ένα από τα οχήματα της ομάδας της μαζί με τον Ράλενταμπ και μερικούς ακόμα μισθοφόρους της. Διάφοροι άλλοι μαχητές ανέβηκαν στα δικά τους τροχοφόρα. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας καβάλησε το τρίκυκλό του που θύμιζε δίκυκλο, κι έκανε νόημα στη Νορέλτα να έρθει να καθίσει πίσω του.

Εκείνη, όμως, του έγνεψε αρνητικά και του φύσηξε ένα φιλί από απόσταση.

Στράφηκε στην Άνμα. «Θα ξεκινήσω να ψάχνω για τη Μιράντα.»

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ξέρεις τον τηλεπικοινωνιακό μου κώδικα, και ξέρεις πώς να μας βρεις, αν θέλεις.»

«Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή μου.»

«Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά,» είπε η Άνμα, ανταλλάσσοντας μια χειραψία με τη Νορέλτα-Βορ.

«Να μη σε χάσουμε τώρα, Νορέλτα, εντάξει;» είπε η Φοριντέλα, και χαιρέτησε κι εκείνη τη Νορέλτα δια χειραψίας και φιλήθηκαν στα μάγουλα. Δεν ήταν πια θυμωμένη μαζί της.

«Δε χάνομαι τόσο εύκολα μες στην Πόλη, Φοριντέλα. Θα τα ξαναπούμε,» υποσχέθηκε η Νορέλτα-Βορ.

Και μετά, στεκόταν ακίνητη, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της, καθώς έβλεπε την Άνμα και τη Φοριντέλα-Ράο να κατευθύνονται προς το τετράκυκλο όχημα της πρώτης. Εξακολουθούσε να είναι μεταμφιεσμένη. Τα μαλλιά της ήταν βαμμένα ξανθά ακόμα, και φορούσε εκείνο το ζευγάρι γυαλιά με τον χρυσό σκελετό, το οποίο έμοιαζε να είναι για να βελτιώνει την όρασή της αν και τα κρύσταλλά του δεν έκαναν τίποτα τέτοιο.

Μόλις βγήκαν από το γκαράζ, η Άνμα είπε στον Βόρκεραμ μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού: «Θα σας πάω εγώ στο κέντρο στρατολόγησης.»

«Έγινε,» αποκρίθηκε εκείνος, οδηγώντας ο ίδιος το όχημα μέσα στο οποίο καθόταν μαζί με την Ολντράθα και τους μισθοφόρους του. Η καφετόδερμη θυγατέρα ήταν δίπλα του, στη θέση του συνοδηγού, και ο Βόρκεραμ είχε επιμείνει να έχει ένα πιστόλι έτοιμο κοντά της. Της Ολντράθα δεν της άρεσε και τόσο αυτό – σκότωνε και τραυμάτιζε μόνο όταν κινδύνευε η ίδια της η ζωή, σε ακραίες περιστάσεις – αλλά δεν είχε διαφωνήσει, γιατί θυμόταν τι είχε γίνει με τους Πορφυρούς Δικαστές. Αυτή η Αδελφή της, η Κορίνα, ήταν επικίνδυνη και ήθελε οπωσδήποτε να ξεπαστρέψει τον Βόρκεραμ, για κάποιο λόγο...

Ο αρχηγός των Εκλεκτών ακολουθούσε τώρα το τετράκυκλο της Άνμα μέσα στους πρωινούς δρόμους της Τετράφωτης – μεγάλες λεωφόροι, ψηλά οικοδομήματα, γιγάντια πολυκαταστήματα – και δεν άργη-

σαν να φτάσουν στο κέντρο στρατολόγησης μισθοφόρων. Ήταν ένα οικοδόμημα με περίβολο μπροστά του, μέσα στον οποίο φαίνονταν σταματημένα οχήματα. Η πύλη ήταν ανοιχτή, αλλά υπήρχε φυλάκιο με ανθρώπους της Φρουράς εκεί. Η Άνμα έστριψε στο πλάι, αφήνοντας τον Βόρκεραμ να πλησιάσει πρώτος, κι εκείνος πλησίασε, σταματώντας μπροστά στο φυλάκιο και λέγοντας στους φρουρούς ότι αυτός κι οι υπόλοιποι έρχονταν για να βρουν δουλειά ως μισθοφόροι: «ως Υπέρμαχοι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας,» πρόσθεσε, χρησιμοποιώντας την ορολογία που χρησιμοποιούσε και η κάρτα που του είχε δώσει ο λοχίας χτες καθώς διέσχιζαν τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας.

Οι φρουροί τούς έγνεψαν να περάσουν, και ο Βόρκεραμ πάτησε πάλι το πετάλι του οχήματός του, μπαίνοντας στον περίβολο και σταθμεύοντας εκεί μαζί με τους υπόλοιπους μισθοφόρους. Η Άνμα τούς ακολούθησε, σταματώντας κοντά τους.

Τα πολεοσημάδια δεν την προειδοποιούσαν για κανέναν κίνδυνο εδώ, αλλά δεν ήθελε ν' αφήσει τον Βόρκεραμ ούτε στιγμή από τα μάτια της. Η Αδελφή της η Ολντράθα, παρότι συμπαθητική, δεν έμοιαζε αρκετά ικανή για να τον προστατέψει σε περίπτωση ανάγκης. *Και γιατί θα έπρεπε να τον προστατέψω εγώ;* αναρωτήθηκε φευγαλέα η Άνμα. *Πώς έμπλεξα έτσι;* Δεν ήταν ούτε καν μακρινός συγγενής της, όπως ήταν μακρινός συγγενής της Νορέλτα. Η Άνμα ήξερε, όμως, πως η Πόλη την οδηγούσε εδώ, στον Βόρκεραμ-Βορ: και η ζωή μιας Θυγατέρας πάντα έτσι ήταν, μυστηριώδης, αλλόκοτη. Αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που η Άνμα είχε βοηθήσει ανθρώπους που δεν τους ήξερε καθόλου. Αλλά ήταν η πρώτη φορά που αντιμετώπιζε κάποια σαν την Κορίνα...

Ο Άβαντας την πλησίασε καθώς εκείνη και η Φοριντέλα έβγαιναν από το τετράκυκλο. «Πού είναι η Νορέλτα; Δεν ήρθε;»

«Έχει άλλες δουλειές.»

«Τι δουλειές;»

«Δε μου είπε. Θα την ξαναδείς, όμως, νομίζω.»

Ο Άβαντας την κοίταξε καχύποπτα προς στιγμή αλλά δεν είπε τίποτα. Ένευσε μόνο και απομακρύνθηκε, ζυγώνοντας τον Βόρκεραμ-Βορ και τους άλλους που, έχοντας κατεβεί από τα οχήματά τους, βημάτιζαν προς το οικοδόμημα στο βάθος του περιβόλου.

Η Άνμα και η Φοριντέλα-Ράο τούς ακολούθησαν. Τα πολεοσημάδια εξακολουθούσαν να μη φανερώνουν κανέναν κρυφό κίνδυνο στη θυγατέρα της Πόλης...

Ο Βόρκεραμ-Βορ, βαδίζοντας πρώτος μαζί με την Ευμενίδα Νοράλνω, πέρασε την είσοδο του κέντρου στρατολόγησης και κοίταξε μέσα σε μια αίθουσα που του θύμιζε πολύ αυτή που είχε δει στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, στον Ναό της Ρασιλλώς. Υπήρχαν πάγκοι γύρω-γύρω, με υπαλλήλους καθισμένους από πίσω και χαρτιά και μηχανικά συστήματα επάνω. Κάποιοι μισθοφόροι μιλούσαν με τους υπαλλήλους, κάνοντας ερωτήσεις ή δίνοντας στοιχεία.

Άνθρωποι της Φρουράς στέκονταν στα άκρα της αίθουσας, ντυμένοι με αλεξίσφαιρες πανοπλίες και εξοπλισμένοι, έτοιμοι για παν ενδεχόμενο.

Θα έπρεπε να προσέχουν περισσότερο τα λιμάνια τους, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, και λιγότερο τους μισθοφόρους που έρχονται στα κέντρα στρατολόγησης, μα τον Κρόνο!

Πλησίασε μια καθισμένη υπάλληλο και ρώτησε: «Μπορούμε εδώ να εγγραφούμε ως Υπέρμαχοι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;»

«Μάλιστα, κύριε,» αποκρίθηκε η παχουλή γυναίκα, ρίχνοντας πρώτα μια ματιά σ'εκείνον και, μετά, μια ματιά σ'αυτούς πίσω του, προτού το βλέμμα της επιστρέψει στον Βόρκεραμ.

«Να δούμε το συμφωνητικό; Τους όρους του και τα λοιπά;»

«Ασφαλώς.» Η υπάλληλος πάτησε πλήκτρα στην κονσόλα της και σύντομα μερικά χαρτιά εκτυπώθηκαν, τα οποία έδωσε στον Βόρκεραμ. «Κοιτάξτε το.»

Ο αρχηγός των Εκλεκτών ξεφύλλισε αργά τα χαρτιά ενώ η Ευμενίδα, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Έκρελ, και ο Μάικλ κοίταζαν από γύρω, διαβάζοντας κι αυτοί.

«Τα ίδια μού φαίνονται,» παρατήρησε ο Έκρελ.

«Δεν σου φαίνονται,» του είπε ο Μάικλ. «Είναι ακριβώς τα ίδια. Ακόμα κι ο τρόπος που είναι γραμμένα είναι ίδιος!»

«Πρέπει νάναι συνεννοημένοι με τις Αρχές της Α' Κατωρίγιας,» είπε η Ευμενίδα, «για να μην υπάρχει αθέμιτος ανταγωνισμός.»

«Τι αθέμιτος ανταγωνισμός!» ρουθούνισε ο Έκρελ. «Εδώ χτες βράδυ πειρατές παραλίγο να διαλύσουν όλα τους τα λιμάνια! Δεν είναι αυτοί όροι για μισθοφόρους, σε τέτοιες καταστάσεις...»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Έχεις δίκιο. Και ίσως τώρα να μπορούσαμε να πιέσουμε λίγο τα πράγματα.»

«Τι έχεις κατά νου, αρχηγέ;»

Ο Βόρκεραμ δεν του απάντησε. Στράφηκε στην υπάλληλο και, χωρίς να φωνάζει, αλλά με φωνή αρκετά δυνατή ώστε να ακούγεται άνετα σ' όλη την αίθουσα, είπε: «Οι όροι σας είναι προσβλητικοί! Δε μπορεί να απαιτείτε τα όπλα και οι εξοπλισμοί των μισθοφόρων να γίνονται κτήμα της Β' Κατωρίγιας ενώ συγχρόνως φαίνεται σαν να τους θεωρείτε ύποπτους και λέτε πως, σε περίπτωση εκπρόθεσμης λήξης του συμβολαίου, οφείλουν να σας επιστρέψουν το εβδομήντα τοις εκατό της αμοιβής που έχουν ως τότε λάβει!»

«Αυτοί είναι οι όροι του Πολιτάρχη, κύριε...»

«Ναι, αυτοί είναι οι όροι – και σας ξαναλέω ότι είναι προσβλητικοί! Περιμένει πραγματικά ο Πολιτάρχης σας να έρθουν μαχητές να τον υπηρετήσουν με τέτοιους όρους; Μόνο απεγνωσμένοι ή ανόητοι θα τον υπηρετούσαν!»

«Δεν ξέρω, κύριε. Αν δεν συμφωνείτε, μπορείτε να φύγετε.» Η υπάλληλος ήταν προφανές πως δεν ήθελε φασαρίες. Ο Βόρκεραμ είδε, με τις άκριες των ματιών του, τους φρουρούς στην περιφέρεια της αίθουσας να τσιτώνονται· είδε τα χέρια τους να πηγαίνουν στις λαβές των όπλων τους.

Αλλά δεν σκόπευε να κάνει τέτοια φασαρία που θα προκαλούσε θερμό επεισόδιο. Ήθελε απλώς να τον ακούσουν οι άλλοι μισθοφόροι εδώ μέσα. Και τον είχαν, όντως, ακούσει. Είχαν στρέψει τα βλέμματά τους επάνω του.

«Δεν τον ενδιαφέρει τον Πολιτάρχη σας αν θα χάσει καλούς μαχητές που μπορούν να υπερασπιστούν σωστά αυτή τη συνοικία;» είπε ο Βόρκεραμ στην παχουλή υπάλληλο. «Χτες βράδυ πειρατές είχαν διαλύσει τα λιμάνια σας! Θα έλεγα πως έχετε άμεση ανάγκη από καλούς μαχητές, και οφείλετε να τους προσφέρετε ευνοϊκότερους όρους! Αυτοί εδώ είναι άθλιοι.» Έσεισε μπροστά του τα χαρτιά που κρατούσε.

«Δεν παίρνω εγώ τις αποφάσεις, κύριε,» αποκρίθηκε η υπάλληλος, ενώ ένας από τους άλλους μισθοφόρους που βρίσκονταν μες στην αίθουσα έλεγε: «Σοβαρολογείς; Λένε οι όροι να παραδώσουμε τα όπλα μας στη Β' Κατωρίγια;»

«Λένε ότι, για όσο υπηρετούμε τη Β' Κατωρίγια, τα όπλα και οι εξοπλισμοί μας θα θεωρούνται κτήμα της. Δηλαδή, μπορεί να κάνει μ' αυτά ό,τι επιθυμεί. Μπορεί να τα μοιράσει σε άλλους, κατά το δοκούν. Μπορεί--»

«Εξωφρενικό!» αναφώνησε ένας μισθοφόρος. «Εγώ δεν το είχα διαβάσει αυτό.»

«Ούτε εγώ,» είπε ο πρώτος που είχε μιλήσει.

«Πού το γράφει;» ρώτησε μια άλλη, κι άρχισε να ξεφυλλίζει τα χαρτιά που κρατούσε.

Είχαν εγγραφεί, προφανώς, χωρίς να διαβάσουν όλους τους όρους, παρατήρησε ο Βόρκεραμ. Όχι ασυνήθιστο για μισθοφόρους. Πολλές φορές στη ζωή του είχε δει ή ακούσει να συμβαίνει. Έβαζαν οι ανόητοι την υπογραφή τους χωρίς να κοιτάζουν τα ψιλά γράμματα! Ο Βόρκεραμ πάντα κοίταζε τα ψιλά γράμματα. Και πάντα μιλούσε αυτοπροσώπως με τους εργοδότες του. Και όλοι στην Ανακτορική Συνοικία και στις τριγυρινές συνοικίες ήξεραν πόσο καλοί στη δουλειά τους ήταν οι Εκλεκτοί: κανείς δεν τολμούσε να το αμφισβητήσει.

«Σας παρακαλώ, κύριε,» είπε ένας λοχίας της Φρουράς, βαδίζοντας προς το μέρος του Βόρκεραμ. «Μην κάνετε φασαρία. Αν δεν συμφωνείτε με τους όρους, μπορείτε να εγκαταλείψετε το κέντρο--»

«Μα εδώ υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ξεγελαστεί, ουσιαστικά!» τον διέκοψε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν ήξεραν τι υπέγραψαν! Και οι όροι σας ούτε εσάς δεν συμφέρουν! Σε μια τέτοια περίοδο, που πειρατές χτυπάνε τόσο άσχημα τις όχθες σας, θα έπρεπε να ζητάτε τους καλύτερους μαχητές που μπορείτε να βρείτε, όχι τους πιο απεγνωσμένους ή αυτούς που δεν κοιτάνε τι υπογράφουν!»

«Απάτη!» αναφώνησε εκείνος ο μισθοφόρος που είχε μιλήσει πρώτος στον Βόρκεραμ: ένας ψιλόλιγνος τύπος με μαύρα μούσια και κοντά μαλλιά, γαλανόδερμος. «Το συμβόλαιό τους είναι *απάτη*, γαμώτο! Λέει όντως ότι τα όπλα και οι εξοπλισμοί μας γίνονται κτήμα της Β' Κατωρίγιας! Δείτε το - εδώ είναι. Όγδοη παράγραφος!» Έδειχνε πάνω στα χαρτιά.

«Και δεν είναι μόνο αυτό,» του είπε ο Μάικλ Παγοθραύστης. «Το έγγραφο απειλεί κιόλας πως θα μας τιμωρήσουν αν κάποιος θεωρήσει ότι κάνουμε 'ύποπτες δραστηριότητες'! Τι θα πει 'ύποπτη δραστηριότητα', μπορεί να μου απάντηση κάποιος;»

«Κύριε! Κύριε!» φώναξε ο λοχίας της Φρουράς. «Μην προκαλείτε αναστάτωση. Όποιοι δεν θέλουν να–»

«Μισό λεπτό!» του είπε ο Βόρκεραμ. «Δε μας αφήνετε να μιλήσουμε; Για ποιο λόγο;»

«Δεν είναι καφενείο το κέντρο στράτ–»

«Δεν κάνουμε συζήτηση καφενείου, Λοχία! Μιλάμε για τους όρους που ο Πολιτάρχης σου μας προσφέρει. Εσύ θα δούλευες μ'αυτούς τους όρους;»

«Όλα μου τα όπλα ανήκουν στη Β' Κατωρ–»

«Τα όπλα σου σου τα έδωσε η Β' Κατωρίγια. Είσαι μέλος της Φρουράς της. Λογικό είναι να της ανήκουν. Τα δικά μας όπλα, όμως, δεν μας τα έδωσε η Β' Κατωρίγια–»

«Ακριβώς!» φώναξε ο γαλανόδερμος, ψιλόλιγνος μισθοφόρος με τα μαύρα μούσια. «Δεν έχουν δικαίωμα επάνω στους εξοπλισμούς μας!»

«Εγώ θέλω να ξεγραφτώ,» είπε ένας άλλος. Και προς τους υπαλλήλους: «*Τώρα*. Μη μου πείτε ότι δεν γίνεται!»

«Φυσικά και μπορείτε, κύριε–»

«Κάτι ειπώθηκε προηγουμένως για επιστροφή χρημάτων, όμως,» είπε η μισθοφόρος που πριν είχε ρωτήσει *Πού το γράφει;* και είχε αρχίσει να ξεφυλλίζει το συμφωνητικό. Είχε χρυσό δέρμα και ήταν εύσωμη αλλά μετρίου αναστήματος, με καστανά μαλλιά δεμένα κότσο.

«Δεν έχετε υποχρέωση επιστροφής χρημάτων αν δεν έχετε εργαστεί για τη Β' Κατωρ–»

«Μισό λεπτό!» τους διέκοψε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Μισό λεπτό! Να συζητήσουμε πρέπει, όχι να κάνουμε βιαστικές ενέργειες. Πιστεύω πως όλοι θέλουμε να δουλέψουμε για τη Β' Κατωρίγια, σωστά;»

«Με τέτοιους όρους;» είπε ο ψιλόλιγνος, γαλανόδερμος μισθοφόρος. «Όχι, φίλε μου, δεν θέλουμε!»

«Συμφωνώ. Αυτό δεν λέω κι εγώ; Αλλά εκείνο που προτείνω είναι να μας προσφέρουν καλύτερους όρους. Μας έχουν ανάγκη, μα τον Κρόνο! Χτες βράδυ αποδείχτηκε πόσο ανεπαρκής είναι η φύλαξη σε τούτη τη συνοικία–»

«Κύριε,» είπε ο λοχίας, «μη διασύρετε τη φύλαξη της συνοικίας μας, ούτε τον Πολιτάρχη μας! Σας παρακαλώ, περάστε–» Έκανε να πλησιά-

σει τον Βόρκεραμ, να τον αρπάξει από το μπράτσο, αλλά εκείνος τον έσπρωξε πίσω, σταθερά, όχι απότομα.

«Δεν διασύρω κανέναν, Λοχία. Τα ίδια τα τηλεοπτικά κανάλια σας σας διέσυραν χτες' και οι ίδιοι οι πολιτικοί σας. Εκείνο που λέω είναι ότι, με ευνοϊκότερους – με λογικούς, βασικά – όρους, μπορείτε να φέρετε στο πλευρό σας καλούς μισθοφόρους, ικανούς να αντιμετωπίσουν την κρίση σε τούτα τα μέρη της Ατέρμονης Πολιτείας. Δε θέλει ο Πολιτάρχης σας να αντιμετωπιστεί σωστά ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής και οι πειρατές που λεηλατούν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας;»

Οι άλλοι μισθοφόροι συμφωνούσαν με τον Βόρκεραμ, με λόγια και νεύματα. Ζητούσαν κι αυτοί καλύτερους όρους. Λογικούς όρους, όπως είχε πει ο συνάδελφός τους.

Η αναστάτωση μέσα στην αίθουσα φούντωνσε. Φώναζαν όλοι μαζί – φρουροί, υπάλληλοι, μισθοφόροι. Η Άνμα ήταν σιωπηλή, παρατηρώντας τους, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια. Το ίδιο και η Ολντράθα. Καμία τους δεν πρόσεξε τίποτα το πραγματικά επικίνδυνο. Και οι δύο, όμως, διέκριναν ότι οι άλλοι μισθοφόροι είχαν, ξαφνικά, αρχίσει να βλέπουν τον Βόρκεραμ σαν αρχηγική φιγούρα, σαν κάποιον στον οποίο μπορούσαν να βασιστούν για κάτι καλύτερο στις δουλιές τους.

Ο λοχίας φώναξε: «*Όχι άλλη φασαρία!* Περάστε έξω! ΠΕΡΑΣΤΕ ΕΞΩ!»

«Μας διώχνουν κιόλας!» αναφώνησε ο ψιλόλιγνος, γαλανόδερμος μισθοφόρος με τα μούσια. «Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Θέλετε μαχητές στο πλευρό σας ή όχι σε τούτη τη συνοικία;»

«Ας μας μιλήσει κάποιος υπεύθυνος για τους όρους του συμφωνητικού!» απαίτησε η Ευμενίδα Νοράλνω. «Δεν υπάρχει κανένας υπεύθυνος εδώ;»

«Περάστε έξω!» επέμεινε ο λοχίας. «Το κέντρο στρατολόγησης κλείνει για την ώρα. Μη μας αναγκάσετε να προβούμε σε βίαιες ενέργειες! ΠΕΡΑΣΤΕ ΕΞΩ!»

Οι μισθοφόροι βγήκαν στον περίβολο ενώ ακόμα διαμαρτύρονταν και ζητούσαν να βελτιωθούν οι όροι.

Εκεί είχαν τώρα μόλις έρθει κι άλλοι μισθοφόροι. Βλέποντας τον αναβρασμό, ρώτησαν τι συνέβαινε, και αμέσως έμαθαν. Οι όροι του συμβολαίου ήταν άσχημοι, πολύ άσχημοι. Ήταν σαν ο Πολιτάρχης να προσπαθούσε να κοροϊδέψει, να εκμεταλλευτεί, τους μαχητές που ζητούσε να πολεμήσουν για να υπερασπιστούν τη συνοικία του!

Η Άνμα μειδίασε και είπε στην Ολντράθα: «Ο φίλος σου είναι το κάτι άλλο. Δίκιο έχει η Κορίνα που τον φοβάται. Κι εγώ τον έχω φοβηθεί πια.»

Η Ολντράθα γέλασε. «Δεν τον έχεις ακόμα γνωρίσει καλά, μου φαίνεται...»

Οι φρουροί έκλεισαν την πόρτα του κέντρου στρατολόγησης, κι ακούστηκε να την αμπαρώνουν από μέσα.

«Καλά, τι γίνεται, ρε πούστη μου;» μούγκρισε ένας μισθοφόρος – από αυτούς που ήταν στον περίβολο όταν οι άλλοι βγήκαν εκεί. «Δε θέλουν να μαζέψουν πολεμιστές; Μας διώχνουν;»

«Ούτε αυτοί δεν ξέρουν τι θέλουν, Βισδέλε,» του είπε ο ψηλόλιγνος, γαλανόδερμος μισθοφόρος με τα μούσια. «Σαν κομπίνα φαίνεται.»

«Τι κομπίνα, ρε παιδιά;» είπε μια μισθοφόρος. «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής υπάρχει, και οι Κατωρίγιες Συνοικίες θέλουν όντως να τον πολεμήσουν. Δεν είναι κομπίνα.»

«Ας μας προσφέρουν καλύτερους όρους, τότε!»

«Ναι,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τέτοιοι όροι είναι απαράδεκτοι. Τους έχεις διαβάσει;» ρώτησε τη μισθοφόρο.

«Όχι.»

«Ορίστε· διάβασέ τους.» Της έδωσε τα χαρτιά. «Δες τι λένε για τα όπλα και τους εξοπλισμούς μας· τι λένε για 'ύποπτες δραστηριότητες'· και τι λένε για την περίπτωση που – για 'ύποπτες δραστηριότητες', ξέρω γω – μας διώξουν. Θέλουν πίσω το εβδομήντα τοις εκατό.»

«Δε μπορεί...»

«Διάβασε.»

Η γυναίκα έστρεψε τα μάτια της στα χαρτιά που κρατούσε.

Η μεγάλη κουβέντα ανάμεσα στους μισθοφόρους συνεχίστηκε στον περίβολο του κέντρου στρατολόγησης μέχρι που οι άνθρωποι της Φρουράς τούς ζήτησαν να φύγουν από εκεί: και όταν είχαν βγει, όταν ήταν στους δρόμους έξω από τον περίβολο, οι φρουροί έκλεισαν την πύλη.

«Τρελοί είναι!» μούγκρισε ο ψηλόλιγνος, γαλανόδερμος μισθοφόρος με τα μούσια.

«Θα φτάσουν στον Πολιτάρχη όλ' αυτά,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Θα τ'ακούσει και θα κάνει κάτι. Εκτός αν είναι τελείως ανόητος.» Και μάλ-

λον δεν είναι, σκέφτηκε. Θα θέλει οπωσδήποτε να κρατηθεί στην εξουσία, ειδικά μ' αυτό τον αντίπαλο που έχει – τον Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Βόρκεραμ τούς ήξερε τους ευγενείς του Οίκου των Λάντί'θρελ: πάντα άρπαζαν την παραμικρή ευκαιρία που τους παρουσιαζόταν.

«Αν δεν αλλάξει τους όρους, εγώ φεύγω πάντως.»

«Έχε λίγη υπομονή,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Μας έχουν ανάγκη' θα το δεις. Δε μπορούν να μας φέρονται έτσι.» Και τον ρώτησε: «Ποιο είναι τ' όνομά σου;»

«Λούσιος Φιλοδέκτης. Εσύ ποιος είσαι, φίλε;»

«Λέγομαι Βόρκεραμ-Βορ, και οι μισθοφόροι μου 'οι Εκλεκτοί'.»

«Είσαι αρχηγός ομάδας; Πώς και δε σ' έχω ξανακούσει;»

«Ερχόμαστε από μακριά. Από την Ανακτορική Συνοικία. Εκεί είμαστε αρκετά γνωστοί.»

Οι μισθοφόροι πήγαν να συζητήσουν στον *Βαθύρριζο*, γεμίζοντας την τραπεζαρία του και φέρνοντας δουλειά στο μαγαζί. Ο Βόρκεραμ-Βορ είπε στον Λούσιο Φιλοδέκτη και σε μερικούς άλλους, που έμοιαζαν άνθρωποι με αρκετούς γνωστούς και κάποια επιρροή ανάμεσα στους υπόλοιπους, ότι το θέμα δεν ήταν να σηκωθούν και να φύγουν, αρνούμενοι να αποδεχτούν τους όρους του Πολιτάρχη – μπορούσαν να βγάλουν καλά λεφτά σε τούτη τη συνοικία' δίχως αμφιβολία υπήρχε ανάγκη γι' αυτούς σε μια τέτοια πολεμική περίοδο – το θέμα ήταν να κάνουν τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο να *αλλάξει* τους όρους του έτσι ώστε να τους συμφέρουν όλους: και αυτούς και εκείνον και τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

«Έχεις τίποτα διασυνδέσεις κοντά στον Πολιτάρχη;» τον ρώτησε μια μισθοφόρος που λεγόταν Ολντράθα. «Έχεις τρόπο να τον εξαναγκάσεις να αλλάξει τους όρους;»

«Δεν έχω διασυνδέσεις,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Σας εξήγησα, δεν είμαι από εδώ. Από την Ανακτορική Συνοικία έρχομαι. Αλλά, αν οργανωθούμε σωστά, μπορούμε να τον ωθήσουμε να αλλάξει τους όρους.»

«Τι να κάνουμε, δηλαδή;» ρώτησε ο Βισδέλος, που έμοιαζε να είναι φίλος του Λούσιου Φιλοδέκτη.

«Θα πάμε, κατά πρώτον, αύριο στο κέντρο στρατολόγησης ξανά, και θα ρωτήσουμε αν οι όροι έχουν μεταβληθεί–»

«Αμφιβάλλω ότι θα έχουν,» είπε η Ολντράθα – η μισθοφόρος, όχι η θυγατέρα της Πόλης.

«Δεν έχει σημασία· εμείς θα πάμε. Ή, μάλλον, όχι όλοι. Κάποιοι από εμάς θα επισκεφτούν τα άλλα κέντρα στρατολόγησης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και θα πουν αυτά που είπαμε και στο κέντρο στην Τετράφωτη.»

«Εσύ τα λες ωραία, ρε φίλε,» του είπε ένας μισθοφόρος· «έχεις ένα λέγειν, πώς το λένε. Νομίζεις ότι όλοι μπορούν να τα πουν έτσι;»

«Για τι ακριβώς πρέπει να φωνάξουμε;» ρώτησε ένας άλλος.

«Ο Μάικλ θα σας εξηγήσει για τι οφείλετε να διαμαρτυρηθείτε,» τους είπε ο Βόρκεραμ, κι έριξε ένα βλέμμα στον Μάικλ Παγοθαράυστη, ο οποίος κατένευσε.

«Θα σημειώσω τις επίμαχες παραγράφους στο συμφωνητικό, αρχηγέ,» είπε, «και θα γράψω και κάποια πράγματα, για να ξέρουν.»

«Κι αν όλ' αυτά δεν πιάσουν;» έθεσε το ερώτημα ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας στον Βόρκεραμ-Βορ. «Θα μείνουμε χωρίς δουλειά;»

«Δεν πρόκειται να μείνουμε χωρίς δουλειά αν δράσουμε ενωμένοι και οργανωμένοι, Άβαντα. Η Β' Κατωρίγια χρειάζεται τώρα καλούς μισθοφόρους· αλλά δεν μπορεί ο Πολιτάρχης της να μας προσφέρει τέτοιους ελεεινούς όρους. Και δεν μιλάμε καν για τον μισθό. Μιλάμε για πράγματα όπως τους εξοπλισμούς μας – που ανήκουν σ'εμάς, όχι στη Β' Κατωρίγια!»

«Ναι, ρε φίλε, ακριβώς!» είπε ο Βισδέλος. «Αυτό είναι *απαράδεκτο*! Να ζητάνε τα όπλα μας...»

«Απαράδεκτο,» συμφώνησε η μισθοφόρος με τα καστανά μαλλιά και το χρυσό δέρμα, η οποία είχε μιλήσει αρχικά μαζί με τον Λούσιο, όταν βρίσκονταν στο κέντρο στρατολόγησης. Το όνομά της ήταν Τζακλίν.

Η Ρία Καλόφραστη – που είχε έρθει με τους Εκλεκτούς στον *Δρόμο των Όπλων*, στη Διαπερατή, μαζί με τον Άβαντα και τους άλλους – είπε: «Ο Πολιτάρχης έχει ολόκληρη μηχανή προπαγάνδας. Τι μπορούμε να κάνουμε εμείς εναντίον της; Θα μας παραμερίσει και θα πάρει άλλους μισθοφόρους!»

«Όχι,» της είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Θα φτιάξουμε τη δική μας μηχανή προπαγάνδας.»

«Με τι τρόπο, Βόρκεραμ; Θα φτιάξουμε μήπως και τηλεοπτικό σταθμό;»

Αρκετοί μουρμούρισαν ότι συμφωνούσαν μαζί της, ότι η Ρία μιλούσε λογικά. Μπορεί απλά να παραμερίζονταν και να έχαναν τη δουλειά ενώ θα την έπαιρναν άλλοι.

«Τι να τον κάνουμε τον τηλεοπτικό σταθμό,» τους είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «όταν έχουμε τηλεοπτικούς σταθμούς έτοιμους να μας εξυπηρετήσουν;»

«Έτοιμους να μας εξυπηρετήσουν;» είπε η Ευμενίδα Νοράλνω. «Πώς το ξέρεις;»

«Ο Βόρκεραμ έχει δίκιο,» παρενέβη ο Λούσιος Φιλοδέκτης. «Οι τηλεοπτικοί σταθμοί τα θέλουν κάτι τέτοια που τραβάνε θεαματικότητα. Και έχω έναν γνωστό, μάλιστα, που θα μπορούσε να μας βοηθήσει.»

Ο Βόρκεραμ τον κοίταξε ερωτηματικά.

Ο Λούσιος ένευσε. «Δεν το λέω έτσι. Έχω άνθρωπο. Μπορεί να βάλει να μιλήσουν για εμάς στο *Κατωρίγιο Φως* – το τηλεοπτικό κανάλι. Μ'αυτά που έγιναν χτες βράδυ στα λιμάνια, όλοι έχουν ανησυχήσει, και μόλις διαδοθεί ότι οι όροι που ο Σημαδεμένος δίνει στους μισθοφόρους δεν είναι καλοί, αμέσως θ'αρχίσει κατά πρώτον να φωνάζει ο Όρπεκαλ-Λάντι και άλλοι. Θα γίνει φασαρία, είναι σίγουρο.»

«Εντάξει,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν, να το οργανώνουμε. Ποιος έχει έναν χάρτη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;»

Αναμπουμπούλα ανάμεσα στους μισθοφόρους, καθώς ο ένας ρωτούσε τον άλλο αν είχε χάρτη, ενώ κάποιοι διαφωνούσαν ακόμα με το σχέδιο του Βόρκεραμ-Βορ φοβούμενοι ότι θα έχαναν τα χρήματα που μπορούσαν να βγάλουν από εδώ.

«Μην είστε μαλάκες,» τους είπε ο Μάικλ Παγοθραύστης. «Οι όροι που σας δίνει ο Πολιτάρχης είναι για να σας εκμεταλλευτεί.»

«Ε, να πάμε, τότε, στην Α' Κατωρίγια, τουλάχιστον τι να καθόμαστε εδώ; Κι εκεί χρειάζονται μισθοφόρους, τώρα με τον Ποιητή.»

«Από εκεί ήρθαμε,» τόνισε ο Μάικλ. «Τους ίδιους όρους προσφέρουν, σε πληροφωρό. Ακριβώς τους ίδιους. Πρέπει νάναι συνεννοημένοι μεταξύ τους οι Πολιτάρχες.»

«Αλλά δεν μπορούμε να το δεχτούμε αυτό!» είπε ο Έκρελ Σόρεντερ. «Εδώ, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, ισχύει πλέον μια οικονομία των όπλων – δεν έχετε ακούσει να το λένε; Μας *χρειάζονται*. Ποιος θα πο-

λεμήσει τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή; Η Φρουρά τους μόνο; Τότε, την έχουν πολύ άσχημα!»

Η Άνμα πέρασε ανάμεσα από τους μισθοφόρους, δίνοντας έναν τυλιγμένο χάρτη στον Βόρκεραμ-Βορ. «Αυτό είναι που ζητάς,» του είπε.

Εκείνος τον ξεδίπλωσε, κρατώντας τον μπροστά του. Ήταν, όντως, ο χάρτης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τον άπλωσε στο τραπέζι. «Λοιπόν!» είπε μεγαλόφωνα. «Λοιπόν! Ακούστε! Ακούστε! Ησυχία λίγο· ησυχία, για όνομα του Κρόνου!» Τα περισσότερα βλέμματα – τα βλέμματα που μετρούσαν – στράφηκαν επάνω του, παρατήρησε. «Πρέπει να είμαστε ενωμένοι, είπαμε· και να οργανωθούμε. Τα κέντρα στρατολόγησης ξέρουμε ποια είναι. Τα γράφει ετούτη η κάρτα.» Τράβηξε από την τσέπη του την κάρτα που του είχαν δώσει στα δυτικά σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Πρέπει κι εσείς να έχετε τέτοιες.» Πολλοί μουρμούρισαν ότι είχαν, ή έγνεψαν καταφατικά. Ο Βόρκεραμ-Βορ άρχισε να βρίσκει τα κέντρα στρατολόγησης ένα-ένα επάνω στον χάρτη και να τα σημειώνει μ'έναν χοντρό στυλογράφο. Ήταν τρία της Φρουράς και ένας ναός της Ρασιλλώς: στην Τετράφωτη (όπου είχαν ήδη πάει), στην Όκιλμερ, στην Αζρόντω, και στη Χτυπημένη (ο Ναός της Ρασιλλώς).

Ο Βόρκεραμ-Βορ, μιλώντας με τους μισθοφόρους, συμφώνησε ποιοι θα πήγαιναν στο καθένα απ'αυτά τα μέρη για να κάνουν φασαρία σχετικά με τους όρους του συμφωνητικού. «Προσεχτικά, όμως,» τους τόνισε. «Να μην προκληθεί κανένα θερμό επεισόδιο με τη Φρουρά. Δε θέλουμε τέτοια πράγματα. Απλώς μιλάμε – κι όταν μας διώξουν, μας έδιωξαν. Δεν χτυπάμε κανέναν, ούτε τραβάμε όπλα. Τα όπλα μας είναι πάντα στις θήκες. Καλώς; Με καταλαβαίνετε;»

Η Άνμα, παρατηρώντας τον, συμφωνούσε ολοένα και περισσότερο με την Κορίνα. Δεν ήξερε αν ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν άνθρωπος που μπορούσε να γίνει δικτάτορας, αλλά ήταν σίγουρα επικίνδυνος ως πολιτικός και ως στρατιωτικός. Είχε τη δυνατότητα να οργανώνει κόσμο και να τον βάζει να κάνει πράγματα με τρόπο αποτελεσματικό. Τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως το σχέδιό του είχε καλές πιθανότητες επιτυχίας. Δεν ήταν επιπόλαιο.

Η Άνμα σκέφτηκε: *Τώρα η Κορίνα ίσως να υποκινήσει κάποιους ανθρώπους του Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας για να τον βγάλουν από τη μέση.*

Πρέπει να είμαστε έτοιμες. Έριξε ένα βλέμμα στην Αδελφή της, την Ολντράθα, η οποία στεκόταν παραδίπλα, και η οποία ένευσε μοιάζοντας να καταλαβαίνει την Άνμα, να διαβάξει την έκφραση στο πρόσωπό της ή, πιθανώς, τα πολεοσημάδια που διαγράφονταν γύρω της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ρώτησε, στο τέλος, τον Λούσιο ποιος ήταν ο γνωστός του που μπορούσε να τους φέρει σε επαφή με το *Κατωρίγιο Φως*, κι εκείνος απάντησε. Ο Βόρκεραμ τού ζήτησε να επικοινωνήσει μαζί του αλλά να μην του πει να κάνει τίποτα ακόμα. «Θα περιμένουμε, πρώτα, να δούμε μήπως οι όροι του συμφωνητικού αλλάξουν. Κι αν όντως αλλάξουν, τότε δε θα χρειαστούμε τη βοήθεια του τηλεοπτικού σταθμού.»

«Υπάρχουν και περιοδικά,» είπε μια μισθοφόρος, «που θα ενδιαφέρονταν γι' αυτή την υπόθεση. Και εφημερίδες.»

«Θα τους έχουμε όλους υπόψη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αλλά ως περιμένουμε, πρώτα, καμια μέρα, να δούμε τι θα γίνει. Όχι βιαστικές ενέργειες.»

Ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, Γουίλιαμ Σημαδεμένος, έμαθε για το επεισόδιο με τους μισθοφόρους στο κέντρο στρατολόγησης της Τετράφωτης ενώ βρισκόταν στο γραφείο του.

«Ήταν τόσο σημαντικό;» ρώτησε τον Βάντορεκ, που του το ανέφερε.

«Αρκετά σημαντικό ώστε η Φρουρά να αναγκαστεί να τους διώξει και να κλείσει προσωρινά το κέντρο.»

«Είναι ακόμα κλειστό;»

«Σε λίγο θ' ανοίξει πάλι, Εξοχότατε. Αν τους αφήναν εκεί, θα εμπόδιζαν κι άλλους μισθοφόρους να έρθουν.»

«Ταραξίες, λοιπόν! Πόσοι ήταν;»

«Πολλοί, κύριε Πολιτάρχη—»

«Δε μπορούσε η Φρουρά να συλλάβει μερικούς, για παραδειγματισμό των υπολοίπων;»

«Τότε θα γίνονταν χειρότερα επεισόδια, υποπτεύομαι. Δεν έκαναν κάτι παράνομο, άλλωστε. Και ήταν όλοι τους οπλισμένοι. Και έχουν και

ανθρώπους τους μες στη συνοικία. Στο κέντρο είχαν έρθει οι αρχηγοί τους μόνο.»

«Τι ακριβώς ζητούσαν; Δεν καταλαβαίνω.»

Ο Βάντορεκ τού εξήγησε ότι οι μισθοφόροι δεν πρέπει να συμφωνούσαν με το να γίνουν τα όπλα τους κτήμα της Β' Κατωρίγιας κατά την περίοδο της υπηρεσίας τους σ' αυτήν. Επίσης, μάλλον τους ανησυχούσε ο όρος περί ύποπτης δραστηριότητας και η επιστροφή του 70% της αμοιβής τους σε περίπτωση απρόοπτης λήξης του συμβολαίου.

«Οι άνθρωποι είναι ανεκδιήγητοι!» αναφώνησε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. «Τι νομίζουν ότι είναι η Β' Κατωρίγια Συνοικία, ξέφραγη μάντρα; Αν δεν τους αρέσουν οι όροι μας, ας φύγουν. Θα έρθουν άλλοι μισθοφόροι.»

«Φοβάμαι, όμως, κύριε Πολιτάρχη, μην εξαπλωθούν κακές φήμες...» είπε ο Βάντορεκ, που ήταν Σύμβουλος Επικοινωνιών του Σημαδεμένου.

«Έλα τώρα! Κάτι μισθοφόροι είναι. Από συμμαρίες των συνοικιών προς τα νότια, πιθανώς. Ό,τι και να πουν, κανείς δεν θα το πάρει σοβαρά, και ούτε θα έχουν τη δυνατότητα να το διαδώσουν και πολύ.»

«Ίσως να έχετε δίκιο,» είπε ο Βάντορεκ. «Αλλά ίσως να είναι και ριψοκίνδυνη μια τέτοια υπόθεση.»

«Δε μπορώ ν' αφήσω τη συνοικία αφύλαχτη, Βάντορεκ, για όνομα του Κρόνου! Τα όπλα των ανθρώπων που μας υπηρετούν πρέπει να είναι και δικά μας όπλα, αν δεν θέλουμε να κινδυνεύουμε από αυτούς. Ούτε μπορούμε ν' αφήσουμε ύποπτες δραστηριότητες ατιμώρητες. Είδες την άλλη φορά τι έγινε με τους Νομάδες των Δρόμων!» Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, ο Αρχικατάσκοπός του, είχε πει στον Γουίλιαμ ότι έπρεπε να τους απομακρύνει κρυφά από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία για να μην προκληθούν περισσότερα επεισόδια με κατασκόπους και δολιοφθορείς που πιθανώς θα έστελνε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής προκειμένου να ελευθερώσουν τους Νομάδες ή να κάνουν προβλήματα ως αντίποινα.

«Δεν είναι η ίδια περίπτωση, βέβαια...»

«Το θέμα είναι πως δεν μπορούμε να είμαστε αφύλαχτοι,» επέμεινε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. «Ίσως κάποιοι από αυτούς τους μισθοφόρους να μην είναι μισθοφόροι καν, αλλά δολιοφθορείς ή κατάσκοποι του

Ανθοτέχνη. Πιθανώς, μάλιστα, γι' αυτό τώρα να προκαλούν αναστάτωση. Το αποκλείεις;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται,» παραδέχτηκε συλλογισμένα ο Βάντορεκ. «Αν και το κέντρο όπου έγινε η φασαρία είναι στην Τετράφωτη και η Τετράφωτη είναι στα νότια σύνορά μας, Εξοχότατε. Οι πράκτορες του Ποιητή, λογικά, θα έρχονταν από την άλλη μεριά, από τα βόρεια...»

Ο Γουίλιαμ αναστέναξε. *Είναι ανόητος ο άνθρωπος;* αναρωτήθηκε. «Ακριβώς γι' αυτό, Βάντορεκ, θα επέλεξαν να έρθουν από τα νότια – επειδή το ξέρουν ότι θα το θεωρούσαμε απίθανο.»

Ο Βάντορεκ έμεινε σιωπηλός.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Γουίλιαμ. «Να με κρατάς ενήμερο.»

«Ασφαλώς, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ο Σύμβουλος Επικοινωνιών, και αποχώρησε.

Ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον Αρχικατάσκοπο στο γραφείο του.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, ύστερα από καμια ώρα, ήταν εκεί.

«Γιατί άργησες, Αλέξανδρε;» ρώτησε ο Γουίλιαμ, καθώς κάθονταν αντικριστά.

«Δουλειές, κύριε Πολιτάρχη. Προσπαθώ να συγκεντρώσω πληροφορίες για τη χτεσινοβραδινή επιδρομή.»

«Ο Ανθοτέχνης τούς έστειλε, τελικά;»

«Δεν έχω καταφέρει ακόμα να το μάθω, αν είναι έτσι. Τι θέλετε, όμως, να μου πείτε;»

Ο Σημαδεμένος τού μίλησε για το επεισόδιο με τους μισθοφόρους στην Τετράφωτη, και του τόνισε πως φοβόταν ότι ίσως να ήταν κατάσκοποι ή δολιοφθορείς, όπως αυτοί οι καταραμένοι Νομάδες.

Ο Αλέξανδρος δεν είχε εξηγήσει στον Πολιτάρχη ότι οι Νομάδες των Δρόμων είχαν φυλακιστεί κατά λάθος. Είχε προτιμήσει να του πει απλώς ότι θα ήταν πιο συνετό να εξαφανιστούν για να μην προκληθούν περισσότερα προβλήματα. Και είχε υποσχεθεί πως θα τους εξαφάνιζε ο ίδιος, φυσικά – ελπίζοντας η Κορίνα να κρατούσε τον λόγο της και να μην ξανάβλεπαν τους Νομάδες των Δρόμων σε τούτα τα μέρη. Μέχρι στιγμής, δεν τους είχαν ξαναδεί, και ο Αλέξανδρος ήταν ευχαριστημένος. Το θέμα είχε αρχίσει να ξεχνιέται, και ο Πολιτάρχης θεωρούσε πως, όπως πάντα, ο Αρχικατάσκοπός του είχε κάνει μια πολύ καλή δουλειά.

Επί του παρόντος, ο Αλέξανδρος ρώτησε: «Θέλετε να τους παρακολουθήσω;» Δεν θεωρούσε ανόητο αυτό που έλεγε ο Σημαδεμένος· μπορεί, πράγματι, να ήταν άνθρωποι του Ανθοτέχνη αυτοί οι υποτιθέμενοι μισθοφόροι.

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Πολιτάρχης.

«Θα γίνει,» υποσχέθηκε ο Αλέξανδρος. «Έχουμε καμια άλλη πληροφορία γι'αυτούς; Ονόματα; Περιγραφές;»

«Μπορείς να μιλήσεις με τον Βάντορεκ γι'αυτά, και με τους ανθρώπους της Φρουράς.»

«Μάλιστα,» είπε ο Αλέξανδρος, βέβαιος ότι ο Πολιτάρχης έτσι θα απαντούσε. Ήταν καλός στο να δίνει γενικές διαταγές, κακός στο να δίνει συγκεκριμένες οδηγίες. «Να πηγαίνω λοιπόν.»

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ένευσε, ανάβοντας ένα πούρο, με την πλάτη του ακουμπισμένη αναπαυτικά στη μαλακή δερμάτινη πολυθρόνα του.

Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε από την αντικρινή καρέκλα και βγήκε από το γραφείο του Πολιτάρχη, κλείνοντας την πόρτα πίσω του, μπαίνοντας στο γραφείο της γραμματέα του Σημαδεμένου.

Η Κατρίν στεκόταν μπροστά σε μια ψηλή αρχειοθήκη, γλιστρώντας έναν φάκελο ανάμεσα στους υπόλοιπους – μια χρυσόδερμη, πρασινομάλλα κοπέλα με το πιο όμορφο καμπυλωτό σώμα που είχε ο Αλέξανδρος δει, και αγγίζει, ποτέ του.

«Κανένα νέο;» τη ρώτησε, χαμηλόφωνα, πλησιάζοντάς την.

«Τίποτα.»

«Να είσαι με τ'αφτιά τεντωμένα συνεχώς,» της είπε, χαϊδεύοντας τον αριστερό της γλουτό.

«Κύριε Πανιστόριε, όχι εδώ!» είπε εκείνη, υπομειδιώντας, παριστάνοντας τη σοκαρισμένη. «Όχι όσο ο Πολιτάρχης μας είναι κοντά,» πρόσθεσε λοξοκοιτάζοντάς τον.

Ο Αλέξανδρος έφυγε από το γραφείο.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν άργησε ν'ακούσει για το επεισόδιο με τους μισθοφόρους στην Τετράφωτη. Είχε ανθρώπους του που τα παρακολουθούσαν αυτά. Ανθρώπους που κοίταζαν και άκουγαν για καθετί ενδιαφέρον στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Για καθετί, επιπλέον,

που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον του Γουίλιαμ Σημαδεμένου.

Ο Όρπεκαλ καθόταν τώρα σ'ένα εστιατόριο της Μονότροπης με την ξαδέλφη του τη Ρία, η οποία του έλεγε για το συμβάν. Τον είχε καλέσει να πάρουν μεσημεριανό μαζί, ώστε να του εξιστορήσει κάτι που νόμιζε ότι θα τον ενδιέφερε.

Και πράγματι, ήταν ενδιαφέρον. Οι μισθοφόροι διαμαρτύρονταν για τους όρους του συμβολαίου του Σημαδεμένου. Ήταν πολύ ενδιαφέρον!

Ο Όρπεκαλ μειδίασε κάτω απ'το μαύρο μουστάκι του. «Κοίτα να δεις που το τέλος του Σημαδεμένου θάρθει πιο γρήγορα απ'ό,τι πιστεύαμε...» είπε. «Τι έγινε μετά; Τους έδιωξαν;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ρία-Λάντι. «Τους έβγαλαν και από το χτίριο της στρατολόγησης και από τον περίβολο. Κι αυτοί έμειναν έξω απ'την πύλη για λίγο, μιλώντας αναμεταξύ τους, αλλά μετά έφυγαν.»

«Ξέρεις πού πήγαν;»

«Ξέρω.»

Πού; ρωτούσε το βλέμμα του, λαίμαργα.

«Στον *Βαθύρριζο*, ένα πανδοχείο στην Τετράφωτη-»

«Το γνωρίζω. Μπήκες μέσα; Τους παρακολούθησες;»

«Δεν μπήκα. Αλλά ήταν προφανές ότι πήγαν εκεί για να συνεχίσουν την κουβέντα τους.»

Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσαμε να τους χρησιμοποιήσουμε κάπως, σκέφτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Φαίνεται να σκοπεύουν να φύγουν από τη συνοικία μας;»

«Δεν ξέρω. Ίσως όλοι να μην είναι από άλλες συνοικίες, Όρπεκαλ. Ίσως να είναι και από εδώ.»

«Χμμ.»

Η Νορέλτα-Βορ είχε πάει σ'ένα υποκατάστημα του Γ.Α.Σ. αφότου εγκατέλειψε την Άνμα, τη Φοριντέλα-Ράο, και τους άλλους. Είχε τραβήξει κάποια χρήματα από εκεί και είχε, επίσης, πάρει μια επιταγή πολλών δεκάδιων. Μετά, είχε επισκεφτεί ένα κατάστημα που πουλούσε οχήματα. Υπήρχαν κάμποσα τέτοια στην Τετράφωτη. Η Νορέλτα είχε βρει ένα τροχοφόρο που ήταν ανθεκτικό, γρήγορο, και όμορφο. Ένα χαμηλό τετράκυκλο που έμοιαζε σχεδόν τριγωνικό, έτσι όπως ήταν φτιαγμένο. Τα τζάμια του ήταν φιμέ. Το χρώμα του ήταν

σκούρο-μπλε, και γυαλιστερό, πολύ γυαλιστερό, με αργυρά πλαίσια. Οι μεταλλικοί τροχοί του είχαν επάργυρα καλύμματα, ενισχυμένα ώστε ν'αντέχουν σε χτυπήματα.

Η Νορέλτα-Βορ έδωσε πολλά λεφτά για να το αγοράσει, αλλά τα χρήματα δεν την απασχολούσαν. Είχε αρκετές καταθέσεις στο Γ.Α.Σ. και σε άλλες τράπεζες της Ρελκάμνια, με διάφορα ονόματα, όχι μόνο με το πραγματικό της. Μια θυγατέρα της Πόλης δεν μπορούσε ποτέ να έχει μόνο μία ταυτότητα. Οι φυσιολογικοί άνθρωποι γερνούσαν και πέθαιναν· όχι, όμως, κι αυτές – όχι από ηλικία, τουλάχιστον.

Η Νορέλτα-Βορ αγόρασε, επίσης, διάφορα ρούχα και υποδήματα, όλα καλής ποιότητας, ακριβά. Απαραίτητο, αφού ήθελε να παρεισφρήσει στην υψηλή κοινωνία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Έπρεπε να μπορεί να κάνει ακριβώς την εντύπωση που χρειαζόταν κάθε φορά. Την εντύπωση που θα της υποδείκνυε η Πόλη.

Τώρα, μεσημέρι πλέον, ήταν μέσα στο όμορφο όχημά της και, ξυπόλυτη, το οδηγούσε ενώ κάπνιζε ένα μακρύ τσιγάρο καλής μάρκας – *Πορφυρόσχημος*. Τα μάτια της παρακολουθούσαν τα πολεοσημάδια, και δεν φορούσε πια τα ψεύτικα γυαλιά της με τον χρυσό σκελετό. Τα μαλλιά της σύντομα θα τα έβαφε γαλανά· είχε αγοράσει μια κατάλληλη βαφή.

Για την ώρα, ήθελε να πλησιάσει κάποια από τα μέρη όπου σύχναζαν οι αριστοκράτες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Οι δρόμοι ήταν δικοί της.

Από το ηχοσύστημα του οχήματός της ακουγόταν το *Γυρεύοντας τους Θεούς*, της Χρυσοποίκιλης Ρενάτα.

/10\

Ο σαμάνος πρέπει να κρατήσει ένα μυστικό, ενώ η Κορίνα προειδοποιεί τον Κάδμο και την Καρζένθα, και προτείνει ένα σχέδιο· και η Φοίβη πλησιάζει τον στόχο της, νιώθοντας συγχρόνως τη σκιά της Αδελφή της από κοντά και βλέποντάς τη να της γνέφει...

Ο Θόρινταλ επέστρεψε στους Νομάδες όταν ήταν μεσημέρι και είχαν μόλις σταματήσει τη δουλειά τους στο Μεγάλο Λιμάνι για να ξεκουραστούν στην πολυκατοικία που τους είχε παραχωρήσει ο Βάρνελ-Αλντ. Είδε πολλά βλέμματα να τον κοιτάζουν με κάποια περιέργεια. Αναρωτιούνται πού ήμουν τόσες ώρες... Ανεβαίνοντας στο διαμέρισμα που μοιραζόταν με άλλους, συνάντησε στο σαλόνι τη Λάρνια, η οποία αμέσως πετάχτηκε όρθια πλησιάζοντάς τον.

«Πού ήσουν; Ποια ήταν αυτή η γυναίκα που ακολούθησες; Ήταν η Μιράντα;» Αν και, από τη φωνή της, εύκολα διακρινόταν ότι δεν πίστευε πραγματικά ότι ήταν αυτή.

Η Μιράντα; σκέφτηκε ο Θόρινταλ. *Μακάρι να ήταν η Μιράντα...* «Όχι,» αποκρίθηκε, «δεν ήταν η Μιράντα...»

«Ποια ήταν; Πού πήγατε; Γιατί έφυγες;»

Εκτός από τη Λάρνια, στο σαλόνι βρίσκονταν ο Εύθυμος, ο Μαυρογένης, και ο Βόντεκ, καθισμένοι στο τραπέζι, τρώγοντας πεινασμένα ύστερα από τη χειρονακτική δουλειά της ημέρας. Τώρα όμως έστρεψαν κι αυτοί τα βλέμματά τους στον Θόρινταλ, ακούγοντας την κουβέντα του με τη Λάρνια...

...η οποία δεν έτρωγε μαζί τους όταν ο σαμάνος είχε μπει στο δωμάτιο· καθόταν σε μια πολυθρόνα – *ανησυχώντας για εμένα, μάλλον· περιμένοντάς με να γυρίσω.*

«Η Κορίνα ήταν,» της απάντησε.

«Και γιατί πήγες μαζί της;»

«Επειδή μου το ζήτησε.» *Και επειδή μου ζήτησε να μη σας πω τίποτα περισσότερο, δεν μπορώ να σας πω τίποτα περισσότερο.* Η Κορίνα τού είχε τονίσει να μη συζητήσει για τη Φοίβη με τους άλλους Νομάδες.

Δεν ήθελε να επικρατήσει πανικός, αν φήμες διαδίδονταν. Και μάλλον είχε δίκιο.

Η Λάρνια συνοφρυώθηκε. «Επειδή σου το ζήτησε; Κάνεις τώρα ό,τι σου ζητά η Κορίνα;» Και αναρωτήθηκε αν ο Θόρινταλ έβλεπε την Κορίνα όπως τη Μιράντα. Τι είχε με τις θυγατέρες της Πόλης; Τόσο πολύ τον εντυπωσίαζαν; Η Κορίνα ήταν εχθρά της Μιράντας, μα τον Κρόνο! Το είχε ξεχάσει;

«Δεν κάνω ό,τι μου ζητά η Κορίνα, Λάρνια,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ, θυμωμένος με τον τρόπο της. «Αλλά δεν ήθελα να ρισκάρω την ασφάλεια όλων μας!»

Ο Εύθυμος ρώτησε, χωρίς να σηκωθεί από το τραπέζι: «Τι έγινε, Θόρινταλ;»

Ο σαμάνος κάθισε στον καναπέ, κουρασμένος, και ο πολεοπλάστης βγήκε απ'την τσέπη της δερμάτινης καπαρντίνας του και πήδησε πάνω στο τραπεζάκι.

Η Λάρνια παρέμεινε όρθια, κοιτάζοντας τον Θόρινταλ. Τι εννοούσε ότι δεν ήθελε να ρισκάρει την ασφάλεια όλων τους; αναρωτήθηκε. Τον είχε απειλήσει η Κορίνα;

Ο Θόρινταλ, ανάβοντας τσιγάρο, είπε: «Μου ζήτησε να εντοπίσω μια γυναίκα γι'αυτήν. Δεν ξέρω γιατί, δεν μου εξήγησε. Μου είπε μόνο ότι ήταν μια πληρωμή για το καλό που μας έκανε – για τη βοήθεια που μας πρόσφερε φέρνοντάς μας εδώ, σε ασφαλές μέρος, κοντά στον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.»

Η Λάρνια ρουθούνισε. Ακόμα μισούσε την Κορίνα, φυσικά. Ήθελε να τη σκοτώσει όπως εκείνη είχε σκοτώσει, με τους δαίμονές της, τη Γιάμκα. «Τι γυναίκα ήταν αυτή που σου ζήτησε να βρεις; Τη βρήκες;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «Δεν ξέρω ποια ήταν, δεν την έχω ξαναδεί. Η Κορίνα πήγε να μιλήσει μαζί της και με έδιωξε.»

«Αυτό μόνο;»

«Τι άλλο περίμενες;» της είπε απότομα, τσαντισμένος μαζί της.

Ο πολεοπλάστης εξαφανίστηκε κάτω από μια πολυθρόνα.

«Δεν κινδύνεψες...;» είπε ο Εύθυμος – κάτι μεταξύ συμπεράσματος και ερώτησης.

Ο Εύθυμος φαίνεται να ενδιαφέρεται πιο πολύ για εμένα απ'ό,τι η Λάρνια! παρατήρησε ακούσια ο Θόρινταλ. Ο ανακριτικός τρόπος της

τον είχε ενοχλήσει. Ήταν κουρασμένος μετά από τη χρήση της μαγείας του και το πέρα-δώθε μέσα στο όχημα της Κορίνας. Αισθανόταν τα νεύρα του τσιτωμένα.

«Όχι,» αποκρίθηκε στον Εύθυμο, «δεν κινδύνεψα. Δεν ήταν τίποτα το επικίνδυνο. Μια διαδικαστική δουλειά μόνο.» Τίναξε στάχτη στο τασάκι στο τραπεζάκι μπροστά του. «Τι έχει για φαγητό;» ρώτησε. «Τίποτα πού τρώγεται;»

«Μια χαρά είναι,» είπε ο Μαυρογένης, που είχε μόλις τελειώσει το πιάτο του και μάζευε τη σάλτσα μ'ένα κομμάτι ψωμί. Τα μαύρα γένια του ήταν λερωμένα.

«Σκουπίσου τουλάχιστον,» τον συμβούλεψε ο Βόντεκ, και οι άλλοι – ακόμα κι ο Θόρινταλ, παρά τη νοητική και ψυχική του κούραση – γέλασαν.

«Όλο μαλακίες είστε, το λοιπόν,» τους είπε ο Μαυρογένης, αγριοκοιτάζοντάς τους καθώς έτρωγε το μουλιασμένο ψωμί του με όρεξη.

«Σας ζητά μια κυρία, κύριε Ανθοτέχνη,» είπε ο Άλβερακ επίσημα, μπαίνοντας στην αίθουσα του Πολιταρχικού Μεγάρου όπου κάθονταν ο Κάδμος, η Καρζένθα-Σολ, και ο Βάρνελ-Αλντ συζητώντας κάποια θέματα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας και των τριγυρινών συνοικιών, παίρνοντας μικροαποφάσεις που όμως μπορεί να αποδεικνύονταν σημαντικές στο μέλλον.

«Δεν έχει όνομα;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Η Κορίνα είναι,» είπε, λιγότερο επίσημα, ο Άλβερακ. «Να περάσει;»

«Θα περάσει ούτως ή άλλως άμα θέλει,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, υπομειδιώντας.

(Πόρτες, τοίχους, φράγματα η Γυναίκα των Μυστηρίων δεν γνωρίζει, μουρμούρισε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, όταν ναρθεί να μας οδηγήσει πιθυμεί στους αχανείς κι ατέρμονους του θαυμασμού τους δρόμους...)

Ο Άλβερακ ένευσε και βγήκε από τη μικρή αίθουσα, για να μπει η Κορίνα ντυμένη με γκρίζα κάπα και την κουκούλα ριγμένη στους ώμους της. Ο Κάδμος νόμιζε πως την έβλεπε προβληματισμένη.

«Βάρνελ,» είπε η Θυγατέρα της Πόλης. «Μπορείς να μας αφήσεις μόνους με τον Κάδμο και την Καρζένθα;»

«Τι συμβαίνει, Κορίνα;»

«Άφησέ μας μόνους, σε παρακαλώ. Πρόκειται για αρκετά προσωπικό θέμα. Ίσως να το μάθεις μετά.»

«Όπως θέλεις, Κορίνα.» Τη σεβόταν πολύ για να της φέρει αντίρρηση – ο Κάδμος το έβλεπε στην όψη του – η Κορίνα ήταν, άλλωστε, που του είχε προτείνει να έρθει σε επαφή με τον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή ώστε, τελικά, να φτάσει στο αξίωμα του Πολιτάρχη και να αποδώσει δικαιοσύνη για όσα είχαν γίνει εις βάρος του Οίκου του.

Σηκώθηκε τώρα από την καρέκλα του και, λέγοντας στον Κάδμο και την Καρζένθα «Θα μιλήσουμε πάλι σύντομα», έφυγε από την αίθουσα.

Η Κορίνα κάθισε στη θέση του.

Είπε στον Κάδμο: «Μια δολοφόνος έρχεται να σε σκοτώσει.»

«Κι εγώ που φανταζόμουν ότι θα μου έλεγες τίποτα που δεν έχει ξαναγίνει, Κορίνα...» Δεν ήταν λίγες οι απόπειρες δολοφονίας κατά του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

«Μην αστειεύεσαι μ'ένα τέτοιο θέμα!»

«Είναι κι αυτή επικίνδυνη όπως εκείνος ο φονιάς που είχε στείλει η πλουτοκρατία;»

«Χειρότερη.»

«Ποιος την έστειλε; Η πλουτοκρατία ξανά;»

«Ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας την έστειλε–»

«Το κάθαρμα,» μούγκρισε η Καρζένθα.

«–αλλά, κυρίως, ήρθε μόνη της. Επειδή η ίδια ήθελε να έρθει.»

«Επειδή η ίδια ήθελε να έρθει;» είπε ο Κάδμος, απορημένος.

«Είναι Αδελφή μου,» εξήγησε η Κορίνα. «Και η Πόλη την οδηγεί στους στόχους της.»

«Θυγατέρα...»

«Ναι.»

«Και τι πρόβλημα έχει μαζί μου, Κορίνα;»

«Σου είπα: η Πόλη την οδηγεί στους στόχους της.»

«Η Πόλη με θέλει νεκρό;» είπε ο Κάδμος.

«Όχι στα δικά μου μάτια.»

«Τι εννοείς; Άλλα βλέπει η μια Θυγατέρα, άλλα βλέπει η άλλη;»

«Δε βλέπουμε, πάντως, ακριβώς τα ίδια πράγματα. Όχι πάντα. Η γυναίκα που σε κυνηγά ονομάζεται Φοίβη, και έχει σκοτώσει πολλούς στο παρελθόν. Τα σημάδια της Πόλης της δείχνουν τους στόχους της,

οι οποίοι συνήθως είναι πρόσωπα κάποιας σημαντικότητας. Δεν ξέρω τι βλέπει. Ίσως να βλέπει την *πρόκληση* που παρουσιάζουν. Είναι γνωστή και ως 'η Νύφη του Χάροντα'».

«Δε μπορούμε να τη σκοτώσουμε;» είπε η Καρζένθα. «Δε μπορείς εσύ να τη σκοτώσεις, Κορίνα;»

«Η μια θυγατέρα δεν σκοτώνει την άλλη, Καρζένθα. Της μίλησα, προσπαθώντας να την αποτρέψω από τη δολοφονία που σχεδιάζει, αλλά δεν τα κατάφερα. Θα έρθει να σε σκοτώσει, Κάδμε. Και πρέπει να τη σταματήσουμε–»

«Εσύ ίσως να μη μπορείς να τη σκοτώσεις, Κορίνα,» είπε η Καρζένθα, «αλλά εγώ μπορώ.» Τράβηξε το πιστόλι από τη ζώνη της.

«Αν τη συναντήσεις, σε προτρέπω να προσπαθήσεις. Δεν πρόκειται να σε εμποδίσω. Όμως μη νομίζεις ότι θα είναι εύκολο. Η Φοίβη αντιλαμβάνεται παρόμοια πράγματα μ'αυτά που αντιλαμβάνομαι κι εγώ στην Πόλη. Καθώς μιλάμε, βρίσκεται στην Αστροβόλο παρατηρώντας λεπτομέρειες που θα τη βοηθήσουν να δολοφονήσει τον Κάδμο. Θα τον χτυπήσει την κατάλληλη στιγμή: τη στιγμή που είναι πιο αφύλαχτος, όταν–»

«Ο Κάδμος δεν είναι ποτέ αφύλαχτος,» τόνισε η Καρζένθα.

«Θυμάσαι τι είχε γίνει με τον δολοφόνο που έστειλε η πλουτοκρατία; Ούτε τότε ο Κάδμος ήταν αφύλαχτος.»

«Δεν πρόκειται να τον πλησιάσει. Τώρα θα είμαι συνεχώς στο πλευρό του,» δήλωσε η Καρζένθα.

Η Κορίνα γέλασε εσωτερικά, και σκέφτηκε: *Ο Κάδμος είναι τυχερός που σε έχει μαζί του. Αλλά δεν είσαι αρκετά ικανή για να τον σώσεις από τούτη την απειλή. Η Φοίβη θα σε φάει για πρόγευμα, καημένη.* «Δε φτάνει αυτό.»

«Τι προτείνεις, Κορίνα;» ρώτησε ο Κάδμος, νιώθοντας λιγάκι νευρικός, όχι επειδή φοβόταν μην τον σκοτώσουν (είχε προ πολλού ξεπεράσει αυτό τον φόβο – έπρεπε να τον ξεπεράσει αν ήθελε να παραμείνει λογικός) αλλά επειδή συζητούσαν για εκείνον σχεδόν σαν να μην ήταν παρών! «Έχεις κάποιο σχέδιο, αναμφίβολα. Σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης.

«Είμαστε όλο αφτιά.»

Τα μαυροβαμμένα χείλη της Κορίνας χαμογέλασαν. «Η λύση είναι απλή, ελπίζω,» είπε. «Θα τη φέρουμε σε απόγνωση.»

«Σε απόγνωση;»

«Θα είμαι κοντά σου και θα παρατηρώ τα σημάδια της Πόλης. Ακόμα κι αν βλέπουμε διαφορετικά πράγματα εγώ και η Φοίβη, κάποια από αυτά είναι ίδια. Θα διακρίνω κάθε 'άνοιγμα' και θα το κλείνω. Δε θα την αφήνω να σε πλησιάσει. Είναι βασικό, όμως, ποτέ να μην αμφισβητείς αυτά που θα σου λέω. Αν σου πω *Φεύγουμε από εδώ*, τότε φύγαμε – χωρίς ερωτήσεις. Αν σου πω *Βάλε πέντε φρουρούς εκεί*, θα τους βάζεις. Με καταλαβαίνεις;»

«Δεν έχω πρόβλημα μ' αυτό, Κορίνα. Μέχρι στιγμής, ούτως ή άλλως, οι οδηγίες σου μας έχουν μόνο βοηθήσει.»

Την ικανοποιούσε η εμπιστοσύνη που έβλεπε στα μάτια του. *Είναι δικός μου. Εγώ τον έφτιαξα. Είναι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μου. Και δεν θα τον αφήσω να πεθάνει. Θα αναμορφώσει την Ατέρμονη Πολιτεία!*

Στα μάτια της Καρζένθα έβλεπε παρόμοια εμπιστοσύνη. *Κι αυτή είναι δική μου. Από τότε που την επισκέφτηκα στα όνειρά της, είναι δική μου. Πιστή σ' εμένα.*

«Το ίδιο ισχύει και για σένα, Καρζένθα,» της είπε. «Αν σου ζητήσω κάτι, πρέπει να το κάνεις. Χωρίς ερωτήσεις.»

Η Καρζένθα, αν και με κάποιο δισταγμό, ένευσε. «Κι αν πάρεις... λάθος απόφαση, Κορίνα;»

«Αν εγώ πάρω λάθος απόφαση, τότε να είσαι σίγουρη πως τίποτα δεν θα μπορούσε να σώσει τον Κάδμο. Μην ανησυχείς, όμως: ό,τι διακρίνει η Αδελφή μου το διακρίνω κι εγώ. Βλέπουμε τον ίδιο λαβύρινθο. Κι εγώ έχω μεγαλύτερες δυνάμεις από εκείνη. Σε κάθε στροφή θα με βρίσκει μπροστά της. Κάθε πόρτα που νομίζει ανοιχτή, ξαφνικά θα κλείνει.»

«Και μέχρι τότε θα συνεχιστεί αυτό το παιχνίδι;» ρώτησε η Καρζένθα. «Δε μπορεί να συνεχιστεί για πάντα. Η Φοίβη πρέπει να πεθάνει!»

«Δεν είναι ανάγκη να τη σκοτώσουμε–»

«Νομίζεις ότι θα τα παρατήσει και θα–;»

«Όχι, η Φοίβη δεν πρόκειται ποτέ να τα παρατήσει–»

«Τότε πρέπει να πεθάνει, Κορίνα!»

«Προτείνω να την παγιδέψουμε,» είπε η Θυγατέρα της Πόλης, «και μετά να τη χρησιμοποιήσουμε για δικό μας όφελος.»

«Τι όφελος μπορεί νάχουμε από μια τέτοια γυναίκα;» απόρησε η Καρζένθα. «Έτσι όπως την περιγράφεις, μοιάζει τρελή.»

«Ακριβώς γι'αυτό θα μας φανεί χρήσιμη, αν καταφέρουμε να στρέψουμε τη φονική της ματιά αλλού.»

«Πού;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Ας επικεντρωθούμε, για την ώρα, στο να σε προστατέψουμε, πρώτον, και δεύτερον στο να την παγιδέψουμε,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

«Στον Βάρνελ-Αλντ θα μιλήσεις γι'αυτό;» είπε η Καρζένθα.

«Θα του μιλήσω. Θα τον χρειαστούμε, κατά πάσα πιθανότητα.»

Η Φοίβη βάδιζε στους δρόμους της Αστροβόλου, συλλέγοντας πληροφορίες για τον στόχο της. Με τα μάτια. Όλα τα σημάδια εδώ μιλούσαν για τον Κάδμο Ανθοτέχνη – τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Και για τον νέο Πολιτάρχη που ήταν σύμμαχός του.

Αυτή η Κορίνα, αυτή η Αδελφή μου, τα έχει φτιάξει όλα τούτα. Τι είναι; Τι είναι; Η Φοίβη ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς γνώριζε για το παρελθόν της, πώς γνώριζε για τον γάμο της. Δεν ήταν κάτι για το οποίο η Φοίβη συζητούσε με τον οποιονδήποτε. Της έμοιαζε αδιανόητο το ότι η Κορίνα – μια άγνωστη – μπορεί να είχε τέτοιες πληροφορίες για εκείνη.

Και πώς ήξερε πού να έρθει να με βρει μες στους δρόμους της Α' Ανωρίγιας; Πρέπει να είχε δυνάμεις μεγαλύτερες από της Φοίβης. Ή, τουλάχιστον, διαφορετικές.

Θα ξανασυναντηθούμε οι δυο μας, είμαι σίγουρη.

Κι αν προσπαθήσει να σταθεί ανάμεσα σ'έμένα και τον Ανθοτέχνη, θα την τσακίσω!

Της είχε συμβεί αυτό και παλιότερα. Είχε έρθει σε σύγκρουση με μια Αδελφή της. Άνμα την έλεγαν. Προσπαθούσε κι εκείνη να προστατέψει τον άνθρωπο που η Φοίβη ήθελε να σκοτώσει – μια μάγισσα στην Παράλληλη Συνοικία – και είχε αποτύχει. Η Φοίβη είχε σπάσει την Άνμα στο ξύλο, είχε φτάσει στον στόχο της, και του είχε δώσει τέλος. Μετά είχε συναντήσει ξανά την Άνμα, για να της πει ότι δεν της κρατούσε κακία, αλλά εκείνη είχε κάνει πάλι να της επιτεθεί. Η Φοίβη, μη θέλοντας άλλη σύγκρουση μαζί της, είχε φύγει και είχε εξαφανιστεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Δε φοβόταν την Άνμα' μπορούσε να την τσακίσει

ξανά, αν χρειαζόταν· όμως δεν υπήρχε και κανένας λόγος για κάτι τέτοιο. Ήταν Αδελφή της.

Αυτή η Κορίνα ήταν πιο αντιπαθητική από την Άνμα. Πολύ πιο αντιπαθητική. *Ίσως να το χαρώ όταν τη σπάσω στο ξύλο. Δεν της άρεσε καθόλου το βλέμμα της Κορίνας. Και τι είχε πει; «Εγώ είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης, Αδελφή μου. Δεν είμαι σαν καμία άλλη Αδελφή μας που έχεις συναντήσει.»* Τα λόγια της ακόμα αντηχούσαν μες στο μυαλό της Φοίβης. Η Κορίνα ήταν τρελή! Ποια Θυγατέρα θα αποκαλούσε ποτέ τον εαυτό της Αρχόντισσα της Πόλης; *Δεν είναι καθόλου καλά, η γαμημένη. Καθόλου καλά.*

Αλλά πώς είναι δυνατόν να ξέρει για τον γάμο μου;

Και πώς ήταν δυνατόν να είχε τραβήξει εκείνες τις φωτογραφίες; Αυτό το επεισόδιο είχε συμβεί πριν από πολλά χρόνια. Δεν μπορεί η Κορίνα να ήταν εκεί. Δεν μπορεί...

Κάτι το παράδοξο υπήρχε επάνω της. Ήταν σχεδόν σαν να μην ήταν Θυγατέρα της Πόλης ακριβώς... Αλλά είχε δείξει στη Φοίβη το σημάδι στο πέλμα της. Το σημάδι που είχαν όλες τους. Και δεν γινόταν να το αντιγράψεις.

Η Φοίβη προσπαθούσε να διώξει την Κορίνα απ'το μυαλό της και να επικεντρωθεί στα πολεοσημάδια που της έδιναν πληροφορίες για τον στόχο της· όμως η μυστηριώδης Αδελφή της πάντα βρισκόταν στις άκριες των σκέψεών της, σαν τρομερή σκιά, απειλώντας να έρθει πιο κοντά...

Η Φοίβη κατέληξε στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας καθώς ερχόταν το μεσημέρι. Εδώ την είχαν οδηγήσει τα σημάδια της Πόλης. Ο στόχος της πρέπει να ήταν εδώ.

Έκανε τον γύρο του μεγάλου οικοδομήματος, βαδίζοντας μέσα σε δρόμους και σε σοκάκια, επάνω σε γέφυρες, ανεβαίνοντας σε τάρτσες και σε μπαλκόνια. Βλέποντας τις αδυναμίες του χώρου, τα μονοπάτια που μπορούσαν να την οδηγήσουν στον στόχο της. Αν και δεν βιαζόταν ποτέ να σκοτώσει – καλύτερα ήταν όταν είχε παρατηρήσει προσεχτικά τον στόχο – δεν θα δίσταζε να επιτεθεί στον Ανθοτέχνη αν έβλεπε τώρα κάποιο καλό άνοιγμα να διακρίνεται μέσα από τα σημάδια της Πόλης.

Η Φοίβη αντλούσε πληροφορίες με τα μάτια της...

...και οδηγήθηκε σε μια εξωτερική σκάλα μιας πολυκατοικίας...

...ανέβηκε, φτάνοντας σε μια ταράτσα. Καλό μέρος για ακροβολισμό, της μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια· κι έβγαλε τη βαλλίστρα της οπλίζοντάς την. Ήταν μακρινής εμβέλειας και πολύ καλοφτιαγμένη.

Η Πόλη οδήγησε το βλέμμα της Φοίβης αντίκρυ, σε μια από τις οροφές του Πολιταρχικού Μεγάλου. Σ'ένα ελικοδρόμιο όπου βρισκόταν ένα ελικόπτερο.

Ναι, ο στόχος της σύντομα θα παρουσιαζόταν εκεί.

Η Φοίβη γονάτισε, υψώνοντας στον ώμο τη βαλλίστρα της, κρυμμένη πίσω από το πέτρινο τείχος της ταράτσας. Θα αποδεικνυόταν τόσο εύκολο το τέλος του Ανθοτέχνη;

Τα πολεοσημάδια άλλαξαν ξαφνικά. *Χάλασαν*. Κάτι είχε παρεμβληθεί. Δεν ήταν πλέον καλή η θέση της Φοίβης. Δεν υπήρχε άνοιγμα εδώ.

Γιατί;

Μια πόρτα της οροφής του Μεγάρου άνοιξε, και οπλισμένοι μαχητές βγήκαν κρατώντας μεγάλες ασπίδες από ισχυρά μέταλλα και αλεξίσφαιρα γυαλιά. Διαμόρφωσαν έναν κλοιό γύρω από το ελικόπτερο, κι ένα μονοπάτι ως εκεί. Κάποιες φιγούρες πέρασαν από πίσω τους: και τα πολεοσημάδια έλεγαν στη Φοίβη ότι η μία απ'αυτές ήταν ο στόχος της!

Η Κορίνα! σκέφτηκε, οργισμένη, κατεβάζοντας τη βαλλίστρα. *Η Κορίνα το έκανε αυτό! Η Κορίνα!*

Οι φιγούρες μπήκαν στο ελικόπτερο, του οποίου ο έλικας άρχισε να περιστρέφεται γρήγορα, και σύντομα είχε απογειωθεί. Από μια ανοιχτή πόρτα του αεροσκάφους, μια γυναίκα έγνεφε με το γαντοφορεμένο χέρι της. Μακριά ξανθά μαλλιά τινάζονταν γύρω από το πορφυρό-δερμο κεφάλι της. Τα πολεοσημάδια που διαμορφώνονταν από τις κινήσεις του χεριού της κι από το ανέμισμα των μαλλιών και της γκριζας κάπας της έλεγαν ξεκάθαρα: *Αντίο, Αδελφή μου! Αντίο!*

Τα μάτια της Φοίβης στένεψαν. *Δεν τελειώσαμε, Κορίνα, σκέφτηκε. Τώρα αρχίζουμε.*

/11\

Οι κουρσάροι κάνουν δεύτερη επιδρομή, και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος καταριέται τους εχθρούς του, ενώ ολόκληρη η Β' Κατωρίγια Συνοικία αναστατώνεται ξανά, και ο Βόρκεραμ-Βορ διακρίνει ευκαιρίες όσο η Άνμα και η Ολντράθα διακρίνουν κατασκόπους.

Οι Αρχές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας είχαν πάρει αυξημένα μέτρα ασφαλείας στις ανατολικές, κυρίως, όχθες της – στη Βραχύλογη και στον Σκηνοκράτη – αλλά και πιο δυτικά, στην Απλωτή. Μόνο τα λιμάνια της Αζρόντω είχαν αφήσει στο ίδιο επίπεδο ασφάλειας με παλιά, μην πιστεύοντας ότι αν γινόταν επόμενη επιδρομή θα έφτανε ως εκεί.

Αυτό, όμως, που είδαν να συμβαίνει απόψε τούς αιφνιδίασε και τους τρομοκράτησε όλους. Δε νόμιζαν ότι τόσο γρήγορα οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών θα έρχονταν ξανά. Αλλά ήρθαν. Και ήταν περισσότεροι από την προηγούμενη νύχτα. Τα πλοία τους ξεπρόβαλαν μέσα από τα ανατολικά σκοτάδια του Ριγοπόταμου χωρίς να έχουν φώτα επάνω τους για να είναι όσο το δυνατόν πιο αθέατα ώσπου να προσεγγίσουν τα λιμάνια.

Ολόκληρη αρμάδα από πειρατικά σκάφη.

Η Φρουρά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας δεν είχε ποτέ αντικρίσει κάτι παρόμοιο. Ήταν σαν κάθε κουρσάρος και άρπαγας των Ήμερων Συνοικιών να είχε αποφασίσει απόψε να κάνει επιδρομή σε τούτες τις όχθες. Τα πλοία ήρθαν μέσα από τη νύχτα σαν θύελλα. Μηχανές μούγκριζαν και βούιζαν, προπέλες σπάθιζαν τα νερά τινάζοντας αφρούς. Ιστία φούσκωναν επάνω σε κατάρτια, καθώς τα σκάφη με μηχανές τραβούσαν πίσω τους τα σκάφη που δεν είχαν μηχανές. Δεκάδες – εκατοντάδες! – μικρότερα πλεούμενα ακολουθούσαν: βάρκες γεμάτες ληστές του ποταμού, οπλισμένους ως τα δόντια. Και μινιπλάνα πετούσαν μαζί τους, επίσης, λίγο πιο πάνω από τα αφρισμένα νερά του ποταμού, έχοντας πηδήσει από καταστρώματα μεγάλων σκαφών' οι καβαλάρηδες τους ούρλιαζαν και σήκωναν τα όπλα τους. Ακόμα και αε-

ροσκάφη είχαν οι πειρατές, τα οποία υψώνονταν τώρα από καράβια: ελικόπτερα, το ένα κατόπιν του άλλου, φέροντας πυροβόλα που αμέσως άρχισαν να ρίχνουν στα πλοία της Β' Κατωρίγιας τα οποία ήταν εκεί για να προστατέψουν τα λιμάνια της.

Ελικόπτερα της Φρουράς απογειώθηκαν πάραυτα, ως απάντηση, και οι φρουροί ζήτησαν, τηλεπικοινωνιακά, να έρθουν και αντιαεροπορικά όπλα. Αλλά οι πειρατές ήδη εκτόξευαν ρουκέτες και τορπίλες εναντίον τους, και τα κουρσάρικα σκάφη κατέκλυζαν τα σκάφη της Φρουράς από παντού. Οι κουρσάροι είχαν φέρει ακόμα και κάποια υποβρύχια! Τα συνάντησαν τα υποβρύχια της Β' Κατωρίγιας: δέχτηκαν τις επιθέσεις τους.

Για κανένα τέταρτο της ώρας, αυτοί που κοίταζαν από τις ανατολικές όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας έβλεπαν φωτιές και καπνούς μες στη νύχτα, και τα νερά του Ριγοπόταμου να γεμίζουν με ολοένα και περισσότερα συντρίμια και νεκρούς.

Ύστερα, είδαν τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας να υποχωρούν, τσακισμένοι, κατακερματισμένοι, με τα σκάφη τους να καπνίζουν και να φλέγονται και να θυμίζουν κινούμενα ερείπια. Και μέσα από την καταστροφή τα πλοία των κουρσάρων τούς καταδίωκαν. Πειρατικές σημαίες κυμάτιζαν άγρια στον νυχτερινό άνεμο. Κάννες ακόμα πυροβολούσαν και καμια ρουκέτα εκτοξευόταν κάπου-κάπου, διαγράφοντας τροχιά στον ουρανό προτού βουτήξει στον ποταμό ή προσκρούσει σε κάποιο κατάστρωμα ή διαλύσει κάποια βάρκα.

Υποβρύχια ξεπρόβαλαν στον αφρό σαν γιγάντια σαρκοβόρα ψάρια που, μυρίζοντας αίμα, είχαν βγει στην επιφάνεια.

Ελικόπτερα εξακολουθούσαν να πετάνε κάτω από τα σύννεφα.

Όταν οι ρουκέτες άρχισαν να χτυπάνε τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας αντί για τα πλοία των υπερασπιστών της που υποχωρούσαν, ο πανικός έγινε γενικευμένος.

Οι φρουροί και οι μισθοφόροι που βρίσκονταν στις όχθες προσπάθησαν να απωθήσουν τους κουρσάρους, να τους αποτρέψουν απ'το να βγουν από τα πλεούμενά τους, να τους αναγκάσουν να φύγουν. Αλλά η αρμάδα ήταν τόσο πελώρια, και η δύναμή πυρός της τόσο μεγάλη, που οι υπέρμαχοι της Β' Κατωρίγιας ήταν που αναγκάστηκαν να τραπούν σε φυγή.

Οι κουρσάροι και οι άρπαγες μπήκαν στα λιμάνια. Τα μηχανοκίνητα σκάφη δεν τραβούσαν πλέον τα ιστιοφόρα· αυτά κινούνταν από μόνα τους, με τη δύναμη του ανέμου, ή και με τη βοήθεια λαμνοκόπων που τραγουδούσαν φωναχτά, εκκωφαντικά, μέχρι να οδηγήσουν τα πλοία τους στις όχθες· μετά, άρπαζαν όπλα και έβγαιναν να πάρουν μέρους στη λεηλασία, να προλάβουν τους υπόλοιπους που είχαν ήδη πηδήσει από καταστρώματα μεγάλων караβιών και από βάρκες.

Κι αυτή τη φορά η επιδρομή δεν περιορίστηκε στη Βραχύλογη και στον Σκηνοκράτη. Οι κουρσάροι ήταν τόσοι πολλοί που άνετα κατέκλυσαν και τα λιμάνια της Απλωτής. Έφτασαν ακόμα και στις αρχές της Αζρόντω, της δυτικότερης περιφέρειας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας που βρισκόταν στις όχθες του Ριγοπόταμου.

Ο Πολιτάρχης Γουίλιαμ Σημαδεμένος μάθαινε τι γινόταν μέσω του τηλεπικοινωνιακού του συστήματος και έβλεπε τρομαχτικές σκηνές στην οθόνη του που έπαιρνε δεδομένα από τους τηλεοπτικούς πομπούς ασφαλείας που είχαν τοποθετηθεί σε συγκεκριμένα σημεία των λιμανιών.

«Οι καταραμένοι Α' Ανωρίγιοι δεν έκαναν τίποτα για να μας βοηθήσουν;» ρώτησε μια λοχαγό της Φρουράς.

«Δεν είδαμε κανένα από τα πλοία τους να έρχεται για να μας υποστηρίξει, Εξοχότατε,» ήταν η απάντηση της γυναίκας μέσα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα.

«Διώξτε αυτά τα σκυλιά απ'τους δρόμους μας!» πρόσταξε ο Πολιτάρχης. «Διώξτε τους απ'τους δρόμους μας!»

«Μάλιστα, Εξοχότατε. Το προσπαθούμε ήδη, φυσικά.»

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος τερμάτισε την τηλεπικοινωνία. Αυτό το κάθαρμα ο Βάρνελ-Αλντ! Αυτό το γαμημένο κάθαρμα! Ο Γουίλιαμ τον είχε καλέσει, το πρωί, για να ζητήσει τη βοήθειά του – να ζητήσει να οργανωθούν εναντίον των κουρσάρων, όπως ανέκαθεν ήταν οργανωμένες η Β' Κατωρίγια και η Α' Ανωρίγια κατά των παλιανθρώπων των Ήμερων Συνοικιών. Αλλά ο Βάρνελ-Αλντ δεν είχε δεχτεί καν να απαντήσει. Μια γραμματέας είχε αποκριθεί μόνο *Ο Πολιτάρχης θα επικοινωνήσει μαζί σας με την πρώτη ευκαιρία, Εξοχότατε.*

Μαλακίες του κώλου του Σκοτοδαίμονος!

Αυτό ήταν ζήτημα ύψιστης ασφάλειας, μα τα σιδερένια μαλλιά της Ρασίλλως!

Ο Γουίλιαμ είχε ξανακαλέσει τον Βάρνελ-Αλντ, τον άθλιο προδότη, ύστερα από τρεις ώρες, και η γραμματέας τού είχε απαντήσει πάλι τα ίδια. Ο Γουίλιαμ την είχε απειλήσει πως, αν ο Πολιτάρχης της δεν δεχόταν να συνεργαστούν για να αντιμετωπίσουν επόμενες πιθανές επιδρομές των πειρατών, θα θεωρείτο ότι συναινούσε με τη δράση τους. Η γραμματέας αποκρίθηκε πως θα του μεταβίβαζε επακριβώς τα λόγια του Εξοχότατου. Ο Γουίλιαμ την είχε βρίσει και είχε τερματίσει την τηλεπικοινωνία.

Ήταν βέβαιος πως ο Βάρνελ-Αλντ επίτηδες δρούσε έτσι, ο προδότης! Το έκανε επειδή η Β' Κατωρίγια είχε αρνηθεί να ανοίξει τα σύνορά της προς την Α' Ανωρίγια.

Ο Γουίλιαμ ευχαρίστως θα άνοιγε τα σύνορα της συνοικίας του αν ο Βάρνελ-Αλντ δεχόταν να συμμαχήσουν ώστε να καταστρέψουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή· αλλά ο Βάρνελ-Αλντ δεν είχε δεχτεί. Τι περίμενε, επομένως; Ο Γουίλιαμ δεν μπορούσε να αφήσει τη συνοικία του να έχει άμεση επαφή με μια συνοικία που επί του παρόντος διοικείτο από κακούργους, σφετεριστές, και παρανόμους!

Υπομονή, είχε πει στον εαυτό του ύστερα από την τελευταία επικοινωνία με τη γραμματέα του Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. *Υπομονή. Μπορεί το κάθαρμα να μην απαντά για να μας εκνευρίσει, αλλά, όταν είναι ανάγκη, πιθανώς να μας βοηθήσει. Αν δεν μας βοηθήσει, σημαίνει πως ή είναι σύμμαχος των κουρσάρων ή συμφωνεί με τις επιδρομές.* Ο Γουίλιαμ δεν αμφέβαλλε ότι κι άλλες επιδρομές θα ακολουθούσαν τη χτεσινή.

Δεν περίμενε, όμως, ότι η επόμενη θα γινόταν τόσο σύντομα. Δεν περίμενε ότι θα γινόταν *απόψε!*

Και ο Βάρνελ-Αλντ δεν είχε προσφέρει καμία βοήθεια. Η Α' Ανωρίγια Συνοικία είχε παραμείνει αμέτοχη, σαν το ζήτημα να μην την ενδιέφερε. Σαν να πίστευε ότι οι δικές της όχθες δεν κινδύνευαν από τους κουρσάρους.

Θα το μετανιώσει αυτό ο Βάρνελ-Αλντ.

Το απόγευμα, ο έμπορος Μάρκος Ροδόχρωμος είχε δεχτεί μια προειδοποιητική τηλεπικοινωνιακή κλήση στον δίαυλό του.

«Καλησπέρα, Μάρκε. Πώς πηγαίνουν οι δουλειές σου;»

Αυτή ήταν. Αυτή που τον είχε βοηθήσει τόσες φορές παλιότερα. «Καλησπέρα, Κορίνα. Όλα πηγαίνουν καλά.» Τι μπορεί να ήθελε τώρα;

«Επειδή είσαι έξυπνος και προνοητικός άνθρωπος, Μάρκε, θα πάρεις όλα σου τα εμπορεύματα από τα λιμάνια της Απλωτής και θα τα πας σε ασφαλέστερο μέρος – μακριά από τις όχθες του Ριγοπόταμου – προτού νυχτώσει.»

Ο Μάρκος είχε κομπιάσει. «...Τι; Οι... οι πειρατές; Θα γίνουν επιδρομές ως την Απλωτή;»

«Θα σε προειδοποιούσα χωρίς λόγο, Μάρκε;»

Ο Μάρκος Ροδόχρωμος είχε κάνει όπως του είχε ζητήσει η Κορίνα. Οι υπάλληλοί του είχαν παραξενευτεί· τον ρωτούσαν αν ήξερε ότι θα γίνονταν πειρατικές επιδρομές ως την Απλωτή. Εκείνος τούς είχε αποκριθεί πως δεν ήξερε τίποτα: απλώς, βλέποντας την κατάσταση, ήθελε να είναι όλοι τους ασφαλείς.

Και τώρα, καθώς παρακολουθούσε από τον τηλεοπτικό του δέκτη όσα συνέβαιναν στα λιμάνια, παρατηρούσε ότι η Κορίνα, γι'ακόμα μια φορά, του είχε προσφέρει πολύτιμη βοήθεια. Δεν ήθελε ούτε καν να φανταστεί τι θα πάθαιναν τα εμπορεύματά του έτσι και τα είχε αφήσει στις αποθήκες κοντά στις όχθες...

Χρωστούσε στην Κορίνα πολλά.

Είναι ευλογία νάχεις μια θυγατέρα της Πόλης στο πλευρό σου. Δεν ήξερε τι είχε κάνει για να είναι τόσο τυχερός, αλλά ήταν. Και ο Μάρκος Ροδόχρωμος δεν ήθελε να παίζει με την τύχη που η Καθμύρα, η Κυρά του Χρυσού, είχε στείλει προς το μέρος του. Ένας έμπορος χρειαζόταν τέτοια τύχη.

Οι πράκτορες του Αλέξανδρου Πανιστόριου δεν του είχαν αναφέρει ότι, χτες βράδυ, οι πειρατές είχαν χτυπήσει και τις όχθες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Σύμφωνα μ'όσα μπορούσε να μάθει, οι Α' Ανωρίγιοι δεν είχαν χτυπηθεί από τους κουρσάρους. Πράγμα που ήταν, πολύ πιθανόν, ύποπτο. Ειδικά για έναν άνθρωπο σαν τον Αλέξανδρο, που υποπευδύονταν τους πάντες και τα πάντα. Αυτή ήταν η δουλειά του.

Τώρα, οι υποψίες του ισχυροποιούνταν περισσότερο. Οι πράκτορές του του ανέφεραν πως η Α' Ανωρίγια Συνοικία δεν είχε κάνει το παρα-

μικρό για να βοηθήσει στην αντιμετώπιση των πειρατών. Ούτε ένα πλοίο της δεν είχε φανεί να έρχεται για να ενισχύσει τη Β' Κατωρίγια, ούτε ένα αεροσκάφος. Τίποτα.

Κοίτα να δεις που αυτό το καθίκι, ο Βάρνελ-Αλντ, δεν είναι μόνο σύμμαχος του Ανθοτέχνη αλλά και των κουρσάρων των Ήμερων Συνοικιών, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος καθώς οδηγούσε το τρίκυκλο, κρυστάλλινο όχημά του μέσα στην Απλωτή, όχι πολύ μακριά από τα λιμάνια της όπου διεξάγονταν οι λεηλασίες και οι αιματοχυσίες. Τι προσπαθεί να κάνει, ο καταραμένος; Να διαλύσει κάθε έννομη τάξη; Να παραδώσει τα πάντα σε κακοποιούς και παρανόμους;

Και είναι και αριστοκράτης! Των Παλαιών Οίκων, μάλιστα! Όλο μαλακίες είναι αυτοί οι γαμημένοι ευγενείς...

Ο Αλέξανδρος έστριψε απότομα το τιμόνι του οχήματός του, καθώς μια απρόσμενη έκρηξη γινόταν από τ'αριστερά. Οι πειρατές είχαν φτάσει ως εδώ! Ως τους δρόμους στα ενδότερα της Απλωτής!

Η κατάσταση έχει σκατέψει, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος. Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος απομακρύνθηκε, επιταχύνοντας την κίνηση των τριών τροχών του κρυστάλλινου οχήματός του.

Ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος στην τραπεζαρία του Βαθύρριζου παρακολουθούσε τα δρώμενα που έδειχνε ο τηλεοπτικός δέκτης στον τοίχο, συντονισμένος στο Κατωρίγιο Φως. Όπως και την προηγούμενη νύχτα, κουρσάροι χτυπούσαν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας· μόνο που τούτη τη φορά η επιδρομή ήταν χειρότερη. Πολύ χειρότερη. Οι πάντες το έλεγαν. Εκτεινόταν από τη Βραχύλογη, στα ακροανατολικά, ως τις αρχές της Αζρόντω στα δυτικά. Η πειρατική αρμάδα που είχε ξεπροβάλει μέσα από τη νύχτα είχε τσακίσει την άμυνα στον Ριγοπόταμο και είχε απλωθεί παντού, αφήνοντας τους άρπαγες που μετέφερε να πηδήσουν στα λιμάνια. Η οθόνη έδειχνε, κάθε τόσο, καταγεγραμμένες εικόνες από τη σύγκρουση μεταξύ κουρσάρων και υπέρμαχων της Β' Κατωρίγιας επάνω στον ποταμό, λίγο προτού οι κουρσάροι νικήσουν.

«Ορίστε!» είπε ο Έκρελ Σόρεντερ, που καθόταν μαζί με άλλους Εκλεκτούς γύρω από ενωμένα τραπέζια. «Δε μπορούν οι γελοίοι ούτε να προστατέψουν τα λιμάνια τους, και προσφέρουν τέτοιους άθλιους όρους σε μισθοφόρους που θέλουν να τους βοηθήσουν!»

Αρκετοί δήλωσαν πως συμφωνούσαν μαζί του, και μια μικρή αναστάτωση ξεκίνησε.

«Ησυχία!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ησυχία! Ν'ακούσουμε τι γίνεται! Τι λένε.»

Μέσα στην οθόνη, μιλούσε τώρα ένας λοχαγός της Φρουράς της Β' Κατωρίγιας, εξηγώντας πώς εξελισσόταν η κατάσταση. Πίσω του λάμπεις φαίνονταν στους δρόμους καθώς και κάποιες σκιές να τρέχουν.

Η Άνμα, που καθόταν μαζί με την Ολντράθα και τη Φοριντέλα-Ράο σ'ένα άλλο τραπέζι, έβλεπε πως ο Βόρκεραμ-Βορ, οι Εκλεκτοί, και οι υπόλοιποι μισθοφόροι βρίσκονταν υπό παρακολούθηση. Το είχε διακρίνει εδώ και ώρες, από τότε που είχαν πάει στο κέντρο στρατολόγησης. Αλλά τώρα η παρακολούθηση ήταν πιο έντονη. Τουλάχιστον τρεις ενδιαφερόμενες παρατάξεις τούς κατασκόπευαν. Η Άνμα είχε, μάλιστα, καταλάβει πλέον, μέσω των πολεοσημαδιών, ποιοι ήταν οι κατάσκοποι μες στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου*, και τους είχε υπόψη της.

Τους είχε αναφέρει και στην Ολντράθα, η οποία είχε γνώψει καταφατικά. Τους είχε ήδη ξεχωρίσει κι εκείνη. «Μπορεί να είναι της Κορίνας, νομίζεις;» είχε ρωτήσει.

«Δεν ξέρω,» είχε αποκριθεί η Άνμα. «Με τη φασαρία που έκανε ο Βόρκεραμ αναμφίβολα θα τράβηξε το ενδιαφέρον πολλών εδώ πέρα. Του Πολιτάρχη, κατά πρώτον.»

Η Ολντράθα ένευσε ξανά. «Σίγουρα. Δε φαίνεται, πάντως, να ετοιμάζουν ενέδρα ή απόπειρα δολοφονίας.»

«Ναι,» είχε συμφωνήσει η Άνμα. «Δε φαίνεται κάτι τέτοιο.»

Και ακόμα δεν έβλεπε κάτι τέτοιο. Απλώς παρακολουθούσαν, όποιοι κι αν ήταν.

Ο ένας από τους τρεις πρέπει να ήταν πράκτορας του Πολιτάρχη, λογικά. Ο δεύτερος πιθανώς να ήταν άνθρωπος αυτού του περιβόητου αντιπάλου του, του Όρπεκαλ-Λάντι' μάλλον θα ενδιαφερόταν για άτομα που μπορεί να προκαλούσαν προβλήματα στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Και ο τρίτος ίσως να ήταν δημοσιογράφος, ή πράκτορας κάποιου άλλου πολιτικού με δικές του σκοπιμότητες...

Η Φοριντέλα-Ράο είπε τώρα: «Πρέπει να τους στέλνει ο Ανθοτέχνης,» αναφερόμενη προφανώς στους πειρατές. «Αποκλείεται να μην τους

στέλνει αυτός. Τέτοιες τακτικές ακολουθεί πάντα. Μαζεύει καθάρματα και κακούργους και τα αμολαίει επάνω στους στόχους του. Έτσι κατέκτησε αρχικά τη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Και έτσι κατέκτησε και την Έκθυμη· πήρε μαζί του τις συμμορίες της συνοικίας μου και επιτέθηκε κατά του καθεστώτος.»

Η Άνμα και η Ολντράθα δεν απάντησαν· παρακολουθούσαν κι οι δύο την οθόνη στον τοίχο της τραπεζαρίας, όπως και πολλοί από τους άλλους που βρίσκονταν εδώ.

Ο Βόρκεραμ-Βορ άκουσε τα λόγια της Φοριντέλα, μα δεν στράφηκε να την κοιτάξει. Σκέφτηκε: *Ναι, μοιάζει με τις τακτικές του Ποιητή, αν ό,τι έχουμε ακούσει γι'αυτόν αληθεύει. Μοιάζει, μα δεν είναι ίδιο.* Οι κουρσάρροι έρχονταν για να λεηλατήσουν και, μετά, έφευγαν. Ο Ανθοτέχνης δεν δρούσε έτσι: ξεσήκωνε τις συμμορίες και τους δυσαρεστημένους μέσα σε μια συνοικία ώστε ύστερα να την κυριεύσει. Υπήρχε διαφορά. *Μοιάζει, μα δεν είναι το ίδιο,* σκέφτηκε ξανά ο Βόρκεραμ, και ήπιε μια γουλιά από το Αργυρό Νεφέλωμά του.

Μπορεί οι πειρατές να έρχονται επειδή είδαν πως η Α' Ανωρίγια και η Β' Κατωρίγια δεν τα έχουν καλά μεταξύ τους, ελπίζοντας πως η Α' Ανωρίγια δεν θα βοηθήσει τη Β' Κατωρίγια.

Όπως και νάχε, όμως – ό,τι κι αν υποκινούσε τους κουρσάρρους – ο Βόρκεραμ νόμιζε ότι η κατάσταση θα βοηθούσε εκείνον και τους υπόλοιπους μισθοφόρους να βελτιώσουν τους όρους της συμφωνίας του Πολιτάρχη. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος φαινόταν να χρειάζεται απεγνωσμένα ικανούς και έμπειρους μαχητές. Αυτοί που είχε δεν έμοιαζε να μπορούν να κάνουν τίποτα για να κρατήσουν μακριά τους άρπαγες του Ριγοπόταμου.

Οι πειρατές θα έχουν καταληστέψει τις όχθες τους ώσπου η Φρουρά να βρει καλό τρόπο αντιμετώπισης – αν ποτέ βρει. Και ο Βόρκεραμ σκεφτόταν ότι ακόμα και έμπειροι μισθοφόροι θα είχαν πρόβλημα να αντιμετωπίσουν τους κουρσάρρους. Τούτη η επιδρομή ήταν χειρότερη από την προηγούμενη. Πολύ μαζική. Πολύ άγρια. Οι άρπαγες επιτίθονταν σαν άνθρωποι που ήξεραν ότι η νίκη ήταν δική τους. Τι τους έδινε τέτοιο θάρρος; Πιθανώς να ήταν κάτι περισσότερο από το γεγονός ότι είχαν ακούσει πως η Α' Ανωρίγια και η Β' Κατωρίγια δεν τα πήγαιναν καλά πλέον...

Ο Βόρκεραμ συλλογίστηκε: *Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος κάνουμε εδώ; Κανονικά, εκείνος και οι Εκλεκτοί του δεν θα ήταν εδώ. Πού μας οδήγησαν η Άνμα και η Νορέλτα;*

Και πού είναι τώρα η Νορέλτα; Πιο πριν, είχε ρωτήσει την Άνμα κι εκείνη του είχε απαντήσει πως η Αδελφή της είχε πάει να αναζητήσει αυτή τη Μιράντα – μια άλλη θυγατέρα. «Ο λόγος που η Νορέλτα ερχόταν εδώ ήταν επειδή έψαχνε τη Μιράντα, Βόρκεραμ,» είχε πει. «Αλλά νομίζω πως θα την ξαναδούμε. Δε μας εγκατέλειψε.»

Υπέροχα... Η ξαδέλφη του δεν ενδιαφερόταν και τόσο για την προστασία του από την Κορίνα όσο έλεγε στην αρχή.

Η Νορέλτα-Βορ ήταν σ'ένα πάρτι όταν η επιδρομή των πειρατών ξέσπασε στα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Το πάρτι γινόταν στη Μονότροπη, σ'ένα οικοδόμημα κοντά στην Πλατεία Γρόνθου, και καλεσμένοι ήταν, κυρίως, αριστοκράτες. Η Νορέλτα δεν είχε πρόβλημα να βρεθεί κι εκείνη ανάμεσα τους, όχι μόνο επειδή ήταν όντως αριστοκράτισσα αλλά και επειδή αμέσως φαινόταν για αριστοκράτισσα όποτε ήθελε να φανεί – από τα λόγια της, από τον τρόπο της, από τις κινήσεις της.

Ούτε της ήταν δύσκολο να βρει καθαλιέρο, φυσικά. Είχε διαβάσει τα πολεοσημάδια γύρω από τον νεαρό ευγενή και τον είχε εύκολα προσελκύσει, προσποιούμενη την καινούργια στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, που χρειαζόταν καθοδήγηση. (Κι αυτό ήταν εν μέρει αλήθεια. Ήταν πράγματι καινούργια στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Αλλά μια θυγατέρα της Πόλης, βέβαια, σχεδόν ποτέ δεν χρειαζόταν καθοδήγηση μέσα στους δρόμους της Μητέρας της.)

Τώρα, η μουσική του πάρτι είχε σταματήσει, οι κουβέντες είχαν πάψει, οι χορευτές δεν χόρευαν πλέον, τα ποτήρια με τα ποτά ήταν ακίνητα στα χέρια των παρευρισκόμενων, τα τσιγάρα καίγονταν χωρίς να έρχονται σε επαφή με τα χείλη τους. Άπαντες παρακολουθούσαν την καταστροφή που έδειχνε ο τηλεοπτικός δέκτης.

Δεύτερη επιδρομή από τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών!

Όταν η πρώτη παγερή σιγαλιά έβρασε, οι αριστοκράτες άρχισαν να μιλάνε όλοι μαζί: Τι γινόταν τέλος πάντων; δεν μπορούσε να κάνει τίποτα ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος; Γι'αυτό κάποιος ευγενής έπρεπε πάντα

να είναι Πολιτάρχης – οι ευγενείς ήξεραν τι έκαναν! Ειδικά αυτοί των Παλαιών Οίκων. Ναι, σαν τον Βάρνελ-Αλντ, ε; Οι Καινοί Οίκοι πολλές φορές αποδεικνύονταν καλύτεροι!

Τσακωμοί ξέσπασαν ανάμεσα στους καλεσμένους.

Η Νορέλτα-Βορ δεν συμμετείχε, αν κι εκείνη κατά βάθος πίστευε πως οι Παλαιοί Οίκοι ήξεραν περισσότερο τι έκαναν.

Πιέστηκε επάνω στον καβαλιέρο της με τρόπο που ήξερε ότι θα τον ερέθιζε παρά τα όσα έδειχνε ο τηλεοπτικός δέκτης. «Συμβαίνουν συχνά τέτοια πράγματα εδώ;» τον ρώτησε.

«...Τι;»

«Σαν αυτά.» Του έδειξε την οθόνη.

«Όχι... Δηλαδή χτες. Χτες βράδυ έγινε μια επιδρομή, δεν το άκουσες;»

«Το άκουσα. Έρχονται συχνά πειρατές;»

«Κανονικά δεν τολμούν. Αλλά τώρα έχουν πάρει θάρρος εξαιτίας αυτού του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ο Όρπεκαλ-Λάντι έχει δίκιο, Νορέλτα: ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος δεν είναι καλός πολιτικός – δεν μπορεί να μας προστατέψει. Και τώρα αυτό φαίνεται περισσότερο από ποτέ!»

Η λεηλασία συνεχίστηκε για δύο ώρες· το ίδιο και οι συγκρούσεις των πειρατών με τη Φρουρά και τους μισθοφόρους της Β' Κατωρίγιας. Μετά, οι κουρσάροι ανέβηκαν στα σκάφη τους και υποχώρησαν προς τα ανατολικά.

Υποχώρησαν.

Έτσι είπαν τα μέσα μαζικής πληροφόρησης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. *Υποχώρησαν*. Αλλά όλοι ήξεραν, όλοι καταλάβαιναν, ότι η χρήση αυτής της λέξης ήταν αστεία. Οι πειρατές δεν είχαν υποχωρήσει. Είχαν αρπάξει ό,τι ήθελαν να αρπάξουν και είχαν φύγει. Είχαν νικήσει. Δεν είχαν έρθει για να μείνουν, αλλά για λαφυραγωγία και μόνο.

Η Φρουρά είχε ηττηθεί, και τα μέσα μαζικής πληροφόρησης απλώς προσπαθούσαν να διατηρήσουν την εμπιστοσύνη του κόσμου προς αυτήν, κατόπιν εντολής των ανθρώπων του Πολιτάρχη, που τους είχαν τονίσει ότι, σε καμία περίπτωση, δεν έπρεπε να υποβιβάσουν την προσπάθεια των φρουρών να υπερασπιστούν τη συνοικία. Δεν έπρεπε να προκληθεί πανικός και φόβος.

Αλλά, τελικά, αυτό δεν μπορούσε να αποφευχθεί πλήρως. Οι Β' Κατωρίγιοι είχαν τρομοκρατηθεί. Και δεν είχαν υπακούσει όλα τα μέσα

μαζικής πληροφόρησης τις οδηγίες των πρακτόρων του Πολιτάρχη: κάποιοι ραδιοφωνικοί σταθμοί αμφισβητούσαν ανοιχτά την ικανότητα του Γουίλιαμ Σημαδεμένου να προφυλάξει τη συνοικία, καθώς και τη δύναμη της Φρουράς. Τι έκανε η Φρουρά τέλος πάντων; έλεγαν. Ήταν καλή μόνο για να πιάνει κάτι πλανόδιους σαν τους Νομάδες των Δρόμων και να τους εξαφανίζει μυστηριωδώς;

Και ο Όρπεκαλ-Λάντι, φυσικά, δεν έμεινε σιωπηλός. Βγήκε στα τηλεοπτικά κανάλια· είχε αρκετές διασυνδέσεις για να το καταφέρει. Μίλησε, όπως πάντα, εναντίον του τωρινού Πολιτάρχη, καταδικάζοντας την πολιτική του που τους είχε οδηγήσει όλους στην παρούσα κατάσταση. Ανέφερε ακόμα και ότι, στο συμβόλαιο που έδινε ο Σημαδεμένος στους μισθοφόρους, υπήρχαν όροι οι οποίοι απέτρεπαν καλούς πολεμιστές απ'το να έρθουν να υπερασπιστούν τη συνοικία.

Τι εννοείτε, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι; τον ρώτησαν οι δημοσιογράφοι. Αλλά εκείνος αποκρίθηκε ότι δεν χρειαζόταν τώρα να αναφερθεί σε λεπτομέρειες. Σε σύντομο χρόνο πιθανώς να μαθαίνονταν περισσότερα. Δεν είχαν ακούσει τι είχε γίνει το πρωί στο κέντρο στρατολόγησης στην Τετράφωτη; Οι μισθοφόροι εκεί δεν μπορεί να διαμαρτύρονταν αναίτια.

Ορισμένοι εικάζουν ότι πιθανώς να ήταν προβοκάτορες του Αλυσοδεμένου Ποιητή, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Αλλά σε τούτο τον αντίλογο ο Όρπεκαλ απάντησε γελώντας, λέγοντας πως αυτά ήταν ανοησίες· οι μισθοφόροι ήταν μισθοφόροι: αν πληρώνονταν καλά θα πολεμούσαν καλά. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν είχε ανάγκη από τέτοια κόλπα. Τι να τα έκανε τέτοια κόλπα όταν η ανικανότητα του Σημαδεμένου είχε οδηγήσει τόσους κουρσάρους στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;

Ο Βόρκεραμ-Βορ παρακολουθούσε μέχρι αργά όσα λέγονταν στον τηλεοπτικό δέκτη της τραπεζαρίας του *Βαθύρριζου*. Έμεινε ξύπνιος όταν πολλοί άλλοι είχαν ήδη πάει να κοιμηθούν. Ήθελε να ξέρει όσο το δυνατόν περισσότερα για το τι γινόταν σε τούτη τη συνοικία. Το είχε βάλει σκοπό να βελτιώσει τους όρους του συμφωνητικού προτού βοηθήσει τους ντόπιους να αντιμετωπίσουν τους κουρσάρους. Καλώς ή κακώς βρισκόταν εδώ, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, τώρα, και θα πολεμούσε με όλες του τις ικανότητες. Οι Εκλεκτοί είχαν μια

φήμη να διατηρήσουν, ακόμα και τόσο μακριά από την Ανακτορική Συνοικία. Και δεν χωρούσε αμφιβολία πως σε τούτα τα μέρη υπήρχαν πολλές χιλιάδες δεκάδια για όλους τους...

Η Άνμα και η Ολντράθα έμειναν στην τραπεζαρία μαζί με τον Βόρκεραμ, θέλοντας συνεχώς να τον προσέχουν φυσικά: η Κορίνα μπορεί να δρούσε οποιαδήποτε στιγμή, με οποιονδήποτε τρόπο. Και, καθώς ήταν οι δυο τους εδώ, παρατηρούσαν ότι και οι κατάσκοποι ήταν επίσης εδώ. Δεν είχαν φύγει· ήθελαν να ξέρουν τι θα έκανε ο αρχηγός των Εκλεκτών.

«Θα μπορούσαμε να τους παραπλανήσουμε,» είπε η Άνμα στην Ολντράθα, σε κάποια στιγμή. «Θα μπορούσαμε να τους βγάλουμε από τη μέση με διάφορους τρόπους.»

«Αλλά τότε απλά θα έστελναν άλλους, έτσι δεν είναι;»

Η Άνμα κατένευσε.

«Για την ώρα,» είπε η Ολντράθα, «δεν κάνουν τίποτα που μας ενοχλεί.»

Η Φοριντέλα-Ράο, που καθόταν πλάι τους, νυσταγμένη, μη θέλοντας να πάει να πέσει για ύπνο πριν από την Άνμα, τις ρώτησε για ποιους μιλούσαν.

«Γι'αυτούς που λέγαμε και προηγουμένως,» της απάντησε η Άνμα. «Για τους κατασκόπους.»

Η Φοριντέλα απορούσε πώς οι δύο θυγατέρες ήταν ποτέ δυνατόν να τους έχουν ξεχωρίσει μέσα σε τόσο κόσμο στην τραπεζαρία του Βαθύρριζου. Αλλά, βέβαια, αυτό δεν ήταν πιο παράξενο από οτιδήποτε άλλο παρατηρούσαν οι θυγατέρες της Πόλης. Και σίγουρα ήταν λιγότερο παράξενο από το πώς είχαν φτάσει να σώσουν τον Βόρκεραμ-Βορ στην Ανακτορική Συνοικία από τους δολοφόνους της Κορίνας...

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας βρισκόταν επίσης στην τραπεζαρία μαζί με τον Βόρκεραμ, την Ευμενίδα Νοράλνω, μερικούς άλλους μισθοφόρους, και διάφορα ακόμα άτομα που ήθελαν να παρακολουθήσουν αυτά που λέγονταν στον τηλεοπτικό δέκτη και να συζητήσουν. Τώρα, καθώς το ξημέρωμα δεν ήταν μακριά, ο Άβαντας σηκώθηκε από τη θέση του και ζύγωσε την Άνμα, την Ολντράθα, και τη Φοριντέλα-Ράο.

«Πού έχει πάει η Νορέλτα;» ρώτησε. «Ακόμα δεν έχει γυρίσει;»

«Σου είπα: έχει δουλειές,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Μακριά από εμάς; Τι δουλειές;»

«Δεν είναι κολλημένη μαζί μας, Άβαντα. Αλλά θα ξανάρθει.»

«Πότε;»

«Δεν μου έχει πει.»

Ο Άβαντας, κουνώντας το κεφάλι, βάδισε προς τη σκάλα του πανδοχείου, κατευθυνόμενος, υπέθεσε η Άνμα, στο δωμάτιό του.

«Δεν πιστεύω να ήταν στα λιμάνια όταν έγινε η επιδρομή...» είπε η Φοριντέλα· κι όταν η Άνμα και η Ολντράθα στράφηκαν να την κοιτάξουν: «Η Νορέλτα, εννοώ.»

Η Άνμα χαμογέλασε. «Ακόμα κι αν ήταν εκεί, δεν χρειάζεται ν' ανησυχείς γι' αυτήν. Είναι Αδελφή μας. Δεν πρόκειται να έχασε τον δρόμο της.» Η Νορέλτα, αν όντως βρισκόταν σε κάποιο από τα λιμάνια κατά την επιδρομή των κουρσάρων, θα είχε προειδοποιηθεί από τα σημάδια της Πόλης και θα είχε απομακρυνθεί, αποφεύγοντας την καταστροφή. Η Άνμα ήταν σίγουρη. Η Νορέλτα, επιπλέον, δεν ήταν από τις Αδελφές της που χωρίς πολύ καλό λόγο θα έμπλεκαν σε μια τέτοια κατάσταση.

/12\

Οι μισθοφόροι συναντούν αντίσταση αλλά παραμένουν επίμονοι στο σχέδιό τους· ο Αρχικατάσκοπος προβληματίζεται σχετικά με την εξαφάνιση κάποιων πρακτόρων του· κι όταν πέφτει η νύχτα, γίνεται μια αναστάτωση πιο προσωπικού είδους απ'ό,τι χτες.

«Δεν μπορείτε να περάσετε,» είπε ο φρουρός μέσα από το φυλάκιο δίπλα στην πύλη του περιβόλου. «Παρακαλώ φύγετε.»

«Για ποιο λόγο;» απαίτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, από το παράθυρο του τετράκυκλου οχήματος που οδηγούσε. «Εδώ δεν είναι το κέντρο στρατολόγησης;»

«Έχετε ήδη έρθει χτες, κύριε. Ξέρουμε ποιος είστε. Παρακαλώ φύγετε.»

Ο Βόρκεραμ είδε, πίσω από την ανοιχτή πύλη, οπλισμένους φρουρούς μέσα στον περίβολο. *Είναι, λοιπόν, έτοιμοι να χρησιμοποιήσουν βία*, σκέφτηκε. Είχε μαζί του κάποιους από τους Εκλεκτούς του, καθώς και κάμποσους άλλους μισθοφόρους. Θα μπορούσε, πιθανώς, να νικήσει τους φρουρούς. Αλλά δεν ήταν εκεί το θέμα. Δεν ήθελε να εμπλακεί.

«Τι σημασία έχει αν ήρθαμε και χτες;» είπε. «Είμαστε μισθοφόροι. Θέλουμε να δούμε αν μας συμφέρει να μπορούμε στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη σας.»

«Το συμβόλαιο το έχετε, αν δεν κάνω λάθος, κύριε...»

«Θέλουμε να μάθουμε αν ο Πολιτάρχης αποφάσισε να αλλάξει τους όρους του συμβολαίου.»

«Ο Πολιτάρχης δεν έχει αλλάξει τίποτα. Παρακαλώ φύγετε.»

«Θα μπορούμε για να διαπιστώσουμε από μόνοι μας τι συμβαίνει.»

«Δεν πιστεύετε αυτό που σας λέω;»

«Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να πιστέψουμε τίποτα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Θα μπορούμε στο κέντρο στρατολόγησης και θα μάθουμε από μόνοι μας τι όρους προσφέρει τώρα ο κύριος Γουίλιαμ Σημαδεμένος.»

«Δεν επιτρέπεται να περάσετε, κύριε.»

«Γιατί δεν επιτρέπεται να περάσουμε;» φώναξε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, καθισμένος στο τρίκυκλό του που θύμιζε μεγάλο δίκυκλο. «Δεν είμαστε μισθοφόροι; Δεν είναι αυτό εδώ κέντρο στρατολόγησης μισθοφόρων; Τι τρέχει; Είναι μόνο για κάποιους και όχι για τους υπόλοιπους;»

Κι άλλοι άρχισαν να διαμαρτύρονται, ακούγοντας τα έντονα λόγια του.

«Απαγορεύεται να περάσετε!» φώναξε ο φρουρός μέσα από το φυλάκιο. «Αυτές είναι οι διαταγές του Πολιτάρχη! Γυρίστε και φύγετε! Τώρα!» Και τράβηξε ένα πιστόλι που έμοιαζε ηχητικό.

Βλέποντας την κίνησή του, πολλοί μισθοφόροι τράβηξαν όπλα επίσης.

Οι φρουροί στο εσωτερικό του περιβόλου πλησίασαν την πύλη, με όπλα στα χέρια κι αυτοί.

«Όχι!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ βγαίνοντας από το όχημά του, υψώνοντας τη γροθιά του στον αέρα. «Όχι όπλα! Κατεβάστε τα όπλα σας!»

Οι μισθοφόροι που είχαν έρθει μαζί του δίστασαν αλλά, τελικά, το έκαναν. Είχαν όλοι τους αρχίσει να τον εμπιστεύονται σαν αρχηγό τους, παρατήρησε η Άνμα μέσα από το τετράκυκλο όχημά της, όπου ήταν καθισμένη μπροστά στο τιμόνι, με τη Φοριντέλα-Ράο δίπλα της, στη θέση του συνοδού. *Ο Βόρκεραμ είναι γεννημένος για αρχηγός.* Όλα τα πολεοσημάδια το έλεγαν ξεκάθαρα ότι τώρα αν πρόσταζε τους μισθοφόρους *Χτυπήστε τους φρουρούς και καταλάβετε το κέντρο στρατολόγησης!* οι μισθοφόροι θα το έκαναν – χωρίς πληρωμή.

Προς τους φύλακες, ο Βόρκεραμ-Βορ είπε: «Αφήστε, τουλάχιστον, εμένα να μπω για να μάθω τι όρους προσφέρει ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας. Θέλω να το δω με τα ίδια μου τα μάτια.»

«Κύριε, σας είπα–» άρχισε ο φρουρός μέσα στο φυλάκιο.

«Προτιμάτε φασαρίες;» τον διέκοψε ο Βόρκεραμ. «Αυτοί οι άνθρωποι» – έδειξε τους μισθοφόρους πίσω και γύρω του, που είχαν κατεβάσει τα όπλα τους μα δεν τα είχαν κρύψει κιόλας – «είναι πολύ θυμωμένοι. Τους αποκλείετε απ'το να μπουν και να βρουν δουλειά. Δημιουργείτε μια κατάσταση αντίφασης: άλλα λέτε, άλλα κάνετε· δήθεν το κέντρο είναι ανοιχτό για όλους τους μισθοφόρους, αλλά τελικά φαίνεται πως δεν είναι.

»Αφήστε, τουλάχιστον, εμένα να μπω για–»

«Δε θα μπεις μόνος σου, Βόρκεραμ,» δήλωσε ο Άβαντας κατεβαίνοντας απ'το τρίκυκλό του. «Δεν τους εμπιστεύομαι αρκετά αυτούς τους λεχρίτες του Σκοτοδαίμονος για να σ'αφήσω να μπεις μόνος σου.» Είχε στον ώμο του ένα τουφέκι, άνετα, σχεδόν σαν να ήταν ένα κομμάτι ξύλο που χωρίς δεύτερη σκέψη θα χρησιμοποιούσε. «Αν δεν κρατάνε τον λόγο τους για ένα απλό πράγμα, ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να κάνουν;»

«Ναι!» φώναξε κάποιος μισθοφόρος. Κι ένας δεύτερος: «Ακριβώς αυτό που λέει ο Αλεξίσφαιρος!» Και μια τρίτη: «Έτσι είναι!»

Η Ρία Καλόφραστη βρέθηκε ξαφνικά πλάι στον Βόρκεραμ-Βορ. «Κι εγώ θα έρθω.»

Η Άνμα πλησίασε επίσης, μη θέλοντας ν'αφήσει τον Βόρκεραμ από τα μάτια της. Και η Ολντράθα ήταν ήδη εκεί, έχοντας βγει από το τετράκυκλο όχημα που, πριν από λίγο, οδηγούσε ο αρχηγός των Εκλεκτών.

«Θα μπούμε,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, ατενίζοντας αδιάλλακτα τον φρουρό. «Μόνο για να δούμε, με τα ίδια μας τα μάτια, αν οι όροι έχουν αλλάξει.»

Ο φρουρός δεν του μίλησε. Άνοιξε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και ψιθύρισε κάτι στο μικρόφωνο. Ο Βόρκεραμ δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγε, αλλά η Άνμα διάβαζε στα πολεοσημάδια ότι απευθυνόταν σε κάποιον ανώτερό του.

Τελικά, ο φρουρός έκλεισε τον πομπό και είπε: «Περάστε. Αλλά μόνο εσείς» – έδειξε τον Βόρκεραμ κι αυτούς γύρω του – «κανείς άλλος.»

«Αυτό θέλουμε,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των Εκλεκτών που τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Άνμα ότι, στην ουσία, ήταν αρχηγός όλων τους. Τα μυαλά τους τον δέχονταν ως ηγετική φιγούρα, ενσυνείδητα ή ασυνείδητα.

Ο φρουρός του φυλακίου έκανε νόημα στους φρουρούς μέσα στον περίβολο να παραμερίσουν, κι εκείνοι υπάκουσαν δίχως καθυστέρηση, κατεβάζοντας τα όπλα τους αλλά έχοντάς τα έτοιμα στα χέρια.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι άνθρωποι γύρω του – ο Άβαντας, η Ρία, ο Μάικλ Παγοθαύστης, ένας ακόμα Εκλεκτός, τρεις άλλοι μισθοφόροι, η Άνμα, και η Ολντράθα – πέρασαν την ανοιχτή πύλη και βάδισαν μέσα στον περίβολο, όπου, εκτός από τους φρουρούς, ήταν σταθμευμένα

και οχήματα μισθοφόρων, και κάποιοι μισθοφόροι τώρα στέκονταν κοντά τους και κοίταζαν, συνοφρυωμένοι, μουρμουρίζοντας αναμεταξύ τους.

Στο εσωτερικό του κέντρου στρατολόγησης ήταν πάγκοι με υπάλληλους καθισμένους από πίσω, όπως και χτες. Μερικοί μισθοφόροι βρίσκονταν και εδώ, δίνοντας τα στοιχεία τους ή ζητώντας να μάθουν διάφορα πράγματα.

Οι υπάλληλοι κοίταξαν τον Βόρκεραμ και τους δικούς του με φανερή δυσαρέσκεια, αντιπάθεια, και φόβο. Η Άνμα και η Ολντράθα δεν χρειαζόταν καν να διαβάσουν τα πολεοσημάδια εδώ μέσα· όλοι καταλάβαιναν τι σκέφτονταν οι υπάλληλοι.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Έχουμε έρθει απλώς για να μάθουμε αν ο Πολιτάρχης σας άλλαξε κάτι στους όρους του συμφωνητικού. Δεν είμαστε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία για να προκαλέσουμε προβλήματα. *Είμαστε εδώ για να σας βοηθήσουμε.* Κι απ'ό,τι φάνηκε χτες βράδυ, χρειάζεστε ικανούς και έμπειρους μαχητές για ν'αντιμετωπίσετε τους πειρατές στις όχθες σας. Όμως δεν μπορούμε να σας βοηθήσουμε με τους όρους που προσφέρει ο κύριος Σημαδεμένος. Ή, τουλάχιστον, που πρόσφερε μέχρι χτες. Έχει αλλάξει κάτι σήμερα;»

«Συγγνώμη,» πετάχτηκε μια μισθοφόρος προτού μιλήσουν οι υπάλληλοι, «τι πρόβλημα υπάρχει με τους όρους; Η πληρωμή είναι λογική!»

«Συμφωνείς με το να έχει η Β' Κατωρίγια απόλυτη κυριότητα επάνω στα όπλα σου;» τη ρώτησε ο Μάικλ.

«Τι;» έκανε εκείνη. Προφανώς, δεν είχε διαβάσει ολόκληρο το συμβόλαιο, ή το είχε κοιτάξει επί τροχάδην, προτού δεχτεί να υπηρετήσει.

«Όγδοη παράγραφος,» της είπε ο Μάικλ. «Διάβασέ την.»

«Έχει δίκιο,» είπε ένας άλλος μισθοφόρος. «Το γράφει όντως το συμβόλαιο. Είναι στην όγδοη παράγραφο.»

«Τι;» έκανε ξανά η μισθοφόρος.

«Και γιατί δέχεσαι να υπηρετήσεις, αφού το ξέρεις;» ρώτησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας τον μισθοφόρο.

«Τι να κάνω, ρε φίλε; Κάπου πρέπει να βρω δουλειά για εμένα και τους δικούς μου.»

«Δεν είναι δουλειά αυτή,» του είπε ο Άβαντας· «εκμετάλλευση είναι.»

«Δε νομίζω κανείς να μας πάρει τα όπλα. Ο όρος απλώς υπάρχει-»

«Έχεις διαβάσει και τους άλλους όρους;» τον διέκοψε ο Μάικλ. «Αυτούς περί ύποπτης δραστηριότητας; Αυτούς περί-;»

«Σας παρακαλώ, κύριε!» φώναξε μια γυναίκα της Φρουράς - λοχίας, απ'ό,τι φαινόταν. «Αρκετά. Δεν είναι χώρος εδώ για κουβέντα.»

«Δεν έχουμε πιάσει κουβέντα,» της είπε ο Άβαντας. «Πρόκειται για-»

Ο Βόρκεραμ τον άγγιξε στον ώμο, σταματώντας τον. «Εντάξει,» είπε, «δεν θα... πιάσουμε κουβέντα.» Και προς τους υπαλλήλους: «Έχει γίνει αλλαγή στους όρους του συμφωνητικού;»

«Καμία αλλαγή δεν έχει γίνει, κύριε,» του απάντησε ένας. «Ορίστε· μπορείτε να το δείτε ξανά, αν θέλετε.» Έτεινε μερικά χαρτιά.

«Ευχαριστούμε, το ξέρουμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Πάμε,» είπε στους μισθοφόρους του.

«Συγγνώμη,» είπε η μισθοφόρος που είχε διαμαρτυρηθεί στην αρχή, «αλλά κι εγώ θέλω να φύγω. Δεν ήξερα ότι υπάρχει όρος για την κατοχή των όπλων μας από τη Β' Κατωρίγια!»

«Και δεν είναι μόνο αυτός ο όρος ενοχλητικός,» της είπε ο Μάικλ. «Έχει και-»

«Όποιος θέλει,» παρενέβη η λοχίας, «μπορεί να διαβάσει τους όρους - δεν είναι κρυφοί, μα τον Κρόνο! Οι υπόλοιποι αποχωρήστε από το κέντρο!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ, μη θέλοντας να προκαλέσει βίαιο επεισόδιο, είπε στους δικούς του να φύγουν, και μαζί τους έφυγαν και μερικοί από τους άλλους μισθοφόρους που βρίσκονταν στο κέντρο στρατολόγησης.

Όταν ήταν έξω από τον περίβολο, ο Βόρκεραμ κάλεσε με τον πομπό του τον Λούσιο Φιλοδέκτη, που είχε ήδη ξεκινήσει για το κέντρο στρατολόγησης στη Χτυπημένη μαζί με κάποιους μαχητές.

«Έλα, Λούσιε, εγώ είμαι, ο Βόρκεραμ.»

«Ναι. Τι έγινε;»

«Τα ίδια. Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Να τόχεις υπόψη.»

«Μάλιστα. Δεν πρόκειται να το καταπιούμε έτσι.»

«Εννοείται.»

«Σας ζόρισαν;»

«Δε μας άφηναν ούτε να μπούμε, αρχικά. Αλλά μπήκαμε.»

«Δεν έγινε επεισόδιο...;»

«Όχι. Όλα ήρεμα. Σχετικά.»

«Τι; Βγήκαν όπλα;»

«Προς στιγμή μόνο. Δε χρησιμοποιήθηκαν.»

«Εντάξει. Θα τα πούμε σύντομα από κοντά.»

Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε, και ο Βόρκεραμ κάλεσε με τον πομπό του και τους άλλους: αυτούς που είχαν συμφωνήσει να κατευθυνθούν στα κέντρα στρατολόγησης στην Όκιλμερ και στην Αζρόντω: την Ευμενίδα Νοράλνω και τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο (έναν μισθοφόρο που είχε έρθει μαζί τους από τη Ρόδα).

Οι μισθοφόροι είχαν την ίδια αντιμετώπιση σ'όλα τα κέντρα στρατολόγησης. Όταν άρχιζαν να διαμαρτύρονται για τους όρους του συμφωνητικού, οι φρουροί τούς έδιωχναν. Πουθενά, όμως, δεν προκλήθηκε βίαιο επεισόδιο· οι μισθοφόροι ακολούθησαν πιστά τις οδηγίες του Βόρκεραμ-Βορ – να φωνάξουν αλλά να μην τραβήξουν όπλα, ούτε να χτυπήσουν κανέναν.

Η διαμαρτυρία τους δεν ήταν άκαρπη. Κάμποσοι από τους άλλους μισθοφόρους συμφώνησαν μαζί τους, και πολλοί αρνήθηκαν να υπηρετήσουν τη Β' Κατωρίγια με τέτοιους όρους εκμετάλλευσης και καχυποψίας.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος τούς παρακολουθούσε, μέσω των πρακτόρων του, και υποπτευόταν κάποιους από αυτούς για ανθρώπους του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ωστόσο, μέχρι στιγμής δεν είχε κανένα στοιχείο. Και δεν μπορούσε να βάλει τη Φρουρά να συλλάβει τους μισθοφόρους όπως είχε συλλάβει τους Νομάδες των Δρόμων. Αν διαδιδόταν ότι η Β' Κατωρίγια συλλάμβανε τους πολεμιστές που έρχονταν για να την υπηρετήσουν, τότε θα σταματούσαν να έρχονται μισθωτοί μαχητές. Και η συνοικία, τούτη την πολεμική περίοδο, είχε ανάγκη από τέτοιους.

Ο Πολιτάρχης Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ακούγοντας για τα επεισόδια στα κέντρα στρατολόγησης, εξοργίστηκε. Πώς τολμούσαν αυτοί οι αλήτες να προκαλούν τέτοιο πρόβλημα! Γιατί είχαν έρθει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – για καλό ή για κακό; Δεν ήταν πρόθυμος ν'αλλάξει τους όρους του συμβολαίου ούτε στο ελάχιστο. Αν μη τι άλλο ίσως θα έπρεπε να τους κάνει πιο αυστηρούς, σκεφτόταν, για να αποθαρρύνει

προβοκάτορες και άλλους παλιανθρώπους που πιθανώς να έστελνε εδώ ο καταραμένος Αλυσοδεμένος Ποιητής!

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είχε μάθει επίσης για όσα έγιναν στα κέντρα στρατολόγησης, φυσικά, και του άρεσε πολύ η κατάσταση. Δε νόμιζε ότι ο Σημαδεμένος θα έκανε πίσω στους όρους του συμφωνητικού για τους μισθοφόρους, και άρα αυτή ήταν μια τέλεια ευκαιρία για να φανεί πόσο κακός Πολιτάρχης ήταν! *Ο Σημαδεμένος διώχνει τους μαχητές που ήρθαν να μας βοηθήσουν! Υπέροχο! Χα-χα-χα-χα-χα-χα!* σκεφτόταν ο Όρπεκαλ-Λάντι, και συνωμοτούσε με τους κοντινούς του ανθρώπους, σχεδιάζοντας, μηχανοραφώντας.

Ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος γελούσε. «Τους έχουμε τρελάνει τους καριόληδες! Έπρεπε να δείτε πώς μας κοίταζαν εκεί, στο κέντρο στρατολόγησης της Αζρόντω!»

Οι μισθοφόροι είχαν συγκεντρωθεί στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου* – ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι από αυτούς και οι αρχηγοί τους, γιατί όλοι, ασφαλώς, δεν χωρούσαν. Το μέρος ήταν κοσμοπλημμυρισμένο, και ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου πολύ ικανοποιημένος. Έδινε ποτά δωρεάν. Κερασμένα από το μαγαζί. Και μεζέδες επίσης. Κι έκανε παραγγελίες στους προμηθευτές του για να του φέρουν κι άλλα πράγματα.

«Δεν ξέρω τι θα γίνει τελικά, Βόρκεραμ,» είπε ο Λόρεντακ, «αλλά σίγουρα δημιουργήσες μια κάποια κατάσταση εδώ!»

«Θα αλλάξουν τους όρους τους,» αποκρίθηκε σοβαρά ο Βόρκεραμ-Βορ. «μην το αμφιβάλλεις. Η κατάσταση είναι τέτοια στις συνοικίες του Ριγοπόταμου που δεν τους *συμφέρει* να μην τους αλλάξουν.»

«Και δεν ζητάμε και τίποτα το παράλογο, γαμώτο!» είπε η Ευμενίδα Νοράλνω. «Δε ζητάμε καν αύξηση του μισθού. Ζητάμε απλώς τα δικά μας όπλα να παραμείνουν δικά μας.»

«Και να μη μας κυνηγάνε για κάθε πιθανή ‘ύποπτη δραστηριότητα’,» πρόσθεσε ο Μάικλ.

«Ποιος θα δεχτεί τέτοιους όρους;» είπε η Τζακλίν – η μία από τους μισθοφόρους που είχαν έρθει από χτες μαζί τους, από το κέντρο στρατολόγησης της Τετράφωτης. «Μόνο επειδή δεν τους έχεις διαβάσει καλά, ή καταλάβει καλά, μπορεί να δεχτείς!»

Πολλοί συμφώνησαν μαζί της. Κάποιοι παραδέχτηκαν ότι ήταν, αρχικά, ανόητοι που είχαν βάλει τις υπογραφές τους σ'εκείνο το συμβόλαιο. Τώρα όλοι τους είχαν αρνηθεί να υπηρετήσουν.

«Ευτυχώς που το συμβόλαιο,» είπε μεγαλόφωνα ο Έκρελ Σόρεντερ, «δεν το ορίζει παράνομο να παραιτηθείς από 'Υπέρμαχος της Β' Κατωρίγιας' προτού καν αρχίσεις να την υπηρετείς!»

Γέλια αντήχησαν μες στην αίθουσα. Οι μισθοφόροι είχαν ευθυμήσει παρότι μπορεί να είχαν χάσει μια δουλειά εδώ, στη Β' Κατωρίγια. Η Άνμα και η Ολντράθα διάβαζαν στα πολεοσημάδια ότι όλοι τους ήλπιζαν πως σύντομα θα είχαν δουλειά. Και όλοι τους έβλεπαν με μεγάλη συμπάθεια τον Βόρκεραμ-Βορ. Τον έβλεπαν ως ευεργέτη τους. Ως άνθρωπο που τους είχε ανοίξει τα μάτια μπροστά σε μια απάτη. Κανείς τους δεν ήθελε να τον εκμεταλλεύονται.

Η Άνμα και η Ολντράθα διέκριναν, επίσης, τους κατασκόπους που παρακολουθούσαν τους μισθοφόρους. Ήταν κι αυτοί εδώ, αναμιγμένοι με τον υπόλοιπο κόσμο στην τραπεζαρία. Οι δύο θυγατέρες αποφάσισαν να τους αφήσουν να κοιτάζουν. Ίσως να αποδεικνύονταν χρήσιμοι, καθώς θα μετέφεραν στους εργοδότες τους ό,τι είχαν δει και ακούσει.

Κανένας άμεσος κίνδυνος δεν διαφαινόταν στα σημάδια της Πόλης. Η Κορίνα ακόμα δεν είχε προσπαθήσει να βγάλει από τη μέση τον Βόρκεραμ-Βορ για τρίτη φορά. Κι αυτό έβαζε την Άνμα και την Ολντράθα σε κάποια ανησυχία. Αν η Κορίνα ήταν όπως την περιέγραφε η Νορέλτα-Βορ – και, αναμφίβολα, έτσι ήταν – τότε λογικά πρέπει να σχεδιάζε κάτι πολύ άσχημο...

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, αφού πληροφορήθηκε τι συνέβαινε με τους διαμαρτυρούμενους μισθοφόρους, προσπάθησε πάλι, μες στο μεσημέρι, να μάθει τι είχαν απογίνει οι πράκτορές του που χτες βράδυ βρίσκονταν στον Ριγοπόταμο, σε μια βάρκα, για να παρακολουθήσουν τους πειρατές, να δουν αν είχαν καμία επαφή με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή ή με την Α' Ανωρίγια Συνοικία.

Γι'ακόμα μια φορά ο Αρχικατάσκοπος δεν μπόρεσε να τους εντοπίσει.

Είχαν εξαφανιστεί. Και αυτοί και η βάρκα τους.

Ο Αλέξανδρος δεν είχε κανένα στοιχείο για το πού μπορεί να βρίσκονταν ή τι μπορεί να τους είχε συμβεί.

Κανένas από τους τρεις τους, όμως – δυο γυναίκες κι ένας άντρας – δεν ήταν πλέον ζωντανός.

Μες στη νύχτα, είχαν ακολουθήσει κάποια από τα κουρσάρικα σκάφη που κατευθύνονταν προς τα βόρεια, προς την Α' Ανωρίγια Συνοικία, σκεπτόμενοι πως, αν τα έβλεπαν να μπαίνουν ειρηνικά στα λιμάνια της, αυτό μάλλον θα σήμαινε ότι οι Α' Ανωρίγιοι ήταν σύμμαχοι των πειρατών.

Αλλά οι τρεις κατάσκοποι δεν κατάφεραν ποτέ να φτάσουν ως τις όχθες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Η Τζέσικa τους είχε διακρίνει μέσα από τα σημάδια της Πόλης, παρά το σκοτάδι της νύχτας, κρατώντας μπροστά στα μάτια της ένα ζευγάρι κιάλια ενισχυμένα με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως. Ο Ζιλμόρος ήταν δίπλα της, χρησιμοποιώντας την τηλεσκοπική ιδιότητα των μαύρων γυαλιών του καθώς και την ιδιότητά τους να διαπερνούν το σκοτάδι. Βρίσκονταν κι οι δύο επάνω σ'ένα μικρό πλεύουμένο μαζί με μερικούς Σκοταδιστές.

«Τους βλέπω,» είπε ο Ζιλμόρος στη θυγατέρα, η οποία του είχε μόλις δείξει τη βάρκα. «Είσαι σίγουρη πως είναι κατάσκοποι;»

«Ναι. Επιπλέον, τι άλλο μπορεί να είναι, Ζιλμόρε; Λες κανένas τυχαίος ν'ακολουθούσε τα χτυπημένα κουρσάρικα που έρχονται για επισκευές;»

«Να τους φάμε, έτσι;»

Η Τζέσικa ένευσε κατεβάζοντας τα κιάλια της. «Ζωντανούς.»

Και τους έφαγαν.

Τη βάρκα τους την πήραν και την έκαναν δώρο στους πειρατές.

Στο μέλλον, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος δεν θα την εντόπιζε ποτέ. Αλλά θα υποπτευόταν ότι εκείνοι οι τρεις πράκτορές του πιθανώς να είχαν ανακαλύψει κάτι, λίγο προτού τους σκοτώσουν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι άλλοι μισθοφόροι παρακολουθούσαν τους τηλεοπτικούς σταθμούς καθώς η νύχτα πλησίαζε, περιμένοντας ότι πιθανώς να έβλεπαν ξανά τους πειρατές να επιτίθενται στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Αλλά απόψε τα πάντα ήταν ήσυχα. Καμία επιδρομή δεν έγινε.

Πράγμα που δεν εξέπληξε τον Βόρκεραμ. Ύστερα από τέτοιο πλιάτσικο που είχαν κάνει οι κουρσάροι χτες, για ποιο λόγο να έρχονταν πάλι απόψε; Τι είχε απομείνει για να ληστέψουν; Αν έρχονταν θα σήμαινε ότι, τελικά, δεν ήταν άρπαγες αλλά μισθοφόροι.

Το γεγονός ότι είχαν μείνει μακριά από τη Β' Κατωρίγια ετούτη τη νύχτα έλεγε στον Βόρκεραμ ότι ίσως να μην ήταν άνθρωποι του Κάδμου Ανθοτέχνη αλλά, μάλλον, κάποιοι που απλώς επωφελούνταν από την κατάσταση στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Ρώτησε την Ολντράθα τη γνώμη της, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν, αργά τη νύχτα, στο δωμάτιό του, τυλιγμένοι στα σκεπάσματα του κρεβατιού. Τι νόμιζε για τους κουρσάρους; Ήταν σταλμένοι από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή;

«Το μόνο που μπορώ να καταλάβω,» του αποκρίθηκε η Θυγατέρα, «είναι πως δεν είναι ακριβώς εκείνο που φαίνονται.» Και τον καβάλησε, σφίγγοντάς τον κοντά της, καθώς εκείνος ήταν καθισμένος στο κρεβάτι, με την πλάτη στον τοίχο.

Ο Βόρκεραμ αισθάνθηκε το ορθωμένο του όργανο να γλιστρά μέσα της, και αναστέναξε. «Τι εννοείς, 'δεν είναι ακριβώς αυτό που φαίνονται';» ρώτησε, διατρέχοντας τα χέρια του πάνω στη ράχη της, φιλώντας το πλάι του καφετόδερμου λαιμού της. «Τι;» μούγκρισε.

«Δεν ξέρω, αγάπη μου,» του ψιθύρισε μες στ'αφτί, και το δάγκωσε ελαφρά. «Η Πόλη... με μυστήρια... πάντα... εκφράζεται...» Και μετά τον φίλησε στα χείλη, και δεν ξαναμίλησαν για κάποια ώρα.

Σ'ένα άλλο δωμάτιο του *Βαθύρριζου*, ο Έκρελ Σόρεντερ ερωτοτροπούσε με την Ευμενίδα Νοράλνω. Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, με τα πόδια της τυλιγμένα γύρω του, κι οι δυο τους ολόγυμνοι, όταν ο Ράλενταμπ άνοιξε ξαφνικά την πόρτα, εισβάλοντας. Η Ευμενίδα και ο Έκρελ αμέσως χώρισαν, και ο Ράλενταμπ όρμησε στον Εκλεκτό για να τον σκοτώσει με τα χέρια του. Πάλεψαν για μερικές στιγμές, βρίζοντας, χτυπώντας, προτού η Ευμενίδα προλάβει να συνέλθει από τη διέγερση όπου πριν από λίγο βρισκόταν. Μετά, ο Ράλενταμπ τράβηξε πιστόλι, και τότε η Ευμενίδα τινάχτηκε πάνω και του άρπαξε το χέρι μπήκε ανάμεσα στους δύο άντρες, χωρίζοντάς τους, έχοντας προφτάσει να ρίξει μόνο ένα ξεκούμπωτο πουκάμισο επάνω της. «Εγώ έφται-

γα!» είπε στον Ράλενταμπ. «Σταμάτα γαμώτο! Σταμάτα. Εγώ έφταιγα. Θες να επιτεθείς σ'εμένα; Θες να σκοτώσεις εμένα;»

«Πας με όποιον πούστη παίζει ένα ωραίο βιολί!» γρύλισε ο Ράλενταμπ, με το χρυσόδερμο πρόσωπό του νάχει γίνει μαύρο και κόκκινο από την οργή. Ο Έκρελ έπαιζε το βιολί του στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου* για κάποια ώρα, καθώς οι μισθοφόροι που κάθονταν εκεί είχαν κάνει κέφι, και η αλήθεια ήταν πως τότε η Ευμενίδα είχε αρχίσει να τον βλέπει με άλλο μάτι και να τον επιθυμεί.

«Μην είσαι ανόητος,» είπε τώρα στον Ράλενταμπ. «το ξέρεις ότι μόνο εσένα–»

Τη χαστούκισε, κάνοντας το κεφάλι της να γυρίσει απότομα στο πλάι, και μετά έφυγε απ'το δωμάτιο. Ο Έκρελ επιχείρησε να τον ακολουθήσει, γρυλίζοντας *Παλιομαλάκα!* αλλά η Ευμενίδα τον άρπαξε από το μπράτσο, και με τα δύο χέρια, τραβώντας τον πίσω. «Όχι!» είπε. «Άσ' τον. Θα του μιλήσω εγώ. Άσ' τον. Σε παρακαλώ.» Και ο Έκρελ έμεινε στη θέση του, αν και βαριανασαίνοντας, νιώθοντας το αίμα του να έχει αγριέψει όπως μέσα στη μάχη.

Η Ευμενίδα φόρεσε γρήγορα τα ρούχα της, αφήνοντας λουριά λυτά και φερμουάρ κατεβασμένα. Πήρε τις μπότες της στο χέρι.

«Μη φεύγεις,» της είπε ο Έκρελ.

«Δε μπορώ να μείνω.» Τον φίλησε βιαστικά. «Άλλη φορά, άλλη φορά.» Γλίστρησε από τα χέρια του, βγαίνοντας απ'το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Πήγε προς το δωμάτιο που μοιραζόταν με τον Ράλενταμπ – προς το δωμάτιο όπου νόμιζε, πριν από λίγο, ότι κανονικά ο Ράλενταμπ θα έπρεπε να κοιμάται, μισομεθυσμένος, ύστερα από τόσα ποτά που είχε καταναλώσει στην τραπεζαρία.

Η Άνμα, στεκόμενη στις σκιές μιας γωνίας του διαδρόμου, έβλεπε την Ευμενίδα να βαδίζει ξυπόλυτη, γρήγορα, επάνω στο ξύλινο πάτωμα, να απομακρύνεται. Η Θυγατέρα είχε βγει από το δωμάτιό της διακρίνοντας κάποια αναστάτωση στα σημάδια της Πόλης. Κάτι συνέβαινε, κάτι προσωπικό αλλά εκρηκτικό, που ίσως να δημιουργούσε άσχημη κατάσταση.

Και τώρα, έχοντας ακούσει τις φωνές απ'το διπλανό δωμάτιο, είχε καταλάβει τι γινόταν. Ακόμα και προτού δει τον Ράλενταμπ να φεύγει, είχε καταλάβει. *Η Νορέλτα είχε δίκιο*, σκέφτηκε. *Είναι όντως πολύ κτη-*

τικός με την Ευμενίδα. Αλλά, αν ήταν σύζυγός της (για το οποίο η Άνμα δεν μπορούσε νάναι βέβαιη) ή εραστής της (που σίγουρα ήταν τουλάχιστον αυτό), είχε άδικο να είναι τσαντισμένος; Είχε μόλις βρει την Ευμενίδα στην αγκαλιά ενός άλλου άντρα... Τέλος πάντων. Η Άνμα δεν είχε διάθεση να ηθικολογήσει πάνω στο θέμα. Εκείνο που την απασχολούσε ήταν μήπως η Κορίνα χρησιμοποιούσε αυτόν τον Ράλενταμπ για να προκαλέσει προβλήματα.

Αλλά μέχρι στιγμής δεν διέκρινε, μέσω των πολεοσημαδιών, ότι συνέβαινε κάτι περισσότερο από ένας απλός τσακωμός.

Επέστρεψε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τη Φοριντέλα-Ράο.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Φοριντέλα, καθισμένη στο κρεβάτι της. Η Άνμα τής είχε ζητήσει να μείνει πίσω, κι εκείνη κρατούσε ξεθηκαρωμένο το Απολλώνιο ξίφος σκεπτόμενη πως ίσως η κατάσταση να εξελισσόταν έτσι που να της χρειαζόταν. Εν μέρει ήθελε κάπου να χρησιμοποιήσει αυτό το υπέροχο όπλο. Δεν της είχε ακόμα δοθεί καμία καλή ευκαιρία!

«Σαχλαμάρες,» είπε η Άνμα μορφάζοντας.

«Τι;» επέμεινε η Φοριντέλα, θηκαρώνοντας τώρα το σπαθί.

«Η Ευμενίδα...» Η Άνμα έβγαλε τις μπότες της και κάθισε στο κρεβάτι της, λέγοντας στη φίλη της ό,τι είχε καταλάβει για την υπόθεση.

«Μάλλον έχει καλό λόγο που είναι καχύποπτος μαζί της,» συμπέρανε η Φοριντέλα. «Αν πηγαίνει με όποιον της γυαλίζει...»

«Δεν ξέρω,» είπε η Άνμα. «Και δεν είναι δική μας δουλειά.» Είχε ανάψει τσιγάρο, το οποίο τώρα έσβησε στο τασάκι του κομοδίνου και ξάπλωσε. «Ας κοιμηθούμε και λίγο απόψε.»

/13\

Η Νύφη του Χάροντα αναζητά δρόμους, και τους βρίσκει όλους κλειστούς ή αλλαγμένους· ο Βάρνελ-Αλντ μιλά δημόσια, ως απάντηση στον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας· και η Κορίνα αποκαλύπτει δύο μυστικά σε δύο πολιτικούς άντρες, προτού συναντήσει έναν αλλόκοτο και απερίγραπτο εχθρό, ικανό να προκαλέσει τρομαχτικές αλλαγές επάνω της...

Η Φοίβη παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης μέσα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία προσπαθώντας να μάθει όσο το δυνατόν περισσότερα για τον στόχο της, και να βρει δρόμο για να τον πλησιάσει. Αλλά πάντα, όποτε ένας δρόμος εμφανιζόταν μπροστά της – πάντα – κάτι συνέβαινε και ο δρόμος έκλεινε ή εξαφανιζόταν τελείως. Εκεί που η Φοίβη νόμιζε ότι ο Κάδμος θα παρουσιαζόταν αφύλαχτος, φρουροί τον περιτριγύριζαν. Εκεί που νόμιζε ότι ο Κάδμος θα περνούσε πλάι από ένα ανοιχτό παράθυρο, αυτός τελικά πήγαινε από αλλού. Εκεί που η Φοίβη διέκρινε ότι υπήρχε μια ξεκλείδωτη πόρτα, η πόρτα ξαφνικά κλείδωνε.

Και όλες τις φορές διαισθανόταν το χέρι της Κορίνας να την έχει σταματήσει. Εκείνη ήταν που της έκλεινε τον δρόμο. Έβλεπε κι αυτή τα ίδια πολεοσημάδια που παρατηρούσε η Φοίβη, και άλλαζε τις ευκαιρίες που παρουσιάζονταν, τις έσβηνε από την πραγματικότητα της Πόλης. Έσβηνε τις πιθανότητες, τις συμπτώσεις.

Η καταραμένη σκύλα!

Κάπου-κάπου, μάλιστα, έκανε έντονη την αίσθηση της παρουσίας της, για να περιγελάσει τη Φοίβη πιθανώς. Τη χαιρετούσε από μακριά (όπως τότε, την πρώτη φορά, μέσα από το ελικόπτερο), ή της άφηνε κάποιο σημείωμα σε χαρτί ή σε τοίχο ή σε τζάμι παραθύρου ή σε κρύσταλλο καθρέφτη («Ακόμα εδώ είσαι, Αδελφή μου;» «Συνεχίζεις να προσπαθείς;» «Μήπως θα ήθελες καλύτερα να συζητήσουμε;» «Τι θα πει ο Σύζυγός σου όταν μάθει ότι δεν μπορούσες να τελειώσεις;»), ή απλά η Κορίνα εμφανιζόταν κάπου εκεί κοντά, φευγαλέα.

Η Νύφη του Χάροντα τη μισούσε όπως δεν είχε ποτέ ξανά μισήσει άλλη Αδελφή της.

Και συνέχιζε να προσπαθεί να φτάσει στον στόχο της, ενώ οι μέρες περνούσαν. Αν μη τι άλλο, παρά τον θυμό της, η πρόκληση εδώ τη γοήτευε, τη μαγνίτιζε. Στο τέλος θα τα κατάφερνε – το ήξερε – θα σκότωνε τον Κάδμο Ανθοτέχνη, τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, τον πρωτεργάτη της παράνομης επανάστασης των Ανωρίγιων Συνοικιών.

«Γιατί δεν μας λες πώς να τη βρούμε, Κορίνα;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ. «Πώς να τη βρούμε, να την παγιδέψουμε, και να τη σκοτώσουμε! Δε μπορείς ν'ανακαλύψεις πού κοιμάται; πού τρώει; πού ξεκουράζεται;»

«Δεν είναι εύκολο να παγιδέψεις μια Θυγατέρα, Καρζένθα. Η Πόλη την προειδοποιεί.»

«Θα στείλω εκατό μαχητές να την κυνηγήσουν. Πες μου μόνο πού είναι!»

Η Κορίνα γέλασε. «Οι μαχητές σου θα τη χάσουν. Κι αρκετοί απ'αυτούς ίσως και να σκοτωθούν· η Φοίβη είναι η Νύφη του Χάροντα.

»Μην ανησυχείς, Καρζένθα: στο τέλος θα έρθει εκείνη και θα πέσει στα χέρια μας. Τη θέλω ζωντανή. Θα μας χρειαστεί.»

«Ακόμα δεν μας έχεις πει γιατί.»

«Θα δείτε, όταν έχω τελειώσει μαζί της.»

«Ρισκάρεις τη ζωή του Κάδμου!» είπε η Καρζένθα. Μόνο οι δυο τους και ο ίδιος ο Κάδμος βρίσκονταν στο σαλόνι του διαμερίσματος καθώς έκαναν αυτή την κουβέντα.

«Προστατεύω τη ζωή του, Κάδμου.»

«Ίσως θα ήταν καλύτερα αν έφευγε από την Α' Ανωρίγια Συνοικία, αν επέστρεφε στη Β'. Ο Ερκάνης τού το ζητά, ούτως ή άλλως.»

«Αν ο Κάδμος πάει στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, εκεί θα πάει και η Φοίβη. Δε μπορεί να της ξεφύγει έτσι εύκολα. Τον *μυρίζεται* μέσα στην Πόλη, δεν καταλαβαίνεις;»

Η Καρζένθα αναστέναξε. Χτύπησε το ποτήρι της πάνω στο τραπέζι, νευρικά· λίγο κρασί χύθηκε. «Η κατάσταση δεν... δεν με κάνει να αισθάνομαι καθόλου καλά, Κορίνα.»

«Δε μου έχεις πια εμπιστοσύνη, Καρζένθα;» ρώτησε σταθερά η Θυγατέρα της Πόλης, ατενίζοντάς την διαπεραστικά με τα πράσινα μάτια της: και η Καρζένθα-Σολ αισθάνθηκε ένα ρίγος. Από το μυαλό της πέρασε εκείνο το όνειρο που είχε δει όταν ήταν χτυπημένη στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, πριν από αρκετό καιρό...

Ο Κάδμος είπε, σπάζοντας την ξαφνική σιγή που είχε επικρατήσει: «Ο Ερκάνης ακόμα αναρωτιέται ποιος σκότωσε τον Μάλνεμορ-Νορκλ...» Είχαν βρει πλέον το πτώμα του ευγενή μέσα σε μια σήραγγα. Κάποιος τού είχε σκίσει τον λαιμό. Αλλά δεν ήξεραν ποιος. «Δε νομίζω ότι ήταν απλός ληστής.» Ο Κάδμος κυρίως μιλούσε για να αποφορτίσει το κλίμα ανάμεσα στην Καρζένθα και την Κορίνα.

Η Θυγατέρα γύρισε και του είπε: «Δεν ήταν ληστής. Ήταν η Φοίβη.»

Η απάντησή της δεν τον εξέπληξε. Την περίμενε εν μέρει. Έγνεψε καταφατικά. «Γιατί, όμως;» ρώτησε. «Εμένα δεν ψάχνει;»

«Υποθέτω πως πήρε κάποιες πληροφορίες από τον Μάλνεμορ-Νορκλ και τον σκότωσε για να μη διαδώσει τι συνέβη. Ζήτα από τον Ερκάνη να πάψει να ερευνά: δεν πρόκειται να βρει τίποτα. Και να μη φοβάται ότι κάποια δολοπλοκία συμβαίνει μέσα στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Πες του ότι το είπα εγώ.»

Ο Κάδμος ένευσε. «Θα του το πω, Κορίνα.»

Όσο ο Κάδμος έμενε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία περιμένοντας την Κορίνα να παγιδέψει τη Φοίβη, οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών έκαναν επιδρομές στη Β' Κατωρίγια μαζί με τους καιροσκόπους που είχαν έρθει από τη Μεγαλοδιάβατη. Μέρα παρά μέρα, ή κάθε δυο τρεις μέρες, οι όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας δέχονταν μεγαλύτερες ή μικρότερες επιθέσεις. Η κατάσταση ήταν άσχημη εκεί. Κι αν άκουγε κανείς τι λεγόταν από τους τηλεοπτικούς σταθμούς της περιοχής (που μπορούσες να τους πιάσεις με καλούς τηλεοπτικούς δέκτες στην Α' Ανωρίγια) καταλάβαινε ότι υπήρχε μια γενική αναστάτωση και αποπροσανατολισμός στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Η Φρουρά δεν επαρκούσε για να προφυλάξει τα λιμάνια της, και είχαν παρουσιαστεί προβλήματα με τους μισθοφόρους. Κάποιοι όροι στο συμβόλαιο εργασίας δεν τους συνέφεραν, και οι περισσότεροι αρνούσαν να εργαστούν για τον Πολιτάρχη Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Ο πολιτικός εχθρός του, Όρπεκαλ-Λάντι, έκανε ολόκληρη φασαρία.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε, επανειλημμένως, καλέσει τον Βάρνελ-Αλντ για να ζητήσει την υποστήριξή του εναντίον των κουρσάρων, αλλά εκείνος δεν δεχόταν να του μιλήσει. Το έκανε επίτηδες, φυσικά, επειδή η Β' Κατωρίγια ακόμα είχε τα σύνορά της κλειστά προς την Α' Ανωρίγια, κι ακόμα όλοι εκεί αποκαλούσαν τον Βάρνελ-Αλντ προδότη λόγω της συμμαχίας του με τον Ανθοτέχνη.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος μίλησε, τελικά, στα τηλεοπτικά κανάλια της Β' Κατωρίγιας κατηγορώντας την Α' Ανωρίγια ότι υπέθαλπε και υποβοηθούσε τους πειρατές. Δεν έκανε τίποτα για να τους εμποδίσει απ'το να κατεβαίνουν τον Ριγοπόταμο και να λεηλατούν κατά το δοκούν, ανεξέλεγκτα, καταστρέφοντας το εμπόριο σ'ολόκληρη την περιοχή!

Ο λόγος του Σημαδεμένου δεν έμεινε, βέβαια, στη συνοικία του· έφτασε και στις τριγυρινές συνοικίες με αναμεταδότες. Τον άκουσαν και στην Α' Ανωρίγια.

Και ο Βάρνελ-Αλντ απάντησε μιλώντας κι εκείνος δημόσια. Δήλωσε πως ουδεμία σχέση είχε η συνοικία του με τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών. Οι κάτοικοί της τους φοβόνταν όσο και οι κάτοικοι των άλλων συνοικιών του Ριγοπόταμου. Όμως δεν μπορούσε να βοηθήσει τους Β' Κατωρίγιους γιατί ο Πολιτάρχης τους εξακολουθούσε να κρατά εχθρική στάση προς την Α' Ανωρίγια. «Περιμένει ο κύριος Γουίλιαμ Σημαδεμένος να στείλουμε πλοία, αεροσκάφη, και ανθρώπους μας να υπερασπιστούν τα λιμάνια του όταν ο ίδιος αρνείται να αφήσει τους εμπόρους μας να αγκυροβολήσουν εκεί; Όταν αρνείται να δεχτεί ακόμα και ταξιδιώτες από τη συνοικία μας; Ο κύριος Γουίλιαμ Σημαδεμένος μου φαίνεται σαν να μην είναι καλά στα μυαλά του!»

Και, συνεχίζοντας, ο Βάρνελ-Αλντ είπε ότι το γεγονός πως κουρσάροι δεν επιτίθονταν στις όχθες της Α' Ανωρίγιας δεν αποτελούσε απόδειξη ότι η Α' Ανωρίγια, ή εκείνος προσωπικά, ήταν σύμμαχος των κουρσάρων! «Δε φταίμε εμείς που οι πειρατές των Ήμερων Συνοικιών επέλεξαν για στόχο τη Β' Κατωρίγια. Τι να κάνουμε; να τους ζητήσουμε να έρθουν κι από δω; Ίσως απλά να αντιπαθούν περισσότερο τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο – πράγμα το οποίο μπορώ να καταλάβω, αν και δεν είμαι σύμμαχός τους.»

Η Κορίνα παρατηρούσε συνεχώς τα πολεοσημάδια που πίστευε ότι θα παρατηρούσε κι η Φοίβη αν ήθελε να πλησιάσει και να σκοτώσει τον Κάδμο· και, με αυτή της τη συνεχή παρατήρηση, η Κορίνα νόμιζε ότι είχε αρχίσει, νοητικά, να προσεγγίζει την Αδελφή της. Να καταλαβαίνει τη σκέψη της. Να βλέπει τον κόσμο με τα μάτια μιας δολοφόνου, φανατικής στο κυνήγι του στόχου της.

Η Κορίνα αισθανόταν μια παγωνιά, ώρες-ώρες, η οποία ξεκινούσε από το μυαλό της κι απλωνόταν στην καρδιά της και σ'όλο της το σώμα. Πώς ήταν δυνατόν αυτή η Αδελφή της να ζει έτσι; Πώς άντεχε; Από τι ήταν φτιαγμένη;

Η Κορίνα δεν ήταν φόνισσα. Της άρεσε να παίζει με τους ανθρώπους της Πόλης, να εξερευνά την ψυχολογία τους, να δημιουργεί καταστάσεις, να φτιάχνει και να χαλά πολύπλοκα παιχνίδια. Αλλά σκότωνε μόνο όταν ήταν απολύτως απαραίτητο. Μπορεί να μην την ένοιαζε αν κάποιος πέθαινε μέσα σ'ένα από τα παιχνίδια της, μα ποτέ δεν ξεκινούσε έχοντας σκοπό να σκοτώσει κάποιον.

Η σκέψη της ήταν τελείως αντίθετη από αυτή της Φοίβης. Η Νύφη του Χάροντα δεν έπαιζε παιχνίδια, δεν την ενδιέφεραν οι αντιδράσεις των κατοίκων της Πόλης· το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να σκοτώνει. Από τον έναν στόχο στον άλλο πήγαινε η Φοίβη όλη της τη ζωή, από τότε που είχε αναγεννηθεί ως θυγατέρα.

Η Κορίνα αισθανόταν ταραγμένη από την ψυχονοητική επαφή μαζί της η οποία είχε επέλθει μέσω της παρατήρησης των πολεοσημαδιών. Αναρωτιόταν πώς θα μπορούσε να αλλάξει στόχο στο μυαλό της Φοίβης, όταν τελικά κατόρθωνε να την παγιδέψει.

Και το πώς θα την παγίδευε ήταν ένα άλλο πρόβλημα από μόνο του. Δεν ήταν καθόλου εύκολο.

Αλλά, παρά τις σκέψεις της και τους προβληματισμούς της, η παγωνιά που ένιωθε από την κατανόηση της Φοίβης δεν έφευγε από την ψυχή της. Έμεινε κολλημένη εκεί σαν πανούκλα. Κι αυτή ήταν μια από τις λίγες φορές που η Κορίνα νόμιζε ότι είχε ανάγκη έναν άντρα. Για να διώξει τούτη την παράπλευρη επίδραση από πάνω της. Για να αποτινάξει την αίσθηση της Νύφης του Χάροντα.

Η Κορίνα πλησίασε τον Βάρνελ-Αλντ, όταν ήταν σίγουρη πως η σύζυγός του – η Ασημίναν'νιρ, που ήταν πολύ ζηλιάρα – βρισκόταν μακριά και δεν υπήρχε περίπτωση τότε να παρουσιαστεί. Τον πλησίασε ως

γυναίκα, ενώ οι δυο τους ήταν στη βίλα του στην Αστροβόλο. Ο Βάρνελ, αρχικά, ξαφνιασθηκε από τον τρόπο της· δεν είχε ποτέ διανοηθεί ότι η Κορίνα μπορεί να τον επιθυμούσε ερωτικά. Αλλά δεν άργησε να συνέλθει και να ανταποκριθεί θετικά στο κάλεσμά της.

«Αναρωτιόμουν,» της είπε καθώς τη φιλούσε σφίγγοντάς την επάνω του, «πώς θα ήταν το φιλί με μια θυγατέρα της Πόλης...»

«Θέλω περισσότερα πράγματα από φιλιά,» αποκρίθηκε η Κορίνα, ξέπνοα, νιώθοντας ήδη την επίδραση του μυαλού της Φοίβης να διαλύεται από μέσα της. «Θέλω περισσότερα από εσένα, Βάρνελ!»

Ο Βάρνελ-Αλντ γέλασε και την παρέσυρε προς τον καναπέ της μικρής αίθουσας όπου βρίσκονταν, η οποία ήταν γεμάτη κειμήλια του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ. Την έγδυσε όπως ξεδιπλώνει κανείς ένα δώρο και φίλησε το σημάδι των θυγατέρων στο πέλμα της. Έκαναν έρωτα ξαπλωμένοι πλαγιαστά, χωρίς βιασύνη. Ο Βάρνελ δεν ήταν μόνο όμορφος· ήταν και καλός εραστής. Η Κορίνα το ήξερε ήδη, προτού τον δοκιμάσει· το μαρτυρούσαν όλα τα πολεοσημάδια γύρω του. Ήταν παιχνιδιάρης. Ήταν πονηρός. Ήταν έξυπνος και διαισθητικός.

Όταν τελείωσαν, του ψιθύρισε: «Θα σου πω ένα μυστικό. Για δώρο.» Ήταν ξαπλωμένη επάνω στο γυμνό χρυσόδερμο στήθος του αγγίζοντας κάθε τόσο τη δεξιά θηλή του.

«Τι μυστικό;»

Η Κορίνα μετακινήθηκε επάνω του (καταλαβαίνοντας ότι η μετακίνησή της τον διέγειρε στιγμιαία) και ψιθύρισε στ'αφτί του: «Δεν είσαι σαν τους περισσότερους ανθρώπους.»

Ο Βάρνελ γέλασε. «Αυτό δεν είναι μυστικό, Κορίνα!»

Και η Κορίνα γέλασε. Τι υπεροπτικός! Της άρεσε. Ήταν πολύ συμπαθητικός. «Δεν εννοώ εκείνο που νομίζεις,» του είπε, με τα χείλη της ακόμα κοντά στο αφτί του.

Ο Βάρνελ έμεινε σιωπηλός, περιμένοντας, σέρνοντας το χέρι του σαγηνευτικά επάνω στη μέση της, εσκεμμένα προκλητικά κοντά στους μηρούς της, κάνοντας ένα ευχάριστο ρίγος να τη διατρέξει. Δεν υπήρχε πια ίχνος της παγερής αίσθησης της Φοίβης μέσα της.

Η Κορίνα τού ψιθύρισε: «Τα πνεύματα στις σήραγγες της αρχέγονης πόλης δεν σε σέβονται επειδή είσαι του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ...»

«Προσπαθείς τώρα να με προσβάλεις, Κορίνα;»

«Τα προστάξεις χωρίς να το ξέρεις,» συνέχισε εκείνη.

«Τι;» Στράφηκε για να την αντικρίσει καταπρόσωπο.

Τα πράσινα μάτια της ήταν σταθερά. «Οι θυγατέρες είμαστε άμεσα συνδεδεμένες με την Πόλη, Βάρνελ· αλλά δεν είμαστε οι μόνες που έχουν επαφή μαζί της.»

Ο Βάρνελ-Αλντ συνοφρυώθηκε, αμίλητος. *Τι προσπαθεί να μου πει; αναρωτήθηκε.* Ήταν τόσο παράξενη τούτο το απόγευμα η Κορίνα... Τόσο *διαφορετική*. Ποτέ ξανά ο Βάρνελ δεν είχε υποψιαστεί ότι μπορεί να τον επιθυμούσε ερωτικά, και ποτέ ξανά δεν είχε τολμήσει να τη σκεφτεί έτσι. Αλλά πάντα είχε την περιέργεια πώς θα ήταν να πλαγιάζεις μαζί της. Τελικά, δεν διέφερε και πολύ από τις άλλες γυναίκες. Εξαιρώντας πάντα αυτά που έλεγε, φυσικά...

Η Κορίνα τού είπε: «Υπάρχουν άνθρωποι που βρίσκονται πιο κοντά στην Πόλη απ'ό,τι οι υπόλοιποι. Η επαφή τους δεν είναι το ίδιο έντονη με την επαφή που έχουν μαζί της οι θυγατέρες, αλλά είναι αρκετά έντονη. Η ψυχή τους αγγίζει τη Ρελκάμνια.»

«Και είμαι ένας απ'αυτούς;»

«Ναι. Γι'αυτό τα πνεύματα στις αρχαίες σήραγγες σε υπακούνε.»

«Μα... δεν τα προστάζω, Κορίνα.»

«Τα προστάξεις, χωρίς να το καταλαβαίνεις. Με το μυαλό σου. Με τις σκέψεις σου. Για τέτοια στοιχειικά τα πάντα είναι μυαλό, είναι σκέψη.»

Είχε πάψει πάλι να είναι γυναίκα για τον Βάρνελ-Αλντ· ήταν ξανά η μυστηριώδης θυγατέρα της Πόλης πλάι του, αν και με το πορφυρό-δερμο σώμα της ολόγυμνο. Μονάχα αυτό το παράξενο φυλαχτό φορούσε γύρω από τον λαιμό της, κρεμασμένο πάνω στα στήθη της. Είχε αρνηθεί να το βγάλει όταν ο Βάρνελ είχε επιχειρήσει να το τραβήξει.

«Τι άλλο μπορώ να κάνω, Κορίνα;» τη ρώτησε. «Εκτός απ'το να προστάζω στοιχειικά που κατοικούν σε σκοτεινές σήραγγες.»

Τα μαυροβαμμένα χείλη της χαμογέλασαν. «Αυτό μπορεί να το συζητήσουμε άλλη φορά,» του είπε, και σηκώθηκε από πλάι του, παίρνοντας καθιστή θέση, πιάνοντας τις μακριές μαύρες κάλτσες της από το πάτωμα κι αρχίζοντας να της φορά.

Ο Βάρνελ-Αλντ την παρατηρούσε, θέλοντας να δει γι'ακόμα μια φορά το σημάδι της καθώς η Κορίνα σήκωνε το δεξί της πέλμα από κάτω. Ήταν τόσο παράξενη... Δε θα μπορούσες ποτέ να την ερωτεύσεις· μόνο

να την κοιτάξεις σαν έργο τέχνης γεννημένο μέσα από τα μυστήρια της Ατέρμονης Πολιτείας.

Η Κορίνα δεν είχε πολύ χρόνο να χρησιμοποιεί το αρχαίο φυλαχτό γιατί ήθελε να είναι διαρκώς κοντά στον Κάδομο· ωστόσο, έβρισκε κάποιες ευκαιρίες ν'ακολουθεί τα σημάδια του φυλαχτού που αντανακλώνταν στην Πόλη. Ταξιδεύοντας μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, ακολουθώντας ενεργειακές ροές, έψαχνε. Αλλά έτσι δεν μπορούσε να καταλήξει κάπου για το πώς να παγιδέψει τη Φοίβη· το μέλλον ήταν πάντοτε εύπλαστο, ευμετάβλητο, και η Νύφη του Χάροντα ήταν αικίνητη μες στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Ορισμένες φορές, καθώς η Κορίνα την κατασκόπευε από το ενεργειακό πλέγμα, νόμιζε ότι την έβλεπε σε δύο τόπους συγχρόνως – μια παραδοξότητα! Ήταν επειδή η Πόλη μπερδευε τη θέση της Φοίβης, όπως ένας άνθρωπος θα μπερδευε μέσα στο μυαλό του τη θέση μιας μαύρης γάτας που πετάγεται από δω κι από κει στις σκιές.

Δεν ήταν και πολύ χρήσιμο να προσπαθείς να προβλέψεις τη Φοίβη μέσω των ενεργειακών ροών. Μόνο τα πολύ γενικά πράγματα μπορούσες να διακρίνεις. Έτσι, η Κορίνα έστρεψε τη ματιά της προς τα νότια, προς τις Κατωρίγιες Συνοικίες, για να πάρει πληροφορίες από την κατάσταση εκεί, για να δει πώς εξελίσσονταν τα πράγματα, πού οδηγούσαν οι τάσεις και οι ροπές της Πόλης. Αυτό ήταν πολύ πιο εύκολο απ'το να πασχίζει να διακρίνει τις κινήσεις της Νύφης του Χάροντα.

Η Κορίνα είδε τον μισητό Βόρκεραμ-Βορ, είδε τα σχέδιά του, είδε το μέλλον του στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – και καταράστηκε. Διότι δεν μπορούσε τώρα να ασχοληθεί μαζί του. Όχι όσο είχε το πρόβλημα της Φοίβης στην Α' Ανωρίγια. Ο καταραμένος δαίμονας είχε την εύνοια της Πόλης στο πλευρό του, είτε το καταλάβαινε είτε όχι. Το πεπρωμένο του μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία ήταν πολύ ισχυρό. Πολύ ισχυρό ακόμα και για την Κορίνα να το σβήσει εύκολα.

Δεν παρακολούθησε, όμως, αποκλειστικά τον Βόρκεραμ-Βορ όσο βρισκόταν στο ενεργειακό πλέγμα. Εστιάστηκε και προς την Α' Κατωρίγια Συνοικία, για να δει πώς πήγαινε εκεί το σχέδιο του Πολιτάρχη Σελασφόρου Χορονίκη. Και φαινόταν να πηγαίνει καλά· σύντομα θα

έκανε την κίνησή του. Η Κορίνα έπρεπε να ειδοποιήσει τον Κάδμο, οπωσδήποτε, για να ξέρει τι να περιμένει.

Το γεγονός ότι δεν προλάβαινε να χρησιμοποιεί πολύ το αρχαίο φυλαχτό για να ταξιδεύει πάνω στις ενεργειακές ροές της Ρελκάμνια την έκανε παράτολμη. Προσπαθούσε να μένει εκεί όσο το δυνατόν περισσότερο, παλεύοντας ενάντια στην κούρασή της κι ενάντια στο ίδιο το πλέγμα όταν αυτό επιχειρούσε να την τινάξει έξω. Μια φορά παραλίγο να βρεθεί – με το υλικό της σώμα, όχι πνευματικά – σε άλλο τόπο και άλλο χρόνο· την τελευταία στιγμή (αν η στιγμή ως όρος είχε κανένα νόημα εδώ πέρα) κατάφερε να αποφύγει το γλίστρημα.

Τώρα, βγαίνοντας από το ενεργειακό πλέγμα περίπου μια ώρα από τότε που είχε μπει, βρίσκοντας τον εαυτό της να έχει ήδη απομακρυνθεί από εκείνη τη διασταύρωση με τα δευτεροκλασάτα μπαρ, αφήνοντας τις αναμνήσεις να γεμίσουν τον νου της σαν καινούργιες πληροφορίες, σαν να γεφύρωναν ένα κενό νόησης, η Κορίνα διαπίστωσε ότι στεκόταν κάτω από ένα απ'τα πολεμοχτυπημένα οικοδομήματα του Μεγάλου Λιμανιού. Τα περισσότερα παράθυρά του ήταν σκοτεινά μες στη νύχτα, και η περιοχή γύρω του δεν είχε και τόσα φώτα. Η Ουλή φάνταζε πολύ έντονη στο στερέωμα της Ρελκάμνια, αχνίζοντας κατακόκκινους καπνούς.

Η Κορίνα στάθηκε προς στιγμή, βλεφαρίζοντας, νομίζοντας ότι είχε μόλις ξυπνήσει από όνειρο.

Και είχε την τρομαχτική αίσθηση ότι κάτι απαίσιο την παρακολουθούσε.

Κοίταξε γύρω-γύρω, ψάχνοντας με το βλέμμα της, ψάχνοντας τα πολεοσημάδια.

Τα οποία δεν της φανέρωναν τίποτα.

Αλλά η αίσθηση παρέμενε. Κάτι την κοίταζε. Κάτι αποτρόπαιο.

«Ποιος είναι εκεί;» ρώτησε, ακούσια σχεδόν, ταραγμένη, κουρασμένη από το ταξίδι της στο ενεργειακό πλέγμα.

Μια σκιά βγήκε μέσα από τις υπόλοιπες σκιές όπως μια φιγούρα από νερό θα έβγαινε μέσα από μια λίμνη. Αλλά αυτή η φιγούρα δεν ήταν από νερό· δεν ήταν καν σκιά ακριβώς. Ήταν από ασταθές φως, και προκαλούσε αναταράξεις στην περιβάλλουσα πραγματικότητα. Το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο πίσω από ρέουσες ενέργειες.

Η Κορίνα νόμιζε ότι αντίκριζε τον εαυτό της μέσα σε κάποιου είδους παράξενα διαστρεβλωτικό καθρέφτη.

Η οπτασία αντίκρυ της έμοιαζε να εκπέμπει έναν ανείπωτο τρόπο προς την Κορίνα, κοκαλώνοντάς την στη θέση της. Και βάδιζε καταπάνω της, απλώνοντας τα χέρια της, όπου ενέργεια παλλόταν και περιστρεφόταν – ενέργεια που αλλοίωνε την πραγματικότητα, που την έκανε να ρυτιδώνει και να συσπειρώνεται.

Ήταν ενέργεια από το ενεργειακό πλέγμα όπου πριν από λίγο βρισκόταν η Κορίνα· δεν υπήρχε αμφιβολία – ήταν *τέτοιου* είδους ενέργεια.

Αλλά... τι οντότητα ήταν αυτή που αντίκριζε;

Ήταν... ήταν όντως εκεί; Ή ήταν αληθινά μια οπτασία;

Η οπτασία, όμως, πλησίαζε βαδίζοντας μέσα στην πραγματικότητα όπως θα βάδιζε κάποιος μέσα σε παχύρρευστη ουσία. Ερχόταν προς την Κορίνα σαν να προχωρούσε μέσα σ'ένα ξένο, μη απόλυτα συμβατό περιβάλλον.

Και η Κορίνα αισθανόταν κοκαλωμένη στη θέση της από τον τρόπο.

Δεν ήταν οπτασία.

Ήταν μια αντιοπτασία. Ένα πράγμα που δεν έπρεπε να υπάρχει, αλλά υπήρχε.

Η Κορίνα ξεροκατάπιε, προσπάθησε να κάνει το στόμα της να μιλήσει, τα μέλη της να κινηθούν.

Ύψωσε το γαντοφορεμένο χέρι της, δείχνοντας την αντιοπτασία, συρίζοντας: «*Σιραφάκ'ν!*» Ό,τι κι αν ήταν αυτό το τέρας, έπρεπε να πεθάνει!

Η Κορίνα είδε ξαφνικές αναταράξεις επάνω στην αντιοπτασία, σαν πελώριες λεπίδες να περνούσαν τοξωτά από μέσα της, ταρακουνώντας την – τα Αινίγματα τής επιτίθονταν, αόρατα για τα υλικά μάτια της Κορίνας. Χτυπούσαν τη δαιμονική αντανάκλασή της, και δεν φαινόταν να μπορούν να τη βλάψουν.

Μ'ένα γρύλισμα που θύμιζε τρίζιμο ενέργειας, η αντιοπτασία χίμησε στην Κορίνα, ενώ κομμάτια – μικροθραύσματα – έφευγαν συγχρόνως από επάνω της (αποτέλεσμα των επιθέσεων των Αινιγμάτων;).

Η Κορίνα πετάχτηκε πίσω, θέλοντας απεγνωσμένα ν'αποφύγει τα χέρια αυτού του τέρατος, φοβούμενη πως αν την άγγιζαν θα της έκαναν κάποιο ανείπωτο κακό.

Αλλά, μέσα στον παραλυτικό τρόμο της, δεν ήταν αρκετά γρήγορη. Πήδησε όπισθεν, όμως η αντιοπτασία την έφτασε.

Η ενεργειακή οντότητα, καθώς τρανταζόταν από τις επιθέσεις των Αινιγμάτων, ή εξαιτίας άλλης αιτίας πιθανώς, σκόνταψε και έπεσε. Έχοντας τα χέρια της απλωμένα.

Και το ένα χέρι άγγιξε το πόδι της Κορίνας, λίγο πιο πάνω από το δεξί γόνατο.

Η Κορίνα ούρλιαξε, νιώθοντας κάτι βλαπτικό να έρχεται σε επαφή μαζί της – κάτι που δεν μπορούσε να πει αν ήταν καυτό ή υπερβολικά παγερό ή αν είχε μια τελείως διαφορετική, απερίγραπτη αίσθηση.

Η αντιοπτασία βούλιαξε στο πλακόστρωτο του δρόμου, σκορπίστηκε στις σκιές.

Η Κορίνα έτρεξε (τραβώντας, αόρατα, τα Αινίγματα μαζί της, δεμένα πάντα στο αρχαίο φυλαχτό της), τρομοκρατημένη όπως ποτέ ξανά στη μακροχρόνια ζωή της.

Σύντομα, όμως, σταμάτησε. Μέσα σ'ένα στενορύμι που είχε μια δημόσια λάμπα στη γωνία, αναμμένη. Σταμάτησε αγκομαχώντας, τρέμοντας, κάθιστη, νιώθοντας τα ρούχα της να κολλάνε στο δέρμα της. Νιώθοντας έναν παράξενο πόνο (μόνο έτσι μπορούσε να τον χαρακτηρίσει – *παράξενο*) στο δεξί της πόδι, πάνω από το γόνατο. Έναν πόνο που δεν έμοιαζε με τον πόνο του σημαδιού στο πέλμα της.

Η Κορίνα κοίταξε προς τα κάτω, κοίταξε τον εαυτό της. Η φούστα της δεν είχε τίποτα. Δεν είχε κανένα σημάδι του αγγίγματος εκείνου του τέρατος. Ήταν σαν να μην την είχε αγγίξει ποτέ.

Αλλά η Κορίνα αισθανόταν ακόμα το άγγιγμά του.

Σήκωσε τη φούστα και, κάτω από την ψηλή κάλτσα της, είδε ότι το δέρμα της, λίγο πιο πάνω από το γόνατο, είχε αλλάξει! Κάτι το διαφορετικό υπήρχε εκεί, κρυμμένο από το λεπτό, ελαστικό, μαύρο ύφασμα.

Η Κορίνα νόμιζε ότι θα λιποθυμούσε. Ζαλιζόταν. Ανέπνευσε βαθιά, φέρνοντας στο νου της διάφορες τεχνικές νοητικού ελέγχου που είχε μάθει στη ζωή της. Συγκρότησε τον εαυτό της μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα...

...και κατέβασε την κάλτσα κάτω από το γόνατο.

Το κόκκινο δέρμα της στον μηρό είχε μετατραπεί σε κάτι σαν αυτή τη ρέουσα ενέργεια που έκρυβε το πρόσωπο της αντιοπτασίας!

«Τι σκατά είναι αυτό;...» μουρμούρισε η Κορίνα προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της. «Τι σκατά είναι αυτό;»

Χωρίς να βγάλει το γάντι της, με το χέρι της να τρέμει, άγγιξε το πόδι της πάνω από το γόνατο, άγγιξε τη ρέουσα ενέργεια. Κι αυτό που ένιωσε κάτω από τα δάχτυλά της ήταν... ασυνήθιστο. Ήταν σαν να έπιανε το δέρμα της – σαν το κανονικό της δέρμα να υπήρχε κρυμμένο πίσω από τη ρέουσα ενέργεια – αλλά και κάτι άλλο συγχρόνως. Κάτι που έμοιαζε με πυκνό αέρα μα και με *άνοιγμα*, με τρύπα προς μια ανείπωτη κατεύθυνση. Ακόμα μια παραδοξότητα. Η χειρότερη μέχρι στιγμής, ίσως.

Η Κορίνα απομάκρυνε το χέρι της. Έβγαλε το γάντι και τόλμησε ν'αγγίξει το πόδι της χωρίς την προστασία του. Η αίσθηση ήταν παρόμοια, απλώς πιο έντονη.

Η Κορίνα περίμενε μερικά λεπτά, παρατηρώντας το σημείο που είχε επηρεάσει η αντιοπτασία, κρατώντας τη φούστα της σηκωμένη. Αναρωτιόταν αν αυτή η... διαταραχή (πώς αλλιώς να την ονόμαζε;) θα υποχωρούσε. Αν θα εξαφανιζόταν.

Αλλά τίποτα από τα δύο δεν έγινε.

Ούτε υποχώρησε ούτε εξαφανίστηκε. Όμως δεν εξαπλώθηκε κιόλας. Έμεινε σταθερή. Σαν μια μόνιμη ουλή.

«Τι σκατά είναι αυτό το πράγμα;» μουρμούρισε η Κορίνα. Ύστερα τράβηξε πάνω την κάλτσα της, άφησε τη φούστα της να πέσει, κι άρχισε να βαδίζει στους δρόμους της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Ό,τι κι αν της είχε κάνει η αντιοπτασία δεν την παρακώλυε στην κίνηση. Και τώρα ο πόνος είχε καταλαγιάσει.

Τι είχε συμβεί, επομένως; Ήταν το αποτέλεσμα του αγγίγματος μόνο αισθητικής φύσης;

Η Κορίνα διαισθανόταν πως όχι. Διαισθανόταν πως ήταν κάτι πολύ, πολύ επικίνδυνο.

/14\

Οι μισθοφόροι επισκέπτονται γι'ακόμα μια φορά τα κέντρα στρατολόγησης, και τώρα προσελκύουν ένα είδος προσοχής που ο Βόρκεραμ-Βορ ήλπιζε ότι θα προσελκύσουν, ενώ οι κουρσάροι χτυπάνε ξανά τις όχθες της Β' Κατωρίγιας, φλογίζοντας τα πάθη πολιτικών και μη, με αποτέλεσμα το χάος να εντείνεται μέσα στη συνοικία: δημοσιογράφοι γράφουν και μιλάνε, κατάσκοποι παρακολουθούν, ένας πολιτικός προσεγγίζει έναν μισθοφόρο, δύο πολιτικοί έρχονται σε σχετική ρήξη... και η Νορέλτα-Βορ βαδίζει, με σταθερά βήματα, προς τον στόχο της αναζήτησής της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, κάποιοι από τους Εκλεκτούς του, και μερικοί άλλοι μισθοφόροι πήγαν, συνοδευόμενοι από την Άνμα και τη Φοριντέλα-Ράο, στο κέντρο στρατολόγησης στην Τετράφωτη. Ήταν η τρίτη τους επίσκεψη εκεί. Και ο Βόρκεραμ σκόπευε πάλι να ζητήσει να μάθει αν οι όροι του συμβολαίου εργασίας είχαν αλλάξει. Δεν το πίστευε, φυσικά· δεν νόμιζε ότι τίποτα θα είχε αλλάξει. Δεν νόμιζε ότι οι φρουροί θα τον άφηναν καν να περάσει αυτή τη φορά.

Και οι υποθέσεις του βγήκαν αληθινές. Οι φύλακες σταμάτησαν εκείνον και τους άλλους μισθοφόρους στην πύλη του περιβόλου και τους ζήτησαν να φύγουν, λέγοντας ότι ήξεραν ποιοι ήταν.

«Θέλουμε να μάθουμε αν οι όροι του συμφωνητικού άλλαξαν, ή αν ο Πολιτάρχης σας εξακολουθεί να—» άρχισε ο Βόρκεραμ.

Αλλά ο φρουρός στο φυλάκιο τον διέκοψε: «Τίποτα δεν έχει αλλάξει, κύριε – αυτό μού ζήτησαν να σας μεταβιβάσω – και ούτε τίποτα πρόκειται να αλλάξει στο μέλλον· επομένως, δεν χρειάζεται να μας επισκεφτείτε ξανά.»

Θέλουν να μας διώξουν, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Όσο το δυνατόν πιο μακριά, τόσο το καλύτερο. Για να μην επηρεάσουμε κι άλλους μισθοφόρους.

Αλλά είναι αργά πλέον.

Οι μισθοφόροι που ήταν μαζί με τον αρχηγό των Εκλεκτών, ακούγοντας τα λόγια του φρουρού, άρχισαν να διαμαρτύρονται. Όμως ο Βόρκεραμ-Βορ ύψωσε το χέρι του, από το παράθυρο του τετράκυκλου οχήματός του, και είπε δυνατά: «Εντάξει! Αφήστε το! Θα φύγουμε αφού δε μας θέλουν! Μέχρι να μάθουν ότι μας χρειάζονται! Θα φύγουμε!»

Προτού όμως απομακρυνθούν πολύ, καθώς είχαν γυρίσει τα τροχοφόρα τους προς την άλλη κατεύθυνση, ένας άντρας ήρθε καταπάνω τους βαδίζοντας γρήγορα, συνοδευόμενος από μερικούς άλλους. Δεν ήταν άνθρωπος της Φρουράς και δεν κουβαλούσε φανερά όπλα. Φορούσε κοστούμι και καπαρντίνα, και είχε μια μεγάλη τσάντα κρεμασμένη πλάι του, με το λουρί της περασμένο λοξά μπροστά από το στήθος του. Είχε δέρμα λευκό-ροζ και μαλλιά καστανά και κοντοκουρεμένα, αλλά αεράτα: αναδεδούνταν έντονα καθώς βάδιζε.

«Κύριε!» φώναξε. «Είστε ο Βόρκεραμ-Βορ; Θα μπορούσα να μιλήσω για λίγο μαζί σας; Είμαι δημοσιογράφος.» Έβγαλε μια ταυτότητα από την τσέπη του. «Από την εφημερίδα *‘Η Εγρήγορη’*.»

Ο Βόρκεραμ σταμάτησε τους τροχούς του οχήματός του και τον κοίταξε από το ανοιχτό παράθυρο. Το περίμενε ότι δημοσιογράφοι πιθανώς να βρίσκονταν εδώ σήμερα. Γι'αυτούς είχε έρθει, κυρίως. Μπορεί ο Λούσιος Φιλοδέκτης να είχε άνθρωπο που θα προωθούσε την υπόθεσή τους στο τηλεοπτικό κανάλι *Κατωρίγιο Φως*, μα δεν έβλαπτε να έχουν επαφές και με άλλα μέσα μαζικής πληροφόρησης. Ήταν, για την ώρα, ό,τι καλύτερο μπορούσαν να κάνουν για να ασκήσουν πίεση στον Πολιτάρχη. Όσο πιο μακριά και όσο πιο ξεκάθαρα ακουγόταν η αλήθεια για το συμβόλαιο εργασίας τόσο λιγότεροι μισθοφόροι θα έρχονταν να τον υπηρετήσουν, ετούτη την περίοδο που η Β' Κατωρίγια Συνοικία τούς χρειαζόταν πολύ.

Ο Βόρκεραμ βγήκε από το όχημά του. «Τι θέλετε;» ρώτησε, ενώ οι Εκλεκτοί έβγαιναν επίσης από το όχημα, έτοιμοι να τον προστατέψουν, και η Ολντράθα, μένοντας στο εσωτερικό του οχήματος, παρατηρούσε τα πολεοσημάδια για τυχόν ενέδρα.

Η Άνμα, από το δικό της τετράκυκλο, που είχε σταματήσει παραδίπλα, κοίταζε κι εκείνη τα σημάδια της Πόλης φυσικά, φοβούμενη ότι όλα τούτα μπορεί να ήταν κάποιο δολοφονικό κόλπο της Κορίνας.

Αλλά όχι. Ο δημοσιογράφος έμοιαζε πράγματι για δημοσιογράφος – κι οι δυο θυγατέρες ήταν σίγουρες. Η Πόλη δεν τον αναγνώριζε ως τίποτε άλλο. Και ούτε τους έδειχνε ότι έκρυβε κάτι.

Η Άνμα μόνο διέκρινε, μέσα από τα πολεοσημάδια, ότι ο άντρας είχε ένα μικρό όπλο κρυμμένο επάνω του (πιστόλι μάλλον). Αλλά αυτό ήταν αναμενόμενο, για την προσωπική του ασφάλεια.

Ο δημοσιογράφος ρώτησε: «Είστε ο Βόρκεραμ-Βορ, σωστά;»

«Σωστά. Κι εσύ ποιος είσαι;»

«Ονομάζομαι Κρίνος Φευγότομος. Είμαι δημοσιογράφος της εφημερίδας *‘Η Εγρήγορη’*. Σίγουρα θα την έχετε ακούσει...»

Ο Βόρκεραμ δεν την είχε ακούσει. «Ναι,» είπε, «την έχω ακουστά.»

«Θα θέλατε να μου μιλήσετε για το πρόβλημα που έχει παρουσιαστεί εδώ, κύριε Βόρκεραμ-Βορ; Τι είναι εκείνο που σας ενοχλεί σχετικά με το συμβόλαιο που προσφέρει ο Πολιτάρχης μας;»

«Με ενοχλεί εκείνο που θα έπρεπε να ενοχλεί όλους τους μισθοφόρους – και πράγματι ενοχλεί πολλούς από αυτούς. Μπορούμε να το συζητήσουμε σε κάποιο πιο ήσυχο μέρος, αν θέλετε.»

Ο δημοσιογράφος μειδίασε. «Αυτό ακριβώς ήμουν έτοιμος να σας προτείνω. Θα με οδηγήσετε εσείς; Έχω ένα όχημα σταθμευμένο κοντά.» Έδειξε ένα εξάτροχο που δεν ήταν και πολύ πιο μεγάλο από ένα συνηθισμένο τετράκυκλο, αλλά πρέπει να είχε αρκετό χώρο για εκείνον και τους βοηθούς του.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ακολουθήστε μας, κύριε Φευγότομε.»

Μπήκαν όλοι στα οχήματά τους και κατευθύνθηκαν προς τον *Βαθύρριζο*.

Την ίδια ώρα, οι υπόλοιποι μισθοφόροι που ήταν συνεννοημένοι με τον Βόρκεραμ-Βορ επισκέπτονταν, για δεύτερη φορά, τα άλλα κέντρα στρατολόγησης στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, απ'όπου έμελλε σύντομα να τους διώξουν, λέγοντάς τους πως οι όροι του συμφωνητικού δεν είχαν αλλάξει και ούτε θα άλλαζαν.

Γύρω στο μεσημέρι, όταν άπαντες συγκεντρώθηκαν στον *Βαθύρριζο* και ο Κρίνος Φευγότομος είχε πλέον φύγει, συζητήσαν αναμεταξύ τους σχετικά με το τι είχε συμβεί (ενώ η Άνμα και η Ολντράθα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, έβλεπαν ότι κατάσκοποι τούς παρακολουθούσαν, αναμενόμενα). Οι μισθοφόροι ήταν θυμωμένοι, και κάποιοι ήταν

και απογοητευμένοι: έλεγαν πως πάει, τελείωσε, είχαν τώρα χάσει τη δουλειά, αλλά τουλάχιστον άξιζε τον κόπο η διαμαρτυρία τους. Κανείς δεν το αμφισβητούσε. Κανείς δεν θα συμφωνούσε πια να εργαστεί με τους όρους που πρότεινε το συμβόλαιο του Γουίλιαμ Σημαδεμένου.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τούς είπε να μην αποθαρρύνονται τόσο εύκολα. «Θα δείτε που, στο τέλος, θα ενδώσει. Γιατί το ξέρει ότι η συνοικία του χρειάζεται καλούς μισθοφόρους-»

«Ναι,» τόνισε ο Έκρελ Σόρεντερ, παρεμβαίνοντας, «είναι βέβαιο.» (Ο Ράλενταμπ ακόμα τον κοίταζε σαν να ήθελε να τον δολοφονήσει, ύστερα από το χτεσινοβραδινό επεισόδιο με την Ευμενίδα· ενώ η ίδια η Ευμενίδα απέφευγε να πολυκοιτάζει τον Έκρελ.)

«Μίλησα ήδη σ'έναν δημοσιογράφο,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ για όσους δεν το ήξεραν. «Τον λένε Κρίνο Φευγότομο. Είναι μιας εφημερίδας που ονομάζεται *‘Η Εγρήγορη’*.»

Ο Βισδέλος (ο φίλος του Λούσιου Φιλοδέκτη) γέλασε. «Ο Φευγότομος; Τώρα θ'ακούσουμε πολλά...»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Είναι γνωστός σε τούτα τα μέρη, Βόρκεραμ. Γράφει τα πιο καυστικά άρθρα στην *Εγρήγορη*.»

«Είναι μεγάλη εφημερίδα;»

«Όχι και τόσο, αλλά έχει πολύ 'υπόγειο' κοινό, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Βγάζει πράγματα που δεν τα βγάζουν άλλες εφημερίδες.»

«Κατάλαβα,» ένευσε ο Βόρκεραμ.

Ο Λούσιος τού είπε, από κοντά, για να μην ακουστεί και πολύ παραπέρα: «Εγώ, πάντως, θα μιλήσω τώρα στον γνωστό μου που λέγαμε. Καλύτερα η υπόθεσή μας να ειπωθεί από το *Κατωρίγιο Φως* παρά μόνο να γραφτεί στην *Εγρήγορη*. Το κανάλι έχει μεγαλύτερη εμβέλεια.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε ξανά. «Φυσικά,» είπε, ενώ καταλάβαινε γιατί ο Λούσιος είχε μιλήσει χαμηλόφωνα. Φοβόταν για κατασκόπους. Δεν ήθελε να ξέρουν τα άμεσα σχέδιά τους.

Η Άνμα και η Ολντράθα είχαν ήδη ειδοποιήσει τον Βόρκεραμ-Βορ ότι εκείνος και οι άλλοι μισθοφόροι βρίσκονταν υπό παρακολούθηση, πράγμα που βέβαιο δεν τον είχε αιφνιδιάσει καθόλου. Αναμενόμενο το θεωρούσε. Αλλά το είχε πει στους πιο κοντινούς του Εκλεκτούς και στους πιο κοντινούς του συνωμότες (όπως ήταν ο Λούσιος Φιλοδέ-

κτης). «Νομίζω πως έχουμε περίεργα μάτια κι αφτιά για γείτονες, όταν είμαστε στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου*,» τους είχε τονίσει. «Να τόχε υπόψη σας. Να προσέχετε, ως ένα βαθμό, τι λέτε.» Δεν είχαν εκπλαγεί, ασφαλώς. Το περίμεναν κι αυτοί ότι θα βρίσκονταν υπό παρακολούθηση, ύστερα από τις φασαρίες που είχαν προκαλέσει στα κέντρα στρατολόγησης. Οι μυστικές υπηρεσίες της Β' Κατωρίγιας αναμφίβολα θα τους είχαν στα υπόψη, και θα έψαχναν τρόπο να τους διώξουν με την πρώτη δυνατή ευκαιρία.

Μάλλον – υπέθετε ο Βόρκεραμ – απλά περίμεναν οι μισθοφόροι να μείνουν κάμποσες μέρες εδώ χωρίς αξιόπιστη εργασία. Και τότε θα τους απομάκρυνε από τη συνοικία η ίδια η Φρουρά, η οποία ήδη τους είχε προειδοποιήσει πως ένοπλες ομάδες που περιφέρονταν άσκοπα μέσα στη Β' Κατωρίγια, ή που δεν εργάζονταν για αξιόπιστους εργοδότες, διώχνονταν εντός δεκαπέντε ημερών.

Αυτή είναι η τρίτη μας μέρα εδώ, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ πίνοντας μια γουλιά από την Αφρισμένη Κυρά του. Έχουμε καιρό ακόμα.

Τη νύχτα, πειρατές χτύπησαν ξανά τις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, και το μακελειό ήταν μεγάλο, αν και όχι τόσο μεγάλο όσο το προχτεσινό. Η Φρουρά, με τη βοήθεια μισθοφόρων, κατάφερε να αντιμετωπίσει καλύτερα τους άρπαγες του Ριγοπόταμου, όμως είχε αρκετές απώλειες, και έγιναν πολλές ζημιές και πολλή λεηλασία. Οι πολίτες της Β' Κατωρίγιας ήταν κάθε άλλο παρά ευχαριστημένοι.

Ο Βόρκεραμ-Βορ παρακολουθούσε και περίμενε να δει πότε τα πράγματα θα κατέληγαν τόσο άσχημα που ο Πολιτάρχης θ'αναγκαζόταν να αλλάξει τους όρους του συμβολαίου. Γιατί δεν του φαινόταν ότι οι πειρατικές επιδρομές θα έπαυαν σύντομα. Γίνονταν με μεγάλο θράσος και, ίσως, με σύστημα. Πάντως, εξακολουθούσε νάχει τις αμφιβολίες του για το αν οι κουρσάροι ήταν σταλμένοι από αυτόν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Μόνο άρπαζαν' δεν κατακτούσαν. *Εκτός αν ο Ποιητής θέλει να αποδυναμώσει τη Β' Κατωρίγια προτού της επιτεθεί με τους κανονικούς του στρατούς, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ.*

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, είχε παρόμοιες υποψίες για τους κουρσάρους. Αλλά είχε υποψίες και για τον Βόρκεραμ-Βορ και πολλούς από τους μισθοφόρους που βρίσκονταν κοντά του. Φοβόταν ότι ήταν άνθρωποι του Αν-

θοτέχνη. Μα ακόμα δεν είχε καταφέρει να το εξακριβώσει. Οι πληροφορίες του έλεγαν πως είχαν μπει από τα δυτικά σύνορα της Β' Κατωρίγιας, περνώντας από την Α' Κατωρίγια, όπου, πιο πριν, είχαν επισκεφτεί ένα κέντρο στρατολόγησης, μη συμφωνώντας ξανά με τους όρους του συμβολαίου. Στην Α' Κατωρίγια Συνοικία οι μισθοφόροι είχαν έρθει από τα νότια, από τη Ρόδα, είχε μάθει ο Αλέξανδρος (καθώς οι κατάσκοποί του είχαν επαφές με τις μυστικές υπηρεσίες της Α' Κατωρίγιας). Τα πάντα έδειχναν ότι ο Βόρκεραμ-Βορ και οι δικοί του είχαν πλησιάσει από την αντίθετη κατεύθυνση σε σχέση με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Όμως αυτό πιθανώς να ήταν εσκεμμένο, ως κάλυψη. Ο Αλέξανδρος, δυστυχώς, δεν μπορούσε τώρα να ερευνήσει όλο τους το ταξίδι πριν από τα σύνορα της Ρόδας. Δεν μπορούσε να διαθέσει ανθρώπους για να τους στείλει να κάνουν κάτι τέτοιο. Ίσως στο μέλλον, αν δεν έβρισκε άλλη λύση...

Ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας, Γουίλιαμ Σημαδεμένος, έβλεπε τι γινόταν στις όχθες της συνοικίας του και δεν του άρεσε καθόλου. Ζητούσε καλύτερη δράση από τη Φρουρά και από τους μισθοφόρους. Ήταν θυμωμένος μαζί τους. Καταστρεφόταν το εμπόριο μ' αυτό που συνέβαινε! Εκτός από τις υλικές ζημιές και τις απώλειες σε ζωές. Και κατηγορούσε εν μέρει και τους μισθοφόρους που είχαν διαμαρτυρηθεί στα κέντρα στρατολόγησης. Αν δεν είχαν διαμαρτυρηθεί, αν δεν είχαν κάνει αυτή την άθλια φασαρία, ίσως τώρα να είχε περισσότερους μισθωμένους μαχητές στη διάθεσή του για να αντιμετωπίσει αποτελεσματικότερα τους κουρσάρους!

Ο πολιτικός αντίπαλος του Σημαδεμένου, ο Όρπεκαλ-Λάντι, παρακολουθούσε επίσης τα γεγονότα με τους πειρατές και περίμενε αυτή η κατάσταση να φθείρει γρήγορα την πίστη των πολιτών στον εχθρό του. Σκεφτόταν ότι πιθανώς να οδηγούνταν σε εκλογές μέσα σε τούτη την εμπόλεμη περίοδο. Σε έκρυθμες περιστάσεις, το Πολιτικό Συμβούλιο της Β' Κατωρίγιας μπορούσε να επιβάλει να γίνουν εκλογές. Και οι τωρινές περιστάσεις πλησίαζαν να είναι έκρυθμες, δεν πλησίαζαν; Ο περισσότερος κόσμος, βέβαια, θα θεωρούσε κακό σημάδι να έχουν εκλογές ενώ η συνοικία βρισκόταν σε πόλεμο· αλλά ο Όρπεκαλ-Λάντι πίστευε ότι αυτό, μάλλον, θα τους ευνοούσε όλους. Πίστευε ότι εκείνος

θα ανέβαινε στο αξίωμα του Πολιτάρχη και θα αντιμετώπιζε την κατάσταση πολύ καλύτερα.

Η Φενίλδα Καρντέρω, η εξόριστη Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, και ο σύζυγός της, ο Φρανκ, έβλεπαν από τον τηλεοπτικό τους δέκτη τις επιδρομές των κουρσάρων και φοβόνταν για το μέλλον. Τι σχεδίαζε τώρα ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής; αναρωτιόνταν. Γιατί δεν είχαν καμία αμφιβολία ότι αυτά τα καθάρματα ήταν σταλμένα εδώ από αυτόν. Καμία αμφιβολία. Στα μάτια τους, για ό,τι κακό συνέβαινε στις συνοικίες του Ριγοπόταμου ο Κάδμος Ανθοτέχνης έφταιγε. Ήταν οι Δυνάμεις του Κακού σε τούτα τα μέρη! Θέμα χρόνου ήταν μέχρι να επιτεθεί και στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Η Φενίλδα σκεφτόταν τι μπορούσε να κάνει τώρα εναντίον του. Τι; Να έστελνε κι άλλο δολοφόνο; Δεν πίστευε ότι θα είχε καλύτερη μοίρα από τον προηγούμενο· και ίσως, μάλιστα, να αιχμαλωτιζόταν και να αποκάλυπτε τη θέση της εδώ, στη Β' Κατωρίγια... Η Φενίλδα έπρεπε να βρει κάποιο άλλο σχέδιο...

Η Νορέλτα-Βορ δεν έδινε μεγάλη σημασία στις επιδρομές των κουρσάρων. Εκείνο που την απασχολούσε ήταν πώς να μάθει για τη μοίρα των Νομάδων των Δρόμων και, έτσι, για τη Μιράντα. Συνέχιζε να περιφέρεται μέσα στην αριστοκρατία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, προσπαθώντας να γνωρίζει ολοένα και περισσότερους ευγενείς, ολοένα και περισσότερους όσο το δυνατόν πιο σημαντικούς ανθρώπους γενικά. Κάθε τόσο έκανε καμία ερώτηση για «αυτούς τους περίεργους Νομάδες των Δρόμων». Είχε ακούσει γι'αυτούς, έλεγε, και την είχαν παραξενέψει. Από πού είχαν έρθει; Τι ήταν; Πού βρίσκονταν τώρα; Ήταν όντως κατάσκοποι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή;

Δυστυχώς, σοβαρές απαντήσεις δεν λάμβανε ακόμα...

Η Εγρήγορη έγραφε, την επομένη, για τη διαμαρτυρία των μισθοφόρων και για τους όρους του συμβολαίου εργασίας με τους οποίους διαφωνούσαν. Ο Κρίνος Φευγότομος ήταν ιδιαίτερα καυστικός στο άρθρο του, καθώς αναρωτιόταν πώς περίμενε ο Πολιτάρχης να συγκεντρώσει μαχητές για την υπεράσπιση της συνοικίας – τρομάζοντάς τους με τους όρους του;

Ο Βόρκεραμ-Βορ διάβασε το άρθρο, όπως και πολλοί άλλοι. Ο Λούσιος Φιλοδέκτης έκρινε πως ήταν ώρα να πάει να μιλήσει στον γνωστό του που μπορούσε να προωθήσει την υπόθεσή τους στο Κατωρίγιο

Φως. Ο Βόρκεραμ συμφώνησε, και ο Λούσιος έφυγε από τον *Βαθύρριζο*. Η Άνμα τον παρατηρούσε, έβλεπε τα πολεοσημάδια γύρω του, για να αποφασίσει μήπως χρειαζόταν κάποια παρέμβαση από μέρους της, κάποια κίνηση για παραπλάνηση κατασκόπων. Αλλά διαπίστωσε πως κάτι τέτοιο, μάλλον, δεν ήταν απαραίτητο. Οι κατάσκοποι δεν παρακολουθούσαν τον Λούσιο συγκεκριμένα, δεν τον είχαν ξεχωρίσει· παρακολουθούσαν όλους τους μισθοφόρους γενικά εκεί όπου συναθροίζονταν. Μόνο τον Βόρκεραμ-Βορ έμοιαζε να έχουν ξεχωρίσει περισσότερο ανάμεσά τους. Και δικαιολογημένα, σκεφτόταν η Άνμα. *Ο άνθρωπος φαίνεται από μακριά για αρχηγός όλων τώρα*. Δε χρειαζόταν να βλέπεις πολεοσημάδια για να το διακρίνεις αυτό.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας πλησίασε την Άνμα αργότερα, ενώ εκείνη εξακολουθούσε να βρίσκεται στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου* μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο, την Ολντράθα, και τον Βόρκεραμ-Βορ. «Πού είναι η Νορέλτα;» ρώτησε ο Άβαντας. «Ακόμα να γυρίσει;»

«Για να μην τη βλέπεις εδώ....» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Έχει δουλειές στη Β' Κατωρίγια,» του είπε ο Βόρκεραμ, «οι οποίες δεν έχουν άμεση σχέση μ'εμάς.»

«Θα ξανάρθει;»

«Έτσι είπε.»

Όταν ο Λούσιος Φιλοδέκτης επέστρεψε στον *Βαθύρριζο* ανέφερε στον Βόρκεραμ ότι όλα ήταν εντάξει. Ο άνθρωπός του είχε συμφωνήσει να προωθήσει την υπόθεσή τους στο *Κατωρίγιο Φως*, και σήμερα ή αύριο το κανάλι θα έλεγε για τους άσχημους όρους που πρόσφερε το συμφωνητικό του Πολιτάρχη στους μισθοφόρους.

«Κι εν τω μεταξύ τι κάνουμε;» ρώτησε ο Ριχάρδος ο Τρομερός, που αισθανόταν καλύτερα: τα εγκαύματα στο αριστερό του χέρι – τα οποία είχαν προκληθεί από την επίθεση των Πορφυρών Δικαστών στην Αμφίνομη – είχαν πια σχεδόν θεραπευτεί. «Περιμένουμε;»

«Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Αν ξαναπάμε στα κέντρα στρατολόγησης πιθανώς να γίνουν πολύ άσχημες ιστορίες. Πράγμα που δεν θα μας ωφελήσει.»

«Ο Πολιτάρχης όμως διώχνει τις ένοπλες ομάδες,» του θύμισε η Ρία Καλόφραστη, «εντός δεκαπέντε ημερών, αν δεν έχουν εργοδότη.»

«Μέσα σε δεκαπέντε μέρες, αν οι επιδρομές των κουρσάρων συνεχιστούν, κάτι θα έχει αλλάξει, ελπίζω,» είπε ο Βόρκεραμ.

Και περίμεναν, τρώγοντας την ώρα τους και τα λεφτά τους στον *Βαθύρριζο*, καθώς οι μέρες περνούσαν. Η Άνμα και η Ολντράθα συνεχώς βρίσκονταν εκεί όπου μπορούσαν να δουν τον Βόρκεραμ-Βορ, έχοντας το νου τους για πολεοσημάδια που ίσως να σήμαιναν ενέδρα ή απόπειρα δολοφονίας. Τίποτα τέτοιο, όμως, δεν διέκριναν· μόνο κατασκόπους έβλεπαν διαρκώς. Ο Βόρκεραμ και οι μισθοφόροι ήταν υπό συνεχή παρακολούθηση από απεσταλμένους διαφόρων ανθρώπων.

Το *Κατωρίγιο Φως* μίλησε για την υπόθεση του συμβολαίου εργασίας την ίδια ημέρα κιάλας που ο Λούσιος Φιλοδέκτης είχε επικοινωνήσει με τον γνωστό του. Το κανάλι έβγαλε στον αέρα αυτό που συνέβαινε και είπε αναλυτικά ποιοι ήταν οι όροι που έθιγαν τα συμφέροντα των μισθοφόρων, σύμφωνα με τους ίδιους. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος έσπευσε να απαντήσει μερικές ώρες μετά από την εκπομπή του *Κατωρίγιου Φωτός* που αναφερόταν στο συμφωνητικό. Είχε βραδιάσει πλέον καθώς ξεκίνησε να λέει πως οι όροι αυτοί ήταν έτσι γραμμένοι για την ασφάλεια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, επειδή υπήρχε φόβος για δολιοφθορείς και κατασκόπους του Κάδμου Ανθοτέχνη, του Αλυσοδεμένου Ποιητή. «Αν δεν υπήρχαν οι συγκεκριμένοι όροι, θα ήταν, ουσιαστικά, σαν να *προσκαλούμε* τέτοιους κακοποιούς στη συνοικία μας,» είπε ο Πολιτάρχης. Οι μισθοφόροι, τόνισε, θα έπρεπε να φανούν πιο λογικοί. Ο μισθός τους, άλλωστε, δεν ήταν καθόλου άσχημος· ήταν αξιοπρεπέστατος. Και αυτή η σπασμωδική συμπεριφορά τους θα μπορούσε ίσως να χαρακτηριστεί, αν μη τι άλλο, ακόμα και ύποπτη...

Αλλά, καθώς ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας μιλούσε δημοσίως μέσα από τους τηλεοπτικούς δέκτες, οι κουρσάροι ξεκίνησαν να επιτίθενται στις όχθες της συνοικίας για τέταρτη φορά. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος αναγκάστηκε να διακόψει τον λόγο του, πράγμα που είχε πολύ άσχημο αντίκτυπο στους κατοίκους της Β' Κατωρίγιας. Τα γεγονότα τούς φάνηκε σαν να χλεύαζαν τα λόγια του Πολιτάρχη τους...

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, φυσικά, δεν έχασε την ευκαιρία να κακολογήσει δημοσίως τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο, κατηγορώντας τον πως τους έβαζε όλους σε κίνδυνο με την πολιτική του ανικανότητα και τους αδέξιους χειρισμούς του. Όταν δεν μπορούσε να συνεννοηθεί με μερικούς μισθοφόρους που ήθελαν να είναι φίλοι τους, πώς μπορούσε ποτέ κα-

νείς να περιμένει ότι θα κατάφερνε να αντιμετωπίσει εχθρικές δυνάμεις όπως ήταν αυτές του Αλυσοδεμένου Ποιητή; «Μας έχει πάρει το χέρι του Σκοτοδαίμονος όσο έχουμε τον Σημαδεμένο για Πολιτάρχη,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι: οπότε η δημοσιογράφος που είχε παρουσιαστεί μαζί του του ζήτησε να χρησιμοποιεί πιο ευγενικές εκφράσεις ει δυνατόν.

Και τις επόμενες ημέρες τα πράγματα δεν καλυτέρευσαν. Έγιναν χειρότερα. Οι κουρσάροι μπορεί να μην επιτίθονταν κάθε νύχτα, αλλά επιτίθονταν κάθε δύο ή τρεις νύχτες, και δεν έρχονταν περισσότεροι μισθοφόροι να υπηρετήσουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, καθώς είχε διαδοθεί στις τριγυρινές συνοικίες ότι οι όροι που πρόσφερε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος δεν ήταν καθόλου καλοί. Δεν το μάθαιναν μόνο από τα μέσα μαζικής πληροφόρησης, αλλά και από στόμα σε στόμα, καθώς πολλοί μισθοφόροι είχαν επαφές μεταξύ τους.

Δημοσιογράφοι έρχονταν να μιλήσουν στον Βόρκεραμ-Βορ και τους δικούς του, που ακόμα έμεναν στον *Βαθύρριζο*. Τους ρωτούσαν γιατί εξακολουθούσαν να βρίσκονται εδώ. Περίμεναν να εργαστούν για κάποιον άλλο μέσα στη συνοικία; Ο Βόρκεραμ τούς απάντησε ότι περίμεναν ο Πολιτάρχης να λογικευτεί: είπε ότι πίστευε πως, σύντομα, θα καταλάβαινε το λάθος του και θα πρόσφερε καλύτερους όρους στο συμφωνητικό του. «Οι όροι αυτοί είναι όροι εκμετάλλευσης: κανένας μισθοφόρος που δεν βρίσκεται σε απόγνωση δεν πρόκειται να τους δεχτεί.» Πρόσθεσε ότι η Β' Κατωρίγια τώρα είχε ανάγκη από ικανούς ανθρώπους για να την προφυλάξουν. Ο Πολιτάρχης σίγουρα θα το έβλεπε αυτό και θα άλλαζε τους όρους. Δεν μπορεί ν'άφηνε τα λιμάνια να καταστραφούν τελείως και το εμπόριο να εκμηδενιστεί στον Ριγοπόταμο. Τελευταία, μάλιστα, οι πειρατές έκαναν επιδρομές και μες στους δρόμους της συνοικίας, όχι μόνο στις αποβάθρες. Η κατάσταση ήταν πολύ άσχημη, και η Φρουρά από μόνη της δεν μπορούσε να την αντιμετωπίσει.

Ορισμένοι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν από πού ήταν εκείνος και οι Εκλεκτοί του. Δεν φαινόταν να είναι από τούτες τις περιοχές. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν δίστασε να αποκριθεί ότι είχαν έρθει από την Ανακτορική Συνοικία, όπου ήταν αρκετά γνωστοί. Είχαν ακούσει για τον πόλεμο εδώ και είχαν ταξιδέψει προς τα βόρεια, γιατί σκέφτονταν ότι οι Κα-

τωρίγιες Συνοικίες θα χρειαζόνταν καλούς μισθοφόρους για να αντιμετωπίσουν την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Πιστεύετε ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ευθύνεται και για τις επιδρομές των κουρσάρων; τον ρώτησαν, επανειλημμένως, διάφοροι δημοσιογράφοι. Και ο Βόρκεραμ απάντησε πως το θεωρούσε πολύ πιθανό, ύστερα από την επιμονή που έδειχναν οι πειρατές. Είπε πως ο Κάδμος Ανθοτέχνης ίσως να τους είχε στείλει για να αποδυναμώσουν τη συνοικία και να διαλύσουν το εμπόριο στις όχθες της, ώστε μετά να επιτεθεί με τους στρατούς του και να την κατακτήσει πιο εύκολα.

Σε πόσο καιρό υπολογίζετε ότι θα μπορούσε να γίνει μια τέτοια επίθεση; Έτσι όπως πήγαιναν τα πράγματα; Με τόσο συχνές επιδρομές στα λιμάνια; Θέμα οκτάδων ήταν, μα τον Κρόνο! είπε, αναφερόμενος στις οκτάήμερες υποδιαίρέσεις του κάθε μήνα της Ρελκάμνια.

Το απόγευμα της εντεκάτης ημέρας από τότε που ο Βόρκεραμ είχε κάνει την πρώτη φασαρία στο κέντρο στρατολόγησης της Τετράφωτης, ο Όρπεκαλ-Λάντι ήρθε να τον επισκεφτεί στον Βαθύρριζο, και η Άνμα και η Ολντράθα διέκριναν τρομερό ενδιαφέρον ξαφνικά από όλους τους κατασκόπους που βρίσκονταν στην τραπεζαρία. Διέκριναν, μάλιστα, πως κάποιοι απ'αυτούς είχαν βγάλει τεχνολογικές συσκευές – μικρές, δύσκολο να φανούν από απόσταση – ώστε ν'ακούσουν τι θα έλεγαν οι δύο άντρες. Η Ολντράθα πήγε και το ψιθύρισε στη Ζιλκάμα'μορ, τη μάγισσα των Εκλεκτών, η οποία τύχαινε επίσης να βρίσκεται στην αίθουσα εκείνη την ώρα. Η Ζιλκάμα ένευσε και είπε ότι θα το φρόντιζε. «Πώς το κατάλαβες;» ρώτησε την Ολντράθα, αλλά εκείνη απάντησε: «Ασ' το τώρα αυτό, δεν έχει σημασία.» Και η μάγισσα δεν έκανε άλλες ερωτήσεις, εμπιστευόμενη την Ολντράθα όπως την εμπιστευόταν κι ο αρχηγός των Εκλεκτών από καιρό. Σηκώθηκε για να πάει σε μια γωνία της αίθουσας, ώστε να χρησιμοποιήσει τη μαγεία της χωρίς να την αντιληφτούν. Αλλά η Άνμα την πλησίασε προτού φτάσει εκεί, και την οδήγησε σ'ένα καλύτερο σημείο, μια καλύτερη γωνία, πιο καλυμμένη. «Εδώ κανείς δεν σε βλέπει,» τη διαβεβαίωσε. Η Ζιλκάμα'μορ την κοίταξε με κάποια περιέργεια. Πώς ήταν τόσο σίγουρη; Αλλά η Άνμα δεν είπε τίποτ' άλλο, κι απομακρύνθηκε από τη μάγισσα.

Εκείνη, εστιάζοντας το βλέμμα της στον έναν από τους ανθρώπους που της είχε πει η Ολντράθα, μουρμούρισε μαγικά λόγια και σχημάτισε μαγικά σύμβολα με τα δάχτυλά της. Χρησιμοποίησε ένα Ξόρκι Ηχοληπτικής Ανιχνεύσεως και αμέσως οι αισθήσεις της διέκριναν τη συσκευή που ο άντρας κρατούσε κοντά στο αφτί του, κρυμμένη με το χέρι του. Ήταν πράγματι μια ηχοληπτική συσκευή. Η Ζιλκάμα'μορ έστρεψε τις μαγικά διευρυμένες αισθήσεις της στον άλλο άντρα που της είχε επισημάνει η Ολντράθα, και παρατήρησε πως είχε κι αυτός μια παρόμοια συσκευή, αν και ενσωματωμένη στα χοντρά μαύρα γυαλιά του. Η μάγισσα εστίαστηκε, μετά, στη γυναίκα που της είχε δείξει η Ολντράθα και διαπίστωσε ότι πίσω από τα ξανθά της μαλλιά, επάνω στο αφτί της, έκρυβε μια ηχοληπτική συσκευή.

Η Ζιλκάμα'μορ έκανε, διαδοχικά, τρία Ξόρκια Μηχανικής Δυσλειτουργίας, ένα για καθεμία από τις συσκευές, και όλες άρχισαν να δυσλειτουργούν – το πρόσεξε από τις εκφράσεις των κατασκόπων – και θα συνέχιζαν να δυσλειτουργούν για ώρες: παράσιτα, παρεμβολές, τριξίματα, διακοπές...

Η Άνμα και η Ολντράθα, καθισμένες στο τραπέζι τους, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, είδαν επίσης την αναστάτωση των κατασκόπων. Η μάγισσα είχε κάνει καλά τη δουλειά της. Και οι κατάσκοποι δεν την είχαν παρατηρήσει! τα σημάδια της Πόλης το φανέρωναν ξεκάθαρα. Ήταν πολύ μπερδεμένοι από τα προβλήματα στις συσκευές τους.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, εν τω μεταξύ, μιλούσε με τον Όρπεκαλ-Λάντι, αρκετά κοντά στις δύο θυγατέρες ώστε να μπορούν να τον ακούσουν. Ο πολιτικός έλεγε στον αρχηγό των Εκλεκτών ότι είχε μάθει για τις διαμαρτυρίες των μισθοφόρων και ότι συμφωνούσε απόλυτα μαζί τους. «Αλλά μην περιμένετε, κύριε Βόρκεραμ-Βορ, ότι ο Σημαδεμένος θ'αλλάξει τους όρους του. Ο άνθρωπος δεν ξέρει τι θα πει διπλωματία. Είναι αξιοπερίεργο γιατί ο κόσμος τον ψήφισε. Μια από τις μεγαλύτερες απάτες στη συνοικία μας, πιθανώς!» Γέλασε. «Θα μπορούσα εγώ να πάρω κάποιους από εσάς στις υπηρεσίες μου,» είπε. «Τους Εκλεκτούς σας, για παράδειγμα, και μερικούς ακόμα ανθρώπους. Όχι όλους, δυστυχώς. Δεν είμαι τόσο πλούσιος ώστε να μπορώ να μισθώσω όσους πολεμιστές θα μίσθωνε, με το θησαυροφυλάκιό της, ολόκληρη η

Β' Κατωρίγια Συνοικία. Αλλά οι όροι μου δεν θα έχουν καμια σχέση με του Σημαδεμένου, να είστε βέβαιος.»

«Και τι θέλετε να κάνουμε για εσάς, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι;» ρώτησε ο Βόρκεραμ ατενίζοντάς τον με κάποια καχυποψία. Ο Όρπεκαλ-Λάντι, σκεφτόταν, πρέπει να πιστευε ότι είχε κάτι να κερδίσει απ'όλα τούτα. Δεν μπορεί να ενδιαφερόταν μόνο για το καλό της Β' Κατωρίγιας. Η όλη του δράση στα μέσα μαζικής πληροφόρησης αυτό έδειχνε, τουλάχιστον.

«Να πολεμήσετε τους κουρσάρους, φυσικά.»

«Δεν είμαστε αρκετοί. Αν μισθώσετε μόνο αυτούς που λέτε, δεν είμαστε αρκετοί.»

«Μπορείτε, όμως, κάτι να προσφέρετε, δεν μπορείτε; Απ'ότι έχω ακούσει, οι Εκλεκτοί σας είναι πολύ ικανοί μαχητές και περιώνυμοι στην Ανακτορική Συνοικία και στις τριγυρινές συνοικίες της, μακριά από εδώ. Εγώ, τουλάχιστον, σας έχω εμπιστοσύνη. Μοιάζετε με άνθρωποι που ξέρετε τη δουλειά σας. Και από τους άλλους θα μισθώσω εκείνους που εσείς θα μου προτείνετε, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ακόμα κι έτσι...» είπε σκεπτικά ο Βόρκεραμ. «Δε μπορώ να δώσω ψεύτικες υποσχέσεις για ένα τέτοιο θέμα. Όποιους ανθρώπους κι αν σας προτείνω να προσλάβετε, οι κουρσάροι είναι πάρα πολλοί. Ολόκληρες αρμάδες έρχονται κάθε τόσο από αυτές τις Ήμερες Συνοικίες. Ολόκληρα φουσάτα γεμίζουν τα λιμάνια και τους δρόμους κοντά στις όχθες της Β' Κατωρίγιας. Δε μπορούμε να τους αποκρούσουμε όλους αυτούς χωρίς να είμαστε αρκετοί σε αριθμό. Θα μπορούσαμε, ίσως, να αποκρούσουμε μόνο ένα μέρος της επιδρομής.»

«Είναι βέβαιο;»

«Τίποτα δεν είναι βέβαιο στον πόλεμο, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι, αλλά θα κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε.»

«Αυτό ακριβώς θέλω. Ίσως, μάλιστα, ο Σημαδεμένος, όταν δει τι είδους υπηρεσίες προσφέρετε, να αλλάξει τους όρους του συμφωνητικού και να προσλάβουμε περισσότερους μαχητές με χρήματα από το θησαυροφυλάκιο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

Ο Βόρκεραμ το σκέφτηκε. Αυτό που έλεγε ο Λάντι'θρελ δεν ήταν παράλογο. Μπορεί να γινόταν πραγματικότητα. Αν οι Εκλεκτοί και οι άλλοι μισθοφόροι που θα πλήρωνε ο Όρπεκαλ κατόρθωναν να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά ένα μέρος της επιδρομής των κουρσάρων,

ώστε να δείξουν ότι ήταν μακράν καλύτεροι από τη Φρουρά και όσους μαχητές ήδη βρίσκονταν στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη, τότε πιθανώς ο Σημαδεμένος να αναγκαζόταν να αλλάξει τους όρους του συμφωνητικού. Αν μη τι άλλο, εξαιτίας της κοινής γνώμης. Τα τηλεοπτικά κανάλια θα έλεγαν για την «ηρωική δράση» των μισθοφόρων, και οι πολίτες θα ζητούσαν την προστασία που μπορούσαν να τους προσφέρουν περισσότεροι παρόμοια ικανοί μαχητές.

«Είμαστε σύμφωνοι, Όρπεκαλ,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Και ελπίζω να μπορούμε να μιλάμε στον ενικό πλέον...»

Ο Όρπεκαλ χαμογέλασε κάτω από το μαύρο μουστάκι του. «Ασφαλώς, Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε, και του πρόσφερε ένα πούρο.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών το πήρε μ'ένα νεύμα, και ο πολιτικός τού το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του. Ύστερα άναψε ένα για τον εαυτό του.

«Τι όρους, λοιπόν, προσφέρεις εσύ;» τον ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Μικρότερη αμοιβή, δυστυχώς, γιατί δεν έχω στη διάθεσή μου – ακόμα – το θησαυροφυλάκιο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Κατά τα άλλα, οι όροι μου–»

«Πόσο μικρότερη αμοιβή;» τον διέκοψε ο Βόρκεραμ, μη θέλοντας να βάλει τους Εκλεκτούς του να δουλέψουν για ψίχουλα. Δεν ήταν αυτό το συνήθειό τους, ούτε στην Ανακτορική Συνοικία ούτε πουθενά.

Η απάντηση τού Όρπεκαλ-Λάντι, όμως, ήταν ικανοποιητική. Η αμοιβή θα ήταν μόλις 15% λιγότερη. Ο Βόρκεραμ-Βορ συμφώνησε. Δεν ήταν ψίχουλα. «Δε νομίζω κανείς να αρνηθεί να δουλέψει γι'αυτά τα χρήματα.»

«Χαίρομαι που δεν βρισκόμαστε σε διαφωνία,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Όσον αφορά τους υπόλοιπους όρους μου, είναι απλοί. Πολύ απλοί. Τα όπλα σας και οι εξοπλισμοί σας θα είναι, φυσικά, δικά σας και μόνο. Και, αν το συμβόλαιό μας λήξει εκπρόθεσμα, δεν οφείλετε να μου επιστρέψετε κανένα πόσο. Επιπλέον, το συμβόλαιο δεν θα έχει προθεσμία, ούτως ή άλλως. Με υπηρετείτε για όσο νομίζετε. Αν με προδώσετε, βέβαια, θα το πάρω προσωπικά...» είπε μεταξύ αστείου και σοβαρού· αλλά ο Βόρκεραμ καταλάβαινε ότι ήταν απειλή ουσιαστικά: και, μάλιστα, περισσότερο σοβαρή παρά αστεία.

«Δεν έχουμε τέτοια πρόθεση,» διαβεβαίωσε τον Όρπεκαλ, ουδέτερα.

Εκείνος ένευσε, φυσώντας καπνό· και συνέχισε: «Για όσο αποφασίσετε να εργάζεστε για εμένα θα βρίσκεστε υπό τις εντολές μου, αλλά πάντα θα συμβουλευόμαι εσένα, Βόρκεραμ, για το οτιδήποτε.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, τρίβοντας την άκρη του πούρου του μέσα στο τασάκι για να ξεφορτωθεί τη στάχτη.

«Τι άλλο θα ήθελες;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Το συμβόλαιο πότε θα είναι έτοιμο;»

«Αύριο το πρωί. Θα έρθω πάλι εδώ να σας επισκεφτώ.»

«Εντάξει. Κι εγώ ως τότε θα έχω μιλήσει με τους μισθοφόρους και θα έχουμε αποφασίσει ποιοι συμφέρει να σε υπηρετήσουν.»

«Βασίζομαι στην κρίση σου, Βόρκεραμ.»

Δεν έχεις άλλη επιλογή, σκέφτηκε ο αρχηγός των Εκλεκτών, δαγκώνοντας την άκρη του πούρου του και ρουφώντας καπνό.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ζητούσε βοήθεια από τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, Σελασφόρο Χορονίκη, μιλώντας τηλεπικοινωνιακά μαζί του. Αλλά ο Χορονίκης δεν ήταν και τόσο πρόθυμος να στείλει πλοία και αεροσκάφη στη Β' Κατωρίγια για την αντιμετώπιση των πειρατών. Ανέκαθεν η Β' Κατωρίγια και η Α' Ανωρίγια ήταν που αντιμετώπιζαν τους άρπαγες των Ήμερων Συνοικιών, που τους κρατούσαν μακριά· η Α' Κατωρίγια και η Β' Ανωρίγια σπάνια εμπλέκονταν.

Όμως τώρα ο Σελασφόρος Χορονίκης είχε κι άλλο λόγο που δίσταζε να εμπλακεί. Είχε ένα σχέδιο στο μυαλό. Ένα σχέδιο που δεν θ'αργούσε καθόλου να βάλει σε δράση. Είπε στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο πως δεν μπορούσε να στείλει τις δυνάμεις του στα βόρεια του Ριγοπόταμου. Ήταν θέμα ασφαλείας και-

Ο Σημαδεμένος τον διέκοψε, λέγοντάς του - απειλώντας τον σχεδόν - πως ήταν *ακόμα* μεγαλύτερο θέμα ασφαλείας να αντιμετωπιστούν οι κουρσάροι: γιατί, έτσι όπως κινούνταν, πολύ σύντομα θα έφταναν και στις όχθες της Α' Κατωρίγιας. Και η Α' Κατωρίγια ήταν σαφώς λιγότερο συνηθισμένη να αντιμετωπίζει τέτοιους άρπαγες! «Μόνο ενωμένοι μπορούμε να τους τσακίσουμε, Σελασφόρε!» είπε. «Αλλά τώρα! Τώρα, όσο έχουμε ακόμα και οι δύο δυνάμεις.»

Ο Χορονίκης παρέμεινε ανένδοτος. Δεν μπορούσε να διαθέσει μισθοφόρους, ούτε ανθρώπους της Φρουράς της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, αποκρίθηκε. Είχε κατά νου άλλα πράγματα.

Τι άλλα πράγματα; ρώτησε ο Σημαδεμένος.

Ο Χορονίκης είπε ότι δεν ήταν δυνατόν να τα συζητήσει αυτά τώρα. Και όχι τηλεπικοινωνιακά, σίγουρα. Αλλά ήταν πιεσμένος. Στο μέλλον ίσως να μπορούσε να κάνει κάτι–

Στο μέλλον; Πόσο μακριά στο μέλλον;

Ο Χορονίκης φαινόταν ενοχλημένος από την επιμονή του Σημαδεμένου. «Θα δούμε,» είπε μόνο. «Θα δούμε. Σύντομα, ελπίζω.»

«Αν δεν είναι αρκετά σύντομα, Σελασφόρε,» τον προειδοποίησε ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, «πιθανώς να είναι πολύ αργά. Για όλους μας,» αγριοκοιτάζοντάς τον μέσα από την οθόνη που χρησιμοποιούσαν για την τηλεπικοινωνία τους.

«Θα το έχω υπόψη μου, Γουίλιαμ. Κρατήστε σθεναρά μέχρι τότε, κι ο Κρόνος και η Ρασιλλώ μαζί σας.» Και τερμάτισε την επικοινωνία.

Ο Σημαδεμένος τον καταράστηκε, στέλνοντάς τον στο Στόμα του Σκοτοδαίμονος.

Η Νορέλτα-Βορ έψαχνε να μάθει για τους εξαφανισμένους Νομάδες των Δρόμων – έψαχνε με *τρόπο*, χωρίς να το δείχνει – κινούμενη μέσα στους κύκλους της αριστοκρατίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας όπως μόνο εκείνη ήξερε, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης με μεγάλη προσοχή αλλά και διασκεδάζοντας συγχρόνως. Τι νόημα είχε να ζεις ως θυγατέρα της Πόλης αν δεν διασκεδάζεις κιόλας λιγάκι; Η Μιράντα θα την κατηγορούσε, ίσως, γι' αυτό. Θα της έλεγε, πιθανώς, ότι ακόμα δεν είχε σοβαρευτεί από τότε που αναγεννήθηκε. Αλλά η Νορέλτα δεν συμφωνούσε σε όλα με τη Μιράντα, παρότι τη θαύμαζε απεριόριστα και τη ζήλευε και λίγο.

Και τώρα, κυρίως, ανησυχούσε και φοβόταν γι' αυτήν. Τώρα η Κορίνα την κυνηγούσε...

Οι επιδρομές των κουρσάρων στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας συνεχίζονταν σφοδρές και άγριες σαν καταστροφικοί άνεμοι της Πόλης, και η Νορέλτα βρήκε τρόπους να χρησιμοποιήσει προς όφελός της την ταραχή και την αναστάτωση που δημιουργούσαν στους κα-

τοίκους της περιοχής. Η Πόλη την οδηγούσε και η Θυγατέρα ακολουθούσε τα μονοπάτια που της αποκαλύπτονταν.

Δυστυχώς, παρ'όλ' αυτά, δεν ήταν καθόλου εύκολο να μάθει για τη μοίρα των Νομάδων των Δρόμων. Οι άνθρωποι ήταν σαν να είχαν εξαφανιστεί! Ολόκληρο πλήθος – πάνω από τριακόσια-πενήντα άτομα – ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί! Πού είχαν πάει, μα τα Μυστήρια της Τελλένειας; Και, κυρίως, *ποιος* τους είχε εξαφανίσει; Ή, πιο συγκεκριμένα: *ποια*. Η Νορέλτα υποπτευόταν ότι μια τέτοια εξαφάνιση δεν μπορεί παρά να ήταν δουλειά μιας Αδελφής της. Αν η Νομαδάρχισσα ήταν Θυγατέρα, μήπως *εκείνη* τούς είχε εξαφανίσει; Ή η Μιράντα; Ή... η Κορίνα; Το τελευταίο η Νορέλτα το φοβόταν, κι ο φόβος της την ωθούσε να το βλέπει ως πιο πιθανό. Η Κορίνα μπορεί να είχε κάνει κάποιο κακό στη Μιράντα, και μαζί και στους Νομάδες των Δρόμων. Και στη Νομαδάρχισσα που ήταν αρχηγός τους.

Η αναζήτηση της Νορέλτα-Βορ την οδήγησε μόνο προς μία κατεύθυνση, εκείνες τις πρώτες ημέρες των επιδρομών των κουρσάρων: προς τις μυστικές υπηρεσίες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Κατάφερε να πληροφορηθεί ότι η Φρουρά είχε λάβει διαταγές να απομακρυνθεί από το στρατόπεδο συγκέντρωσης όπου κρατούνταν οι Νομάδες, χωρίς να της δοθεί καμία εξήγηση. Και ακόμα και οι δημοσιογράφοι που βρίσκονταν κρυμμένοι εκεί γύρω – ακροβολισμένοι με τους τηλεοπτικούς πομπούς, τους μηχανικούς οφθαλμούς, και τις φωτογραφικές μηχανές τους – είχαν εντοπιστεί και είχαν διωχτεί. Μόνο οι κατάσκοποι του Πολιτάρχη μπορεί να είχαν κάνει κάτι τέτοιο. Μόνο ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας. Αυτός πρέπει να είχε αναλάβει προσωπικά τους Νομάδες των Δρόμων.

Ποιος ήταν ο Αρχικατάσκοπος; προσπάθησε να μάθει η Νορέλτα-Βορ, μα δεν τα κατάφερε, και δεν πίεσε το θέμα περισσότερο για να μην τραβήξει ανεπιθύμητη προσοχή επάνω της. Δεν ήθελε οι μυστικές υπηρεσίες της Β' Κατωρίγιας ν' αρχίσουν να τη θεωρούν ύποπτη.

Από μια αριστοκράτισσα, όμως, που ανήκε στη Φρουρά της συνοικίας, πληροφορήθηκε ότι ένας άλλος αριστοκράτης ήταν μάλλον πράκτορας του Αρχικατασκόπου. Πρέπει να δούλευε για τις μυστικές υπηρεσίες της Β' Κατωρίγιας. Και τα πολεοσημάδια, όταν η Νορέλτα τον κοίταζε, το επιβεβαίωναν. Ο άντρας κάτι έκρυβε. Ένα μέρος του εαυτού του ήταν στη σκιά.

Κατωρίγιος Πόλεμος

Το όνομά του ήταν Σόλιρβακ-Θολ.
Η Νορέλτα-Βορ άρχισε να τον πλησιάζει...

/15\

Ο Θόρινταλ δεν μπορεί να κοιμηθεί, και η Κορίνα βαδίζει μέσα στους νυχτερινούς δρόμους προσπαθώντας να βρει απαντήσεις, μέχρι που συναντά κάτι που ίσως να είναι πολεοτύχη...

Έκαναν έρωτα μέσα στο δωμάτιό τους, με το φως σβηστό. Όταν τελείωσαν, η Λάρνια κατέβηκε από πάνω του και ξάπλωσε δίπλα, γυρίζοντας για να φιλήσει τον ώμο του. Μετά από λίγο, κοιμόταν· ο Θόρινταλ άκουγε τη σταθερή της αναπνοή καθώς ήταν εν μέρει ξαπλωμένη επάνω του. Ο ίδιος δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Αισθανόταν πολύ τσιτωμένος. Παρ'όλη τη δουλειά στα έργα ανοικοδόμησης του Μεγάλου Λιμανιού, παρά την κούρασή του, δεν τον έπαιρνε ύπνος.

Έμεινε ακίνητος, ακούγοντας τους θορύβους της νύχτας: καμία φωνή, κανένα βήξιμο, ή κανένα γέλιο από τη μεγάλη, πολεμοχτυπημένη πολυκατοικία όπου κατοικούσαν οι Νομάδες των Δρόμων· οχήματα που περνούσαν έξω από την πολυκατοικία· τα γαβγίσματα σκύλων, τα νιαουρίσματα γατών· το φτεροκόπημα νυχτοπουλιών στα μπαλκόνια και στις ταράτσες· ήχοι από τον Ριγοπόταμο – από τα κύματα, από τα πλοία. Ένα ελικόπτερο πέρασε από τον ουρανό· δεν μπορεί να ήταν τίποτ' άλλο από ελικόπτερο αυτός ο θόρυβος. Περιπολία των ανθρώπων του Πολιτάρχη, πιθανώς.

Δύο μικροί φακοί έσκισαν το σκοτάδι του δωματίου. Όχι, δεν ήταν φακοί, συνειδητοποίησε ο Θόρινταλ. Ήταν τα μάτια του πολεοπλάστη. Το καταλαβαίνει ότι είμαι ξύπνιος; Το μικρό, μεταλλόδερμο πλάσμα με τα τέσσερα πόδια, τα δύο χέρια, και την παράξενη ουρά που θύμιζε μηχανικό εργαλείο στεκόταν στο πάτωμα, και ίσα που διακρινόταν.

Ο Θόρινταλ σηκώθηκε από το κρεβάτι, προσέχοντας μην ξυπνήσει τη Λάρνια: και, όντως, δεν την ξύπνησε, ήταν σίγουρος. Ντύθηκε χωρίς να βιάζεται και βγήκε στο μεγάλο σαλόνι, αναρωτούμενος αν θα συναντούσε εδώ και κανέναν από τους άλλους Νομάδες που μοιράζονταν το διαμέρισμα με εκείνον και τη Λάρνια. Αλλά κανείς δεν ήταν στο δωμάτιο· μόνο ο πολεοπλάστης, που τον είχε ακολουθήσει.

«Εσύ κοιμάσαι ποτέ;» είπε ο Θόρινταλ, μην περιμένοντας απάντηση από το πλάσμα που δεν καταλάβαινε τη γλώσσα των ανθρώπων. *Η Κορίνα θα ξέρει, μάλλον. Θα τη ρωτήσω. Αν την ξαναδώ.*

Ο Θόρινταλ βημάτισε, και πρόσεξε φώτα στο βάθος, έξω από τη τζαμένια μπαλκονόπορτα, μακριά από το μπαλκόνι.

Φώτα; Όχι, δεν ήταν φώτα. Ήταν φωτιές.

Ο Θόρινταλ πλησίασε τη μπαλκονόπορτα. Κοίταξε πέρα, μακριά, στον Ριγοπόταμο, στην αντίπερα όχθη...

Οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών. Γι'ακόμα μια φορά έκαναν επιδρομή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ο Θόρινταλ δεν νόμιζε πλέον ότι ήταν τυχαίες αυτές οι επιθέσεις. Δεν μπορεί να ήταν τυχαίες. Ή ο Βάρνελ-Αλντ τις κανόνιζε – παρότι είχε δημοσίως αρνηθεί ότι το έκανε – ή ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Ή κάποιος από τους ανθρώπους του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Αυτός ο Ζιλμόρος, ίσως; Ο αρχηγός των Σκοταδιστών; Ο Θόρινταλ είχε τύχει να τον δει από απόσταση, μια από τις ημέρες που οι Νομάδες εργάζονταν στο Μεγάλο Λιμάνι, και ο τύπος τού είχε φανεί πολύ περίεργος. Πολύ μούτρο. Και μαζί του ήταν μια γυναίκα που του έκανε εξίσου παράξενη εντύπωση. Λεπτή – κοκαλιάρια σχεδόν – γαλανόδερμη, με μακριά, σγουρά ξανθά μαλλιά που έπεφταν ως την πλάτη. Στο χέρι της ήταν γαντζωμένο ένα πουλί που ο Θόρινταλ αναγνώριζε το γένος του: αστρόφθαλμος μακρυγένης.

Ο Θόρινταλ είχε δει τον Ζιλμόρο να μιλά με μερικούς από τους Νομάδες, και δεν του άρεσε αυτό. Τι μπορεί να είχαν να πουν με κάποιον σαν τον αρχηγό των Σκοταδιστών; Μετά, συνειδητοποίησε πως όλοι τους ήταν από εκείνους που αντιδρούσαν στο να δουλεύουν στο Μεγάλο Λιμάνι. Μπορεί να είχε αυτό καμια σχέση με την κουβέντα τους με τον Ζιλμόρο; Όπως και νάχε, ευτυχώς η συγκεκριμένη συζήτηση δεν είχε κρατήσει πολύ. Ο αρχισυμμορίτης είχε απομακρυνθεί μες στο όχημά του.

Δεν ήταν ο μόνος που είχε επισκεφτεί τους Νομάδες των Δρόμων όσο εργάζονταν στο Μεγάλο Λιμάνι. Κι άλλοι από τους αρχηγούς των στρατών του Αλυσοδεμένου Ποιητή τούς είχαν επισκεφτεί. Αλλά ο ίδιος ο Ανθοτέχνης δεν είχε ξανάρθει ύστερα από εκείνη την πρώτη φορά. Ο Θόρινταλ είχε ακούσει τη Σορέτα να λέει ότι ήταν κρίμα, ότι ίσως να είχε ενδιαφέρον να μιλούσαν περισσότερο μαζί του. Γιατί, άραγε,

αισθανόταν έτσι; Νόμιζε ότι οι Νομάδες είχαν κάτι να κερδίσουν από μια πιο στενή συναναστροφή με τον Ποιητή;

Τέλος πάντων...

Τα νεύρα του ήταν τσιτωμένα. Εξακολουθούσε να μη νιώθει πως θα μπορούσε να κοιμηθεί. Μπήκε ξανά στο δωμάτιο όπου κοιμόταν η Λάρνια και πήρε τις μπότες και τη δερμάτινη καπαρντίνα του. Βγήκε και φόρεσε τα υποδήματα, πέρασε τα χέρια του μέσα στα μακριά μανίκια της καπαρντίνας.

«Θάρρεις μαζί μου;» ρώτησε τον πολεοπλάστη, και άνοιξε την εξώπορτα του διαμερίσματος.

Το μεταλλόδερμο πλάσμα σκαρφάλωσε πάνω στην καπαρντίνα, για να χωθεί σε μια ευρύχωρη τσέπη της.

Ο Θόρινταλ έφυγε από το διαμέρισμα, βγήκε από την πολυκατοικία, βάδισε στους νυχτερινούς δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού. Πήγε προς τις αποβάθρες, που δεν βρίσκονταν μακριά. Και δεν ήταν ο μόνος εδώ. Πολλοί είχαν έρθει για να κοιτάξουν τις φωτιές στην αντικρινή όχθη του Ριγοπόταμου. Και συζητούσαν αναμεταξύ τους, έλεγαν για τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών.

Η Φρουρά της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας ήταν σε επιφυλακή, καθώς και μέλη διάφορων συμμοριών του Αιθιοτέχνη που περιφέρονταν.

Η Κορίνα ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί. Και ούτε, φυσικά, μπορούσε να καταλάβει τι ήταν. Εκείνη η παράξενη οντότητα, η αντιοπτασία, την είχε αγγίξει: κι εκεί όπου την είχε αγγίξει, το δέρμα της είχε αλλάξει. Είχε γίνει σαν ρέουσα ενέργεια. Σαν την ενέργεια που τύλιγε την όψη της αντιοπτασίας.

Και, όταν την αντίκριζα αυτή την οντότητα, νόμιζα ότι κοίταζα στον καθρέφτη. Νόμιζα ότι κοίταζα εμένα... Ένιωθε τρομαγμένη, βαθιά μέσα της. Εκείνη, η Αρχόντισσα της Πόλης! Ένιωθε τρομαγμένη. Δεν ήξερε τι ήταν αυτό που είχε να αντιμετωπίσει. Θα το συναντούσε, άραγε, αν ξαναχρησιμοποιούσε το αρχαίο φυλαχτό; Θα το συναντούσε ολοένα και πιο συχνά, με κάθε χρήση του φυλαχτού από δω και πέρα; Η αντιοπτασία της έμοιαζε τώρα ισχυρότερη από την προηγούμενη φορά.

Γιατί, όμως, παρουσιάζεται; Σίγουρα έχει κάποια σχέση με το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, αλλά... Παρουσιάζεται, μήπως, από κάποιο λάθος που κάνω;... Τι λάθος; Η Κορίνα δεν είχε συναντήσει άλλες οντό-

τητες μες στο ενεργειακό πλέγμα, εκτός από τα Αινίγματα – κι αυτά ήταν σε μια εποχή πολύ παλιά, πολύ απομακρυσμένη από ετούτη. Η Κορίνα τα είχε τραβήξει μέσα στον χρόνο, ουσιαστικά, για να τα φέρει εδώ, στο σήμερα. Κι αυτό μπορούσε να γίνει επειδή δεν ήταν υλικές οντότητες.

Η αντιοπτασία που είχε δει, όμως, ήταν εν μέρει τουλάχιστον υλική. *Με άγγιξε και άφησε επάνω μου... άφησε... άφησε ό,τι κι αν είν' αυτό!*

Η Κορίνα πλησίασε τις όχθες του Ριγοπόταμου, νιώθοντας τον παγερό άνεμο να χτυπά το πρόσωπό της και να της κάνει καλό. Νιώθοντας σταγονίδια να έρχονται από τον ποταμό και να πιτσιλίζουν τα μάγουλα και το μέτωπό της. Τα ξανθά της μαλλιά ανέμιζαν, μπλέκονταν γύρω από το κεφάλι της· η κάπα της τιναζόταν πάνω από τους ώμους της σαν φτερούγες.

Τα σημάδια της Πόλης τής φάνταζαν τόσο μπερδεμένα απόψε...

Στην αντικρινή μεριά του Ριγοπόταμου φώτα φαίνονταν. Ακόμα μια επιδρομή των κουρσάρων.

Υστερα, είδε έναν άντρα που αναγνώριζε. Μακριά κόκκινα μαλλιά, χρυσό δέρμα, δερμάτινη καπαρντίνα. Ο Θόρινταλ. *Τι κάνει αυτός εδώ, τέτοια ώρα;*

Η Κορίνα έμεινε ακίνητη προς στιγμή. *Παράξενο...* συλλογίστηκε. *Πολεοτύχη;* αναρωτήθηκε. Οι σαμάνοι είχαν ασυνήθιστες δυνάμεις, και ασυνήθιστη προσέγγιση στη μαγεία. Θα μπορούσε, άραγε, να καταλάβει τι ήταν αυτό που η αντιοπτασία είχε αφήσει επάνω της;

Να τον εμπιστευτώ; Ποιον άλλο εμπιστευόταν περισσότερο; Τη Μορτένκ'μορ; Δε νόμιζε πως μια μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών ήταν κατάλληλη για να αναγνωρίσει τι συνέβαινε εδώ. Μόνο κάποιος του τάγματος των Ερευνητών ίσως να μπορούσε να βγάλει συμπεράσμα.

Ή ένας σαμάνος.

Η Κορίνα βάδισε προς το μέρος του.

Ο Θόρινταλ είδε, με τις άκριες των ματιών του, μια φιγούρα να τον πλησιάζει. Στράφηκε. Μακριά ξανθά μαλλιά ανέμιζαν γύρω από ένα στρογγυλωπό κοκκινόδερμο πρόσωπο με πράσινα μάτια, γυαλιστερά σαν λίθοι. Η Κορίνα έμοιαζε να ξεχωρίζει πολύ έντονα σε σχέση με ό,τι

άλλο την περιέβαλλε, λες και ήταν η μοναδική ηθοποιός επάνω σε μια σκηνή όλο άψυχα ανδρείκελα και σκηνικά.

Ο Θόρινταλ αισθάνθηκε, ακούσια, ένα ρίγος να τον διατρέχει. Τι ήθελε πάλι η Θυγατέρα της Πόλης από εκείνον, γαμώτο;

Καθώς η Κορίνα ερχόταν πιο κοντά του, διέκρινε ταραχή στο πρόσωπό της. Και στα μάτια της... φόβος ήταν αυτός; Σίγουρα δεν ήταν όπως την ανησυχία για την Αδελφή της, τη Φοίβη. Ο Θόρινταλ αντιλαμβανόταν ότι αυτό ήταν κάτι πολύ πιο βαθύ. Κάτι πολύ πιο σημαντικό, μάλλον.

Και δεν του άρεσε καθόλου που η Κορίνα τον πλησίαζε.

«Θόρινταλ...» του είπε εν είδει χαιρετισμού.

Εκείνος ένευσε, αμίλητα.

«Τι σε φέρνει εδώ τέτοια ώρα;» τον ρώτησε.

«Δε μπορούσα να κοιμηθώ, και...» Έδειξε με το βλέμμα του τις φωτιές στην αντικρινή όχθη του Ριγοπόταμου.

Η Κορίνα δεν στράφηκε· ήξερε πού κοίταζε ο σαμάνος. «Βλέπεις τίποτα... ασυνήθιστο σ'εμένα, Θόρινταλ;»

Εκείνος συνοφρυώθηκε. Τι εννοούσε η Κορίνα; Το είχε καταλάβει πως είχε διακρίνει κάτι στην όψη της;

«Τι βλέπεις;» επέμεινε η Θυγατέρα της Πόλης.

Ο Θόρινταλ έκλεισε τα μάτια και είδε τους δύο δρεπανοφόρους δαίμονές της να αιωρούνται λίγο πιο πίσω της, ο ένας στα δεξιά της, ο άλλος στ'αριστερά της.

«Όχι,» είπε η Κορίνα, «δεν εννοώ αυτούς.»

Ο Θόρινταλ άνοιξε τα μάτια. «Τι θέλεις, τότε; Δεν καταλαβαίνω.»

«Δε βλέπεις τίποτα επάνω μου; Τίποτα που δεν έχεις ξαναδεί;»

Ο Θόρινταλ δεν την ήθελε κοντά του: μονάχα μελάδες μπορεί να έφερνε. «Μου φαίνεσαι λίγο ταραγμένη, ίσως, Κορίνα. Αυτό μόνο. Τι άλλο να δω;»

Η Κορίνα αναστέναξε. Δεν το διακρίνει, σκέφτηκε. «Έλα μαζί μου,» του είπε, και βάδισε.

Ο Θόρινταλ δίστασε προς στιγμή. Ύστερα την ακολούθησε.

Η Κορίνα τον πήγε σ'ένα μισογκρεμισμένο ισόγειο πολυκατοικίας που ήταν, επί του παρόντος, άδειο. Λίγο προτού μπουν από κάτω του, άρχισε να βρέχει. Άστραφτε και βροντούσε, και η νεροποντή έπεφτε

σαν κουρτίνα γύρω από τους κατεστραμμένους τοίχους του οικοδομήματος που ήταν γεμάτοι μεγάλες τρύπες.

«Τι συμβαίνει, Κορίνα; Τι θέλεις πάλι από εμένα;»

Στράφηκε να τον αντικρίσει ευθέως, και ο Θόρινταλ είδε ξανά εκείνο τον βαθύ φόβο στα μάτια της. «Θέλω να κοιτάξεις κάτι και να μου πεις τι καταλαβαίνεις από αυτό.»

Ο σαμάνος ανασήκωσε τους ώμους. «Εντάξει.»

Ο πολεοπλάστης πήδησε έξω από την τσέπη του, παρατηρώντας την Κορίνα με φωτεινά μάτια. Εκείνη τον είχε ήδη διακρίνει από τα πολεοσημάδια· δεν την εξέπληττε η παρουσία του. Αναρωτήθηκε, μάλιστα, αν ίσως αυτός μπορούσε να καταλάβει κάτι για το άγγιγμα της αντιοπτασίας.

Του μίλησε στη γλώσσα του. «*Χέρκεγμοξ*,» του είπε, αποκαλώντας τον με το όνομά του. «*Νιώθεις τίποτα-διαφορετικό επάνω-μου;*»

«*Μια-άλλη-ενέργεια.*»

«*Τι άλλη-ενέργεια; - τι;*»

«*Όχι-δική-σου.*»

Ο Θόρινταλ τούς άκουγε να μιλάνε, σ'αυτή τη χαμηλή, γρήγορη, συριστική γλώσσα, και δεν καταλάβαινε τίποτα. «Τι λέτε, Κορίνα;»

Η Θυγατέρα έστρεψε το βλέμμα της στον σαμάνο ξανά. «Λοιπόν,» του είπε. «Θα... θα σου δείξω κάτι.» Αλλά μετά κοίταξε πάλι τον πολεοπλάστη. «*Χέρκεγμοξ - είναι η-άλλη-ενέργεια βλαπτική-για-εμένα; - είναι δηλητήριο;*»

«*Δηλητήριο; - δεν-ξέρω Κορίνα - είναι κάτι-το-διαφορετικό - αυτό καταλαβαίνω.*»

«*Μη μου-λες ψέματα! - θα-το-μετανιώσεις!*»

«*Δεν-σου-λέω ψέματα.*»

Ο Θόρινταλ περίμενε, έχοντας σταυρώσει τα χέρια του μπροστά του.

Η Κορίνα τού είπε: «Δες αυτό.» Και τον ξάφνιασε, σηκώνοντας την άκρη της φούστας της και κατεβάζοντας τη μακριά, μαύρη κάλτσα από τον μηρό της, πάνω από το γόνατο. Εκεί ήταν κάτι σαν παραίσθηση! Σαν το δέρμα της να είχε λιώσει και να μετακινιόταν, ρέοντας. Σαν να είχε γίνει φως. Ή... ενέργεια.

«Τι...;» έκανε ο σαμάνος, μορφάζοντας.

Τα μάτια της Κορίνας τον ατένιζαν έντονα. «Πες μου: τι καταλαβαίνεις από αυτό;»

«Τι... τι να καταλαβαίνω, Κορίνα; Μα τον Κρόνο! τι έχεις; Είσαι αρρωστη; Είναι κάποια αρρώστια;»

«Τι καταλαβαίνεις εσύ, Θόρινταλ;» επέμεινε η Θυγατέρα, σχεδόν τρίζοντας τα δόντια.

«...Τίποτα.»

«Άγγιξέ το. Χρησιμοποίησέ τη μαγεία σου!»

Ο Θόρινταλ έκανε ένα βήμα πίσω. «Όχι,» είπε. Ίσως να ήταν κολλητικό, ό,τι κι αν ήταν.

«Ανόητε!» γρύλισε η Κορίνα, οργισμένη, μαντεύοντας τις σκέψεις του. «Δεν είναι δερματική ασθένεια. Δε μπορείς να κολλήσεις.» Αν και γι' αυτό το τελευταίο δεν ήταν σίγουρη. Μπορούσε κάποιος να κολλήσει ερχόμενος σε επαφή μαζί της; *Το χέρι μου δεν έπαθε τίποτα όταν άγγιξα το πόδι μου. Άρα, μάλλον, ούτε ο Θόρινταλ θα πάθει τίποτα.*

Τα μάτια του πολεοπλάστη αναβόσβηναν έντονα καθώς παρατηρούσε το σημείο που είχε αγγίξει η αντιοπτασία.

Η Κορίνα τού είπε: «Τι κοιτάζεις-εσύ; – καταλαβαίνεις κάτι-περισσότερο τώρα; – τι καταλαβαίνεις;»

Ο Χέρκεγμοξ την πλησίασε. «Γονάτισε,» ζήτησε.

Η Κορίνα γονάτισε, και με τα δύο γόνατα, και ο πολεοπλάστης έβαλε τα μικρά χέρια του επάνω στο σημείο του δέρματός της που είχε μετατραπεί σε ενέργεια. Τα μάτια του φώτισαν πιο δυνατά προς στιγμή. Ύστερα απομάκρυνε τα χέρια του, κάνοντας την ουρά του νευρικά πέρα-δώθε.

«Είναι ενέργεια-της-Ρελκάμνια Κορίνα – είναι ενδοενέργεια – πώς έγινε αυτό επάνω-σου Κορίνα;»

«Κάτι με-άγγιξε.»

«Τι;»

«Δεν-είμαι-σίγουρη – μια-οντότητα – τι θα-μπορούσε να-ήταν; – ξέρεις;»

«Τίποτα δεν-χειρίζεται έτσι την-ενδοενέργεια – μόνο με-μηχανισμούς μπορείς να-την-αντλήσεις – και είναι παρακινδυνευμένο!»

«Τι θα-μπορούσα να-κάνω για-να τη-διώξω από-πάνω-μου;»

Ο πολεοπλάστης έμεινε σιωπηλός: τα μάτια του αναβόσβηναν συλλογισμένα. «Δεν-ξέρω,» είπε τελικά.

Η Κορίνα σηκώθηκε όρθια: τα γόνατά της είχαν πονέσει πάνω στο δάπεδο που ήταν γεμάτο θραύσματα και χαλίκια. «Θόρινταλ...» είπε. «Τι μπορείς να καταλάβεις;»

«Δεν ξέρω τι είναι αυτό το πράγμα, Κορίνα, και δεν το αγγίζω – σ'το λέω. Ο πολεοπλάστης τι σου έλεγε τόση ώρα; Πώς το κόλλησες αυτό το πράγμα, μα τον Κρόνο;»

«Δεν το κόλλησα!» αποκρίθηκε η Κορίνα, απότομα, θυμωμένα. «Κάτι...» Δίστασε. Να του το έλεγε; Τι θα γνώριζε, ούτως ή άλλως; Δε γνώριζε τίποτα! «Δε μπορείς με τη μαγεία σου να καταλάβεις τι είναι;»

«Η μαγεία μου δεν... δεν έχει σχέση με τέτοια πράγματα. Δε νομίζω...» Αναστέναξε. «Στάσου. Περίμενε.» Έβγαλε τα σκούρα γυαλιά του από την τσέπη του. Τα θόλωσε, με την αναπνοή του, και τα φόρεσε ενώ έδιωχνε απ'το μυαλό του κάθε σκέψη και κάθε αίσθηση. Κοίταξε τις πνευματικές οντότητες στον χώρο. Δεν ήταν πολλές. Μόνο δύο εδώ μέσα, στο κατεστραμμένο ισόγειο, και παρατηρούσαν και οι δύο με κάποιο ενδιαφέρον την Κορίνα.

Επάνω στην ίδια τη Θυγατέρα, ή μέσα της, ο Θόρινταλ δεν διέκρινε κανένα πνεύμα. Ό,τι κι αν ήταν αυτό στο πόδι της, δεν ήταν πνευματική οντότητα. Όπως το περίμενε, άλλωστε.

Οι δύο δρεπανοφόροι δαίμονες αιωρούνταν πίσω από την Κορίνα, ακίνητοι. Ο Θόρινταλ δεν τους έδωσε πολλή σημασία, γιατί δεν τον εντυπωσίαζαν και τόσο πλέον.

Έβγαλε τα γυαλιά του. «Ό,τι κι αν είναι αυτό,» είπε δείχνοντας το παράξενο σημείο στον μηρό της, «δεν έχει σχέση με τον πνευματικό κόσμο. Όχι, τουλάχιστον, με τον πνευματικό κόσμο που μπορώ να δω εγώ. Και δεν υπάρχει λόγος να το αγγίξω. Δεν καταλαβαίνω τίποτα αγγίζοντας... τέτοια πράγματα – που είναι... κάτι το ενεργειακό, υποθέτω...» Η αλήθεια ήταν, βέβαια, ότι φοβόταν να το πιάσει. Ίσως να τον μόλυνε με κάποιο τρόπο.

Η Κορίνα τράβηξε επάνω την κάλτσα της και άφησε τη φούστα της να πέσει. Ο σαμάνος, τελικά, δεν μπορούσε να τη βοηθήσει, σκέφτηκε. Αλλά ο πολεοπλάστης ίσως να μπορούσε. Ίσως αυτός να ήταν που της είχε φέριε η πολεοτύχη της κοντά της.

«Κορίνα,» ρώτησε ο Θόρινταλ, «πώς σου συνέβη;» Έδειξε πάλι προς το πόδι της, αν και τώρα το παράξενο σημείο εκεί ήταν καλυμμένο. «Δεν έχω ξαναδεί τίποτα παρόμοιο.»

«Ούτε εγώ,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα.

«Πώς σου συνέβη;» επέμεινε. Ήταν αληθινά περίεργος.

Η Κορίνα σκέφτηκε: *Δε βλέπεις να μάθει. Αλλά θα μπορούσε, μαθαίνοντας, να βοηθήσει;* Το αμφέβαλλε. Του είπε: «Δε θα πεις σε κανέναν γι' αυτό. Αν το πεις, θα το καταλάβω.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «Όπως θες.»

Και η Κορίνα δεν διέκρινε ψέμα στα λόγια του.

«Αλλά πώς σου συνέβη;» ρώτησε ξανά ο Θόρινταλ.

«Κάτι με άγγιξε.»

«Τι;»

«Μια... οντότητα. Δεν ξέρω τι ήταν. Μια οντότητα.»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε. «Ενεργειακή;»

Η Κορίνα ένευσε, αν και διστακτικά. «Ναι.» Αλλά όχι μόνο, πρόσθεσε νοερά. *Ήταν... σαν αντανάκλασή μου; Ένα ρίγος τη διέτρεξε.*

«Πού; Πότε; Απόψε;»

«Ναι.»

«Πού ήσουν;»

«Αρκετά!» είπε απότομα η Κορίνα. «Τα άλλα δεν θα τα καταλάβεις έτσι κι αλλιώς.» Και δεν ήθελε ο Θόρινταλ να ξέρει για το φυλαχτό της. Αν και υποπτευόταν ότι ο σαμάνος πιθανώς να έβλεπε πως τα Αινίγματα ήταν άμεσα δεμένα μ' αυτό.

Η Κορίνα στράφηκε στον Χέρκεγμοξ, λέγοντάς του: «Θα-ξαναμιλήσουμε ίσως.»

«Είμαι-στη-διάθεσή-σου Κορίνα.» Ο πολεοπλάστης τη φοβόταν· η Κορίνα το καταλάβαινε, και το θεωρούσε καλό. Μπορεί όντως να της φαινόταν χρήσιμος. Γιατί, ποιος άλλος θα μπορούσε τώρα να τη βοηθήσει; Η ίδια δεν είχε ιδέα πώς να διώξει αυτή την ενέργεια από πάνω της.

Εκτός αν έφευγε με την πάροδο του χρόνου.

Αλλά θα έφευγε; Για κάποιο λόγο, το αμφέβαλλε.

«Πηγαίνω,» είπε στον Θόρινταλ. «Σ' ευχαριστώ. Και, όπως συμφωνήσαμε, μην πεις τίποτα για ό,τι είδες απόψε.»

Εκείνος κατένευσε, και ξανά η Κορίνα δεν διέκρινε ψέμα. Σήκωσε την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι και βγήκε από το ισόγειο της πολυκατοικίας· χάθηκε μέσα στη βροχή.

Ο Θόρινταλ και ο πολεοπλάστης έμειναν μόνοι, και ο σαμάνος αναρωτιόταν τι είχε συζητήσει η Θυγατέρα με το μικροσκοπικό μεταλλό-δερμο πλάσμα...

/16\

Η Καρζένθα και ο Κάδμος δέχονται μια νυχτερινή επίσκεψη, και μια προειδοποίηση· η Κορίνα βλέπει έναν εφιάλτη· και δύο Αδελφές συναντιούνται μες στο βρεγμένο πρωινό, προτάσεις και απειλές ανταλλάσσονται.

Η Καρζένθα-Σολ ξύπνησε από τον ήχο της βροχής. Ήταν νύχτα, και ο Κάδμος δεν ήταν δίπλα της. Πού είχε πάει;

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και πιάνοντας τη ρόμπα από την καρέκλα παραδίπλα την έριξε πάνω από το μεσοφόρι της – είχε ψύχρα. *Δε μπορεί ο Κάδμος να έφυγε τέτοια ώρα...* Η Καρζένθα βάδισε, ξυπόλυτη, ως το σαλόνι και τον βρήκε εκεί, να κάθεται και να γράφει. Στο τραπέζι, όχι μακριά από τη μπαλκονόπορτα, πέρα από την οποία φαινόταν η βροχή. *Ποιητές...* Η Καρζένθα μειδίασε αχνά. Δε νόμιζε ότι ο Κάδμος την είχε δει ακόμα· πάντα ήταν απορροφημένος όταν έγραφε. Νόμιζες ότι το κεφάλι του βρισκόταν σε άλλο κόσμο.

Αλλά πού είναι η Κορίνα; Δε θα έπρεπε κι αυτή να ήταν εδώ; Η Καρζένθα ανησύχησε. Η Κορίνα τής είχε πει ότι θα έφευγε για λίγο, γιατί είχε μια δουλειά· δε θ'αργούσε όμως να επιστρέψει, είχε τονίσει: «*Σύντομα θα είμαι πάλι στο πλευρό του Κάδμου, όπως έχω υποσχεθεί.*»

Η Καρζένθα έβλεπε τους φρουρούς στο μπαλκόνι – δικοί της άνθρωποι, Μικροί Γίγαντες, φυσικά – να στέκονται ακίνητοι και παρατηρητικοί, παρά τη βροχή. Αυτοί ήταν εκεί που έπρεπε να είναι.

Η Καρζένθα βάδισε προς την εξώπορτα του διαμερίσματος. Κοίταξε από το ματάκι. Απέξω στέκονταν άλλοι δύο Μικροί Γίγαντες.

Άδικα ανησυχείς, είπε στον εαυτό της. Αυτή η υπόθεση με τη Φοίβη την είχε αγχώσει. Μια τρελή θυγατέρα της Πόλης που σκότωνε όποιον της κατέβαινε... Πώς μπορούσες να αντιμετωπίσεις κάτι τέτοιο; Ακουγόταν να είναι (σύμφωνα με τα λόγια της Κορίνας) χειρότερη από τη Τζέσικα!

Η Καρζένθα-Σολ άνοιξε την πόρτα.

Οι Μικροί Γίγαντες στράφηκαν. «Αρχηγέ...» είπε ο ένας.

«Είδατε την Κορίνα;»

Κούνησαν τα κεφάλια. «Όχι, αρχηγέ.»

«Εντάξ-»

Μια σκιά από τις σκάλες της πολυκατοικίας· οι φρουροί είδαν πού είχε πάει το βλέμμα της αρχηγού τους, και γύρισαν κι αυτοί, πιάνοντας τα όπλα τους από τις ζώνες· κοντά τουφέκια.

Η σκιά ανέβηκε στον διάδρομο. Τα πράσινα μάτια της γυάλισαν καθώς κατέβαζε την κουκούλα της βρεγμένης κάπας από το κεφάλι της.

«Καλησπέρα,» είπε η Κορίνα. «Ελπίζω να μη σας ανησυχώ.»

«Κορίνα...» έκανε η Καρζένθα, έχοντας μια έντονη αίσθηση παραδοξότητας. Τώρα σκεφτόταν την Κορίνα, και τώρα η Κορίνα είχε παρουσιαστεί. Ήταν σαν να είχε βγει μέσα από το μυαλό της. Σαν να ήταν φάντασμα της σκέψης της που είχε πάρει σάρκα και οστά. «Πού ήσουν;»

«Είχα δουλειές, δεν σου είπα; Αλλά τώρα πρέπει να μιλήσουμε.» Πλησίασε. «Είναι κι ο Κάδμος ξύπνιος;»

«Ναι.»

«Ωραία.»

Καθώς μπήκαν στο διαμέρισμα, κλείνοντας την εξώπορτα πίσω τους, και βάδισαν ως το σαλόνι, βρήκαν τον ποιητή να τις περιμένει, ακόμα καθισμένος στο τραπέζι αλλά στραμμένος προς το μέρος τους με τον στυλογράφο του κατεβασμένο και τα χαρτιά του διπλωμένα.

«Πού ήσουν, Κορίνα;» ρώτησε. «Για λίγο φοβήθηκα ότι η Φοίβη μπορεί να σε είχε σκοτώσει.»

«Δεν κινδυνεύω εγώ από τη Φοίβη, Κάδμε.» Η Κορίνα έβγαλε τη βρεγμένη κάπα της, και η Καρζένθα την πήρε για να την κρεμάσει στην κρεμάστρα.

Ο Κάδμος, παρατηρώντας την όψη της Θυγατέρας, νόμιζε ότι ήταν ταραγμένη. Πολύ ταραγμένη. Περισσότερο από τότε που οι εξόριστοι πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγίας είχαν στείλει εκείνο τον δολοφόνο εναντίον του. Περισσότερο από τότε που είχε έρθει για να του πει ότι τον κυνηγούσε η Νύφη του Χάροντα. «Τι συμβαίνει, Κορίνα; Είσαι καλά;»

Τα μάτια της στένεψαν προς στιγμή, σαν να είχε θυμώσει από την ερώτησή του. Ύστερα το πρόσωπό της χαλάρωσε. «Πρέπει να σου πω

κάτι, Κάδμε. Κι εσένα, Καρζένθα.» Κάθισε στο τραπέζι, αντίκρυ στον ποιητή.

Η Καρζένθα-Σολ τη ρώτησε: «Θες τίποτα να πεις;»

«Κρασί.»

Η Καρζένθα γέμισε ένα ποτήρι από ένα μπουκάλι στην κάβα και της το έδωσε. Ύστερα κάθισε ανάμεσα σ'εκείνη και τον Κάδμο. Η Κορίνα τής έμοιαζε πολύ ανήσυχη, τώρα που την παρατηρούσε. Γιατί, άραγε;

Η Θυγατέρα της Πόλης ήπια μια μεγάλη γουλιά, τελειώνοντας το μισό κρασί. Έβγαλε τα κροσσωτά γάντια της και τ'άφησε παραδίπλα, στην άκρη του τραπεζιού. «Ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, ο Σελασφόρος Χορονίκης, θα σας επιτεθεί. Σύντομα.»

Η Καρζένθα και ο Κάδμος αλληλοκοιτάχτηκαν. «Θα διασχίσει τον Ριγοπόταμο;» ρώτησε η πρώτη την Κορίνα. «Θα έρθει προς τη Β' Ανωρίγια;»

«Όχι. Θα χτυπήσει το Εμπορικό Κέντρο δυτικά της. Ξαφνικά, χωρίς καμία προειδοποίηση. Ελπίζει να το καταλάβει, για να μπορεί να το χρησιμοποιεί προς όφελός του ενώ εσείς δεν θα μπορείτε. Έχει ήδη ζητήσει από τη Διοίκηση του Κέντρου να συμμαχήσει μαζί του, να στραφεί εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Η Διοίκηση, φυσικά, αρνήθηκε. Και τώρα ο Χορονίκης σκοπεύει να επιτεθεί στο Εμπορικό Κέντρο για να το κάνει δικό του.»

«Το κάθαρμα...» μούγκρισε η Καρζένθα-Σολ. «Εμείς δεν τον έχουμε αποκλείσει από το Εμπορικό Κέντρο.»

«Η Διοίκηση,» της θύμισε ο Κάδμος, «ήταν ξεκάθαρη στο ότι δεν θα απέκλειε κανέναν. Η δουλειά του Εμπορικού Κέντρου είναι το συνεχές εμπόριο.»

«Θα πρέπει τώρα να το προστατέψετε,» είπε η Κορίνα.

«Πότε θα γίνει η επίθεση;» ρώτησε η Καρζένθα.

«Δεν είμαι σίγουρη. Αλλά σύντομα. Σε μερικές ημέρες, υποθέτω. Όσο πιο γρήγορα μπορείτε να προετοιμαστείτε τόσο το καλύτερο.»

«Θα το αναλάβω η ίδια. Από απόψε θα ξεκινήσω.» Η Καρζένθα σηκώθηκε από την καρέκλα της. Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Κάδμο.

Εκείνος κατένευσε. Δε μπορούσε να φανταστεί κανέναν πιο ικανό από την Καρζένθα-Σολ για να υπερασπιστεί το Εμπορικό Κέντρο.

(Σαν της Κυράς του Σιδήρου την Πρώτη Μαχήτρια αγωνίζεται, ακάματα, ατέρμονα, τους απελευθερωμένους να προασπιστεί από των τυράννων την οργή, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μέσα στο μυαλό του.)

Η Καρζένθα-Σολ πήγε προς το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στη γωνία, για να μιλήσει με τους Μικρούς Γίγαντές της και με άλλους ανθρώπους του στρατού του Κάδμου.

Ο ποιητής ρώτησε την Κορίνα: «Τι άλλο έχεις να μας πεις;»

«Τίποτα. Αυτό ήταν.» Τελείωσε το κρασί της.

Ο Κάδμος την κοίταζε συνοφρυωμένος. «Μου φαίνεσαι... ταραγμένη, Κορίνα.»

Τα μάτια της στένεψαν ξανά σαν να είχε θυμώσει. «Η ιδέα σου είναι.»

Η Κάδμος δεν την πίεσε περισσότερο. Αν και δεν νόμιζε ότι του έλεγε αλήθεια, η Κορίνα πάντα ήξερε τι έκανε.

Κοίταξε τα διπλωμένα χαρτιά του. Μάλλον δεν θα συνέχιζε να γράφει ποίηση απόψε. *Κρίμα*, σκέφτηκε: ήταν μια πολύ όμορφη βροχερή νύχτα...

Η Κορίνα έμεινε μαζί τους καθώς η Καρζένθα προετοιμαζόταν. Αλλά αισθανόταν κουρασμένη, από το ταξίδι της μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, και από τη συνάντησή της με την αντιοπτασία. Τους είπε πως θα ξάπλωνε μερικές ώρες για να κοιμηθεί. «Μην ανησυχείτε: θα είναι σαν να είμαι ξάγρυπνη,» τόνισε, βέβαιη πως η Πόλη θα την ειδοποιούσε αν η Νύφη του Χάροντα πλησίαζε. Είχε κάθε της σκέψη στραμμένη στη Φοίβη και στον Κάδμο. Και η αίσθηση της Φοίβης – αυτή η αλλόκοτη, παγερή αίσθηση – εξακολουθούσε να είναι μέσα της.

Ο Κάδμος δεν έφερε αντίρρηση, αλλά την κοίταξε παράξενα ξανά. *Τι βλέπει σ'εμένα; Του φαίνομαι διαφορετική; αναρωτήθηκε, θυμωμένα, η Κορίνα. Δεν έχεις ιδέα τι συνέβη απόψε, Κάδμε. Και ούτε χρειάζεται να μάθεις.*

Πήγε στο μικρό υπνοδωμάτιο του διαμερίσματος, έβγαλε όλα της τα ρούχα εκτός από το μεσοφόρι, τα εσώρουχα, και τις κάλτσες, και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Το αρχαίο φυλαχτό, φυσικά, το είχε επάνω της: ποτέ δεν το αποχωριζόταν.

Ο ύπνος την πήρε σχεδόν αμέσως.

Σε κάποια στιγμή ονειρεύτηκε. Είδε ότι περιπλανιόταν μέσα σ'ένα λαβυρινθώδες οικοδόμημα: και σ'έναν από τους διαδρόμους του συνάντησε μια γυναίκα που ήταν από φως – από παλλόμενη, σπινθηρίζουσα ενέργεια. Βάδιζε προς το μέρος της, και η Κορίνα είχε την αίσθηση ότι κοίταζε κάποιου είδους διαστρεβλωτικό κάτοπτρο.

Αλλά η φιγούρα αντίκρυ της δεν ήταν *ολόκληρη* από ενέργεια. Στον δεξή της μηρό, πάνω από το γόνατο, υπήρχε ένα μικρό τμήμα που ήταν σάρκινο.

Κόκκινη σάρκα.

Η Κορίνα ξύπνησε τρομαγμένη. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, νιώθοντας ότι δεν ήταν μόνη. Ότι κάποιος άλλος, ή κάτι άλλο, ήταν εδώ, μαζί της, πίσω από τα σκοτάδια.

Αμέσως άναψε το φως στο κομοδίνο, ενώ το άλλο της χέρι πήγαινε στο φυλαχτό που κρεμόταν επάνω στο στήθος της. Το έσφιξε μέσα στη γροθιά της. Κάποιος κλέφτης είχε έρθει να της το αρπάξει; Κανείς, ποτέ – ποτέ! – δεν θα της έπαιρνε το φυλαχτό!

Τα σημάδια της Πόλης δεν της φανέρωναν τίποτα, κανέναν κίνδυνο.

Αλλά ούτε την άλλη φορά που είχε παρουσιαστεί η αντιστοίχισή της έδειχναν κάτι...

Είναι αόρατη. Είναι αόρατη!

Τα μάτια της Κορίνας παρατηρούσαν τα σκοτάδια πέρα από το φως της λάμπας. Καμια κίνηση. Δεν υπήρχε εχθρός εδώ. Το δωμάτιο ήταν άδειο εκτός από εκείνη.

Η Κορίνα έπιασε το μικρό πιστόλι από το κομοδίνο της. Σηκώθηκε όρθια κι άναψε το φως στο ταβάνι. Ναι, τίποτα δεν ήταν εδώ. Τίποτα.

Και... τι ώρα ήταν; Κοίταξε το ρολόι στον καρπό της. Πρωί.

Πλησίασε το παντζούρι του παραθύρου και, με το πάτημα ενός κουμπιού, το έκανε ν'ανοίξει αυτόματα: Ήμέρωμα, και δεν έβρεχε πλέον· ο ήλιος της Ρελκάμνια είχε μόλις ξεμυτίσει πίσω και ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα και τις γέφυρες: το φως του έκανε τις βρεγμένες πέτρες, τα βρεγμένα μέταλλα, και τα βρεγμένα κρύσταλλα να γυαλίζουν και να στραφταλίζουν εκτυφλωτικά.

Η Κορίνα κατέβασε την κάλτσα της για να κοιτάξει το σημείο που είχε αγγίξει η αντιστοίχισή.

Ήταν ακόμα εκεί. Τίποτα δεν είχε αλλάξει.

Η Τζέσικα στεκόταν επάνω στην ταράτσα ενός ουρανοξύστη της Αστροβόλου. Το μέρος ήταν γεμάτο νερά, ύστερα από τη βροχή, και γεμάτο πουλιά που, κρώζοντας και τιτιβίζοντας, φτεροκοπούσαν από δω κι από κει προτού γαντζωθούν σε κεραίες, τεχνικούς εξοπλισμούς, κάγκελα, και άχρηστα αντικείμενα.

Ο Αστρομάτης ήταν πιασμένος στον ώμο της κυράς του, που φορούσε ένα κοντό μαύρο παλτό που έπεφτε μέχρι τους μηρούς της. Από τη μέση και κάτω ήταν ντυμένη μ'ένα εφαρμοστό γκριζο παντελόνι και ψηλές καφετιές μπότες ως το γόνατο. Τα πόδια της φαίνονταν πολύ λιγνά.

Η αναπνοή της έβγαινε σαν καπνός εργοστασίου μέσα στο παγερό πρωινό. Αλλά της άρεσε εδώ. Είχε προτείνει και στον Ζιλμόρο να έρθει, όμως εκείνος τής είχε αποκριθεί, με τον υπέροχο τρόπο του, να πάει αν ήθελε να γαμηθεί μόνη της εκεί πάνω τέτοια ώρα μες στον ψόφο· και ήταν τσαντισμένος που τον είχε ξυπνήσει χαράματα, αλλά είχε πέσει πάλι για να κοιμηθεί χωρίς πρόβλημα.

Ήταν τόσο γλυκός. Η Τζέσικα γέλασε καθώς τώρα τον ξανασκεφτόταν.

Μετά πρόσεξε μια αλλαγή στα πολεοσημάδια γύρω της, από τις σκιές που έριχναν τα πουλιά επάνω στις πέτρες της ταράτσας και στα νερά.

Στράφηκε, και πίσω της αντίκρισε μια γυναίκα – χρυσόδερμη, με κοντά μαύρα μαλλιά σαν καρφιά, και μάτια άγρια. «Φοίβη!» χαμογέλασε η Τζέσικα. «Το είχα ακούσει ότι είσαι εδώ, Αδελφή μου. Ότι θέλεις να σκοτώσεις τον Κάδμο. Είναι αλήθεια;»

Η Νύφη του Χάροντα έμεινε ακίνητη, και αγέλαστη. «Πώς το ξέρεις;» Ήταν τυλιγμένη σε μια μαύρη καπαρντίνα, κρύβοντας αρκετά μικρά όπλα εκεί: η Τζέσικα το διέκρινε στα πολεοσημάδια.

«Η Κορίνα μού το είπε.»

«Τη γνωρίζεις αυτή τη μαλακισμένη;»

Η Τζέσικα γέλασε. «Μου είπε ότι η πρώτη σας συνάντηση δεν πήγε και τόσο καλά!»

Η Φοίβη έκανε μερικά βήματα προς τη Τζέσικα, κλοτσώντας απρόσμενα ένα πουλί που ήταν μπροστά της, χτυπώντας το με τη μπότα της προτού αυτό προλάβει να φτερουγίσει και να φύγει. Έπεσε κάτω, σπαρταρώντας πονεμένα.

Η Τζέσικα τσαντίστηκε. «Γιατί το έκανες αυτό;»

Η Φοίβη τής είπε: «Ξέρει πράγματα για μένα που δεν θα έπρεπε να τα ξέρει!»

«Τι;»

«Η Κορίνα, Αδελφή μου. Ξέρει πράγματα για μένα που δεν θα έπρεπε να τα ξέρει.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Έτσι είναι η Κορίνα – περιέργη. Αν και... τελευταία, παραείναι...»

Η Φοίβη ήρθε ακόμα πιο κοντά της· στεκόταν μπροστά της τώρα. «Τι είναι η Κορίνα, Τζέσικα;»

«Τι να είναι; Αδελφή μας είναι.»

«Δεν μπορεί!..»

Η Τζέσικα γέλασε ξανά. «Γιατί; Τι άλλο θα μπορούσε να ήταν; Έχει και το σημάδι–»

«Μου το έδειξε, όταν μου ζήτησε να μη σκοτώσω τον Κάδμο.»

«Νομίζεις ότι θα τα καταφέρεις;»

«Τι;»

«Να τον σκοτώσεις.»

«Θα πεθάνει,» είπε η Φοίβη χωρίς πάθος.

«Η Κορίνα δε θα σ'αφήσει,» της είπε η Τζέσικα.

«Τι είναι η Κορίνα, Τζέσικα; Δε μπορεί νάναι απλά μια Αδελφή μας. Έχει... Ξέρει πώς αναγεννήθηκε, Τζέσικα! Αλλά εγώ ποτέ δεν της το είπα. Ούτε κανείς άλλος το γνωρίζει εκτός από εμένα! Και είχε και κάτι φωτογραφίες μου που πρέπει να πάρθηκαν πριν από χρόνια, ενώ αντιμετώπιζα μια συμμορία. Δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν να έχει τέτοιες πληροφορίες για μένα.»

«Χμμ...» Η Κορίνα, όντως, παραήταν παράξενη τελευταία. Η Τζέσικα δεν αμφέβαλλε ότι κάτι έκρυβε. Αλλά τι; Είχε τρόπους να μαθαίνει πράγματα οι οποίοι έμοιαζαν... θαυματουργικοί. Δεν είχαν να κάνουν ούτε με ξόρκια και μαγανείες ούτε με τις ιδιότητες των Θυγατέρων. Τι είχε βρει η Κορίνα;

«Τι ξέρεις γι'αυτήν, Τζέσικα;»

Η Τζέσικα μόρφασε. «Τίποτα· τι να ξέρω;»

Η Φοίβη κοπάνησε ξαφνικά τον Αστρομάτη με τη γροθιά της, ρίχνοντάς τον απ'τον ώμο της Αδελφής της.

«Ε! Τι-;»

Η Φοίβη την άρπαξε από το παλτό: και, παρότι η Τζέσικα ήταν ψηλότερη από εκείνη, η Νύφη του Χάροντα τώρα τής έμοιαζε, για κάποιον λόγο, ξαφνικά πιο ψηλή. «*Τι ξέρεις για την Κορίνα*; Πες μου! Τι είναι, η καταραμένη; Πώς έχει τέτοιες πληροφορίες; Πώς μπορεί και προβλέπει κάθε μου κίνηση;»

Η Τζέσικα την έσπρωξε, αλλά η Φοίβη δεν την άφησε.

«Πες μου, Τζέσικα! Τι σου έχει πει η Κορίνα;»

Η Τζέσικα προσπάθησε να τη χτυπήσει μέσα στη γυναικεία της φύση με το γόνατό της, αλλά το γόνατο της Φοίβης την εμπόδισε, και μετά η Νύφη του Χάροντα την έριξε στο δάπεδο της ταράτσας, μέσα στα νερά, μπρούμυτα: κι ένα μποτοφορεμένο πόδι πάτησε στην πλάτη της Τζέσικας.

«Γαμήσου μαλακισμένη!» ούρλιαξε η Τζέσικα. «Άφησέ με!»

Η Φοίβη την άρπαξε απ'τα μαλλιά με το ένα χέρι, τραβώντας το κεφάλι της πίσω. «Τι είναι η Κορίνα; Τι δυνάμεις έχει;»

«Δεν ξέρω *γαμώτο!*» κραύγασε η Τζέσικα. «Νομίζεις ότι μου λέει; Κάτι κρύβει, το καταλαβαίνω πως κάτι κρύβει! Αλλά δεν μου λέει.»

«Τι κρύβει;»

«Πού να ξέρω; Αφού το κρύβει, μαλακισμένη! Πού να ξέρω;»

«Δεν έχεις αντιληφτεί *τίποτα*;» ρώτησε ήρεμα η Φοίβη, σαν να μη συνέβαινε κάτι το σπουδαίο, σαν να μην εξακολουθούσε νάχει το πόδι της στην πλάτη της Τζέσικας, σαν να μην τραβούσε το κεφάλι της προς τα πίσω, από τα μαλλιά.

«Το μόνο που έχω καταλάβει είναι ότι ξέρει διάφορα πράγματα που φαίνεται παράξενο ότι θα μπορούσε να τα ξέρει. Αυτό που είπες κι εσύ. Αλλά μου είναι άγνωστο το πώς το κάνει. Τώρα *άφησέ με γαμώτο!*» γρύλισε παλεύοντας μάταια να ξεφύγει. Η ράχη της πονούσε, πονούσε πολύ, και φοβόταν ότι η Φοίβη θα της έσπαγε τη ραχοκοκαλιά. Μάλλον δεν θα πέθαινε από αυτό, επειδή ήταν θυγατέρα· η Πόλη θα τη θεράπευε, αλλά η διαδικασία θα ήταν επώδυνη, φριχτή. Η Τζέσικα είχε παλιότερα χάσει το δεξί της μάτι και, ακόμα πιο παλιά, το αριστερό της πόδι. Τα είχε αναπλάσει και τα δύο, με τη δύναμη της Πόλης, αλλά οι πόνοι ήταν τρομεροί, και η θεραπεία χρονοβόρα.

Η Νύφη του Χάροντα την ελευθέρωσε, απότομα, κάνοντας το μέτωπό της να χτυπήσει στο δάπεδο, ζαλίζοντάς την.

«Ωωωω...» μούγκρισε η Τζέσικα καθώς γύριζε ανάσκελα, αργά, μουδιασμένα, για ν'αντικρίσει την ανώμαλη Αδελφή της.

Η Φοίβη καθόταν επάνω σ'ένα παλιό, μεταλλικό κιβώτιο, τώρα, κι άναβε τσιγάρο.

Ο Αστρομάτης φτερούγισε, κρώζοντας, και ήρθε στην αγκαλιά της Τζέσικας. Εκείνη χάιδεψε τα πούπουλά του. Μπορούσε να καταλάβει, από τα σημάδια της Πόλης, αλλά όχι μόνο – το αισθανόταν – ότι το πουλί πονούσε ακόμα από το χτύπημα της Φοίβης. *Τι μαλακισμένη πού είναι...* Η Τζέσικα δεν είχε όρεξη για γέλια τώρα. Ήταν πολύ τσαντισμένη με τη Νύφη του Χάροντα. Μερικές φορές είχε πλάκα η Φοίβη, αλλά άλλες φορές πάλι όχι, καθόλου, που ο Σκοτοδαίμων να έπαιρνε το κεφάλι της και να έχυνε επάνω του!

Η Τζέσικα σηκώθηκε από τη βρεγμένη ταράτσα, πονώντας, μουλιασμένη, εξακολουθώντας νάχει τον Αστρομάτη στην αγκαλιά της. «Αν ξαναπειράξεις το πουλί μου,» είπε στη Φοίβη, «θα σε σκοτώσω.» Και το εννοούσε. Δεν την ένοιαζε αν ήταν Αδελφή της ή όχι. Αν ξανάγγιζε η μαλακισμένη τον Αστρομάτη *θα τη σκότωνα!*

Η Φοίβη φύσηξε καπνό μέσα στον παγερό αέρα. «Θες να συμμαχήσουμε, Τζέσικα;»

Η Τζέσικα μόρφασε. «Τι;» Είχε ακούσει καλά;

«Θες να συμμαχήσουμε εναντίον της Κορίνας;»

Η Τζέσικα γέλασε.

Τα μάτια της Φοίβης αγρίεψαν περισσότερο απ'ό,τι συνήθως. «Θες να με βοηθήσεις να σκοτώσω τον Κάδμο; Θα σου άρεσε αυτό, δεν θα σου άρεσε; Να σκοτώσουμε μαζί τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή, Τζέσικα!» είπε έντονα. «Να δώσουμε τέλος στον πρωτεργάτη της εξέγερσης των Ανωρίγιων Συνοικιών! Να εξολοθρεύσουμε τον χειρότερο κακούργο ετούτων των δρόμων!»

Η Τζέσικα μειδίασε άθελά της. Είχε ξανασυνεργαστεί παλιότερα με τη Φοίβη για να αφανίσουν κάποιους κακοποιούς. Και ήταν ωραία. Είχε πλάκα. Ήταν σαν να είχε βγει από ταινία δράσης, μα τη Ρασιλλώ!

Αλλά τώρα δε νόμιζε πως η κατάσταση ήταν ίδια. «Μ'αρέσει ο Κάδμος,» της είπε. «Δε θέλω να τον σκοτώσω.

»Επιπλέον, η Κορίνα δεν πρόκειται να μας αφήσει–»

«Γάμα την Κορίνα!» τη διέκοψε, απότομα, άγρια, η Φοίβη. «Μπορούμε να τη νικήσουμε. Μαζί.»

Η Τζέσικα κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Μην είσαι χαζή! –Τη φοβάσαι;»

«Καμια δεν–! Ναι, τη φοβάμαι. Λίγο. Μόνο αν είσαι ανόητη δεν φοβάσαι καθόλου την Κορίνα.»

«Εγώ δεν τη φοβάμαι. Έλα μαζί μου και θα τη νικήσουμε.»

«Όχι, Φοίβη. Δε θέλω τον Κάδμο νεκρό. Μ'αρέσει ο Κάδμος. Κάνει τόσα όμορφα πράγματα εδώ. Ξέρεις τι γίνεται με τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών τώρα;»

Η Φοίβη πέταξε κάτω, στα νερά, το τσιγάρο της και σηκώθηκε όρθια. «Άμα ξαναδώ το πουλί σου, θα το στείλω να κάνει παρέα στον Ανόφθαλμο.»

Η Τζέσικα τράβηξε το πιστόλι μέσα από το παλτό της.

Η Φοίβη τής έκανε κωλοδόχτυλο και, γυρίζοντάς της την πλάτη, βάδισε προς την ανοιχτή καταπακτή της ταράτσας.

Η Τζέσικα πυροβόλησε στον αέρα. Τα πουλιά παντού γύρω φτερούγισαν, αναστατωμένα.

/17\

*Η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας επιστρέφει στους δρόμους
της πατρίδας της, για να μιλήσει μ'έναν πολύ κουρασμένο
Αντιπολιτάρχη, προτού ταξιδέψει ακόμα πιο δυτικά προετοιμάζοντας
άμυνα και ενέδρα.*

Η Καρζένθα-Σολ έφυγε με το ξημέρωμα, αν και αισθανόταν διστακτική να εγκαταλείψει τώρα τον Κάδμο. Προσπαθούσε, όμως, να πείσει τον εαυτό της ότι μαζί με την Κορίνα ήταν ασφαλής. Αν η Κορίνα δεν μπορούσε να τον προστατέψει από μια Αδελφή της, τότε ποιος μπορούσε; Επιπλέον, η Καρζένθα είχε προστάξει να μείνουν στο πλευρό του κάποιιοι από τους Μικρούς Γίγαντές της, ως σωματοφύλακες. Ανάμεσά τους ήταν κι ο Άλβερακ – και εμπιστευόταν πολύ τον Άλβερακ.

Έτσι, καθώς το πρώτο φως του ήλιου της Ρελκάμνια έλουζε τα οικοδομήματα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, η Καρζένθα-Σολ πέταξε προς τα δυτικά, προς τη Β' Ανωρίγια, μέσα σ'ένα ελικόπτερο με δύο έλικες. Το αεροσκάφος ήταν μεγάλο, και στο εσωτερικό του μετέφερε, εκτός από τη Στρατάρχη, κάμποσους μαχητές και οχήματα. Γύρω του πετούσαν κι άλλα ελικόπτερα και αεροπλάνα, κάποια μεγαλύτερα, κάποια μικρότερα. Ένα ολόκληρο σμήνος.

Το κυρίως τμήμα του στρατού της Καρζένθα-Σολ, όμως, ερχόταν από ξηράς. Από τους δρόμους και τις γέφυρες, διασχίζοντας την Α' Ανωρίγια, έχοντας ξεκινήσει από διάφορες περιφέρειές της, όχι μόνο από την Αστροβόλο. Η Καρζένθα είχε ειδοποιήσει διοικητές τηλεπικοινωνιακά μες στη νύχτα. Ορισμένοι απ'αυτούς ήταν μισθοφόροι· πολλοί ήταν συμμορίτες. Τον Ζιλμόρο, τον αρχηγό των Σκοταδιστών, δεν τον είχε καλέσει· δεν τον χρειαζόταν μαζί της. Ούτε ήθελε να σκεφτεί τι μπορεί να έκανε στο Εμπορικό Κέντρο – μπορεί ακόμα και να το λεηλατούσε! Είχε, όμως, καλέσει άλλους από τους αρχισυμμορίτες που κατάγονταν από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία, προστάζοντάς τους να την ακολουθήσουν. Αρκετοί απ'αυτούς βρίσκονταν μέσα στον «σκοτεινό στρατό»

(όπως όλοι τον αποκαλούσαν) του Ζιλμόρου, έτσι η Καρζένθα με την κίνησή της ουσιαστικά τον έσπαγε χωρίς να ρωτήσει τον αρχηγό του. Ήταν βέβαιη ότι ο Ζιλμόρος θα τσαντιζόταν, αλλά δεν την ένοιαζε. Εκείνη ήταν Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, όχι αυτός. Και τώρα το Εμπορικό Κέντρο που υπαγόταν στην εξουσία της Β' Ανωρίγιας κινδύνευε, κι έπρεπε να το προασπιστούν.

Η Καρζένθα δεν είχε πάρει μαζί της κανέναν από τους Σκοταδιστές, αλλά είχε πάρει τους Ξεπεσμένους Ιερείς (και τον Σκυφτό Στίβεν, τον αρχηγό τους, με τον οποίο μπορούσε να συνεννοηθεί άνετα, σ' αντίθεση με τον Ζιλμόρο), τους Απάνεμους Λεβέντες, τους Κακότροπους Ρακοσυλλέκτες, τους Φιλικούς Εχθρούς, τους Γενναίους Οροφοβάτες, και τους Άκλαυτους, καθώς κι άλλες συμμορίες που δεν κατάγονταν από τη Β' Ανωρίγια, όπως τους Αρχαίους Κατωμερίτες. Και φυσικά, είχε και πολλούς μισθοφόρους.

Ενώ το σμήνος της πλησίαζε τα σύνορα της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, συνάντησε άλλα τρία σμήνη που επίσης κατευθύνονταν προς τα εκεί μεταφέροντας μαχητές και πολεμικά οχήματα που η Καρζένθα είχε καλέσει. Στους δρόμους από κάτω της μπορούσε να δει ακόμα περισσότερα πολεμικά οχήματα· ο στρατός της ερχόταν.

Αλλά εκείνη σκόπευε να πάει λίγο πιο μπροστά. Δίνοντας τηλεπικοινωνιακά το κατάλληλο σύνθημα στα σύνορα της Β' Ανωρίγιας, για λόγους ασφαλείας, πέταξε πάνω από τις γειτονιές της πατρίδας της.

Το ελικόπτερό της πέρασε από τον Ρυθμιστή και έφτασε στους Χρυσούς Λόφους, όπου η Καρζένθα-Σολ πρόσταξε τον πιλότο να το προσγειώσει σ' ένα ελικοδρόμιο. Τα υπόλοιπα ελικόπτερα θα προσγειώνονταν σ' άλλα σημεία και ο στρατός της δεν θα αργούσε να είναι έτοιμος για να προχωρήσει στο Εμπορικό Κέντρο στα δυτικά.

Πρώτα, όμως, η Καρζένθα ήθελε να μιλήσει στον Ερκάνη. Δεν τον είχε ειδοποιήσει τηλεπικοινωνιακά· προτιμούσε να του τα πει προσωπικά, από κοντά. Επιπλέον, οι τηλεπικοινωνίες μπορούσαν πάντα να υποκλαπούν: και καλύτερα να αιφνιδιάζαν τον Χορονίκη όταν έκανε την κίνησή του εναντίον του Εμπορικού Κέντρου. Καλύτερα να μην ήξερε πως τον περίμεναν. Θα του έστηναν ενέδρα.

Η Καρζένθα-Σολ έφυγε από το ελικοδρόμιο μέσα σ' ένα μικρό, θωρακισμένο τετράκυκλο το οποίο οδηγούσε η ίδια. Μαζί της ήταν μερικοί Μικροί Γίγαντες, ανάμεσα στους οποίους και ο Σολάμνης'μορ. Πήγε

στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Ανωρίγιας, και οι φρουροί εκεί ξαφνιάστηκαν που την είδαν. Δεν είχαν ακούσει ότι η Στρατάρχης είχε επιστρέψει. Η Καρζένθα στάθμευσε το όχημα στο γκαράζ του Μεγάρου και βάδισε, μαζί με τους μισθοφόρους της, στους διαδρόμους και τις αίθουσές του. Ρώτησε τους υπαλλήλους αν ο Αντιπολιτάρχης ήταν εδώ, μην περιμένοντας να λάβει θετική απάντηση.

Αλλά έλαβε. Στο Γραφείο του Πολιτάρχη είναι, κυρία Στρατάρχη, της είπαν, ξαφνιάζοντάς την λιγάκι. Όμως δεν θα έπρεπε να ξαφνιάζεται, σκέφτηκε. Ο Ερκάνης ήταν εργατικός, δεν ήταν; Και είχε, ομολογουμένως, αγχωθεί τελευταία, που ο Κάδμος τον είχε αφήσει στη θέση του στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Η δολοφονία του Μάλνεμορ-Νορκλ, επιπλέον, τον είχε αγχώσει ακόμα περισσότερο – η Καρζένθα το καταλάβαινε από τις τηλεπικοινωνίες που είχαν μαζί του. Και παρότι ο Κάδμος τού είχε πει να πάψει να ερευνά την υπόθεση – του είχε πει ότι η Κορίνα είχε ζητήσει να πάψει να ερευνά – εκείνος εξακολουθούσε να δείχνει αγχωμένος. Κάθε φορά που ο Κάδμος τον καλούσε, ο Ερκάνης τού ζητούσε να επιστρέψει στη Β' Ανωρίγια, και τον ρωτούσε τι ήταν αυτό, επιτέλους, που τον κρατούσε στην Α' Ανωρίγια τόσο καιρό; Ο Κάδμος είχε προτιμήσει να μην του αποκαλύψει ότι μια θυγατέρα της Πόλης – η ίδια που είχε δολοφονήσει τον Μάλνεμορ-Νορκλ – τον κυνηγούσε για να τον σκοτώσει.

Η Καρζένθα, όμως, σκόπευε τώρα να του το πει. Ίσως αυτό να τον ηρεμούσε λίγο, παρότι κανονικά δεν ήταν λόγος για εσωτερική ηρεμία.

Όταν μπήκε στο Γραφείο του Πολιτάρχη (χωρίς τους Μικρούς Γίγαντες, οι οποίοι έμειναν έξω) βρήκε τον Ερκάνη να την περιμένει. Δεν ήταν ξαφνιασμένος που την έβλεπε. Οι υπάλληλοι πρέπει να τον είχαν ειδοποιήσει.

«Καρζένθα,» είπε, καθισμένος πίσω από το γραφείο του. «Ήρθες τόσο απροειδοποίητα... Είναι κι ο Κάδμος εδώ;» Υπήρχε μια κάποια ελπίδα στο γαλανόδερμο πρόσωπό του, δεν υπήρχε; Η Καρζένθα σχεδόν λυπόταν που θα την τσάκιζε.

«Όχι,» του αποκρίθηκε. «ο Κάδμος δεν είν' εδώ.» Και κάθισε αντίκρου του. «Μόνο εγώ ήρθα. Μαζί με στρατό.»

«Με στρατό;» Ο Ερκάνης συνοφρυώθηκε, καταλαβαίνοντας αμέσως ότι κάτι συνέβαινε. Δεν είναι ανόητος, σκέφτηκε η Καρζένθα. Ούτε τό-

σο άσχετος όσο επιμένει να φοβάται πως είναι. Αν μη τι άλλο, ύστερα απ'όσα έχουμε περάσει, έχει πλέον μάθει πολλά.

«Θα μας επιτεθούν,» του εξήγησε. «Θα επιτεθούν στο Εμπορικό Κέντρο.»

«Το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου;» Αυτή ήταν η επίσημη ονομασία του Εμπορικού Κέντρου στα δυτικά της Β' Ανωρίγας Συνοικίας το οποίο υπαγόταν στην εξουσία της. Ο Ερκάνης το έλεγε σαν να μην ήθελε να το πιστέψει. «Ποιος...;»

«Ο Σελασφόρος Χορονίκης, ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγας.»

«Δεν είχα καμία ιδέα, Καρζένθα...» κόμπιασε ο Ερκάνης. «Γιατί... γιατί δεν με ειδοποίησες; Πότε το έμαθες;»

«Χτες βράδυ. Η Κορίνα μάς το είπε. Και ετοιμάστηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Θα πρέπει να προστατέψουμε το Εμπορικό Κέντρο, Ερκάνη.»

Ο Ερκάνης ρουθούνισε. «Υπέροχα!» έκανε ειρωνικά. «Ό,τι μου χρειαζόταν τώρα...» Η όψη του φανέρωνε απόγνωση, και κούραση. Ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα, μουγκρίζοντας. Τα μάτια του μαρτυρούσαν πως δεν πρέπει νάχε κοιμηθεί και πολύ. Ίσως νάχε κοιμηθεί λιγότερο από την Καρζένθα, αν και η ίδια δεν το θεωρούσε αυτό πιθανό. Η εμφάνιση, όμως, του Ερκάνη τής έδειχνε πως, μάλλον, τούτη δεν ήταν η μόνη νύχτα που είχε ξαγρυπνήσει...

«Ο Κάδμος γιατί δεν ήρθε;» ρώτησε απότομα ο Αντιπολιτάρχης. «Τι κάνει ακόμα εκεί, στην Α' Ανωρίγια; Θα μείνει εκεί ενώ το Εμπορικό Κέντρο κινδυνεύει; Ο κόσμος εδώ τον *χρειάζεται*, Καρζένθα – του το είπα ήδη. Εγώ δεν είμαι το ίδιο μ'αυτόν. Τον *εμπιστεύονται*. Πιστεύουν στον Κάδμο. Εγώ δεν είμαι, στα μάτια τους, παρά ένας πολιτικός υπάλληλος· εκείνος είναι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, ο πρωτεργάτης της επανάστασης εναντίον της πλουτοκρατίας. Είναι ο ήρωάς τους. Και τον θέλουν πίσω. Ο κόσμος είναι αναστατωμένος, οι συμμορίες είναι αναστατωμένες, η Φρουρά είναι αναστατωμένη. Τα προβλήματα είναι πολλά· φασαρίες γίνονται. Τα έχω πει στον Κάδ-»

«Το ξέρω· σ'έχω ακούσει. Αλλά– Περίμενε, Ερκάνη,» τον διέκοψε προτού τη διακόψει. «Περίμενε. Ο Κάδμος δεν *μπορεί* τώρα να έρθει. Υπάρχει καλός λόγος.»

«Τι λόγος;»

«Μια Θυγατέρα της Πόλης προσπαθεί να τον σκοτώσει.»

«Τι;» μόρφασε ο Ερκάνης.

«Τη λένε Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα. Η Κορίνα μάς είπε ότι η ίδια η Πόλη την οδηγεί στους στόχους της.»

«Και την οδήγησε και στον Κάδμο;»

«Ναι.»

«Γιατί η Κορίνα δεν κάνει κάτι για να τη σταματήσει;»

«Αυτό προσπαθεί. Αλλά δεν είναι εύκολο. Οι Θυγατέρες ποτέ δεν σκοτώνουν τις Αδελφές τους – για κάποιο λόγο. Δεν ξέρω τι ταμπού είν' αυτό!» Και την ενοχλούσε. Θα ήταν πολύ πιο εύκολο αν σκότωναν τη Φοίβη, δεν θα ήταν; Η Κορίνα, βέβαια, τους είχε δώσει το ελεύθερο να τη σκοτώσουν αν ποτέ τη συναντούσαν – δεν θα τους εμπόδιζε – αλλά η ίδια δεν θα βοηθούσε στη θανάτωσή της. Και ούτε η Καρζένθα ούτε κανένας άλλος είχε, μέχρι στιγμής, συναντήσει τη Φοίβη. Η καταραμένη ήταν σαν φονικό φάντασμα!

«Και πώς σκοπεύει να την εμποδίσει;» ρώτησε ο Ερκάνης. «Σκέφτεται να την παγιδέψει;»

«Ακριβώς. Και λέει πως τότε θα μας φανεί χρήσιμη, ίσως.»

«Χρήσιμη; Με τι τρόπο;»

«Δε μας έχει διευκρινίσει ακόμα. Προτείνει να επικεντρωθούμε στο να την παγιδέψουμε, προς το παρόν.»

«Πόσες μέρες γίνεται αυτή η ιστορία; Γιατί δεν μου το είπατε;»

«Ο Κάδμος δεν ήθελε να σ' το πει τηλεπικοινωνιακά. Η Κορίνα μάς ειδοποίησε για τη Φοίβη πέντε μέρες, αν θυμάμαι καλά, αφότου ο Κάδμος ήρθε στην Α' Ανωρίγια.»

«Και γιατί να μην επιστρέψει στη Β' Ανωρίγια, για να κρυφτεί; Δε θα ήταν πιο ασφαλής εδώ;»

«Η Κορίνα ισχυρίζεται πως η Φοίβη μπορεί να τον εντοπίσει όπου κι αν είναι' τον 'μυρίζεται', λέει, μέσα από τα σημάδια της Πόλης.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Τέλος πάντων' υποθέτω δεν μιλά τυχαία. Είναι Θυγατέρες κι οι δυο τους...»

«Ναι...» μουρμούρισε ο Ερκάνης, σκεπτικά, τρίβοντας τα σκούρα μπλε μούσια του. Είχε αφήσει μούσια από τότε που ο Κάδμος τον είχε διορίσει Αντιπολιτάρχη της Β' Ανωρίγιας' η Καρζένθα τον είχε δει από την οθόνη, όταν μιλούσαν τηλεπικοινωνιακά. Αναρωτιόταν αν το είχε

κάνει για να προσδώσει κάποιο κύρος στον εαυτό του, ή αν απλά παραμελούσε το ξύρισμα έχοντας άλλα στο μυαλό του.

Η Καρζένθα συνέχισε: «Η Κορίνα προστατεύει τον Κάδμο αδιάκοπα, τώρα. Βλέπει τα ίδια σημάδια που βλέπει κι η Φοίβη, και της κλείνει τον δρόμο κάθε φορά που προσπαθεί να πλησιάσει τον στόχο της. Προκειμένου να μπορεί να το καταφέρει, μας έχει πει να υπακούμε οτιδήποτε μάς ζητήσει. Και έχει, όντως, ζητήσει κάτι τελείως τρελά πράγματα...»

«Μέχρι τότε θα εξακολουθήσει αυτό; Έτσι όπως το περιγράφεις, μπορεί να συνεχιστεί για πάντα!»

«Θα συνεχίζεται μέχρι η Κορίνα να καταφέρει να παγιδέψει τη Φοίβη, σου είπα. Τη θέλει για κάποιο σκοπό. Πιστεύει ότι μπορεί να μας εξυπηρετήσει.»

«Γιατί δεν μιλά μαζί της; Γιατί δεν προσπαθεί να τη μεταπείσει απ'το να σκοτ-;»

«Το έχει κάνει ήδη, και η Φοίβη ήταν ανένδοτη.»

Ο Ερκάνης αναστέναξε. «Δεν ξέρω... εμένα... εμένα δε μ'αρέσει καθόλου που ο Κάδμος λείπει τόσο καιρό από τη Β' Ανωρίγια. Δεν είμαι εγώ ο κατάλληλος για να διοικώ εδώ, Καρζένθα.»

«Ως τώρα τα καταφέρνεις καλά, όμως.»

Ο Ερκάνης άναψε τσιγάρο. «Με το ζόρι.» Ρούφηξε καπνό, τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια. «Πρώτα την Κελρίτ. Μου λέει ότι έχω γίνει σαν σκιά του παλιού μου εαυτού.»

Η Κελρίτ ήταν η γυναίκα του. Καταγόταν από τη Βίηλ, αν και ήταν χρόνια πλέον στη Ρελκάμνια. Έφτιαχνε ζωγραφικούς πίνακες με τοπία – από τη Βίηλ, κυρίως: απέραντα δάση και ανοιχτές πεδιάδες, ανοικοδόμητες όχθες πελώριων ποταμών, και τέτοια πράγματα – πράγματα που δεν υπήρχαν στην απ'άκρη σ'άκρη οικοδομημένη Ρελκάμνια.

Η Κελρίτ έχει δίκιο, σκέφτηκε η Καρζένθα. Φαίνεται όντως πολύ κουρασμένος. «Έχεις αγχωθεί,» του είπε. «Αλλά δεν θα έπρεπε, Ερκάνη. Κάνεις καλή δουλειά εδώ.»

«Ο Μάλνεμορ είναι νεκρός, Καρζένθα. Αν ο Κάδμος ήταν στη συνοικία μας-»

«-μπορεί κι αυτός να ήταν νεκρός.»

Ο Ερκάνης την ατένισε συνοφρυωμένος πίσω απ'τον καπνό του τσιγάρου του, και το βλέμμα του ήταν, συγχρόνως, παραξενεμένο και ερωτηματικό.

«Η Φοίβη τον σκότωσε τον Μάλνεμορ,» εξήγησε η Καρζένθα.

«Το είπε η Κορίνα;»

«Ναι.»

«Γιατί, μα τον Κρόνο; Γιατί τον Μάλνεμορ;»

«Μάλλον ήθελε πληροφορίες απ'αυτόν. Και μετά δεν ήθελε να τον αφήσει ζωντανό για να ειδοποιήσει κανέναν.»

«Ευτυχώς που δεν ήρθε σ'εμένα, δηλαδή...» σχολίασε κυνικά ο Ερκάνης.

«Ευτυχώς,» συμφώνησε η Καρζένθα. «Δε θα προτιμούσα να χάναμε εσένα αντί για τον Μάλνεμορ-Νορκλ. Όχι πως τον αντιπαθούσα, ή πως δεν τον θεωρούσα πολύ χρήσιμο, αλλά είσαι φίλος του Κάδμου, Ερκάνη, και δικός μου φίλος.»

«Ο Μάλνεμορ ήταν, όπως το είπες, πολύ χρήσιμος,» τόνισε ο Ερκάνης. «Είναι σαν να έχασα το δεξί μου χέρι εδώ. Οι σύμβουλοι που μου έχουν απομείνει δεν... δεν είναι κανείς ανάμεσά τους που να μπορεί να τον αντικαταστήσει. Και όλοι φοβούνται απ'αυτό που συνέβη – από τη δολοφονία του. Γίνονται διάφορες υποθέσεις. Ηλίθιες υποθέσεις, μου φαίνονται. Και τώρα που μου είπες την αλήθεια... τι... τι να τους πω; Δε μπορώ να τους την πω. Δε θα με πιστέψουν.»

Η Καρζένθα ένευσε. «Ναι, καλύτερα άφησέ το. Δε χρειάζεται να ξέρουν.»

«Θα μπορούσα να τους πω, βέβαια, ότι τον σκότωσε ένας δολοφόνος που ήθελε να πάρει πληροφορίες για τον Κάδμο...»

«Δε χρειάζεται να ξέρουν,» επέμεινε η Καρζένθα, και ο Ερκάνης δεν έφερε αντίρρηση. «Τώρα,» συνέχισε η Στρατάρχης, «έχουμε, επιπλέον, άλλα προβλήματα. Πρέπει να ετοιμαστούμε για την υπεράσπιση του Εμπορικού Κέντρου.»

«Ελπίζω να μην περιμένεις αυτό να γίνει από εμένα...»

«Αν το περίμενα δεν θα ερχόμουν η ίδια εδώ, Ερκάνη.»

Τα τρία μέλη της Διοίκησης του Εμπορικού Κέντρου Δυτικού Ριγοπόταμου αναρωτιόνταν γιατί η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγας

Συνοικίας είχε δηλώσει πως θα τους συναντούσε μία ώρα πριν από το μεσημέρι. Είχαν όλοι τους λάβει μήνυμα από το γραφείο της Διοίκησης – από τη γραμματέα εκεί. Αλλά η γραμματέας δεν ήξερε τον λόγο που η Καρζένθα-Σολ καλούσε τα μέλη της Διοίκησης· τους είχε πει μόνο πως ήταν θέμα ύψιστης σημασίας – θέμα ασφάλειας – και τους είχε τονίσει κανείς να μη λείψει.

Τα τρία μέλη – ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω, η Κλόντια Εύδημη, και ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς – βρίσκονταν τώρα στην Αίθουσα Συνεδριάσεων της Διοίκησης, καθισμένα γύρω από το τριγωνικό τραπέζι στο κέντρο της. Πρωινό φως έμπαινε από τον κρυστάλλινο τοίχο. Ήταν δυο ώρες πριν από το μεσημέρι, και τα μέλη συζητούσαν αναμεταξύ τους για τον πιθανό λόγο της επικείμενης επίσκεψης της Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας.

«Εγώ νομίζω ότι πρέπει να άκουσε για τις προτάσεις που μας έκανε ο Χορονίκης,» έλεγε ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω, «και ίσως να φοβάται ότι θα προδώσουμε τον Αλυσοδομένο Ποιητή.»

«Έρχεται, επομένως, για να μας απειλήσει;» είπε, συλλογισμένα, η Κλόντια Εύδημη, σκεπτόμενη πως η Καρζένθα-Σολ ήταν ευγενής Παλαιού Οίκου και, άρα, αναξιώπιστη και ξεπαρμένη όπως όλοι αυτοί οι αριστοκράτες. Η ίδια η Κλόντια ήταν αριστοκράτισσα Καινού Οίκου.

«Αν άκουσε ότι είχαμε επικοινωνία με τον Χορονίκη,» είπε ο Άρνιλεκ'μορ – «που δεν ξέρω πώς αυτό μπορεί να έγινε, γιατί μιλήσαμε μέσα από ασφαλές κανάλι, και είμαι βέβαιος ότι κανείς δεν μας παρακολουθούσε – αλλά, τέλος πάντων, αν το άκουσε αυτό, αν κάπως το έμαθε, δεν θα έμαθε επίσης ότι αρνηθήκαμε κατηγορηματικά να συμμαχήσουμε μαζί του εναντίον του Κάδμου Ανθοτέχνη;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φιλοχάρης καθαρίζοντας τον λαιμό του, «λογικά πρέπει να το έμαθε. Αλλά, και πάλι, θα μας εμπιστευεται τώρα;»

«Εγώ,» διαφώνησε ο Άρνιλεκ'μορ, «νομίζω πως άλλο λόγο έχει που έρχεται...»

«Τι λόγο;» ρώτησε η Κλόντια.

«Δε μπορώ να υποθέσω τίποτα συγκεκριμένο. Αλλά στη γραμματέα είπε ότι είναι θέμα ασφαλείας, έτσι δεν είπε;»

Η Κλόντια και ο Φιλοχάρης έμειναν σιωπηλοί. Ο Άρνιλεκ'μορ ήταν πιο ειδικευμένος στα θέματα ασφαλείας από αυτούς· δεν υπήρχε μη-

χανισμός στο Εμπορικό Κέντρο που να μη γνωρίζει καλά τη λειτουργία του.

«Για να έρχεται η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας εδώ, και όχι ο ίδιος ο Αλυσοδεμένος Ποιητής,» συνέχισε ο μάγος, «εσείς τι νομίζετε ότι αυτό μπορεί να προμηνύει;»

Η Κλόντια συνοφρυώθηκε. «Πόλεμος;»

«Κάποιου είδους επίθεση;» είπε ο Φιλοχάρης. «Κατά του Εμπορικού Κέντρου;»

«Μπορεί,» συμφώνησε ο Άρνιλεκ'μορ. «Ή μπορεί να θέλει εκείνη να επιτεθεί από το Εμπορικό Κέντρο.»

«Να το χρησιμοποιήσει ως στρατιωτική βάση της;»

«Αυτό θα ήταν απαράδεκτο!» αναφώνησε η Κλόντια. «Δε μπορούμε να το επιτρέψουμε. Το Εμπορικό Κέντρο είναι τόπος εμπορίου, όχι πολέμου. Δεν υποσχεθήκαμε στον Ανθοτέχνη τέτοια πράγματα!»

«Όντως,» είπε ο Φιλοχάρης.

«Ίσως, όμως,» τόνισε ο Άρνιλεκ'μορ, «να θέλει και κάτι άλλο... Ίσως να υποπτεύεται ότι κάποιοι έχουν παρεισφρήσει εδώ μέσα...»

«Δολιοφθορείς;» ρώτησε ο Φιλοχάρης.

«Δεν είναι πιθανό; Ο Χορονίκης μπορεί να το έκανε ως εκδίκηση–»

«Μα εμπορευόμαστε και μαζί του! Δεν τον έχουμε αποκλείσει. Το Εμπορικό Κέντρο δεν αποκλείει κανέναν.»

«Δεν ξέρω τι σχέδια μπορεί να έχει, Φιλοχάρη.»

Η κουβέντα συνεχίστηκε – δεν μπορούσαν να πάψουν να μιλάνε και να κάνουν εικασίες και υποθέσεις – ώσπου, ύστερα από καμία ώρα, στις οθόνες μπροστά τους – μία αντίκρυ στον καθένα στο τριγωνικό τραπέζι – παρουσιάστηκε η ένδειξη ότι τους καλούσε η γραμματέας. Δέχτηκαν την κλήση της κι εκείνη τούς ενημέρωσε ότι η κυρία Καρζένθα-Σολ είχε έρθει.

«Να περάσει,» είπε ο Φιλοχάρης.

Η δίφυλλη θύρα άνοιξε, και η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας μπήκε μαζί με δύο άντρες, μισθοφόρους καταφανώς.

«Καλημέρα σας,» χαιρέτησε η Καρζένθα-Σολ καθώς τα τρία μέλη σηκώνονταν από τις πολυθρόνες τους στο τριγωνικό τραπέζι.

«Καλημέρα, Στρατάρχη,» αποκρίθηκε ο Φιλοχάρης. «Η επίσκεψή σας ήταν... ξαφνική, το λιγότερο που μπορούμε να πούμε.»

«Δε γινόταν αλλιώς, δυστυχώς,» είπε η Καρζένθα· κι έστρεψε τη ματιά της στον Σολάμνη'μορ, που στεκόταν δίπλα της έχοντας ήδη κάνει ένα από τα ξόρκια του προτού μπουν στην αίθουσα: τα μάτια του φαινονταν λιγάκι ομιχλιασμένα, το πρόσωπό του λιγάκι τσιτωμένο. Έψαχνε, με το μυαλό του, για κοριούς. Για συστήματα ύπουλης παρακολούθησης.

Το βλέμμα της Καρζένθα τον ρωτούσε: *Βρήκες τίποτα;*

Ο μάγος έγνεψε αρνητικά, με τα φρύδια.

Ωραία, σκέφτηκε η Καρζένθα. *Τουλάχιστον, αυτή η αίθουσα είναι ασφαλής. Σχετικά.* Είπε στα τρία μέλη της Διοίκησης: «Προτού αρχίσουμε να λέμε οτιδήποτε, παρακαλώ απενεργοποιήστε όλες τις τηλεπικοινωνιακές συσκευές σας.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω. «Σας διαβεβαιώνω πως ό,τι συζητάμε εδώ μένει εδώ. Ο κύριος Άρνιλεκ'μορ έχει—»

«Γνωρίζω ότι παίρνετε μέτρα ασφαλείας· δεν το αμφισβητώ, κύριε Μορκεράνθω. Ωστόσο, θα ήθελα να απενεργοποιήσετε όλες τις τηλεπικοινωνιακές συσκευές σας.»

Τα τρία μέλη της Διοίκησης αλληλοκοιτάχτηκαν προς στιγμή. Ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς ένευσε ανεπαίσθητα στους άλλους δύο, και απενεργοποίησαν όλες τις τηλεπικοινωνιακές συσκευές τους – και αυτές επάνω στο τριγωνικό τραπέζι και αυτές που κρύβονταν μέσα στα ρούχα τους.

Η Καρζένθα-Σολ έστρεψε το βλέμμα της στον Σολάμνη'μορ· εκείνος υποτονθόρυσε ένα ξόρκι και, ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, είπε: «Εντάξει.»

Ο Άρνιλεκ'μορ τον κοίταζε ενοχλημένα. Είπε στην Καρζένθα: «Δεν χρειαζόταν αυτό, Στρατάρχη.»

«Τι νομίζετε ότι μπορεί να διαρρεύσει, τέλος πάντων;» απαίτησε η Κλόντια.

«Η υπόθεση,» τους είπε η Καρζένθα-Σολ, «είναι πολύ σημαντική. Το Εμπορικό Κέντρο σύντομα – ίσως ακόμα και σήμερα, ή αύριο, ή μεθαύριο – θα δεχτεί επίθεση. Και πρέπει να προετοιμαστούμε γι'αυτήν, ει δυνατόν χωρίς ο εχθρός μας να γνωρίζει πως τον έχουμε καταλάβει.»

«Ποιος είναι ο εχθρός μας;» ρώτησε ο Άρνιλεκ'μορ.

«Ο Σελασφόρος Χορονίκης,» απάντησε η Καρζένθα, «ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

/18\

Το Εμπορικό Κέντρο προετοιμάζει την άμυνά του, και η Μορτένκας'μορ επιστρέφει σ'ένα μέρος που, πριν από μερικά χρόνια, την οδήγησε στα πρόθυρα του θανάτου, αλλά τώρα την οδηγεί σε μια παράξενη εξιστόρηση από το παρελθόν και σε μια πολύ ικανοποιητική συνάντηση.

Το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου ήταν μια ολόκληρη συνοικία από μόνο του. Ένα μέρος περίπλοκο. Λαβυρινθώδες. Δρόμοι και διάδρομοι και σιδηροτροχιές, οροφές και μπαλκόνια, μεταλλικά κάγκελα και πέτρινοι τοίχοι, τζαμένιοι τοίχοι και κρυστάλλινα παράθυρα, ανελκυστήρες και κυλιόμενες σκάλες, γκαράζ και πλατείες. Το Εμπορικό Κέντρο ήταν γεμάτο καταστήματα πολλών ειδών, και αποθήκες. Είχε και κάποια οικήματα που ενοικιάζονταν, καθώς και πανδοχεία, και κατοικίες. Εκεί έμεναν όσοι εργάζονταν στο Εμπορικό Κέντρο, αλλά και περαστικοί. Οι εργαζόμενοι, όμως, δεν κατοικούσαν αποκλειστικά σ'αυτούς τους χώρους. Πολλοί, πάρα πολλοί, έρχονταν από τριγυρινές συνοικίες, ταξιδεύοντας, συχνά, ακόμα και πάνω από μια ώρα για να πάνε και να έρθουν από τις δουλειές τους.

Το Εμπορικό Κέντρο δεν είχε δικούς του πολίτες. Ούτε αυτοί που διέμεναν μακροχρόνια εδώ δεν ήταν πολίτες του· ήταν πολίτες κάποιας άλλης συνοικίας, ή πλανόδιοι που πλήρωναν για τη λιγότερο ή περισσότερο προσωρινή διαμονή τους. Όσοι ήθελαν οπωσδήποτε να είναι πολίτες του Εμπορικού Κέντρου γίνονταν πολίτες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, καθώς το Εμπορικό Κέντρο υπαγόταν στην πολιτική εξουσία της.

Αλλά δεν το προστάτευε η Φρουρά της. Είχε τους δικούς του φύλακες, που μισθώνονταν από τη Διοίκησή του. Ζητούσε βοήθεια από τη Φρουρά της Β' Ανωρίγιας μόνο σε περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Οι φύλακές του συνήθως επαρκούσαν για να το προστατέψουν από διάφορες απειλές που παρουσιάζονταν, όπως ομάδες ληστών που μπορεί να έρχονταν από τη Βόρεια Λεωφόρο ή από τη Φιλήσυχη, ή πειρατές

από τον Ριγοπόταμο ή από τη Μεγάλη Θάλασσα, ή τρομοκράτες που εχθρεύονταν για κάποιο λόγο τη Διοίκηση του Εμπορικού Κέντρου ή την οργάνωσή του.

Η Καρζένθα-Σολ αμφέβαλλε ότι αυτή τη φορά οι φύλακες του Εμπορικού Κέντρου επαρκούσαν για να το προφυλάξουν. Δεν ήταν αρκετοί για να αντιμετωπίσουν μια αιφνίδια, καλοσχεδιασμένη επίθεση από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Χρειάζονταν τη βοήθειά της.

Η Καρζένθα μίλησε με τα μέλη της Διοίκησης και με τον Πρόμαχο του Εμπορικού Κέντρου, τον άντρα που ονομαζόταν Δαμιανός Θιρκάλβω και ήταν υπεύθυνος για την οργάνωση των φυλάκων του Εμπορικού Κέντρου. Η Καρζένθα ζήτησε να μάθει τα σημεία που φρουρούνταν περισσότερο και τα σημεία που φρουρούνταν λιγότερο· ζήτησε να δει χάρτες και διαγράμματα· ζήτησε να της δοθούν λίστες με μαχητές και εξοπλισμούς. Και ρώτησε πώς μπορούσε να φέρει τον στρατό της μέσα στο Εμπορικό Κέντρο με τρόπο όσο το δυνατόν πιο αθέατο.

Ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω τής έδωσε τη λύση σ' αυτό: της έδειξε δρόμους στα ανατολικά του Εμπορικού Κέντρου απ' όπου οι πολεμιστές της μπορούσαν να περάσουν χωρίς να τους δουν – δρόμους που ο ίδιος θα φρόντιζε εκείνη την ώρα να είναι άδειοι.

«Αλλά οι μαχητές σου είναι πολλοί,» της είπε ο Δαμιανός Θιρκάλβω. «Όσο περισσότερο μένουν εδώ τόσο περισσότερες θα είναι οι πιθανότητες να μαθευτεί η παρουσία τους.»

«Μάλλον,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, «δεν θα χρειαστεί να περιμένουμε πολύ, κύριε Θιρκάλβω.»

Και συνέχισαν να κάνουν σχέδια για την προφύλαξη του Εμπορικού Κέντρου.

Η Μορτένκ'αμωρ ήρθε στο Εμπορικό Κέντρο μαζί με ένα μέρος του στρατού της Καρζένθα-Σολ, παρατηρώντας τους άδειους δρόμους από τους οποίους περνούσαν. *Τα πάντα τακτοποιημένα*, σκέφτηκε. *Κάποιος έχει βάλει το χέρι του εδώ. Κάποιος υψηλά ισταμένος.*

Δεν αισθανόταν καθόλου καλά που βρισκόταν στο Εμπορικό Κέντρο, και όχι μόνο επειδή ήξερε πως σύντομα πόλεμος θα γινόταν ξανά – νόμιζε πως πλέον είχε αρχίσει να συνηθίζει τον πόλεμο (όσο τρομερό κι αν ήταν αυτό). Η Μορτένκα αισθανόταν άσχημα γιατί, πριν από μερικά χρόνια, κατοικούσε εδώ, δούλευε εδώ, και μετά είχε επιχειρήσει να αυ-

τοκτονήσει, καθώς τίποτα – *τίποτα* – στη ζωή της δεν πήγαινε καλά. Είχε βαρεθεί τα πάντα! Ήθελε να δώσει τέλος.

Αλλά τότε η Κορίνα είχε εμφανιστεί.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Μορτένκ'μορ τη συναντούσε. Γνώριζε ποια ήταν. Γνώριζε *τι* ήταν. Παρ'όλ' αυτά δεν σκόπευε να αναβάλει την αυτοκτονία της γι'αυτήν... Η Κορίνα, όμως, της άλλαξε γνώμη τελικά· της έδωσε έναν λόγο για να ζήσει. Την έκανε να δει πόσο ανόητη ήταν μερικές στιγμές πιο πριν. Και, μαζί, είχαν φύγει από το Εμπορικό Κέντρο και είχαν ταξιδέψει. Η Θυγατέρα της Πόλης την είχε οδηγήσει στην Επίστρωτη, όπου μπορούσε να δουλέψει, καθώς η συγκεκριμένη συνοικία εκείνη την περίοδο προσπαθούσε να ξεκινήσει βιομηχανίες παραγωγής τεχνικών ειδών (κάτι που, ως τότε, δεν υπήρχε στην Επίστρωτη· παρήγαγαν μόνο τρόφιμα). Όλα αυτά είχαν γίνει λίγο προτού ξεσπάσει ο άγριος πόλεμος ανάμεσα στη Βαθμιδωτή και στην Επίστρωτη. Ευτυχώς, σ'εκείνο τον πόλεμο η Κορίνα δεν είχε ζητήσει από τη Μορτένκα να εμπλακεί. Η μάγισσα είχε βγάλει πολλά λεφτά από την Επίστρωτη και, στο τέλος, είχε φύγει ικανοποιημένη.

Τα χρωστούσε όλα στην Κορίνα.

Αλλά τώρα αναρωτιόταν αν η Κορίνα προσπαθούσε να τη σκοτώσει...

Της είχε δείξει πώς να εφεύρει τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου – μια σπουδαία εφεύρεση αναμφίβολα – αλλά η Μορτένκα καταλάβαινε πλέον γιατί το είχε κάνει: Επειδή ήθελε να τη φέρει στο πλευρό του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Επειδή ήθελε να τη ρίξει, ως εξειδικευμένο πiónι της, σ'ετούτο τον πόλεμο.

Και η Μορτένκα δεν τολμούσε να την προδώσει. Δεν ήταν συνετό να προδώσεις κάποια σαν την Κορίνα. Και ύστερα απ'αυτά που είχε δει τελευταία από εκείνη... ύστερα από τον τρόπο με τον οποίο η Κορίνα την είχε καθοδηγήσει ώστε να φτιάξει τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου... η Μορτένκα είχε αρχίσει να αναρωτιέται ποια ήταν τα *όρια* των δυνάμεων της Κορίνας. Πώς μπορούσε να κάνει τέτοια πράγματα, Θυγατέρα της Πόλης ή μη;

Η Μορτένκ'μορ είχε γνωρίσει άλλη μια Θυγατέρα της Πόλης στη ζωή της: την Αλβέρτα, μια μονομάχο. Ήταν κι εκείνη περίεργη, σίγουρα, αλλά δεν διέθετε δυνάμεις σαν αυτές που είχε πρόσφατα επιδειξεί

η Κορίνα – η Μορτένκα δεν είχε καμια αμφιβολία. Μάλιστα, υποπτευόταν ότι ίσως ούτε η Κορίνα να μην είχε παλιότερα τέτοιες δυνάμεις. Ίσως να ήταν κάτι που είχε αποκτήσει τον τελευταίο καιρό. Αλλά τι ακριβώς;

Μάλλον, σκεφτόταν η Μορτένκα, κάτι που δεν μπορεί να κατανοήσει μια μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών σαν εμένα...

Εξακολουθούσε, πάντως, να μην της αρέσει καθόλου που επέστρεφε στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου. Προτού φύγει από εδώ, προτού επιχειρήσει να αυτοκτονήσει, ένα σωρό μαλακίες της είχαν συμβεί σε τούτο το μέρος. Και δεν είχε καθόλου καλή φήμη στο Εμπορικό Κέντρο. Θα τη θυμόνταν ακόμα, άραγε; Ύστερα από τόσο κόσμο που περνούσε από εδώ;

Όταν η Καρζένθα-Σολ της είχε ζητήσει να έρθει μαζί της, η Μορτένκας'μορ ήταν στα πρόθυρα να αρνηθεί. Αλλά μετά είχε σκεφτεί την Κορίνα, και δεν το είχε κάνει. Η Κορίνα της είχε πει να βοηθά τους στρατούς του Ανθοτέχνη με κάθε δυνατό τρόπο, και η Μορτένκας'μορ δεν ήθελε να τη δυσареστήσει. Εκτός απ'το ότι της χρωστούσε τη ζωή της, και πολλά λεφτά επίσης, τη φοβόταν.

Και τώρα είμαι εδώ, συλλογίστηκε, καθώς το πολεμικό όχημα μέσα στο οποίο βρισκόταν διέσχιζε τους άδειους δρόμους του Εμπορικού Κέντρου μαζί με άλλα οχήματα, στο μέρος που παραλίγο να με σκοτώσει. Ήλπιζε να μην ξανασυνέβαινε αυτό...

Εκτός από τη Μορτένκα, μέσα στο όχημα ήταν Μικροί Γίγαντες – άνθρωποι της μισθοφορικής ομάδας της Καρζένθα-Σολ. Η μάγισσα τους ήξερε όλους: είχε γνωριστεί αρκετά μαζί τους όσο ήταν με τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Είχε κάνει και κάποιους φίλους ανάμεσά τους. Ιδιαίτερα, τον Σολάμνη'μορ τον έβρισκε πολύ συμπαθητικό. Αλλά τώρα ο Σολάμνης δεν ήταν εδώ: είχε πάει στο Εμπορικό Κέντρο πριν από τους υπόλοιπους, μαζί με τη Στρατάρχη, για να μιλήσουν στη Διοίκηση.

Τα οχήματα σταμάτησαν σ'ένα γκαράζ που ήταν, κατά κύριο λόγο, άδειο. Ο άνθρωπος που τα είχε οδηγήσει ως εδώ σταμάτησε επίσης το δίκυκλό του, αλλά δεν κατέβηκε από τη σέλα. «Θα περιμένετε,» τους είπε, «μέχρι να σας ειδοποιήσουν. Δε θα φύγετε.»

«Εντάξει,» του αποκρίθηκε η Κάρα, μια από τους Μικρούς Γίγαντες, έχοντας βγει από το όχημα της Μορτένκας'μορ μαζί με μερικούς άλλους.

Η μάγισσα καθόταν ακόμα μέσα, μη νιώθοντας καμια ιδιαίτερη επιθυμία να πατήσσει τα πόδια της ξανά σε έδαφος του Εμπορικού Κέντρου.

Αλλά ούτε μπορώ να μείνω κρυμμένη για πάντα, σκέφτηκε, κι ανάγκασε τον εαυτό της να βγει.

Ο άντρας επάνω στο δίκυκλο έβαλε πάλι τους τροχούς του σε κίνηση κι έφυγε, μπαίνοντας σ'ένα άνοιγμα στο βάθος του σκιερού γκαράζ. Δεν είχε και πολλά φώτα ο χώρος, και ήταν όλα τους ασθενικά. Ούτε κανένα παράθυρο είχε. Πρέπει να ήταν από εκείνα τα μέρη που βρίσκονταν βαθιά μέσα στα σπλάχνα του Εμπορικού Κέντρου, υπέθετε η Μορτένκας'μορ.

Οι Μικροί Γίγαντες περίμεναν, και μαζί τους περίμεναν κι άλλοι μισθοφόροι και μέλη συμμοριών που είχαν έρθει με τα υπόλοιπα πολεμικά οχήματα. Η Μορτένκα αισθανόταν έξω από τα νερά της με όλους αυτούς τους οπλισμένους ανθρώπους γύρω της. *Ακόμα*, ύστερα από τόσο καιρό που βρισκόταν μες στους στρατούς του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, αισθανόταν έξω από τα νερά της.

Παρότι ήταν κι εκείνη οπλισμένη.

Όχι και πολύ βαριά, βέβαια, αλλά φορούσε έναν αλεξίσφαιρο θώρακα και είχε ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο στη μέση της. Το πιστόλι ήταν τριπλής λειτουργίας: πυροβόλο, ενεργειακό, και εσωτερικών δονήσεων.

Ένας τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνισε· η Κάρα τον τράβηξε από τη ζώνη της και αποδέχτηκε την κλήση. «Μάλιστα, αρχηγέ,» είπε.

Η φωνή της Καρζένθα-Σολ ακούστηκε: «*Είστε μέσα στο Κέντρο, σωστά;*»

«Μάλιστα, αρχηγέ. Όλα φαίνονται εντάξει. Βρισκόμαστε σ'ένα γκαράζ χωρίς παράθυρα. Περιμένουμε και τους υπόλοιπους να έρθουν.»

Ο στρατός της Καρζένθα-Σολ συγκεντρώθηκε στο Εμπορικό Κέντρο με τρόπο που εκείνη ήλπιζε πως ήταν αρκετά κρυφός, ώστε να μη μαθευτεί η παρουσία του από πράκτορες του Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ύστερα συνάθροισε τους διοικητές της, και όσους άλλους ανθρώπους θεωρούσε σημαντικούς, σε μια αίθουσα για να συζητήσουν για τη στρατηγική τους. Ανάμεσα στους παρευρισκόμενους στεκόταν και η Μορτένκας'μορ. Ελάχιστοι κάθονταν.

Ήταν απόγευμα πλέον, και η Καρζένθα δεν ήξερε πόσο καιρό είχαν μέχρι την επίθεση από την Α' Κατωρίγια. Μπορεί να ξεκινούσε από ώρα σε ώρα. Η Κορίνα δεν είχε πει συγκεκριμένο χρόνο· είχε πει μόνο ότι θα γινόταν σύντομα.

Η Καρζένθα ρώτησε τη Μορτένκ'μορ πώς νόμιζε ότι μπορούσε να χρησιμοποιηθεί αποτελεσματικότερα η Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου εναντίον των εχθρών τους.

«Γνωρίζεις πώς λειτουργεί,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Πρέπει να τοποθετήσουμε τρεις αντίστροφους εστιαστές, με μέγιστη απόσταση πεντακοσίων μέτρων ανάμεσα στον καθένα–»

«Αυτά είναι όντως γνωστά,» τη διέκοψε η Καρζένθα-Σολ. «Σε ρωτάω πού νομίζεις ότι θα ήταν πιο αποτελεσματική η χρήση της μαγγανείας. Σε ποιο σημείο του Κέντρου.»

Ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς, που επίσης βρισκόταν στην αίθουσα, ατένιζε τη Μορτένκα με περιέργεια. Η μάγισσα αισθανόταν το βλέμμα του επάνω της, και δεν της άρεσε καθόλου. Καταλάβαινε ότι δεν την κοίταζε μόνο από ενδιαφέρον για την εφεύρεσή της. Την κοίταζε επειδή, πιθανώς, τη θυμόταν από τον καιρό που η Μορτένκα βρισκόταν εδώ. Είχαν περάσει χρόνια από τότε αλλά, ναι, μάλλον δεν την είχε ξεχάσει. Η Μορτένκα είχε κατηγορηθεί για κάποιες ζημιές που είχαν γίνει σε τεχνικούς εξοπλισμούς του Εμπορικού Κέντρου, και η Διοίκηση – ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς – είχε ειδοποιηθεί. Η φήμη της μάγισσας είχε αμαυρωθεί ύστερα από εκείνο το επεισόδιο. Κανείς δεν θα την ξαναήθελε να δουλέψει στο Εμπορικό Κέντρο. Κανείς δεν θα την εμπιστευόταν. Ο Άρνιλεκ'μορ, αναμφίβολα, αναρωτιόταν τώρα αν η Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου θα αποδεικνυόταν καταστροφική...

Η Μορτένκα, προσπαθώντας να αγνοήσει το βλέμμα του, είπε στη Στρατάρχη: «Εσύ αποφασίζεις τη θέση που επιθυμείς το αντιενεργειακό πεδίο να στηθεί. Εγώ απλά θα σου πω αν είναι εφικτό να γίνει εκεί όπου νομίζεις.»

«Συγγνώμη,» παρενέβη ο Άρνιλεκ'μορ μιλώντας στην Καρζένθα, «αυτό το αντιενεργειακό πεδίο που λέτε έχει ξαναχρησιμοποιηθεί;»

«Χρησιμοποιήθηκε στους πρόσφατους πολέμους,» του απάντησε εκείνη, «με πολύ καλά αποτελέσματα. Ιδιαίτερα στην αρχή, που οι εχθροί μας δεν ήξεραν τι είχαν να αντιμετωπίσουν και δεν καταλάβαιναν τι συνέβαινε.»

«Ο Χορονίκης δεν θα ξέρει;»

«Μπορεί ναι, μπορεί όχι. Μέχρι στιγμής, όλες οι πολεμικές συγκρούσεις έγιναν βόρεια του Ριγοπόταμου· η Α' Κατωρίγια είναι νότια, και ο Πολιτάρχης της ίσως να μη γνωρίζει για το αντιενεργειακό πεδίο. Για κάτι που έχουμε το οποίο αδρανοποιεί κάθε ενεργοβόρο εξοπλισμό – γιατί, φυσικά, δεν μπορεί να ξέρει τι ακριβώς είναι.»

Ο Άρνιλεκ'μορ λοξοκοίταξε τη Μορτένκα. «Είναι, ομολογουμένως, πρωτοποριακό...» Τη ρώτησε: «Το έχεις καταχωρήσει στη Συγκεντρωτική Ακαδημία Μαγικών Τεχνών;»

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνη, προσπαθώντας να μιλά όσο πιο ουδέτερα μπορούσε, παριστάνοντας πως δεν θυμόταν τι είχε συμβεί εδώ πριν από μερικά χρόνια. Αποκλείεται, βέβαια, ο Επιταχύς να πιστευε ότι η μνήμη της ήταν τόσο χάλια· και η Μορτένκα το καταλάβαινε αυτό, δεν ήταν ανόητη.

«Γιατί όχι;» τη ρώτησε, καχύποπτα.

«Δεν είχα χρόνο. Ήμουν απασχολημένη.»

Η καχυποψία βάθυνε στο βλέμμα και στην όψη του.

Η Καρζένθα-Σολ τού είπε: «Μην αμφιβάλλετε, Εντιμότατε» – αυτή ήταν η τυπική προσφώνηση για ένα μέλος της Διοίκησης – «ότι η μαγανεία λειτουργεί. Την έχουμε δοκιμάσει πολλές φορές. Μας έχει φέρει πολλές νίκες. Είναι αποτελεσματική.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Άρνιλεκ'μορ. «Αφού το λέτε, δεν έχω λόγο να μη σας πιστέψω. Θα ήθελα, όμως, να τη δοκιμάσω κι ο ίδιος, ει δυνατόν.»

«Δεν ξέρω αν έχουμε χρόνο για κάτι τέτοιο. Πρώτα, πρέπει να οργανώσουμε την άμυνά μας όσο το δυνατόν καλύτερα.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Δαμιανός Θιρκάλβω, ο Πρόμαχος του Εμπορικού Κέντρου. «Αυτό προέχει. Οι πειραματισμοί μπορούν να περιμένουν. Εφόσον το αντιενεργειακό πεδίο έχει δοκιμαστεί από εσάς και ξέρετε ότι λειτουργεί, εμένα μού φτάνει.»

«Είναι ο καλύτερος τρόπος για να στήσουμε ενέδρα στους μαχητές του Χορονίκη,» είπε η Καρζένθα. «Πρέπει να βρούμε μια περιοχή από την οποία θα περάσουν και να τοποθετήσουμε εκεί τις συσκευές για το ενεργειακό πεδίο. Μόλις μπει σε λειτουργία θα τους επιτεθούμε.»

«Ούτε τα δικά μας ενεργοβόρα μηχανήματα, όμως, θα δουλεύουν εκεί μέσα...»

«Πράγματι,» είπε η Καρζένθα· «αλλά εμείς θα ξέρουμε τι κάνουμε: αυτοί θα είναι αιφνιδιασμένοι. Επιπλέον, μπορούμε να χρησιμοποιούμε ενεργοβόρους εξοπλισμούς γύρω από το πεδίο. Ακόμα και τα ενεργειακά κανόνια μπορούν να βάλλουν από έξω προς τα μέσα.»

«Οι ριπές τους δεν απορροφώνται από το πεδίο;»

«Όχι.»

Ο Δαμιανός φάνηκε παραξενεμένος.

Η Μορτένκα'μορ εξήγησε: «Το αντιενεργειακό πεδίο μπλοκάρει την ενέργεια μέσα στους μηχανισμούς· δεν την εξαφανίζει.»

«Δηλαδή,» είπε ο Άρνιλεκ'μορ, «είναι κάτι σαν ένα διευρυμένο Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής;»

«Περίπου. Αλλά το Ξόρκι Ενεργειακής Συστολής μπορεί να μπλοκάρει οποιαδήποτε πηγή ή ροή ενέργειας. Η Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου μπλοκάρει μόνο μηχανισμούς που λειτουργούν με ενέργεια. Είναι φτιαγμένη βάσει άλλων αρχών και παραμέτρων.»

«Έχω την περιέργεια να τη μελετήσω...» είπε ο Άρνιλεκ'μορ.

Η Μορτένκα προτίμησε να μην απαντήσει σ'αυτό. *Πριν από μερικά χρόνια, ουσιαστικά μ'έδιωξες από εδώ – με οδηγησες να πάω να σκοτωθώ! – και τώρα μου ζητάς να σου μάθω τα μυστικά μου;* Το βλέμμα της δεν ήταν φιλικό.

Όχι πως, βέβαια, θα ήταν εύκολο ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς να μάθει τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου. Οι μαγγανείες και τα ξόρκια δεν μαθαίνονταν από τη μια στιγμή στην άλλη. Χρειάζόταν μια περίοδος μελέτης και εξάσκησης, ακόμα και για τους πιο έμπειρους και χαρισματικούς μάγους.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Δαμιανός Θιρκάλβω. «Το θέμα τώρα είναι να δούμε πώς μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το αντιενεργειακό πεδίο. Πού μας συμφέρει να το στήσουμε. Στις αποβάθρες, ίσως;» Πατώντας ένα κουμπί στο πληκτρολόγιο επάνω στο τραπέζι, έκανε το ολόγραμμα του χάρτη του Εμπορικού Κέντρου να περιστραφεί και να επικεντρωθεί στα λιμάνια του. «Είναι πολλά τα μέρη που μπορεί να πλησιάσουν τα σκάφη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Έχουμε εκατόν-είκοσι χιλιόμετρα λιμάνια να προστατέψουμε.» Έδειξε την περιοχή στο ολόγραμμα με μια κίνηση του χεριού του.

«Ποια είναι τα πιο πιθανά σημεία που μπορεί οι μαχητές του Χορονίκη να χρησιμοποιήσουν για απόβαση;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ.

Ο Δαμιανός μόρφασε. «Όλα τα σημεία είναι πιθανά. Όλα τα σημεία με μεγάλες αποβάθρες, τουλάχιστον. Και δεν είναι δύο ή τρία.»

«Επομένως,» είπε η Καρζένθα, «θα πρέπει να τους περιμένουμε να έρθουν μέσα προτού στήσουμε την παγίδα μας. Θα πρέπει να τους αφήσουμε να κάνουν απόβαση.»

«Να εισβάλουν στο Εμπορικό Κέντρο χωρίς αντίσταση!;» πετάχτηκε ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλός, όπως και η Κλόντια Εύδημητη.

«Θα υπάρξει αντίσταση,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. «Αν δεν υπάρξει, αυτό θα τους βάλει σε υποψίες. Και δεν θέλουμε να μπουν σε υποψίες.»

«Μας προτείνετε, δηλαδή, να τους αφήσουμε να τσακίσουν τους φύλακές μας στα λιμάνια;»

«Οι φύλακές σας στα λιμάνια θα τους χτυπήσουν όσο πιο δυνατά μπορούν και, μετά, θα υποχωρήσουν. Οι μαχητές του Χορονίκη αναμφίβολα ακριβώς αυτό θα περιμένουν. Θα νομίζουν ότι η επίθεσή τους είναι αιφνίδια, επομένως μια τέτοια αντίδραση από εσάς θα είναι και η αναμενόμενη στο μυαλό τους.»

«Σωστό αυτό που λέει η Στρατάρχης,» συμφώνησε ο Δαμιανός.

«Μα,» είπε η Κλόντια, «δεν υποτίθεται πως ο στρατός από τη Β' Ανωρίγια ήρθε για να μας βοηθήσει να υπερασπιστούμε το Κέντρο; Αν αφήσετε τους εχθρούς να εισβάλουν, έχουμε χαθεί!»

«Δεν έχετε χαθεί,» τη διαβεβαίωσε η Καρζένθα. «Ορισμένες φορές πρέπει να επιτρέψεις στον εχθρό σου μια μικρή νίκη προκειμένου να έχεις, ύστερα, μια πολύ μεγαλύτερη νίκη εσύ.»

Ο Δαμιανός ένευσε. «Ναι. Άσ' τους να έρθουν, να μπουν μέσα στο Κέντρο, και μόλις είναι εδώ θα έχουν πέσει στα δίχτυα μας. Θα αιφνιδιάσουμε εμείς αυτούς – πράγμα που αποκλείεται να περιμένουν. Είτε χρησιμοποιήσουμε το αντιενεργειακό πεδίο είτε όχι, θα είμαστε σε πλεονεκτική θέση.»

«Τα λιμάνια, όμως, θα έχουν εν τω μεταξύ καταστραφεί, Δαμιανέ!» είπε ο Φιλοχάρης. «Τόσες ζημιές θα έχουν γίνει!»

«Οι ζημιές,» παρενέβη η Καρζένθα, «είναι αναπόφευκτες. Ο σκοπός μας είναι η νίκη. Επιπλέον, έχετε κατά νου πως ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας δεν στέλνει εδώ τους στρατούς του για να διαλύσουν τα πάντα, ούτε για να λεηλατήσουν. Τους στέλνει για να κυριεύσει το Κέντρο και να μπορεί να το χρησιμοποιήσει προς όφελός του, αποκλείοντας συγχρόνως τη Β' Ανωρίγια Συνοικία από αυτό. Αν το καταστρέψει δεν θα έχει καμία χρησιμότητα για εκείνον.»

«Θέλετε να πείτε ότι δεν θα γίνουν λεηλασίες; Αποκλείεται!»

«Ορισμένες λεηλασίες, προφανώς, θα γίνουν, όπως πάντα σε τέτοιες περιστάσεις. Είπαμε – κάποιες ζημιές είναι αναπόφευκτες. Σκοπός μας είναι η νίκη, κύριε Μορκεράνθω.»

Του Φιλοχάρη δεν του άρεσε αυτή η στρατηγική – ήταν καταφανές – αλλά τελικά αναγκάστηκε να την αποδεχτεί αφού και ο Δαμιανός Θιρκάλβω συμφωνούσε, ο οποίος ήταν, άλλωστε, Πρόμαχος του Εμπορικού Κέντρου. Όλα τούτα ενέπιπταν στη δικαιοδοσία του.

Η Μορτένκα, ωστόσο, δεν τον θυμόταν από παλιά. Δεν είχε έρθει σε επαφή με τον Πρόμαχο του Εμπορικού Κέντρου όσο ήταν εδώ, ούτε την είχε απασχολήσει ποιος κατείχε τη συγκεκριμένη θέση τότε. Ήταν ο ίδιος; Ή ο Δαμιανός Θιρκάλβω ήταν καινούργιος; Η Μορτένκα δεν νόμιζε ότι το βλέμμα του την αναγνώριζε.

Αλλά ούτε και τα βλέμματα του Φιλοχάρη Μορκεράνθω και της Κλόντια Εύδητης φαινόταν να την αναγνωρίζουν. Αυτά τα δύο μέλη της Διοίκησης δεν είχαν ασχοληθεί μαζί της, εκείνο τον καιρό που η Μορτένκα είχε φτάσει στα πρόθυρα της αυτοκτονίας.

Αφού οι σχεδιασμοί της άμυνας του Εμπορικού Κέντρου (προσωρινά) τελείωσαν, αφού είχαν παρθεί οι βασικές αποφάσεις για το πώς θα αντιμετωπιζόταν η επίθεση από την Α' Κατωρίγια Συνοικία, οι μαχητές της Καρζένθα-Σολ (μισθοφόροι και συμμορίτες) φιλοξενήθηκαν σε χώρους του Εμπορικού Κέντρου που δεν χρειαζόνταν για τίποτε άλλο και που ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω και ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς συμφωνούσαν ότι ήταν αρκετά κρυφοί – κανένας ανεπιθύμητος δεν θα έβρισκε τους ενοίκους, για ένα λογικό χρονικό διάστημα.

Οι περισσότεροι από αυτούς τους χώρους ήταν στα ενδότερα του Εμπορικού Κέντρου. Ελάχιστοι είχαν παράθυρα. Ελάχιστοι είχαν ακό-

μα και φεγγίτες. Ήταν, κατά κύριο λόγο, σκοτεινοί. Φωτίζονταν μόνο από τεχνητά φώτα.

Το δωμάτιο που παραχωρήθηκε στη Μορτένκα'μορ είχε έναν φεγγίτη ψηλά σ'έναν τοίχο, και λίγο από το φως της νύχτας ερχόταν τώρα από εκεί. Τόσο λίγο που ήταν ανούσιο. Τουλάχιστον, όμως, η μάγισσα ήταν μόνη· δεν μοιραζόταν τον χώρο με κανέναν άλλο.

Πάτησε τον διακόπτη πλάι στην πόρτα, ανάβοντας τη λάμπα στο ταβάνι, για να διαπιστώσει αμέσως ότι τρεμόπαιζε νευρικά. Ενοχλητικά. Τι πρόβλημα είχε; Η Μορτένκα μουρμούρισε ένα Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως, στρέφοντας το μυαλό της επάνω της, και κατάλαβε τι έφταιγε. Ένα συγκεκριμένο σημείο υπολειτουργούσε· πρέπει να είχε πιάσει σκόνη και υγρασία. Η μάγισσα έσβησε το φως, φόρεσε ένα ζευγάρι γυαλιά, έκανε ένα Ξόρκι Νυκτερινής Οράσεως επάνω τους, κι άρχισε να βλέπει τα πάντα σε αποχρώσεις του μοβ. Ανέβηκε σε μια καρέκλα και, τεντώνοντας τα χέρια της, ξεβίδωσε τη λάμπα και την υποδοχή από πίσω· και, έχοντας ήδη βάλει ένα ζευγάρι λεπτά γάντια, καθάρισε τα σημεία που είχαν γεμίσει σκόνη και υγρασία. Ύστερα συναρμολόγησε πάλι τον μηχανισμό και κατέβηκε από την καρέκλα. Πάτησε τον διακόπτη στον τοίχο και–

–φως.

Σταθερό φως.

Έβγαλε τα γυαλιά της, έβγαλε τα γάντια της.

Πήγε στο μπάνιο, να δει αν θα μπορούσε να κάνει ένα ντους. Αφού άφησε το νερό να τρέξει για λίγο – για να φύγει το χώμα – νόμιζε ότι αυτό θα ήταν όντως εφικτό. Έδεσε τα μαύρα, μακριά μαλλιά της κότσο, σφιχτά, για να μην τα βρέξει, και, αφού έβαλε το νερό να ζεσταθεί, πλύθηκε.

Μετά κάθισε στο κρεβάτι της, μισοξαπλωμένη, μ'ένα μυθιστόρημα στο χέρι – *Τρεις και Τρεις Ψυχές στους Δρόμους* – προσπαθώντας να χαλαρώσει. Αλλά δεν μπορούσε. Ίσως να έφταιγαν οι απόμακροι θόρυβοι που έφταναν στο δωμάτιό της από τους άλλους χώρους γύρω του – ήχοι από τους υπόλοιπους ανθρώπους του στρατού της Καρζένθα-Σολ. Ίσως να έφταιγε το ενοχλητικό *χρ-χρρρρρρ-χρρ* του όχι και τόσο καλού συστήματος θέρμανσης. Ή ίσως να έφταιγε το γεγονός ότι

η Μορτένκα βρισκόταν πάλι εδώ, σ'ετούτο το καταραμένο Εμπορικό Κέντρο.

Δεν της άρεσε που βρισκόταν εδώ.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και φόρεσε τα παπούτσια της. Φόρεσε το σακάκι της και βγήκε απ'το δωμάτιο. Παρότι διάφοροι ήχοι αντηχούσαν, ο διάδρομος ήταν άδειος. Η ακουστική του μέρους ήταν απλά έτσι όπως ήταν.

Η Μορτένκα βάδισε, βλέποντας δωμάτια και αίθουσες όπου φιλοξενούνταν οι μαχητές του στρατού της Καρζένθα-Σολ. Πρόσεξε μια μικρή πόρτα μισάνοιχτη, από την οποία ερχόταν χαμηλό φως. Την είχε δει και πριν, όταν τους έφεραν στους χώρους διαμονής οι άνθρωποι της Διοίκησης. Ήταν ανοιχτή τότε, και η Μορτένκα νόμιζε ότι μέσα είχε διακρίνει ένα στενόχωρο μπαρ που δεν πρέπει να λειτουργούσε πλέον: πρέπει να ήταν κλειστό.

Τώρα, πλησίασε την πόρτα και την έσπρωξε κοιτάζοντας πέρα από το κατώφλι της. Ήταν, πράγματι, μπαρ, και στο ένα από τα τρία ψηλά σκαμνιά του πάγκου καθόταν ο Σολάμνης'μορ. Μπροστά του ήταν ένα ποτήρι κι ένα μπουκάλι που, από την ετικέτα επάνω του, φαινόταν να περιέχει *τάο βις* – εκείνο το ποτό που εισαγόταν από τη διάσταση της Σάρντλι.

«Μορτένκα...» είπε ο Σολάμνης, αρχικά ξαφνιασμένος. Ύστερα χαμογέλασε. «Δες τι έχει εδώ.» Άγγιξε το μπουκάλι. «*Τάο βις*. Κρυμμένοι θησαυροί, ε; Αναρωτιέμαι από πότε να ήταν ξεχασμένο σε τούτο το μέρος.» Γέλασε. «Θέλεις;»

Η Μορτένκα μειδίασε και, μπαίνοντας, έκλεισε την πόρτα πίσω της: καλύτερα να μην ερχόταν κανείς άλλος, σκέφτηκε. «Ναι: γιατί όχι;»

Ο Σολάμνης πήρε ένα ποτήρι πίσω από τον πάγκο του μπαρ και της το γέμισε. Η Μορτένκα κάθισε στο σκαμνί δίπλα του και δοκίμασε το βαθυκόκκινο ποτό, νιώθοντας το στόμα της να γλυκαίνεται.

«Καλό, ε;» είπε ο Σολάμνης.

Εκείνη ένευσε. «Έχει κι άλλα πράγματα εδώ;»

«Πέντ' έξι μπουκάλια ακόμα. Όχι *τάο βις*.»

«Τι ήταν παλιά αυτό το μέρος όπου μας φιλοξενούν; Φυλακές; Είμαστε στο μπαρ φυλακών;»

Ο Σολάμνης γέλασε. «Δε νομίζω να ήταν φυλακές, Μορτένκα. Μάλλον χώροι για υπαλλήλους που δεν χρησιμοποιούνται πλέον γιατί είναι πολύ ανήλικοι.»

«Ναι, μάλλον,» συμφώνησε η Μορτένκα'μορ πίνοντας ακόμα μια γουλιά *τάο βις*.

«Σ'ενοχλεί κάτι εδώ;»

Τον κοίταξε με επιφύλαξη. «Τι να με ενοχλεί;»

«Απλώς μου φαίνεσαι κάπως... πιο παρατηρητική,» μόρφασε ο Σολάμνης. «Εννοώ από πριν. Από τότε που μιλούσαμε με τους άλλους για να εκπονήσουμε στρατηγική για την άμυνα του Κέντρου.»

Η Μορτένκα δεν είχε πει σε κανέναν ότι παλιότερα εργαζόταν εδώ. Κούνησε το κεφάλι. «Όχι· τίποτα δε μ'ενοχλεί.»

Υστερα από μερικές στιγμές σιγής – μερικές στιγμές κατά τις οποίες η Μορτένκα αναρωτιόταν αν την είχε πιστέψει – ο Σολάμνης'μορ τη ρώτησε: «Είναι εύκολο κανείς να μάθει τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου;»

«Θα ήθελες να τη μάθεις;»

«Ομολογώ πως ναι, είμαι περίεργος.»

Η Μορτένκα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είναι πιο δύσκολη από οποιαδήποτε άλλη μαγγανεία, Σολάμνη.»

«Με τη βοήθεια καλής δασκάλας ή χωρίς;»

Η Μορτένκα μειδίασε, αβέβαιη σχετικά με το αν τη φλέρταρε. «Μια καλή δασκάλα θα μπορούσε να σε βοηθήσει,» του είπε.

Ο Σολάμνης τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Αλλά, υποθέτω, δεν έχουμε χρόνο μέχρι να ξεκινήσει η επίθεση εναντίον του Κέντρου· η αρχηγός λέει πως την περιμένουμε από ώρα σε ώρα.»

«Θα μπορούσαμε να κάνουμε την αρχή...» του είπε η Μορτένκα υψώνοντας το ένα της φρύδι πάνω στο κατάλευκο πρόσωπό της.

«Σοβαρά;»

«Σοβαρά.» Ήπια ακόμα μια γουλιά *τάο βις*.

Και ο Σολάμνης ήπια. «Το να την εφεύρεις, όμως, σίγουρα θα ήταν δύσκολο...» είπε, παρατηρώντας τη Μορτένκα.

Εκείνη αισθάνθηκε αμήχανα ξαφνικά. Εξακολουθούσε να τη φλερτάρει; «Είχε τις δυσκολίες της,» παραδέχτηκε.

«Χρειάστηκες χρόνο; Πώς σου ήρθε η ιδέα;»

«...Με το ένα και με το άλλο,» κόμπιασε η Μορτένκα. Δε μπορεί να συνέχιζε να τη φλερτάρει. Τι ήθελε από εκείνη;

«Η Κορίνα, σωστά;»

Η Μορτένκα έσμιξε τα χείλη. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Σολάμνης'μορ τής μιλούσε για την Κορίνα. *Προσπαθεί να μάθει γι'αυτήν μέσα από εμένα!* σκέφτηκε, θυμωμένη. *Γιατί δεν προσπαθεί, καλύτερα, να μάθει γι'αυτήν ρωτώντας την αρχηγό του; Ή τον Ανθοτέχνη; Η Κορίνα έχει άμεσες επαφές μαζί τους. Περισσότερες απ'ό,τι μαζί μου τελευταία.*

Τα μάτια του Σολάμνη την παρατηρούσαν. «Ήταν η Κορίνα, έτσι; Αυτή σε βοήθησε κάπως να εφεύρεις τη μαγγανεία...»

«Γιατί, νομίζεις ότι δεν θα μπορούσα να την είχα εφεύρει μόνη μου;» έκανε απότομα η Μορτένκα.

«Συγνώμη, δεν ήθελα να υπονοήσω... οτιδήποτε. Απλώς... η Κορίνα σ'έφερε σ'εμάς, και...»

«Δε με θεωρείς αξιόπιστη.»

«Κάθε άλλο. Μας έχεις βοηθήσει περισσότερο από ανθρώπους που ήξερα χρόνια. Απλώς είμαι περίεργος, Μορτένκα. Αυτό είναι όλο. Δε σου κάνω ανάκριση, μα τον Κρόνο! Δε θα σου έκανα ποτέ ανάκριση. Ειλικρινά.» Χτύπησε ελαφρά το ποτήρι του πάνω στο δικό της το ο-ποίο, επί του παρόντος, ήταν ακουμπισμένο στον πάγκο του μπαρ. Ένα ελαφρύ κλικ. Ο Σολάμνης ήπιε.

Η Μορτένκα σκέφτηκε για μερικές στιγμές τη συμπεριφορά του. Ύστερα ήπιε κι εκείνη. «Ναι,» του είπε, έχοντας αποφασίσει πως οι προθέσεις του δεν ήταν κακόβουλες, «η Κορίνα με βοήθησε. Όπως καταλαβαίνεις, δεν είναι... μια συνηθισμένη μαγγανεία. Δεν είναι κάτι που εύκολα το φτιάχνεις.»

Ο Σολάμνης ένευσε.

«Αλλά γίνεται να τη μάθεις όπως κάθε άλλη μαγγανεία,» συνέχισε η Μορτένκα. «Δεν έχει τίποτα το ιδιαίτερο.»

«Τι βοήθεια ακριβώς σου πρόσφερε η Κορίνα;»

Τι βοήθεια;... Ήταν τόσο παράξενο το πώς είχαν γίνει όλα αυτά, μα τον Κρόνο! «Δε θα με πίστευες, Σολάμνη.»

«Δεν είμαι τόσο δύσπιστος.»

Η Μορτένκα αναστέναξε. Θα ήθελε η Κορίνα να του τα πει αυτά, ή θα θύμωνε μαζί της;

Η όψη του μαρτυρούσε ότι την περίμενε να συνεχίσει, να του εξηγήσει. Ήταν περίεργος. Και την έβλεπε φιλικά – ίσως περισσότερο από φιλικά – δεν υπήρχε αμφιβολία. Και η Μορτένκα τον έβρισκε συμπαθητικό, λιγνός σαν σπαθί όπως ήταν, με χρυσαφί δέρμα σαν ηλιακές ανταύγειες, και μακριά καστανά, σγουρά μαλλιά.

Αν η Κορίνα ήθελε να το κρατήσω μυστικό, έπρεπε να μου το είχε ζητήσει. Και δεν μου το ζήτησε. Ίσως επειδή καταλάβαινε ότι κανείς δεν θα πίστευε τη Μορτένκα ούτως ή άλλως. Απλά θα έμοιαζε ύποπτη, ή τρελή.

«Η Κορίνα είναι θυγατέρα της Πόλης, Σολάμνη. Είναι αλήθεια, δεν είναι ψέμα.»

Ο μάγος την κοίταζε συλλογισμένα.

«Είναι όντως θυγατέρα της Πόλης,» τόνισε ξανά η Μορτένκα: «δίχως αμφιβολία.»

«Ας πούμε ότι είναι. Και λοιπόν;»

Η Μορτένκα γέλασε κοφτά. «Είπες ότι δεν είσαι δύσπιστος.»

«Μαζί σου. Όχι με την Κορίνα.»

«Μαζί μου είσαι τώρα. Και σου λέω – η Κορίνα είναι θυγατέρα της Πόλης.»

Ο Σολάμνης ήπια *τάο βις*. «Και επειδή είναι θυγατέρα της Πόλης; Τι σχέση μπορεί να έχει αυτό με μια καινούργια μαγγανεία; Είναι και μάγισσα;»

Η Μορτένκα κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι μάγισσα. Όχι απ'όσο ξέρω, τουλάχιστον. Αλλά με οδήγησε προς τον σωστό δρόμο για να φτιάξω τη μαγγανεία. Μου έγραψε κάποια πράγματα σ'ένα χαρτί, αρχικά. Πληκτρολόγησε και κάποια άλλα στοιχεία στην οθόνη ενός υπολογιστικού συστήματος. Όλ' αυτά, όμως, ήταν το ξεκίνημα μόνο. Της είπα ότι δεν μπορούσα να καταλάβω ακριβώς, ότι χρειάζονται περισσότερες πληροφορίες. Δεν ήταν εύκολο εκείνο που μου ζητούσε.»

«Η Κορίνα από πού είχε πάρει αυτά τα στοιχεία;»

«Κι εγώ το ίδιο αναρωτιόμουν.» Η Μορτένκα τελείωσε το *τάο βις* της και γέμισε ξανά το ποτήρι. Το Σάρντλιο ποτό ήταν πολύ γλυκό και εθιστικό για να μην το ξαναγεμίσει. «Ήταν σαν η Κορίνα να τα ανακαλούσε από τη μνήμη της.»

«Μα είπες ότι δεν είναι μάγισσα...»

«Δεν είναι. Δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν αυτά που έγραφε· η ίδια μου το είπε. Απλώς ήξερε πού, ίσως, μπορούσαν να με οδηγήσουν.»

«Στην εφεύρεση της Μαγγανείας Αντιενεργειακού Πεδίου...»

«Ναι.» Η Μορτένκα ήπιε.

«Και μετά τι έγινε;»

«Είναι πολύ παράξενο αυτό που θ'ακούσεις. Θα νομίσεις ότι είμαι τρελή.»

«Μ'αρέσουν οι τρελοί άνθρωποι.»

Η Μορτένκα μειδίασε. «Σε προειδοποίησα, πάντως...» Και συνέχισε: «Η Κορίνα μού ζήτησε να κάνουμε μια βόλτα, και να βαδίζω πάντα δίπλα της, πάντα εκεί όπου πήγαινε εκείνη. Συμφώνησα, αν και παραξενεμένη – αδυνατώντας να καταλάβω τι σχέση μπορεί να είχε αυτό με τη μαγγανεία που ήθελε να εφεύρω. Την ακολούθησα μες στους δρόμους, και περπατήσαμε για κάμποση ώρα, ενώ εκείνη κρατούσε ένα φυλαχτό και το κοίταζε κάπου-κάπου σαν... σαν να ήταν χάρτης,» ανασήκωσε τον έναν ώμο η Μορτένκα.

«Χάρτης;»

«Ναι, αλλά ήταν ένα απλό κόσμημα με κάτι χαράγματα επάνω: τίποτα το σπουδαίο. Σου λέω, είναι παράξενη η υπόθεση. Όλες οι υποθέσεις με τις θυγατέρες της Πόλης είναι παράξενες, όμως αυτή η συγκεκριμένη παραείναι.

»Σε κάποια στιγμή, ενώ βρισκόμασταν πάνω σε μια ψηλή γέφυρα, σφυροκοπημένες από τον άνεμο, η Κορίνα σταμάτησε απότομα, απροειδοποίητα, και άρπαξε τα χέρια μου με τα δικά της. 'Μη φοβηθείς, Μορτένκα,' μου είπε· 'μη φοβηθείς ό,τι κι αν νιώσεις.' Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια της κι αισθάνθηκα μια τρομερή δύναμη με αρπάζει και να με διατρέχει. Ήταν... ήταν σαν κάτι που βρίσκεται παντού γύρω σου και μέσα σου συγχρόνως. Κάτι που σε κάνει να καταλαβαίνεις ότι... το σώμα σου είναι παραίσθηση, Σολάμνη, ότι δεν υπάρχει πραγματικά. Ούτε αυτό ούτε ο κόσμος ολόκληρος.»

Ο Σολάμνης'μορ την άκουγε συνοφρυωμένος. «Δεν είχες πιει τίποτα περίεργο, έτσι;»

Η Μορτένκα γέλασε, καταλαβαίνοντας ότι καλοπροαίρετα αστειευόταν. «Μόνο νερό,» του είπε. «Και μέσα σ'αυτό το παράξενο χάος που βρέθηκα,» συνέχισε, «υπήρχε μονάχα ένα σημείο αναφοράς για εμένα: η Κορίνα. Και άκουγα τη φωνή της μέσα στο κεφάλι μου – αν και δεν

είχα κεφάλι ακριβώς... 'Μείνε μαζί μου, Μορτένκα,' μου είπε. 'Μαζί μου, και να παρατηρείς εκεί που θα πάμε. Θα δεις... θα καταλάβεις...' Αυτά μού είπε, και την ακολούθησα. Όχι, δηλαδή, πως μπορούσα και να μην την ακολουθήσω. Με τραβούσε, ουσιαστικά. Με παρέσερνε. Ο κόσμος δεν ήταν σταθερός γύρω μας πλέον, Σολάμνη. Είχαμε φύγει από εκείνη τη γέφυρα και ταξιδεύαμε μέσα σε *σχηματισμούς* και όψεις της Ρελκάμνια παρουσιάζονταν ξαφνικά και χάνονταν πάλι, σαν φωτογραφίες που ξεφυλλίζεις μπροστά σου.» Αισθανόταν τις τρίχες της να ορθώνονται καθώς τα θυμόταν όλα ξανά. «Ήταν, όντως, λες κι έχεις πάρει κάποιο παραισθησιογόνο· αλλά δεν είχα πάρει κανένα παραισθησιογόνο. Εκτός αν το παραισθησιογόνο ήταν η ίδια η Κορίνα...

»Είχα την εντύπωση πως πλοηγούμασταν μέσα στον *χρόνο*, πως πηγαίναμε σε άλλες εποχές της Ρελκάμνια. Η Κορίνα με οδήγησε σ'ένα εργαστήριο όπου δύο μάγισσες κι ένας μάγος εργάζονταν εντατικά, κάνοντας δοκιμές με μηχανισμούς και με ξόρκια. Ήταν όλοι τους του τάγματος των Τεχνομαθών· το καταλάβαινα.

»'Πού είμαστε;' προσπάθησα να ρωτήσω την Κορίνα, και νόμιζα πως δεν με άκουσε, γιατί ούτε εγώ με άκουσα· δεν είχα στόμα για να μιλήσω. Αλλά τα λόγια μου, κάπως, έφτασαν στην Κορίνα, η οποία μου απάντησε ότι ήμασταν στο μέρος όπου θα φτιαχνόταν – *θα φτιαχνόταν*, σαν να αναφερόταν στο μέλλον – η Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου, αν τίποτα δεν άλλαζε. 'Δες πώς τη φτιάχνουν, Μορτένκα,' μου είπε. 'Δες, προσεχτικά. Στρέψε όλη σου την προσοχή επάνω τους.' Και το έκανα. Τι άλλο να είχα κάνει; Παρότι ήμουν τρομαγμένη (το παραδέχομαι), αυτό που αντίκριζα μου είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Οι τρεις μάγοι μπροστά μου – που εγώ τούς έβλεπα αλλά αυτοί δεν μπορούσαν να με δουν – βρίσκονταν κοντά σε μια μεγάλη ανακάλυψη! Και ο χρόνος ήταν... δεν ήταν σταθερός. Ήταν... Θα μπορούσες να πεις ότι ήταν υποκειμενικός. Όπως γυρίζεις αποθηκευμένες εικόνες. Η Κορίνα με οδηγούσε, μου έδειχνε αυτά που έπρεπε να δω. Και άρχισα να καταλαβαίνω πώς γινόταν η εφεύρεση της μαγγανείας. Ποιες μεθόδους και αρχές χρησιμοποιούσαν οι μάγοι. Τους είδα να τη βάζουν σε λειτουργία.

»'Λοιπόν;' με ρώτησε η Κορίνα. 'Θα μπορούσες να κάνεις το ίδιο;' Και απάντησα ότι, ναι, μάλλον θα μπορούσα, αν είχα στη διάθεσή μου τους

κατάλληλους εξοπλισμούς. “Έχεις αρκετά λεφτά για να τους αγοράσεις,” μου είπε η Κορίνα, και δεν είχε άδικο.

»Μετά αισθάνθηκα ρεύματα να μας τραβάνε, λες και κολυμπούσαμε στη Μεγάλη Θάλασσα ή στον Ριγοπόταμο. Εικόνες παρουσιάζονταν κι εξαφανίζονταν διαστρεβλωμένες μπροστά μας. Και *σχηματισμοί*, τόσο παράξενοι σχηματισμοί, Σολάμνη... Μη με κοιτάξεις έτσι, γαμώτο!» του είπε γελώντας. «Δε σε κοροϊδεύω.»

«Δεν είπα ότι με κοροϊδεύεις.»

«Το λένε τα μάτια σου!» Τον έσπρωξε ελαφρά, από το μπράτσο.

«Είναι πολύ παράξενα όλ’ αυτά, Μορτένκα. Πες μου τι έγινε μετά.»

«Επιστρέψαμε στη γέφυρα όπου είχαμε εξαφανιστεί. Και, τ’ορκίζομαι, δεν είχε περάσει παραπάνω από ένα τέταρτο! Η Κορίνα με ρώτησε αν τώρα μπορούσα να φτιάξω τη μαγγανεία, κι έμοιαζε κουρασμένη, εξουθενωμένη ίσως από το ταξίδι μας. Της απάντησα ότι, ναι, μπορούσα να προσπαθήσω να αντιγράψω τις μεθόδους που είχα δει. Και της ζήτησα να μου πει τι ακριβώς ήταν αυτό που μου είχε δείξει. Πού είχαμε πάει; Πώς;

»Το μόνο που μου αποκρίθηκε ξέρεις τι ήταν;» Η Μορτένκα έκανε μια παύση, για να πει *τάο βις*.

Ο Σολάμνης την παρατηρούσε, πίνοντας κι εκείνος, έχοντας ξαναγεμίσει το ποτήρι του πριν από λίγο.

«Μου είπε: ‘Θα προλάβεις το μέλλον, Μορτένκα. Αυτά που είδες ήταν ένα όνειρο της Ρελκάμνια.’» Και, γι’ακόμα μια φορά, αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται καθώς το θυμόταν. Να ορθώνονται όπως και τότε είχαν ορθωθεί.

«Και, ακολουθώντας τις οδηγίες από αυτό το... όνειρο, εφηύρες τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου;»

Η Μορτένκα κατένευσε.

Ο Σολάμνης έμεινε σιωπηλός, προβληματισμένος ίσως.

«Το ξέρω,» είπε η Μορτένκα, «ήταν σαν κλεψιά. Σαν να τους έκλεψα την εφεύρεσή τους.»

«Όχι, δεν...» κόμπιασε ο Σολάμνης.

«Αλλά ήταν ένα *όνειρο*, όπως είπες. Μπορείς να κλέψεις κάτι μέσα από ένα όνειρο; Είναι όντως κλεψιά;»

«Δεν ξέρω τι ήταν αυτό που σου έδειξε η Κορίνα, Μορτένκα. Δε μπορώ καν να υποθέσω. Μοιάζει με απάτη· αλλά, αν ήταν απάτη, αποκλείεται να σε οδηγούσε σε μια τέτοια εφεύρεση.»

«Ναι, ακριβώς. Δεν ήταν απάτη.»

«Έχεις δίκιο,» της είπε ο Σολάμνης: «είναι πολύ παράξενο για να το πιστέψει κανείς.»

«Εσύ δεν με πιστεύεις;» Το ήξερε πως την πίστευε· το έβλεπε στην όψη του.

«Σε πιστεύω. Αλλά κανείς άλλος δεν θα σε πίστευε. Καλύτερα να μην το πεις στον κύριο Επιταχύ.»

Η Μορτένκα γέλασε. «Είσαι σοβαρός; Ούτε κατά διάνοια δεν θα το έλεγα σ' αυτόν!»

Ο Σολάμνης ένευσε, εγκρίνοντας προφανώς την απάντησή της.

«Θες ακόμα να κάνουμε την αρχή;» τον ρώτησε η Μορτένκα.

Ο Σολάμνης συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας.

«Μου ζήτησες να σου διδάξω τη μαγγανεία...»

Ο Σολάμνης κατάλαβε. «Ναι, θα το ήθελα.»

Παίρνοντας τα δύο ποτήρια και το μπουκάλι με το *τάο βις*, πήγαν στο δωμάτιό της. Αλλά δεν ασχολήθηκαν με τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου· έκαναν έρωτα επάνω στο κρεβάτι. Το μόνο που χρειάστηκε για να γίνει η αρχή ήταν τα σώματά τους ν' ακουμπήσουν· και η Μορτένκα δεν ήταν βέβαιη αν εκείνη έγειρε πρώτη επάνω στον Σολάμνη ή αν εκείνος έγειρε επάνω της. Δεν είχε σημασία. Διαπίστωσε ότι το σώμα της ήταν πολύ πεινασμένο για το δικό του. Τον καβάλησε, αργά, ρυθμικά, ενώ ήταν καθισμένος στο κρεβάτι και τα ρούχα τους ήταν ριγμένα ολόγυρα. Αισθανόταν τόσο καλά που είχε κάποιον κοντά της, μέσα της... Τον έσφιξε στην αγκαλιά της, επάνω στα στήθη της.

Μετά, ενώ ήταν ξαπλωμένοι τεμπέλικα στο κρεβάτι και μοιράζονταν το μπουκάλι με το *τάο βις*, τον ρώτησε αν τώρα έπρεπε να φοβάται ότι καμια άλλη γυναίκα θα την κυνηγούσε να τη σκοτώσει: κάποια μισθοφόρος, ίσως, πολύ πιο ειδικευμένη στα όπλα από εκείνη. Ο Σολάμνης της είπε: «Ήμουν παντρεμένος πριν από δέκα χρόνια. Αλλά δεν είναι πια ζωντανή.»

«Λυπάμαι,» αποκρίθηκε η Μορτένκα, και δεν τον ρώτησε πώς η γυναίκα του είχε σκοτωθεί.

«Από τότε, τίποτα το πολύ μόνιμο. Τίποτα που θα σε κυνηγούσε.»

«Ωραία,» είπε η Μορτένκα. «Μπορούμε να το ξανακάνουμε αυτό κάποτε, λοιπόν.»

«Κάποτε;»

Γέλασε. «Μην είσαι βιαστικός!»

«Μου είχες υποσχεθεί κάτι για μια μαγγανεία...»

«Είναι αργά πλέον, δεν είναι;» Κοίταξε το ρολόι στον καρπό της, ανάβοντας το φωτάκι της μικρής οθόνης του, γιατί κανένα άλλο φως δεν ήταν αναμμένο στο δωμάτιο και αυτό που ερχόταν από τον φεγγίτη δεν ήταν αρκετό για να δεις τίποτα περισσότερο από σκιερές φιγούρες. «Ναι, είναι πολύ αργά.»

Μετά, μόνο το *χρ-χρρρρρρ-χρρρ* του συστήματος θέρμανσης ακουγόταν μες στο σκοτάδι, αλλά κανείς από τους δυο τους δεν το άκουγε καθώς ήρεμα κοιμόνταν.

/19\

Μια συμφωνία οριστικοποιείται, η Άνμα έχει υποψίες, οι μισθοφόροι περιμένουν και συγχρόνως διασκεδάζουν, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος μιλά για νίκη, και η Νορέλτα-Βορ συνεχίζει την αναζήτησή της...

Αφού ο Όρπεκαλ-Λάντι έφυγε από τον Βαθύρριζο, εκείνο το απόγευμα που είχαν συζητήσει με τον Βόρκεραμ-Βορ, ο αρχηγός των Εκλεκτών μίλησε με τους μισθοφόρους του και με άλλους μισθοφόρους και συμφώνησαν ποιοι θα έμπαιναν στις υπηρεσίες του πολιτικού αντίπαλου του Γουίλιαμ Σημαδεμένου. Στους υπόλοιπους ο Βόρκεραμ είπε να μην αισθάνονται παραγκωνισμένοι: «ο αγώνας μας ελπίζω να αναγκάσει τον Πολιτάρχη ν'αλλάξει τους όρους του συμφωνητικού του, οπότε όλοι σας θα βρείτε δουλειά ακριβώς όπως τη θέλετε.»

Η Άνμα και η Ολντράθα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, έβλεπαν πως οι μισθοφόροι συλλογικά, Εκλεκτοί και μη, εξακολουθούσαν να τον θεωρούν αρχηγό τους, είτε το καταλάβαιναν συνειδητά είτε όχι. Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε μπει στο μυαλό τους, και κυριαρχούσε εκεί.

Η Κορίνα, σκεφτόταν η Άνμα, ακόμα δεν έχει κάνει τίποτα εναντίον μας. Παράξενο. Υποπτο, ίσως. Τι μπορεί να σχεδίαζε;

Οι δύο θυγατέρες της Πόλης θα ακολουθούσαν, φυσικά, τον Βόρκεραμ στις μελλοντικές συγκρούσεις στα λιμάνια...

Το επόμενο πρωί, ο Όρπεκαλ-Λάντι ήρθε ξανά στον Βαθύρριζο και μίλησε με τον Βόρκεραμ-Βορ όπως και την προηγούμενη φορά, αλλά τώρα στο δωμάτιό του, ενώ η Ζιλκάμα'μορ, η Άνμα, και η Ολντράθα τούς προστάτευαν από τα αφτιά κατασκόπων. Ο Βόρκεραμ είπε στον πολιτικό ότι οι Εκλεκτοί θα τον υπηρετούσαν, καθώς επίσης και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Ρία Καλόφραστη και οι έξι γυναίκες της ομάδας της, μια ντουζίνα μαχητές της Ευμενίδας Νοράλνω (αλλά όχι η ίδια), και ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος και οι δικοί του. Ο Όρπεκαλ απάντησε στον Βόρκεραμ-Βορ: «Βασίζομαι στην κρίση σου, όπως σου είπα και

χτες. Εσύ γνωρίζεις καλύτερα τους ανθρώπους που σε περιστοιχίζουν. Θέλω τους όσο το δυνατόν πιο ικανούς.»

«Αυτοί δεν νομίζω να σε απογοητεύσουν.»

«Είμαστε σύμφωνοι, τότε.» Ο Όρπεκαλ έκανε νόημα στον άντρα που είχε έρθει μαζί του – έναν λιγνό, κουστουμαρισμένο τύπο με γυαλιά – κι εκείνος έβγαλε από τον χαρτοφύλακά του ένα έγγραφο σε δύο αντίτυπα, τα οποία έδωσε στον Βόρκεραμ.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών διάβασε το κείμενο. Ήταν το συμβόλαιο εργασίας για τους μισθοφόρους, και ήταν πολύ μικρότερο από αυτό του Πολιτάρχη. Ο Μάικλ, που ήταν επίσης στο δωμάτιο, το κοίταξε μετά από τον Βόρκεραμ και ένευσε προς τη μεριά του, για να του δείξει ότι συμφωνούσε, ότι όλα φαίνονταν εντάξει. (Εκτός από αυτούς, στον χώρο ήταν η Ολντράθα και η Ζιλκάμ'μορ, για λόγους ασφαλείας και περιφρούρησης εναντίον κατασκόπων, αλλά ήταν σιωπηλές και καθισμένες στην άκρη, σχεδόν αόρατες· κανείς δεν τους έδινε σημασία. Και ούτε τώρα κινήθηκαν για να δουν το συμφωνητικό.)

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, έχοντας ανάψει ένα τσιγάρο, καπνίζοντας.

«Θα καλέσω και τους υπόλοιπους για να υπογράψουμε.»

«Καλώς.»

Ο Βόρκεραμ έκανε νόημα στον Μάικλ, κι εκείνος σηκώθηκε από την καρέκλα, βγήκε από το δωμάτιο, και σύντομα επέστρεψε μαζί με τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τη Ρία Καλόφραστη, την Ευμενίδα Νοράλνω, και τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο.

Ο δικηγόρος του Όρπεκαλ-Λάντι (γιατί τέτοιος πρέπει να ήταν, υπέθετε ο Βόρκεραμ, αν και ο άνθρωπος μέχρι στιγμής δεν είχε βγάλει μιλιάρ' θα μπορούσε να ήταν μουγκός· και ο Όρπεκαλ τού φερόταν σαν να ήταν σκιά ή αυτόματο μηχανήμα) έδωσε στυλογράφο στον Βόρκεραμ-Βορ κι εκείνος έβαλε την υπογραφή του στο τέλος του συμφωνητικού – και στα δύο αντίτυπα. Μετά έδωσε τον στυλογράφο στην Ευμενίδα.

Η οποία ρώτησε: «Το διαβάσατε καλά, έτσι;»

«Διάβασέ το κι εσύ,» την προέτρεψε ο Βόρκεραμ. Και η Ευμενίδα το διάβασε, έγνεψε ότι όλα ήταν εντάξει, και υπέγραψε κι εκείνη. Μετά, υπέγραψαν η Ρία, ο Λόρεντακ, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ρώτησε τον τελευταίο: «Είναι αλήθεια αυτό που μου είπε ο Βόρκεραμ-Βορ για εσάς, κύριε; Είναι το δέρμα σας όντως αλεξισφαιρο;» ενώ είχε ήδη σβήσει το τσιγάρο του στο τασάκι.

«Είναι,» αποκρίθηκε ο μισθοφόρος. «Αν και καλύτερα να μην το δοκιμάσουμε εδώ.»

Ο Όρπεκαλ γέλασε. «Όχι, δεν έχω καμια τέτοια πρόθεση!

»Λοιπόν,» είπε παίρνοντας το ένα αντίτυπο του συμφωνητικού. «Αυτό το κρατάω εγώ, και το άλλο το κρατάτε εσείς. Μπορείτε να το κάνετε όσα αντίγραφα επιθυμείτε, ώστε ο καθένας σας να έχει από ένα.» Σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Να είστε έτοιμοι μόλις θα σας καλέσω.»

«Αυτή είναι η δουλειά μας,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, καθώς κι εκείνος σηκωνόταν από την καρέκλα του.

Οι δυο τους ανταλλάξαν μια σύντομη χειραψία. «Εισ το επανιδείν, Βόρκεραμ,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι και, μαζί με τον άντρα που πρέπει να ήταν δικηγόρος του, αποχώρησε από το δωμάτιο.

Η Άνμα, που στεκόταν απέξω, στις σκιές του διαδρόμου, παρατηρούσε τα πολεοσημάδια γύρω τους και δεν έβλεπε καμια απάτη ή πρόθεση για απάτη. Αυτό δεν σήμαινε ότι μπορούσε, βέβαια, να είναι απόλυτα σίγουρη για τον Όρπεκαλ-Λάντι. Οι θυγατέρες δεν διέκριναν πάντα όσα ήταν να διακρίνουν. Καμια φορά, τα σημάδια της Πόλης ήταν τόσο μυστήρια που τους ξέφευγαν. Η Άνμα θα έπρεπε να βρίσκεται συνεχώς σε επιφυλακή.

Και αναρωτιόταν πού να ήταν η Νορέλτα. Από τότε που είχε φύγει δεν είχαν ξαναμιλήσει. Ούτε καν τηλεπικοινωνιακά δεν τους είχε καλέσει. Να την καλούσε σήμερα η Άνμα, άραγε;

Βλέποντας τον Βόρκεραμ και τους άλλους να βγαίνουν από το δωμάτιό του, επέστρεψε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τη Φοριντέλα-Ράο.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε η Φοριντέλα, που ήταν εκεί και περίμενε. «Πήγαν όλα κατά το αναμενόμενο;»

Η Άνμα ένευσε. «Ναι, και αναρωτιέμαι αν πρέπει μήπως να καλέσουμε τη Νορέλτα.»

«Γιατί;» συνοφρυώθηκε η Φοριντέλα. «Τι σχέση έχει η Νορέλτα;»

«Απλώς ανησυχώ λίγο γι' αυτήν. Δεν έχει επικοινωνήσει καθόλου μαζί μας.»

«Κάλεσέ την,» την προέτρεψε η Φοριντέλα.

Η Άνμα πήρε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της από το κομοδίνο και κάλεσε τον πομπό της Νορέλτα-Βορ. Για μερικές στιγμές τον άκουγε να κουδουνίζει χωρίς κανείς ν' απαντά. Μετά η φωνή της Νορέλτα ήρθε απ' το μικρόφωνο:

«Μάλιστα;»

«Νορέλτα; Η Αδελφή σου είμαι.» Η Άνμα προσπάθησε να μην πει κάτι που θα έβαζε τη Νορέλτα-Βορ σε δύσκολη θέση αν κάποιος άλλος άκουγε τα λόγια της. «Τι κάνεις, κοπέλα μου; Πόσο καιρό έχουμε να σε δούμε;»

Η Νορέλτα γέλασε. «Δε μας ακούει κανένας, Άνμα. Είσαι καλά; Ο ξάδελφός μου είναι καλά;»

«Καλά είναι. Είσαι ακόμα μέσα στη Β' Κατωρίγια;»

«Φυσικά.»

«Έχεις κάνει καμια πρόοδο;»

«Σχετική πρόοδο· τίποτα το πολύ συγκεκριμένο. Τώρα, όμως, έχω ανακαλύψει ένα μονοπάτι που ίσως να με οδηγήσει κάπου. Εσείς; Έχει γίνει καμια... απόπειρα εναντίον του ξαδέλφου μου;»

«Τίποτα μέχρι στιγμής. Και ούτε διακρίνουμε κάτι το ύποπτο.»

«Πράγμα το οποίο είναι ύποπτο από μόνο του, δεν είναι;»

«Ακριβώς το ίδιο σκέφτομαι κι εγώ.»

«Μεγάλη φασαρία έχει γίνει με τους μισθοφόρους, ακούω από τα κανάλια και διαβάζω στις εφημερίδες...»

«Ναι, αλλά όχι κάτι που θα χαρακτηρίζα 'στημένο'. Όλα είναι φυσιολογικά για την κατάσταση.»

«Μάλιστα,» είπε η Νορέλτα. «Δε μπορώ να σου μιλήσω άλλο τώρα. Θα τα ξαναπούμε, Αδελφή μου.»

«Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Νορέλτα.»

«Η Φοριντέλα τι κάνει;»

«Καλά είναι.»

«Χαιρετισμούς,» είπε η Νορέλτα-Βορ και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Την άκουσες,» είπε η Άνμα στη Φοριντέλα-Ράο, γιατί ο πομπός ήταν ανοιχτός έτσι ώστε ν'ακούνε κι οι δύο· η Θυγατέρα δεν τον είχε στο αφτί της.

«Την άκουσα.»

Οι μισθοφόροι φρόντισαν να είναι έτοιμοι για να αντιμετωπίσουν επιδρομή κουρσάρων τη νύχτα που θα ερχόταν. Αλλά καμια επιδρομή δεν έγινε· τα πάντα ήταν ήσυχα.

«Δεν πιστεύω ο Σκοτοδαίμων να σκόνταψε και να μη δούμε δράση, τώρα που βρήκαμε δουλειά,» σχολίασε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Θα το πάρω προσωπικά.»

Η Ρία γέλασε. «Συνήθως θέλουμε να μας πληρώνουν για να καθόμαστε και να περιφρουρούμε, Άβαντα! Ειδικά όταν τα λεφτά είναι σαν αυτά που θα παίρναμε για ενεργό δράση.»

«Ναι,» είπε μία από τις μισθοφόρους της που ονομαζόταν Ροντάκη· «και καθισιό και πληρωμή. Δε βλέπω κανένα πρόβλημα μ'αυτό.» Καθισμένη πλάι στον Αλεξίσφαιρο, διέτρεξε τα δάχτυλά της επάνω στον φαρδύ ώμο του και μέσα στα μακριά, μαύρα μαλλιά του.

Η Γιολάντα, μια ακόμα μισθοφόρος της Ρία Καλόφραστης, καθόταν από την άλλη μεριά του Άβαντα, και τώρα πήρε το τσιγάρο του από το τασάκι, όπου το είχε ακουμπισμένο, τράβηξε μια τζούρα, και φύσηξε, αργά, τον καπνό προς το μέρος του.

Εκείνος έβηξε, αν και όχι πολύ έντονα. «Θα με πνίξετε, γαμώτο!»

«Αυτό είναι που έχω κατά νου,» είπε υπομειδώντας η Γιολάντα. Οι δυο τους – εκείνη και η Ροντάκη – είχαν βάλει στοίχημα ποια θα κατάφερνε να τραβήξει πρώτη τον Αλεξίσφαιρο στο κρεβάτι της. Ο Άβαντας δεν το ήξερε, και ήταν λιγάκι μπερδεμένος από την αποψινή συμπεριφορά τους. Η Ρία το ήξερε, και ήλπιζε να μην είχαν τίποτα μεελάδες τελικά. Όταν οι μισθοφόροι κάθονται και δεν δουλεύουν, και τρώνε λεφτά διασκεδάζοντας, πολλά έκτροπα γίνονται...

Παραδίπλα, σ'ένα άλλο τραπέζι, ο Έκρελ Σόρεντερ των Εκλεκτών έπαιζε το βιολί του, όρθιος, γεμίζοντας την τραπεζαρία του *Βαθύρριζου* με μελωδίες. («Στο τέλος εγώ θα πρέπει να σε πληρώνω εσένα!» του είχε πει, προχτές, ο πανδοχέας αστεειευόμενος· και ο Έκρελ είχε αποκριθεί: «Αυτό είναι δωρεάν, για τους φίλους.») Η Ευμενίδα τον πα-

ρακολουθούσε χαμογελώντας – χαμογελώντας: σπάνιο για εκείνη – κι έχοντας μια πελώρια κούπα κόκκινη μπίρα μπροστά της. Ο Ράλενταμπ την αγριοκοίταζε, και αγριοκοίταζε και τον Έκρελ, ακονίζοντας ένα ξιφίδιο με μια πέτρα. Οι μισθοφόροι της ομάδας της Ευμενίδας, που τον ήξεραν, ήταν έτοιμοι να τον αρπάξουν αν χρειαζόταν, και συγχρόνως αναρωτιόνταν γιατί η αρχηγός τού έδινε συνέχεια λαβές. Επίτηδες το έκανε; Της άρεσε να τον τσαντίζει; Ήταν επαγγελματική σε όλα της – κανείς τους δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει – αλλά όχι σε ό,τι είχε σχέση με τα ερωτικά της.

Λίγο πιο πέρα από την Ευμενίδα Νοράλνω, ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος έπαιζε ζάρια με τον Ριχάρδο τον Τρομερό, και κάμποσοι μισθοφόροι είχαν συγκεντρωθεί γύρω τους, γελώντας και σχολιάζοντας.

Η Φοριντέλα-Ράο πετούσε μαχαίρια σ'έναν στόχο στον τοίχο του πανδοχείου, ανταγωνιζόμενη τον Μάικλ Παγοθραύστη. Ήταν κι οι δυο τους πολύ ικανοί στη ρίψη λεπίδων. Οι λάμες στραφτάλιζαν, στροβιλιζόμενες, και σπάνια καρφωνόταν μακριά από το κέντρο των στόχων. Διάφοροι άλλοι τούς παρακολουθούσαν. «Είσαι μισθοφόρος τελικά εσύ;» ρώτησε ένας τη Φοριντέλα. «Τι είσαι;» Κι εκείνη, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει, υψώνοντας ακόμα ένα μαχαίρι επιδέξια πάνω από τον ώμο της, απάντησε: «Δεν είμαι μισθοφόρος. Εκτός αν με πληρώσουν πολύ καλά.» Το μαχαίρι πέταξε...

Η Άνμα και η Ολντράθα κάθονταν σ'ένα τραπέζι με δύο ποτήρια Σεργήλιο κρασί και μια μεγάλη πιατέλα σαλάτα ανάμεσά τους (χοντροκομμένα κομμάτια μαρούλι, ψιλοκομμένες ροδέλες κρεμμύδι, ραδίκια, τοματάκια, μαύρες και κόκκινες ελιές, λεπτές λωρίδες πράσινες πιπεριές, τετράγωνα κομμάτια ψητό κοτόπουλο). Δεν διέκριναν τίποτα το επικίνδυνο στα πολεοσημάδια μέσα στην τραπεζαρία.

«Η ησυχία μ'ανησυχεί, Αδελφή μου,» είπε η Άνμα. «Εσένα;»

«Την προτιμώ από τις δολοφονικές ενέργειες,» αποκρίθηκε η Ολντράθα.

Η Άνμα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, αρχίζοντας να παίζει συλλογισμένα με μια μικρή αλυσίδα, περιστρέφοντάς την γύρω από δύο τεντωμένα δάχτυλα. *Γιατί η Πόλη μ'έφερε εδώ;* αναρωτήθηκε. Είχε αρχίσει να βαριέται.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, σ'ένα άλλο, μεγαλύτερο τραπέζι, έπαιζε *Απολλώνια Σύγκρουση* με τον Λούσιο Φιλοδέκτη: ένα παιχνίδι από τη διάσταση

της Απολλώνιας, το οποίο παιζόταν επάνω σε πίνακα όπου προχωρούσαν ολογράμματα μαχητών και πολεμικών οχημάτων. Το πεδίο μάχης δεν ήταν ανοιχτό: είχε ολογράμματα δέντρων, τοίχων, βράχων... πραγμάτων που σπάνια είχαν να υπολογίσουν οι μισθοφόροι σε αληθινές μάχες στη Ρελκάμνια. Είχαν, όμως, να υπολογίσουν άλλα, ίσως πιο πολύπλοκα πράγματα στους δρόμους, στις γέφυρες, και στα οικοδομήματά της.

«Δεν είναι ρεαλιστικό,» είπε ένας από τους μαχητές που παρακολουθούσαν τον Βόρκεραμ και τον Λούσιο. «Χαζό παιχνίδι. Τελείως φανταστικά αυτά που έχει.»

«Καμια φορά,» του απάντησε ο Λούσιος, λοξοκοιτάζοντάς τον, «είναι καλό να εξασκείς τη φαντασία σου.»

«Χωρίς φαντασία,» πρόσθεσε ο Βόρκεραμ-Bor, «χάνεις τις μισές μάχες που θα μπορούσες να είχες νικήσει.»

Και τα λόγια του – τα οποία είχε πει αυθόρμητα, σχεδόν χωρίς καθόλου σκέψη – έκαναν αξιοσημείωτη εντύπωση στους μισθοφόρους γύρω από εκείνον και τον Λούσιο. Τους έκαναν, γι'ακόμα μια φορά, να τον θεωρήσουν έξυπνο και σημαντικό στρατηγό.

«Ε, πανδοχέα!» φώναξε ο Λούσιος. «ΠΑΝΔΟΧΕΑ!»

«Τι;» ρώτησε ο πανδοχέας, πλησιάζοντας μέσα από τον κόσμο.

«Φέρε μας ακόμα δύο Αφρισμένες εδώ.»

«Έγινε.» Ο πανδοχέας εξαφανίστηκε πάλι.

Ο Βόρκεραμ μειδίασε. «Ποτέ μην πολεμάς πωμένος, Λούσιε.»

«Δεν είναι αληθινός πόλεμος,» αποκρίθηκε εκείνος, πίνοντας την τελευταία, μικρή γουλιά Αφρισμένης Κυράς που είχε απομείνει στην κούπα του. «Όχι ακόμα, φίλε μου.»

Ούτε την επόμενη νύχτα οι πειρατές επιτέθηκαν στα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, και ο Βόρκεραμ άρχισε να παραξενεύεται. Μέχρι στιγμής, ποτέ δεν είχαν αφήσει τόσο μεγάλο κενό. Όχι περισσότερο από δύο ήσυχες νύχτες. Τώρα είχαν περάσει τέσσερις!

Ο Πολιτάρχης Γουίλιαμ Σημαδεμένος βγήκε στους τηλεοπτικούς δέκτες κομπάζοντας ότι, παρά τα σκοτεινά λόγια καταστροφολόγων (εννοώντας τον Όρπεκαλ-Λάντι, όπως καταλάβαιναν άπαντες), η Φρουρά και οι μισθωτοί μαχητές είχαν κατορθώσει να καταπολεμή-

σουμε τη μάστιγα των κουρσάρων που είχε πλήξει τις όχθες της συνοικίας τις τελευταίες νύχτες. Πιθανώς στο μέλλον να μην ξανάβλεπαν πειρατές να έρχονται για πολύ καιρό. «Ίσως,» είπε ο Σημαδεμένος, «να αποφάσισαν να ‘τιμήσουν’ και την Α’ Ανωρίγια Συνοικία, της οποίας ο Πολιτάρχης, Βάρνελ-Αλντ, μας αρνήθηκε τη βοήθειά του, καθοδηγούμενος, όπως όλοι ξέρουμε, από τον σφετεριστή και κακούργο Κάδμο Ανθοτέχνη – τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!»

Όταν κάλεσαν τον Όρπεκαλ-Λάντι να σχολιάσει, εκείνος δεν δέχτηκε να μιλήσει δημοσίως· οι δημοσιογράφοι ανέφεραν μόνο πως είπε ότι το μέλλον θα έδειχνε αν ο Σημαδεμένος ήταν όλο αερολογίες όπως συνήθως. Το σύντομο μέλλον.

Η Νορέλτα-Βορ δεν είχε χρόνο να παρατηρήσει τα σημάδια που φάνερωναν ευρείες τάσεις μέσα στην Πόλη – είχε άλλες δουλειές τώρα – αλλά το Θυγατρικό ένστικτό της της έλεγε πως η Β’ Κατωρίγια Συνοικία δεν είχε δει για τελευταία φορά τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών. Θα ξανάρχονταν.

Εκείνη είχε, όμως, τα δικά της προβλήματα. Είχε βάλει στο μάτι τον Σόλιρβακ-Θολ – έναν αριστοκράτη και πιθανό πράκτορα του Αρχικατασκόπου των μυστικών υπηρεσιών της Β’ Κατωρίγιας – μα δεν το έβρισκε εύκολο να τον προσεγγίσει όπως θα ήθελε. Ο άνθρωπος ήταν παντρεμένος, και όχι και τόσο χαροκόπος ή γυναικοθήρας. Η Νορέλτα δυσκολευόταν να βρεθεί στα ίδια μέρη μ’αυτόν, ή να τον πλησιάσει με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να τον προσελκύσει. Απόψε, όμως – την τέταρτη συνεχόμενη βραδιά που δεν είχε γίνει πειρατική επιδρομή στα λιμάνια της Β’ Κατωρίγιας – η Νορέλτα κατόρθωσε να μιλήσει μαζί του σ’ένα μπαρ της Μονότροπης και να βάλει στο μυαλό του ερωτικές ιδέες με απλές κινήσεις της και απλά λόγια, καθοδηγούμενη από τα πολεοσημάδια και τη διαίσθησή της. Είχε ταλέντο σ’αυτό· το ήξερε πως είχε. Ο Σόλιρβακ-Θολ άρχισε να τη βλέπει με ενδιαφέρον, αλλά δεν τολμούσε να κάνει τίποτα περισσότερο γιατί η γυναίκα του ήταν κοντά: και φαινόταν να έχει αξιοσημείωτο σεβασμό για τη γυναίκα του. Θα πρέπει να τον παραμερίσει, σκέφτηκε η Νορέλτα. Εκτός...

Εκτός αν μπορώ κάπως αλλιώς να πάρω την πληροφορία που θέλω από αυτόν.

«Δε μου έχεις γνωρίσει ακόμα τη σύζυγό σου, Σόλιρβακ...» του είπε, μειδώντας θελκτικά, καθώς έπαιρνε στα χέρια της την Ανάμικτη Αρχόντισσα που την είχε μόλις κεράσει ο αριστοκράτης.

«Εδώ είναι. Έλα. Μιλά με κάτι φίλες της.»

Η Νορέλτα τον ακολούθησε, ρουφώντας λίγο από το ποτό-κοκτέιλ μέσα από το καλαμάκι. Ο Σόλιρβακ είχε πάρει το χέρι της (ασυναίσθητα: η Νορέλτα το διάβαζε στη γλώσσα της Πόλης) καθώς την οδηγούσε.

Δεν ήταν άσχημος άντρας. Ψηλός, γαλανόδερμος, με πλούσια ξανθά μαλλιά. Φορούσε μπλε κοστούμι, λευκό πουκάμισο με αργυρά σιρίτια στα μανίκια και στους γιακάδες, και μια πολύ ακριβή κολόνια: *Ευωδία Κρόνου*, ονομαζόταν – η Νορέλτα τη γνώριζε, φυσικά.

Η σύζυγός του μιλούσε μ'άλλες τρεις γυναίκες, και ο Σόλιρβακ-Θολ, πλησιάζοντας, διέκοψε την κουβέντα τους και της σύστησε τη Νορέλτα-Βορ η οποία είχε έρθει πρόσφατα στη Β' Κατωρίγια κάνοντας μια έρευνα για τη μόδα στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

«Καλή μου,» είπε η σύζυγος του Σόλιρβακ-Θολ, «σύντομα η μόδα εδώ θα έχει να κάνει με πολεμικό ντύσιμο.»

«Ο Κρόνος να μας προφυλάξει από τέτοια!» είπε μια από τις φίλες της – παχουλή σαν βάζο, κρατώντας μια μεγάλη βεντάλια παρότι δεν έκανε και τόσο ζέστη μες στο μπαρ.

«Μιλούσα κυριολεκτικά,» διευκρίνισε η σύζυγος του Σόλιρβακ-Θολ.

«Ναι,» είπε μια άλλη φίλη της: «δεν έχετε δει τη Σιδηρά Περιβολή του Ρίμναλ-Ράθωζ; Έχουν φωτογραφίες στην *Κατωρίγια Ενδυμασία*, στο τελευταίο τεύχος. Λέει πως την εμπνεύστηκε από απεικονίσεις της Ρασιλλώς!» Γέλασε. «*Τελείως τρελός ο άνθρωπος!... Εγώ θα τα δοκιμάσω τα ρούχα του, πάντως. Να μου πείτε πώς θα σας φανώ...*» Τα έλεγε λίγο περίεργα τα *ρο* της, αλλά όχι και πολύ περίεργα.

Έτσι η Νορέλτα πλησίασε τον Σόλιρβακ-Θολ και τη σύζυγό του και μπήκε στην παρέα τους, εκείνη τη βραδιά, αλλά δεν είχε αρκετό χρόνο να τον ψαρέψει για πληροφορίες σχετικά με τους Νομάδες των Δρόμων. Ούτε ήθελε, φυσικά, να προβεί σε άκομψες ερωτήσεις που θα την έκαναν να φανεί ύποπτη.

«Ήταν, τελικά, δολιοφθορείς του Ποιητή αυτοί;» ρώτησε σε κάποια στιγμή. «Πώς εξαφανίστηκαν έτσι; Είναι ακόμα κρατούμενοι κάπου μες στη συνοικία;»

«Όπου κι αν είναι,» είπε μια από τις φίλες της γυναίκας του Σόλιρ-βακ-Θολ – εκείνη η παχουλή – «ελπίζω ποτέ να μην τους ξαναδούμε! Εμένα με είχαν κατατρομάξει. Σαν θηρία από εξωδιαστασιακό τσίρκο ήταν!»

Οι άλλες γελούσαν.

Η Νορέλτα έστρεψε το βλέμμα της στον Σόλιρβακ, ο οποίος είπε: «Η συνοικία μας δεν κινδυνεύει πλέον από αυτούς.» Και η Θυγατέρα καταλάβαινε – η Πόλη τής το μαρτυρούσε – ότι τα λόγια του έκρυβαν πολλά. *Πρέπει να είναι πράκτορας του Αρχικατασκόπου. Και πρέπει να τον πλησιάσω περισσότερο!*

Του χαμογέλασε. «Είμαι σίγουρη πως η Β' Κατωρίγια έχει δεινούς υπέρμαχους!» Και, δήθεν τυχαία, άγγιξε με το πόδι της το πόδι του κάτω από το τραπέζι, ενώ άναβε ακόμα ένα τσιγάρο. Τα πολεοσημάδια τής έδειχναν ότι την ήθελε...

/20\

Ο Πολιτάρχης βιάστηκε να μιλήσει, και οι κουρσάροι ξαναχτυπάνε τις όχθες με τρομαχτικές δυνάμεις· αλλά, μέσα από το χάος, ξεπροβάλλει ένας εχθρός που τα δόντια τους δεν μπορούν να δαγκώσουν και τόσο εύκολα...

Το επόμενο βράδυ όλοι στη Β' Κατωρίγια Συνοικία συνειδητοποίησαν ότι ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε βιαστεί να κομπάσει για τη νίκη του. Οι κουρσάροι ήρθαν ξανά. Κατέβηκαν από τις Ήμερες Συνοικίες, πλέοντας πάνω στον Ριγοπόταμο: μεγάλα πλοία και μικρά πλοία, και πλοιάρια και βάρκες, και μινιπλάνα· τα μηχανοκίνητα σκάφη τραβούσαν πίσω τους όσα δεν ήταν μηχανοκίνητα αλλά είχαν ιστία και λαμνοκόπους που δούλευαν τώρα μανιωδώς, σηκώνοντας αφρούς γύρω τους σαν προπέλες. Και η αρμάδα ήταν *τεράστια*. Ήταν μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά. Πόσοι κουρσάροι είχαν συγκεντρωθεί; αναρωτήθηκαν, τρομαγμένοι, οι άνθρωποι της Φρουράς που τους είδαν να έρχονται ενώ στέκονταν πάνω στα καταστρώματα των δικών τους πλοίων που είχαν σχηματίσει ασπίδα προς τα βορειοανατολικά του Ριγοπόταμου. Είχαν έρθει όλοι οι κακούργοι που κατοικούσαν στις Ήμερες Συνοικίες; Είχαν φέρει κι άλλους, ακόμα περισσότερους; Από άλλες συνοικίες, πιθανώς;

Δεν είχε σημασία τώρα. Το μόνο που είχε σημασία ήταν ότι πλησίαζαν. Και έπρεπε να τους αντιμετωπίσουν.

Οι πειρατές έπεσαν επάνω τους σαν καταιγίδα, ουρλιάζοντας, κραυγάζοντας, πυροβολώντας, εξαπολύοντας ρουκέτες και τορπίλες και ενεργειακές ριπές, περνώντας με μινιπλάνα και γρήγορες βάρκες γύρω από τα σκάφη της Φρουράς και πετώντας χειροβομβίδες, ηχοβομβίδες, πυροβομβίδες, ακόμα και μερικές στοιχειακές βόμβες που απελευθέρωναν παγιδευμένα πνεύματα για να προκαλέσουν υπερφυσικό πανικό και τρόπο στους εχθρούς τους.

Οι φρουροί και οι μισθοφόροι απαντούσαν με τα δικά τους όπλα. Αλλά δεν μπορούσαν να υπερνικήσουν την καταστροφική λαίλαπα. Οι κουρσάροι ήταν *πάρα πολλοί*, και πολύ καλά οπλισμένοι, και μάχονταν σαν πεινασμένα σκυλιά σε ρημαγμένους δρόμους τα οποία έχουν μυρίσει αίμα.

Η πλωτή ασπίδα της Φρουράς έσπασε μέσα σε λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας, αφήνοντας συντρίμια και φωτιές και κουφάρια στη θέση της, ενώ αρκετά σκάφη υποχωρούσαν ολοταχώς προς τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και οι πειρατές, απτόητοι από τις δικές τους ζημιές και απώλειες (αναλογικά ελάχιστες), τα καταδίωκαν με μανία.

Στις αποβάθρες, ενεργειακά κανόνια μπήκαν σε λειτουργία, εκτοξεύοντας φωτεινές λόγχες μέσα στη νύχτα, τρυπώντας απ'άκρη σ'άκρη τα σκάφη που πετύχαιναν, βυθίζοντάς τα. Αλλά οι πειρατές απάντησαν με παρόμοιο τρόπο, χρησιμοποιώντας δικά τους ενεργειακά κανόνια και εξαπολύοντας ρουκέτες που διέγραφαν φλογερές τροχιές στον ουρανό προτού πέσουν στα λιμάνια, τραντάζοντας, ανατινάζοντας, πυρπολώνοντας. Και, συγχρόνως, έστελναν καταπάνω στα ενεργειακά κανόνια μινιπλάνα που έκαναν ζικ-ζακ, αποφεύγοντας εύκολα τις ριπές τους, μέχρι να τα πλησιάσουν και να τα χτυπήσουν με χειροβομβίδες ή να τα πυροβολήσουν απανωτά με οπλοπολυβόλα, προσπαθώντας κυρίως να σκοτώσουν τους μάγους που έλεγχαν την ενεργειακή ροή τους αλλά και τους χειριστές των όπλων ει δυνατόν.

Ελικόπτερα και μαχητικά αεροπλάνα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ήρθαν από τον σκοτεινό ουρανό, όμως συνάντησαν αμέσως αυτά που υψώθηκαν από τα καταστρώματα των πλοίων των κουρσάρων. Και τα ενεργειακά κανόνια επάνω στα πλοία όρθωναν τις μουσούδες τους για να σημαδέψουν ψηλά και να χτυπήσουν τα αεροσκάφη, ενώ συγχρόνως αντιαεροπορικά πυροβόλα έβαλλαν. Τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια, ήδη μισοκρυμμένα πίσω από σύννεφα, κρύφτηκαν τελείως από τους καπνούς της μάχης.

Ο Φορδέκης ο Καραφλός, ο αρχηγός των Καραφλοχαιτών, μιας από τις ισχυρότερες πειρατικές συμμορίες των νότιων Ήμερων Συνοικιών, ήταν μαζί με την αρμάδα των κουρσάρων ετούτη τη νύχτα, και στεκόταν στην πρύμνη του μεγάλου πλοίου του που έφερε το όνομα *Η Μαύρη Μάστιγα του Ποταμού* και ήταν γεμάτο εφιαλτικά γκράφιτι, ενώ

στην πλώρη του ήταν ζωγραφισμένα δύο πελώρια σαγόνια. Οι προπέλεις του ούρλιαζαν σαν διάβολοι του Σκοτοδαίμονος, και μεγάλα όπλα κάθε είδους ήταν προσαρτημένα επάνω του, απ'άκρη σ'άκρη. Δεκάδες πλοιάρια, βάρκες, και μινιπλάνα το περιστοίχιζαν.

«Απόβαση!» κραύγασε ο Φορδέκης, υψώνοντας το σπαθί του στον αέρα. «ΑΠΟΒΑΣΗ – και ΛΕΗΛΑΣΙΑ!»

Οι κουρσάροι επάνω στο κατάρωμα και στα τριγυρινά σκάφη τον άκουσαν και, σηκώνοντας τα δικά τους όπλα, μιμήθηκαν τη φωνή του: ΛΕΗΛΑΣΙΑ! ΛΕΗΛΑΣΙΑ! ΛΕΗΛΑΣΙΑ!

Ο Μόργκανταλ, ο ιερέας της Ρασιλλώς, της Κυράς του Σιδήρου, που ήταν μέλος των Καραφλοχαιτών, ύψωσε δύο ξίφη στον αέρα, ουρλιάζοντας, και, πατώντας τους διακόπτες στα μακριά μανίκια τους, έκανε τις λεπίδες να γεμίσουν ενέργεια που έτριζε και σπινθήριζε, τρώγοντας άσκοπα τις μπαταρίες μέσα στις λαβές – μια προσφορά στη θεά του, για καλή τύχη. Και καλή λεηλασία.

Οι πειρατές, έχοντας τσακίσει κάθε αντίσταση μέχρι εδώ, χίμησαν στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, απλώθηκαν στα λιμάνια της από τη Βραχύλογη μέχρι όλη την Απλωτή. Μια σκοτεινή, πεινασμένη ορδή από τον Ριγοπόταμο. Πόδια και τροχοί βροντούσαν πάνω στο πλακόστρωτο των δρόμων. Κάννες πυροβόλων κροτάλιζαν, χτυπώντας φρουρούς και μισθοφόρους· λεπίδες γυάλιζαν στις φωτιές και στα ενεργειακά φώτα προτού γεμίσουν αίμα. Κουφάρια και κάλυκες και σπασμένα όπλα και διάφορα θραύσματα και κομμάτια μαζεύονταν στους δρόμους, καθώς οι κουρσάροι διέλυαν κι αυτή την τελευταία αντίσταση, για να πέσουν στη λεηλασία, για να κατακλέψουν σπίτια και καταστήματα και αποθήκες· για ν'αρπάξουν οχήματα και εξαρτήματα και όπλα και ό,τι άλλο τούς έμοιαζε πως μπορούσε να ήταν χρήσιμο ή να πιάσει καλή τιμή στις μαύρες αγορές της Ατέρμονης Πολιτείας.

Στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής το μακελειό ήταν τερατώδες. Οι κουρσάροι είχαν θερίσει και πετσοκόψει φρουρούς και μισθοφόρους – κάποιους τούς είχαν κρεμάσει από καλώδια και από μπαλκόνια, ολόκληρους ή μόνο τα κομμένα κεφάλια τους – και κυνηγούσαν τους υπόλοιπους μες στους δρόμους, γελώντας, σαν να επρόκειτο για άθλημα.

Ενώ λεηλατούσαν, συγχρόνως, τα πάντα. Πειρατικά μινιπλάνα και οχήματα περιφέρονταν στις γειτονιές, σπέρνοντας τρόμο στους πάντες και θάνατο σε όσους τολμούσαν να αντισταθούν.

Ένα ελικόπτερο της Φρουράς προσπάθησε να πλησιάσει για να πυροβολήσει από πάνω και να πετάξει βόμβες, αλλά μια πειρατίνα, στεκόμενη στην ανοιχτή καρότσα ενός τετράκυκλου, σήκωσε στον ώμο της ένα ρουκετοβόλο, σημάδεψε, και πάτησε τη σκανδάλη. Η ρουκέτα βλήθηκε ουρλιάζοντας και τραβώντας μια μακριά ουρά φωτιάς πίσω της, προτού προσκρούσει πάνω στο ελικόπτερο, τραντάζοντάς το, γεμίζοντάς το καπνούς και φλόγες, και στέλνοντάς το να κοπανήσει σε μια ταράτσα, να πάρει δυο τούμπες, και να πέσει τελικά σε μια πλατεία, έχοντας εν τω μεταξύ καταστρέψει πέντε μπαλκόνια.

Οι κουρσάροι κραύγαζαν νικητήρια, και ο εραστής της πειρατίνας που είχε χρησιμοποιήσει το ρουκετοβόλο την άρπαξε στην αγκαλιά του σηκώνοντάς την ψηλά, φιλώντας τα στήθη της, ενώ εκείνη γελούσε έχοντας αφήσει το όπλο να πέσει στην καρότσα.

Τότε ήταν που ήρθε ακόμα ένα ελικόπτερο. Κι αυτό δεν ήταν σαν το προηγούμενο. Ήταν, κατά πρώτον, μεγαλύτερο. Είχε δύο έλικες και όπλα γύρω και από κάτω. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτή η διαφορά του. Ήταν γενικά χειρότερο για τους πειρατές. Κατήλθε σαν πελώριος μεταλλικός γύπας του Κρόνου μέσα από τα σύννεφα και τους καπνούς, εκτοξεύοντας ρουκέτες, πετώντας βόμβες, βάλλοντας με γρήγορα πυροβόλα – και αυτοί που χειρίζονταν τα όπλα έμοιαζαν εξαιρετικά εύστοχοι. Οι πειρατές πέθαιναν ο ένας μετά τον άλλο – ή και πολλοί μαζί – τα οχήματά τους ανατινάζονταν, ή έσπαγαν οι τροχοί τους, ή αναποδογύριζαν.

Η επίθεση του ελικοπτέρου ήταν απρόσμενη και πολύ στρατηγική. Είχε ξεπαστρέψει δεκάδες εχθρούς προτού προλάβουν να αντιδράσουν. Και τώρα – τώρα που θα αντιδρούσαν – προσγεώθηκε απροειδοποίητα: έπεσε σχεδόν σαν πέτρα. Ενώ η μορφή του άλλαζε. Τα μέταλλα έμοιαζαν να ρέουν με ονειρικό τρόπο: οι έλικές του βυθίζονταν μέσα του, τα πόδια του κρύβονταν, τα όπλα του άλλαζαν θέσεις, μεγάλες ερπύστριες παρουσιάζονταν δεξιά κι αριστερά του. Ήταν ένα μεταβαλλόμενο όχημα.

Ήταν το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών, στις άλλες δύο μορφές του.

Ταυτόχρονα, ήρθαν και οι υπόλοιποι μισθοφόροι του Βόρκεραμ-Βορ μέσα από τους δρόμους, με τις μηχανές των οχημάτων τους να μουγκρίζουν και τους μεταλλικούς τροχούς τους να ουρλιάζουν πάνω στα πλακόστρωτα, πυροβολώντας και πυροβολώντας και πυροβολώντας.

Ο Βόρκεραμ-Βορ βρισκόταν μες στο τετράκυκλο όχημα της Άνμα, μαζί με εκείνη, τη Φοριντέλα-Ράο, και την Ολντράθα. Οι δύο θυγατέρες επέμεναν να ήταν κοντά τους στη μάχη, πράγμα που τον είχε τσαντίσει, αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι, δεδομένης της κατάστασης μ'αυτή την καταραμένη Κορίνα, είχαν δίκιο. «Θα πάμε με το δικό μου όχημα,» του είχε πει η Άνμα. «Εγώ θα οδηγώ.»

«Ξέρεις πώς να οδηγείς καλά μέσα σε μάχη;» την είχε ρωτήσει ο Βόρκεραμ' κι εκείνη είχε απαντήσει: «Άμα δε γουστάρεις την οδήγησή μου μπορείς να οδηγήσεις εσύ – δίπλα μου θα είσαι.» Μετά ο Βόρκεραμ ήθελε, επίσης, να μάθει αν το όχημά της ήταν θωρακισμένο. «Είναι,» του αποκρίθηκε η Άνμα: «σ'το έχω πει πως είναι. Μη βλέπεις που δεν φαίνεται για θωρακισμένο. Δεν είναι τα πάντα όπως φαίνονται στην Πόλη.» Οπότε ο αρχηγός των Εκλεκτών είχε πει: «Θα το διαπιστώσουμε στην πράξη αυτό...»

Και τώρα έτρεχαν μες στη συμπλοκή με τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών, αποφεύγοντας ριπές κι εκρήξεις: και ο Βόρκεραμ όφειλε να παραδεχτεί ότι, όντως, η οδήγηση της Άνμα ήταν καλή για μάχη. *Είναι γρήγορη και προσεχτική συγχρόνως. Πολύ βασικά και τα δύο αν θες να μείνεις ζωντανός.* Και όσες ριπές τύχαινε να τους πετύχουν εξοστρακίζονταν επάνω στο όχημά της. *Δεν έλεγε μαλακίες ότι είναι θωρακισμένο.*

Ο Βόρκεραμ-Βορ έβγαλε το τουφέκι του από το παράθυρο πλάι του κι άρχισε να πυροβολεί τους πειρατές. Η Φοριντέλα-Ράο, από το αντικρινό αλλά πίσω παράθυρο, έκανε ακριβώς το ίδιο μ'ένα τουφέκι της Άνμα που είχε πάρει κάτω από το πισινό κάθισμα του οχήματος. Και όφειλε να παραδεχτεί ότι η σκοποβολή ήταν πολύ ικανοποιητική. Αυτοί οι καριόληδες τής θύμιζαν τους κακοποιούς του Αλυσσοδεμένου Ποιητή που είχαν επιτεθεί στην Έκθυμη, την πατρίδα της. Με κάθε έναν που σκότωνε αισθανόταν να φτάνει ολοένα και πιο κοντά στην ολοκλήρωση της εκδίκησής της.

Το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών κινήθηκε μέσα στους δρόμους σαν μεταλλικό θηρίο που ξερνούσε φωτιά και οβίδες. Και ό,τι δεν κατέστρεφε από απόσταση, το πατούσε κάτω από τις γιγάντιες ερπύστριές του. Οι πειρατές έστρεφαν τα όπλα τους εναντίον του, χτυπώντας το, αλλά η θωράκισή του ήταν πολύ δυνατή για να του προκαλέσουν σοβαρές ζημιές.

Και δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο αυτό: είχαν να αντιμετωπίσουν και όλους τους υπόλοιπους Εκλεκτούς, καθώς και τους άλλους μισθοφόρους που ήταν μαζί τους: τις πολεμίστριες της Ρία Καλόφραστης, τους μαχητές της Ευμενίδας Νοράλνω, τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο και τους δικούς του, και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα ο οποίος έτρεχε καβάλα στο τρίκυκλό του που θύμιζε δίκυκλο ντυμένος με αλεξίσφαιρη πανοπλία πάνω από το ήδη αλεξίσφαιρο δέρμα του – μοιάζοντας με αθάνατο ημίθεο, γιο της Ρασιλλώς, καθώς περνούσε ανάμεσα από τους πειρατές πυροβολώντας άλλοτε με ένα κοντό γρήγορο τουφέκι άλλοτε με δύο πιστόλια συγχρόνως, αφήνοντας το τιμόνι του οχήματός του για λίγο, διασχίζοντας καπνούς και φωτιές και συντρίμια και νεκρούς. Δεν υπήρχε τίποτα το ξέφρενο ή το μανιασμένο στις επιθέσεις του· τα πάντα, παρότι έμοιαζαν με χαοτική θύελλα, ήταν συγκεκριμένα και επαγγελματικά.

Στη μπροστινή του μεριά, το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών είχε τέσσερα κυρτά κέρατα, δύο από πάνω, δύο από κάτω, που σχημάτιζαν ένα τετράγωνο ανάμεσά τους, και στο κέντρο του τετραγώνου υπήρχε μια άλλη μεταλλική προεξοχή. Οι πειρατές, αρχικά, νόμιζαν ότι πρέπει να ήταν έμβολα αυτά, κάτι που χρησιμοποιείτο όταν το άρμα ερχόταν κοντά σου.

Έκαναν λάθος. Ήταν εκτοξευτής ενεργοβολίδας.

Όταν κάμποσα οπλισμένα και θωρακισμένα οχήματα των κουρσάρων συγκεντρώθηκαν αντίκρυ στο άρμα των Εκλεκτών, με φανερό σκοπό να του δώσουν τέλος επιτέλους, τα κέρατα στη μπροστινή του μεριά φώτισαν ξαφνικά καθώς ενέργειες συγκεντρώνονταν επάνω τους, τρίζοντας και σπινθηροβολώντας, σχηματίζοντας μια μεγάλη σφαίρα ακατέργαστης, καταστροφικής ενέργειας ανάμεσά τους.

Δεν ήταν ενεργειακό κανόνι αυτό· δεν χρειαζόταν κανέναν μάγο να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του, πέρα από τη Ζιλκάμα'μορ στο κέντρο

ισχύος του άρματος η οποία, με Μαγγανεία Κινήσεως, ρύθμιζε την ενεργειακή ροή σε *ολόκληρο* το μεταβαλλόμενο όχημα. Ο εκτοξευτής ενεργοβολίδας ήταν ένα όπλο άθλιο για να σημαδέψεις οτιδήποτε, και δεν εκτόξευε μακριά τη βολίδα του.

Αλλά για κάποιες δουλειές ήταν τέλειος.

Όπως αυτήν εδώ.

Ο Έκρελ Σόρεντερ, καθισμένος μπροστά σ'έναν πίνακα ελέγχου του ερπυστριοφόρου, πάτησε τη σκανδάλη της ενεργοβολίδας, και η ενεργειακή σφαίρα τινάχτηκε καταπάνω στα συγκεντρωμένα οχήματα των πειρατών.

Η καταστροφή ήταν σαν την ίδια την οργή του Κρόνου.

Το ερπυστριοφόρο, μην έχοντας πάψει καθόλου να κινείται, μην έχοντας πάψει να πλησιάζει τους κουρσάρους ενώ έβαλλε με τα άλλα όπλα του, έφτασε τώρα κοντά στα απομεινάρια τους τσακίζοντάς τα κάτω από γιγάντιες ερπύστριες καθώς ολόγυρά του πανικός και τρόμος βασίλευαν μέσα από τους καπνούς και τις φωτιές.

Ο Μάικλ Παγοθραύστης, που οδηγούσε το άρμα, είπε: «Αλλάξτε φιάλες – τώρα! – άμα δε θέλετε να μείνουμε ακούνητοι σαν πέτρες!» Ο δείκτης στην κονσόλα του έγραφε πως μόλις 12% ενέργεια είχε απομείνει στο μεταβαλλόμενο όχημα ύστερα από την εκτόξευση της ενεργοβολίδας.

Οι άλλοι Εκλεκτοί έτρεξαν να βάλουν καινούργιες ενεργειακές φιάλες.

Ο Βόρκεραμ τράβηξε μέσα το τουφέκι του και ξεθηκάρωσε το σπαθί του. «Τρέξε καταπάνω σ'αυτούς εκεί τους γαμιόληδες,» είπε στην Άνμα, δείχνοντας κάτι κουρσάρους που είχαν βγει από ένα πολυκατάστημα του λιμανιού φορτωμένοι με λάφυρα, έχοντας αφήσει τις πόρτες διαλυμένες.

«Κάποιοι έρχονται πίσω μας!» προειδοποίησε η Φοριντέλα-Ράο. «Δύο μινιπλάνα.»

«Μπορείς να τους αναλάβεις, δεν μπορείς;» είπε ο Βόρκεραμ βγάζοντας το σπαθί του απ'το παράθυρο και πατώντας τον διακόπτη στη λαβή. Η λεπίδα περιτριγυρίστηκε από ενέργεια.

Η Άνμα οδήγησε το τετράκυκλό της καταπάνω στους πειρατές που είχαν λεηλατήσει το πολυκατάστημα και τώρα πλησίαζαν δύο οχήματα τους που ήταν σταθμευμένα παραδίπλα. Την είδαν να έρχεται και γύρισαν, ξαφνιασμένοι. Πολύ αργά. Η Άνμα πέρασε ανάμεσά τους, και το ενεργειακά φορτισμένο σπαθί του Βόρκεραμ-Βορ έκοψε χέρια, έκοψε κεφάλια, έσκισε κοιλίες, έσπασε θωρακικές κοιλότητες, λιανίζοντας πανεύκολα τις πανοπλίες των πειρατών – όσοι από αυτούς φορούσαν τέτοιες, γιατί η αμφίεσή τους ήταν κάθε άλλο παρά ομοιόμορφη.

Η Φοριντέλα, εν τω μεταξύ, έβαλλε προς τα πίσω με το τουφέκι της, και ο ένας οδηγός μινιπλάνου έπεσε. Ο άλλος όμως συνέχιζε να έρχεται, και η γυναίκα που ήταν καθισμένη πίσω του κρατούσε ένα οπλοπολυβόλο και πυροβολούσε.

Οι πειρατές που είχαν ληστέψει το πολυκατάστημα ύψωσαν τώρα τα όπλα τους, στρέφοντάς τα προς το όχημα της Άνμα.

Η Θυγατέρα, που τους είχε πλέον διασχίσει, γύρισε απότομα, σχεδόν επιτόπου, κάνοντας τους τροχούς της να ουρλιάζουν πάνω στο πλακόστρωτο. Και όρμησε ξανά καταπάνω τους. Ενώ το μινιπλάνο ερχόταν προς το μέρος της. Οι ριπές του οπλοπολυβόλου χτύπησαν τα μέταλλα και τα τζάμια του οχήματός της, αφήνοντας μεγάλες ρωγμές πάνω στα δευτερα αλλά χωρίς να διαλύσουν τίποτα. Και το τετράκυκλο πέρασε δίπλα από το μινιπλάνο, και το ενεργειακό ξίφος του Βόρκεραμ-Βορ το σπάθισε: η λεπίδα έκανε ζημιά στη μηχανή του σκάφους, έκοψε το αριστερό χέρι του οδηγού από τον αγκώνα, και χτύπησε στον ώμο τη γυναίκα πίσω του αναγκάζοντάς την να πετάξει το οπλοπολυβόλο της. Όχι πως αυτό είχε πλέον καμια σημασία, έτσι όπως το μινιπλάνο πήγε και κοπάνησε σ'έναν τοίχο για να γίνει κομμάτια και θρύψαλα μαζί με τους αναβάτες του.

Το τετράκυκλο της Άνμα χτύπησε με το πλάι έναν πειρατή, εκτοξεύοντάς τον κάπου στο Στόμα του Σκοτοδαίμονος, ενώ ο Βόρκεραμ-Βορ σπάθιζε τώρα άλλους πειρατές, και η φρενήρη κίνηση του ξίφους του, που έκανε ενέργειες να τινάζονται κυκλικά γύρω του, σαν φωτεινή ασπίδα, απέκρουε σφαίρες που έρχονταν προς τη μεριά του και του οχήματος της Θυγατέρας της Πόλης.

Η Φοριντέλα-Ράο πυροβολούσε με δύο πιστόλια από το παράθυρο της. Και η Ολντράθα καθόταν σκυμμένη δίπλα της, στο πίσω κάθισμα,

νιώθοντας πολύ έντονα τον πόνο ολόγυρά της. Για εκείνη, οι πειρατές δεν ήταν «ο εχθρός»: ήταν άνθρωποι που τραυματίζονταν και πονούσαν και σκοτώνονταν. Τα πολεοσημάδια τής μιλούσαν παντού για οδύνη και για φόβο.

Οι κουρσάροι σκορπίστηκαν: κάποιοι τρέχοντας προς τα πλοία στις αποβάθρες, κάποιοι τρέχοντας πανικόβλητοι τυχαία μες στους δρόμους, κάποιοι πηδώντας στα δύο σταματημένα οχήματα που περίμεναν τα λάφυρα από το πολυκατάστημα. Ο Βόρκεραμ-Βορ πέταξε μια χειροβομβίδα μέσα στο ένα από τα οχήματα – έκρηξη και κραυγές, ουρλιαχτά – φλόγες, καπνός. Το άλλο όχημα άρχισε να φεύγει.

«Κυνήγησέ το!» γρύλισε ο Βόρκεραμ, και η Άνμα το καταδίωξε. Πίσω τους έγινε μια έκρηξη ακόμα δυνατότερη από την προηγούμενη, καθώς η ενεργειακή φιάλη του πρώτου πειρατικού οχήματος προφανώς ανατινάχτηκε από τις φωτιές.

«Τους έχω,» είπε η Φοριντέλα-Ράο, που έδειχνε να το διασκεδάζει απόψε. Κρατούσε πάλι το τουφέκι της και σημάδευε από το ανοιχτό παράθυρο το όχημα των κουρσάρων. Το όπλο δεν ήταν μόνο τουφέκι: ήταν και μικρό ρουκετοβόλο. Έπαιρνε μια ρουκέτα από πάνω. Η Φοριντέλα δεν την είχε ακόμα εξαπολύσει, αλλά έψαχνε ευκαιρία: το δάχτυλό της την έτρωγε να πατήσει τη δεύτερη σκανδάλη.

Τώρα η ευκαιρία τής είχε παρουσιαστεί. Πάτησε τη δεύτερη σκανδάλη, ικανοποιώντας το δάχτυλό της, και ανατινάζοντας την πίσω μεριά του πειρατικού οχήματος, που έμοιαζε ξαφνικά με μηχανικό τέρας που ο κώλος του έχει πιάσει φωτιά. Καθώς έτρεχε προς τις αποβάθρες, γλίστρησε από το πλάι μίας και κατέληξε μες στα νερά του λιμανιού.

Ο Βόρκεραμ γέλασε. «Είσαι καλύτερη απ'ό,τι νόμιζα εσύ!» είπε στη Φοριντέλα, ρίχνοντάς της μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του. «Θα το σκεφτόσουν να δουλέψεις μαζί με τους Εκλεκτούς;»

«Έχουμε άλλη ρουκέτα;» ρώτησε η Φοριντέλα την Άνμα.

«Στην αριστερή μεριά, κάτω απ'το πίσω κάθισμα, είναι τρεις τυλιγμένες σε μαύρο πανί,» απάντησε η Θυγατέρα οδηγώντας επιδέξια, νιώθοντας λιγάκι να ζηλεύει που η Φοριντέλα είχε την ευκαιρία να χρησιμοποιήσει τα καινούργια τους όπλα αλλά εκείνη όχι. Λες να δεχτεί ο Βόρκεραμ να οδηγήσει αυτός αντί για εμένα, αν του το ζητήσω ευγενικά;

Μάλλον όχι...

Η Μαύρη Μάστιγα του Ποταμού ήταν αραγμένη στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής, και ο Φορδέκης ο Καραφλός στεκόταν στο κατάστρωμά της επιβλέποντας την καταστροφή και τη λεηλασία. Κρατούσε ένα ζευγάρι κιάλια τα οποία σήκωνε κάθε τόσο στα μάτια του, όταν ήθελε να δει κάτι καλύτερα ή να διακρίνει κάποια λεπτομέρεια.

Τώρα, χρησιμοποιώντας τα κιάλια, κοίταζε αυτό το τετράκυκλο όχημα που είχε προκαλέσει τρομερή ζημιά στους κουρσάρους – και, μάλιστα, δεν έμοιαζε ούτε να είναι θωρακισμένο! Αλλά *πρέπει* να ήταν. Αλλιώς, τόσες ριπές που είχε φάει θα το είχαν κάνει μια μάζα από τρύπια μέταλλα.

«Ποιοι καριόληδες είναι εκεί μέσα;» μούγκρισε ο Φορδέκης, οργισμένος. Και, κατεβάζοντας τα κιάλια του: «Πάμε να τους φάμε τους γαμημένους!» είπε σ'έναν από τους υπαρχηγούς του. «Πάμε! καβάλα στις βολίδες.»

Μαζί με κάμποσους πειρατές του ανέβηκαν στα μινιπλάνα τους και πήδησαν στις αποβάθρες από το κατάστρωμα της *Μαύρης Μάστιγας*.

«Κυκλώστε τους τους γαμημένους!» φώναξε ο Φορδέκης, και κατευθύνθηκαν προς το τετράκυκλο όχημα που ήταν θωρακισμένο χωρίς να φαίνεται.

Η Άνμα είδε τα πολεοσημάδια τους προτού δει τα μινιπλάνα να έρχονται καταπάνω της. «Έχουμε παρέα,» είπε. «Πλησιάζουν από γύρω!»

Και μετά, τα μινιπλάνα φάνηκαν, με τους οπλισμένους πειρατές στις σέλες τους, να πετάνε κανένα μέτρο πάνω από το έδαφος.

Ο Βόρκεραμ όπλισε το τουφέκι του, άρχισε να ρίχνει από το παράθυρο· αλλά δεν ήταν εύκολοι στόχοι έτσι κυκλικά όπως κινούνταν. Και συγχρόνως πυροβολούσαν κι αυτοί. Οι ριπές τους έπεφταν σαν καταιγίδα πάνω στο τετράκυκλο της Άνμα· ο Βόρκεραμ αναγκάστηκε να σκύψει και να καλυφτεί, χωρίς να ρίχνει· και η Φοριντέλα-Ράο, στο πίσω κάθισμα, έκανε το ίδιο μαζί με την Ολντράθα.

Ο Φορδέκης ο Καραφλός φώναξε: «Βγείτε! Έξω, κοτόπουλα! Μ'αρέσει τ'όχημα, το θέλω! Και μπορεί να ζήσετε!»

Ο Βόρκεραμ έπιασε μια χειροβομβίδα μέσα από την καπαρντίνα του. Τράβηξε την περόνη. «Πάρε φωτιά γ'άρχή, γαμιόλη!» απάντησε, και πέταξε τη χειροβομβίδα απ'το παράθυρο.

Μια έκρηξη και μια κραυγή ακολούθησαν, όμως ο Βόρκεραμ αμφέβαλλε ότι η δεύτερη ήταν του πειρατή που είχε φωνάξει. Και όντως ο Φορδέκης δεν είχε χτυπηθεί, αλλά ένας άλλος απ'τους πειρατές των μινιπλάνων είχε πέσει από τη σέλα. Ο Φορδέκης ούρλιαξε: «ΔΙΑΛΥΣΤ-!» Μα δεν πρόλαβε να τελειώσει τη διαταγή, καθώς το όχημα της Άνμα κινιόταν γρήγορα ανάμεσα στους ξαφνιασμένους από την έκρηξη της χειροβομβίδας πειρατές των μινιπλάνων.

Η Θυγατέρα της Πόλης διέκρινε μέσα από τα πολεοσημάδια το καλύτερο δυνατό μονοπάτι για να οδηγήσει – το πιο ασφαλές μονοπάτι. Και πήγαινε προς τα εκεί. Τα μάτια της έβλεπαν και δεν έβλεπαν τον δρόμο: δεν της χρειαζόταν: τα σημάδια της Πόλης ήταν το μόνο που χρειαζόταν να βλέπει τούτη τη στιγμή – κι αυτά ήταν παντού.

Οι κουρσάροι ξαφνιαστήκαν για δεύτερη φορά καθώς το όχημα περνούσε ανάμεσά τους με εξωφρενικές μανούβρες.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και η Φοριντέλα-Ράο άρχισαν πάλι να πυροβολούν από τα παράθυρα, με τα τουφέκια τους· και ακόμα κι η Ολντράθα έριχνε μ'ένα πιστόλι, από το δικό της παράθυρο. Πολύ σπάνια η Ολντράθα χρησιμοποιούσε βία. Μόνο όταν κινδύνευε άμεσα η ζωή της, ή η ζωή των ανθρώπων που θεωρούσε φίλους και εκτιμούσε. Τώρα συνέβαιναν και τα δύο συγχρόνως. Οι πειρατές μπορεί να πονούσαν αλλά ήταν, αναμφίβολα, ο εχθρός. Ακόμα και για την Ολντράθα.

«ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ, ΡΕ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ!» γκάριξε ο Φορδέκης ο Καραφλός, βλέποντας οργισμένος το τετράκυκλο να ξεφεύγει. «ΚΥΝΗΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ! ΚΥΝΗΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ!»

Και τα μινιπλάνα καταδίωξαν το όχημα, πετώντας ψηλότερα από πριν. Στα τέσσερα μέτρα πάνω από το οδόστρωμα.

«Σκοτώστε τους τους γαμημένους! ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ! ΓΑΜΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΓΑΜΗΜΕΝΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ ΤΟΥΣ!» ούρλιαξε ο Φορδέκης· και, πετώντας πάνω από το τετράκυκλο, έριξε μια χειροβομβίδα τραβώντας την περόνη με τα δόντια του.

Η Άνμα είχε ήδη δει τον κίνδυνο μέσα από τα σημάδια της Πόλης, και έστριψε ακαριαία – γνωρίζοντας ότι αυτό ήταν ανόητο, αλλά ήταν συγχρόνως και ο ασφαλέστερος δρόμος.

«Τι καν-;» γρύλισε ο Βόρκεραμ. Η Φοριντέλα-Ράο ούρλιαξε, η Ολντράθα κραύγασε. Το τετράκυκλο κοπάνησε σ'ένα μινιπλάνο που είχε κατεβεί πιο χαμηλά για να χτυπήσει ο πειρατής καβαλάρης του τους επιβάτες μέσα από τα παράθυρα. Τώρα και το σκάφος και ο κουρσάρος βρέθηκαν ξαφνικά πάνω στη μπροστινή μεριά του οχήματος, έπεσαν στο εμπρόσθιο τζάμι του – με φόρα – και, έτσι όπως ήταν ήδη χιλιοχτυπημένο από σφαίρες και καταραγισμένο, θρυμματίστηκε–

«Γαμώ την πουτάνα μου!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ, γυρίζοντας στο πλάι το πρόσωπό του, προστατεύοντάς το με τον πήχη του· ενώ η Άνμα σύριζε: «Τα παπάρια του Σκοτοδαίμονος!» και παρομοίως προστάτευε τον εαυτό της.

Πίσω τους, την ίδια στιγμή, η χειροβομβίδα του Φορδέκη έσκαγε. Άκουσαν την έκρηξη, μα μέσα στον χαλασμό δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν – ούτε και τους ενδιέφερε.

Το μινιπλάνο δεν πέρασε μέσα από το σπασμένο μπροστινό τζάμι· δεν χωρούσε να περάσει – σκάλωσε εκεί. Αλλά ο κουρσάρος καβαλάρης του χωρούσε να περάσει, και βρέθηκε πάνω στην Άνμα και τον Βόρκεραμ-Βορ. Το μποτοφορεμένο πόδι του χτύπησε, άθελά του, τη θυγατέρα στο σαγόνι. Ο αρχηγός των Εκλεκτών τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα του και έσκισε αμέσως τον λαιμό του πειρατή, σκοτώνοντάς τον.

Άνοιξε την πόρτα του και τον πέταξε έξω από το όχημα, που είχε πάψει να κινείται, έχοντας κοπάνήσει σε τοίχο αφού πήρε παραμάζωμα το μινιπλάνο.

Ο Φορδέκης και οι άλλοι πειρατές των μινιπλάνων σταμάτησαν πίσω του, και ο αρχιπειρατής γέλασε. «Τώρα την έχουν γαμήσει!» Φώναξε στους εχθρούς του: «Τώρα δεν έχετε πουθενά να πάτε! Βγείτε απ'το όχημα – δεν θέλω να το διαλύσω – μ'αρέσει το γαμημένο!»

Και εκείνος και οι κουρσάροι του ύψωσαν τα όπλα τους, σημαδεύοντας το σταματημένο τροχοφόρο.

«Πάρε κι άλλο δώρο, κωλομαλάκα!» φώναξε η Φοριντέλα-Ράο από μέσα, και πάτησε τη δεύτερη σκανδάλη του τουφεκιού-ρουκετοβόλου. Η καινούργια ρουκέτα που είχε προσαρμόσει επάνω του εκτοξεύτηκε,

σπάζοντας το πισινό τζάμι του οχήματος της Άνμα (ήταν αλεξίσφαιρο αλλά χτυπημένο πολλές φορές, και δεν μπορούσε ν'αντέξει την ορμή μιας ρουκέτας ούτως ή άλλως) και πηγαίνοντας καταπάνω στους πειρατές. Χτύπησε ένα μινιπλάνο διαλύοντάς το, τινάζοντας φωτιές και κομμάτια.

Και τότε, προτού ο Φορδέκης κι οι άλλοι αρχίσουν να ρίχνουν για να καταστρέψουν το όχημα και τους επιβάτες του, τροχοφόρα ήρθαν από γύρω, πυροβολώντας τους. Κάποιοι από τους Εκλεκτούς και τους μισθοφόρους του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου, μαζί με τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα που κρατούσε κοντό γρήγορο τουφέκι στο ένα χέρι βάζοντας συνεχόμενα, κραυγάζοντας άναρθρα για να προκαλέσει τρόμο.

Οι πειρατές των μινιπλάνων σκορπίστηκαν, τράπηκαν σε φυγή. Μερικοί έπεσαν από τις σέλες· μινιπλάνα πήραν τούμπες στο οδόστρωμα.

Ο Φορδέκης ο Καραφλός κατόρθωσε να απομακρυνθεί, αν και τραυματισμένος στον ώμο. *Θα τα ξαναπούμε, γαμιόληδες!* σκεφτόταν οργισμένος. *Σύντομα. Θα τα ξαναπούμε...*

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας σταμάτησε το τρίκυκλό του αντίκρυ στο τετράκυκλο της Άνμα που ήταν χιλιοχτυπημένο από σφαίρες, με τα τζάμια του διαλυμένα και το περίβλημά του κατατσακισμένο. «Είστε ζωντανοί εκεί μέσα;» φώναξε.

Ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε. «Χρειάζεται κάτι περισσότερο απ'αυτούς τους άθλιους λεχρίτες για να μας σκοτώσει, παρότι δεν έχουμε αλεξίσφαιρο πετσί.»

Οι Εκλεκτοί του ζητωκραύγασαν, γελώντας, υψώνοντας τα όπλα τους. Είχαν ανησυχήσει ότι ο αρχηγός τους μπορεί να είχε πεθάνει ή τραυματιστεί άσχημα.

«Κρίμα που δεν έχετε αλεξίσφαιρο πετσί, Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε ο Άβαντας, μειδιώντας, καθώς άλλαζε γεμιστήρα στο κοντό τουφέκι του. «Το έχετε ανάγκη έτσι όπως οδηγείτε.»

«Έχεις πρόβλημα με την οδήγησή μου;» είπε η Άνμα, βγαίνοντας κι εκείνη από το όχημα. Και η Ολντράθα και η Φοριντέλα-Ράο βγήκαν επίσης.

«Εσύ δεν έχεις;» Ο Άβαντας έδειξε το χιλιοχτυπημένο όχημά της. Κάποιοι γέλασαν, καλαμπουρίζοντας.

«Αν δεν ήταν η οδήγηση της Άνμα δεν θα ήμασταν τώρα ζωντανοί,» τους είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. Και προς τον Άβαντα: «Είμαστε πλέον κοντά στα σκάφη, Αλεξίσφαιρε. Είσαι έτοιμος για την κορύφωση αυτού του πανηγυριού;»

«Περιμένω μόνο το ξεκίνα από το στόμα σου, αρχηγέ.» Και η Άνμα και η Ολντράθα διέκριναν στα πολεοσημάδια ότι αυτό το αρχηγέ δεν ήταν ούτε ειρωνικό ούτε αστείο. Ακόμα και οι μισθοφόροι που δεν βρίσκονταν στην ομάδα των Εκλεκτών έβλεπαν πλέον τον Βόρκεραμ ως αρχηγό τους. Η επιρροή του είχε γίνει τεράστια εδώ.

Το καταλαβαίνει, άραγε; αναρωτήθηκε η Άνμα, ενώ η Ολντράθα ήταν βέβαιη πως δεν το καταλάβαινε. Όχι συνειδητά, τουλάχιστον. Τον ήξερε καλά. Κοιμόταν μαζί του, άλλωστε.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος περιφερόταν κοντά στα λιμάνια που δέχονταν επίθεση από τους κουρσάρους, οδηγώντας το κρυστάλλινο τρίκυκλο όχημά του. Από μέσα του καταριόταν Κρόνο και Σκοτοδαίμονα. Η κατάσταση ήταν χειρότερη από κάθε άλλη φορά, νόμιζε. Οι πειρατές είχαν αργήσει λίγο να κάνουν επιδρομή αλλά αυτό δεν σήμαινε, προφανώς, ότι σκόπευαν να σταματήσουν τις επιθέσεις τους. *Ο Σημαδεμένος βιάστηκε να μιλήσει, ο ανόητος! Δεν έπρεπε να είχε πει τίποτα. Τώρα, αυτός ο ελεεινός ο Όρπεκαλ-Λάντι θα μπορεί να λέει ακόμα περισσότερα από πριν!*

Επί του παρόντος, όμως, ο Αλέξανδρος ήξερε ότι δεν είχε νόημα να σκέφτεται τους καταραμένους πολιτικούς. Εκείνο που όφειλε να κάνει ήταν να προσπαθεί να βρει έναν τρόπο για να δώσει τέλος στην επιδρομή των κουρσάρων. Αλλά αυτό δεν του φαινόταν εφικτό, καθώς οδηγούσε από δρόμο σε δρόμο και λάμβανε, μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του, αναφορές από τους πράκτορές του που βρίσκονταν σε διάφορα σημεία των λιμανιών.

Τα πάντα βυθίζονταν στο Στόμα του Σκοτοδαίμονος. Οι φρουροί και οι μισθοφόροι ή υποχωρούσαν ή τσακίζονταν. Καταστήματα, σπίτια, αποθήκες – ακόμα κι ένας ναός του Κρόνου! – λεηλατούνταν. Οι κουρσάροι δεν θα έφευγαν ώσπου να μη μπορούν να κουβαλήσουν τίποτ' άλλο μαζί τους!

Μετά, όμως, ο Αλέξανδρος έλαβε μια άλλη αναφορά. Μια διαφορετική αναφορά. Και κατευθύνθηκε ολοταχώς προς το κεντρικό λιμάνι της

Απλωτής. Το λιγνό τρίκυκλο όχημά του, που ήταν ολόκληρο από φιμέ κρύσταλλα, περνούσε σαν τον άνεμο μέσα από τους δρόμους. Και, φτάνοντας στον προορισμό του, ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας είδε πως η αναφορά της πράκτορος που βρισκόταν εδώ δεν ήταν ούτε λανθασμένη ούτε υπερβολική.

Κάποιοι μισθοφόροι, όντως, νικούσαν τους πειρατές. Αλλά ο Αλέξανδρος δεν νόμιζε ότι τους είχε ξαναδεί. Δεν νόμιζε ότι ήταν άνθρωποι που βρίσκονταν στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη. Ποιοι μπορεί να...;

Μετά, θυμήθηκε ότι οι κατάσκοποί του είχαν πρόσφατα πει πως ο Όρπεκαλ-Λάντι συναντήθηκε δύο φορές με τον Βόρκεραμ-Βορ στο πανδοχείο *Βαθύρριζος* και κάποιοι είχαν σαμποτάρει, ύπουλα, με μαγεία πιθανώς, τους πράκτορες και τις δύο φορές. Δεν τους είχαν αφήσει ν' ακούσουν τι συζητούσαν ο πολιτικός και ο μισθοφόρος.

Και τώρα ο Αλέξανδρος είχε μια πολύ έντονη υποψία για το ποιοι ήταν ετούτοι οι πολεμιστές που αντιμετώπιζαν τόσο αποτελεσματικά τους κουρσάρους...

Ο Σημαδεμένος θα τσαντιστεί, σκέφτηκε. Θα τσαντιστεί πολύ.

Οι κουρσάροι είχαν αφήσει πίσω τους ακριβώς ό,τι χρειαζόταν στον Βόρκεραμ-Βορ: κάποια μινιπλάνα που δεν είχαν τόσες ζημιές ώστε να μη μπορούν να υψωθούν πάλι και να κινηθούν.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας είχε ήδη ανεβεί σε ένα και το δοκίμαζε. Δεν έμοιαζε να έχει κανένα πρόβλημα.

Ο Βόρκεραμ μιλούσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, ενημερώνοντας αυτούς μέσα στο μεταβαλλόμενο φορτηγό ότι πλησίαζαν στο τέλος της επίθεσής τους. «Τι αντίσταση βλέπετε να υπάρχει ακόμα;»

«Πολύ λίγη, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Μάικλ. «Τρέπονται σε φυγή. Κατάλαβαν ότι δεν τους συμφέρει το εδώ μέρος για λεηλασία.»

«Ωραία λοιπόν' ας κινηθούμε προτού την κοπανήσουν τελείως.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ οργάνωσε τους ανθρώπους του γρήγορα αλλά αποτελεσματικά. Πήραν όσα μινιπλάνα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν και οι άλλοι ανέβηκαν σε ταχυκίνητα δίκυκλα. Εκλεκτοί και άνθρωποι του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου. Και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. Οι μηχανές τους βούιζαν, έτοιμες να μπουν σε κίνηση. Είχαν όλοι μαζί τους ε-

κρηκτικά, κρυμμένα μέσα σε ατσάλινα κουτιά, για να μη μπορούν να χτυπηθούν από τυχαίες σφαίρες ή φλόγες και να ανατιναχτούν.

Οι υπόλοιποι μισθοφόροι είχαν άλλη δουλειά. Ο Βόρκεραμ τούς έδωσε, με τον πομπό του, το σήμα να ξεκινήσουν.

Και ξεκίνησαν. Επιτέθηκαν μαζικά στις αποβάθρες, χτυπώντας τους κουρσάρους από μία μεριά και μόνο, ωθώντας τους προς τα εκεί όπου ο Βόρκεραμ ήθελε να τους ωθήσουν.

Εκείνος στεκόταν ανάμεσα στους αναβάτες των δίκυκλων και των κλεμμένων μινιπλάνων – μια ντουζίνα στο σύνολό τους. «Τώρα,» είπε. «Τώρα!»

Μινιπλάνα και δίκυκλα έφυγαν στη στιγμή, τινάζοντας σκόνη πίσω τους. Έτρεξαν προς τα πειρατικά καράβια που ήταν αραγμένα στις αποβάθρες και που, λόγω της θέσης της μάχης στο λιμάνι, φρουρούνταν λιγότερο από τα υπόλοιπα. Τα δίκυκλα ανέβηκαν αιφνίδια στα καταστρώματα, από ράμπες, ή πήδησαν στα καταστρώματα χρησιμοποιώντας κεκλιμένα επίπεδα που είχαν τρέξει να βάλουν στον δρόμο τους κάποιοι μισθοφόροι του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου. Σαν κασκαντέρ κινηματογράφου τινάζονταν. Ενώ τα μινιπλάνα, φυσικά, δεν είχαν ανάγκη από τέτοια βοήθεια· πετώντας λίγο πιο πάνω από το έδαφος, έφταναν εύκολα στα καταστρώματα των πλοίων.

Οι αναβάτες δίκυκλων και μινιπλάνων πυροβολούσαν όσους πειρατές έβλεπαν, πυροβολούσαν συνεχόμενα, πυροβολούσαν ημικυκλικά, από δω κι από κει, χαοτικά, έχοντας σκοπό όχι να πετύχουν συγκεκριμένους στόχους αλλά να προκαλέσουν όσο το δυνατόν περισσότερο πανικό, να βγάλουν από μπροστά τους τους φύλακες των караβιών ώστε να ολοκληρώσουν τη δουλειά τους με επιτυχία.

Δεν τα κατάφεραν όλοι. Κάποιοι χτυπήθηκαν κι έπεσαν από τις σέλες προτού κάνουν αυτό για το οποίο είχαν έρθει. Αλλά οι υπόλοιποι άνοιξαν απότομα τα ατσάλινα κουτιά που κρέμονταν δεξιά κι αριστερά των οχημάτων τους και άφησαν τα κρηκτικά να απλωθούν πάνω στα καταστρώματα ενώ συνέχιζαν να τρέχουν ολοταχώς.

Ο Βόρκεραμ-Bor τούς παρακολουθούσε από απόσταση, γονατισμένος στο ένα γόνατο, επάνω σ'ένα δώμα, με την Ολντράθα, την Άνμα, και τη Φοριντέλα-Ράο κοντά του. Το καταλάβαινε πως η στιγμή πλησίαζε. Δεν ήταν τυφλός. Έβλεπε τα δίκυκλα να πηδάνε τώρα πέρα από τα καταστρώματα, και τα μινιπλάνα να απομακρύνονται από εκεί, ενώ

σφαίρες τα καταδίωκαν. Ακόμα και μια μικρή ρουκέτα εκτόξευσαν πίσω τους οι πειρατές (η οποία αστόχησε και χτύπησε το μπαλκόνι ενός οικοδομήματος κοντά στο λιμάνι, ρίχνοντας μια κρεμασμένη πινακίδα).

«Τι νομίζετε, κυρίες;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, έτοιμος ούτως ή άλλως να πατήσει το κουμπί στον πομπό του ο οποίος ήταν ρυθμισμένος τώρα στη συχνότητα του δέκτη των εκρηκτικών.

«Κάν' το,» είπε η Άνμα.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών πίεσε το κουμπί–

Λαμπερά αστέρια και φλογερά μανιτάρια, ξαφνικά, επάνω στα μεγάλα πλοία των κουρσάρων!

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος σταμάτησε τους τροχούς του οχήματός του. *Τι στα μάτια του Κρόνου...;*

Ο κόσμος ολόκληρος τρανταζόταν από τις εκρήξεις, και οι λάμπεις και οι φωτιές είχαν φωτίσει τη νύχτα σαν νεογέννητος ήλιος να είχε βγει από τον Ριγοπόταμο.

Ο Αλέξανδρος πλησίασε περισσότερο απ'ό,τι το θεωρούσε ασφαλές. Πλησίασε με μεγάλη προσοχή. Και από το πέρας ενός δρόμου είδε τα καράβια των κουρσάρων να φλέγονται.

Τα δίκυκλα και τα μινιπλάνα συγκεντρώθηκαν γύρω από τον Βόρκεραμ, που τώρα είχε κατεβεί από το δώμα μαζί με τις φίλες του.

Ο Άβαντας είπε, πηδώντας από τη σέλα του κλεμμένου μινιπλάνου: «Ευκολότερο απ'ό,τι νόμιζα.»

«Αυτοί που έπεσαν;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. Τέσσερις από τους μαχητές του είχαν πέσει στην προσπάθειά τους να πυρπολήσουν τα καράβια.

«Οι δύο είναι ζωντανοί, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ένας Εκλεκτός. «Τους πήρε ένα απ'τα οχήματα του Μαυροδάκτυλου. Οι άλλοι δύο... δεν ξέρουμε τι απέγιναν.»

Ο Βόρκεραμ καταράστηκε. Ήλπιζε να κορυφώσει το σχέδιό του χωρίς να έχει απώλειες ανάμεσα στους ακροβάτες με τα εκρηκτικά. Αλλά το ήξερε ότι πάντα τέτοιες ελπίδες ήταν μάταιες σ'αυτές τις καταστά-

σεις. Στον πόλεμο ποτέ τίποτα δεν πηγαίνει ακριβώς όπως το σχεδιάζεις, όσο καλό κι αν είναι το σχέδιό σου.

«Εντάξει,» είπε. «Η δουλειά μας εδώ τελείωσε.» Και κάλεσε τους υπόλοιπους με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, προστάζοντάς τους να μην εμπλακούν περισσότερο με τους κουρσάρους, να τους αφήσουν να φύγουν. Διότι πίστευε ότι τώρα, μετά από την πυρπόληση των πλοίων τους, οι πειρατές θα υποχωρούσαν.

Και όντως αυτό έκαναν. Τα καράβια που δεν είχαν χτυπηθεί απέπλεαν βιαστικά από τις αποβάθρες. Και όσο γι'αυτά που είχαν πυρποληθεί: ή οι πειρατές πηδούσαν από τα καταστρώματά τους για να σωθούν, ή προσπαθούσαν να σβήσουν τις φλόγες και να απομακρύνουν τα σκάφη τους από το λιμάνι. Συγχρόνως, δεκάδες βάρκες και πλοία-ρια τρέπονταν σε φυγή επάνω στα σκοτεινά νερά του Ριγοπόταμου όπου μυριάδες φωτιές αντανakλούσαν. Ουρλιαχτά και κραυγές και ο ήχος μηχανών ακούγονταν. Και ακόμα καμια έκρηξη γινόταν, κάθε τόσο.

Οι πειρατές έφευγαν από το κεντρικό λιμάνι της Απλωτής, φαίνονταν ήδη μακριά πάνω στον ποταμό.

Οι μισθοφόροι συγκεντρώθηκαν γύρω από τον αρχηγό τους. Το μεταβαλλόμενο όχημα είχε ξανά τη μορφή μεγάλου εξάτροχου φορτηγού. Από το εσωτερικό του, από τη θέση του οδηγού, ο Μάικλ φώναξε στον Βόρκεραμ: «Μπορούσαμε να τους είχαμε κυνηγήσει λίγο ακόμα, σε μορφή ελικοπτέρου, αρχηγέ – δεν ξέρουν τι τους γίνεται πλέον!»

Ορισμένοι μισθοφόροι ύψωσαν τα όπλα τους, φωνάζοντας, για να δείξουν ότι συμφωνούσαν. Κάποιοι γελούσαν.

«Δεν υπάρχει λόγος,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Η δουλειά μας εδώ – να προστατέψουμε το κεντρικό λιμάνι της Απλωτής – τελείωσε. *Με νίκη!*» φώναξε σηκώνοντας απότομα το τουφέκι του στον αέρα.

Και κραυγές αμέσως ακολούθησαν τη φωνή του.

Ο Βόρκεραμ το έκανε εν μέρει για να εμπυχωσει τους μαχητές του εν μέρει για παράσταση: γιατί ήξερε πως, αναμφίβολα, τους παρακολουθούσαν τσιράκια του Πολιτάρχη, τσιράκια διάφορων άλλων πολιτικών, και δημοσιογράφοι καλόβουλοι και κακόβουλοι.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ήθελε να αναγκάσει τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο να αλλάξει τους όρους του συμβολαίου του – το είχε πια πάρει προσωπι-

κά. Και μετά από ό,τι είχε γίνει απόψε οι πιέσεις επάνω στον Πολιτάρχη θα ήταν διπλασιασμένες- Όχι! Πενταπλασιασμένες, μάλλον!

Ωστόσο, ο Βόρκεραμ δεν ήταν κανένας ενθουσιώδης πρωτόπειρος αρχηγός μισθοφόρων που δεν μπορούσε να συγκρατηθεί απ'το να γλεντήσει την πρώτη του νίκη. Κατεβάζοντας το τουφέκι του από τον αέρα και παίρνοντας σοβαρή όψη, ζήτησε να μάθει τι απώλειες είχαν, και τι ζημιές. Ένα από τα βασικά πράγματα που πάντα έλεγε στους ανθρώπους του ήταν να είναι γενναίοι αλλά και, ταυτόχρονα, προσεχτικοί. Οι νεκροί δεν πληρώνονται, και ούτε αναπληρώνονται. Προτιμώ να έχω στο πλευρό μου παλαίμαχους, έμπειρους μαχητές που ξέρουν τι κάνουν, παρά γενναίους νεκρούς! τους έλεγε. Βάλτε το καλά στο μυαλό σας! Και τα ίδια τούς είχε πει κι απόψε, προτού ορμήσουν να υπερασπιστούν το κεντρικό λιμάνι της Απλωτής.

Ένα τρίκυκλο όχημα ζύγωσε ξαφνικά τους συγκεντρωμένους μισθοφόρους. Ήταν λιγνό και καμωμένο ολόκληρο από φιμέ κρύσταλλο. Δεν έβλεπες τίποτα μέσα. Ούτε καν αν ήταν ένας ή περισσότεροι άνθρωποι στο εσωτερικό του.

Ορισμένοι μαχητές ύψωσαν τα όπλα τους, σημαδεύοντάς το.

Το τρίκυκλο πέρασε ανάμεσά τους, με μειωμένη ταχύτητα.

«Ε!» του φώναξε μια πολεμίστρια της Ρία Καλόφραστης – η Ροντάκη. «Σταμάτα, όποιος κι αν είσαι!»

Οι αργοκινούμενοι τροχοί του τρίκυκλου δεν άργησαν να πάψουν την περιστροφή της. Μια πόρτα του άνοιξε, κι ένας άντρας βγήκε, ντυμένος με γκριζο κοστούμι και μαύρο μανδύα. Λευκόδερμος, μελαχρινός, με κοντοκουρεμένα μαλλιά. Κοίταζε προς τη μεριά του Βόρκεραμ-Βορ, και η όψη του ήταν ουδέτερη σαν ζωγραφισμένη σε πίνακα.

Η Άνμα και η Ολντράθα διάβαζαν στα σημάδια της Πόλης ότι αυτός ο άνθρωπος κάτι έκρυβε. Δεν ήταν εκείνο που φαινόταν. Ωστόσο, οι προθέσεις του δεν έμοιαζαν εχθρικές. Δεν ήταν εχθρός. Δεν μπορεί να ήταν σταλμένος από την Κορίνα, σωστά;

Ο Βόρκεραμ ρώτησε: «Ποιος είσαι εσύ;» αν και είχε μια υποψία.

Ο άντρας έβγαλε από το σακάκι του μια ταυτότητα, υψώνοντάς την προς τον αρχηγό των Εκλεκτών. «Δουλεύω για τον Πολιτάρχη. Πλησί-ασε να δεις.» Δεν είχε πάει κοντά στον Βόρκεραμ, φοβούμενος προφα-

νώς ότι οι μισθοφόροι (που ήδη τον σημάδευαν με πυροβόλα) δεν θα τον άφηναν.

«Πλησίασε εσύ,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, και ο άντρας ζύγωσε αργά, χωρίς φόβο ή απότομες κινήσεις. Ακόμα κρατούσε την ταυτότητά του προτεταμένη.

Ο Βόρκεραμ τής έριξε μια ματιά. «Τι θέλει ο Πολιτάρχης;»

«Τίποτα – *ακόμα* – Βόρκεραμ-Βορ,» αποκρίθηκε ο άντρας που η ταυτότητά του έγραφε ότι ονομαζόταν Αλέξανδρος Πανιστόριος και είχε Ύψιστη Άδεια Ελεύθερης Έρευνας από τις Αρχές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ο Βόρκεραμ υπέθετε ότι ο άνθρωπος πρέπει να ήταν υψηλόβαθμος κατάσκοπος, όπως είχε υποψιαστεί εξαρχής.

«Με ξέρεις...» είπε.

Ο Αλέξανδρος έκρυψε την ταυτότητά του μέσα στο σακάκι του. «Έχουμε μάθει το όνομά σου εδώ και καιρό. Εκείνο που δεν γνωρίζω είναι τι κάνεις εδώ. Δεν βρίσκεσαι στις υπηρεσίες του Πολιτάρχη, σωστά;»

«Αν βρισκόμουν, υποθέτω πως θα το ήξερες.»

Η όψη του Αλέξανδρου παρέμεινε ουδέτερη όπως συνήθως, αν και δεν του άρεσε ο τόνος του γαλανόδερμου μισθοφόρου με τις φαβορίτες που θύμιζαν κυρτές λεπίδες – η μόδα «γαμπώνυχα» ανάμεσα στους ευγενείς της Ρελκάμνια. Ο Αλέξανδρος απ'αυτές ήταν που είχε αναγνωρίσει αμέσως τον Βόρκεραμ-Βορ ανάμεσα στους υπόλοιπους μαχητές – εκτός από το ότι όλοι φαινόταν να είναι συγκεντρωμένοι γύρω του, με εκείνον για κέντρο.

«Ποιος σε πληρώνει, λοιπόν;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Μη μου πεις ότι είσαι εδώ αφιλοκερδώς.»

«Έχει περισσότερη σημασία ποιος με πληρώνει, ή το γεγονός ότι μόλις σώσαμε ένα λιμάνι που θα είχε πλήρως λεηλατηθεί;»

«Εσύ και οι μαχητές σου πλησιάζετε πλέον να βρίσκεστε ακριβώς δεκαπέντε ημέρες στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Εντός δεκαπέντε ημερών, όλες οι ένοπλες ομάδες που δεν εργάζονται για-»

«Δε σας ενδιαφέρουν οι ένοπλες ομάδες που βοηθάνε τη συνοικία σας; Προτιμάτε πειρατές που καταληστεύουν τα λιμάνια σας;» Ορισμένοι μισθοφόροι, από γύρω, σχολίασαν θετικά τα λόγια του Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Αλέξανδρος τούς αγνόησε ενώ η όψη του παρέμενε ουδέτερη. «Αν δεν γνωρίζουμε ότι εργάζεστε για αξιόπιστο πρόσωπο εντός της συνοικίας, θα πρέπει να διωχτείτε αύριο ή μεθαύριο, από τη Φρουρά.»

«Αυτό είναι το ευχαριστώ, ρε;» φώναξε κάποιος από δίπλα, και διάφοροι άλλοι μιλούσαν επίσης.

Ο Βόρκεραμ τούς έκανε νόημα να ησυχάσουν, και είπε στον Πανιστόριο: «Για τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι εργαζόμαστε. Αυτός μάς πληρώνει, και αυτός μάς ζήτησε να προφυλάξουμε το κεντρικό λιμάνι της Απλωτής. Θέλεις να δεις και το συμβόλαιο; Τυχαίνει να έχω μαζί μου ένα αντίγραφό του.» Το είχε όντως πάρει μαζί του, περιμένοντας μια πιθανή τέτοια συνάντηση με λακέ του Πολιτάρχη.

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, χωρίς το πρόσωπό του να φανερώνει τίποτα. «Βασίζομαι στον λόγο σου.»

«Καλό αυτό. Γιατί, πριν από λίγο, καταφέραμε ό,τι έμοιαζε αδύνατο για τη Φρουρά σας.»

«Θα ξανασυζητήσουμε μάλλον,» είπε μόνο ο Αλέξανδρος Πανιστόριος και, μ'ένα κοφτό νεύμα προς τον Βόρκεραμ-Βορ, επέστρεψε στο κρυστάλλινο όχημά του. Μπήκε, έκλεισε την πόρτα, και έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, στρίβοντας και φεύγοντας ανάμεσα από τους μισθοφόρους.

«Τι ήταν αυτός ο κόπανος, Βόρκεραμ;» ρώτησε ένας μαχητής της Ευμενίδας Νοράλνω.

«Ησυχία!» τους είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Και όχι ανοησίες! Αρχίσαμε να τραβάμε την προσοχή που θέλαμε να τραβήξουμε.»

Οι Εκλεκτοί και οι άλλοι μισθοφόροι που ακολουθούσαν τον Βόρκεραμ-Βορ είχαν κατορθώσει να τρέψουν σε φυγή τους πειρατές στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής και να τους προκαλέσουν τρομερές απώλειες και ζημιές, αλλά η επιδρομή δεν γινόταν μονάχα εκεί. Ήταν απλωμένη από την αρχή της Βραχύλογης ως τα πέρατα της Απλωτής. Και, γενικά, δεν μπορούσε να θεωρηθεί αποτυχημένη. Όταν οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών αποχώρησαν είχαν πολλά λάφυρα μαζί τους, και είχαν κάνει τρομερές καταστροφές γι'ακόμα μια φορά στα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Τα μέσα μαζικής πληροφόρησης χαλούσαν τον κόσμο στους τηλεοπτικούς και στους ραδιοφωνικούς δέκτες.

/21\

Το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου δέχεται επίθεση, και η Διοίκησή του δέχεται απαιτήσεις και απειλές· αλλά η Καρζένθα-Σολ νομίζει πως όλα πάνε καλά, και παρατηρεί τον εχθρό καθώς κινείται: προετοιμάζει τη δράση της – και χτυπά!

Ο στρατός του Σελασφόρου Χορονίκη επιτέθηκε το απόγευμα, προτού πέσει ο ήλιος. Φεύγοντας μαζικά από τις όχθες της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας κατευθύνθηκε βόρεια, προς τις όχθες του Εμπορικού Κέντρου απέναντι – πλέοντας επάνω σε μεγάλα πλοία, πετώντας μέσα σε μεγάλα ελικόπτερα.

Η επίθεσή τους ήταν αιφνίδια, ξαφνική. Χωρίς καμία προειδοποίηση στους εχθρούς τους. Ο Χορονίκης και η Στρατάρχης του, η Γιολάντα Μοτκάλμω, ήλπιζαν να πιάσουν τους φύλακες του Εμπορικού Κέντρου απροετοίμαστους, ώστε να το καταλάβουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, με όσο το δυνατόν λιγότερες συγκρούσεις και απώλειες. Σκοπός τους δεν ήταν η καταστροφή του, αλλά η χρήση του στο άμεσο μέλλον – και ο αποκλεισμός του Αλυσοδεμένου Ποιητή από τον πλούτο του.

Ο Πολιτάρχης δεν ήταν τώρα με τον στρατό – ήταν πίσω, στην Α' Κατωρίγια, στον Μεσόκοπο, μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο, παρακολουθώντας μέσω ενός τηλεπικοινωνιακού συστήματος – αλλά η Στρατάρχης ήταν μαζί με το στράτευμα. Βρισκόταν στο εσωτερικό ενός από τα μεγάλα ελικόπτερα που μετέφεραν πολεμικά οχήματα και μαχητές.

Καθώς πλησίαζαν το Εμπορικό Κέντρο, η Γιολάντα Μοτκάλμω κοίταζε έξω από το μπροστινό παράθυρο του ελικοπτέρου, μ'ένα ζευγάρι κιάλια ενισχυμένα από τον μάγο πίσω της, τον Σόρτιλαμ'χοκ. Η Στρατάρχης έψαχνε τις όχθες για πιθανά σημάδια ότι ο εχθρός είχε, κάπως, μάθει για την επίθεσή τους και ήταν προετοιμασμένος. Αλλά όλα τής έδειχναν πως ο εχθρός ήταν, αντιθέτως, απροετοίμαστος, όπως τον ήθελε. Οι φύλακες στα λιμάνια είχαν μόλις δει το στράτευμά της να έρχεται κι έμοιαζαν πανικόβλητοι: έτρεχαν από δω κι από κει· έπαιρ-

ναν όπλα στα χέρια· συγκεντρώνονταν σε ομάδες· καλύπτονταν πίσω από οχυρωματικά έργα· προσπαθούσαν να απομακρύνουν, γρήγορα, τον κόσμο από τις αποβάθρες· έβαζαν μεγάλα όπλα σε λειτουργία – κανόνια και ρουκετοβόλα. Επίσης, πλοία, μεγαλύτερα και μικρότερα, όλα οπλισμένα, έμπαιναν σε κίνηση για να σχηματίσουν ασπίδες μπροστά από τα λιμάνια του Εμπορικού Κέντρου.

Δε φαινόταν να υπάρχει αμφιβολία ότι ο νοτιόθεν ερχόμενος στρατός ήταν εχθρικός· αλλά αυτό η Γιολάντα Μοτκάλμω δεν το θεωρούσε σημάδι πως οι αντίπαλοί της ήταν προΐδεασμένοι για την επίθεσή της. Καταλάβαινε ότι ο στόλος και το σμήνος που τώρα ζύγωναν τις όχθες του Εμπορικού Κέντρου έμοιαζαν κάθε άλλο *παρά* φιλικά. Δε μπορεί κανείς να πλησίαζε έτσι αν είχε φιλικές διαθέσεις.

Η Στρατάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας έδωσε διαταγή να ξεκινήσει η επίθεση.

Δε χρειάστηκε καν να χτυπήσουν τους φύλακες του Εμπορικού Κέντρου με τα πάντα που είχαν στη διάθεσή τους. Η χρήση της *μισής* δύναμης του στρατεύματος της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν αρκετή για να διαλύσει την άμυνά τους και να τους τρέψει σε φυγή από τα δύο τρίτα των λιμανιών του Εμπορικού Κέντρου. Το ένα τρίτο που ακόμα βρισκόταν υπό τον έλεγχό τους δεν μπορούσε να αποτρέψει τον στρατό της Γιολάντας Μοτκάλμω απ'το να κάνει απόβαση στις υπόλοιπες περιοχές. Πολεμικά οχήματα και μαχητές βγήκαν από πλοία που βιαστικά άραξαν στις αποβάθρες, έχοντας ήδη ανοίξει τις ράμπες τους για να μη χάνουν χρόνο, σε περίπτωση που κι άλλοι φύλακες του Κέντρου έρχονταν. Την ίδια στιγμή, μαχητές κατέβαιναν από τα μεγάλα ελικόπτερα με τη χρήση αλεξίπτωτων, ανεμόσκαλων, σχοινιών, και δυναμικών πλατφόρμων. Οι τελευταίες έπεφταν από τα αεροσκάφη έχοντας επάνω τους μισθοφόρους και οχήματα, και διαθέτοντας μηχανισμούς φορτισμένους με αρκετή ενέργεια ώστε να κατεβάσουν ομαλά τους επιβάτες τους στο έδαφος, αψηφώντας για λίγο τις ελκτικές δυνάμεις της Ρελκάμνια.

Οι πολεμιστές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας απλώθηκαν στους δρόμους των λιμανιών, πιάνοντας όλα τα κομβικά σημεία. Ορισμένοι εισέβαλαν σε καταστήματα, με τα όπλα τους υψωμένα, απειλώντας υπαλλήλους, ιδιοκτήτες, και πελάτες (όσους είχαν την ατυχία να είναι μέσα,

να μην έχουν φύγει ήδη, όταν ο στρατός έκανε απόβαση), ζητώντας τους να βγουν ήρεμα, με τα χέρια ψηλά. Γενικά δεν συνάντησαν αντίσταση από αυτούς, παρά μόνο σε ελάχιστες περιπτώσεις, οπότε και, σύμφωνα με τις διαταγές που είχε δώσει η Στρατάρχης Μοτκάλμω, χτυπήματα έπεσαν με ρόπαλα και άλλα αγχέμαχα όπλα, και μερικοί πυροβολισμοί αντήχησαν επίσης για εκφοβισμό, ενώ κάποιες κάννες εκτόξευσαν ενεργειακές, μη-θανατηφόρες ριπές για να αναισθητοποιήσουν εξαιρετικά αντιδραστικούς στόχους.

Η Γιολάντα Μοτκάλμω βγήκε από το ελικόπτερό της όταν αυτό προσγειώθηκε σε μια μικρή πλατεία έχοντας ήδη αποβιβάσει τους περισσότερους μαχητές του. Αυτά που είχε ακούσει από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της την είχαν ικανοποιήσει. Τα πάντα είχαν πάει όπως τα υπολόγιζε. Το ένα τρίτο των λιμανιών που ακόμα έμενε υπό τον έλεγχο των φυλάκων του Εμπορικού Κέντρου δεν ήταν σημαντικό. Μάλιστα, η Γιολάντα υποπτευόταν ότι η Διοίκηση του Κέντρου πιθανώς να παραδινόταν τώρα πλέον χωρίς να προβάλει περισσότερη αντίσταση. Τι μπορεί να είχαν να κερδίσουν αντιστεκόμενοι, άλλωστε; Δε θα ήθελαν κι άλλες ζημιές στους χώρους του εμπορίου...

Η Καρζένθα-Σολ παρακολουθούσε την εισβολή του στρατού της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας μέσα από τις οθόνες μπροστά της οι οποίες λάμβαναν δεδομένα από τους τηλεοπτικούς πομπούς στα λιμάνια. Οι τελευταίοι δεν ήταν τοποθετημένοι σε τίποτα ιδιαίτερα κρυφές θέσεις, αλλά ο εχθρός δεν είχε μπει στον κόπο να τους καταστρέψει· δεν φαινόταν να τον ενδιαφέρει καν για την ύπαρξή τους. Προς το παρόν, τουλάχιστον.

Καλό σημάδι αυτό, σκεφτόταν η Καρζένθα. Δε μοιάζει ν'ανησυχούν για τίποτα. Όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιό της...

Στο ίδιο δωμάτιο μαζί της βρίσκονταν, από τους δικούς της ανθρώπους, ο Σολάμνης'μορ, η Μορτένκας'μορ, ο Σκυφτός Στίβεν, μερικοί άλλοι αρχηγοί συμμοριών, και μερικοί Μικροί Γίγαντες· και από τους ανθρώπους του Εμπορικού Κέντρου, ο Δαμιανός Θιρκάλβω, ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω, η Κλόντια Εύδημητη, και ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς. Ο χώρος ήταν γεμάτος με καθίσματα, πάγκους, και διάφορους τεχνικούς

εξοπλισμούς – οθόνες, κονσόλες, πληκτρολόγια, μικρόφωνα, μεγάφωνα, σαρωτές, εκτυπωτές, ανιχνευτές...

«Καταστροφή...» μουρμούριζε η Κλόντια. «Καταστροφή...!»

«Όχι,» είπε η Καρζένθα-Σολ. «Τα πάντα είναι τέλεια. Τώρα, πάω στοίχημα πως θα επιχειρήσουν να επικοινωνήσουν μαζί σας.»

Κι αυτό, ύστερα από λίγο, έγινε πραγματικότητα. Μια τηλεπικοινωνιακή κλήση ήρθε από τους εισβολείς προς τη Διοίκηση. Τα τρία μέλη της τη δέχτηκαν, και, ενώ η Καρζένθα και οι δικοί της απομακρύνονταν από κοντά τους, στάθηκαν μπροστά σε μια μεγάλη οθόνη όπου μια γυναίκα παρουσιάστηκε, πολεμικά ντυμένη. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και καστανά μαλλιά κομμένα σαν κράνος γύρω απ'το κεφάλι της τα οποία έπεφταν ως τους ώμους. Φορούσε ένα ζευγάρι μακρόστενα γυαλιά όρασης, λιγάκι φιμέ, όχι τόσο σκούρα ώστε να κρύβουν τελείως τα μάτια της, που φάνταζαν πολύ σκοτεινά πίσω από τα κρύσταλλα τους. Αυτός που είχε ειδοποιήσει τη Διοίκηση πριν από λίγο, μέσω τηλεπικοινωνιακού διαύλου, για την κλήση των εισβολέων είχε πει ότι η Γιολάντα Μοτκάλμω, η Στρατάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, επιθυμούσε να τους μιλήσει. Έτσι, η Καρζένθα-Σολ υπέθετε ότι τώρα αυτή ήταν η γυναίκα στην οθόνη. Δεν την είχε δει ποτέ ξανά. Δεν είχε καν ακούσει για κανέναν ή καμία Στρατάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας παλιότερα. Πρέπει να ήταν μια θέση που χρησιμοποιείτο μόνο σε περιόδους πολέμου, όπως ετούτη.

«Κύριοι, κυρία,» είπε η Γιολάντα Μοτκάλμω απευθυνόμενη στη Διοίκηση. «Τα δύο τρίτα των λιμανιών σας βρίσκονται υπό την κατοχή μας. Μπορούμε, εύκολα, να κατακτήσουμε και το ένα τρίτο που απομένει υπό τον έλεγχο των μαχητών σας· αλλά θα προτιμούσαμε να μην εμπλακούμε σε αχρείαστες συγκρούσεις. Για το καλό του Εμπορικού Κέντρου.»

«Με ποιου διαταγή γίνεται αυτή η επίθεση;» ρώτησε ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω, με τις γροθιές του σφιγμένες, φανερά εξοργισμένος. Ω-ραία, σκέφτηκε η Καρζένθα· παίζει τον ρόλο του καλά. Η Στρατάρχης δεν πρόκειται να καταλάβει ότι ήξερε εκ των προτέρων για την επίθεση. Αν και η Καρζένθα αμφέβαλλε, ουσιαστικά, ότι ο Φιλοχάρης έπαιζε ρόλο· η αντίδρασή του έμοιαζε ειλικρινής. Ήταν πραγματικά εξοργισμένος. Όχι αδικαιολόγητα, ούτε ακατανόητα, φυσικά.

«Με διαταγή του Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, ασφαλώς,» αποκρίθηκε η Γιολάντα Μοτκάλμω, «του Εξοχότατου κύριου Σελασφόρου Χορονίκη.» Η χροιά της φωνής της δεν άρεσε καθόλου στην Καρζένθα· την έβρισκε εκνευριστική. Δεν της έμοιαζε με φωνή αληθινής στρατιωτικού. *Στρατηγός της πολυθρόνας είναι, η μαλακισμένη.* Η Καρζένθα-Σολ δεν ήταν στρατηγός της πολυθρόνας.

«Και για ποιο λόγο συμβαίνει αυτό;» ρώτησε απότομα ο Φιλοχάρης, ενώ η Κλόντια Εύδημη έλεγε συγχρόνως: «Πώς *τολμά* ο Πολιτάρχης! Πώς *τολμά*!»

«Η έλλειψη καλής θέλησης για συνεργασία μαζί του, από τη δική σας μεριά, ήταν που επέφερε ό,τι τώρα βλέπετε,» αποκρίθηκε η Γιολάντα Μοτκάλμω. «Δε θα έπρεπε να *ξαφνιάζεστε*—»

«Έχεις το θράσος να μας πατρονάρεις;» σύριξε η Κλόντια.

Η Γιολάντα γέλασε. «Δεν είμαι εδώ για να πιάσω κουβέντα, όπως καταλαβαίνετε. Είμαι εδώ για να πάρω το Εμπορικό Κέντρο υπό τον έλεγχό μου. Αλλά θα προτιμούσα να το κάνω όσο πιο αναίμακτα γίνεται, και με όσο το δυνατόν λιγότερες ζημιές. Ο κύριος Χορονίκης δεν επιθυμεί ζημιές, ούτε θανάτους. Ζητά απλώς την παράδοση του Εμπορικού Κέντρου σ'εκείνον. Το Κέντρο δεν θα υπόκειται πλέον στην εξουσία της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, αλλά στην εξουσία της Α' Κατωρίγιας.»

«Πράγμα το οποίο τι θα σημαίνει;» ρώτησε ο Φιλοχάρης, εχθρικά. «Να διακόψουμε κάθε είδους επαφή με τη Β' Ανωρίγια και τον Κάδμο Ανθοτέχνη;»

«Θα κάνετε,» αποκρίθηκε η Γιολάντα, «ό,τι σας ζητήσει ο κύριος Χορονίκης.»

«Αυτό,» είπε ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω, «είναι απαράδεκτο! Ούτε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν μας το ζήτησε. Το Εμπορικό Κέντρο ανέκαθεν ήταν, και θα είναι, ανοιχτός χώρος εμπορίου!»

«Κύριε Μορκεράνθω, αυτά μπορείτε να τα συζητήσετε με τον ίδιο τον Πολιτάρχη. Εγώ εκείνο που σας ζητάω είναι η πλήρης παράδοση του Εμπορικού Κέντρου. Τώρα αμέσως.»

«Δώστε μας χρόνο,» της είπε ο Άρνιλεκ'μορ, «για να το συζητήσουμε μεταξύ μας. Να πάρουμε απόφαση.»

«Δυστυχώς αυτό δεν γίνεται, κύριε Επιταχύ. Δεν μπορώ να σας δώσω χρόνο για να προετοιμάσετε, πιθανώς, άμυνα εναντίον μας. Πρέπει να αποφασίσετε *τώρα*. Ή παραδίνετε και με αφήνετε να καταλάβω το Εμπορικό Κέντρο, ή θα πρέπει να συνεχίσουμε την επίθεση – δεν θα έχουμε άλλη επιλογή.»

Τα τρία μέλη της Διοίκησης αλληλοκοιτάχτηκαν. Μετά, ο Φιλοχάρης είπε στη Στρατάρχη στην οθόνη: «Ο Σελασφόρος Χορονίκης θα μετανιώσει γι' αυτή του την ενέργεια!»

«Θα του πω ότι το είπατε,» αποκρίθηκε η Γιολάντα. «Εξακολουθώ, όμως, να περιμένω την απάντησή σας σχετικά με την παράδοση του Εμπορικού Κέντρου...»

«Το Εμπορικό Κέντρο,» αποκρίθηκε ο Φιλοχάρης Μορκεράνθω, «δεν παραδίνεται στους στρατούς τυράννων–»

«Παράξενο που το λέτε αυτό,» τον διέκοψε η Γιολάντα, απότομα, «όταν έχετε ήδη παραδοθεί στον Αλυσοδεμένο Ποιητή!»

«Ο σφετεριστής Κάδμος Ανθοτέχνης αποδείχτηκε, μόλις τώρα, μακράν καλύτερος του... *Πολιτάρχη*,» εξέφερε τον τίτλο απαξιωτικά ο Άρνιλεκ'μορ, «Σελασφόρου Χορονίκη.»

«Όπως νομίζετε,» είπε η Γιολάντα Μοτκάλμω. «Δεν έχουμε, λοιπόν, τίποτε άλλο να συζητήσουμε...» Μια έμμεση απειλή, καταλάβαινε η Καρζένθα. *Προσπαθεί να τους τρομάξει, μήπως κι αλλάξουν γνώμη.*

Αλλά δεν άλλαξαν γνώμη.

«Ούτε και ποτέ θα έχουμε τίποτα να συζητήσουμε με τυράννους!» δήλωσε η Κλόντια Εύδητη.

«Ακριβώς,» συμφώνησε ο Φιλοχάρης, και ο Άρνιλεκ'μορ κατένευσε.

Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε απότομα από τη μεριά της Γιολάντας Μοτκάλμω· η οθόνη γέμισε παράσιτα.

«Στο Στόμα του Σκοτοδαίμονος!» σύριξε η Κλόντια, κλείνοντάς την με το πάτημα ενός κουμπιού.

Ο Φιλοχάρης στράφηκε στην Καρζένθα-Σολ. «Ελπίζω, Στρατάρχη, το σχέδιό σας να είναι καλό. Αλλιώς βρισκόμαστε όλοι σε πολύ άσχημη θέση.»

«Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, κύριε Μορκεράνθω. Τα πάντα μέχρι στιγμής έχουν πάει ακριβώς όπως τα υπολογίζαμε, έτσι δεν είναι;»

Η Γιολάντα Μοτκάλμω δεν περίμενε η Διοίκηση του Εμπορικού Κέντρου να αποδεικνυόταν τόσο χοντροκέφαλη! Είχαν, μήπως, καλό λόγο για να είναι έτσι αποφασισμένοι; Θα έπρεπε η Γιολάντα να το πάρει σοβαρά;

Όπως και νάχε, δεν μπορούσε τώρα να καθυστερήσει τη συνέχεια της επίθεσής της. Αυτό απλά θα έδινε χρόνο στη Διοίκηση να ετοιμαστεί περισσότερο εναντίον της. Μέχρι στιγμής η άμυνά τους δεν έδειχνε ότι περίμεναν μια τόσο μεγάλη και αιφνίδια επίθεση – *πράγμα που οφείλουμε να εκμεταλλευτούμε.*

Η Γιολάντα πρόσταξε το στράτευμά της να χτυπήσει το ένα τρίτο των λιμανιών που εξακολουθούσε να βρίσκεται υπό τον έλεγχο των φυλάκων του Εμπορικού Κέντρου. Αεροσκάφη, πλοία, οχήματα ξηράς, και πεζοί μαχητές εφόρμησαν στις θέσεις που ακόμα κρατούσαν οι υπέρμαχοι του Κέντρου. Οι συμπλοκές ήταν ανελέητες. Η Γιολάντα τις παρακολουθούσε μέσω ενός φορητού τηλεπικοινωνιακού συστήματος που είχε στήσει μέσα σ'ένα κατάστημα το οποίο είχε κάνει προσωρινό αρχηγείο της, στον δεύτερο όροφο ενός οικοδομήματος.

Οι μάγοι του στρατού της της ανέφεραν πως υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί στα λιμάνια οι οποίοι τους παρακολουθούσαν, δίνοντας οπτικά δεδομένα στη Διοίκηση αναμφίβολα. Να τους απενεργοποιούσαν; «Φυσικά,» αποκρίθηκε η Γιολάντα. «Καταστρέψτε τους όλους. Ή, μάλλον, όχι τις ίδιες τις συσκευές. Κόψτε το κύκλωμα.»

«Μάλιστα, Στρατάρχη.»

Η Γιολάντα δεν ήθελε να δίνει στη Διοίκηση περισσότερες πληροφορίες απ'ό,τι ήταν απαραίτητο. Τώρα πλέον βρισκόταν σε ανοιχτό πόλεμο μαζί τους. Όταν χρειαζόταν να επικοινωνήσει μ'αυτούς τους τρεις ξεπαρμένους, θα επικοινωνούσε η ίδια· δεν υπήρχε λόγος να βλέπουν πού βρίσκονταν οι μαχητές της ούτε τι έκαναν. Δεν είχε πια καμία αξία αυτό. Ούτε καν για εκφοβισμό ή προειδοποίηση.

Καθώς η νύχτα είχε πέσει γύρω από το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου, ο στρατός της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας κατέλαβε και το ένα τρίτο των λιμανιών που απέμενε: και τώρα όλες οι όχθες του Κέντρου βρίσκονταν υπό τον έλεγχο της Στρατάρχη Μοτκάλμω, απ'άκρη σ'άκρη.

Κάποιοι έμποροι τόλμησαν να έρθουν να βρουν τη Γιολάντα για να διαμαρτυρηθούν για λεηλασίες στις αποθήκες ή στα καταστήματά τους. Εκείνη τούς άκουσε αλλά τους είπε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Τέτοια πράγματα συνέβαιναν σε περιόδους πολέμου. Τη Διοίκηση του Εμπορικού Κέντρου να κατηγορούσαν, τόνισε, η οποία αντί να δεχτεί να συνεργαστεί με τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας είχε προτιμήσει πολεμικές συγκρούσεις. Οι έμποροι δεν φάνηκαν ικανοποιημένοι· οι όψεις τους ήταν άγριες ή απεγνωσμένες, ή μια ανάμιξη και των δύο. Η Γιολάντα τούς υποσχέθηκε ότι θα ανέφερε τις περιπτώσεις τους στον Εξοχότατο κύριο Σελασφόρο Χορονίκη και πιθανώς εκείνος να τους αποζημίωνε. Μετά, τους έδωξε. Δεν είχε χρόνο για άλλες ανοησίες. Είχε ένα Εμπορικό Κέντρο να καταλάβει – μεγάλο σαν ολόκληρη συνοικία της Ατέρμονης Πολιτείας.

Προτού όμως συνεχίσει τον πόλεμό της επιχείρησε να επικοινωνήσει ξανά με τη Διοίκηση, μήπως και είχαν βάλει μυαλό. Αλλά τούτη τη φορά δεν καταδέχτηκαν καν να απαντήσουν στην κλήση της.

Αφού έτσι το θέλουν, σκέφτηκε η Γιολάντα, *έτσι θα παίζουμε!* Δεν αμφέβαλλε ότι θα τους νικούσε αυτούς τους ξεπαρμένους εμπόρους. Οι Μοτκάλμω, ο αριστοκρατικός Οίκος της, ήταν από παλιά πολεμιστές και μισθοφόροι· ήξεραν πώς να αντιμετωπίζουν τέτοιους αντιπάλους· και η Γιολάντα είχε διδαχτεί πολλές τακτικές μάχης και πολεμικές μεθόδους. Τώρα, το όνομά της θα έμενε σίγουρα στην Ιστορία των Μοτκάλμω, ως εκείνη που, με εντολή του Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας, είχε κατακτήσει ολάκερο το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου. Και, μάλιστα, γρήγορα.

Αλλά η Γιολάντα δεν μπορούσε να συνεχίσει απόψε την επίθεσή της. Ο στρατός της ήταν απλωμένος σε όλες τις όχθες του Εμπορικού Κέντρου οι οποίες είχαν έκταση γύρω στα 125 χιλιόμετρα. Οι μαχητές της ήταν χιλιάδες και τα πολεμικά της οχήματα εκατοντάδες – ο αριθμός τους πολύ μεγαλύτερος από τον αριθμό των φυλάκων που είχαν προσπαθήσει να υπερασπιστούν το Κέντρο. Τώρα, όμως, ήταν κουρασμένοι και είχαν ανάγκη από ανάπαυση. Επιπλέον, από δω και πέρα, η Γιολάντα όφειλε να είναι πιο προσεχτική. Κατά πρώτον, η Διοίκηση είχε πια ειδοποιηθεί για την παρουσία της και, ανυπότακτη καθώς ήταν, θα προετοιμάζε σθεναρή άμυνα. Κατά δεύτερον, η Γιολά-

να δεν μπορούσε να οδηγήσει το στράτευμά της προς το εσωτερικό του Εμπορικού Κέντρου σε ανοιχτή, απλωτή παράταξη. Δεν μπορούσε να τους οδηγήσει εκεί μέσα έτσι όπως ήταν τώρα απλωμένοι στις όχθες του. Θα έχαναν τη δύναμή τους. Θα μπλέκονταν στους μπερδεμένους δρόμους και διαδρόμους του Κέντρου. Η Γιολάντα έπρεπε, επομένως, να σχεδιάσει προσεχτικά τη στρατηγική της, να αποφασίσει προς τα πού θα κατεύθυνε τους μαχητές της. Από ποιες μεριές. Σίγουρα, όχι μόνο από μία, αλλά δεν θα τους άπλωνε και σε όλη την έκταση των περίπου 125 χιλιομέτρων – αυτό θα ήταν καταστροφικό!

Της Γιολάντας δεν της άρεσε τούτη η ιστορία· θα προτιμούσε η Διοίκηση να είχε τρομάξει και να είχε παραδοθεί. Ούτως ή άλλως, οι ανόητοι θα έχαναν τον πόλεμο· γιατί δεν παραδίνονταν; Ήθελαν να έχουν ζημιές στο καταραμένο Εμπορικό Κέντρο τους;

Τέλος πάντων. Τώρα δεν είχε χρόνο για τέτοιες σκέψεις. Κάλεσε τους διοικητές της και τους μάγους της και όλη τη νύχτα σχεδίαζαν πώς θα κινηθούν όταν ξημέρωνε. Ελάχιστα κοιμήθηκαν.

Ο στρατός, φυσικά, βρισκόταν διαρκώς σε επιφυλακή, μήπως η Διοίκηση προσπαθούσε να κάνει καμια νυχτερινή επίθεση. Αλλά τέτοιο πράγμα δεν συνέβη.

Το πρωί, η Στρατάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας πρόσταξε να μουν στο εσωτερικό του Εμπορικού Κέντρου από συγκεκριμένους δρόμους, και προχώρησαν με προσοχή, περιμένοντας ενέδρες σε κάθε τους βήμα.

Αλλά δεν συναντούσαν καμια αντίσταση: μόνο εγκαταλειμμένα οικήματα και αποθήκες, καθώς οι άνθρωποι του Κέντρου είχαν τρομάξει και απομακρυνθεί από ετούτα τα νότια μέρη, έχοντας πάει, πιθανώς, προς τα βόρεια. Ο στρατός της Γιολάντας Μοτκάλμω περνούσε ανάμεσα από καταστήματα άδεια από κόσμο, με βιτρίνες που φάνταζαν εφιαλτικές, σαν παρατημένο σκηνικό κινηματογραφικού έργου· περνούσε κοντά από κατοικίες εργατών όπου κανείς δεν κατοικούσε τώρα· περνούσε δίπλα από καφετέριες, μπαρ, και εστιατόρια, που τα τραπέζια και οι καρέκλες τους ήταν αφημένα στα στοιχειακά της Α-τέρμονης Πολιτείας· περνούσε από πλατείες έρημες και από διαδρόμους όπου κανείς δεν φαινόταν. Οι πάντες είχαν εγκαταλείψει τούτες τις περιοχές· μονάχα καμια φευγαλέα μορφή μπορεί οι μισθοφόροι να

έβλεπαν ξέμακρα: κάποιος που προσπαθούσε να φύγει βιαστικά, αναμφίβολα, τρομαγμένος από τον ερχομό τους. Μερικές γάτες συνάντησαν, και μερικά σκυλιά, και διάφορα πουλιά που φτερούγιζαν μες στο Εμπορικό Κέντρο, έχοντας τις φωλιές τους σε ψηλά, γωνιακά σημεία.

Κάποιοι από τους μισθοφόρους επιδόθηκαν σε ό,τι λεηλασίες μπορούσαν να επιδοθούν. Στα γρήγορα. Αν και δεν υπήρχαν πολλά πράγματα αξίας εύκολο ν'αρπάξουν και να κουβαλήσουν.

Οι μάγοι του στρατού έκαναν ανιχνευτικά ξόρκια, ψάχνοντας για κρυμμένους εχθρούς – προσπαθώντας να εντοπίσουν είτε ζωτικές ενέργειες είτε νοητική δραστηριότητα... Συγχρόνως, ερευνούσαν για τηλεοπτικούς πομπούς και έδειχναν σε σκοπευτές πού βρίσκονταν ώστε να τους πυροβολήσουν και να τους καταστρέψουν, για να μην τους κατασκοπεύει ο εχθρός από εκεί.

Ο εχθρός, όμως, δεν τους κατασκόπευε μόνο μέσω των τηλεοπτικών πομπών. Οι άνθρωποι της Καρζένθα-Σολ παρακολουθούσαν τους εισβολείς από τα εγκαταλειμμένα οικήματα, τους διαδρόμους, και τα μπαλκόνια του Εμπορικού Κέντρου. Οι μάγοι τους τους έκρυβαν από την ανίχνευση των μάγων της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας με Ξόρκια Προκαλύψεως. Και, ούτως ή άλλως, δεν έμεναν για πολύ κοντά στους μισθοφόρους του Σελασφόρου Χορονίκη. Η Καρζένθα ήθελε απλώς να ξέρει προς τα πού πήγαιναν, όχι λεπτομέρειες γι'αυτούς. Ήθελε να αποφασίσει πού θα τους έστηνε την παγίδα της.

Και συζητούσε με τον Δαμιανό Θιρκάλβω, τον Πρόμαχο του Εμπορικού Κέντρου, και τη Μορτένκ'μορ, έχοντας μπροστά τους ένα ολόγραμμα με τον τρισδιάστατο χάρτη του Κέντρου όπου ο στρατός της Α' Κατωρίγιας κινιόταν με τη μορφή κόκκινων κουκίδων. Των οποίων οι θέσεις δεν άλλαζαν αυτόματα· ο Δαμιανός τις άλλαζε κάθε φορά που είχαν, τηλεπικοινωνιακά, νέες πληροφορίες, ή που έβλεπαν τις κινήσεις του εχθρού μέσα από τις οθόνες γύρω τους, προτού αυτές γεμίσουν παράσιτα όταν οι Α' Κατωρίγιοι πυροβολούσαν τους τηλεοπτικούς πομπούς.

«Όλα δείχνουν,» είπε ο Δαμιανός, «ότι ως το μεσημέρι θα έχουν φτάσει εδώ.» Έδειξε, με το κοντό τεχνολογικό ραβδί του, μια πλατεία επάνω στο ολόγραμμα. Το ίδιο ραβδί χρησιμοποιούσε για να περιστρέφει

και να εστιάζει το ολόγραμμα εκεί όπου ήθελε. Ήταν γεμάτο αισθητήρες και κουμπιά.

«Τι είναι εκεί;» ρώτησε η Καρζένθα.

«Τίποτα περισσότερο από αυτό που βλέπετε, κυρία Στρατάρχη: μια πλατεία. Αλλά είναι, νομίζω, καλό μέρος για να τους στήσουμε ενέδρα.» Έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Μορτένκα'μορ.

Αυτός δεν πρέπει να με ξέρει από παλιά, σκέφτηκε η μάγισσα γι'ακόμα μια φορά. Σίγουρα δεν πρέπει να με ξέρει από παλιά. Δεν έβλεπε καμία καχυποψία στα μάτια του.

Η Μορτένκα ένευσε. «Θα μπορούσαμε, υποθέτω, να τοποθετήσουμε τρεις αντίστροφους εστιαστές εκεί. Δε χρειάζονται και τόσο πολύ χώρο ο καθένας.»

«Η πλατεία δεν έχει εγκαταλειφθεί ακόμα,» είπε ο Δαμιανός. «Αν είναι να τη χρησιμοποιήσουμε, θα προστάξω από τώρα να εκκενωθεί, για να ξεκινήσουμε...» Και τώρα κοίταξε ερωτηματικά την Καρζένθα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κάνε το.»

Και στράφηκε στον Σκυφτό Στίβεν και στους Μικρούς Γίγαντες πίσω της. «Πηγαίνετε σ'αυτή την πλατεία και κατατοπιστείτε όσο πιο γρήγορα μπορείτε. Ετοιμαστείτε για ενέδρα, όπως έχουμε σχεδιάσει.»

Συμμορίτες και μισθοφόροι ειδοποιήθηκαν αμέσως και ξεκίνησαν για το μέρος όπου θα συναντούσαν τον εχθρό.

Η Γιολάντα Μοτκάλμω περίμενε παγίδα. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση για τόση ησυχία εδώ μέσα. Ο στρατός της δεν συναντούσε ούτε έναν φύλακα καθώς διέσχιζε το Εμπορικό Κέντρο. Κάποιος έμοιαζε να τους κάνει κακόγουστο αστείο. Ήταν δυνατόν η Διοίκηση να έχει δηλώσει πως δεν παραδινόταν αλλά να μην προέβαλλε καμία αντίσταση;

Η Γιολάντα προσπάθησε να την καλέσει ξανά, αλλά, αναμενόμενα, δεν έλαβε καμία απάντηση.

Προειδοποίησε τους διοικητές της να είναι πολύ προσεχτικοί. Ό,τι κι αν σχεδίαζε ο εχθρός, δεν θ'αργούσε να το βάλει σε εφαρμογή. Και προέτρεψε τους μάγους και τους ανιχνευτές της να έχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα. Ο Σόρτιλαμ'χοκ τής αποκρίθηκε ότι είχαν ήδη αρχίσει να χρησιμοποιούν και Ξόρκια Εντοπισμού Προκαλύψεως, εκτός

των άλλων ερευνητικών ξορκιών, μήπως ο εχθρός προσπαθούσε να τους κρυφτεί με μαγεία. Αλλά ακόμα δεν είχαν βρει κάτι ύποπτο.

«Συνεχίστε,» του είπε η Γιολάντα. «Συνεχίστε.» Φοβόταν ότι, τελικά, δεν θα ήταν και τόσο εύκολη η κατάκτηση του Εμπορικού Κέντρου. Αυτή η ησυχία εδώ μέσα έκανε όλες τις τρίχες της να ορθώνονται σαν να είχε χτυπηθεί από ενεργειακό πιστόλι.

Η πλατεία φαίνονται στην Καρζένθα-Σολ ιδανική για ενέδρα· ο Δαμιανός σίγουρα ήξερε καλά τα μέρη του Εμπορικού Κέντρου, όπως και όφειλε ως Πρόμαχός του. Η Μορτένκας'μορ συμφωνούσε, επίσης, ότι η περιοχή ήταν ικανοποιητική για το στήσιμο του αντιενεργειακού πεδίου.

Τοποθέτησαν τους τρεις αντίστροφους εστιαστές (συσκευές που θύμιζαν μεγάλους τηλεοπτικούς πομπούς) σε μισό χιλιόμετρο απόσταση τον έναν από τον άλλο, ώστε να σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο, και η Μορτένκας'μορ στάθηκε πίσω από έναν από αυτούς, ανάμεσα στους δέκτες, δύο μεταλλικές πλάκες γεμάτες κυκλώματα και καλώδια. «Να ξεκινήσω;» ρώτησε την Καρζένθα.

Εκείνη τής έκανε νόημα να περιμένει λίγο και κάλεσε με τον πομπό της τους ανιχνευτές της – Μικρούς Γίγαντες, φυσικά, με τον Σολάμνη'μορ μαζί τους. «Πού βρίσκονται;» ρώτησε.

«Πλησιάζουν, αρχηγέ,» απάντησε ο μάγος. «Σε κάνα τέταρτο θάναί εκεί, υπολογίζω.»

«Καλώς. Επιστρέψτε.» Η Καρζένθα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία και είπε στη Μορτένκας'μορ: «Κάνε το.»

Η μάγισσα άγγιξε τους δέκτες – έναν με κάθε χέρι, φέρνοντας τις παλάμες της σε επαφή με τα κυκλώματά τους – και άρθρωσε τη Μαγγανεία Αντιενεργειακού Πεδίου. Ύστερα έμεινε εκεί, ακίνητη, ρυθμίζοντας τη λειτουργία των μηχανισμών με το μυαλό της, απόλυτα απορροφημένη από τη δουλειά της.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε ο Δαμιανός, ρίχνοντας ένα βλέμμα στην Καρζένθα.

Εκείνη ένευσε. «Δε φαίνεται τίποτα, αλλά λειτουργεί.»

Ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς, που ήταν επίσης εδώ, παρατηρούσε προσεχτικά τη Μορτένκας'μορ, συνοφρυωμένος. Μουρμούρισε κάποιο ξόρκι, έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο επάνω της, ή επάνω στους δέκτες

και στον αντίστροφο εστιαστή – η Καρζένθα δεν ήταν σίγουρη· αλλά υπέθετε ότι ο μάγος προσπαθούσε να καταλάβει τι συνέβαινε, περίεργος με την εφεύρεση της Μορτένκα.

Δεν έχουμε χρόνο για τέτοια, σκέφτηκε η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, και έστειλε σήμα, με τον πομπό της, στους μαχητές της να είναι έτοιμοι. Ο εχθρός πλησίαζε.

Οι μάγοι του στρατού της Καρζένθα-Σολ και των φυλάκων του Εμπορικού Κέντρου ύφαναν ισχυρά Ξόρκια Προκαλύψεως, απλώνοντας την επίδρασή τους μέσω στρατηγικά τοποθετημένων αισθητήρων (τοποθετημένων από τον ίδιο τον Άρνιλεκ'μορ, που ήξερε τα πάντα για τους τεχνικούς εξοπλισμούς μέσα στο Κέντρο) και ενισχύοντας τη δύναμή τους με τη χρήση επιπρόσθετης ενέργειας που διέτρεχε τα κυκλώματα και τα καλώδια των αισθητήρων. Σ'ένα καλά προφυλαγμένο δωμάτιο, μεγάλες ενεργειακές φιάλες κρύβονταν, και οι αισθητήρες ρουφούσαν τώρα λαίμαργα το περιεχόμενό τους, καθώς τα Ξόρκια Προκαλύψεως απαιτούσαν τη μέγιστη δυνατή φόρτιση, ώστε να δημιουργήσουν ένα αόρατο κουκούλι που θα σκοτείνιαζε τις ανιχνευτικές αισθήσεις των μάγων του εχθρού.

Οι μαχητές της Καρζένθα-Σολ και του Εμπορικού Κέντρου περίμεναν, καλυμμένοι μέσω μαγείας και υλικών πραγμάτων. Έχοντας τα όπλα τους σε ετοιμότητα. Γύρω από την έρημη μεγάλη πλατεία μέσα στην οποία απλωνόταν το αντιενεργειακό πεδίο.

Ο στρατός της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ήρθε από τους διαδρόμους του Εμπορικού Κέντρου – πεζοί και πολεμικά οχήματα. Δεν ήταν ολόκληρος, ήταν μόνο ένα μέρος του, αλλά ήταν μεγάλο μέρος. Το κεντρικό. Μαζί με το οποίο βρισκόταν και η Γιολάντα Μοτκάλμω, μέσα σ'ένα εξάτροχο θωρακισμένο όχημα με δύο πυροβόλα και έμβολο για τη διάλυση οχυρωματικών έργων και πυλών.

Οι ανιχνευτές της δεν είχαν δει τους εχθρούς που κρύβονταν γύρω από την πλατεία. Ούτε οι μάγοι της είχαν εντοπίσει τίποτα, παραπλανημένοι από τα ενισχυμένα Ξόρκια Προκαλύψεως των αντιπάλων τους. Τα δικά τους Ξόρκια Εντοπισμού Προκαλύψεως δεν ήταν αρκετά δυνατά για να τα υπερνικήσουν· οι μαγικά διευρυμένες αισθήσεις τους

γλιστρούσαν γύρω από τα αόρατα κουκούλια χωρίς να τα αντιλαμβάνονται.

Η πλατεία ήταν ευρύχωρη και η οροφή της πολύ ψηλή. Κοιτάζοντας προς τα πάνω, έβλεπες άλλους ορόφους του Εμπορικού Κέντρου: έβλεπες κρυστάλλινα παράθυρα, φεγγίτες, προβολείς, μπαλκόνια, διαφημιστικές αφίσες και σημαίες, καθώς και κάμποσα αναρριχώμενα φυτά και γλάστρες με λουλούδια και μικρά δέντρα. Καλώδια εκτεινόταν από τη μια μεριά ως την άλλη, διαγράφοντας μυστηριακούς σχηματισμούς.

Τα οχήματα του στρατού της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, μόλις μπήκαν στην πλατεία, έχασαν την ταχύτητά τους.

«Γιατί σταματάμε;» έκανε απότομα η Γιολάντα, στρεφόμενη στον οδηγό.

«Δεν...» κόμπιασε εκείνος. «Κυρία Στρατάρχη, η ενέργειά μας... Κάποια βλάβη...»

Η Γιολάντα κοίταξε την ένδειξη της ενέργειας του οχήματος. Δεν ήταν πεσμένη αλλά ένα φωτάκι αναβόσβηνε από κάτω της, το οποίο σήμαινε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τα συστήματα.

Ο Σόρτιλαμ'χοκ είπε, κοιτάζοντας από ένα παράθυρο: «Όλα μας τα οχήματα σταματάνε, Στρατάρχη!»

Και τότε οι εχθροί τους παρουσιάστηκαν.

Άρχισαν να τους πυροβολούν από γύρω απ'την πλατεία, ξεπροβάλλοντας από παράθυρα, πόρτες, διαδρόμους, μπαλκόνια: χαλώντας τον κόσμο με τα όπλα τους.

Και η Γιολάντα δεν άργησε να καταλάβει πως κάθε ενεργοβόρος μηχανισμός μέσα στον στρατό της δεν λειτουργούσε! Ούτε καν οι τηλεπικοινωνιακοί πομποί – τίποτα! Ούτε καν ο γαμημένος ενεργειακός αναπτήρας της (!), όταν πειραματικά τον δοκίμασε...

Το αντιενεργειακό πεδίο μπλόκαρε κάθε συσκευή που δούλευε με ενέργεια στον χώρο επίδρασής του. Αλλά δεν εμπόδιζε τα τρία ενεργειακά κανόνια που ήταν στημένα γύρω από την πλατεία να βάλουν προς τα μέσα. Οι ριπές τους έσκιζαν σαν φωτεινές λεπίδες τη θωράκιση των οχημάτων του στρατού της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, έκαναν στάχτη όσους μαχητές χτυπούσαν. Ενεργειακές φιάλες διαλύονταν και τα υγρά τους εκρήγνυντο. Η πλατεία γέμισε καπνούς και

φωτιές. Μισθοφόροι έτρεχαν να ξεφύγουν, από δω κι από κει, ενώ συγχρόνως πυροβολούσαν τους εχθρούς που τους είχαν ξαφνικά περιτριγυρίσει.

Το όχημα της Γιολάντας χτυπήθηκε από μια ενεργειακή ριπή. Η Στρατάρχης είδε ξαφνικό φως να περνά μερικά εκατοστά απόσταση από δίπλα της, κατακαίοντας δύο πολεμιστές της, σκοτώνοντάς τους ακαριαία, καθώς ολάκερο το τροχοφόρο τρανταζόταν βίαια και, ουσιαστικά, κοβόταν στα δύο, με τη θωράκισή του τρυπημένη πέρα για πέρα. Η Γιολάντα αναφώνησε, τούριξε, άθελά της, τρομοκρατημένη προς στιγμή τα είχε χάσει τελείως. Έκανε πίσω ενστικτωδώς, σκόνταψε, έπεσε, τα φιμέ γυαλιά έφυγαν από το πρόσωπό της.

«Στρατάρχη!» Κάποιος την έπιασε προσπαθώντας να τη βοηθήσει να σηκωθεί. «Ελάτε, πρέπει να φύγουμε, γρήγορα! Γρήγορα!»

«Τα γυαλιά μου...» είπε η Γιολάντα, ακόμα πολύ ταραγμένη, πολύ αποπροσανατολισμένη.

Μια πολεμίστρια έπιασε τα γυαλιά της Στρατάρχη από κάτω και της τα έδωσε, καθώς την τραβούσαν έξω από το όχημα προτού κι άλλη ενεργειακή ριπή πέσει καταπάνω τους και τους διαλύσει, κάνοντας πιθανώς τις ενεργειακές φιάλες να εκραγούν ή απλά πετυχαίνοντάς τους και μετατρέποντάς τους σε στάχτη.

Ο στρατός της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν πλήρως αποπροσανατολισμένος. Εγκαταλείποντας τα οχήματά τους, πυροβολώντας ακανόνιστα ολόγυρα, πανικόβλητοι, προσπαθούσαν να υποχωρήσουν.

Οι εχθροί τους συνέχιζαν να τους χτυπάνε αδιάκοπα και τώρα, εκτός από πυροβόλα και ενεργοβόλα, χρησιμοποιούσαν και άλλων ειδών όπλα εναντίον τους, με προφανή σκοπό να εντείνουν τον πανικό και τον αποπροσανατολισμό τους: Τους έριχναν με ηχητικά κανόνια, τους πετούσαν καπνογόνα, ηχοβομβίδες, σκοτοβομβίδες, και στοιχειακές βόμβες.

Η Καρζένθα-Σολ στεκόταν κοντά σ'ένα παράθυρο, έναν όροφο πάνω από την πλατεία, παρακολουθώντας. Δεν είχε παράπονο με τον τρόπο που εξελισσόταν η κατάσταση.

Σύντομα είδε τους μαχητές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας να υποχωρούν, να φεύγουν από την πλατεία, να πηγαίνουν προς τα εκεί απ'όπου είχαν έρθει, όπου προφανώς θεωρούσαν το έδαφος ασφαλές.

Αλλά δεν βρίσκονταν όλοι οι μαχητές της Καρζένθα γύρω από την πλατεία· και τώρα, χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας πρόσταξε τους υπόλοιπους να κινηθούν, να κυνηγήσουν τους υποχωρούντες μαχητές της Α' Κατωρίγιας. Και έφυγε κι εκείνη από τη θέση της για να πάει μαζί τους. Ανέβηκε σ'ένα δίκυκλο και έτρεξε μέσα σε άδειους διαδρόμους, για να μην καθυστερήσει.

Η Γιολάντα δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. «Πώς έκαναν τα μηχανήματά μας να μη λειτουργούν;» ρωτούσε. «Πώς έκαναν τα μηχανήματά μας να μη λειτουργούν;» καθώς υποχωρούσε μαζί με τους μαχητές της μέσα στους διαδρόμους απ'όπου είχαν ήδη περάσει. Πυροβολούσαν προς τα πίσω και έβαλλαν και με ηχητικά όπλα, για ν'αποτρέψουν τον εχθρό απ'το να τους καταδιώξει.

Κανείς δεν μπορούσε να δώσει μια απάντηση στη Γιολάντα: ούτε τεχνικός ούτε μάγος. Κανείς δεν ήξερε τι είχε συμβεί.

«Το βασικό είναι να απομακρυνθούμε τώρα, Στρατάρχη!» είπε ένας απ'τους διοικητές της. «Προτού μας αφανίσουν όλους!»

«Οι πομποί μας λειτουργούν ξανά, Στρατάρχη!» την ενημέρωσε ξαφνικά μια μισθοφόρος. «Λειτουργούν!» Κρατούσε τον δικό της ανοιχτό.

Η Γιολάντα τράβηξε τον πομπό της από τη ζώνη της και διαπίστωσε πως, όντως, λειτουργούσε. «Τι...;» μουρμούρισε, ξαφνιασμένη. Ύστερα, όμως, το μυαλό της άρχισε πάλι να συγκροτείται, άρχισε να θυμάται την εκπαίδευσή της. *Χρειαζόμαστε βοήθεια! Χρειαζόμαστε ενισχύσεις.* Έκανε να καλέσει τον υπόλοιπο στρατό της, ο οποίος είχε ακόμα οχήματα σε αντίθεση μ'εκείνους, που είχαν αναγκαστεί να τα εγκαταλείψουν στην πλατεία – εκτός από ορισμένα που δεν είχαν ακόμα μπει εκεί όταν η ενέδρα ξεκίνησε και εξακολουθούσαν να λειτουργούν κανονικά, για κάποιο λόγο.

Η Γιολάντα, όμως, δεν πρόλαβε να καλέσει κανέναν καθώς εχθροί παρουσιάστηκαν πάλι γύρω από εκείνη και τους μαχητές της. Και δεν μπορεί να είχαν έρθει από την πλατεία. Είχαν έρθει από άλλες μεριές: από διαδρόμους και σήραγγες και σκάλες και γέφυρες. Κι έμοιαζαν οι περισσότεροι με συμμορίτες, όχι με κανονικοί μισθοφόροι· αλλά χτυπούσαν τους μαχητές της με καταστροφική μανία, και η Γιολάντα φοβήθηκε πως ήταν όλοι τους πλέον τελειωμένοι. Πανικός την κατέλαβε

ξανά. *Κρόνε, Ρασιλλώ, σώστε μας!* προσευχήθηκε, ευχόμενη ποτέ να μην είχε δεχτεί να οδηγήσει την επίθεση στο Εμπορικό Κέντρο.

Ύστερα συνήλθε και χρησιμοποίησε τον πομπό της, για να καλέσει τις υπόλοιπες δυνάμεις της.

«Ερχόμαστε, Στρατάρχη,» της απάντησε ένας διοικητής. *«Έχουμε ήδη ακούσει ότι κάτι συμβαίνει και ερχόμαστε. Είμαστε καθοδόν!»*

Σωστά, σκέφτηκε η Γιολάντα, νιώθοντας ιδρώτα να κυλά μέσα από τα ρούχα της. Σωστά. Τέτοιος σαματάς θα έχει αντηχήσει σ'ολάκερο το καταραμένο Εμπορικό Κέντρο!

Οι μαχητές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας είχαν, γι'ακόμα μια φορά, πέσει στην ενέδρα της, έβλεπε η Καρζένθα-Σολ καθώς, καβάλα στο δίκυκλό της, έφτανε στον χώρο της συμπλοκής και πλησίαζε τον Σκυφτό Στίβεν, εκεί όπου εκείνος πυροβολούσε τον εχθρό καλυμμένος πίσω από ένα μεγάλο ανοιχτό παράθυρο.

«Στρατάρχη...» είπε ρίχνοντας της ένα βλέμμα με τις άκριες των ματιών. *«Καλωσήρθες. Σα να σκοτώνεις ποντίκια κλεισμένα μέσα σε κουτί είναι!»* Πάτησε ξανά τη σκανδάλη της караμπίνας του. *«Χα-χα-χα-χα-χα!... Δεν το περίμενα τόσο εύκολο, για νάμαι ειλικρινής.»*

«Να ευχαριστείς, πρώτα, τη Μορτένκα'μορ και, μετά, τον Πρόμαχο,» του είπε η Καρζένθα, κατεβαίνοντας από το δίκυκλο και τραβώντας το πιστόλι της.

Σημάδεψε και πυροβόλησε, από την άκρη του παραθύρου: μία, δύο, τρεις φορές. Είδε τουλάχιστον έναν μαχητή να πέφτει από τις ριπές της. Οι διάδρομοι και οι αίθουσες ολόγυρα αντηχούσαν από κρότους και κραυγές.

Η Καρζένθα ζήτησε να της φέρουν έναν τηλεβόα και, σύντομα, τον είχε. Πατώντας τον διακόπτη του τον ενεργοποίησε και τον έφερε μπροστά στο στόμα της.

«Παραδοθείτε!» πρόσταξε τους μαχητές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. *«Ρίξτε τα όπλα σας και παραδοθείτε! Είστε περικυκλωμένοι από παντού – δεν μπορείτε να-!»*

Αναγκάστηκε να σταματήσει γιατί πίσω της άκουσε φασαρία – κραυγές, πυροβολισμούς.

Πίσω της.

Γύρισε απότομα, ξαφνιασμένη, και αντίκρισε ένα θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα να έρχεται, σηματοδύοντας εκείνη, τον Στίβεν, και τους άλλους κοντά τους με κανόνι.

«Τρέξτε!» φώναξε η Καρζένθα-Σολ καθώς τινάζοταν πέρα, πέφτοντας στο πάτωμα και αφήνοντας το σώμα της να κυλήσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Πίσω της ένας δυνατός κρότος αντήχησε, και κραυγές τον ακολούθησαν μαζί με ήχους θραύσης.

Η Καρζένθα, παύοντας την κύλισή της, ανασηκώθηκε στον έναν αγκώνα και, μέσα από τη σκόνη και τη θολούρα, είδε πτώματα, είδε ανθρώπους να παραπατάνε, να τρέχουν, είδε το δίκυκλό της να έχει πέσει, μισοδιαλυμένο. Πού ήταν ο Στίβεν; Ήταν ζωντανός;

Το πολεμικό όχημα πλησίαζε, πυροβολώντας ξανά με το κανόνι του.

Η Καρζένθα τράβηξε μια ηχοβομβίδα από την τσέπη της και, γυρίζοντας τον διακόπτη που την ενεργοποιούσε, την τίναξε καταπάνω στο τροχοφόρο. Το είδε να σταματά' στο εσωτερικό του οι πολεμιστές πρέπει να είχαν τρανταχτεί άσχημα από τα ηχητικά κύματα.

«Υποχωρήστε!» κραύγασε η Καρζένθα-Σολ στους μαχητές της. «ΥΠΟΧΩΡΗΣΤΕ! ΥΠΟΧΩΡΗΣΤΕ!» Πού είχε πάει ο γαμημένος τηλεβόας; Τον είχε χάσει όταν πήδησε και κύλησε για να μη χτυπηθεί.

Οι συμμορίτες και οι μισθοφόροι έφευγαν τρέχοντας, καθώς ολοένα και περισσότεροι μαχητές της Α' Κατωρίγιας έρχονταν από τα νώτα τους, χτυπώντας τους ανελέητα.

Και η Καρζένθα-Σολ κατάλαβε το λάθος της. Δεν είχε λάβει υπόψη τα άλλα τμήματα του στρατού των Α' Κατωρίγιων. Δεν είχε υπολογίσει ότι θα έρχονταν τόσο γρήγορα να βοηθήσουν τους συντρόφους τους.

Η καταστροφή δεν ήταν μεγάλη, αλλά το σχέδιό της είχε εν μέρει χαλάσει.

Η Καρζένθα σηκώθηκε από κάτω και ακολούθησε τους μαχητές της, τρέχοντας. Δε μπορούσαν να συνεχίσουν την ενέδρα τους. Δεν ήταν ενέδρα πλέον. Εκείνοι είχαν, κατά λάθος, πέσει σε ενέδρα.

Η Καρζένθα πυροβολούσε εχθρούς ενόσω υποχωρούσε, προσπαθώντας να υποβοηθήσει τους πολεμιστές της να φύγουν.

Όταν είχαν απομακρυνθεί, όταν είχαν επιστρέψει σε ασφαλή μέρη μέσα στο Εμπορικό Κέντρο, διαπίστωσε πως ο Σκυφτός Στίβεν δεν είχε σκοτωθεί αλλά είχε τραυματιστεί. Το αριστερό του χέρι ήταν σπα-

σμένο και είχε κάποια μικρά εγκαύματα επάνω του από τον ώμο ως το γόνατο.

Ο στρατός της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας υποχώρησε προς τα νότια, προς τις περιοχές που θεωρούσε κατακτημένες και, άρα, ασφαλείς. Εδώ οι εχθροί τους δεν τους περίμεναν. Αλλά η Γιολάντα έκρινε πως η κατάσταση ήταν άθλια. Οι απώλειες, σε ανθρώπους και μηχανήματα, ήταν πολλές. Δεν ήταν καθόλου σίγουρη ότι μπορούσε να συνεχίσει έτσι την κατάκτηση του Εμπορικού Κέντρου. *Πόσους έχουμε χάσει;*

Πρόσταξε να γίνει απολογισμός. Και μετά κάλεσε τηλεπικοινωνιακά τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, Σελασφόρο Χορονίκη, για να του ζητήσει βοήθεια, ενισχύσεις. Δεν της άρεσε που θα έπρεπε να παραδεχτεί αυτή την τραγική ήττα – ήταν ντροπή για τον Οίκο της – αλλά τι άλλο μπορούσε να κάνει; Αν δεν ζητούσε βοήθεια, τι άλλο μπορούσε να κάνει; Να φύγει από το Εμπορικό Κέντρο; Αυτό θα ήταν, αναμφίβολα, ακόμα πιο ατιμωτικό.

/22\

Ο Σελασφόρος Χορονίκης είναι οργισμένος, όμως η Γιολάντα συνειδητοποιεί ότι δεν χρειάζεται να φοβάται μόνο για τη φήμη της και του Οίκου της αλλά και για τη ζωή της· η Καρζένθα-Σολ, εν τω μεταξύ, κάνει σχέδια για άμεση δράση, και η νύχτα αποδεικνύεται άγρια...

«Είπες ότι μπορούσες να το αναλάβεις! Είπες ότι δεν θα ήταν δύσκολο! Και τώρα μου λες ότι ο μισός στρατός μου έχει καταστραφεί!» Ο Πολιτάρχης ακουγόταν οργισμένος μέσα από το megάφωνο του τηλεπικοινωνιακού πομπού.

«Δεν είναι ακριβώς ο μισός στρατός, Εξοχότατε, αλλά το πλήγμα ήταν σοβαρό.» Η Γιολάντα αισθανόταν σαν κάποιος να έριχνε καυτό νερό στην πλάτη της. Δεν της άρεσε καθόλου τούτη η συζήτηση, όμως έπρεπε να γίνει. Έπρεπε. «Αντιμετωπίσαμε κάτι που ήταν... πέρα από τις γνώσεις μου, τουλάχιστον· και ούτε κανείς από τους μάγους ή τους τεχνικούς ή τους διοικητές μου ξέρει τι ήταν. Φτάσαμε σε μια πλατεία, στα βάθη του Εμπορικού Κέντρου, και ξαφνικά τα οχήματά μας έχασαν την ταχύτητά τους – ήταν σαν να μην είχαν πλέον ενέργεια μέσα τους. Και συγχρόνως κάθε άλλη ενεργοβόρος συσκευή έπαψε να λειτουργεί. Ούτε καν οι πομποί μας δεν λειτουργούσαν. Ούτε ο αναπτήρας μου!»

«Και τα πυροβόλα όπλα σας; Ούτε αυτά λειτουργούσαν;» Η ίδια οργή ακουγόταν στη φωνή του Πολιτάρχη.

«Φυσικά και τα πυροβόλα όπλα λειτουργούσαν, Εξοχότατε. Δεν καταναλώνουν ενέργεια—»

«Δε μπορούσατε, λοιπόν, να τους πυροβολήσετε; Καταλαβαίνεις πόσα λεφτά έχουν ξοδευτεί για την τόσο γρήγορη συγκρότηση αυτού του στρατεύματος, Γιολάντα; Ίσως έπρεπε, τελικά, να είχα αναθέσει τη διοίκησή του στον—!»

«Εξοχότατε, κανείς δεν θα μπορούσε νάχε κάνει κάτι καλύτερο!» τον διέκοψε η Γιολάντα προτού αναφέρει το όνομα που ήξερε ότι θα ανέφερε: το όνομα του Έσπαρεκ-Λάντι, που ήταν αντίζηλός της σε πολλά

πράγματα τα τελευταία χρόνια. Ένας ξεπαρμένος ευγενής του Παλαιού Οίκου των Λάντι'θρελ. Ένας ανόητος! «Ήταν ενέδρα,» συνέχισε η Γιολάντα χωρίς να σταματήσει καθόλου. «Ενέδρα. Μας επιτέθηκαν από γύρω, έχοντας κρυφτεί από τους μάγους μας και τους ανιχνευτές μας. Και οι μαχητές μου είχαν αιφνιδιαστεί από το ξαφνικό σταμάτημα των οχημάτων τους. Αναγκαστήκαμε να υποχωρήσουμε, και, καθώς υποχωρούσαμε, μας επιτέθηκαν ξανά. Και δεν ήταν μόνο οι φύλακες του Εμπορικού Κέντρου, Εξοχότατε, είμαι σίγουρη: Ανάμεσα στους εχθρούς μας είδα ανθρώπους που... ήταν σαν άνθρωποι από συμμορίες, νομίζω, και διάφοροι μισθοφόροι. Πρέπει να ήταν σταλμένοι από τον Αλυσοδομένο Ποιητή–»

«Θες να πεις ότι ο Ποιητής ήξερε για την επίθεσή μας;» Η φωνή του Σελασφόρου Χορονίκη ακουγόταν ξαφνικά προβληματισμένη, όχι και τόσο οργισμένη πλέον. «Θες να πεις ότι είχε, κάπως, διαρρεύσει;»

«Έτσι νομίζω, Εξοχότατε. Δεν αντιμετωπίσαμε μόνο τους φύλακες του Κέντρου.»

«Δεν το λες αυτό, Γιολάντα, για να δικαιολογήσεις την αποτυχία σου, έτσι;»

«Εξοχότατε!» έκανε, πικαρισμένη, η Γιολάντα.

Αλλά, προτού συνεχίσει, ο Πολιτάρχης τη διέκοψε: «Εντάξει, εντάξει...» είπε, αν κι ακόμα ακουγόταν θυμωμένος. «Πες μου ακριβώς τι συνέβη. Με λεπτομέρειες. Και ποια είναι η κατάσταση σας τώρα.»

Η Γιολάντα δεν ήξερε τι άλλες λεπτομέρειες να προσθέσει – δεν είχε προλάβει να καταλάβει και πολλά μες στον πανικό – αλλά προσπάθησε να πει διάφορα πράγματα, αν μη τι άλλο για να μη φανεί ανίκανη, να μη φανεί πως ο Πολιτάρχης είχε κάνει λάθος που της είχε αναθέσει τη θέση Στρατάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Νόμιζε πως συνεχώς πάλευε με κάτι που ήθελε να την πνίξει, και πως ακόμα καυτό νερό έτρεχε στην πλάτη της.

Ο Σελασφόρος Χορονίκη την άκουγε δίχως να μιλά. Τελικά είπε: «Είχα πληροφορηθεί για κάτι παρόμοιο...»

«Τι, Εξοχότατε;»

«Μια μέθοδος των μαχητών του Αλυσοδομένου Ποιητή που αδρανοποιεί ενεργοβόρους μηχανισμούς. Έτσι λέγεται πως νίκησαν τους στρα-

τούς της Έκθυμης. Χρησιμοποιώντας αυτή τη μέθοδο. Κανείς, όμως, δεν ξέρει τι ακριβώς είναι.

»Αλλά εκείνο που με απασχολεί τώρα, κυρίως, είναι πώς διέρρευσε ότι θα χτυπούσαμε το Εμπορικό Κέντρο. Μόνο εμείς οι δύο και ελάχιστοι άλλοι το ήξεραν, Γιολάντα.» Οι μισθοφόροι του στρατεύματος δεν το γνώριζαν, φυσικά. Κανείς δεν τους είχε πει τίποτα, μέχρι που η επιχείρηση ξεκίνησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε μονολεκτικά η Στρατάρχης, εξακολουθώντας να νιώθει σαν κάτι να την πνίγει.

«Υποπτεύεσαι κάποιον;»

«Όχι, Εξοχότατε.»

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα;»

«Σας είπα: χρειαζόμαστε ενισχύσεις.»

«Δεν έχουν μείνει και πολλοί μισθοφόροι εδώ – το ξέρεις αυτό.»

«Χωρίς ενισχύσεις, δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα.»

Ο Πολιτάρχης αναστέναξε. «Θα δω τι μπορώ να κάνω... Διέθεσα τόσα χρήματα της συνοικίας για να εξοπλιστεί αυτός ο στρατός, Γιολάντα!»

«Θα νικήσουμε, Εξοχότατε. Απλά χρειαζόμαστε λίγη βοήθεια. Αν δεν μας βοηθήσετε, πιθανώς να αναγκαστούμε να υποχωρήσουμε. Δεν είναι μόνο οι φύλακες του Κέντρου εδώ. Δεν έχουμε ιδέα πόσους εχθρούς μπορεί να έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Ούτε τι δυνάμεις μπορεί να κατέχουν.»

«Από αύριο να περιμένεις κάποιες ενισχύσεις,» υποσχέθηκε ο Σελασφόρος Χορονίκης σαν να έλεγε κάτι που δεν του άρεσε καθόλου. Η Γιολάντα ήξερε ότι η οικονομία της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας πιεζόταν από τις πολεμικές προετοιμασίες.

Χαιρέτισε τον Πολιτάρχη και έκλεισε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, κάνοντας πίσω επάνω στον μαλακό καναπέ όπου καθόταν. Βρισκόταν μέσα σ'ένα μικρό μπαρ του Εμπορικού Κέντρου, εγκαταλειμμένο τώρα. Κάποιοι πρόχειροι τεχνικοί εξοπλισμοί είχαν στηθεί για να το κάνει προσωρινό αρχηγείο της. Ο στρατός της ήταν στους δρόμους και στα οικήματα τριγύρω, και η Γιολάντα είχε προστάξει να βρίσκονται σε επιφυλακή, φοβούμενη ότι ο εχθρός μπορεί να τους επιτιθόταν ξανά, για να τους διώξει τελείως από το Εμπορικό Κέντρο.

Κουρασμένη, στρεσαρισμένη, έβγαλε τις μπότες της και τις πέταξε παραδίπλα· ξάπλωσε στον καναπέ, ανάβοντας ένα τσιγάρο, αφήνο-

ντας τα φιμέ γυαλιά της στο τραπεζάκι όπου ήταν ακουμπισμένος ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της, ένα φορητό πληροφοριακό σύστημα, το πιστόλι της, και ένα τασάκι.

Τι μπορεί να ήταν αυτό που είχε χτυπήσει τον στρατό της; Τι μπορεί να ήταν αυτό που είχε μπλοκάρει κάθε ενεργειακή συσκευή; Ο Πολιτάρχης είχε δίκιο: είχε ακουστεί κάτι παρόμοιο την περίοδο της επανάστασης στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Είχε ακουστεί πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε αντιμετωπίσει έτσι τους στρατούς της Έκθυμης. Αλλά τι ήταν; Κάποιο όπλο; Δε μπορεί να ήταν όπλο. Κάποιου είδους πεδίο, ίσως. Όσα οχήματα του στρατού της είχαν μπει σ' εκείνη την πλατεία είχαν αμέσως χάσει την ταχύτητά τους· τα οχήματα που είχαν μείνει έξω, λίγο προτού ξεκινήσει η ενέδρα, δεν είχαν επηρεαστεί. Ναι, πρέπει να ήταν κάποιου είδους πεδίο. Αλλά πώς το δημιουργούσαν; Χρησιμοποιούσαν κάποιο μηχανισμό, ή χρειαζόταν και μαγεία;

Ο Σόρτιλαμ'χοκ, πάντως, δεν είχε ξανακούσει για κανένα τέτοιο ξόρκι ή μαγανεία, της είχε πει. Ούτε κανείς άλλος από τον στρατό της ήξερε τι μπορεί να ήταν... *Πώς θα το αντιμετωπίσουμε αν το ξαναχρησιμοποιήσουν εναντίον μας; Ακόμα κι εδώ όπου βρισκόμαστε μπορούν να μας χτυπήσουν μ' αυτό, δεν μπορούν; Μπορούν να κάνουν μέχρι και τους πομπούς μας να νεκρωθούν.*

Η Γιολάντα φύσηξε καπνό προς το ταβάνι, συλλογισμένη.

Μετά πήρε ξανά καθιστή θέση επάνω στον καναπέ, φόρεσε τα γυαλιά της, και έπιασε τον πομπό της. Προς στιγμή σκέφτηκε να καλέσει τον άντρα της, τον Ελεσνόρο, στην Α' Κατωρίγια Συνοικία και τη μικρή τους κόρη, η οποία ήταν μόλις ενάμιση έτους. Σκέφτηκε να τους καλέσει γιατί ίσως να μην τους ξανάβλεπε ποτέ, αν τα πράγματα πήγαιναν άσχημα εδώ. Δεν είχε μόνο τη φήμη της για ν' ανησυχεί πλέον, ούτε τη φήμη του Οίκου της. Έπρεπε ν' ανησυχεί και για τη ζωή της. Η Γιολάντα φοβόταν.

Εκείνη η ενεργειακή ριπή, πριν από μερικές ώρες... αν είχε πέσει λίγο παραδίπλα... δεν θα υπήρχα πλέον...

Ξεροκατάπτε.

Αλλά δεν κάλεσε την οικογένειά της. Δεν ήξερε τι να τους πει. Δίσταζε να μιλήσει στον Ελεσνόρο. Δεν ήθελε να τη νομίσει για δειλή. Είχε πάντα πολύ καλή άποψη για εκείνη ως στρατιωτικό.

Δε θα πεθάνω εδώ, σκέφτηκε αποφασιστικά η Γιολάντα. Δε θα πεθάνω εδώ! Και, κλείνοντας τα μάτια, έκανε μια σιωπηλή προσευχή στη Ρασιλλώ που ήταν πάντα προστάτιδά της.

Υστερα άνοιξε πάλι τα βλέφαρά της και, μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού, κάλεσε τους διοικητές και τους μάγους της στο μικρό μπαρ-αρχηγείο, για να συζητήσουν τι θα έκαναν στο άμεσο μέλλον.

«Δεν πρέπει να τους δώσουμε χρόνο να ανασυγκροτηθούν,» είπε η Καρζένθα-Σολ στον Δαμιανό Θιρκάλβω και τους άλλους που ήταν συγκεντρωμένοι στην αίθουσα. «Τώρα, τους έχουμε σπάσει το ηθικό: και οφείλουμε να το εκμεταλλευτούμε αυτό όσο το δυνατόν περισσότερο. Αν αφήσουμε τούτη τη μέρα να περάσει, θα αρχίσουν να συνέρχονται. Και μπορεί να έρθουν και ενισχύσεις από την Α' Κατωρίγια Συνοικία: τίποτα δεν μας λέει πως αυτοί είναι όλοι οι μαχητές που ο Χορονίκης μπορεί να στείλει εναντίον μας.»

Ο Πρόμαχος του Εμπορικού Κέντρου κατένευσε. «Έχετε δίκιο, Στρατάρχη,» συμφώνησε. «Καλύτερα να κινηθούμε απόψε.»

Και κανείς άλλος δεν διαφώνησε. Οι απώλειες τους από την ενέδρα δεν ήταν πολλές, και οι περισσότερες είχαν προκληθεί όταν τα άλλα τμήματα του εχθρικού στρατεύματος είχαν έρθει να βοηθήσουν το τμήμα που υποχωρούσε. Επιπλέον, οι Α' Κατωρίγιοι είχαν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν στην πλατεία πολλά οχήματα τα οποία οι υπερασπιστές του Εμπορικού Κέντρου μπορούσαν τώρα να χρησιμοποιήσουν.

Χωρίς να χάσουν άλλο χρόνο, άρχισαν να σχεδιάζουν την επίθεσή τους. Τούτη τη φορά δεν θα έβαζαν σε χρήση το αντιενεργειακό πεδίο. Αυτό ήταν καλό, κυρίως, για ενέδρες, όχι όταν εσύ εφορμούσες, νόμιζε η Καρζένθα-Σολ – και πάλι κανείς δεν διαφώνησε μαζί της. Πράγμα που της άρεσε. Της άρεσε να έχει τον πλήρη έλεγχο σε τέτοιες καταστάσεις.

Η Μορτένκα'μορ καθόταν παράμερα και τους άκουγε να σχεδιάζουν. Δεν είχε τίποτα να προσθέσει. Και το προτιμούσε που έμοιαζε να την έχουν ξεχάσει. Ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχός δεν της έριχνε πλέον καχύποπτα βλέμματα, ύστερα από την ενέδρα. Δεν αμφέβαλλε για τη μαγανεία της αφού την είχε δει σε λειτουργία. Πιθανώς, όμως, να ήθελε ναβάλει τη Μορτένκα να του τη δείξει: αλλά εκείνη ήλπιζε να μη βρισκό-

ταν τέτοια ευκαιρία. Ο στρατός της Καρζένθα-Σολ δεν θα έμενε εδώ όταν η υπόθεση με την επίθεση της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας τελείωνε, και η Μορτένκα θα τον ακολουθούσε· δεν σκόπευε να καθίσει ούτε ώρα παραπάνω στο Εμπορικό Κέντρο. Προτιμούσε να αφήσει τούτο το μέρος της Ατέρμονης Πολιτείας στο παρελθόν της. Ξεχασμένο.

Ο Σολάμνης την πλησίασε για να τη ρωτήσει αν ήταν εντάξει.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Απλώς λίγο κουρασμένη.» Του χαμογέλασε. Της άρεσε που είχε ενδιαφερθεί.

Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει, αλλά μέσα στο Εμπορικό Κέντρο τα φώτα ήταν αναμμένα, και έμοιαζε με μέρα σχεδόν. Σε πολλά μέρη, μάλιστα, ο φωτισμός δεν είχε καμία διαφορά απ'ό,τι το πρωί.

Η Γιολάντα Μοτκάλμω και οι άνθρωποί της συζητούσαν ακόμα μέσα στο προσωρινό αρχηγείο της όταν όλα τα φώτα ξαφνικά έσβησαν, τυλίγοντας τα πάντα στο σκοτάδι. Η Γιολάντα τρόμαξε. Άλλη μια κίνηση του εχθρού! – δεν είχε καμία αμφιβολία γι'αυτό. Τράβηξε το πιστόλι της. Ένας από τους διοικητές της άναψε φακό.

Έξω από το μικρό μπαρ, πολλοί άλλοι από τους μαχητές της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας έκαναν το ίδιο. Άναβαν φακούς, λάμπες, προβολείς οχημάτων.

Αλλά η επίθεση είχε ήδη ξεκινήσει.

Ο στρατός της Καρζένθα-Σολ και οι φύλακες του Εμπορικού Κέντρου έβγαιναν από διαδρόμους και οικοδομήματα, πυροβολώντας τους εχθρούς τους, και χτυπώντας τους με αγχέμαχα όπλα όταν έφταναν κοντά. Ο Άρνιλεκ'μορ Επιταχύς ήταν που είχε σβήσει όλα τα φώτα σ'εκείνη την περιοχή του Κέντρου. Δε χρειαζόταν καν να είναι μάγος κανείς για να το κάνει· απλά χρειαζόταν να ξέρει καλά τα κυκλώματα. Και ο Άρνιλεκ ήξερε κάθε κύκλωμα και τεχνικό εξοπλισμό μέσα στο Εμπορικό Κέντρο.

Η Καρζένθα-Σολ ήταν μαζί με τους μαχητές της. Καβαλούσε ένα πολεμικό δίκυκλο, έχοντας ένα κοντό τουφέκι κρεμασμένο από τον ώμο, ένα δόρυ περασμένο στην πλάτη, και ένα πιστόλι κι ένα σπαθί θηκαρωμένα στη ζώνη. Η πανοπλία της ήταν αλεξίσφαιρη και ελαστική, από σκληρά αλλά ευλύγιστα πλαστικά, καλύπτοντας όλο της το σώμα, από τους καρπούς μέχρι τα γόνατα, μονοκόμματα. Στο κεφάλι φορού-

σε ένα μεταλλικό κράνος με κατεβασμένη την προσωπίδα η οποία διέθετε στενά ανοίγματα για τα μάτια. Στα χέρια της είχε κοντά γάντια χωρίς δάχτυλα.

Γύρω της, επάνω σε δίκυκλα κι αυτοί, έρχονταν αρκετοί από τους Μικρούς Γίγαντες, παρόμοια οπλισμένοι με την αρχηγό τους. Ο Σολάμνης'μορ δεν ήταν ανάμεσά τους· η Καρζένθα δεν έβρισκε κανέναν λόγο να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή ενός πολύ χρήσιμου μάγου, καλού συντρόφου της εδώ και χρόνια.

Οδήγησε τώρα τους μαχητές της καταπάνω στους εχθρούς, πυροβολώντας με το κοντό τουφέκι ενώ αυτό εξακολουθούσε να κρέμεται από τον ώμο της· το ένα της χέρι ήταν στο τιμόνι του δίκυκλου, το άλλο στη λαβή του όπλου. Οι Μικροί Γίγαντες τη μιμούνταν. Η Καρζένθα είδε Κατωρίγιους μισθοφόρους να πέφτουν, χτυπημένοι από τις ριπές τους, ξαφνιασμένοι από την απρόσμενη επίθεση μέσα απ'τα σκοτάδια, τυφλωμένοι από τους δυνατούς προβολείς των πολεμικών δίκυκλων.

Κι αυτή δεν ήταν η μοναδική μεριά απ'όπου γινόταν η επίθεση των υπερασπιστών του Εμπορικού Κέντρου. Επιτίθονταν, συγχρόνως, από άλλες τέσσερις μεριές· γιατί ο στρατός της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας εξακολουθούσε να είναι μεγάλος παρά το σοβαρό πλήγμα που είχε δεχτεί σ'εκείνη την πλατεία πέφτοντας μέσα στο αντιενεργειακό πεδίο.

«Εκεί!» άκουσε η Καρζένθα έναν διοικητή του εχθρού να γκαρίζει. «Εκεί είναι! Χτυπήστε τους!» Αλλά τα δίκυκλα των Μικρών Γιγάντων ήταν ήδη κοντά στους αντιπάλους τους, ήταν ανάμεσά τους, και οι Μικροί Γίγαντες τώρα τους κάρφωναν με τα δόρατά τους. Η Καρζένθα είχε βγάλει και το δικό της δόρυ από την πλάτη, με μια γρήγορη, επιδέξια κίνηση, και το βαστούσε με το χέρι που πριν από λίγο πατούσε τη σκανδάλη του κοντού τουφεκιού της. Το έμπηξε στο στήθος ενός μισθοφόρου, τρυπώντας τον προστατευτικό του θώρακα που ήταν κυρίως για να τον προφυλάσσει από σφαίρες, όχι από λεπίδες.

Η Καρζένθα τράβηξε πίσω το όπλο της και οδήγησε προς έναν άλλο μαχητή, διαπερνώντας τα πλευρά του, στέλνοντάς τον στο έδαφος. Είδε, με τις άκριες των ματιών της, κάποιον να στρέφει τουφέκι προς το μέρος της – και πιάνοντας αμέσως το πιστόλι από τη ζώνη της τον πυροβόλησε, κι ο άντρας έπεσε με μια κραυγή.

Η Καρζένθα έμπηξε το δόρυ της επάνω σε μια ακόμα πολεμίστρια και το ξεκάρφωσε με κάποια δυσκολία από μέσα της, ενώ τρεις από τους

Μικρούς Γίγαντες έρχονταν τριγύρω για να την προστατέψουν από εχθρούς που πλησίαζαν.

Μετά απ' αυτό, όμως, οι αντίπαλοί τους είχαν διαλυθεί. Υποχωρούσαν. Η Καρζένθα και οι Μικροί Γίγαντες προχώρησαν, οδηγώντας τα δίκυκλά τους· επιτέθηκαν σε άλλους, και ύστερα χτύπησαν ένα πολεμικό όχημα. Κάνοντας κύκλους γύρω του, αποφεύγοντας τις ριπές του, του έριξαν χειροβομβίδες, οι οποίες κύλησαν κάτω απ' τους τροχούς του και εξερράγησαν, τραντάζοντάς το, σπάζοντας τα μέταλλά του, γεμίζοντάς το καπνούς και φωτιές. Η Καρζένθα και οι μαχητές της πυροβόλησαν τους μισθοφόρους που προσπαθούσαν να βγουν από μέσα.

Βγαίνοντας στους δρόμους, η Γιολάντα μπορούσε να δει μόνο χάος και πανικό. Ο εχθρός έμοιαζε να επιτίθεται από παντού. Γ' ακόμα μια φορά αισθανόταν αποπροσανατολισμένη, όπως με την ενέδρα στην πλατεία, κι αυτό την εξόργιζε. Εκείνο που φοβόταν είχε γίνει: οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή είχαν επιτεθεί ξανά, είχαν επιτεθεί προτού ξημερώσει. *Γαμώτο!* σκέφτηκε η Γιολάντα. *Έπρεπε να είχαμε υποχωρήσει στις όχθες του Κέντρου. Εκεί θα ήμασταν πιο ασφαλείς· εκεί θα μπορούσαμε να κρατήσουμε το έδαφός μας.*

Εδώ, όμως, η μοναδική επιλογή φαινόταν να είναι η υποχώρηση. Κάθε τηλεπικοινωνία της Γιολάντας με διοικητές του στρατού της της έλεγε πως τίποτα δεν πήγαινε καλά.

Ο εχθρός υποχωρούσε. Η Καρζένθα τούς έβλεπε να προσπαθούν να απομακρυνθούν μέσα στους δρόμους και τους διαδρόμους του Εμπορικού Κέντρου, να κατευθύνονται προς τα νότια. Πρόσταξε τους μαχητές της να τους ακολουθήσουν αλλά να διατηρήσουν απόσταση απ' αυτούς, να μην εμπλακούν από κοντά, να τους χτυπάνε απλά και μόνο για να τους ωθούν να φεύγουν.

Επάνω σε μια γέφυρα σταμάτησε το δίκυκλό της και συνάντησε τον Δαμιανό Θιρκάλβω, ο οποίος επίσης δίκυκλο καβαλούσε. Στα χέρια του ήταν ένα ζευγάρι κιάλια. Από εδώ μπορούσες να δεις πολλούς δρόμους και πλατείες του Εμπορικού Κέντρου. Ο εχθρός φαινόταν στο βάθος, να υποχωρεί.

Ο Δαμιανός είπε: «Χωρίς τη βοήθειά σας τα πράγματα δεν θα ήταν τόσο εύκολα, Στρατάρχη.»

«Ούτε χωρίς τις γνώσεις σας σχετικά με το Εμπορικό Κέντρο,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ. «Δε νομίζω ότι θα μπορούσαμε να τους νικήσουμε κατά μέτωπο, δίχως να εκμεταλλευτούμε κάπως το περιβάλλον. Ή, αν τους νικούσαμε, θα μας κόστιζε πολύ.»

«Ακόμα κι ο κύριος Μορκεράνθω δεν νομίζω να είναι δυσαρεστημένος με το αποτέλεσμα,» είπε ο Δαμιανός.

«Ας ελπίσουμε μόνο ότι θα υποχωρήσουν και πέρα από τις όχθες του Ριγοπόταμου, Πρόμαχε.»

Η Καρζένθα έβαλε ξανά το δίκυκλό της σε κίνηση, και ο Δαμιανός την ακολούθησε επάνω στο δικό του όχημα. Πήγαν, μαζί με τους μαχητές τους, πίσω από το στράτευμα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, προς τα νότια, καθώς αυτό, καταχτυπημένο και πανικόβλητο, ζύγωνε τις όχθες του Εμπορικού Κέντρου. Μέσα στη βαθιά νύχτα, η Καρζένθα-Σολ τούς είδε να σταματάνε εκεί και να μην κινούνται αμέσως προς τα πλοία τους. Σκόπευαν να παραμείνουν στο Εμπορικό Κέντρο; *Θα χρειαστεί να τους επιτεθούμε ξανά;*

Στις όχθες δεν θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν το περιβάλλον όπως το είχαν χρησιμοποιήσει στο εσωτερικό του Κέντρου. Το εσωτερικό ήταν ένας λαβύρινθος από διαδρόμους, δρόμους, γέφυρες, και σήραγγες· όποιος τον γνώριζε καλά είχε μεγάλο πλεονέκτημα. Οι όχθες, αντιθέτως, ήταν σχεδόν σαν ανοιχτό γήπεδο. Η σύγκρουση θα ήταν πιο επώδυνη για τους υπερασπιστές του Εμπορικού Κέντρου.

Φτάσαμε ζωντανόί... σκέφτηκε η Γιολάντα, νιώθοντας τρομερή κούραση να την έχει καταβάλλει. Ψυχικά κυρίως.

Βρισκόταν μέσα σ'ένα τετράκυκλο πολεμικό όχημα, καθώς ο στρατός της σταματούσε στα λιμάνια του Εμπορικού Κέντρου, αντίκρυ στα πλοία τους. *Τώρα χρειαζόμαστε λιγότερα πλοία για να επιστρέψουμε,* σκέφτηκε πικρά η Γιολάντα· *αυτό είναι το μόνο βέβαιο... Η ήττα ήταν ατιμωτική, και για εκείνη την ίδια και για τον Οίκο της που θεωρούνταν καλοί στρατιωτικοί και μισθοφόροι.*

Δε μπορώ να εγκαταλείψω έτσι το Κέντρο! Αλλά τι να έκανε; Να πρόσταζε τον στρατό της να μείνει; Είχαν πιθανότητες να νικήσουν τους εχθρούς τους;

Αυτή τη φορά δεν χρησιμοποίησαν εκείνο το μυστηριώδες όπλο τους εναντίον μας. Δεν έκαναν τα οχήματά μας να πάψουν να λειτουργούν. Γιατί, άραγε; Επειδή ήθελαν τα οχήματά τους να κινούνται, προκειμένου να υποχωρήσουν πιο γρήγορα; Ή επειδή δεν μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν το μυστηριώδες όπλο, ό,τι κι αν ήταν; Χρειαζόταν, μήπως, κάποια προετοιμασία για να φτιάξεις εκείνο το πεδίο που μπλόκαρε τους ενεργοβόρους μηχανισμούς;

Η Γιολάντα άνοιξε την πόρτα δίπλα της και βγήκε από το πολεμικό όχημα, καθώς κι άλλοι μαχητές της έβγαιναν από τα οχήματά τους. Κοίταξε προς το εσωτερικό του Εμπορικού Κέντρου. Δεν είδε τον εχθρό να έρχεται για να τους επιτεθεί. Παρέμενε μέσα, πυροβολώντας κάπου-κάπου.

Η Γιολάντα πήρε τα κιάλια της στα χέρια. Τα έστρεψε προς τον Σόρ-τιλαμ'χοκ. «Ενίσχυσέ τα.»

Ο μάγος τα άγγιξε, υποτονθορύζοντας λόγια στη γλώσσα της μαγείας· ύστερα απομάκρυνε το χέρι του από αυτά. Και η Γιολάντα τα έφερε στα μάτια της, κοιτάζοντας στο εσωτερικό του Εμπορικού Κέντρου ξανά, διακρίνοντας πολύ περισσότερα πράγματα με τους μαγικά ενισχυμένους φακούς, διαπερνώντας σκοτάδια, βλέποντας λεπτομέρειες. *Ναι, σκέφτηκε, περιμένουν... Μαχητές ήταν κρυμμένοι πίσω από γωνίες, πίσω από παράθυρα, πίσω από πόρτες, πίσω από κάγκελα και περτειχίσματα. Δεν έχουν τη δύναμη να μας επιτεθούν ανοιχτά; Ή απλά θα προτιμούσαν να φύγουμε χωρίς να υποστούν απώλειες;*

Αν ίσχυε το πρώτο, σήμαινε ότι ίσως η Γιολάντα μπορούσε να κρατήσει τις όχθες. Αν ίσχυε το δεύτερο, σήμαινε πως, αν κρατούσε τις όχθες, πιθανώς να οδηγούνταν σε τρομερό αιματοκύλισμα εδώ.

Αλλά μπορούσε να υποχωρήσει έτσι εύκολα; *Χτες το πρωί ήρθαμε στο Εμπορικό Κέντρο ως νικητές, και μέχρι τη νύχτα όλα του τα λιμάνια ήταν δικά μας. Τώρα, μετά από μια μέρα, θα φύγουμε σαν δαρμένα σκυλιά του Σκοτοδαίμονος;* Η Γιολάντα δεν μπορούσε να το ανεχτεί αυτό. Ούτε για τον εαυτό της ούτε για τον Οίκο της.

Κατέβασε τα κιάλια από μπροστά της. Τράβηξε τον πομπό από τη ζώνη της και πρόσταξε τους μαχητές της να συγκεντρώσουν όλα τους τα σκάφη σ'ετούτη την περιοχή των οχθών του Εμπορικού Κέντρου και να οργανώσουν άμυνα. «Δεν εγκαταλείπουμε τον αγώνα μας,» είπε

στους διοικητές της. «Δε μπορούν να μας διώξουν από εδώ. Οι όχθες είναι δικές μας!»

Η Καρζένθα-Σολ καταράστηκε. Οι καταραμένοι διάολοι του Σκοτοδαίμονος δεν υποχωρούσαν! Δεν έμπαιναν στα πλοία τους για να πλεύσουν επάνω στον Ριγοπόταμο προς τις όχθες της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Σχεδιάζουν να μείνουν.

Στεκόταν σε μια οροφή, κοιτάζοντάς τους με τα κιάλια της. Οι κινήσεις τους έδειχναν, ξεκάθαρα, ότι ετοιμάζαν άμυνα. Σκόπευαν να κρατήσουν αυτές τις όχθες του Εμπορικού Κέντρου. Η Καρζένθα έβλεπε τα σκάφη τους να έρχονται από τα άλλα λιμάνια, να συναθροίζονται εδώ.

Υστερα από κάποιο χρόνο παρατήρησης, ο Δαμιανός, που στεκόταν δίπλα της, τη ρώτησε: «Να τους επιτεθούμε;» Ακουγόταν διστακτικός. Καταλάβαινε, αναμφίβολα, όπως κι εκείνη, ότι οι μαχητές τους ήταν κουρασμένοι πλέον από τις συγκρούσεις.

Αλλά το ίδιο θα ίσχυε και για τους εχθρούς. Και γι'αυτούς τα πράγματα θα ήταν χειρότερα.

«Ναι,» είπε η Καρζένθα. «Δε μπορούμε να περιμένουμε να ξημερώσει. Ίσως νάρθουν ενισχύσεις από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Πρέπει να τους διώξουμε από το Εμπορικό Κέντρο *απόψε*.»

Το στράτευμα του Σελασφόρου Χορονίκη ήταν μεγάλο· η Καρζένθα θα δίσταζε, στην αρχή, να το αντιμετωπίσει κατά μέτωπο με τον δικό της στρατό. Αλλά τώρα πλέον ο εχθρός ήταν άσχημα χτυπημένος. Το ένα τρίτο του είχε διαλυθεί, ενώ ο δικός της στρατός δεν είχε παρά ελάχιστες απώλειες, και το ίδιο ίσχυε για τους φύλακες του Εμπορικού Κέντρου.

Και στις δύο προηγούμενες επιθέσεις είχαν χρησιμοποιήσει τακτικές ενέδρας και αποπροσανατολισμού που τους είχαν βοηθήσει πολύ. Τώρα, σε μια κατά μέτωπο επίθεση, το πλεονέκτημα θα ήταν δικό τους ξανά.

Η Καρζένθα αισθανόταν κουρασμένη – και ήξερε πως όλοι τους αισθάνονταν το ίδιο – αλλά έπρεπε να συνεχίσουν. Αν δεν κινούνταν, πιθανώς να είχαν πολύ χειρότερα πράγματα να αντιμετωπίσουν από αύριο...

Μέσα στη νύχτα, τα θωρακισμένα πολεμικά οχήματα βγήκαν πρώτα από το εσωτερικό του Εμπορικού Κέντρου, πυροβολώντας με τα κανόνια τους, εκτοξεύοντας ρουκέτες από τα ρουκετοβόλα. Πίσω τους έρχονταν δίκυκλα και οχήματα ελαφρύτερα θωρακισμένα, καθώς και πεζοί – μισθοφόροι μαζί με συμμορίτες μαζί με φύλακες του Εμπορικού Κέντρου.

Εφορμούσαν για τρίτη φορά τούτη την ημέρα εναντίον των μαχητών από την Α' Κατωρίγια Συνοικία.

Οι οποίοι, περιμένοντας επίθεση, άρχισαν αμέσως να τους χτυπάνε, οχυρωμένοι στις όχθες του Εμπορικού Κέντρου, πίσω από πρόχειρα οχυρωματικά έργα, πίσω από σταθμευμένα οχήματα, μέσα από οχήματα, πάνω σε αγκυροβολημένα πλοία. Και ελικόπτερα υψώθηκαν, επίσης, στον αέρα.

Αλλά την ίδια στιγμή αεροσκάφη έρχονταν και από το εσωτερικό του Εμπορικού Κέντρου, από οροφές και ταράτσες: ελικόπτερα και μικρά αεροπλάνα. Και πόλεμος ξέσπασε στον ουρανό όπως και στη γη.

Μόνο στα νερά του Ριγοπόταμου δεν διεξάγονταν συγκρούσεις. Όμως αυτό δεν κράτησε για πολύ. Ο Δαμιανός Θιρκάλβω, ο Πρόμαχος του Εμπορικού Κέντρου, είχε δώσει διαταγή κάποια από τα σκάφη που ήταν αραγμένα στα λιμάνια που είχε εγκαταλείψει ο εχθρός να ξεκινήσουν αμέσως, επανδρωμένα με μαχητές. Και δεν άργησαν να πλησιάσουν τα καράβια της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, από ανατολικά και δυτικά, ενώ η μάχη συνεχιζόταν στις όχθες. Πλοία συγκρούστηκαν με πλοία. Κανόνια εκτόξευαν οβίδες· ρουκέτες σύριζαν στον αέρα προτού χτυπήσουν σε καταστρώματα· έμβολα λόγχιζαν τα πλευρά σκαφών. Ορισμένα πληρώματα πηδούσαν επάνω στα εχθρικά καράβια όταν δύο πλοία έρχονταν κοντά.

Μας έχουν κλείσει τον δρόμο της υποχώρησης! παρατήρησε η Γιολλάντα. Βρισκόταν μέσα σ'ένα πολεμικό όχημα και κοίταζε από τα παράθυρα, βλέποντας τα εχθρικά πλοία που είχαν σχηματίσει κλοιό γύρω από τα δικά της. *Πρέπει να τους απωθήσουμε! Και πρέπει να κρατήσουμε τη θέση μας εδώ! Δεν σκεφτόταν από τώρα να φύγει· πιθανώς, άλλωστε, να νικούσε απόψε – και αύριο θα έρχονταν οι ενισχύσεις από τον Σελασφόρο Χορονίκη για να τους βοηθήσουν.*

Το γεγονός, όμως, ότι ο εχθρός τούς έκλεινε τον δρόμο προς την Α' Κατωρίγια Συνοικία εξακολουθούσε να την πανικοβάλλει. Δεν ήταν πρόθυμη και να πολεμήσει μέχρις εσχάτων...

Η Καρζένθα-Σολ βρισκόταν επίσης μέσα σ'ένα πολεμικό όχημα, αλλά στην αντικρινή μεριά του πεδίου της μάχης. Μαζί της ήταν κάποιοι Μικροί Γίγαντες, συμπεριλαμβανομένου του Σολάμνη'μορ, ο οποίος χρησιμοποιούσε Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως για να ρυθμίζει τη ροή του ενεργειακού κανονιού του οχήματος. Ο Άλιστερ – καλός στα μεγάλα όπλα – χειριζόταν το κανόνι, και τώρα σημάδεψε ψηλά, ένα ελικόπτερο του εχθρού που έριχνε βόμβες στα άλλα πολεμικά οχήματα των υπερασπιστών του Εμπορικού Κέντρου. Πάτησε τη σκανδάλη και η φωτεινή λόγχη διαπέρασε το αεροσκάφος απ'άκρη σ'άκρη. Το ελικόπτερο άρχισε να πέφτει.

Η Καρζένθα, παρατηρώντας τη μάχη, νόμιζε ότι η δική της πλευρά είχε το πάνω χέρι, αλλά μόλις και μετά βίας. Ο στρατός του Χορονίκη εξακολουθούσε να είναι ισχυρός παρά τα πλήγματα που είχε δεχτεί. *Αν όμως δεν τους διώξουμε από τις όχθες μας απόψε, δεν θα τους διώξουμε ποτέ.*

Και οι συγκρούσεις συνεχίζονταν χωρίς η Καρζένθα να μπορεί να κάνει τίποτα για να βοηθήσει περισσότερο τους μαχητές της. Όταν μια μάχη έφτανε στο σημείο που είχε φτάσει αυτή εδώ, ένας στρατηγός δεν είχε τίποτ' άλλο να προσφέρει. Μόνο ο ίδιος ο αγώνας μπορούσε να αναδείξει τον νικητή. Ήταν θέμα δύναμης πυρός, γενναιότητας των μαχητών, πολεμικού σθένους και ικανότητας, ποιότητας εξοπλισμών και μηχανισμών. Τόσοι πολλοί παράγοντες...

Τα λιμάνια του Εμπορικού Κέντρου είχαν μετατραπεί σε κόλαση από καπνούς, φλόγες, συντρίμια, και πτώματα, όπου κανείς πουθενά δεν ήταν ασφαλής.

Τα μεγάλα ελικόπτερα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν τα πρώτα που άρχισαν να υποχωρούν – όσα είχαν απομείνει. Αλλά, καθώς υποχωρούσαν, ένα απ'αυτά έριξε μια στοιχειακή βόμβα η οποία έπεσε πλάι στο πολεμικό όχημα της Καρζένθα-Σολ, απελευθερώνοντας τα παγιδευμένα πνεύματα εντός της. Η Καρζένθα και οι άλλοι Μικροί Γίγαντες, χωρίς να ξέρουν τι ακριβώς είχε συμβεί, αμέσως αισθάνθηκαν την επιρροή των στοιχειακών μέσα στα μυαλά τους. Ένιωσαν μια τρο-

μερή απόγνωση να τους κυριεύει και νόμιζαν ότι όλοι γύρω τους ήταν πιθανοί προδότες.

Η Καρζένθα τράβηξε το πιστόλι της, και η Κάρα, που ήταν δίπλα της, της άρπαξε το χέρι. «Τι κάνεις εκεί, αρχηγέ; Τι κάνεις μ'αυτό;» Τα μάτια της γυάλιζαν, γουρλωμένα.

Πώς τολμούσε να της πιάνει έτσι τον καρπό; σκέφτηκε η Καρζένθα. Γιατί να της πιάνει έτσι τον καρπό; Τι ήθελε, να την αφοπλίσει; Τι σκοπούς είχε; Το μυαλό της Καρζένθα ήταν θολωμένο, μπερδεμένο. Γυρίζοντας το ελεύθερό της χέρι γρονθοκόπησε καταπρόσωπο την Κάρα, στη μύτη, και η Μικρή Γιγάντισσα τινάχτηκε πίσω, χτυπώντας το κεφάλι της στο τοίχωμα του οχήματος με μια κραυγή.

Ένας άλλος Μικρός Γίγαντας, βλέποντας το αυτό, και παραζαλισμένος από τα στοιχειακά πνεύματα, γρύλισε ανάρθρα κι επιχείρησε ν'αρπάξει την Καρζένθα για να την ακινητοποιήσει· αλλά εκείνη πάτησε δυνατά πάνω στα δάχτυλα του ποδιού του με τη φτέρνα της και τον χτύπησε με τον αγκώνα της στα πλευρά, σπρώχνοντάς τον πίσω. «Σκυλί του Σκοτοδαίμονος!» σύριξε. «Προδότες!»

Ένας Μικρός Γίγαντας ύψωσε το πιστόλι του και έριξε στον διπλωμένο άντρα. Μια ενεργειακή ριπή τον τράνταξε σύγκορμο, αναισθητοποιώντας τον. Αλλά αυτό δεν έδωσε τέλος στην παράλογη συμπλοκή μες στο πολεμικό όχημα: την έκανε, αντιθέτως, να φουντώσει. Ο ένας Μικρός Γίγαντας χτυπιόταν με τον άλλο. Ο Σολάμνης'μορ είχε πάψει τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως και είχε πιαστεί στα χέρια με τον Άλιστερ που πριν από λίγο χειριζόταν το κανόνι. Ο οδηγός του οχήματος άφησε το τιμόνι και γύρισε για ν'αντιμετωπίσει αυτούς που έβλεπε ως προδότες.

Η Καρζένθα, βρίζοντας στο όνομα του Κρόνου, πυροβόλησε έναν Μικρό Γίγαντα στο πόδι για να τον αναγκάσει ν'αφήσει μια άλλη πολέμιστρια. Η οποία την προειδοποίησε: «Πίσω σου, αρχηγέ!» Η Καρζένθα έκανε να γυρίσει και ίσα που πρόλαβε να δει τον οδηγό του οχήματος να έρχεται και να τη χτυπά στο σβέρκο με τη γροθιά του. Χρώματα και σκοτοδίνες στροβιλίστηκαν μπροστά της. Παραπάτησε, κι αισθάνθηκε ένα δυνατό χτύπημα στην κοιλιά, διπλώθηκε, βρέθηκε με τη μύτη κολλημένη σ'ένα από τα στενά παράθυρα του οχήματος. Τα πόδια της πόνεσαν – ακόμα ένα χτύπημα – και έπεσε. Από πάνω της στεκόταν ένας

Μικρός Γίγαντας. «Δεν ξέρω τι σκατά κάνετε-» άρχισε να της λέει, με τα μάτια του να γυαλίζουν φρενιασμένα-

Ολάκερο το πολεμικό όχημα τραντάχτηκε δυνατά και αναποδογύρισε.

Ο ένας έπεσε πάνω στον άλλο, και η Καρζένθα έχασε για μερικές στιγμές τις αισθήσεις της. Νόμιζε ότι παράδερνε μέσα στο νερό ενώ ονειρευόταν. Ύστερα ξύπνησε και είδε τους Μικρούς Γίγαντες πεσμένους από δω κι από κει, να μουγκρίζουν, να προσπαθούν να σηκωθούν, να καθαριούνται. Καπνοί στροβιλίζονταν μες στο όχημα, και φωτιές χοροπηδούσαν.

...Είμαστε ανάποδα, σκέφτηκε μουδιασμένα η Καρζένθα. Οι τροχοί μας είναι στον αέρα. Και μετά: Μα τη Ρασιλλώ, τι κάναμε! Τι κάναμε πριν! Τώρα συνειδητοποιούσε τι είχε συμβεί. «Στοιχειακή βόμβα ήταν!» φώναξε. «Στοιχειακή βόμβα! Τα πνεύματα που απελευθέρωσε έπαιζαν με τα μυαλά μας.» Η επίδραση τής φαινόταν να έχει πλέον διαλυθεί (ίσως εξαιτίας του αναποδογυρίσματος του οχήματος). Δεν είχε συνέλθει μόνο εκείνη αλλά και οι υπόλοιποι, νόμιζε η Καρζένθα.

«...Ναι,» είπε η Κάρα, βήχοντας. «Ήταν στοιχειακή... γκοχ-κοχ-γκοχ...»

«Οι φιάλες! Φωτιές κοντά στις φιάλες!» φώναξε ένας άλλος. «*ΒΓΕΙΤΕ!*»

«Η πόρτα είναι κολλημένη!»

«Σπρώξ' την!»

«Δεν ανοίγει!»

«Σβήστε τη φωτιά, ρε ηλίθιοι! Σβήστε τη φωτιά!»

«Με τι;»

Η Καρζένθα πήγε προς την άλλη πόρτα. Το όχημα είχε πέσει στο πλάι. Η μία πόρτα του - αυτή από τη μεριά του οδηγού - δεν μπορούσε ν'ανοίξει γιατί ήταν επάνω στο έδαφος. Οι μαχητές της Καρζένθα-Σολ προσπαθούσαν ν'ανοίξουν την πισινή, που ήταν και η μεγαλύτερη. Αλλά κανείς δεν είχε ακόμα πλησιάσει την πόρτα του συνοδηγού, που ήταν από πάνω τους σαν καταπακτή. Η Καρζένθα την πλησίασε, πιάνοντας ό,τι μπορούσε να πιάσει για να φτάσει ως εκεί, σκαρφαλώνοντας ουσιαστικά. Άρπαξε το χερούλι και το γύρισε. Αποκλείεται να ήταν κι αυτό μπλοκαρισμένο. Και όντως δεν ήταν. Η Καρζένθα έσπρωξε με δύναμη τη βαριά θωρακισμένη πόρτα, γρυλίζοντας, και την είδε ν'ανοίγει από πάνω της.

«Από δω!» φώναξε στους μαχητές της. «Από εδώ – ελάτε!» Και, έχοντας τα χέρια της πιασμένα στις άκριες της πόρτας, τράβηξε έξω το σώμα της, βγήκε από το όχημα, έτρεξε ν'απομακρυνθεί.

Οι Μικροί Γίγαντες την ακολούθησαν, λίγο προτού το τροχοφόρο ανατιναχτεί, καθώς οι φωτιές πρέπει να είχαν πυροδοτήσει τα υγρά των ενεργειακών φιαλών. Όλοι τους έπεσαν στο πλακόστρωτο για να προστατευτούν.

Η Καρζένθα είδε ένα από τα κομμάτια που εκτοξεύονταν να έρχεται καταπάνω της – έναν μεταλλικό τροχό! Προσπάθησε να τον αποφύγει, κραυγάζοντας, αλλά δεν τα κατάφερε. Χτυπήθηκε από τ'αριστερά. Ο πόνος τύλιξε την ύπαρξή της, και τα πάντα σκοτείνιασαν για την Καρζένθα-Σολ...

Η μάχη ολόγυρα μαινόταν όπως και πριν. Τα ελικόπτερα του εχθρού είχαν φύγει, είχαν υποχωρήσει στα βάθη της νύχτας, προς τα νότια του Ριγοπόταμου, αλλά αυτό δεν ελευθέρωνε και πολύ το πεδίο βολής των αεροσκαφών του Εμπορικού Κέντρου. Οι περισσότεροι σκοπευτές δεν τολμούσαν να βάλλουν προς τα κάτω, από φόβο μη χτυπήσουν και τους δικούς τους. Οι υπερασπιστές ήταν πολύ αναμειγμένοι με τους επίδοξους κατακτητές του Κέντρου. Τα καράβια της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν ευκολότερος στόχος, κι εκεί τα αεροσκάφη επικέντρωσαν κυρίως τα πυρά τους. Αλλά από εκεί δέχονταν και τις ριπές αντιαεροπορικών όπλων, και κάποια αεροσκάφη καταρρίφθηκαν ή αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν λόγω σοβαρών βλαβών.

Η Γιολάντα Μοτκάλμω, μέσα στο πολεμικό όχημά της ακόμα, είχε καταραστεί μόλις συνειδητοποίησε ότι τα ελικόπτερά της είχαν φύγει. «Οι προδότες!» είχε γρυλίσει. «Μας αφήνουν χωρίς εναέρια υποστήριξη!» Και ούτε θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν να υποχωρήσουν, αν ήθελαν.

Η Γιολάντα αναρωτιόταν αν αυτή ήταν ίσως μια καλή στιγμή για υποχώρηση – να ανεβούν στα καράβια τους και να πλεύσουν προς τα νότια, προσπαθώντας να σπάσουν τον κλοιό των πλοίων των εχθρών τους. *Μπορεί νάναι η τελευταία μας ευκαιρία*, σκέφτηκε, μα δίσταζε να δώσει τη διαταγή, γιατί και ο εχθρός της έμοιαζε άσχημα χτυπημένος από τις δυνάμεις της.

Όταν πλέον κατάλαβε ότι η μάχη είχε χαθεί ήταν πολύ αργά. Οι μαχητές του Εμπορικού Κέντρου νικούσαν από κάθε μεριά, και τα πλοία τους είχαν κατακλύσει τα πλοία της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Η Γιολάντα ήξερε πως θα ήταν ανοησία τώρα να προστάξει υποχώρηση. Αλλά το έκανε, φοβούμενη να αιχμαλωτιστεί από τους εχθρούς της. Όλοι όσοι υπηρετούσαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή ήταν εγκληματίες και κακούργοι. Δεν ήθελε να βρεθεί στα χέρια τέτοιων.

«Στα πλοία!» διέταξε η Γιολάντα μιλώντας στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. «Στα πλοία! Υποχώρηση! Γενική υποχώρηση! Στα πλοία!»

Τα οχήματα του στρατού της και οι πεζοί μαχητές έτρεξαν προς τα σκάφη που ήταν ακόμα αραγμένα στις αποβάθρες, καθώς οι ριπές του εχθρού τούς καταδίωκαν. Ανέβηκαν στα καταστρώματα από τις ράμπες ενώ οι άγκυρες τραβιούνταν επάνω και οι κάβοι λύνονταν.

Τα μεγάλα καράβια της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας άρχισαν να φεύγουν. Ή, τουλάχιστον, προσπάθησαν και βρέθηκαν αντιμέτωπα με τον κλοιό των σκαφών του Εμπορικού Κέντρου, τα οποία ήταν διαφόρων μεγεθών, από μεγάλα πλοία μέχρι μικρά πλοιάρια και βάρκες. Η Γιολάντα πρόσταξε να τα διαλύσουν και να περάσουν από μέσα τους, και ακόμα περισσότερες φωτιές, καπνοί, και συντρίμια γέμισαν τα νερά του Ριγοπόταμου. Η ναυμαχία ήταν τερατώδης. Η Γιολάντα κρατιόταν γερά μέσα στη γέφυρα του карабиού της το οποίο κλυδωνιζόταν από τις ριπές που δεχόταν από κάθε μεριά. Και δεν χρειαζόταν να έχει πολλές στρατηγικές γνώσεις για να καταλάβει ότι όλοι οι μαχητές της ήταν πανικόβλητοι κι αισθάνονταν ηττημένοι και απεγνωσμένοι. Τουλάχιστον η Γιολάντα ήλπιζε να χρησιμοποιούσαν την απόγνωσή τους για να διαλύσουν τον κλοιό των εχθρικών σκαφών. Δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να βρεθεί αιχμάλωτη των ανθρώπων του Αλυσοδεμένου Ποιητή!

Το πλοίο της ταρακουνήθηκε γι'ακόμα μια φορά. Η Γιολάντα έχασε την ισορροπία της κι έπεσε πάνω στο τραπέζι· μετά βίας γραπώθηκε από την άκρη του για να μην κυλήσει και καταλήξει από την άλλη μεριά. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος ήταν...;» έκανε ξέπνοα.

«Αεροσκάφος, Στρατάρχη,» αποκρίθηκε ο Κυβερνήτης του карабиού κοιτάζοντας έξω από τα παράθυρα. «Το χτυπήσαμε όμως. Μας έριξε δύο βόμβες καθώς περνούσε, αλλά το χτυπήσαμε με το πρυμναίο αντιαεροπορικό πυροβόλο που ακόμα λειτουργεί.»

Η Γιολάντα, έχοντας καταφέρει να σταθεί ξανά, κοίταξε κι εκείνη έξω, στο κατάστρωμα. Είχε γεμίσει φλόγες. «Κατάρες του Σκοτοδαίμονος...»

«Θα τις σβήσουμε,» είπε ο Κυβερνήτης. «Μόλις απεμπλακούμε από εδώ—»

Το πλοίο τραντάχτηκε άγρια. Η Γιολάντα, ο Κυβερνήτης, και οι άλλοι τρεις που βρίσκονταν μες στη γέφυρα σωριάστηκαν στο πάτωμα. Ήταν σαν σεισμικό κύμα να είχε διαπεράσει το σκάφος.

«Τι...;» έκρωξε η Γιολάντα, τρέμοντας καθώς ανασηκωνόταν.

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Κυβερνήτης καθώς τα φώτα και οι ενδείξεις μες στη γέφυρα αναβόσβηναν σπασμωδικά. «Ενεργειακό έμβολο πρέπει να ήταν αυτό!» Σηκώθηκε όρθιος, πατώντας πλήκτρα σε μια κονσόλα.

«Κύριε πλοίαρχε...» ήρθε μια σπαστή φωνή από ένα μεγάφωνο. «...ακούτε;»

«Σ'ακούω, Ρομπ. Τι είναι;»

«Ήρθε... μας...»

«Δεν καταλαβαίνω. Πες το μου ξανά. Κάνει παρεμβολές το σύστημα.»

Η Γιολάντα είχε σηκωθεί όρθια επίσης και κοίταζε έξω απ'τα παράθυρα. Ενεργειακό έμβολο, είχε πει ο Κυβερνήτης; Δεν έβλεπε κανένα πλοίο δίπλα τους – τίποτα που θα μπορούσε να τους έχει εμβολίσει. «Αποκλείεται να ήταν εμβολισμός, Κυβερνήτη,» είπε. «Κάτι άλλο—»

«Ήρθε... κάτω μας ένα... μας... -λισε...»

«Δεν καταλαβαίνω, Ρομπ. Θες να πεις ότι ήταν υποβρύχιο που μας εμβόλισε από κάτω;»

«Ναι, Πλοίαρχε. Ναι.»

«Το έχω καταλάβει—»

Το πλοίο ταρακουνήθηκε, ξανά και ξανά, καθώς τώρα ρουκέτες το χτυπούσαν, και η Γιολάντα είδε δύο σκάφη των εχθρών τους να το ζυγώνουν, γρήγορα. «Απωθήστε τους!» πρόσταξε δείχνοντάς τα. «Απωθήστε τους, Κυβερνήτη!»

Αλλά οι εχθροί έρχονταν από μεριές που δεν ήταν εύκολο να τους χτυπήσουν, μεριές όπου το κατάστρωμα ήταν τυλιγμένο σε φωτιές και καπνούς και όπου τα όπλα δεν φαινόταν να λειτουργούν. Από τη μια μεριά ορισμένα απ'αυτά έβαλαν κατά του εχθρού. Από την άλλη, όμως,

το σκάφος ήταν τελείως αφύλαχτο. Το εχθρικό πλοίο ήρθε γρήγορα κοντά, σηκώνοντας αφρούς πίσω του, και χτύπησε το καράβι της Γιολάντας με το έμβολό του – ακόμα ένα ισχυρό τράνταγμα, αν και διαφορετικό από το προηγούμενο του ενεργειακού εμβόλου του υποβρυχίου. Μετά, το εχθρικό σκάφος έκανε όπισθεν καθώς το πλήρωμα του карабиού της Γιολάντας τού έριχνε με τουφέκια και με μικρά ρουκετοβόλα. Τα δικά του όπλα απαντούσαν, διαλύοντας τζάμια, τοιχώματα, ανθρώπους, εξοπλισμούς.

Καθώς το εχθρικό πλοίο ξεκάρφωνε το έμβολό του και απομακρυνόταν, το καράβι της Γιολάντας άρχισε να γέρνει στο πλάι.

«Βυθιζόμαστε!» ήταν το μόνο που πρόλαβε να πει ο Κυβερνήτης προτού γενικευμένος πανικός επικρατήσει και κάθε στρατιωτική τάξη καταβροχθιστεί από το Στόμα του Σκοτοδαίμονος.

Η Γιολάντα βρέθηκε σύντομα στα παγωμένα νερά του Ριγοπόταμου. Σήμερα ήταν η πρώτη ημέρα του χειμώνα στη Ρελκάμνια και το κρύο ήταν δυνατό. Η Γιολάντα το αισθανόταν να τη διαπερνά ως το κόκαλο καθώς ήταν πιασμένη πάνω σ'ένα μεταλλικό βαρέλι το οποίο έμοιαζε ότι σε λίγο θα βυθιζόταν. Φορούσε σωσίβιο αλλά φοβόταν ότι αυτό δεν θα την έσωζε. Ούτε υπήρχε κανείς να τη βοηθήσει παρότι φώναζε *Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια!* Γύρω της έβλεπε μόνο καπνούς, συντρίμια, φωτιές, πελώριες σκοτεινές μορφές σκαφών, φώτα από προβολείς, πτώματα πάνω στο νερό...

Ένας άντρας ήρθε προς το μέρος της και, για μια στιγμή, η Γιολάντα νόμιζε πως ήταν ζωντανός. Αλλά δεν ήταν. Ήταν ακόμα ένας νεκρός. Κι έπεσε πάνω στο βαρέλι όπου κρατιόταν κι εκείνη. Μες στη νύχτα το πρόσωπό του της έμοιαζε ξαφνικά πάρα πολύ με του Ελεσνόρου, του συζύγου της, για κάποιο λόγο.

Η Γιολάντα ούρλιαξε και τα χέρια της γλίστρησαν από το μεταλλικό βαρέλι. Χτύπησαν τα κύματα που άρχισαν να την παρασέρνουν. Έφτυσε νερό που προσπαθούσε να μπει στο στόμα και στη μύτη της. Είχε χάσει τα γυαλιά της προ πολλού, και δεν έβλεπε και τόσο καλά χωρίς τα γυαλιά της. Οι σκοτεινές μορφές της νύχτας τής φαίνονταν ακόμα πιο σκοτεινές, ακόμα πιο θολές. Η Γιολάντα βλεφάρισε για να διώξει το νερό από τα μάτια της, ενώ έβηχε. «...Βοήθεια!» έκρωξε. «Βοήθεια!...» Αλλά ήταν χαμένη· κανείς δεν ήταν εκεί κοντά για να τη βοηθήσει.

Και σύντομα συνειδητοποίησε πως τα κύματα την παρέσερναν προς τα συντρίμμια ενός σκάφους που ακόμα επέπλεαν, φλεγόμενα και καπνίζοντας. Η Γιολάντα πάλεψε απεγνωσμένα με τον ποταμό για ν'αλλάξει κατεύθυνση, μα δεν τα κατάφερε. Βρέθηκε μέσα στα συντρίμμια. Άπλωσε τα χέρια της για να πιαστεί από κάτι ξύλα που είδε. Γραπώθηκε εκεί και νόμισε ότι ίσως να είχε γλιτώσει.

Αλλά τότε ακόμα μια έκρηξη έγινε. Πολύ δυνατή. Η Γιολάντα αισθάνθηκε τα ξύλα από τα οποία κρατιόταν να τινάζονται, και μαζί τους τινάχτηκε κι εκείνη. Χτύπησε πάνω σε πράγματα που ένιωσε να μπήγουνται στο σώμα της ενώ ένας φλογερός πόνος την είχε τυλίξει.

Οι κραυγές της πνίγηκαν στα σκοτάδια του Ερέβους...

/23\

Η Κορίνα αναλογίζεται τα πολλαπλασιασμένα προβλήματά της, ενώ ο Κάδμος την παρατηρεί συνεπαρμένος και απορημένος, ανησυχώντας συγχρόνως για την Καρζένθα και για την πατρίδα του· δύο θυγατέρες διαπληκτίζονται μπροστά στον Αλυσοδεμένο Ποιητή, κι εκείνος μαθαίνει σύντομα για πολεμικές συγκρούσεις και για τις δυσχέρειες των κουρσάρων· τρεις κατάσκοποι βρίσκουν το τέλος τους μες στη νύχτα, και η Κορίνα βρίσκει ένα μήνυμα κάτω από το δικό της – το παιχνίδι με τη Νύφη του Χάροντα συνεχίζεται...

Την ημέρα που η Καρζένθα-Σολ έφυγε για τη Β' Ανωρίγια Συνοικία και, εν συνεχεία, για το Εμπορικό Κέντρο, η Κορίνα έμεινε με τον Κάδμο, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, προσπαθώντας να προβλέψει τις κινήσεις της Φοίβης, όπως και τις προηγούμενες ημέρες από τότε που η Νύφη του Χάροντα είχε έρθει εδώ, στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Πάνω από δέκα μέρες είναι πλέον που έχουμε αρχίσει να παίζουμε αυτό το παιχνίδι, σκέφτηκε η Κορίνα σε κάποια στιγμή. Πρέπει να του δώσω τέλος. Σύντομα. Πρέπει να βρω την ευκαιρία. Είχε πια αρχίσει να καταλαβαίνει καλά τη Φοίβη και τον τρόπο που λειτουργούσε. Ήταν σαν, εν μέρει, με την παρατήρηση των σημαδιών της Πόλης, να είχε μπει στο μυαλό της. Και δεν ήταν ένα μυαλό που της άρεσε. Αισθανόταν μια παγωνιά εντός της, από την επαφή μαζί του.

Όμως δεν θα άφηνε τον Κάδμο να σκοτωθεί. Τον έβλεπε σαν παιδί της. Ήταν δημιούργημά της. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Ο πρωτεργάτης της επανάστασης.

Καθώς ήταν στο Πολιταρχικό Μέγαρο μαζί του και με τον Βάρνελ-Αλντ, είδε πάλι την Πόλη να την προειδοποιεί ότι η Φοίβη πλησίαζε: ότι ένας δρόμος είχε ανοίξει γι' αυτήν. Η Κορίνα ζήτησε από τον Κάδμο να λάβει κάποια μέτρα, να δώσει κάποιες διαταγές, κι εκείνος το έκανε χωρίς ερωτήσεις. Μερικοί φρουροί άλλαξαν θέσεις, κυρίως. Και ο δρόμος που διέκρινε η Κορίνα μέσα από τα πολεοσημάδια έκλεισε. Η απει-

λή της Νύφης του Χάροντα ήταν ξανά μακριά. Ένα βήμα απόσταση, δηλαδή. Αλλά ήταν μεγάλο βήμα.

Αυτό, όμως, δεν λύνει το πρόβλημά μου. Θέλω να την παγιδέψω.

Ενώ ο Βάρνελ-Αλντ κι ένας σύμβουλός του μιλούσαν με κάποιους ανθρώπους της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας για ένα κοινωνικό θέμα (είχαν παρουσιαστεί πολλά τέτοια ύστερα από τον σύντομο πόλεμο κατά τον οποίο διώχτηκαν οι Ορν'βενκόθ από την εξουσία), ο Κάδμος τής είπε: «Θέλω να επισκεφτώ ξανά τους Νομάδες των Δρόμων, Κορίνα' και τόσο καιρό με αποτρέπεις.»

«Δε σε αποτρέπω εγώ, Κάδμε,» αποκρίθηκε εκείνη, ήρεμα, κοιτάζοντας έξω, την Πόλη, καθώς οι δυο τους στέκονταν μπροστά σ'ένα από τα παράθυρα του Πολιταρχικού Μεγάρου. «Η Φοίβη σε αποτρέπει.»

«Αισθάνομαι σαν φυλακισμένος, και δε μ'αρέσει!» σύριξε ο Κάδμος με κάποια οργή στη φωνή του. Ύψωσε τους καρπούς του όπου ακόμα βρίσκονταν οι κρίκοι των χειροπεδών με την κομμένη αλυσίδα. «Νομίζω ότι ξαφνικά υπάρχει πάλι αλυσίδα επάνω μου – αν και αόρατη.»

(Αόρατες κι αφανείς είν' οι αλυσίδες των ονείρων μας, που φυλακισμένα τα κρατούν, από την πραγμάτωσή τους μακριά, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μέσα στο μυαλό του.)

«Δεν υπάρχουν αλυσίδες πια, Κάδμε,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Μόνο μια απειλή. Κι αυτή, σύντομα, θα πέσει στην παγίδα μας.» Εκτός των άλλων, ήθελε να τελειώνει με τη Φοίβη γιατί σκόπευε να ασχοληθεί μ'αυτή την παράξενη αντιοπτασία. Να ανακαλύψει τι ήταν και πώς μπορούσε να την αντιμετωπίσει. Η Κορίνα αισθανόταν κυνηγημένη, σαν τον Κάδμο – και δεν υπάρχει καμία θυγατέρα της Πόλης που μπορεί να προστατέψει εμένα από την κυνηγό μου...

Ο Κάδμος, βλέποντας το προφίλ του κοκκινόδερμου προσώπου της, βλέποντάς τη να ατενίζει έξω απ'το παράθυρο, μπορούσε να διακρίνει μια διαφορά στην όψη της. Κάτι που ποτέ ξανά δεν ήταν εκεί. Ένας βαθύς φόβος, ίσως. Μια βαθιά ανησυχία. Υπήρχε από χτες βράδυ, που η Κορίνα επισκέφτηκε εκείνον και την Καρζένθα για να τους πει για τα σχέδια του Σελασφόρου Χορονίκη κατά του Εμπορικού Κέντρου. Τι την προβλημάτιζε; Ο Κάδμος διαισθανόταν ότι ήταν κάτι πέρα από τον ίδιο, και πέρα από τη δολοφόνο Αδελφή της. Και νόμιζε πως ανησυχούσε για την Κορίνα. Νόμιζε πως ήθελε να τη βοηθήσει. Πράγμα που

καταλάβαινε πως ήταν ανόητο. Τι μπορούσε εκείνος να κάνει για κάποια σαν αυτήν, που ήξερε τόσα μυστήρια; Που βάδιζε μέσα στα ίδια τα μυστήρια;

«Τι έχεις στο μυαλό σου;» τη ρώτησε.

Και η Κορίνα απάντησε: «Σου έχω εξηγήσει, δεν σου έχω; Ο μόνος τρόπος για να την παγιδέψουμε είναι να παρατηρώ τα σημάδια της Πόλης. Η ευκαιρία θα παρουσιαστεί.» Νόμιζε ότι την είχε ρωτήσει για τη Φοίβη, αν και η ερώτησή του, ουσιαστικά, δεν ήταν γι'αυτήν. Η διαίσθηση της Κορίνας δεν την είχε προειδοποιήσει ότι για κάτι διαφορετικό μιλούσε ο ποιητής. Ήταν πολύ απασχολημένη με την υπόθεση της αντιοπτασίας. Τώρα, όμως, οι σκέψεις της στράφηκαν ξανά στη Νύφη του Χάροντα. *Μια ευκαιρία... Δεν πρέπει ν'αργήσει αυτή η ευκαιρία. Αν δεν έρθει με φυσικό τρόπο, θα χρειαστεί να τη δημιουργήσουμε...*

Ο Κάδμος είπε: «Θα ήθελα, πάντως, να συναντήσω ξανά τους Νομάδες, Κορίνα. Με... μου έχουν κινήσει το ενδιαφέρον. Είναι σαν να βγήκαν από ποίημα...»

Η Κορίνα μειδίασε αχνά με τα μαυροβαμμένα χείλη της. «Ίσως,» παραδέχτηκε. *Αλλά το ποίημά τους έχει πλέον αλλάξει, πρόσθεσε νοερά.*

«Δε μπορούμε να πάμε να τους συναντήσουμε μαζί; Θα είσαι κοντά μου· θα το δεις αν η Φοίβη με πλησιάσει, δεν θα το δεις;»

«Σίγουρα θα το δω. Αλλά εκεί θα είσαι πολύ εκτεθειμένος. Εδώ είσαι πιο καλά προστατευμένος.» Τότε, όμως, μια άλλη σκέψη πέρασε απ'το μυαλό της. Θα μπορούσε, μήπως, αυτή να ήταν η ευκαιρία που περίμενε; Αν η Φοίβη πλησίαζε τον Κάδμο ενώ εκείνος βρισκόταν με τους Νομάδες, ίσως κατόρθωναν επιτέλους να την παγιδέψουν. Γιατί, πώς αλλιώς να την παγίδευαν την καταραμένη; Ήταν κι αυτή θυγατέρα της Πόλης, έβλεπε πολεοσημάδια: δεν παγιδεύεις εύκολα μια τέτοια γυναίκα. Ακόμα και μια τόσο έμπειρη θυγατέρα σαν την Κορίνα δεν μπορούσε να παγιδέψει εύκολα μια Αδελφή της που ήταν πολλά χρόνια μικρότερη. *Η Πόλη μάς προφυλάσσει όλες· δεν κάνει διακρίσεις.*

Οι Νομάδες, όμως, πιθανώς να ήταν το κλειδί της υπόθεσης. *Η Εύνοια τούς χρησιμοποιούσε για να παίξει το παιχνίδι της. Τώρα θα μπορούσαν να παίξουν το δικό μου παιχνίδι.*

Πλάι της άκουσε τον Κάδμο να αναστενάζει. «Δεν είμαι προστατευμένος. Είμαι φυλακισμένος!»

Μετά από λίγο, όμως, οι σκέψεις του πήγαν αλλού, καθώς η Καρζένθα τον κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του για να του αναφέρει ότι είχε φτάσει στη Β' Ανωρίγια Συνοικία και είχε μιλήσει με τον Ερκάνη. *«Του είπα για τη Φοίβη, Κάδμε. Ήταν καλύτερα να ξέρει, νομίζω.»*

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, καθισμένος τώρα σε μια πολυθρόνα του Γραφείου του Πολιτάρχη μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Η Κορίνα καθόταν παραδίπλα, κοιτάζοντας τις φλόγες που χοροπηδούσαν μες στο τζάκι σαν να μπορούσε να διακρίνει «σημάδια» ακόμα κι εκεί, νόμιζε ο Κάδμος – και ίσως όντως να μπορούσε· γιατί όχι;

«Δεν έχεις θυμώσει, έτσι;» είπε η Καρζένθα.

«Γιατί να θυμώσω; Είχα κι εγώ υπόψη μου να του το πω, αν και όχι τηλεπικοινωνιακά: όταν θα τον έβλεπα από κοντά. Τι σου είπε;»

«Κατάλαβε γιατί είσαι αναγκασμένος να μένεις στην Α' Ανωρίγια, αλλά δεν του αρέσει. Θα προτιμούσε να ήσουν στη Β' Ανωρίγια. Είναι, όμως, καλός στη δουλειά του ως Αντιπολιτάρχης, Κάδμε· μην το αμφιβάλλεις.»

«Δεν το αμφέβαλλα ποτέ.»

«Λίγη περισσότερη αυτοπεποίθηση τού χρειάζεται μόνο. Και του το είπα.»

«Πες του, επίσης, να μη διαδώσει τα περί της Φοίβης.»

«Του το είπα κι αυτό, φυσικά. Και δεν είναι τόσο ανόητος.»

«Τον πληροφόρησες ότι σκότωσε τον Μάλνεμορ-Νορκλ;»

«Ναι.»

«Ούτε γι'αυτό να μην πει τίποτα. Δεν έχει ιδέα ποιος τον σκότωσε· εντάξει;»

Η Καρζένθα γέλασε. *«Μην ανησυχείς, Κάδμε! Του το είπα κι αυτό.»* Ύστερα η φωνή της σοβάρεψε: *«Να προσέχεις. Θα ήμουν κοντά σου, τώρα, αν νόμιζα ότι γινόταν αλλιώς. Σ'αγαπώ.»*

«Εσύ να προσέχεις, αγάπη μου,» της είπε ο Κάδμος, ξέροντας ότι σύντομα η Καρζένθα θα βρισκόταν μέσα σε πόλεμο ξανά και ανησυχώντας γι'αυτήν. Ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας αναμφίβολα θα είχε συγκεντρώσει μεγάλο και ισχυρό στράτευμα για να επιτεθεί στο Εμπορικό Κέντρο.

«Μας ακούει κανείς άλλος τώρα;»

«Όχι.» Ο Κάδμος είχε τον πομπό στο αφτί του· μόνο εκείνος άκουγε: η Κορίνα απείχε κάμποσο από την πολυθρόνα του, και ο Βάρνελ δεν ήταν στο δωμάτιο, ούτε κανένας άλλος.

«Σε δένω και σε φιλάω. Αργά. Πολύ αργά.»

Ο Κάδμος μειδίασε. «Σ'αγαπώ,» είπε. Ύστερα, η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Κάδμος έμεινε συλλογισμένος, αμίλητος, σκεπτόμενος την κατάσταση – αυτήν στο Εμπορικό Κέντρο, αυτήν στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, κι αυτήν εδώ, στην Α' Ανωρίγια και στη Β' Κατωρίγια, με τους κουρσάρους και όλα τ'άλλα που συνέβαιναν. *Ευτυχώς που έχω τον Βάρνελ-Αλντ για Πολιτάρχη μου–*

Πολιτάρχη μου; Ο Βάρνελ έχει δίκιο, μου φαίνεται: πρέπει ν'αρχίσω να θεωρώ τον εαυτό μου κάτι περισσότερο από Πολιτάρχη. Αλλά τι;

(Απροειδοποίητα, ακάλεστα, αιφνίδια σαν πεταχτές σκιές, έρχετ' η εξουσία που ούτε να κατονομάσουμε μπορούμε ούτε να διανοηθούμε, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μέσα του. Η ίδια η σκέψη τη φοβάται! Ποιος απάντηση θα δώσει;)

Το μεσημέρι, ο Κάδμος κάθισε να φάει μαζί με την Κορίνα στο διαμέρισμά του στον εξηκοστό-έβδομο όροφο μιας πολυκατοικίας της Αστροβόλου. Η Θυγατέρα της Πόλης έτρωγε λίγο, πίνοντας κάθε τόσο καμια μικρή γουλιά κρασί από το μακρύποδο ποτήρι της. Του φαινόταν ξανά συλλογισμένη, και νόμιζε πως το θέμα που την προβλημάτιζε δεν ήταν η Φοίβη. Τι θα μπορούσε να προβληματίζει κάποια σαν την Κορίνα;

(Η Γυναίκα των Μυστηρίων, όλο μυστικά και σκιερά πέπλα· ένα μάς λέει, τρία μάς κρύβει· αλλά πάντα ανυπέρβλητη αρωγός μας είναι!)

Ο Κάδμος, ορισμένες φορές, νόμιζε ότι ήταν ερωτευμένος μαζί της. Άλλες φορές, πάλι, το θεωρούσε αδύνατο. Η Κορίνα δεν ήταν γυναίκα ακριβώς· ήταν, περισσότερο, μια δύναμη της ίδιας της Ρελκάμνια. Καθώς έτρωγε, ακόμα κι έτσι αργά και προβληματισμένα, έμοιαζε να μαγνητίζει ολόκληρο το δωμάτιο γύρω της. Να είναι εκείνη το κέντρο των πάντων εδώ.

Τα μάτια της, ξαφνικά, κινήθηκαν. Τι κοίταζε; Σκιές; Αντανακλάσεις; Παιχνιδίσματα του φωτός;

«Εδώ είναι πάλι, η καταραμένη,» μουρμούρισε. Και είπε στον Κάδμο τι να κάνει, πού να προστάξει τους σωματοφύλακές του να πάνε μέσα στην πολυκατοικία. Ο Κάδμος δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση,

δίνοντας διαταγές στους Μικρούς Γίγαντες μέσω του πομπού του. Η Καρζένθα είχε πάρει αρκετούς από αυτούς μαζί της, αλλά είχε αφήσει κι αρκετούς με τον Κάδμο. Ανάμεσά στους οποίους ήταν και ο Άλβε-ρακ, ο υπαρχηγός της.

Η Κορίνα σηκώθηκε απ'το τραπέζι, βημάτισε μες στο δωμάτιο, και φαινόταν να κοιτάζει πράγματα που ο Κάδμος δεν μπορούσε ούτε να διανοηθεί, ενώ έδειχνε ν'αφουγκράζεται απόκρυφους ήχους. Τελικά είπε: «Εντάξει. Την απομακρύνουμε.»

Η Καρζένθα κάλεσε τον Κάδμο το απόγευμα, για να τον ενημερώσει ότι είχε συζητήσει με τη Διοίκηση του Εμπορικού Κέντρου και είχαν αρχίσει να οργανώνουν την άμυνά τους. «Θα ξαναμιλήσουμε αφού γίνει ό,τι είναι να γίνει,» του είπε. «Δε θέλω αντιπερισπασμούς τώρα. Αλλά να ξέρεις ότι στιγμή δεν σε ξεχνάω.»

«Το ξέρω. Ούτε εγώ σε ξεχνάω, Καρζένθα. Είσαι συνέχεια στο μυαλό μου.»

Καθώς νύχτωνε, αισθανόταν φυλακισμένος ξανά. Και αναρωτιόταν για τον ρόλο του στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Ο Βάρνελ-Αλντ φρόντιζε για τα πάντα· δεν υπήρχε λόγος ο Κάδμος να είναι εδώ. Δε μπορούσε να κάνει τίποτα ουσιαστικό για να βοηθήσει. *Με χρειάζονται πολύ περισσότερο στη Β' Ανωρίγια. Ο Ερκάνης έχει δίκιο. Έπρεπε να ήμουν στην πατρίδα μου.* Εκεί τον έβλεπαν σαν σωτήρα τους· εδώ, στην Α' Ανωρίγια, ο κόσμος τον έβλεπε απλά με καχυποψία. Ήταν ένας άγνωστος, και πιθανώς επικίνδυνος, επαναστάτης. Πολλοί, μάλιστα, ήταν φανερό ότι δεν συμφωνούσαν με τη συμμαχία του Βάρνελ-Αλντ μαζί του, αλλά δεν το έλεγαν επειδή φοβόνταν. Ο Βάρνελ δεν έδειχνε στο ελάχιστο πρόθυμος να αμφισβητήσει την εξουσία του Κάδμου Ανθοτέχνη. *Η Κορίνα ήξερε τι έκανε όταν του ζήτησε να μας βοηθήσει. Δε νομίζω ότι θα μας προδώσει ποτέ. Καταλαβαίνει ότι έχει πολλά να κερδίσει από εμάς, και τίποτα αν στραφεί εναντίον μας.*

Το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στη γωνία του σαλονιού κουδούνισε, καθώς ο Κάδμος είχε αρχίσει να ασχολείται μ'ένα από τα ποιήματά του. Η Κορίνα δεν σηκώθηκε από την πολυθρόνα της, όπου καθόταν μ'ένα περιοδικό στα χέρια, το οποίο ονομαζόταν *Περίσκεπτος Πολίτης* και είχε όλο πολιτικά θέματα. Τα μάτια της μόνο έφυγαν προς στιγμή

από τις σελίδες, κοιτάζοντας γύρω σαν να είχε διακρίνει πάλι κάτι που ο Κάδμος ποτέ δεν θα μπορούσε να φανταστεί.

Αφήνοντας το ποίημά του, πλησίασε το τηλεπικοινωνιακό σύστημα και πάτησε το κουμπί της αποδοχής. «Ναι;»

«Εξοχότατε. Μια γυναίκα είναι εδώ και ζητά να μπει στο διαμέρισμα. Τη λένε Τζέσικα. Τη γνωρίζετε. Έχει ένα πουλί στον ώμο της.» Και ο Μικρός Γίγαντας που μιλούσε, προφανώς, τη γνώριζε, την είχε ξαναδεί.

Ο Κάδμος έριξε μια ματιά στην Κορίνα. Εκείνη έγνεψε καταφατικά. Ο Κάδμος είπε στο μικρόφωνο: «Να περάσει.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Η εξώπορτα του διαμερίσματος ακούστηκε ν'ανοίγει και η Τζέσικα μπήκε, με τον Αστρομάτη γαντζωμένο στον ώμο, ντυμένη με γκριζα καπαρντίνα. Έβγαλε μια φωνή από το στόμα της η οποία κανονικά δεν θα έπρεπε να μπορεί να βγει από το στόμα γυναίκας, μόνο από το στόμα πτηνού, και ο αστρόφθαλμος μακρυγένης πέταξε από πάνω της και πιάστηκε στην πλάτη μιας καρέκλας, κοιτάζοντας τον Κάδμο με ένα γυαλιστερό μάτι και με το κεφάλι του ελαφρώς λυγισμένο.

«Τι θέλεις εδώ, Τζέσικα;» ρώτησε η Κορίνα κλείνοντας τον *Περίσκεπτο Πολίτη* που είχε για εξώφυλλο μια γελοιογραφία του Βάρνελ-Αλντ και του Γουίλιαμ Σημαδεμένου να μονομαχούν με κεραίες για σπαθιά και τηλεοπτικές οθόνες για ασπίδες, ενώ πατούσαν μέσα στα νερά ενός μεγάλου ποταμού όπου πλοία έπλεαν, γεμάτα κουρσάρους.

Η Τζέσικα έβγαλε την καπαρντίνα της, ρίχνοντάς την στον καναπέ. Φορούσε πράσινη μπλούζα και φαρδύ μαύρο παντελόνι. «Σκεφτόμουν να μη σ'το πω, γιατί κι εσύ δεν μου λες παρά ελάχιστα, Κορίνα – πολύ ελάχιστα – κι αυτό δεν μ'αρέσει και τόσο – αλλά μετά αποφάσισα να έρθω, γιατί ίσως και νάχει πλάκα τελικά η υπόθεση–»

«Τι λες;» τη διέκοψε η Κορίνα. «Δεν καταλαβαίνω.»

«Η Φοίβη μού μίλησε το πρωί, πάνω σε μια ταράτσα.»

«Είπε τίποτα ενδιαφέρον;»

«Μου επιτέθηκε, ουσιαστικά! Και με απείλησε.»

«Με τι τρόπο;»

«Είπε ότι θα κάνει κακό στον Αστρομάτη!» Τα μάτια της γυάλισαν οργισμένα. «Θα τη σκοτώσω, Κορίνα, αν κάνει κακό στον Αστρομάτη – δε με νοιάζει που είναι Αδελφή μας!» Η Τζέσικα κάθισε οκλαδόν πάνω στον καναπέ, χωρίς να βγάλει τις μπότες της.

Ο Κάδμος ακόμα στεκόταν πλάι στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα και τις κοίταζε και τις δύο με ενδιαφέρον. *Δύο θυγατέρες της Πόλης, και τόσο διαφορετικές... Δε θα το μάντευες ότι ήταν... Αδελφές, αν δεν το ήξερες.*

«Γιατί να σε απειλήσει έτσι, Αδελφή μου;» ρώτησε η Κορίνα. «Τι της έκανες;»

«Τίποτα· τι να της κάνω; Παλιά, μάλιστα, είχαμε συνεργαστεί κιόλας!»

«Σοβαρά;»

«Ναι, και είχε πλάκα.»

Η Κορίνα γνώριζε για την ύπαρξη της Φοίβης, της Νύφης του Χάροντα, από προτού αποκτήσει το αρχαίο φυλαχτό· την είχε παρατηρήσει μέσα στην Πόλη, χωρίς εκείνη να το ξέρει. Αλλά δεν είχε ποτέ συνεργαστεί μαζί της. Δεν την είχε συναναστραφεί με κανέναν τρόπο. Δεν της έμοιαζε και τόσο χρήσιμη. Μόνο κάποια σαν τη Τζέσικα πιθανώς να την έβρισκε χρήσιμη. *Κι οι δυο τους δεν είναι και πολύ καλά στα μυαλά τους. Αν και η Φοίβη είναι μακράν χειρότερη.*

«Λοιπόν;» πίεσε η Κορίνα. «Τι πρόβλημα έχει;»

«Το πρόβλημά της είναι *μαζί σου*, φυσικά! Μου πρότεινε να συμμαχήσουμε εναντίον σου.»

Τα πράσινα μάτια της Κορίνας αγρίεψαν.

«Δε συμφώνησα, όπως καταλαβαίνεις,» είπε αμέσως η Τζέσικα.

«Είσαι πιο σοφή απ'ό,τι φαίνεσαι, Αδελφή μου.»

«Με απειλείς κι εσύ τώρα;» έκανε απότομα, άγρια, η Τζέσικα.

«Μια απλή παρατήρηση.»

Τα μάτια της Τζέσικας γυάλισαν, στένεψαν. «Τέλος πάντων. Μου πρότεινε να συμμαχήσουμε για να σκοτώσουμε τον...» κοίταξε τον Κάδμο, «Αλυσοδεμένο Ποιητή. Είπε ότι θα είχε πλάκα, όπως όταν είχαμε συνεργαστεί παλιότερα. Της απάντησα ότι εμένα μού αρέσει ο Κάδμος, δεν τον θέλω νεκρό.» Του χαμογέλασε.

Ο Κάδμος αναρίγησε άθελά του. Δεν το έβρισκε και πολύ κολακευτικό ν'αρέσει στη Τζέσικα.

«Και η Φοίβη τσαντίστηκε, ε;» είπε η Κορίνα.

«Ναι. Αλλά, επίσης, είπε και κάποια πράγματα που... είναι σωστά, ίσως.»

«Σωστά;» Θ' αρχίσεις να γίνεσαι επικίνδυνη για εμένα, Αδελφή μου; αναρωτήθηκε η Κορίνα. Ταξιδεύοντας μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, δεν είχε διακρίνει προδοσία στο μέλλον από τη Τζέσικα. Αλλά, βέβαια, το μέλλον πάντα ήταν ευμετάβλητο, πολύ επιρρεπές σε διάφορες τάσεις και ροπές. Τίποτα δεν ήταν απόλυτα σίγουρο.

«Μου είπε ότι ξέρεις πώς αναγεννήθηκε, και ότι έχεις κάποιες φωτογραφίες της που πάρθηκαν πριν από χρόνια. Εν ολίγοις, ότι έχεις πληροφορίες γι' αυτήν που δεν θα έπρεπε να έχεις.»

«Και λοιπόν;» είπε ήρεμα η Κορίνα.

«Δεν είναι η πρώτη φορά που καταλαβαίνω, Κορίνα, ότι έχεις γενικά πληροφορίες που μοιάζουν εξωφρενικές...»

«Και λοιπόν;» Πάλι η φωνή της ήταν ήρεμη.

«Τι 'και λοιπόν;» Η φωνή της Τζέσικας δεν ήταν ήρεμη. «Τι κρύβεις, Κορίνα;»

«Ό,τι κι αν κρύβω – αν υποτεθεί πως όντως κρύβω κάτι – είναι δικό μου θέμα.» Δεν ήθελε φυσικά να πει για το φυλαχτό στη Τζέσικα. Μπορεί να το έβαζε στο μάτι, τρελή καθώς ήταν. Η Κορίνα δεν μπορούσε να διανοηθεί καμία Αδελφή της να μην το θέλει για τον εαυτό της. Ακόμα κι αυτή η ανόητη, η Νορέλτα-Βορ, εξακολουθούσε να το επιθυμεί διακαώς! Το φυλαχτό ήταν η ύστατη δύναμη της Πόλης.

«Δεν είναι μόνο δικό σου θέμα!» διαφώνησε η Τζέσικα. «Είμαι σύμμαχός σου, Κορίνα, δεν είμαι; Η Φοίβη με απείλησε. Ρισκάρω τη ζωή του Αστρομάτη για σένα!»

«Φύγε, αν είσαι τόσο φοβητσιάρα,» της είπε η Κορίνα.

Η Τζέσικα την έδειξε με το δάχτυλό της, οργισμένα. «Μη με βρίζεις, Κορίνα! Είμαι σύμμαχός σου εδώ, σ' έχω βοηθήσει – έχω βοηθήσει τους ανθρώπους που υποστηρίζεις-!»

«Επειδή το βρίσκεις διασκεδαστικό για σένα, Αδελφή μου-»

«Σ' έχω βοηθήσει, και θέλω να μάθω τι μου κρύβεις!» Η Τζέσικα πετάχτηκε όρθια με μια σβέλτη κίνηση. «Πώς μπορείς και ξέρεις τόσα πολλά; Τι δυνάμεις έχεις ανακαλύψει;»

«Η εμπειρία μου είναι αυτό που παρατηρείς, Τζέσικα. Η εμπειρία μου με την Πόλη.» Η Κορίνα εξακολουθούσε να κάθεται.

«Μαλακίες!»

Η Κορίνα ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Αφού πιστεύεις ότι σου λέω 'μαλακίες', τι άλλο μπορούμε να συζητήσουμε;»

Η Τζέσικα έβαλε τα χέρια της στη μέση. «Γιατί δε μ'εμπιστεύεσαι;»

Εγώ να εμπιστευτώ εσένα; Ειδικά μένα θέμα σαν το φυλαχτό; Η Κορίνα ήθελε να γελάσει, αλλά κράτησε την όψη της αγέλαστη, ουδέτερη, οριακά φιλική. «Φυσικά και σε εμπιστεύομαι, Τζέσικα–»

«Μου κρύβεις την αλήθεια. Έχεις ανακαλύψει κάτι.»

«Δεν είναι τίποτα που χρειάζεται να ξέρεις, Αδελφή μου.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Θέλεις ένα ποτό;»

«Όχι.» Η Τζέσικα άρπαξε την καπαρντίνα της από τον καναπέ και βάδισε προς την εξώπορτα. Ο Αστρομάτης πέταξε από την πλάτη της καρέκλας, ακολουθώντας την, καθώς η αφέντρα του έφευγε από το διαμέρισμα χτυπώντας την πόρτα πίσω της.

Ο Κάδμος, αν και δελεαζόταν να κάνει ερωτήσεις στην Κορίνα, προτίμησε να μείνει σιωπηλός. Δεν το θεωρούσε συνετό να μπλεχτεί με κάτι που ήταν, ξεκάθαρα, μεταξύ θυγατέρων της Πόλης.

Την επομένη δεν έγινε τίποτα το τόσο επεισοδιακό. Η Κορίνα βρισκόταν πάλι συνεχώς κοντά στον Κάδμο, και εκείνος τελείωσε το ποίημά του, ενώ ο Βάρνελ-Αλντ ασχολιόταν με διάφορα πολιτικά θέματα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Οι άνθρωποι του Κάδμου δεν τον ενημέρωναν για καμία επίθεση στο Εμπορικό Κέντρο· μάλλον ο Σελασφόρος Χορονίκης δεν σκόπευε να επιτεθεί τόσο σύντομα. Ούτε καν οι κουρσάροι δεν άκουσε ο Κάδμος να χτυπάνε τις όχθες της Β' Κατωρίγιας όταν νύχτωσε.

Καθώς είχε τελειώσει το ποίημά του και το είχε κλείσει μες στις σελίδες του σημειωματάριού του, στράφηκε στη Θυγατέρα της Πόλης που καθόταν στην πολυθρόνα, στο σαλόνι του διαμερίσματός του, ενώ ήταν αργά, κανένα τέταρτο μετά τα μεσάνυχτα. «Να σου κάνω μια ερώτηση, Κορίνα;» είπε. «Κι αν είναι πολύ προσωπική, απλά πες το, και δεν χρειάζεται ν'απαντήσεις.»

Η Κορίνα πήρε τα μάτια της από την εφημερίδα που διάβαζε. «Τι ερώτηση;»

«Είχες ποτέ...» Κόμπιασε· πώς να το εξέφραζε χωρίς ίσως να την προσβάλει; «Ήσουν ποτέ... Υπήρχε κάποιος... Ήταν κάποιος – είναι κάποιος που αγαπάς; Υπάρχει κάποιος στη Ρελκάνια που αγαπάς; Που είσαι ερωτευμένη μαζί του; Που σε αγαπάει;»

«Γιατί ρωτάς;» Η φωνή της ήταν ουδέτερη αλλά όχι εχθρική.

«Είμαι περίεργος απλώς.»

«Είναι, όντως, πολύ προσωπική ερώτηση.»

«Το φαντάστηκα,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, μη νιώθοντας απογοητευμένος που δεν είχε λάβει απάντηση.

Η Κορίνα μειδίασε. «Είμαι πολύ γριά, ξέρεις, παρότι δεν φαίνομαι.»

Ο Κάδμος γέλασε. «Εντάξει. Απλά ήμουν περίεργος, είπα. Ποιητής είμαι· έχω μεγάλη περιέργεια.»

«Το ξέρω.» Η Κορίνα έπιασε το κρασοπότηρό της από δίπλα και ήπιε μια γουλιά. Ύστερα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στην εφημερίδα.

Το άλλο πρωί, ο Κάδμος έμαθε ότι η Α' Κατωρίγια Συνοικία – ο στρατός του Σελασφόρου Χορονίκη – είχε επιτεθεί στο Εμπορικό Κέντρο. Τον ειδοποίησαν τηλεπικοινωνιακά. Η Καρζένθα δεν μίλησε μαζί του, ούτε εκείνος την κάλεσε γιατί το ήξερε ότι τώρα θα ήθελε να είναι επικεντρωμένη στη δουλειά της και μόνο.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε την Κορίνα. «Θα πάνε καλά τα πράγματα για εμάς;»

«Το ελπίζω,» είπε μονάχα εκείνη, δείχνοντας ξανά προβληματισμένη. «Δε μπορώ να είμαι παντού, Κάδμε. Και τώρα...» Διέκοψε τα λόγια της. Τα διέκοψε επάνω που ο Κάδμος νόμιζε ότι ίσως να του έλεγε κάτι γ' αυτό που την απασχολούσε. Τι μπορεί να ήταν; Ό,τι κι αν ήταν δεν θα το μάθαινε σήμερα...

Δύο φορές μέσα στην ημέρα χρειάστηκε να κάνει ακριβώς ό,τι του ζήτησε η Κορίνα προκειμένου να απομακρύνουν ξανά τη Φοίβη, και τη ρώτησε: «Πότε θα την παγιδέψουμε; Μέχρι πότε θα συνεχίζεται τούτο το παιχνίδι; Έχει αρχίσει να μου χτυπάει στα νεύρα, Κορίνα – σου μιλάω ειλικρινά.»

«Θα την παγιδέψουμε,» απάντησε εκείνη. «Αλλά περίμενε, πρώτα, να δούμε τι θα γίνει με το Εμπορικό Κέντρο.» *Γιατί τόσα πολλά προβλήματα έχουν παρουσιαστεί μαζί;* αναρωτήθηκε. Ήθελε να βγει στους δρόμους της Πόλης, να βαδίσει ακολουθώντας τα πολεοσημάδια του φυλαχτού, για να μπει στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια και να κοιτάξει προς το μέλλον, να δει πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα με την επίθεση του Σελασφόρου Χορονίκη. Να δει, επίσης, τι γινόταν με τον Βόρκεραμ-Βορ τώρα, αν και είχε ήδη διακρίνει πολλά για το μέλλον

του. Και δεν της άρεσαν. Θα ήταν πρόβλημα, ο τρισκατάρατος. Εκτός αν η λύση που είχε κατά νου έπιανε...

Τέλος πάντων. Όπως και νάχε, η Κορίνα δίσταζε να γλιστρήσει στο ενεργειακό πλέγμα μέσω του φυλαχτού. Δίσταζε γιατί φοβόταν ν'αφήσει τον Κάδμο από την επιτήρησή της· η Φοίβη είχε γίνει πολύ τολμηρή τελευταία – έψαχνε, παρατηρούσε, και σύντομα θα έβρισκε τρόπο να τον πλησιάσει. Μόνο μια φορά θα της χρειαζόταν, και ο Κάδμος θα ήταν νεκρός. Ήταν η Νύφη του Χάροντα. Ήταν σαν την προσωποποίηση του Θανάτου. Ήταν σαν απεσταλμένη του ίδιου του Ανώφθαλμου, η ανώμαλη.

Ο δεύτερος λόγος, όμως, που η Κορίνα δίσταζε να χρησιμοποιήσει το φυλαχτό ήταν η αντιοπτασία που της είχε επιτεθεί την προηγούμενη φορά. *Με κάθε εμφάνιση γίνεται και πιο δυνατή, νόμιζε. Μέχρι πού μπορεί να φτάσει η δύναμή της;* αναρωτιόταν. *Και τι θέλει από εμένα;* Εκείνο το παράξενο σημάδι λίγο πιο πάνω από το γόνατό της ακόμα δεν είχε εξαφανιστεί, ούτε είχε συρρικνωθεί. Ένα ενεργειακό πράγμα ήταν εκεί όπου θα έπρεπε κανονικά να είναι το δέρμα της. Και η Κορίνα δεν είχε ιδέα πώς να θεραπεύσει τον εαυτό της.

Πρώτα, πρέπει να τελειώνω με τη Φοίβη. Μετά μπορώ να ασχοληθώ μ'αυτό. Αισθανόταν πιεσμένη όσο ποτέ άλλοτε από τότε που είχε ξεκινήσει τούτο το μεγάλο παιχνίδι. Η Μιράντα δεν την είχε απασχολήσει σε τέτοιο βαθμό. Η Κορίνα έβλεπε πως, στο μέλλον, θα της παρουσίαζε προβλήματα με τη χρήση των κρυφών δρόμων της Πόλης, αλλά πίστευε ότι, με τους σωστούς χειρισμούς, θα την προλάβαινε, θα τη σταματούσε. Και όντως την είχε σταματήσει.

Όταν η Μιράντα είχε εξαφανιστεί, η Κορίνα νόμιζε ότι τα προβλήματά της είχαν λυθεί· όμως η Πόλη καμια φορά παίζει ύπουλα παιχνίδια: και, αντιθέτως, τα προβλήματα της Κορίνας είχαν *πολλαπλασιαστεί* για κάποιο μυστηριώδη λόγο!

Όταν νύχτωσε, οι κουρσάροι έκαναν ακόμα μια επιδρομή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Όσοι βρίσκονταν κοντά στις όχθες της Α' Ανωρίγιας, ή επάνω σε ψηλά οικοδομήματα στα λίγο πιο βόρεια μέρη της, μπορούσαν να δουν, απόμακρα, τις φωτιές, τις λάμπεις, τους καπνούς, τα σκοτεινά πλοία, και τις μορφές των αεροσκαφών.

Κάποιοι, όμως, ήταν πολύ πιο κοντά στις συμπλοκές. Η Τζέσικα, ο Ζιλμόρος, και μερικοί από τους Σκοταδιστές του παρακολουθούσαν μέσα από ένα πλοιάριο, αραγμένο στο πλάι μιας νησίδας του ποταμού, εν μέρει οικοδομημένης εν μέρει όλο κακοτράχαλους βράχους όπου φώλιαζαν επικίνδυνοι Ριγοκάβουρες.

Η Τζέσικα κοίταζε με τα κιάλια της, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια που σχηματίζονταν από τις μάχες στις όχθες. Είχαν ενδιαφέρον γι' αυτήν.

Ο Ζιλμόρος κοίταζε με τα μαύρα γυαλιά του, έχοντας ενεργοποιήσει την τηλεσκοπική τους ιδιότητα και την ιδιότητά τους να διαπερνούν καπνούς και ομίχλες. Αυτοί οι πειρατές έκαναν καλή λεηλασία, όφειλε να παραδεχτεί. Εδώ και μέρες σκεφτόταν ότι ήταν κρίμα που και οι Σκοταδιστές δεν πήγαιναν μαζί τους. Τι είχαν να χάσουν; Ποιος θα τους αναγνώριζε ως συμμάχους του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ούτως ή άλλως; Κανείς δεν τους ήξερε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Ωστόσο, ο Ζιλμόρος δίσταζε ακόμα να λεηλατήσει τις όχθες μαζί με τους κουρσάρους, πιστός στον ποιητή, από ένστικτο ίσως. Ούτε ο ίδιος δεν μπορούσε να το εξηγήσει ακριβώς γιατί του ήταν τόσο πιστός. Τον έβλεπε κι αυτός σαν ιερή φιγούρα, όπως όλοι τους. Όλοι όσοι είχαν ξεκινήσει την επανάσταση στη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Η Τζέσικα, κοιτάζοντας τα πολεοσημάδια, σκέφτηκε μετά από λίγη ώρα: *Κάτι δεν πάει καλά...* Η Πόλη τής μαρτυρούσε πως κάτι είχε αλλάξει στην επιδρομή. Δεν ήταν πλέον όπως την περίμεναν οι κουρσάροι. Κάποιος καινούργιος παράγοντας είχε παρουσιαστεί. Μια τρομερή δύναμη που τους έφερνε μεγάλη αντίσταση. Κι αυτό συνέβαινε ακριβώς απέναντι από τη Τζέσικα (*Πολεοτύχη*; αναρωτήθηκε φευγαλέα), στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής, όχι στις άλλες μεριές που μπορούσε να δει. *Ποιοι προκαλούν τέτοιο χάος;*

Μετά από κάποια ώρα ακόμα, η Τζέσικα και ο Ζιλμόρος είδαν ισχυρές εκρήξεις και κάμποσα καράβια ν' αρπάζουν φωτιά. Πειρατικά καράβια, αραγμένα στις αποβάθρες. *Στις αποβάθρες του κεντρικού λιμανιού της Απλωτής*, παρατήρησε η Θυγατέρα της Πόλης. Γνώριζε τους δρόμους της Β' Κατωρίγιας αρκετά καλά· είχε πολλές φορές περάσει από εκεί. Ο Ζιλμόρος, αντιθέτως, δεν ήξερε τίποτα· δεν ήξερε ότι το μέρος όπου τα σκάφη είχαν πυρποληθεί ήταν το κεντρικό λιμάνι της Απλωτής.

Τα πλοία των πειρατών άρχισαν να φεύγουν από εκεί, να υποχωρούν, προσπαθώντας να σβήσουν τις φωτιές τους. Η Τζέσικα διάβαζε στα πολεοσημάδια ότι οι πειρατές ήταν πολύ αναστατωμένοι, και πολύ οργισμένοι. Κι ανάμεσά τους ήταν ένας παλιός γνωστός της, ένας ισχυρός κουρσάρος. *Ο Φορδέκης, μάλλον.*

«Τι συμβαίνει, Τζέσικα;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, που ήξερε ότι η Θυγατέρα είχε παράξενες δυνάμεις, μυστηριώδεις τρόπους να αντλεί πληροφορίες μ'ένα απλό βλέμμα μονάχα.

«Κάποιους συνάντησαν. Εχθρούς που δεν περίμεναν,» αποκρίθηκε μόνο εκείνη.

Τα πειρατικά πλοία κατευθύνονταν τώρα προς τα βόρεια, προς τις όχθες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, πλέοντας πάνω στον Ριγοπόταμο, περνώντας ανάμεσα από νησιά, κάτω από ψηλές γέφυρες.

«Τι εχθροί ήταν αυτοί;» ρώτησε ο Ζιλμόρος. «Προσέλαβε καινούργιους μισθοφόρους ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας;»

«Δεν ξέρω. Τι νομίζεις ότι είμαι; Μάντισσα;»

Δεν είσαι; σκέφτηκε ο Ζιλμόρος, κοιτάζοντας προς τα άλλα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας. Εκεί δεν έβλεπε πειρατικά σκάφη να πυρπολούνται έτσι στα ξαφνικά. Η επιδρομή φαινόταν να εξελίσσεται όπως και τις προηγούμενες νύχτες.

Η Τζέσικα παρατηρούσε τα πολεοσημάδια, κι αυτά την προειδοποίησαν για τους κατασκόπους επάνω στη μηχανοκίνητη βάρκα. Ακολουθούσαν, από απόσταση ασφαλείας, τα πειρατικά πλοία που είχαν υποχωρήσει από την Απλωτή. *Θέλουν να μάθουν πού πηγαίνουν. Θέλουν να μάθουν αν οι κουρσάροι στέλνονται από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.*

Ας μην τους αφήσουμε! Η Τζέσικα μειδίασε. Κατέβασε τα κιάλια από μπροστά της και ύψωσε το χέρι της· ο Αστρομάτης, που ως τώρα ήταν γαντζωμένος σε μια μεγάλη πέτρα του μικρού νησιού, φτεροκόπησε ερχόμενος να γαντζωθεί στον πήχη της. *Η Κορίνα*, σκέφτηκε η Τζέσικα, *θα έπρεπε να εκτιμά περισσότερο τη βοήθειά μου, η άθλια!* Με τη συμπεριφορά της, την τελευταία φορά που είχαν μιλήσει, την είχε βάλει σε πειρασμό να συμμαχήσει με τη Φοίβη. Αλλά, όχι, αυτό θα ήταν ανόητο. Ο Κάδμος και οι δικοί του είχαν πλάκα. Είχαν ανάμεσά τους άτομα σαν τον Ζιλμόρο, που ήταν συμπαθητικά και ενδιαφέροντα.

Η Τζέσικα στράφηκε στον αρχηγό των Σκοταδιστών και του είπε για τους κατασκόπους, δείχνοντάς του που βρίσκονταν.

Εκείνος τούς ατένισε με τα μαύρα γυαλιά του. Η τηλεσκοπική τους ιδιότητα έκανε τη βάρκα τους να φαίνεται κοντά, αν και πολύ σκοτεινή μες στη νύχτα. *Δε θα την είχα προσέξει*, σκέφτηκε ο Ζιλμόρος. *Και μετά λέει πως δεν είναι μάντισσα, η καταραμένη!* Γέλασε.

«Ναι,» είπε η Τζέσικα. «Θα έχει πλάκα, ε;»

Ο Ζιλμόρος απενεργοποίησε την τηλεσκοπική ιδιότητα των γυαλιών του με το πάτημα ενός κουμπιού, και πρόσταξε τους συμμορίτες του ν'ακολουθήσουν τη βάρκα. Οι προπέλες του πλοιαρίου τους μπήκαν σε λειτουργία, κι έφυγαν πλάι από το εν μέρει οικοδομημένο νησί.

Δεν άργησαν να φτάσουν στον στόχο τους, και δεν άργησαν να σκοτώσουν και τους τρεις κατασκόπους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τη βάρκα την πήραν μαζί τους, ρυμουλκώνοντας την πίσω από το πλοιάριο ενώ η μηχανή της εξακολουθούσε να βρίσκεται σε λειτουργία. Ήταν πιο αργή από το σκάφος τους· αν δεν τη ρυμουλκούσαν θα καθυστέρούσαν.

«Σπάστε τους πομπούς τους,» πρόσταξε η Τζέσικα.

«Γιατί, γαμώτο;» διαμαρτυρήθηκε ο Φαίος, ένας από τους Σκοταδιστές. «Δεν έχουν επάνω τους και πολλά που μπορούμε να βουτήξουμε!»

«Είναι επικίνδυνο να μας εντοπίσουν, ανόητε, μέσω των πομπών! Σε κάποιον ανέφεραν αυτοί οι κατάσκοποι όσο ζούσαν.»

Ο Ζιλμόρος ένευσε. «Ναι. Σπάστε τους.»

Οι Σκοταδιστές υπάκουσαν, διαλύοντας τις μικρές συσκευές.

Όταν έφτασαν στο Μεγάλο Λιμάνι της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, η Τζέσικα έμαθε ότι ανάμεσα στα πλοία που είχαν έρθει για επισκευές ήταν και η *Μαύρη Μάστιγα του Ποταμού*, το μεγάλο σκάφος του Φορδέκη του Καραφλού. Και ήταν κι ο ίδιος εκεί. Τον συνάντησε μαζί με τον Ζιλμόρο, ενώ ήταν καθισμένος κοντά στο ναυπηγείο όπου ναυπηγοί και εργάτες περιποιούνταν το καράβι του. Οι πειρατές του, οι Καραφλοχαίτες, ήταν συγκεντρωμένοι γύρω του, και είχαν όλοι άγριες όψεις στα πρόσωπά τους. Πολλοί ήταν τραυματισμένοι. Και ο Φορδέκης επίσης. Μια γυναίκα περνούσε έναν επίδεσμο γύρω από τον ώμο του.

«Τζέσικα...» είπε ο αρχιπειρατής, στρέφοντας τη γαμψή του μύτη προς το μέρος της, καθώς την είδε να περνά ανάμεσα από τους ανθρώπους του πλησιάζοντας.

«Τι έγινε, Φορδέκη;» ρώτησε εκείνη σταματώντας αντίκρυ του μαζί με τον Ζιλμόρο ο οποίος είχε βγάλει τα γυαλιά του και τα είχε κρύψει σε μια εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του. «Τι συναντήσατε;»

«Το κατάλαβες, ε; Μας παρακολουθούσες;»

«Από μακριά. Τι ήταν; Ποιοι ήταν;» Ο Αστρομάτης, γαντζωμένος στον ώμο της Τζέσικας, παρατηρούσε τους πειρατές με τα μάτια του να γυαλίζουν σαν μικρά φεγγάρια μες στη νύχτα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Φορδέκης. «Κάποιοι μισθοφόροι, σίγουρα – όχι Φρουροί της συνοικίας. Αλλά δεν ήταν σαν τους άλλους μισθοφόρους. Και δεν μας περίμεναν εκεί, στημένοι για μας σαν υπερασπιστές του μέρους. Ήρθαν μετά, αφού είχαμε πηδήσει στις όχθες και λεηλατούσαμε τους δρόμους. Ήρθαν ξαφνικά και μας έκαναν μεγάλη καταστροφή. Πρώτα, μας πλησίασε ένα ελικόπτερό τους που προσγειώθηκε και μεταμορφώθηκε σε πολεμικό άρμα με ερπύστριες. Και το ακολούθησαν κι άλλα οχήματα. Μας έκαναν μεγάλη καταστροφή, οι γαμημένοι!» επανέλαβε εμφιατικά. «Δε συναντάς συχνά τέτοιους.» Η γυναίκα που έδενε το τραύμα του είχε τελειώσει, και ο Φορδέκης φόρεσε ξανά τη μπλούζα του, παραμερίζοντας τα χέρια της πειρατίνας, μη θέλοντας τη βοήθειά της. «Ένα όχημα,» είπε στη Τζέσικα, «δεν έμοιαζε καν για θωρακισμένο, αλλά ήταν! Και αυτοί μέσα του σκότωναν ένα σωρό απ'τους δικούς μας, οι γαμημένοι! Το κυνηγήσαμε με τις βολίδες μας – τα μινιπλάνα – και θα τόχαμε διαλύσει στο τέλος, αν και μας ζόρισε κάπως· όμως οι άλλοι ήρθαν και το βοήθησαν, κι αναγκαστήκαμε να πάρουμε δρόμο.

»Και μετά ακολούθησε το χειρότερο. Χρησιμοποιώντας τα μινιπλάνα μας αλλά και δικά τους δίκυκλα, πήδησαν πάνω στα αραγμένα σκάφη μας σαν πούστηδες που γυρίζουν παλαβές ταινίες κι έριξαν εκρηκτικά στα καταστρώματα, και κάποιο αρχίδι πρέπει να τα πυροδότησε από μακριά, με τηλεπικοινωνιακό σήμα.»

«Γι'αυτό τόσα πλοία άρπαξαν φωτιά τόσο ξαφνικά...» είπε ο Ζιλμόρος.

«Το βρήκες, επιστήμονα,» μούγκρισε ο Φορδέκης, κακόκεφα. «Μας γάμησαν οι γαμιόληδες, αλλά θα τους πάρει ο Σκοτοδαίμων την πουτάνα τη μάνα όταν ξαναπάμε από τους δρόμους τους! Τους έχω σταμπαρισμένους, αν και δεν ξέρω ποιοι είναι· τους έχω σταμπαρισμένους. Θα τους τελειώσω.»

«Κάποιος έρχεται, Φορδέκη,» είπε ένας από τους πειρατές του, δείχνοντας. Οι άλλοι παραμέρισαν.

Η Τζέσικα κι ο Ζιλμόρος είδαν ότι ένα τετράκυκλο θωρακισμένο όχημα πλησίαζε προσεχτικά τα ναυπηγεία που επισκεύαζαν τα πλοία των κουρσάρων, φωτίζοντας με τους προβολείς του, γιατί το μέρος ήταν σκοτεινό. *Εσκεμμένα σκοτεινά.* Κανείς δεν ήθελε να μαθευτεί ότι η Α' Ανωρίγια βοηθούσε τους πειρατές των Ήμερων Συνοικιών.

Τα πολεοσημάδια αποκάλυψαν στη Τζέσικα το μυστικό του οχήματος. *Ο Πολιτάρχης μας είναι που έρχεται...* σκέφτηκε υπομειδώντας.

Είδε κάποιους από τους πειρατές να τραβάνε όπλα.

«Μη φοβάστε,» τους είπε· «δεν είν' εχθρός.»

«Ξέρεις ποιος είναι;» ρώτησε ο Φορδέκης.

Η Τζέσικα ένευσε. «Θα του μιλήσω εγώ,» είπε, και βάδισε προς το ερχόμενο όχημα.

Ο Ζιλμόρος την ακολούθησε. «Ξέρεις όντως;»

«Ποιος λες να είναι; Έχεις τρεις ευκαιρίες να μαντέψεις!»

Εκείνος δεν μίλησε. Τον τσάντιζαν κάπου-κάπου τα ανόητα παιχνίδια της.

Το όχημα σταμάτησε μπροστά τους, φωτίζοντάς τους με τους προβολείς. Ο Ζιλμόρος είχε ήδη ξαναφορέσει τα μαύρα γυαλιά του για να προστατέψει τα μάτια του από την ακτινοβολία.

Ένα παράθυρο άνοιξε και ο Βάρνελ-Αλντ είπε εν είδει χαιρετισμού: «Τζέσικα.»

Εκείνη ύψωσε ελαφρώς το χέρι της. «Καλησπέρα, Εξοχότατε. Άγρια νύχτα.»

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει; Γιατί τόσα πλοία στα ναυπηγεία; Κι ακόμα έρχονται κάποια από τα νότια. Αυτά ήταν μόνο τα πρώτα.» Άνοιξε την πόρτα του και βγήκε από το όχημα. Μερικοί σωματοφύλακες τον ακολούθησαν, οπλισμένοι, για λόγους ασφαλείας.

Η Τζέσικα τον πλησίασε μαζί με τον Ζιλμόρο. «Οι κουρσάροι μας συνάντησαν κάποια απρόσμενη αντίσταση,» εξήγησε, και του είπε ό,τι της είχε πει ο Φορδέκης ο Καραφλός.

«Θα πρέπει ν'ανησυχήσουμε;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ συλλογισμένα.

Η Τζέσικα ανασήκωσε τον έναν ώμο (όχι αυτόν όπου καθόταν ο Α-στρομάτης, τον άλλο) μορφάζοντας. «Πού να ξέρω;»

«Όποιοι κι αν είναι,» είπε ο Ζιλμόρος, που ήταν σιωπηλός ως τώρα, «πόσο δυνατοί μπορεί να είναι; Νομίζω ότι απλά τους ξάφνιασαν τους πειρατές. Είχαν κάποιο σχέδιο που οι κουρσάροι δεν το περίμεναν.»

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, «σημαίνει πως είναι καλοί. Και καινούργιοι, πιθανώς. Μέχρι στιγμής οι κουρσάροι δεν είχαν συναντήσει τέτοια αντίσταση. Σωστά;»

Η Τζέσικα ένευσε. «Ναι.

»Επίσης, σκοτώσαμε τρεις κατασκόπους,» τον πληροφόρησε.

«Τι κατασκόπους;»

«Της Β' Κατωρίγιας, επάνω σε μια βάρκα. Όπως και την άλλη φορά.»

Ο Βάρνελ καταράστηκε στο όνομα του Κρόνου. «Σκαλίζουν. Ψάχνουν να μάθουν, οι διάβολοι...» μούγκρισε. Και φοβόταν την ώρα που μπορεί να το κατόρθωναν. *Η Τζέσικα, ως θυγατέρα της Πόλης, είναι αναμφίβολα καλή στο να εντοπίζει και να εξολοθρεύει κατασκόπους. Αλλά ως πό-τε; σκέφτηκε. Αν έκανε ένα λάθος τη στιγμή που δεν έπρεπε, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος θα μάθαινε ότι τα χτυπημένα πειρατικά πλοία πήγαιναν στα λιμάνια της Α' Ανωρίγιας. Το υποπτεύεται ότι εμείς στέλνουμε τους κουρσάρους, αλλά τότε θα βεβαιωθεί. Και τι θ'ακολουθήσει;*

Ανοιχτό πόλεμος, κατά πάσα πιθανότητα. Πιο νωρίς απ'ό,τι ίσως ο Σημαδεμένος να τον σχεδίαζε, είτε κουρσάροι χτυπούσαν τις όχθες του είτε όχι.

Ο Βάρνελ-Αλντ, άλλωστε, είχε ακούσει το πρωί πως η Α' Κατωρίγια Συνοικία είχε επιτεθεί στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου. Αυτό σήμαινε ότι οι Κατωρίγιοι είχαν ξεκινήσει τις εχθροπραξίες κατά του Ανθοτέχνη. Ήθελαν να προλάβουν τον Κάδμο προτού στρέψει τους στρατούς του εναντίον τους. Ίσως, μάλιστα, να υπέθεταν – να υπέθεταν σωστά – ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν μπορούσε να τους επιτεθεί αμέσως, ύστερα από τόσους πολέμους στα βόρεια του Ριγοπόταμου.

Όταν ξημέρωσε, ο Βάρνελ-Αλντ μίλησε στον Κάδμο και στην Κορίνα για τα θέματα που τον είχαν βάλει σε σκέψεις, ενώ οι τρεις τους βρίσκονταν στο Γραφείο του Πολιτάρχη μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο, στην Αστροβόλο, και κανείς άλλος επί του παρόντος δεν ήταν κοντά τους.

Η Κορίνα, ακούγοντας για την αντίσταση που είχαν συναντήσει οι κουρσάροι, αμέσως κατάλαβε: *Ο Βόρκεραμ-Βορ...* Το είχε δει όταν ταξίδευε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Το είχε δει στο μέλλον. Είχε δει τους Εκλεκτούς να χτυπάνε τους πειρατές στις όχθες της Β' Κατωρίγιας, να τους σμπαραλιάζουν, να καίνε τα πλοία τους. Κι αυτή δεν ήταν παρά μονάχα η αρχή. *Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι επικίνδυνος...*

«Και τι προτείνεις, δηλαδή;» ρώτησε ο Κάδμος τον Βάρνελ-Αλντ. «Να τους επιτεθούμε από τώρα; Δε θα ήταν συνετό. Γι' αυτό κιόλας βάλαμε τους πειρατές να χτυπάνε τις όχθες τους: για να αποδυναμωθούν και-»

«–μετά να τους επιτεθούμε,» τον διέκοψε ο Βάρνελ, τελειώνοντας εκείνος τα λόγια του – *αλλά όχι ακριβώς όπως εγώ θα τα τελειώνω*, σκέφτηκε ο Κάδμος ενοχλημένος.

«Όχι τόσο σύντομα, όμως!» τόνισε. «Δεν είναι η σωστή στιγμή. Είμαι σίγουρος ότι και η Καρζένθα το ίδιο θα έλεγε, αν ήταν εδώ. Αλλά δεν είναι· είναι υποχρεωμένη να υπερασπίζεται το Εμπορικό Κέντρο τώρα. Κι αυτός ο πόλεμος είναι ακόμα μια εξασθένιση για τις συνολικές μας δυνάμεις, Βάρνελ.»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «δεν αντιλέγω. Και ούτε προτείνω να επιτεθούμε *αμέσως*. Όμως, αν ο Σημαδεμένος κάπως ανακαλύψει ότι εμείς κρυβόμαστε πίσω από τις επιδρομές των κουρσάρων, τότε πιθανώς να μην έχουμε άλλη επιλογή παρά να τον πολεμήσουμε ανοιχτά.»

Απρόσμενα, η Κορίνα είπε: «Πρέπει να φύγουμε από εδώ. Πάμε.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα της.

Ο Βάρνελ-Αλντ συνοφρυώθηκε. «Τι; *Γιατί;*»

Η Κορίνα, έχοντας πάντα το μυαλό της στα πολεοσημάδια, στους δρόμους που μπορεί να ανοίγονταν για τη Φοίβη, είχε διακρίνει ακόμα ένα μονοπάτι που πιθανώς να ευνοούσε τη Νύφη του Χάροντα. «Η Αδελφή μου πλησιάζει,» είπε στους δύο πολιτικούς. «Ακολουθήστε με, και ακούστε πώς θ' αλλάξετε τις θέσεις των φρουρών.»

Αφού η Κορίνα άφησε ένα αντικείμενο, ο Κάδμος και ο Βάρνελ-Αλντ την ακολούθησαν έξω από το Γραφείο του Πολιτάρχη, εγκαταλείποντάς το.

Και για κάποια ώρα έμεινε έτσι, χωρίς κανέναν εκεί.

Ύστερα μια σκιερή φιγούρα γλίστρησε από ένα παράθυρο. Ήταν ντυμένη στα μαύρα, και η κουκούλα της μπλούζας της ήταν σηκωμένη στο κεφάλι ώστε να κρύβει το πρόσωπό της στη σκιά.

Η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα, είχε περάσει από τους φρουρούς στην αυλή του Πολιταρχικού Μεγάρου διακρίνοντας την κατάλληλη στιγμή μέσα από τα σημάδια της Πόλης: και συνεχίζοντας ν'ακολουθεί το μονοπάτι που τα σημάδια διέγραφαν είχε φτάσει εδώ.

Αλλά τώρα καταλάβαινε ότι κάτι είχε αλλάξει ξανά. Ο στόχος δεν ήταν και τόσο κοντά πλέον. Κάτι είχε *παρέμβει*.

Αυτή η καταραμένη σκύλα, η Κορίνα, δίχως αμφιβολία!

Η Φοίβη βάδισε με προσοχή μέσα στα δωμάτια του Γραφείου του Πολιτάρχη (γιατί αυτός ο χώρος δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο – το καταλάβαινε), έχοντας στο χέρι ένα πιστόλι με σιγαστήρα, τώρα γυρισμένο στην ενεργειακή λειτουργία, όχι στη λειτουργία πυροβόλου.

Το βλέμμα της πήγε προς το μεγάλο ξύλινο γραφείο στο κεντρικό δωμάτιο. Πίσω από τη δερμάτινη πολυθρόνα του, που θύμιζε θρόνο, κρεμόταν μια πάντα στον τοίχο μ'ένα έμβλημα καλλιτεχνικά κεντημένο επάνω. Η Φοίβη το αναγνώριζε – το είχε ξαναδεί κάμποσες φορές εδώ, στην Α' Ανωρίγια Συνοικία – ήταν το οικόσημο των Αλντ'κάρθοκ. Αλλά τα πολεοσημάδια την οδηγούσαν τώρα προς κάτι άλλο:

Ένα αντικείμενο στην επιφάνεια του γραφείου. Ένα αντικείμενο κάτω από ένα χαρτί διπλωμένο τριγωνικά και όρθιο σαν πυραμίδα του Κρόνου. Το χαρτί έγραφε: *Ακόμα δεν βαρέθηκες; Μπορούμε να συζητήσουμε...*

Η Φοίβη το παραμέρισε αποκαλύπτοντας έναν δίσκο προβολής, από αυτούς που όταν πατούσες το κουμπί τους κάποιο ολόγραμμα, πιθανώς αλληλεπιδραστικό, παρουσιαζόταν. Αλλά η διαίσθησή της της έλεγε πως τώρα ήταν επικίνδυνο να πατήσει το κουμπί. Τα πολεοσημάδια δεν φανέρωναν τίποτα, ωστόσο. Κι αυτό δεν την εξέπληττε. Η Κορίνα, σίγουρα, ήξερε ακριβώς πώς να τοποθετήσει το αντικείμενο για να την παραπλανήσει.

Αλλά δεν είναι τόσο εύκολο να παραπλανήσεις εμένα, Κορίνα, σκέφτηκε η Φοίβη· και, βέβαιη ότι τώρα δεν πρόκειται να έφτανε στον στόχο της, έφυγε από το Γραφείο του Πολιτάρχη ακολουθώντας τους δρόμους που της υποδείκνυαν τα πολεοσημάδια – τους δρόμους που οδηγούσαν έξω από το Πολιταρχικό Μέγαρο. Θα έβρισκε άλλη ευκαιρία.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Τα σημάδια της Πόλης εξακολουθούσαν να της λένε πως στόχος της ήταν ο Κάδμος Ανθοτέχνης, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.

Η πρόκληση που της παρουσιαζόταν με την Κορίνα ήταν πρωτόφαντη και γι' αυτό, ίσως, ενδιαφέρουσα.

Θα σκοτώσω τον Ανθοτέχνη και, μετά, θα μάθω όλα της τα μυστικά, σκεφτόταν η Φοίβη καθώς, ύστερα από λίγο, έχοντας φύγει από το Πολιταρχικό Μέγαρο, χανόταν μες στους δρόμους της Αστροβόλου.

Η Κορίνα, ο Κάδμος, και ο Βάρνελ-Αλντ κάθονταν σ' ένα δωμάτιο πάνω από το Γραφείο του Πολιτάρχη και περίμεναν. Η ώρα περνούσε.

«Το χρόνο μας χάνουμε, Κορίνα!» είπε ο Βάρνελ, βαριεστημένα, καθώς βημάτιζε πέρα-δώθε, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του. «Δεν πρόκειται να γίνει τίποτα.»

«Περίμενε λίγο ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνη, νηφάλια, καθισμένη σε μια καρέκλα δίπλα στο μικρό τραπεζάκι. Ο Κάδμος καθόταν αντίκρυ της, κι αυτός δίπλα στο μικρό τραπεζάκι. Τριγύρω ήταν ντουλάπες και αρχειοθήκες· το μέρος ήταν αποθηκευτικός χώρος κυρίως. Το παράθυρο στον τοίχο ήταν μικρό.

«Έχει εισβάλλει;» ρώτησε ο Κάδμος. «Ή είναι ακόμα έξω από το Μέγαρο;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Κορίνα.

«Πώς ήξερες, τότε, ότι πλησίαζε πριν;»

«Μην προσπαθείς να με καταλάβεις, Κάδμε.»

Εκείνος δεν συνέχισε την κουβέντα. Πράγματι, σκέφτηκε, δεν είχε κανένα νόημα να προσπαθεί να την καταλάβει.

Η Κορίνα έμεινε επίσης σιωπηλή, ικανοποιημένη από την πίστη που διέκρινε στην όψη του. Παρότι τον παραξενεύω δεν αμφιβάλλει για εμένα. Και τι λόγο μπορεί να είχε, άλλωστε;

Η Κορίνα δεν γνώριζε αν η Φοίβη ήταν εδώ τώρα επειδή, ουσιαστικά, δεν διέκρινε στα πολεοσημάδια τον ίδιο τον ερχομό της. Διέκρινε τις ευκαιρίες που η Φοίβη, λογικά, θα ακολουθούσε για να πλησιάσει τον στόχο της. Σκεφτόταν σαν τη Φοίβη. Έβλεπε σαν τη Φοίβη. Και αισθανόταν περίεργα εξαιτίας αυτού· αλλά άξιζε τον κόπο: έπρεπε να προστατέψει τον Κάδμο, πάση θυσία.

«Δε νομίζω πλέον να γίνει τίποτα, Κορίνα,» είπε ο Βάρνελ κοιτάζοντας το ρολόι του. «Μια ώρα έχει περάσει! Αν ήταν το σήμα να δοθεί θα είχε δοθεί, μα τον Κρόνο!»

Το αντικείμενο που είχε αφήσει η Κορίνα στο γραφείο του Πολιτάρχη έμοιαζε με δίσκος προβολής αλλά, όταν πατούσες το κουμπί του, δεν παρουσιαζόταν κανένα ολόγραμμα: δινόταν ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα το οποίο θα ειδοποιούσε τους φρουρούς να εισβάλουν αμέσως στο Γραφείο του Πολιτάρχη ώστε να συλλάβουν όποιον ήταν μέσα. Η Κορίνα είχε ακουμπήσει τη συσκευή σε τέτοιο σημείο, και με τα αντικείμενα έτσι τοποθετημένα γύρω της, ώστε να μη δημιουργούνται προειδοποιητικά σημάδια για τη Φοίβη. Ποτέ δεν μπορούσες να είσαι σίγουρη, βέβαια, ότι είχες κάνει σωστά κάτι τέτοιο – η Πόλη πάντα έπαιζε περίεργα παιχνίδια – αλλά η Κορίνα ήταν αρκετά καλή στο να στήνει τα πράγματα όπως ήθελε. Και πίστευε ότι πιθανώς να κορόιδευε τη Φοίβη ώστε να πατήσει αυτό το κουμπί.

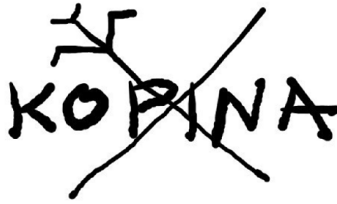
Μάλλον δεν την κορόιδεψα, όμως. Ο Βάρνελ είχε δίκιο. Πολλή ώρα είχε περάσει.

Η Κορίνα σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Πάμε κάτω. Αλλά με τους Μικρούς Γίγαντες από κοντά, Κάδμε.»

Ο ποιητής ένευσε.

Και, περιτριγυρισμένοι από τους σωματοφύλακές του, μπήκαν σύντομα στο Γραφείο του Πολιτάρχη. Βρίσκοντάς το απείραχτο. Κανείς δεν φαινόταν να είχε εισβάλει. Όμως η Κορίνα νόμιζε ότι κάτι διέκρινε στα πολεοσημάδια: κάτι αμυδρό, αλλά ήταν εκεί. Μια παρουσία είχε έρθει και είχε φύγει. Σαν σκιά.

Μετά είδε πως το μήνυμά της είχε μετακινηθεί από το γραφείο· δεν κάλυπτε πλέον τον «δίσκο προβολής». Και κάτω από αυτά που είχε γράψει για τη Φοίβη, ήταν γραμμένο κάτι καινούργιο:

Το Σημείο Θανάτωσης να διαγράφει το όνομά της. Ένα σημάδι του Χάροντα, του Ανόφθαλμου, που ελάχιστοι στη Ρελκάμνια τολμούσαν να σχηματίσουν, από φόβο μη στρέψουν την προσοχή του καταραμένου γιου του Κρόνου επάνω τους.

Πολύ έξυπνο, μαλακισμένη, σκέφτηκε η Κορίνα στενεύοντας τα μάτια. Αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι η Φοίβη δεν ήταν εύκολο να παραπλανηθεί. Όχι πως αυτό την ξάφνιαζε. Δεν περίμενε πραγματικά ότι θα έπεφτε σε μια τέτοια απλή παγίδα. Αλλά το ήλπιζε.

Πρέπει να στήσω την παγίδα μου καλύτερα...

Το απόγευμα έμαθαν ότι οι δυνάμεις τους στο Εμπορικό Κέντρο νικούσαν· είχαν καταφέρει να απωθήσουν τον στρατό του Σελασφόρου Χορονίκη αλλά όχι να τον διώξουν ακόμα. Τα νέα αυτά ήρθαν τηλεπικοινωνιακά στον Κάδμο, χωρίς εκείνος να έχει καμια επαφή με την Καρζένθα. Πληροφορήθηκε, όμως, ότι ήταν καλά· εκείνη οδηγούσε τους μαχητές της ελευθερίας στη νίκη. Και η Μορτένκ'μορ είχε βοηθήσει πάλι με το αντιενεργειακό της πεδίο. *Η Κορίνα μάς έχει δώσει ακόμα μια χρήσιμη σύμμαχο...* σκέφτηκε ο Κάδμος, αναλογιζόμενος ότι και στο σύντομο μέλλον η μάγισσα πιθανώς να τους χρειαζόταν – ειδικά αφού, όπως φαινόταν, κι άλλοι πόλεμοι θ'ακολουθούσαν. Ο Κάδμος είχε πλέον συνειδητοποιήσει ότι είχε ξεκινήσει μια αλυσιδωτή αντίδραση γεγονότων που δεν θα σταματούσε σύντομα. Αλλά πρέπει να σταματήσει. Πρέπει να την κάνω να σταματήσει. Αν όχι εγώ, τότε ποιος; Είχε απελευθερώσει τους ανθρώπους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας από τον ζυγό των πλουτοκρατών, και τώρα θα απελευθέρωνε και πολλούς ακόμα από τους τυραννικούς Πολιτάρχες των Κατωρίγιων Συνοικιών! Δεν πρόκειται να υπήρχε καμία συμφιλίωση μαζί τους. Δεν μπορούσε να υπάρξει. Κατά πάσα πιθανότητα, μάλιστα, έκρυβαν την πλουτοκρατία της Φενίλδα Καρντέρω και συνωμοτούσαν μαζί της. Ο Κάδμος

δεν θα τους άφηνε να νικήσουν! Είχε στο πλευρό του δυνάμεις της Πόλης που τον έκαναν να αισθάνεται πολύ σίγουρος για τον εαυτό του. *Αν ήταν να έχω ηττηθεί θα είχα ήδη ηττηθεί!*

Ούτε αυτή τη Νύφη του Χάροντα δεν χρειαζόταν να φοβάται όσο είχε την Κορίνα στο πλευρό του.

Φοβόταν, όμως, για την Καρζένθα. Ακόμα και τώρα, που είχε μάθει ότι τα πράγματα πήγαιναν καλά στο Εμπορικό Κέντρο, φοβόταν για την Καρζένθα, η οποία συνέχεια έβαζε τον εαυτό της σε κίνδυνο...

Όταν νύχτωσε, αργά μέσα στη νύχτα, καινούργιες πληροφορίες ήρθαν στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα στο σαλόνι του διαμερίσματός του στον εξηκοστό-έβδομο όροφο μιας πολυκατοικίας της Αστροβόλου:

Τα στρατεύματα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας είχαν διωχτεί από το Εμπορικό Κέντρο. Είχαν πάθει πανωλεθρία, αν και οι μαχητές της ελευθερίας είχαν επίσης δεχτεί αρκετές απώλειες.

Η Καρζένθα είχε χτυπηθεί, του είπαν: και τα νέα τον πάγωσαν.

Παρά τη νυχτερινή ώρα, παρά τις διαφωνίες της Κορίνας, πήρε ένα από τα μικρά αεροπλάνα που βρίσκονταν υπό τις άμεσες προσταγές του και πέταξε προς τα δυτικά.

Η Θυγατέρα της Πόλης ήρθε μαζί του, σαν να πίστευε ότι η φονική Αδελφή της μπορεί να τον ακολουθούσε ακόμα κι εκεί, τόσες δεκάδες χιλιόμετρα μακριά.

/24\

Οι μισθοφόροι επιστρέφουν νικητές στον Βαθύρριζο και περνάνε τη νύχτα τους εκεί, με κουβέντες και διασκέδαση· το πρωί, μια έκπληξη τους περιμένει, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος μιλά με τρεις ανθρώπους που πιστεύει πως μπορούν να βοηθήσουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία αν υπάρξει συνδυασμός των δυνάμεών τους.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είπε στους ανθρώπους του: «Η δουλειά μας εδώ τελείωσε. Επιστρέφουμε στον Βαθύρριζο.» Κανείς δεν διαφώνησε. Ήταν όλοι τους επαγγελματίες μισθοφόροι, και είχαν μόλις κάνει εκείνο για το οποίο τους είχαν πληρώσει: είχαν διώξει τους κουρσάρους από το κεντρικό λιμάνι της Απλωτής.

Ο Βόρκεραμ ανέβηκε στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών μαζί με την Ολντράθα, ενώ η Άνμα και η Φοριντέλα-Ράο μπήκαν πάλι στο τετράκυκλο όχημα της πρώτης. Οι υπόλοιποι μισθοφόροι που δεν ήταν ήδη επάνω σε οχήματα επιβιβάστηκαν, και όλοι ακολούθησαν το φορτηγό των Εκλεκτών μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, ενόσω οι επιδρομές συνεχίζονταν στα λιμάνια της. Δεν είχαν παρά ελάχιστες απώλειες και ζημιές από τη σύγκρουσή τους με τους πειρατές. Τα πράγματα είχαν πάει καλά. *Αναμενόμενα* καλά, θεωρούσε ο Βόρκεραμ, που πάντα ήταν της άποψης ότι έπρεπε να έχεις ένα καλό σχέδιο και ικανούς ανθρώπους για να το εκτελέσουν σωστά. Ασχέτως αν, ουσιαστικά, όλα τα σχέδια ήταν καλά μέχρι την πρώτη σύγκρουση, η οργάνωση μετρούσε. Και τα υπόλοιπα ήταν στα χέρια του Κρόνου. Ο Βόρκεραμ νόμιζε ότι ο Κρόνος βοηθούσε όσους βοηθούσαν τον εαυτό τους. Πίστευε στον Κρόνο περισσότερο από,τι στη Ρασιλλώ, την κόρη του, την Κυρά του Σιδήρου, στην οποία προσεύχονταν οι περισσότεροι μισθοφόροι στη Ρελκάμνια.

Και, ορίστε, απόψε όπως και τόσες άλλες φορές στη ζωή του, ο Κρόνος τού είχε φέρει τη νίκη, ύστερα από ένα καλό σχέδιο και ενώ είχε ικανούς μαχητές στο πλευρό του. Και δύο θυγατέρες της Πόλης, το δίχως άλλο, όφειλε να προσθέσει. Ακόμα μια ευλογία του Κρόνου ήταν

αυτές, πιθανώς, παρότι τον είχαν πάρει μακριά από τους συνηθισμένους του δρόμους στα νότια της Ρελκάμνια και στην Ανακτορική Συνοικία.

Έστρεψε το βλέμμα του στην Ολντράθα, η οποία ήταν καθισμένη δίπλα του καθώς ταξίδευαν μέσα στο μεγάλο φορτηγό. Δεν υπήρχαν τραυματίες εδώ, αλλιώς αναμφίβολα μ'αυτούς θα ασχολιόταν τώρα. «Τι νομίζεις για τον Αλέξανδρο Πανιστόριο;» τη ρώτησε. «Είναι φίλος, ή θα μας προκαλέσει προβλήματα;» Ο Βόρκεραμ πίστευε το δεύτερο – τον υποπτευόταν – αλλά σίγουρα μια θυγατέρα θα μπορούσε να «δει» περισσότερο. Και η Ολντράθα – ποτέ δεν θα το διανοείτο παλιότερα, μα τον Κρόνο! – ήταν θυγατέρα της Πόλης.

Τώρα, του απάντησε: «Σε βλέπει με καχυποψία, όπως τον βλέπεις κι εσύ. Νομίζω πως φοβάται ότι ίσως εσύ να προκαλέσεις προβλήματα.»

«Εγώ; Μόλις σώσαμε ένα από τα λιμάνια της συνοικίας του από πλήρη λεηλασία!»

«Δεν είσαι, όμως, άνθρωπος του Πολιτάρχη,» είπε η Ολντράθα.

«Θα μας προκαλέσει προβλήματα, δηλαδή;» ρώτησε ξανά ο Βόρκεραμ-Βορ, επιμένοντας να λάβει ευθεία απάντηση.

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρη, Βόρκεραμ. Θα εξαρτηθεί, υποθέτω, από ό,τι του πει ο Πολιτάρχης του.»

«Δε μπορεί να μας διώξει; εργαζόμαστε για έναν άνθρωπο μες στη Β' Κατωρίγια που αναμφίβολα θεωρείται 'αξιόπιστος', είτε είναι πολιτικός εχθρός του Σημαδεμένου είτε όχι!»

«Ναι, ούτε εγώ νομίζω ότι μπορεί να μας διώξει...» είπε σκεπτικά η Ολντράθα.

Σε καμια ώρα περίπου βρίσκονταν στη μεγάλη τραπεζαρία του Βαθύρριζου, και οι άλλοι μισθοφόροι – αυτοί που δεν δούλευαν ακόμα για κανέναν, περιμένοντας – τους χαιρέτησαν με ζητωκραυγές και επευφημίες, υψώνοντας κούπες και ποτήρια με ποτά και φωνάζοντας το όνομα της Ρασιλλώς, χαμογελώντας, χτυπώντας τους στους ώμους, λέγοντάς τους πως είχαν ακούσει τι έγινε από τον τηλεοπτικό δέκτη.

«Οι δημοσιογράφοι έχουν τρελαθεί!» είπε ο Λούσιος Φιλοδέκτης στον Βόρκεραμ-Βορ. «Είστε οι μόνοι που κατάφεραν να αντιμετωπίσουν τους κουρσάρους. Σ'όλα τ'άλλα λιμάνια έγινε πανωλεθρία. Η επιδρομή έχει τελειώσει πλέον· το ξέρεις, έτσι;»

«Το ακούσαμε καθώς ερχόμασταν,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, που όντως το είχε μάθει από ένα ραδιόφωνο μέσα στο μεταβαλλόμενο φορτηγό.

«Υποθέτουν, οι ανόητοι, ότι ο Πολιτάρχης μάς πληρώνει,» είπε η Ευμενίδα Νοράλνω, αγέλαστη όπως συνήθως, σοβαρή.

«Θα μάθουν την αλήθεια σύντομα,» είπε ο Λούσιος. «Αν ο ίδιος ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν τους την πει, θα τους την πούμε εμείς. Μετά από τέτοιο αγώνα που έδωσαν ο Βόρκεραμ κι οι υπόλοιποι, ο Σημαδεμένος δεν θα έχει άλλη επιλογή απ'το ν'αλλάξει τους όρους του συμφωνητικού του. Είναι *σίγουρο*. Θα βρούμε όλοι δουλειά. Η αναμονή άξιζε τον κόπο!» φώναξε ο Λούσιος υψώνοντας την κούπα του προς τους άλλους μισθοφόρους που κάθονταν στην τραπεζαρία· κι εκείνοι απάντησαν παρομοίως, υψώνοντας τα δικά τους ποτά, νεύοντας, αναφωνώντας.

Ο Βόρκεραμ και οι υπόλοιποι που είχαν πολεμήσει, ως οι μόνοι που επί του παρόντος πληρώνονταν, κέρασαν τους μαχητές στο πανδοχείο, και μετά διάφορες συζητήσεις, παιχνίδια, τραγούδια, και ερωτοτροπίες άρχισαν. Ο πανδοχέας του *Βαθύρριζου* έδειχνε, γι'ακόμα μια φορά, πολύ ευχαριστημένος με την κίνηση στο μαγαζί του.

Στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη στον τοίχο, δημοσιογράφοι, αναλυτές, και πολιτικοί σχολίαζαν τα αποψινά δρώμενα στα λιμάνια, παρεμβάλλοντας κάπου-κάπου αποθηκευμένες κινούμενες εικόνες και φωτογραφίες από την επιδρομή και τις καταστροφές.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Βόρκεραμ κουδούνισε, κι εκείνος τον άνοιξε και τον έφερε στο αφτί του. «Μάλιστα;»

«*Βόρκεραμ. Έχετε τα θερμά μου συγχαρητήρια,*» είπε η φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι. «*Η Ρασιλλώ είναι, αληθινά, στο πλευρό σας!*»

«Και ο Κρόνος το ίδιο, Όρπεκαλ. Αλλά είχαμε, κυρίως, καλό σχέδιο και καλούς ανθρώπους για να το εκτελέσουν.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι γέλασε. «*Ήσασταν τέλειοι, φίλε μου! Τέλειοι. Κυριολεκτικά, το μοναδικό φως μέσα σε μια πολύ σκοτεινή νύχτα.*»

«Συναντήσαμε έναν άνθρωπο του Πολιτάρχη, προς το τέλος.»

«*Τι άνθρωπο του Πολιτάρχη;*» Καχυποψία, αμέσως, στη φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι.

«Τον λένε Αλέξανδρο Πανιστόριο· μου έδειξε την ταυτότητά του—»

«*Αυτός ο ρουφιάνος...*»

«Τι είναι; Κατάσκοπος;»

«Ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, Βόρκεραμ. Το βασικό τσιράκι του Γουίλιαμ Σημαδεμένου. Τι σου είπε;»

«Με ρώτησε ποιος μας πληρώνει. Μας απείλησε, ουσιαστικά, ότι θα μας διώξουν αν δεν εργαζόμαστε για αξιόπιστο εργοδότη. Μας προειδοποίησε ότι πλησιάζουμε το όριο των δεκαπέντε ημερών.»

«Του είπες ότι δουλεύετε για εμένα;»

«Δε μπορούσα να κάνω αλλιώς.»

«Και πολύ καλά έκανες. Δεν σκοπεύω να το κρατήσω κρυφό για πολύ. Ας μάθει ο Σημαδεμένος, και όλος ο κόσμος της Β' Κατωρίγιας, ποιος πλήρωσε απόψε τους μοναδικούς υπερασπιστές της συνοικίας που μπόρεσαν να αντισταθούν στον εχθρό!»

«Το φανταζόμουν ότι πιθανώς να το έβλεπες έτσι, Όρπεκαλ...»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι γέλασε. «Θα τα πάμε πολύ καλά οι δυο μας, Βόρκεραμ! Σε συγχαίρω ξανά, και σε χαιρετώ τώρα. Θα τα ξαναπούμε.»

«Καλό βράδυ.»

«Παραμιπτόντως, τι απώλειες είχατε;»

«Ελάχιστες. Λιγότερες από τις αναμενόμενες, μπορώ να σου πω.»

«Υπέροχα. Αντίο για την ώρα, Βόρκεραμ.» Ο Όρπεκαλ-Λάντι τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Βόρκεραμ-Βορ απομάκρυνε τον πομπό από το αφτί του και τον έκρυψε.

«Ο εργοδότης μας;» τον ρώτησε η Ολντράθα, που ήταν καθισμένη δίπλα του με μια Ανάμικτη Αρχόντισσα στο χέρι.

«Ο ίδιος. Και ακουγόταν ευχαριστημένος.»

«Τα λεφτά του πήγαν, αναμφίβολα, σε καλή μεριά,» γέλασε η Ολντράθα.

«Τα έδωσε στους σωστούς ανθρώπους.»

Η Ολντράθα τον φίλησε στην άκρη του στόματος, και ο Βόρκεραμ τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της και την τράβηξε κοντά του.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν άργησε να παρουσιαστεί στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη της τραπεζαρίας, μιλώντας σε δημοσιογράφους του μεγάλου καναλιού Κατωρίγιο Φως. Τα σχόλιά του για τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο ήταν καυστικά ως συνήθως, και δεν έκρυψε ότι οι μισθοφόροι που αντιμετώπισαν τους κουρσάρους ήταν δικοί του. Εκείνος τούς

πλήρωνε. Ήταν μερικοί μόνο από τους μαχητές που ο Σημαδεμένος είχε αποξενώσει με τους ελεεινούς όρους του συμβολαίου του. «*Τέτοιους ανθρώπους διώχνει ο συνετός μας Πολιτάρχης! Διώχνει ανθρώπους που μπορούν πραγματικά να προστατέψουν τη συνοικία μας και προσλαμβάνει σκαρταδούρα. Και βλέπετε ποια είναι τα αποτελέσματα της σκαρταδούρας, έτσι; Λεηλατημένα λιμάνια, από τη Βραχύλογη μέχρι τα πέρατα της Απλωτής! Μα τα μούσια του Κρόνου, φαντάζεστε τι θα γίνει έτσι κι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής αποφασίσει να κατεβεί προς τα εδώ με τους στρατούς του από κακούργους και φονιάδες;*»

Ο ίδιος ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος δεν δέχτηκε να μιλήσει σε κανέναν δημοσιογράφο απόψε, πράγμα το οποίο αναφέρθηκε στα τηλεοπτικά κανάλια. Και πολλοί άρχισαν να αναρωτιούνται, έκδηλα, αν μήπως ο Όρπεκαλ-Λάντι είχε τελικά δίκιο και ο Πολιτάρχης δεν μπορούσε πλέον να κάνει σωστά τη δουλειά του. Κάποιοι υποστηρικτές, όμως, του Σημαδεμένου ισχυρίζονταν πως όλα ήταν κόλπο του ύπουλου Λάντι· ήρελ για να προωθήσει τον εαυτό του. *Κόλπο; Τι κόλπο; Οι άνθρωποι αυτοί πραγματικά έσωσαν το κεντρικό λιμάνι της Απλωτής! Υπάρχει αμφιβολία; έλεγαν οι επικριτές τους.*

Οι μισθοφόροι που κάθονταν στην τραπεζαρία του Βαθύρριζου λίγη σημασία έδιναν απόψε στην οθόνη στον τοίχο. Μερικά φευγαλέα βλέμματα της έριχναν μόνο. Ελάχιστοι παρακολουθούσαν ανελλιπώς· κι αυτοί επειδή περίμεναν μήπως βγει ο Πολιτάρχης και πει ότι θα τροποποιούσε το συμφωνητικό εργασίας. Ο Πολιτάρχης, βέβαια, δεν βγήκε καθόλου εκείνη τη νύχτα...

Η Άνμα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης, φοβούμενη ότι ίσως η Κορίνα έβρισκε τώρα την ευκαιρία να κινηθεί εναντίον του Βόρκεραμ· αλλά πάλι δεν διέκρινε κανέναν κίνδυνο. Και ούτε η Ολντράθα φαινόταν να διακρίνει κίνδυνο, νόμιζε η Άνμα βλέποντάς την Αδελφή της να φιλιέται με τον Βόρκεραμ-Βορ καθώς οι δυο τους ήταν καθισμένοι στην άκρη ενός μεγάλου τραπεζιού μαζί με άλλους μισθοφόρους – Εκλεκτούς κυρίως.

Η Φοριντέλα-Ράο δεν ήταν πλάι στην Άνμα τώρα· πετούσε πάλι μαχαίρια σ'έναν στόχο στον τοίχο, μαζί με τον Μάικλ Παγοθραύστη. Κάποιοι γύρω τους έβαζαν στοιχήματα.

Η Άνμα, μετά από λίγο, βρέθηκε παρέα με τις πολεμίστριες της Ρία Καλόφραστης, μιλώντας και πίνοντας. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας δεν

άργησε να έρθει επίσης να καθίσει κοντά τους· τον τράβηξε εκεί η Ρο-ντάκη, μια από τις μισθοφόρους της Ρία που έμοιαζε να έχει μια κά-ποια οικειότητα μ'αυτόν. Τα πολεοσημάδια έλεγαν στην Άνμα ότι είχαν κοιμηθεί μαζί. Δεν κάνει υπομονή για τη Νορέλτα, προφανώς, σκέφτηκε υπομειδιώντας.

Όταν η Άνμα ανέβηκε τελικά στο δωμάτιό της, είχε πιει κάμποσο αλ-λά όχι τόσο ώστε να μεθύσει. Ήταν προσεχτική γιατί ήθελε να παρα-τηρεί πάντα τα σημάδια της Πόλης για πιθανούς κινδύνους. Ως τότε η Κορίνα θα δίσταζε να κάνει την κίνησή της;

Η Άνμα άνοιξε την πόρτα του δωματίου της και, μπαίνοντας, είδε ότι η Φοριντέλα ήταν ήδη εκεί. Αλλά όχι μόνη. Μαζί της ήταν ο Μάικλ. Κοι-μόνταν επάνω στο κρεβάτι της Φοριντέλα, αγκαλιασμένοι, γυμνοί. Δεν πήραν είδηση την Άνμα, κι εκείνη σκέφτηκε αν έπρεπε μήπως να φύ-γει, να πάει να κοιμηθεί κάπου αλλού απόψε. Αλλά έπειτα άλλαξε γνώ-μη. *Η Φοριντέλα δε με ρώτησε προτού τον φέρει εδώ... Και μετά έλεγε για τη Νορέλτα, τις προάλλες!* δεν μπόρεσε παρά να συλλογιστεί, μει-διώντας καλοπροαίρετα όμως.

Βάδισε ως το κρεβάτι της, κάθισε εκεί, έβγαλε τις μπότες της, έβγαλε τη μπλούζα και το παντελόνι της, και ξάπλωσε τραβώντας τα σκεπά-σματα επάνω της.

Το πρωί – ήταν εξίμισι ώρα, της έλεγε το ρολόι στον καρπό της – ξύ-πνησε από κάτι θορύβους. Η Φοριντέλα και ο Μάικλ έκαναν έρωτα στο διπλανό κρεβάτι, μην έχοντας καταλάβει ότι η Άνμα ήταν κοντά τους ή αδιαφορώντας για την παρουσία της. Εκείνη γύρισε από την άλλη, χω-ρίς να τους δώσει σημασία, και κοιμήθηκε ξανά.

Οι άνθρωποι της Φρουράς που είχαν συγκεντρωθεί στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου* απαιτούσαν από τους μισθοφόρους που δεν είχαν εργοδότη να φύγουν από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Εκείνοι διαφωνούσαν, λέγοντας πως ήταν καιρός ο Πολιτάρχης τους ν'αλλάξει τους όρους του συμφωνητικού του, δεν ήταν; Χτες βράδυ, ποιος είχε πολεμήσει τους κουρσάρους; Ποιος τους είχε *τσακίσει* στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής;

«Αυτοί οι μισθοφόροι πληρώνονται από τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι,» αποκρίθηκε ο λοχίας της Φρουράς. «Εσείς από ποιον πληρώνεστε; Πληρώνεστε από κάποιον;»

«Σου εξηγούμαι, ρε άνθρωπε: περιμένουμε ο Πολιτάρχης σου ν'αλλάξει τους όρους του!»

«Εγώ δεν ξέρω τι περιμένετε, και δε μ'ενδιαφέρει. Οι διαταγές μου είναι να σας διώξω από εδώ, γιατί πλησιάζετε πλέον το όριο των δεκαπέντε ημερών που βρίσκεστε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ορισμένοι από εσάς, μάλιστα, το έχετε υπερβεί. Πρέπει να μας ακολουθήσετε—»

«Δεν προκαλούμε κανένα πρόβλημα εδώ που είμαστε!» τον διέκοψε μια μισθοφόρος. «Και σε λίγο θα μας πληρώσει ο Πολιτάρχης σου για να—»

«Μη μ'αναγκάζετε να επαναλαμβάνομαι, ούτε να χρησιμοποιήσω βία. Το πανδοχείο είναι περικυκλωμένο από τη Φρουρά. Αν δεν δεχτείτε να φύγετε με το καλό από—»

«Τι συμβαίνει εδώ;»

Οι μισθοφόροι στράφηκαν προς την καινούργια φωνή που είχε μιλήσει. Μια φωνή που γνώριζαν καλά. Η οποία ανήκε στον άνθρωπο που όλοι έβλεπαν τώρα ως αρχηγό τους, που θεωρούσαν ότι τους καθοδηγούσε.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πλησίασε τον λοχία της Φρουράς, περνώντας ανάμεσα από μισθοφόρους και φρουρούς, με την Ολντράθα στο πλευρό του. Είχαν ξυπνήσει οι δυο τους πριν από λίγο, από τη φασαρία που ακουγόταν από την τραπεζαρία κάτω από το δωμάτιό τους· κι όταν ο Βόρκεραμ είχε βγει στον διάδρομο, η Ερμιόνη τού είχε πει ότι η Φρουρά ήταν στο πανδοχείο θέλοντας να διώξει τους μισθοφόρους που δεν είχαν εργοδότη. Ο Βόρκεραμ δεν εξεπλάγη· το περίμενε ότι θα έβλεπαν τους φρουρούς σύντομα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε τώρα τον λοχία αντίκρυ του. «Υπάρχει πρόβλημα;»

Τα μάτια του λοχία τον αντίκρισαν στενεύοντας, αν και η όψη του έγινε στιγμιαία πολύ σοβαρή και πολύ επαγγελματική, όπως ενός στρατιώτη που βλέπει ξαφνικά τον ανώτερό του. *Ακόμα και στον λοχία της Φρουράς μοιάζει για αρχηγός ο Βόρκεραμ*, παρατήρησε η Ολντράθα. Όχι πως την ξάφνιαζε αυτό· είχε, και παλιότερα, δει πώς αντίκριζαν

διάφοροι άνθρωποι τον Βόρκεραμ-Βορ. Ειδικά άνθρωποι που είχαν μάθει να παίρνουν διαταγές.

Ο λοχίας είπε: «Ορισμένοι από τους μισθοφόρους εδώ πρέπει να φύγουν. Πλησιάζουν το όριο των δεκαπέντε ημερών που βρίσκονται χωρίς εργασία εντός της συνοικίας – ενώ κάποιοι, μάλιστα, το έχουν υπερβεί!»

«Είναι πολύ πιθανό,» του αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «να βρουν δουλειά σύντομα. Ευελπιστούμε ότι ο Πολιτάρχης θα τροποποιήσει τους όρους του συμφωνητικού του.»

«Εγώ δεν έχω ακούσει τίποτα τέτοιο, κύριε, και οι διαταγές μου είναι να διώξω από τον *Βαθύρριζο* και από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία όσους μισθοφόρους–»

«Από ποιον παίρνεις διαταγές;»

«Από τον Υποφρούραρχο της Τετράφωτης, ασφαλώς.»

«Κι αυτός από ποιον παίρνει διαταγές;»

«Από τον Φρούραρχο της Β' Κατωρίγιας, κύριε. Τι σημασία–;»

«Ο οποίος παίρνει διαταγές από τον Πολιτάρχη, σωστά;»

«Έχει καμία σημασία;»

«Πρέπει να μιλήσουμε με τον Πολιτάρχη–»

«Δεν ξέρω τι θα κάνετε με τον Πολιτάρχη, κύριε. Αυτοί οι μισθοφόροι εδώ πρέπει να φύγουν από τη συνοικία, *τώρα*. Κι αν δεν έρθουν μαζί μας οικειοθελώς, θα χρειαστεί να–»

«Λοχία,» τον διέκοψε μια φωνή από πίσω του. «Άσ' το, Λοχία! Θα το αναλάβω εγώ το θέμα.» Ανάμεσα από τους φρουρούς ξεπρόβαλε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, ντυμένος με γκρίζο κοστούμι και μαύρο μανδύα, βαδίζοντας σαν να του ανήκαν όλοι οι φρουροί, όλοι οι μισθοφόροι, ολόκληρο το πανδοχείο, και ολόκληρη η περιφέρεια της Τετράφωτης πιθανώς. Η έκφραση του προσώπου του ήταν ουδέτερη, όπως και χτες βράδυ. *Προκλητικά* ουδέτερη, ίσως, νόμιζε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Η Ολντράθα παρατήρησε, μέσω των πολεοσημαδιών, ότι ο Πανιστόριος δεν βρισκόταν εδώ για να προκαλέσει περισσότερα προβλήματα στους μισθοφόρους. Όλα τα σημάδια της τον έδειχναν, αντιθέτως, ως αρωγό των μισθοφόρων. *Ήρθε να μας πει ότι ο Πολιτάρχης τροποποίησε το συμβόλαιο; αναρωτήθηκε.*

Ο λοχίας ατένισε τον Αρχικατάσκοπο με δισταγμό προς στιγμή. Ύστερα ένευσε, χωρίς να ζητήσει να δει την ταυτότητά του. Μάλλον τον ήξερε, υπέθεσε ο Βόρκεραμ.

Η Ολντράθα ήταν σίγουρη γι' αυτό. Η Πόλη τής το έλεγε ξεκάθαρα. Όχι μόνο ο λοχίας ήξερε τον Πανιστόριο αλλά είχαν και μια κρυφή σχέση εντολέα-εντολοδόχου μεταξύ τους. *Ο λοχίας είναι πληροφοριοδότης του Αρχικατάσκοπου;*

«Να αποχωρήσουμε;» ρώτησε επί του παρόντος ο λοχίας τον Πανιστόριο.

«Για την ώρα.»

«Να φύγουμε τελείως από το πανδοχείο και από γύρω του;»

«Ακριβώς, Λοχία.»

Ο λοχίας δεν έφερε αντίρρηση· έκανε νόημα στους ανθρώπους του να τον ακολουθήσουν και βγήκαν από την τραπεζαρία του *Βαθύρριζου*.

«Κύριε Πανιστόριε,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ καθώς ο Αρχικατάσκοπος τον πλησίαζε, «δεν το περίμενα ότι θα χαιρόμουν που θα σας ξανάβλεπα.»

«Είστε τυχεροί σήμερα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Ο Κρόνος σάς ευνοεί.»

«Ο Κρόνος πάντα μας ευνοεί, ελπίζω. Και ο Πολιτάρχης σας;»

«Ο κύριος Σημαδεμένος...» Ο Αλέξανδρος δίστασε να συνεχίσει. Συνοφρυωμένος, πρότεινε στον αρχηγό των Εκλεκτών: «Ας καθίσουμε κάπου πιο ήσυχα.»

«Τι έγινε;» ρώτησε μια μισθοφόρος από δίπλα. «Έχουν αλλάξει, επιτέλους, οι όροι του συμφωνητικού, ή όχι;»

Ο Βόρκεραμ τής έκανε νόημα να σωπάσει, και είπε στον Αλέξανδρο: «Ας καθίσουμε.»

Μαζί με την Ολντράθα κάθισαν σ' ένα γωνιακό τραπέζι της μεγάλης τραπεζαρίας του *Βαθύρριζου*, κι αφού μια σερβιτόρα τούς έφερε καφέδες και κουλουράκια, ο Αλέξανδρος είπε:

«Ο κύριος Σημαδεμένος είναι αρκετά θυμωμένος μ' αυτό που συνέβη χτες.»

«Έχει πρόβλημα που σώσαμε ένα από τα λιμάνια της συνοικίας;»

«Έχει πρόβλημα που σώσατε ένα από τα λιμάνια της συνοικίας ενώ εργαζεστε για τον Όρεκαλ-Λάντι.»

«Θα μπορούσαμε να εργαζόμασταν για εκείνον, αν είχε λογικούς όρους στο συμβόλαιό του. Είστε εδώ για να μου πείτε ότι έχει αρχίσει να το ξανασκέφτεται;» Ο Βόρκεραμ ήπιε μια γουλιά από τον καφέ του.

Ο Αλέξανδρος έριξε ένα βλέμμα στην Ολντράθα, ένα βλέμμα που ρωτούσε, ξεκάθαρα: *Είναι αξιόπιστη;*

«Ό,τι ξέρω εγώ το ξέρει και η Ολντράθα,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Είναι γιατρός που συνεργάζεται με τους μισθοφόρους μου εδώ και χρόνια και προσωπική μου φίλη.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. Ήπιε κι εκείνος μια γουλιά από τον καφέ του. Αν και η Ολντράθα διέκρινε στα πολεοσημάδια ότι συνέχιζε να την υποπτεύεται. *Αυτός ο άνθρωπος, σκέφτηκε, πάντα τους υποπτεύεται όλους, κατά πάσα πιθανότητα.* Και έπιασε ένα από τα κουλουράκια στην πιατέλα στο κέντρο του τραπεζιού. Το δάγκωσε.

Ο Πανιστόριος είπε: «Ο Πολιτάρχης δεν είναι πρόθυμος ν'αλλάξει τίποτα στους όρους του συμβολαίου του—»

«Τότε, να του πεις ότι είναι ανόητος,» τον διέκοψε νηφάλια ο Βόρκεραμ. «Μπορούμε να σώσουμε τη συνοικία του από τους κουρσάρους, και το αποδείξαμε. Δε θα συνεχίσει νάναι Πολιτάρχης για πολύ, με τέτοιες αποφάσεις που—»

«Καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε. Ωστόσο, δεν μπορώ εγώ να παρέμβω—»

«Δεν μπορείτε να του μιλήσετε;»

«Του έχω ήδη μιλήσει.»

«Υπέρ μας;»

«Του έχω πει ότι ίσως θα μπορούσε, τουλάχιστον, να κάνει συμφωνία μαζί σας, και με άλλους μισθοφόρους, χρησιμοποιώντας διαφορετικό συμβόλαιο απ'ό,τι για τους υπόλοιπους.»

«Αυτά τα πράγματα, όμως, συχνά διαρρέουν, κύριε Πανιστόριε· και δεν είναι κολακευτικά για εκείνους που τα κάνουν.»

«Την ίδια άποψη με τον κύριο Σημαδεμένο έχετε. Πρέπει να είστε πολιτικός...»

«Ελάχιστα, μόνο. Και μακριά από ετούτους τους δρόμους. Στα νότια, στην Ανακτορική Συνοικία.»

Ο Αλέξανδρος τον ατένισε υπολογιστικά για μερικές στιγμές· ύστερα είπε: «Τέλος πάντων. Προσωπικά πιστεύω ότι κάνετε καλή δουλειά,

και κάποιος πρέπει να προσλάβει περισσότερους από εσάς. Αν είχατε περισσότερους μαχητές μαζί σας, υποπτεύομαι ότι θα μπορούσατε να αντιμετωπίσετε τους κουρσάρους σε μεγαλύτερη έκταση. Σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Οι άνθρωποι που δεν δέχτηκαν τους εξευτελιστικούς όρους του συμφωνητικού είναι ικανοί μισθοφόροι· δεν είναι ανόητοι, κύριε Πανιστόριε.» *Ούτε εσύ είσαι ηλίθιος σαν τον Πολιτάρχη σου*, πρόσθεσε νοερά. *Ίσως να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε. Ωστόσο–*

«Δεν το αμφιβάλλω καθόλου, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

–*τι έχεις κατά νου;* «Θα τους πληρώσετε εσείς, όμως; Ποιος θα τους πληρώσει; Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν έχει να διαθέσει άλλα λεφτά· μου το είπε.»

«Αν είχε να διαθέσει, όμως;»

«Μιλάτε θεωρητικά;»

«Όχι τελείως.»

«Θέλετε να πείτε ότι κάποιος θα τον χρηματοδοτήσει προκειμένου να προσλάβει κι άλλους από εμάς;»

«Αυτό δεν έχει σημασία,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, μετά από ακόμα μια γουλιά καφέ. «Θα δουλεύατε μακροπρόθεσμα για τον Όρπεκαλ-Λάντι, αν σας πλήρωνε, έτσι δεν είναι; Θα προστατεύατε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία εργαζόμενοι γι' αυτόν...»

«Δε μας ενδιαφέρει ποιος μας πληρώνει, αν τα λεφτά είναι καλά. Δε θα δεχτούμε κατώτερη πληρωμή απ' αυτήν που τώρα–»

«Μην ανησυχείτε· η πληρωμή δεν θα είναι κατώτερη.»

«Τότε, εντάξει. Αλλά αναρωτιέμαι πώς θα μας προσλάβει ο Όρπεκαλ-Λάντι, αφού δεν έχει να διαθέσει περισσότερα χρήματα...»

«Μην προβληματίζεστε· θα κανονιστεί. Ελπίζω.» Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος σηκώθηκε από την καρέκλα του.

«Φεύγετε;» Και ο Βόρκεραμ-Βορ σηκώθηκε. Η Ολντράθα παρέμεινε καθισμένη, ενώ έβλεπε με τις άκριες των ματιών της πως τώρα και η Άνμα είχε κατεβεί στην τραπεζαρία και παρατηρούσε, από απόσταση, τον αρχηγό των Εκλεκτών να μιλά με τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας.

«Οι δουλειές μου πάντα με κυνηγάνε,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Θα ξαναμιλήσουμε, όμως, πιστεύω.» Και, χωρίς να δώσει το χέρι του στον Βόρκεραμ-Βορ, στράφηκε κι απομακρύνθηκε από το τραπέζι.

Διέσχισε την τραπεζαρία και βγήκε από την κεντρική πόρτα του Βαθύρριζου.

Ο Βόρκεραμ κάθισε ξανά. «Τι νομίζεις;» ρώτησε την Ολντράθα.

«Δε φαίνεται νάχει κακές προθέσεις.» Η Θυγατέρα ήπие, σκεπτικά, μια γουλιά από τον καφέ της. Δεν διέκρινε, αυτή τη φορά, κανένα απειλητικό σημάδι από τον Αλέξανδρο Πανιστόριο.

«Ασφαλώς και θα φροντίσουμε το θέμα όσο καλύτερα μπορούμε,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι στην κυρία που ήταν σίγουρα καμία πενταετία μεγαλύτερη από εκείνον, και μάλλον περισσότερο.

«Θα σας είμαστε για πάντα ευγνώμονες, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι...»

«Το μόνο που με ενδιαφέρει είναι το καλό της Β' Κατωρίγιας, όπως όλοι γνωρίζουν,» αποκρίθηκε εκείνος, οδηγώντας την προς την έξοδο του γραφείου του, ξεπροβοδίζοντάς την.

«Ο Κρόνος να είναι στο πλευρό σας. Είμαι βέβαιη πως στις επόμενες εκλογές θα έχουμε έναν πιο αξιόλογο άνθρωπο για Πολιτάρχη μας...»

«Το ίδιο εύχομαι κι εγώ.»

Η κυρία τον χαιρέτησε και έφυγε από το γραφείο του, παίρνοντας τον ανελκυστήρα στο βάθος του διαδρόμου.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι έκλεισε την πόρτα.

«Ωραία μέση για την ηλικία της, ε, Όρπεκαλ;» είπε ο αδελφός του, ο Μέδμορ-Λάντι. Ήταν έντεκα χρόνια μικρότερός του, και εκτελούσε χρέη γραμματέα στο πολιτικό γραφείο του.

Παλιότερα δεν ήταν πολιτικό γραφείο, αλλά δικηγορικό. Όμως ο Όρπεκαλ είχε πάψει να εξασκεί τη δικηγορία εδώ και κάποιο καιρό, έχοντας αποφασίσει να ασχοληθεί εξολοκλήρου με την πολιτική. Ειδικά από τότε που εξελέγη μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Είχε μαζέψει αρκετά λεφτά από το επάγγελμα του δικηγόρου, και είχε εξαρχής και κάποια περιουσία. Δεν είχε οικονομικά προβλήματα.

«Μην κάνουμε απρεπή σχόλια για τους επισκέπτες μας, Μέδμορ,» είπε στον αδελφό του.

Εκείνος γέλασε. «Ποιος μας ακούει; Μόνοι μας είμαστε!»

«Σ'αυτή τη συνοικία, ποτέ δεν ξέρεις ποιος ακούει, αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ, και βάδισε προς την πόρτα που χώριζε το δωμάτιο με το γραφείο του από το δωμάτιο με το γραφείο του γραμματέα.

«Να παραγγείλω τίποτα για φαγητό,» ρώτησε ο Μέδμορ πίσω του, «ή θα πας να φας στο σπίτι σου;» Πλησίαζε μεσημέρι.

«Θα δ-» Ο Όρπεκαλ σταμάτησε καθώς ο τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνιζε από το γραφείο του. «Περίμενε,» είπε στον αδελφό του και βάδισε προς τα εκεί, γρήγορα.

Δεν χτυπούσε ο δίαυλος του γραφείου· χτυπούσε ο τηλεπικοινωνιακός πομπός. Πρέπει να ήταν κάτι το πιο προσωπικό.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι τον έπιασε από το ξύλινο έπιπλο και κοίταξε τη μικρή οθόνη. Η κλήση ήταν κρυφή. Τον άνοιξε φέρνοντάς τον στ'αφτί του.

«Μάλιστα;»

«Ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι, σωστά;»

«Σε ποιον μιλάω;»

«Δεν αναγνωρίζετε τη φωνή μου, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι; Έχουμε ξανα-συναντηθεί.»

Ο Όρπεκαλ τον αναγνώριζε. «Κάποιος λακές του Πολιτάρχη, αν δεν κάνω λάθος;»

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος γέλασε ψυχρά. «Λάθος, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος είμαι.»

«Φυσικά!» είπε επιτηδευμένα ο Όρπεκαλ, μειδιώντας κάτω απ'το μουστάκι του. «Σας μπέρδεψα με κάποιον άλλο, όπως καταλαβαίνετε...» Δεν υπήρχε παρά ειρωνεία στη φωνή του: το ήξερε, και δεν τον ενδιέφερε. Εσκεμμένο ήταν.

«Θα ήθελα να συζητήσουμε. Σε ένα μέρος όπου δεν θα ήταν πιθανό να μας δουν μαζί.»

«Σχεδιάζετε τη δολοφονία μου;»

«Αν σχεδίαζα τη δολοφονία σας θα ήσασταν ήδη νεκρός, κύριε.»

«Δε μ'αρέσουν οι απειλές, κύριε Πανιστόριε.»

«Ωραία, διότι δεν σας απειλώ. Θέλω να μιλήσουμε για ένα θέμα που σας ενδιαφέρει.»

«Τι θέμα μπορεί να είναι αυτό; Τι μπορεί να έχουμε να πούμε οι δυο μας;»

«Το θέμα αφορά την ασφάλεια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Θα θέλατε να γίνετε λίγο πιο συγκεκριμένος;»

«Αφορά, επίσης, μισθοφόρους που θα μπορούσατε να προσλάβετε ίσως.»

«Που θα μπορούσα να προσλάβω ίσως;» Τι εννοούσε ο λακές του Πολιτάρχη; Τι φρασεολογία ήταν αυτή;

«Θα μάθετε περισσότερα στη συνάντησή μας σε καμια ώρα.» Και είπε ένα μέρος. «Συμφωνείτε;»

Ο Όρπεκαλ το σκέφτηκε. Γιατί όχι; αποφάσισε. Ο Αρχικατάσκοπος τού είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Και, όντως, δεν μπορεί να τον καλούσε έτσι αν ήθελε να τον δολοφονήσει. «Συμφωνώ, κύριε Πανιστόριε. Θα τα πούμε από κοντά.»

«Χαίρομαι.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, προτού φύγει από το γραφείο του, ενημέρωσε τον αδελφό του για το πού θα πήγαινε και ποιον θα συναντούσε, αλλά δεν του ζήτησε να έρθει μαζί του. Μίλησε, επίσης, τηλεπικοινωνιακά, με τη Ρία-Λάντι, την ξαδέλφη του, που ήταν πληροφοριοδότρια και κατάσκοπός του. Της είπε για τη συνάντηση με τον λακέ του Πολιτάρχη και της ζήτησε να παρακολουθεί από κάποια απόσταση ασφαλείας.

«Δε νομίζω να κινδυνέψω, όμως θα ήθελα να είσαι εκεί για καλό και για κακό. Εσύ, επιπλέον, μπορεί να προσέξεις κάτι στον γύρω χώρο που εμένα πιθανώς να μου διαφύγει.»

«Φυσικά, Όρπεκαλ. Θα έρθω.» Άκουγε κάποιον ενθουσιασμό στη φωνή της. Ήταν στην ηλικία του – σαράντα-τόσο χρονών γυναίκα – κι ακόμα είχε όρεξη να χώνει τη μύτη της παντού και να ανακατεύεται με όλα. Τα πάντα έμοιαζε να την ενδιαφέρουν σε τούτη τη συνοικία. Ο Όρπεκαλ δεν την είχε τυχαία για κατάσκοπό του.

«Κάποιος έρχεται πίσω του, Αλέξανδρε,» είπε ο Ριχάρδος μέσα από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό. «Ένα λιγνό τετράκυκλο όχημα. Διατηρώντας απόσταση.»

«Εντάξει» δεν πειράζει. Αλλά έχει το νου σου σ' αυτό το όχημα για παν ενδεχόμενο.»

«Έγινε, Μάστορα της Σκιάς,» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος έκρυψε τον πομπό μέσα στην καπαρντίνα του, αναποδογυρίζοντας τα μάτια – μια από τις λίγες φορές που η όψη του έχανε τη μόνιμη ουδετερότητά της. *Μάστορα της Σκιάς...* Ο Ριχάρδος τού το είχε κολλήσει εδώ και τρία χρόνια, και δεν έλεγε να του το ξεκολλήσει. Είχε καταντήσει ενοχλητικό το παρωνύμιο. Είχαν αρχίσει να το χρησιμοποιούν κι άλλοι κατάσκοποι του Αλέξανδρου. Κάποια στιγμή σχεδίαζε να τους κάνει μια πολύ άσχημη πλάκα, για να τους εκδικηθεί.

Επί του παρόντος, όμως, είχε άλλες δουλειές. Συνεχώς είχε άλλες, σημαντικότερες δουλειές.

Καθόταν τώρα σε μια καφετέρια-μπαρ πίσω από την Πλατεία Γρόνθου, στη Μονότροπη, και περίμενε τον Όρπεκαλ-Λάντι. Ήταν ντυμένος με σκούρα-μπλε καπαρντίνα πάνω από το κοστούμι του και φορούσε πλατύγυρο καπέλο. Στο αριστερό του αφτί ήταν πιασμένη μια μικροσκοπική συσκευή ακουστικής ενίσχυσης που όταν πιέζοντάς την την ενεργοποιούσε μπορούσε ν'ακούσει τι λεγόταν σ'όλη την καφετέρια – ακόμα και ψιθύρους. Τώρα ήταν απενεργοποιημένη.

Ο Αλέξανδρος υποψιαζόταν ποιος ακολουθούσε τον Όρπεκαλ-Λάντι. *Αυτή η βλαμμένη η ξαδέλφη του, μάλλον, η Ρία.* Έκανε πολλές τέτοιες δουλειές για τον Όρπεκαλ. Οι κατάσκοποι του Αλέξανδρου την είχαν στους υπόψη. Ο Αλέξανδρος κάποτε είχε κανονίσει έτσι μια κατάσταση ώστε να την κλειδώσει μέσα σ'ένα διαμέρισμα, αλλά η Ρία είχε καταφέρει να βγει από το μπαλκόνι, σαν αγριόγατα.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν άργησε να έρθει στην καφετέρια-μπαρ. Ήταν ντυμένος με μια κάπα, και είχε την κουκούλα σηκωμένη. Πράγμα που δεν φαινόταν και τόσο περίεργο, καθώς σήμερα ήταν η πρώτη μέρα του χειμώνα, κι εδώ και κάμποσες ημέρες έκανε αρκετό κρύο.

Ο Αλέξανδρος ύψωσε ελαφρώς το ποτήρι με τον καφέ του. Ο Όρπεκαλ τον είδε και πλησίασε. Κάθισε στο τραπέζι του.

«Με αναγνώρισες,» παρατήρησε.

«Ποιος άλλος θα έμπαινε ντυμένος έτσι;»

Ο Όρπεκαλ συνοφρυώθηκε μέσα από τη σκιά της κουκούλας του. «Τι θέλεις; Ελπίζω να αξίζει τον χρόνο μου.»

«Κι εγώ το ίδιο ελπίζω. Για τον δικό μου χρόνο.»

Μια σερβιτόρα πλησίασε, ντυμένη με τρόπο που δεν θα φανταζόσουν ποτέ ότι μπορεί να ήταν χειμώνας τώρα στη Ρελκάμνια αν ήσουν

κλεισμένος για μήνες σε κάποιο ζεστό υπόγειο χωρίς καμία επαφή με τον κόσμο. «Θα πάρετε κάτι, κύριε;»

«Μια Αφρισμένη,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι χωρίς να την κοιτάξει· μόνο τα μακριά κοκκινόδερμα πόδια της έβλεπε, τα οποία ομολογουμένως δεν ήταν καθόλου άσχημο θέαμα, όφειλε να παραδεχτεί σιωπηλά. Το πρόσωπό του το κρατούσε στη σκιά, γιατί ήξερε ότι ήταν πολύ γνωστό στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Αν η σερβιτόρα το αντίκριζε ευθέως, ο Όρπεκαλ δεν αμφέβαλλε ότι θα τον αναγνώριζε.

«Μάλιστα,» είπε η κοπέλα, κι έφυγε. Ύστερα από λίγο επέστρεψε από τον πάγκο του μπαρ αφήνοντας μια κούπα με Αφρισμένη Κυρά μπροστά στον Όρπεκαλ-Λάντι. «Στην υγεία σας.»

Εκείνος δεν την κοίταζε καθώς η σερβιτόρα απομακρυνόταν. «Λοιπόν;» ρώτησε τον Πανιστόριο πίνοντας μια μικρή γουλιά από το διαφανές, τσουχτερό ποτό του.

Ο Αλέξανδρος ενεργοποίησε προς στιγμή τη συσκευή ακουστικής ενίσχυσης στο αριστερό του αφτί, για ν'ακούσει τι μπορεί να έλεγε η σερβιτόρα στον άντρα του μπαρ, αλλά η κουβέντα τους δεν έμοιαζε νάχει καμία σχέση με εκείνον και τον Όρπεκαλ-Λάντι. Απενεργοποιώντας ξανά τη συσκευή, είπε: «Θέλω να μιλήσουμε για μισθοφόρους.»

«Μισθοφόρους...» Ο Όρπεκαλ έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

«Θα προσλαμβάνατε περισσότερους αν είχατε τα χρήματα;»

«Γιατί ρωτάτε;»

«Μ'ενδιαφέρει η προστασία της Β' Κατωρίγιας.»

«Ο Σημαδεμένος σάς έστειλε εδώ, αναμφίβολα...»

«Ας αφήσουμε τον πληθυντικό,» πρότεινε ο Αλέξανδρος. «Και, όχι, δεν με έστειλε εδώ ο Πολιτάρχης. Ήρθα με δική μου πρωτοβουλία. Γιατί πολύ φοβάμαι ότι οι κουρσάροι θα συνεχίσουν να μας προκαλούν μεγάλες καταστροφές αν δεν αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά.»

«Δεν μπορώ να προσλάβω άλλους μισθοφόρους,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, καπνίζοντας. «Δεν έχω τόσα λεφτά να διαθέσω.»

«Το γνωρίζω. Αν είχες, όμως;»

«Με συγχωρείς; Τι πάει να πει αυτό;»

«Αν κάποιος σε χρηματοδοτούσε για να προσλάβεις κι άλλους μισθοφόρους, θα το έκανες;»

«Υποθέτω ότι η ερώτησή σου δεν είναι θεωρητική...»

«Δεν είναι καθόλου θεωρητική, αν και δεν είμαι εκατό τοις εκατό βέβαιος ότι θα λάβεις τη χρηματοδότηση. Θα προσπαθήσω, όμως.»

«Γιατί να το κάνεις αυτό; Γιατί να βοηθήσεις τον χειρότερο αντίπαλο του Πολιτάρχη σου; Και από ποιον μπορεί να λάβω χρηματοδότηση;»

«Ο Σημαδεμένος δεν είναι 'Πολιτάρχης μου', 'Όρπεκαλ-»

«Τον υπηρετείς καλά, πάντως.»

«Υπηρετώ τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Πολλοί που σε ξέρουν θα διαφωνούσαν.»

«Δεν είμαι προδότης, 'Όρπεκαλ! Αφού ο Σημαδεμένος είναι Πολιτάρχης, τον εξυπηρετώ.»

«Δε θα σε πείραζε, δηλαδή, να εξυπηρετήσεις και... κάποιον άλλο;» ρώτησε ο 'Όρπεκαλ-Λάντι, ατενίζοντάς τον υπολογιστικά ενώ φυσούσε καπνό, δημιουργώντας ομίχλη ανάμεσά τους.

«Αυτή τη στιγμή, το μόνο που με ενδιαφέρει είναι η ασφάλεια της συνοικίας μας.»

Πολύ διπλωματική απάντηση, παρατήρησε ο 'Όρπεκαλ. *Κι εγώ το ίδιο θα απαντούσα, στη θέση του.* «Αν λάβω χρηματοδότηση για να προσλάβω περισσότερους μισθοφόρους που θα αντιμετωπίσουν τους κουρσάρους, αυτό θα μου δώσει πολιτικό πλεονέκτημα κατά του Σημαδεμένου...»

«Το καταλαβαίνω· δεν είμαι ηλίθιος,» είπε ουδέτερα ο Αλέξανδρος.

«Γιατί να θέλεις να έχω τέτοιο πλεονέκτημα; Τι έχεις να κερδίσεις εσύ;»

«Σου είπα: με ενδιαφέρει μόνο το καλό της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας αυτή τη στιγμή. Η κατάσταση είναι πολύ επικίνδυνη, δεν το βλέπεις;» Τι πρόβλημα είχαν όλοι αυτοί οι πολιτικοί; αναρωτήθηκε ο Αλέξανδρος. Ήταν τυφλοί; Δε μπορούσαν να κοιτάζουν πιο μακριά απ'το δικό τους, προσωπικό πολιτικό όφελος; «Τα λιμάνια μας λεηλατούνται κάθε μερικές νύχτες! Και ο Πολιτάρχης δεν είναι πρόθυμος να τροποποιήσει τους όρους του συμβολαίου εργασίας των μισθοφόρων, γιατί λέει πως φοβάται δολιοφθορείς σταλμένους από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή-»

«Το πρόβλημά μας τώρα δεν είναι οι δολιοφθορείς του Αλυσοδεμένου Ποιητή!» γέλασε κοφτά ο 'Όρπεκαλ-Λάντι. «Είναι οι κουρσάροι του. Αν όντως είναι δικοί του.»

«Ακριβώς το ίδιο πιστεύω κι εγώ. Και είσαι ο μόνος που μπορώ να σκεφτώ ο οποίος θα μπορούσε να βοηθήσει. Έχεις ήδη ξεκινήσει να κάνεις κάτι. Σου προτείνω απλώς να κάνεις κάτι *περισσότερο*.»

«Ποιος θα με χρηματοδοτήσει;» *Παγίδα, ίσως;* αναρωτιόταν ο Όρπεκαλ. Προσπαθούσε ο Αλέξανδρος να τον βάλει να δεχτεί λεφτά από κάποια παράνομη πηγή, πιθανώς, ώστε αργότερα να τον εκθέσει και να διαλύσει τη φήμη του; Δεν αποκλειόταν καθόλου. Έτσι, ο Αρχικατάσκοπος και θα είχε καταφέρει να προστατέψει τα λιμάνια της συνοικίας και θα είχε υπηρετήσει καλά τον Πολιτάρχη του...

Ο Αλέξανδρος δίστασε να δώσει απάντηση.

Και ο Όρπεκαλ αμέσως το πρόσεξε, φυσικά. *Ααα, διστάζει!* σκέφτηκε. *Κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ – το ήξερα!*

«Κοίτα,» του είπε τελικά ο Αλέξανδρος· «όπως σου εξήγησα, δεν είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρος ότι θα λάβεις χρηματοδότηση από τα συγκεκριμένα άτομα. Επομένως, δεν μπορώ ακόμα να αποκαλύψω την ταυτότητά τους. Και υπάρχει σοβαρός λόγος γ' αυτό. Θέλω, όμως, να ξέρω πως, αν δεχτούν να σε χρηματοδοτήσουν, θα είσαι πρόθυμος να προσλάβεις κι άλλους μισθοφόρους για τη φύλαξη των λιμανιών.»

«Μπορεί και να είμαι πρόθυμος,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «αν μάθω ποιοι είναι οι χρηματοδότες. Δε θα δεχτώ λεφτά από τον οποιονδήποτε, Αλέξανδρε. Γνωρίζω πολύ καλά αυτού του είδους τα παιχνίδια. Μην ξεχνάς ότι είμαι δικηγόρος.»

Με υποπτεύεται. Αναμενόμενα, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. «Δεν είναι παγίδα,» τον διαβεβαίωσε, βέβαιος ότι ο συνομιλητής του δεν πρόκειται να τον πείσει. «Τα άτομα που θα σε χρηματοδοτήσουν έχουν καλό λόγο που θα το κάνουν. Και δεν είναι παράνομοι. Ούτε καμία σκιά της οργάνωσης.»

«Μου έχεις κινήσει την περιέργεια, ομολογουμένως. Αν πάντως δεν τους γνωρίσω προσωπικά, δεν θα δεχτώ δεκάδιο από αυτούς.»

Ο Αλέξανδρος την περίμενε τέτοια απάντηση. «Σύμφωνοι,» είπε. «Αν συναινέσουν να σε χρηματοδοτήσουν, θα φροντίσω να γνωριστείτε. Αλλά όχι πιο πριν.»

Ο Όρπεκαλ αναρωτιόταν ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Κάποιοι δυσαρεστημένοι με τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο; Ο Πανιστόριος

ήξερε πολλούς και διάφορους. Παρακολουθούσε τους πάντες μες στη συνοικία.

Η Κλερ και ο Γουόλτερ Σιμονέντω (που αυτά δεν ήταν τα πραγματικά τους ονόματα) είχαν έναν επισκέπτη σήμερα στο κρεμαστό διαμέρισμά τους στην Τετράφωτη. Έναν απρόσμενο επισκέπτη. Όχι πως δεν τον γνώριζαν, όχι πως δεν τους είχε βοηθήσει· αλλά δεν τον περίμεναν, έτσι απροειδοποίητα, στο σπίτι τους.

«Σε τι οφείλουμε αυτή την επίσκεψη;» ρώτησε η Κλερ, έχοντας διακόψει το γεύμα που έπαιρνε μαζί με τον σύζυγο και τα παιδιά της. Είχαν αργήσει να καθίσουν για φαγητό· πλησίαζε απόγευμα πλέον.

«Πρέπει να μιλήσουμε, κυρία Καρντέρω,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, «για ένα αρκετά σημαντικό ζήτημα.»

Είχε χρησιμοποιήσει το αληθινό της επώνυμο, παρατήρησε η Φενίλδα Καρντέρω, η εξόριστη Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Πρέπει να ήταν βέβαιος ότι κανείς δεν τους κρυφάκουγε εδώ.

Τον κοίταξε καχύποπτα. «Θα χρειαστεί να φύγουμε;» Ο Πανιστόριος είχε ήδη προειδοποιήσει εκείνη και τους άλλους πλουτοκράτες ότι πιθανώς να μη μπορούσαν να τους κρατήσουν μόνιμα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Και η Φενίλδα φοβόταν, μάλιστα, μην τους πουλήσουν στον Αλυσοδομένο Ποιητή για κάποιο πολιτικό όφελος. Το φοβόταν αυτό παρότι η Κορίνα τούς είχε οδηγήσει εδώ, και παρότι η Κορίνα γνώριζε και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο.

«Να φύγετε;» είπε ο Αρχικατάσκοπος χωρίς η όψη του να χάσει την ουδετερότητά της. «Φυσικά και όχι. Σας θέλουμε εδώ. Μπορούμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο, κυρία Καρντέρω. Ή να σε λέω Φενίλδα;»

Γιατί θέλει οικειότητες; «Γιατί όχι;» του αποκρίθηκε. «Ας μιλήσουμε,» είπε, και τον οδήγησε στο γραφείο της. Του ζήτησε να περιμένει μια στιγμή και επέστρεψε στην τραπεζαρία. Ψιθύρισε στ'αφτί του Φρανκ ποιος ήταν που είχε έρθει κι εκείνος ένευσε.

«Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε.

«Τίποτα το κακό, νομίζω. Συνεχίστε να τρώτε. Θα έρθω μετά.»

«Ποιος είναι, μαμά;» ρώτησε η Χριστίνα.

«Ένας φίλος,» αποκρίθηκε η Φενίλδα, κι έφυγε επιστρέφοντας στο γραφείο. Κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Ο Αλέξανδρος καθόταν ήρεμα στην καρέκλα του, με τα πόδια τεντωμένα μπροστά του, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Τα δάχτυλα των χεριών του ήταν πλεγμένα επάνω στο γκρίζο σακάκι του.

Η Φενίλδα τού πρόσφερε τσιγάρο από την ταμπακιέρα της.

«Όχι, ευχαριστώ.»

Εκείνη άναψε ένα, καθίζοντας πίσω από το γραφείο.

Ο Αλέξανδρος τη ρώτησε αν οι εξόριστοι της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας θα ήταν πρόθυμοι να βοηθήσουν ενεργά εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

«Ενεργά; Πώς, δηλαδή;»

«Χρηματοδοτώντας.»

«Ποιον; Και γιατί;»

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος τής εξήγησε πώς είχε η κατάσταση με τους μισθοφόρους και με το συμβόλαιο εργασίας. Της είπε για τον Όρπεκαλ-Λάντι: ότι, με περισσότερα χρήματα στη διάθεσή του, θα προσλάμβανε κι άλλους πολεμιστές. «Τα δικά σας ονόματα δεν πρόκειται ν'ακουστούν,» τη διαβεβαίωσε. «Όλα θα γίνουν κρυφά. Μόνο ο Όρπεκαλ θα μάθει ποιοι είστε – το ζήτησε συγκεκριμένα – αλλιώς δεν θα δεχτεί τη χρηματοδότηση.»

«Είναι συνετός...»

«Ίσως. Τέλος πάντων. Εσείς θα παραμείνετε στις σκιές. Τίποτα δεν θ'αλλάξει. Εκτός από το ότι θα μας βοηθήσετε να χτυπήσουμε τον εχθρό σας, τον Ανθοτέχνη.»

«Είναι βέβαιο ότι οι κουρσάροι δουλεύουν γι'αυτόν;»

«Γι'αυτόν δουλεύουν.»

«Το έχεις διαπιστώσει;»

«Ναι,» είπε ο Αλέξανδρος, και η Φενίλδα τον πίστεψε. Φαινόταν πολύ ικανός στη δουλειά του, άλλωστε.

Αλλά ο Αλέξανδρος Πανιστόριος έλεγε ψέματα, βέβαια. Δεν το είχε διαπιστώσει. Απλώς το υποπτευόταν. Κανένας από τους κατασκόπους του δεν είχε ακόμα καταφέρει να μάθει αν οι πειρατές δούλευαν για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή· και κάποιοι απ'αυτούς είχαν εξαφανιστεί προσπαθώντας...

Ο Αλέξανδρος, όμως, θεωρούσε το ψέμα του μικρής σημασίας. Ήταν ένα από εκείνα τα αναγκαία ψέματα που απαιτούνται για να βάζεις σε κίνηση διάφορους τροχούς μέσα στην κοινωνία.

«Τι λες, λοιπόν, Φενίλδα; Θα χρηματοδοτήσετε τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι;»

Δε φαίνεται άσχημη ιδέα, σκέφτηκε η εξόριστη Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, που μισούσε τον καταραμένο Κάδμο Ανθοτέχνη και ήθελε απεγνωσμένα ν' αρχίσει να δρα εναντίον του – με *κάποιον* τρόπο! Ωστόσο, είπε στον Πανιστόριο: «Πρέπει να το συζητήσω και με τους άλλους. Και ελπίζω να μη διαφωνήσουν.»

«Μην αργήσεις. Όπως καταλαβαίνεις, βιαζόμαστε.»

«Σήμερα το απόγευμα;»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. «Θα είμαι κι εγώ εκεί, αν δεν υπάρχει πρόβλημα. Θα ήθελες να κανονίσω προσωπικά το μέρος συνάντησης;»

«Ναι, νομίζω πως αυτό θα ήταν το καλύτερο.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε ξανά. Περίμενε μια τέτοια απάντηση. Η Φενίλδα κι οι άλλοι πλουτοκράτες φοβόνταν πολύ μη μαθευτεί πού βρίσκονταν. Και ούτε ο Αλέξανδρος το ήθελε αυτό. Θα τους έβαζε όλους σε προβλήματα – και τη Β' Κατωρίγια γενικά και εκείνον προσωπικά. Ακόμα δεν είχε πει τίποτα για την παρουσία τους στον Πολιτάρχη.

Είχε εμπιστευτεί την Κορίνα. *Κι ελπίζω τούτη τη φορά να μην έκανα λάθος, όπως τότε με τους καταραμένους Νομάδες των Δρόμων...*

/25\

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής κάνει μια απρόσμενη νυχτερινή επίσκεψη για να δει την Καρζένθα-Σολ, και κουβεντιάζει με τους νικητές στο Εμπορικό Κέντρο· όταν ξημερώνει, κάνει μια άλλη κουβέντα, και η Κορίνα μιλά για τα σχέδιά της.

Ο Κάδμος πετούσε μέσα στη νύχτα, καθισμένος στο εσωτερικό ενός μικρού αεροπλάνου. Δίπλα του καθόταν η Κορίνα, που δεν θεωρούσε και τόσο συνετό αυτό το ταξίδι. Αλλά ο Κάδμος δεν ήταν πρόθυμος να την ακούσει· είχε μάθει πως η Καρζένθα χτυπήθηκε στις τελευταίες συμπλοκές με τον στρατό της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας και ήθελε να τη δει. Οπωσδήποτε. Χωρίς καθυστέρηση.

Ο πιλότος του αεροσκάφους το οδήγησε πέρα από την Α' Ανωρίγια Συνοικία και, επί του παρόντος, πετούσαν πάνω από τη Β' Ανωρίγια. Ο Κάδμος, κοιτάζοντας κάτω, έξω από το παράθυρο πλάι του, αναρωτήθηκε προς στιγμή τι να γινόταν ο φίλος του ο Ερκάνης που τώρα εκτελούσε χρέη Αντιπολιτάρχη. Δυστυχώς, δεν είχε χρόνο να κάνει ούτε μια μικρή στάση εδώ για να τον επισκεφτεί... Και οι σκέψεις του στράφηκαν πάλι στην Καρζένθα.

Του είχαν πει, τηλεπικοινωνιακά, πως ο τραυματισμένος της δεν ήταν και τόσο άσχημος, και να μην ανησυχεί. Την είχαν ελέγξει δύο Βιοσκόποι: θα συνερχόταν σύντομα, είχαν διαβεβαιώσει κι οι δύο. Αλλά ο Κάδμος ήθελε να τη δει με τα ίδια του τα μάτια. Ήθελε να είναι κοντά της. Θα πήγαινε κοντά της ακόμα κι αν ολόκληρο το Εμπορικό Κέντρο ήταν τυλιγμένο στις φλόγες και στον θάνατο ετούτη τη νύχτα.

Το μικρό αεροπλάνο πέρασε από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία, και πετούσε πλέον πάνω από το Εμπορικό Κέντρο – μια μάζα από οικοδομήματα, οροφές, γέφυρες, πλατφόρμες. Ορισμένα από αυτά ήταν σκοτεινά, φωτισμένα μόνο από το φως των φεγγαριών· άλλα ήταν γεμάτα τεχνητά φώτα. Αφίσες και διαφημιστικές σημαίες κρέμονταν από δω κι από κει. Ολογράμματα, μεγαλύτερα και μικρότερα, ορθώνονταν ακί-

νητα ή κινούνταν πιο αργά ή πιο γρήγορα. Πελώρια φωτεινά γράμματα φεγγοβολούσαν, ενώ άλλες πινακίδες φωτίζονταν από γύρω. Το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου ήταν μια ολόκληρη συνοικία από μόνο του παρότι βρισκόταν υπό την πολιτική εξουσία της Β' Ανωρίγιας.

Το μικρό αεροπλάνο προσγειώθηκε, τελικά, σε μια πλατφόρμα γυρίζοντας τους προωθητήρες του κάθετα: ήταν από εκείνα τα μοντέλα που δεν είχαν ανάγκη από αεροδιάδρομο για να τρέξουν. Ο Κάδμος, που κοίταζε το ρολόι στον καρπό του κάθε τόσο, παρατήρησε ότι περίπου τρία τέταρτα της ώρας είχαν περάσει από τότε που απογειώθηκαν από την Αστροβόλο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Επάνω στην πλατφόρμα, σκοτεινές μορφές τούς περίμεναν. Οπλισμένες μορφές. Μαχητές από τον στρατό του Κάδμου.

(Φρουροί στέκουν οι μαχητές της λευτεριάς, μουρμούρισε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, από τυράννους και δυνάστες φυλάσσοντάς μας, γενναίοι πάντοτε κι ισχυροί, αδάμαστοι, παιδιά της μέρας και της νύχτας.)

Ο Άλβερακ και οι σωματοφύλακες του Κάδμου – όλοι τους Μικροί Γίγαντες – βγήκαν πρώτοι από το μικρό αεροσκάφος και, μετά, εκείνος τούς ακολούθησε μαζί με την Κορίνα. Ο Άλβερακ ήδη μιλούσε με έναν από τους ανθρώπους που τους περίμεναν στην πλατφόρμα. Μικρός Γίγαντας κι αυτός. Όλοι στην πλατφόρμα ήταν Μικροί Γίγαντες, παρατήρησε τώρα ο Κάδμος ρίχνοντάς τους μια ματιά, εκτός από ελάχιστους που ανήκαν σε συμμορίες. Δυο Ξεπεσμένοι Ιερείς, μια γυναίκα των Φιλικών Εχθρών, δυο άλλοι που δεν ήταν βέβαιοι από ποια ή ποιες συμμορίες ήταν.

«Οδηγήστε με στην Καρζένθα-Σολ,» πρόσταξε ο Κάδμος.

Και τον οδήγησαν, βάζοντάς τον μέσα σ'ένα θωρακισμένο τετράκυκλο όχημα μαζί με τους σωματοφύλακές του και την Κορίνα...

...η οποία συνεχώς βρισκόταν πλάι του, με την κουκούλα της κάπας της στο κεφάλι, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια ολόγυρά τους – το Εμπορικό Κέντρο τής μιλούσε, της έδειχνε τα μυστικά του, την ταλαιπωρία του ύστερα από τον σύντομο πόλεμο εδώ. *Ο Σελασφόρος Χορονίκης ηττήθηκε*, σκέφτηκε η Κορίνα. *Και, μάλιστα, άσχημα*. Την ικανοποιούσε αυτό. Τα πράγματα είχαν εξελιχτεί όπως ήθελε. Οι κτήσεις της

αυτοκρατορίας του Αλυσσοδεμένου Ποιητή σύντομα θα επεκτείνονταν, σύμφωνα με τα σχέδιά της.

Το όχημα, διασχίζοντας δρόμους του Εμπορικού Κέντρου – κάποιους ανοιχτούς στον νυχτερινό ουρανό, κάποιους σαν σκοτεινές σήραγγες, κάποιους με πελώρια τζάμια στο πλάι ή από πάνω – τους πήγε τελικά σ'ένα γκαράζ και εκεί σταμάτησε, ανάμεσα σ'άλλα οχήματα που μεγάλο μέρος τους ήταν πολεμικά.

Ο Κάδμος, η Κορίνα, και οι άλλοι βγήκαν από το θωρακισμένο τετράκυκλο και ακολούθησαν τους Μικρούς Γίγαντες μέσα σε διαδρόμους κι επάνω σε σκάλες, μπαίνοντας σύντομα σε επιπλωμένα δωμάτια – μια κατοικία. Δεν ήταν μόνοι εδώ. Είδαν τον Σολάμνη'μορ, είδαν τη Μορτένκ'μορ, και άλλους.

Η μάγισσα συνάντησε το βλέμμα της Κορίνας, και η Κορίνα ένευσε προς το μέρος της, εν είδει χαιρετισμού. *Έκανες καλή δουλειά γι'ακόμα μια φορά, Μορτένκα, σκέφτηκε. Είσαι ένα από τα πιο χρήσιμα κρυφά μου όπλα εδώ.*

«Κοιμάται τώρα, Εξοχότατε,» είπε ένας Μικρός Γίγαντας στον Κάδμο. «Από εκεί είναι,» έδειξε έναν μικρό διάδρομο, «μέσα στη δεξιά πόρτα· αλλά κοιμάται.»

«Θέλω να τη δω,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Όπως νομίζετε, Εξοχότατε.»

Ο Κάδμος έριξε μια ματιά στην Κορίνα, για να δει την αντίδρασή της. Θα ερχόταν μαζί του, ή θα έμενε πίσω;

Εκείνη είπε, σιγανά, τόσο σιγανά που ο Κάδμος υπέθεσε ότι μονάχα αυτός πρέπει να την άκουσε: «Πάμε λοιπόν.»

Βάδισαν μέσα στον μικρό διάδρομο και ο Κάδμος γύρισε το πόμολο της δεξιάς πόρτας, την έσπρωξε, και μπήκαν σ'ένα δωμάτιο όπου μονάχα η λάμπα στο κομοδίνο ήταν αναμμένη. Η Καρζένθα ήταν ξαπλωμένη σ'ένα κρεβάτι, κοιμισμένη. Το αριστερό της χέρι ήταν τυλιγμένο, από τον ώμο ως τον καρπό, με επιδέσμους· και έμπλαστρα ήταν, επίσσης, επάνω στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της.

Ο Κάδμος κάθισε δίπλα της, προσέχοντας μην την ενοχλήσει. *Πρέπει να την έχουν υπνώσει με ηρεμιστικά, σκέφτηκε. Δεν έκανε καμία κίνηση να την ξυπνήσει.*

Έριξε μια ματιά στην Κορίνα πάνω από τον ώμο του. Η Θυγατέρα της Πόλης στεκόταν ακόμα, αν και είχε κατεβάσει την κουκούλα της κάπας της. «Δεν κινδυνεύει,» διαβεβαίωσε τον Κάδμο. «Δε σου είπαν ψέματα: τα τραύματά της δεν είναι βαριά.»

Τα λόγια της γαλήνεψαν την ψυχή του. Όχι πως νόμιζε ότι του είχαν πει ψέματα μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος, αλλά και πάλι ανησυχούσε. Δεν αμφέβαλλε, όμως, ότι η Κορίνα ήξερε τι έλεγε. Η Κορίνα ήξερε τόσα πολλά που έμοιαζε παντογνώστρια. Μ'ένα βλέμμα μπορούσε να αντλήσει αφάνταστες πληροφορίες, σαν ολόκληρη η Ρελκάμνια να ήταν ένας συνεχής κώδικας γι'αυτήν. Μια μυστική γλώσσα, μόνο για τα δικά της μάτια. Ο Κάδμος, ορισμένες φορές, νόμιζε ότι τούτη η μυστηριακή γυναίκα είχε βγει από τα ποιήματά του...

Έστρεψε ξανά το βλέμμα του στην Καρζένθα. *Δε φαίνεται να έχει σπάσει τίποτα, σκέφτηκε. Με εγκαύματα μοιάζουν αυτά.*

Όταν βγήκε από το δωμάτιο (μαζί με την Κορίνα πάντα) κι επέστρεψε εκεί όπου βρίσκονταν οι άλλοι, του είπαν ότι η Καρζένθα είχε χτυπηθεί από τον τροχό που εκτοξεύτηκε από την έκρηξη ενός πολεμικού οχήματος. Τα καυτά μέταλλα είχαν προκαλέσει ζημιά στο δέρμα της, αλλά επιφανειακή.

«Δεν υπάρχει φόβος,» τον διαβεβαίωσε ο Σολάμνης'μορ. «Αύριο θα έχει συνέλθει. Απόψε την κοίμισαν με Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως, για να ξεκουραστεί χωρίς τίποτα να μπορεί να την ενοχλήσει. Καλύτερο απ'το να της έριχναν ηρεμιστικές ουσίες, είπε ο Βιοσκόπος, και συμφωνώ.

»Μας έσωσε όλους από εκείνο το όχημα,» πρόσθεσε ο Σολάμνης. «Θα είχαμε σκοτωθεί αν δεν είχε ανοίξει γρήγορα την πόρτα από πάνω μας.»

«Τι σας χτύπησε;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Στοιχειακή βόμβα πρέπει να ήταν. Οι σκέψεις μας είχαν... διαστρεβλωθεί. Δεν ξέραμε τι κάναμε. Και μετά, ενώ παλεύαμε σαν τρελοί εκεί μέσα, κάποια ρουκέτα μάλλον έπεσε πάνω μας ή δίπλα μας: το όχημα αναποδογύρισε. Συνήλθαμε από την παραφροσύνη μας, αλλά, μα τον Κρόνο, θα σκοτωνόμασταν αν η αρχηγός δεν είχε δράσει σωστά και γρήγορα.»

Οι Μικροί Γίγαντες πάντοτε είχαν πολύ καλή γνώμη για την Καρζέν-θα, και όχι χωρίς λόγο, όπως ήξερε ο Κάδμος και όπως συνεχώς έβλεπε.

«Τι έγινε με τον στρατό από την Α' Κατωρίγια Συνοικία;» θέλησε να μάθει και, καθώς καθόταν σε μια από τις πολυθρόνες του δωματίου, άρχισαν να του εξιστορούν τον σύντομο πόλεμο στο Εμπορικό Κέντρο.

Όταν τελείωσαν, ο Κάδμος ήταν βέβαιος, ακόμα και με τις δικές του περιορισμένες στρατηγικές γνώσεις, ότι ο Σελασφόρος Χορονίκης μάλλον δεν θα μπορούσε να τους ξαναπλησιάσει σύντομα.

Ο Σκυφτός Στίβεν, που είχε έρθει στο δωμάτιο μόλις άκουσε ότι ο Ποιητής ήταν εδώ, είπε: «Τώρα ίσως θα ήταν μια καλή στιγμή να επιτεθούμε εμείς στην Α' Κατωρίγια Συνοικία.» Το αριστερό του χέρι ήταν σπασμένο· βρισκόταν σε νάρθηκα. Τραυματίστηκε το μεσημέρι, είχε πληροφορήσει τον Κάδμο πριν από λίγο, όταν έστησαν ενέδρα στους πολεμιστές του Χορονίκη.

«Δεν έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε επιθέσεις, Στίβεν. Είμαστε πολύ κουρασμένοι ύστερα από τόσους πολέμους,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, νομίζοντας ότι είχε ακούσει τον Βάρνελ-Αλντ να μιλά, ή, ακόμα χειρότερα, τον Ζιλμόρο των Σκοταδιστών.

«Η Α' Κατωρίγια, όμως, μπορεί τώρα νάναι ανυπεράσπιστα,» είπε ο Στίβεν.

«Τελείως ανυπεράσπιστα;» διαφώνησε ο Άλβερακ. «Δεν το νομίζω.»

«Αποδυναμωμένη, το λιγότερο.»

«Το πρόβλημα είναι πως ούτε εμείς έχουμε και τόσες πολλές δυνάμεις. Τι θα γίνει αν η Β' Κατωρίγια κινηθεί εναντίον μας; Πώς θα υπερασπίσουμε την Α' Ανωρίγια Συνοικία;»

Ο Σκυφτός Στίβεν δεν είχε απάντηση να δώσει σ' αυτό, έτσι προτίμησε να μείνει σιωπηλός.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Κάδμος. «Αυτά είναι για άλλη μέρα. Τώρα είχαμε μια σημαντική νίκη. Και οφείλω να σας συγχαρώ όλους γ' αυτό. Γ' ακόμα μια φορά υπερασπιστήκατε την Ελευθερία στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου. Ο Κρόνος και η Ρασιλλώ είναι στο πλευρό μας!»

Τα λόγια του φάνηκε να τους ικανοποιούν και να τους εμπνέουν.

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, σκέφτηκε η Κορίνα, υπομειδιώντας, με την όψη της κρυμμένη στη σκιά της κουκούλας που είχε σηκώσει ξανά στο

κεφάλι της, ο ήρωάς τους. Ο εμπνευσμένος ηγέτης τους. Ο προφήτης τους.

Η Καρζένθα άνοιξε τα βλέφαρά της και είδε τον Κάδμο καθισμένο δίπλα της. Σίγουρα ονειρευόταν... Έκλεισε πάλι τα μάτια και, μετά, τα άνοιξε για δεύτερη φορά. Ο Κάδμος εξακολουθούσε να είναι εκεί.

«Καλημέρα,» της είπε. «Πώς αισθάνεσαι;»

«Είσαι εδώ;... Πού είμαι; Με πήγαν στην Α' Ανωρίγια;»

«Όχι· εγώ ήρθα στο Εμπορικό Κέντρο-»

«Τι;» Η Καρζένθα έκανε να σηκωθεί, να πάρει καθιστή θέση επάνω στο κρεβάτι, και μόρφασε από τον πόνο που ξαφνικά αισθάνθηκε από την αριστερή της μεριά.

Ο Κάδμος τη βοήθησε να καθίσει βάζοντας τα δύο μαξιλάρια πίσω από την πλάτη της. «Ήρεμα,» της είπε. «Ήρεμα. Ο πόλεμος τελείωσε, αν δεν σ'ενημέρωσαν χτες βράδυ. Νικήσαμε. Εξαιτίας σου πάλι. Εσύ φταις για όλα.» Μειδίασε και, γέρνοντας το κεφάλι, φίλησε πεταχτά τα χείλη της. Τα αισθάνθηκε καυτά κάτω από τα δικά του. Είχε πυρετό; Έπρεπε μήπως να φωνάξει κάποιον γιατρό; Δεν της είχαν δώσει κανένα αντιπυρετικό φάρμακο;

«Ο στρατός του Χορονίκη...;» είπε, μουδιασμένα, η Καρζένθα. «Υποχώρησε;»

«Συμπαραλιασμένος. Ο στόλος του διαλύθηκε πάνω στον ποταμό. Περισσότερα σκάφη βυθίστηκαν απ'ό,τι κατάφεραν να επιστρέψουν στην Α' Κατωρίγια Συνοικία· έτσι μου είπαν.»

Η Καρζένθα έγλειψε τα χείλη της. «Ωραία.» Ξεροκατάπιε. Ο λαϊμός της ήταν τόσο ξερός! «Ωραία... Αν είχαν μείνει εδώ, στις όχθες μας, μπορεί ενισχύσεις να έρχονταν, και τότε... δεν ξέρω αν τότε θα τους διώχναμε, ή τότε μπορεί να τους διώχναμε...»

Ο Κάδμος της έδωσε την κούπα με το τσάι που βρισκόταν στο κοιμό-δινό. «Μπορείς να την κρατήσεις;»

«Ναι· τι νομίζεις ότι είμαι, παράλυτη;» Έπιασε την κούπα με το δεξί χέρι. Έτρεμε. Το αριστερό χέρι, το τραυματισμένο, βοήθησε για να σταθεροποιηθεί το τσάι. Μπορεί να το χρησιμοποιήσει, παρατήρησε ο Κάδμος, ανακουφισμένος. Η Καρζένθα έφερε την κούπα ως τα χείλη της και ήπιε: πρώτα, μια μικρή γουλιά· ύστερα, μια μεγαλύτερη.

Έδωσε το τσάι πίσω στον Κάδμο. Άγγιξε, με το δεξί χέρι, τα έμπλαστρα στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της. «Τι...; Τι μου έχουν...;»

«Δεν είναι τίποτα. Επιφανειακά τραύματα από τον πυρακτωμένο τροχό που σε χτύπησε. Σε έλεγξαν δύο Βιοσκόποι: δεν έχεις ούτε σπασμένα κόκαλα ούτε εγκεφαλικές βλάβες. Μόνο δέρμα έχει καεί και μερικά αγγεία έχουν σπάσει.»

«Δώσε μου έναν καθρέφτη.»

Ο Κάδμος άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου και της έδωσε ένα καθρεφτάκι. Η Καρζένθα κοίταξε το πρόσωπό της που ήταν μισοκρυμμένο από τα έμπλαστρα και τους επιδέσμους. «Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος... σα να βγήκα από ταινία τρόμου!»

Ο Κάδμος μειδίασε. «Εκεί θα είχαν κάνει καλύτερη δουλειά.»

Η Καρζένθα τού επέστρεψε το καθρεφτάκι. «Δεν έπρεπε, πάντως, να είχες έρθει—»

«Μην είσαι χαζή. Το ήξερες πως θα ερχόμουν—»

«Δεν έπρεπε, όμως.» Το δεξί της χέρι έσφιξε τα δάχτυλα του δικού του. «Είναι επικίνδυνο να είσαι εδώ. Πρέπει να είσαι κάπου ασφαλής. Όλοι θέλουν νεκρό τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή, αγάπη μου.»

«Η Κορίνα είναι μαζί μου. Και η Φοίβη είναι πίσω στην Α' Ανωρίγια. Πίστεψέ με, εδώ αισθάνομαι πιο ασφαλής απ'ό,τι εκεί.»

«Τι έγινε; Έγινε τίποτα όσο έλειπα;»

«Με τη Φοίβη; Τίποτα το ιδιαίτερο. Μερικά, μόνο, από τα συνηθισμένα παιχνίδια. Η Κορίνα προσπαθεί να την παγιδέψει αλλά δεν βρίσκει την κατάλληλη ευκαιρία ακόμα—»

«Τι ανοησίες, μα τον Κρόνο! Κανονικά, πρέπει να τη σκοτώσουμε και να τελειώνουμε!»

«Ούτε αυτό νομίζω πως θα ήταν εύκολο. Τέλος πάντων. Οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών συνάντησαν, επίσης, κάποια ισχυρή αντίσταση...»

Το βλέμμα της έγινε ερωτηματικό.

Ο Κάδμος τής μίλησε για ό,τι είχε μάθει, καθώς και για τους προβληματισμούς του Βάρνελ-Αλντ. «Φοβάται πως ίσως ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας να ανακαλύψει ότι οι πειρατές είναι σύμμαχοί μας, υποκινημένοι από εμάς, και τότε δεν θα έχουμε άλλη επιλογή απ'το να εμπλακούμε σε ανοιχτό πόλεμο μαζί του.»

«Όχι από τώρα, όμως!» είπε έντονα η Καρζένθα.

«Αυτό τού είπα κι εγώ.»

«Δεν έχουμε τώρα τις δυνάμεις για να χτυπήσουμε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, ακόμα κι αν αιφνιδιάσουμε τους υπερασπιστές της ακολουθώντας τις αρχαίες, εγκαταλειμμένες σήραγγες που ξέρει η Κορίνα ότι περνάνε κάτω από τον Ριγοπόταμο. Γι' αυτό, εξάλλου, δεν υποκινήσαμε τους πειρατές; Ο σκοπός είναι να αποδυναμώσουν όσο το δυνατόν περισσότερο τη Β' Κατωρίγια, και να μας δώσουν χρόνο πριν από τη σύγκρουση μαζί της.»

«Ναι,» είπε ο Κάδμος. «Και ο Βάρνελ δεν προτείνει ακριβώς να επιτεθούμε αμέσως; απλώς ανησυχεί για το τι μπορεί να γίνει αν οι άνθρωποι του Γουίλιαμ Σημαδεμένου ανακαλύψουν την αλήθεια για τους κουρσάρους.»

«Ο Σημαδεμένος θα το υποπτεύεται ήδη ότι οι κουρσάροι είναι δικοί μας.»

«Διαφορετικά, όμως, είναι να το υποπτεύεται και διαφορετικά να το ξέρει.»

«Θα δείξει,» είπε η Καρζένθα ύστερα από μερικές στιγμές συλλογισμένης σιωπής. Και ρώτησε: «Θα επιστρέψουμε σήμερα στην Α' Ανωρίγια; Είναι η επόμενη μέρα μετά από τη νυχτερινή μάχη με τον στρατό της Α' Κατωρίγιας, έτσι; Δεν κοιμόμουν περισσότερο...»

«Όχι, δεν κοιμόσουν περισσότερο. Αλλά οι γιατροί και οι Βιοσκόποι λένε πως σήμερα καλύτερα να ξεκουραστείς. Επομένως, εδώ θα μείνουμε προς το παρόν. Και από αύριο βλέπουμε.»

Η Καρζένθα δεν διαφώνησε. Άπλωσε το δεξί της χέρι προς το τσάι στο κομοδίνο, αλλά ο Κάδμος την πρόλαβε και της έδωσε πρώτος την κούπα.

Η Καρζένθα χαμογέλασε ύστερα από μια γουλιά. «Θα με περιποιείσαι συνέχεια ώσπου να φύγουμε;»

«Μην αρχίζεις να το συνηθίζεις πολύ,» της είπε ο Κάδμος πειραχτικά.

Η Καρζένθα γέλασε και ήπια ακόμα μια γουλιά.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε, και η Θυγατέρα της Πόλης μπήκε, ντυμένη μ' ένα μακρύ πράσινο φόρεμα και τα ξανθά μαλλιά της να πέφτουν λυτά στους ώμους της. «Καρζένθα...»

«Κορίνα.»

«Πώς είσαι;»

«Υποθέτω πως μάλλον το ξέρεις ήδη αυτό,» είπε η Καρζένθα φιλικά, πίνοντας τσάι.

Η Κορίνα ένευσε, χαμογελώντας. Κάθισε στη μοναδική καρέκλα του δωματίου, μπροστά στον καθρέφτη του τοίχου.

«Δεν έπρεπε να τον είχες αφήσει να έρθει,» της είπε η Καρζένθα δείχνοντας με τα μάτια της τον Κάδμο.

«Νομίζεις ότι μια θυγατέρα της Πόλης μπορεί να σταματήσει τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή όταν θέλει να κάνει κάτι;» αποκρίθηκε αγέλαστα η Κορίνα. «Αλλά, μην ανησυχείς, κινδυνεύει λιγότερο εδώ. Αν και, όντως, ήταν ασύνετο να βιαστεί να έρθει μες στη νύχτα.» Τον λοξοκοίταξε.

«Η Φοίβη το ξέρει τώρα ότι λείπω;» τη ρώτησε ο Κάδμος.

«Υποθέτω πως, όταν προσπαθήσει να σε πλησιάσει, θα διακρίνει πως ο στόχος της έχει εξαφανιστεί.»

«Και τι μπορεί να κάνει για να με βρει;» Ο Κάδμος θυμόταν πολύ έντονα τι είχε συμβεί στον Μάλνεμορ-Νορκλ.

Η Κορίνα πήρε συλλογισμένη έκφραση ξαφνικά. «Θα δούμε...»

«Μπορεί να επιτεθεί σε κάποιον πάλι;»

«Μπορεί. Σου είπα ότι ήταν ασύνετο να φύγεις έτσι βιαστικά, δεν σ' το είπα;»

Ο Κάδμος αναστέναξε. Δεν ήθελε κι άλλος κοντινός του άνθρωπος να σκοτωθεί εξαιτίας του. Σε ποιον μπορεί να επιτιθόταν τώρα η Φοίβη; Στον Βάρνελ-Αλντ, ίσως; Συνοφρυώθηκε, ανήσυχος. Ρώτησε την Κορίνα: «Μπορεί να επιτεθεί στον Βάρνελ-Αλντ;»

Η Κορίνα βλεφάρισε απότομα – μια ένδειξη ανησυχίας από εκείνη, ήταν βέβαιος ο Κάδμος. «Ίσως,» ψιθύρισε η θυγατέρα της Πόλης σαν τώρα να το είχε κι εκείνη σκεφτεί για πρώτη φορά. «Ή ίσως να πλησιάσει κάποιον άλλο που θεωρεί κοντινό σου άνθρωπο...» Σηκώθηκε από την καρέκλα. Βημάτισε ως το παράθυρο του δωματίου όπου το παντζούρι ήταν μισόκλειστο και πρωινό φως γλιστρούσε από τα ανοίγματά του. «Θα πάω στην Α' Ανωρίγια, Κάδμε. Σήμερα.»

«Δε μπορώ να έρθω μαζί σου.»

«Πήγαινε!» του είπε η Καρζένθα. «Μην κάθεσαι εδώ για μένα.»

«Φυσικά και θα καθίσω εδώ για σένα.»

Η Κορίνα είπε, δίχως να στραφεί να τους κοιτάξει: «Ο Κάδμος δεν χρειάζεται να έρθει, Καρζένθα. Είναι αρκετά ασφαλής εδώ, για την

ώρα. Αύριο, όμως» – και τώρα γύρισε για να τον αντικρίσει – «να είσαι στην Αστροβόλο. Θα σε περιμένω.»

«Θα είμαι κι εγώ μαζί του,» δήλωσε η Καρζένθα, και άγγιξε τα έμπλαστρα στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της σαν να είχε κατά νου να τα τραβήξει, να τα βγάλει.

Ο Κάδμος απομάκρυνε το χέρι της, επίμονα.

Η Κορίνα τούς είπε: «Όταν έρθετε, πρέπει να ξεκινήσουμε να σχεδιάζουμε πώς θα την παγιδέψουμε» – και κανείς τους δεν είχε αμφιβολία ότι μιλούσε για τη Φοίβη.

«Έχεις κάτι στο μυαλό σου;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Ναι.»

«Τι;»

«Τους Νομάδες των Δρόμων.»

/26\

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ξαφνιάζεται από τα άτομα που βρίσκει μέσα σ'ένα κατεστραμμένο οίκημα, ενώ οι μισθοφόροι περνάνε τον καιρό τους στον Βαθύρριζο, η Άνμα παρατηρεί τα σημάδια και συζητά με την Ολντράθα, η Φοριντέλα-Ράο εκτοξεύει μαχαίρια, νέα για έναν αποτυχημένο πόλεμο ακούγονται στις ειδήσεις, και ο Βόρκεραμ-Βορ αναρωτιέται πώς θα μπορούσαν να νικήσουν τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών.

Ενώ οι ειδήσεις του Κατωρίγιου Φωτός έλεγαν για μια καταστροφική ήττα του στρατού της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας χτες βράδυ – μια ήττα στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου – ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Όρπεκαλ-Λάντι κουδούνισε κι εκείνος, κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη της συσκευής, είδε πως τον καλούσε κάποιος που έκρυβε τον κώδικά του. *Ο Πανιστόριος;*

Φέρνοντας τον πομπό στο αφτί του, δέχτηκε την κλήση. «Μάλιστα;»

Ο αδελφός του, ο Μέδμορ, στράφηκε να τον κοιτάξει από δίπλα όπου καθόταν στο γραφείο του γραμματέα. Η οθόνη που παρακολουθούσαν οι δυο τους, η οποία έδειχνε τις ειδήσεις του Κατωρίγιου Φωτός, κρεμόταν στον τοίχο αντίκρυ τους.

Ο Όρπεκαλ στεκόταν όρθιος, και η φωνή που άκουσε από τον πομπό του ήταν αναμφίβολα του Αλέξανδρου Πανιστόριου. Ο Αρχικατάσκοπος τον καλημέρισε και του είπε ότι οι χρηματοδότες είχαν συμφωνήσει να του δώσουν τα λεφτά που ήθελε για να προσλάβει περισσότερους μισθοφόρους. «*Το μεσημέρι θα ήταν καλή ώρα για να συναντηθείτε;*»

«Σήμερα το μεσημέρι;»

«Ναι.»

«Εντάξει. Πού;»

Το μέρος ήταν μια λεηλατημένη και μισοκαμένη αποθήκη σ'ένα λιμάνι του Σκηνοκράτη. Είχε καταστραφεί από την προχτεσινή

επιδρομή των κουρσάρων. Ο Όρπεκαλ αναρωτιόταν αν ο Πανιστόριος είχε αποφασίσει να συναντηθούν εδώ επειδή θεωρούσε την τοποθεσία συμβολική. Αλλά μάλλον όχι. Ο Όρπεκαλ δεν τον είχε για τόσο ποιητικό νου.

Ήταν, πάντως, καλό μέρος σίγουρα για να σκοτώσεις κάποιον, ή γενικά για να του κάνεις κακό. Γι' αυτό κίόλας ο Όρπεκαλ είχε ζητήσει από τη Ρία να τον παρακολουθεί ξανά από απόσταση. Δε νόμιζε πραγματικά ότι ο Πανιστόριος σκόπευε να τον δολοφονήσει εδώ, όμως δεν έβλαπτε να είναι επιφυλακτικός. Επιπλέον, η Ρία, όπως και την προηγούμενη φορά, ίσως να παρατηρούσε πράγματα που θα διέφευγαν από τον Όρπεκαλ. Όχι πως στην άλλη συνάντησή του με τον Αρχικατάσκοπο είχε παρατηρήσει τίποτα, αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Μπορεί να μην υπήρχε τίποτα για να παρατηρήσει. Ο Όρπεκαλ τής είχε εμπιστοσύνη της Ρία-Λάντι· τη θεωρούσε ικανή σ' αυτά.

Επί του παρόντος, σταμάτησε το τετράκυκλο όχημά του σ' έναν δρόμο κοντά στην κατεστραμμένη αποθήκη, βγήκε, και, με την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι, βάδισε γρήγορα προς το μέρος συνάντησης, ενώ δυνατός αέρας σφύριζε στους δρόμους του Σκηνοκράτη, φέρνοντας υγρασία από τον Ριγοπόταμο. Μέσα στην κάπα του ο Όρπεκαλ-Λάντι έκρυβε ένα πιστόλι τελευταίας τεχνολογίας, και τριπλής λειτουργίας: πυροβόλο, ενεργοβόλο, ηχητικό. Ούτε αυτό νόμιζε ότι πραγματικά θα του χρειαζόταν, όμως και πάλι όφειλε να το έχει μαζί του για παν ενδεχόμενο. *Ο Σημαδεμένος θα χαιρόταν πολύ αν έβγαينا από τη μέση. Ειδικά τώρα.*

Τα μάτια του κοίταζαν ερευνητικά τη μισοκατεστραμμένη αποθήκη καθώς πλησίαζε. Δε μπορούσε να διακρίνει καμία ύπουλη κίνηση. Κανέναν που να τον περιμένει κρυμμένος στις σκιές. Ούτε στις τριγυρινές ταράτσες ή παράθυρα έβλεπε τίποτα ύποπτο να προεξέχει – όπως, ας πούμε, την κάννη ενός τουφεκιού.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ζύγωσε την είσοδο της αποθήκης, που ήταν διαλυμένη. Τα φύλλα της πόρτας βρισκόταν πεσμένα – το ένα προς τα μέσα, το άλλο προς τα έξω. Διάβηκε το κατώφλι με προσοχή, πατώντας σε χώματα και θραύσματα που έτριζαν κάτω από τα πόδια του. Το χέρι του ήταν μέσα στην κάπα του, στη λαβή του πιστολιού του.

Το εσωτερικό της αποθήκης δεν ήταν τελείως σκοτεινό. Στο βάθος υπήρχε μια αναμμένη ενεργειακή λάμπα. Γύρω της ήταν συγκεντρω-

μένες μερικές φιγούρες. Μία απ'αυτές ήταν ήδη στραμμένη προς τον Όρπεκαλ, και το πρόσωπό της φαινόταν αρκετά καλά στον τεχνητό φωτισμό. Ο Πανιστόριος.

Ο οποίος, υψώνοντας ελαφρά το χέρι του, είπε: «Έλα, πλησίασε. Εδώ είμαστε όλοι.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι πήγε κοντά, ατενίζοντας με επιφύλαξη τους ανθρώπους που ήταν συναθροισμένοι. Αρχικά, νόμιζε πως δεν αναγνώριζε κανέναν. Μετά, είδε ένα γυναικείο πρόσωπο. Και τα μάτια του γούρλωσαν.

«Εσύ...!» άρθρωσε. «Τι...;»

«Με θυμάστε, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι,» παρατήρησε η Φενίλδα Καρντέρω, η εξόριστη Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας.

«Φυσικά...» κόμπιασε ο Όρπεκαλ. Κι έριξε ένα βλέμμα στον Αλέξανδρο, προτού κοιτάξει πάλι όλους τους υπόλοιπους, έναν-έναν...

Αυτούς, όμως, μάλλον δεν τους θυμάσαι, κάθαρμα, σκέφτηκε η Φενίλδα. Μάλλον δεν τους έχεις δει ποτέ πριν. Μαζί της ήταν ο σύζυγός της ο Φρανκ, ο Κάσπαρ Οχυρός, ο Λεονάρδος Ευστάθιος, ο Έλντακ-Ριθ, η Ζαμέλλα Κίρνελθω, και ο Βόντεκ-Κέλθιλ, ο αριστοκράτης που ήταν Φρούραρχος της Β' Ανωρίγιας προτού φύγει από εκεί μαζί με τους υπόλοιπους.

Η Φενίλδα δεν συμπαθούσε καθόλου τον Όρπεκαλ-Λάντι. Ο άνθρωπος μιλούσε, από παλιά, εναντίον του Γουίλιαμ Σημαδεμένου επειδή ήταν φιλικός προς την «πλουτοκρατία της Β' Ανωρίγιας». Και ακόμα και σήμερα έλεγε τέτοια πράγματα: έλεγε πως ο Αλυσοδομένος Ποιητής ίσως να μη στρεφόταν ποτέ κατά της Β' Κατωρίγιας αν ο Πολιτάρχης της δεν ήταν υπέρ των πλουτοκρατών της Β' Ανωρίγιας τους οποίους ο Ποιητής είχε ανατρέψει. Η Φενίλδα ήθελε ορισμένες φορές να τον σκοτώσει, τον ελεεινό διάβολο του Σκοτοδαίμονος! Ήταν ένας άθλιος πολιτικάντης, τίποτα περισσότερο! Δεν ήξερε για τι ακριβώς μιλούσε. Ανίδεος και βλάκας!

Όταν όμως ο Αλέξανδρος τής είχε μιλήσει για την επιθυμία του Όρπεκαλ-Λάντι να προσλάβει περισσότερους μισθοφόρους, η Φενίλδα είχε δει μια ευκαιρία για να χρησιμοποιήσουν τα χρήματά τους εναντίον του Κάδμου Ανθοτέχνη. Από καιρό ήθελε να κάνει κάτι για να τον χτυπήσει ξανά – κάτι που αυτή τη φορά θα τον πονούσε! Και οι άλλοι

εξόριστοι ήταν της ίδιας άποψης, όπως είχε φανεί στη χτεσινή τους συζήτηση με τον Πανιστόριο. Αν ο Όρπεκαλ-Λάντι μπορούσε να τους βοηθήσει να πάρουν εκδίκηση, ναι, θα τον χρηματοδοτούσαν. Είχαν, δίχως αμφιβολία, λεφτά για πέταμα – ειδικά όλοι μαζί. Βάζοντας μερικές χιλιάδες δεκάδια ο καθένας, μπορούσαν να προσλάβουν ολόκληρο στρατό! Ορισμένοι, μάλιστα, ευχαρίστησαν τον Αλέξανδρο Πανιστόριο που τους είχε δώσει τέτοια ευκαιρία. (Και η Φενίλδα δεν μπόρεσε παρά να τους θεωρήσει λιγάκι αστείους. Ο Πανιστόριος απλά εξυπηρετούσε τα δικά του συμφέροντα...)

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε, τώρα: «Μα τον Κρόνο! Τι... τι κάνει αυτή εδώ;» Στράφηκε στον Αλέξανδρο. «Και ποιοι είναι οι άλλοι; Μου είπες ότι δε θα μ'έφερνες σ'επαφή με παρανόμους!»

«Δεν είμαστε παράνομοι, ομιλητή της οθόνης,» του είπε ο Κάσπαρ.

Ο Όρπεκαλ τον ατένισε με στενεμένα μάτια, έτοιμος ν'απαντήσει απότομα. Αλλά ο Αλέξανδρος τον πρόλαβε: «Προσφέρουμε μια κάποια προστασία, Όρπεκαλ, στην κυρία Καρντέρω και σε άλλους ανθρώπους που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη Β' Ανωρίγια Συνοικία ύστερα από τον σφετερισμό της εξουσίας από τον Ανθοτέχνη. Δεν είναι δυνατόν να τους θεωρείς παρανόμους, όταν ο Ανθοτέχνης είναι αληθινά παράνομος.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι στράφηκε ξανά στον Αρχικατάσκοπο, προσπαθώντας να οργανώσει τις σκέψεις του. «Μπορείς όμως να με μπλέξεις έτσι!» τον κατηγόρησε. «Αν μαθευτεί ότι πήρα λεφτά από αυτούς...»

«Τίποτα δεν πρόκειται να μαθευτεί· δεν το είπαμε ήδη; Κι εσύ θα κρατήσεις το στόμα σου κλειστό σχετικά με την παρουσία της κυρίας Καρντέρω και των υπολοίπων στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, αλλιώς οι συνέπειες θα είναι πολύ άσχημες.»

Η όψη του Όρπεκαλ αγρίεψε. «Με απειλείς;»

«Πράγματι,» επιβεβαίωσε ο Αλέξανδρος, «σε απειλώ.» Και έφερε ξαφνικά τον τηλεπικοινωνιακό του πομπό κοντά στο αφτί του ενώ η συσκευή δεν είχε κουδουνίσει. «Μ'ακούς, Ριχάρδε;» είπε, και μετά: «Τι έγινε;» (...) «Ωραία, πολύ ωραία. Περιμένω. Μην αργήσετε.» (...) «Εντάξει.»

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Όρπεκαλ, ανήσυχος, εξακολουθώντας νάχει το χέρι του μέσα στην κάπα του, στη λαβή του πιστολιού του. «Τι συμβαίνει εδώ;» γρύλισε, κάνοντας ένα βήμα όπισθεν.

«Περίμενε,» του είπε ο Αλέξανδρος. «Ήρθες για να συζητήσουμε, δεν ήρθες;»

«Δε μ'αρέσουν οι απειλές!» σχεδόν φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι, έτοιμος να τραβήξει το πιστόλι του.

«Απομάκρυνε το χέρι σου απ' αυτό το όπλο, αλλιώς θα ανακαλύψεις πως δεν κάνω μόνο απειλές.»

Ο διάλογος του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε ο Όρπεκαλ νιώθοντας κρύο ιδρώτα να μουσकेύει τα ρούχα του. *Το κατάλαβε!* Ο καταραμένος Αρχικατάσκοπος θα νόμιζες ότι είχε μάτια που έβλεπαν κάτω από την κάπα του! Ο Όρπεκαλ άφησε τη λαβή του πιστολιού, αν και διστακτικά.

«Θα μιλήσουμε,» του είπε ο Αλέξανδρος. «Κι αν αποφασίσεις τελικά να *μη* δεχτείς τη χρηματοδότηση, δεν έχουμε κανένα πρόβλημα. Αλλά αν διαδώσεις ό,τι είδες εδώ σήμερα, τότε θα *έχουμε* πρόβλημα.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι έγλειψε τα χείλη του κάτω απ' το μουστάκι του, νευρικά.

Η Φενίλδα σκέφτηκε: *Δε μοιάζει και τόσο γενναίος από κοντά! Μόνο από τις οθόνες των τηλεοπτικών δεκτών!*

«Εντάξει,» είπε ο Όρπεκαλ, «ας μιλήσουμε. Όμως, αν μαθευτεί ότι αυτοί είναι εδώ, ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής-»

«Ακριβώς γι' αυτό δεν πρέπει να μαθευτεί,» τόνισε ο Αλέξανδρος. «Κι αν το διαδώσεις-»

«Δε θα το διαδώσω.»

«-θα φροντίσω όλοι να σε νομίσουν για ψεύτη προπαγανδιστή, αν όχι για τρελό. Αυτούς» - έδειξε τους πλουτοκράτες με τον αντίχειρά του, φευγαλέα - «δεν πρόκειται ποτέ να τους εντοπίσεις μες στη συνοικία. Τους έχω κάνει φαντάσματα.»

«Σου είπα: δεν θα διαδώσω τίποτα.»

«Καλώς,» ένευσε ο Αλέξανδρος. «Ας συζητήσουμε-» Τότε, όμως, το βλέμμα του πήγε πέρα από τον Όρπεκαλ, πίσω του, προς την είσοδο της αποθήκης.

Ο πολιτικός στράφηκε, επιφυλακτικά, και είδε δύο άντρες να περνάνε το κατώφλι της ρημαγμένης πόρτας, σπρώχνοντας μπροστά τους μια γυναίκα. Ο ένας τής κρατούσε το χέρι στριμμένο πίσω από την

πλάτη· ο άλλος βαστούσε πιστόλι, χωρίς να τη σημαδεύει αλλά μοιάζοντας έτοιμος να το χρησιμοποιήσει εναντίον της.

Η γυναίκα ήταν η Ρία-Λάντι!

Τα μάτια του Όρπεκαλ είχαν γουρλώσει ξανά.

«Νόμιζες,» είπε ο Αλέξανδρος, «ότι θα κρυβόταν η ξαδέλφη σου από εμένα;»

«Πες τους να την αφήσουν!»

«Φέρτε την κοντά μας,» πρόσταξε ο Αλέξανδρος, και οι δύο πράκτορες του ώθησαν τη Ρία μέχρι τον ξάδελφό της, όπου και ελευθέρωσαν το χέρι της. Εκείνη το έφερε μπροστά της, τρίβοντάς το πονεμένα. Η όψη της ήταν έκδηλα ταραγμένη· ιδρώτας γυάλιζε στο πρόσωπό της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Όρπεκαλ.

«Ναι,» είπε χαμηλόφωνα η Ρία. «Με ξάφνιασαν...»

«Λοιπόν,» τους διέκοψε ο Αλέξανδρος. «Είμαστε εδώ για να συζητήσουμε. Δέχεσαι να σε χρηματοδοτήσουν οι φίλοι μας, ή όχι, Όρπεκαλ;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ατένισε γι'ακόμα μια φορά τους πλουτοκράτες, τους εξόριστους της Β' Ανωρίγια Συνοικίας.

«Ο Κάδμος Ανθοτέχνης,» του είπε η Φενίλδα, «είναι εχθρός όλων μας. Ασχέτως τι διαφορές μπορεί να είχαμε στο παρελθόν.»

«Οι διαφορές μου δεν είναι μαζί σας.»

«Μιλούσες, όμως, εναντίον μας.»

«Μιλούσα εναντίον του Σημαδεμένου επειδή σας υποστήριζε.»

«Το ίδιο δεν είναι;» παρενέβη ο Κάσπαρ.

Η Φενίλδα τού έκανε νόημα να σωπάσει. «Είμαστε εδώ για να συνεννοηθούμε,» είπε διπλωματικά, «όχι για να διαπληκτιστούμε, Κάσπαρ. Για τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι ήμασταν, μέχρι στιγμής, πρόσωπα που έβλεπε μόνο στις φωτογραφίες εφημερίδων και περιοδικών και στις οθόνες τηλεοπτικών δεκτών. Κι εκείνος το ίδιο ήταν για εμάς.»

Ο Όρπεκαλ ένευσε. «Αυτό είναι αλήθεια,» παραδέχτηκε χωρίς να το λείει από φόβο. «Δε μ'ενδιαφέρετε εσείς συγκεκριμένα–»

«Το καταλαβαίνουμε,» είπε η Φενίλδα· «δεν χρειάζονται εξηγήσεις. Και τώρα νομίζω πως μπορούμε να συνεργαστούμε για αμοιβαίο όφελος...»

«Ποιο είναι το δικό σας όφελος ακριβώς;»

«Η εκδίκηση, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Τι άλλο; Αν τσακίσεις τους κακούργους του Αλυσοδεμένου Ποιητή με τα δικά μας λεφτά, αυτό θα

μας χαροποιήσει ιδιαίτερα. Και θα μας κάνει να βρισκόμαστε ένα βήμα πιο κοντά στον τελικό μας σκοπό.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι την κοίταξε ερωτηματικά, αν και υποπτευόταν ποιος ήταν ο τελικός τους σκοπός.

«Η ολική εξόντωση του σφετεριστή και των κακούργων που τον υπηρετούν,» εξήγησε η Φενίλδα, «και η επιστροφή μας στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, ως νικητές.»

Την επόμενη μέρα ύστερα από τη νίκη τους στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής, αφού ο Βόρκεραμ-Βορ είχε μιλήσει με τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, οι Εκλεκτοί και οι άλλοι μισθοφόροι κάθονταν στον *Βαθύρριζο*, και η Φρουρά δεν ξανάρθε για να τους ενοχλήσει. Η Φοριντέλα-Ράο και ο Μάικλ Παγοθραύστης πετούσαν όλη μέρα μαχαίρια στον στόχο πάνω στον τοίχο, και η Άνμα αναρωτιόταν αν θα συνέχιζαν τα παιχνίδια τους και στο κρεβάτι όταν η νύχτα ερχόταν. *Η Νορέλτα σίγουρα θα μπορούσε να το διακρίνει από τα πολεοσημάδια αυτό. Θα μπορούσε... Πού να ήταν η Νορέλτα-Βορ τώρα;*

Η Ολντράθα είπε στην Άνμα για τη συζήτηση του Βόρκεραμ με τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, κι εκείνη σχολίασε: «Τα πράγματα γίνονται ολοένα και πιο ενδιαφέροντα εδώ... Ο Αρχικατάσκοπος του Πολιτάρχη μπορεί, κάπως, να επηρεάσει τον εχθρό του Πολιτάρχη ώστε να προσλάβει περισσότερους μαχητές;»

«Έτσι φαίνεται, Άνμα.»

«Ο Αρχικατάσκοπος του Πολιτάρχη, τότε, δεν είναι ακριβώς 'του Πολιτάρχη', Αδελφή μου.»

«Τέτοιου είδους άνθρωποι είναι πολύ καλοί προδότες...»

«Αυτό ξαναπές το.» Η Άνμα ήπια μια γουλιά από τη μπίρα της, καθώς ήταν καθισμένες σ'ένα από τα τραπέζια του *Βαθύρριζου*. Ανασήκωσε τους ώμους. «Αρκεί νάναι με το μέρος μας, τουλάχιστον...»

Μέσα στην ημέρα, άκουσαν από τον τηλεοπτικό δέκτη ότι η Α' Κατωρίγια Συνοικία είχε επιτεθεί στο Εμπορικό Κέντρο στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου, το οποίο βρισκόταν υπό την πολιτική εξουσία της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, ακόμα και τώρα, ύστερα από την επανάσταση του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ο στρατός του Σελασφόρου Χορονί-

κη είχε κατακτήσει, χτες βράδυ, όλες τις όχθες του Εμπορικού Κέντρου και σήμερα προχωρούσε στο εσωτερικό του.

«Τα πράγματα,» παρατήρησε η Φοριντέλα-Ράο, «έχουν αρχίσει να σκουραίνουν για τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.» Και υπήρχε μια άγρια γυαλάδα στα μάτια της. Ύψωσε ακόμα ένα μαχαίρι και το εκτόξευσε καταπάνω στον στόχο στον τοίχο παραδίπλα. Η λεπίδα καρφώθηκε οριακά στην άκρη του στόχου.

Ο Μάικλ γέλασε.

«Δε μετράει αυτό!» του είπε η Φοριντέλα. «Ήμουν αποπροσανατολισμένη από την οθόνη!» Ύψωσε άλλο ένα μαχαίρι, κρατώντας το από την αιχμή της λάμψας με δύο δάχτυλα. Σημάδεψε, στενεύοντας τα μάτια.

Ο Μάικλ άγγιξε με το πρόσωπό του τα μαύρα μακριά μαλλιά της καθώς εκείνη εκτόξευε το όπλο – και αστόχησε ξανά, αν και όχι τόσο άσχημα όσο πριν.

«Κάθαρμα!» είπε η Φοριντέλα, υπομειδιώντας, σπρώχνοντάς τον με το ένα χέρι.

Ο Μάικλ, γελώντας, τη χτύπησε στα πισινά.

«Θα σε σκοτώσω!» Η Φοριντέλα τον άρπαξε από τη μπλούζα του. Φιλήθηκαν δυνατά, ενώ κάποιοι από γύρω έκαναν αστεία σχόλια, οριακά κακεντρεχή.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν καθισμένος σ'ένα τραπέζι μαζί με την Ολντράθα, την Άνμα, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, και μερικούς Εκλεκτούς. Είχε μόλις επιστρέψει από έναν έλεγχο των οχημάτων και των εξοπλισμών της μισθοφορικής ομάδας του. «Δε νομίζω νάναι τόσο εύκολο να πάρουν το Εμπορικό Κέντρο από τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή,» είπε.

Τη νύχτα, τα πράγματα ήταν ήσυχια στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – οι κουρσάροι δεν επιτέθηκαν – και όταν ξημέρωσε οι μισθοφόροι, οι δύο θυγατέρες της Πόλης, και η Φοριντέλα-Ράο έμαθαν πως ο στρατός της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας είχε υποχωρήσει κακήν-κακώς από το Εμπορικό Κέντρο, κατακερματισμένος. Η Στρατάρχης Γιολάντα Μοτκάλμω, που τον οδηγούσε, ήταν νεκρή ή, τουλάχιστον, η τύχη της αγνοείτο. Το πλοίο μέσα στο οποίο βρισκόταν είχε βυθιστεί. Για τον Πολιτάρχη Σελασφόρο Χορονίκη, η καταστροφή ήταν τεράστια.

«Είχες δίκιο, γαμώτο!» παρατήρησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ρίχνοντας μια ματιά στον Βόρκεραμ-Βορ.

«Αποκλείεται ο Ποιητής να μη φρουρούσε καλά αυτό το Εμπορικό Κέντρο,» είπε εκείνος, πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ του· «είναι πολύ σημαντικό σε τούτες τις συνοικίες.»

Πολλοί μισθοφόροι, όμως, κοίταζαν τον Βόρκεραμ-Βορ με θαυμασμό γ'ακόμα μια φορά. *Με κάθε μέρα που περνά, σκέφτηκε η Άνμα, αποκτά ολοένα και περισσότερο κύρος στα μάτια τους.* Τα σημάδια της Πόλης το βροντοφώναζαν παντού γύρω της.

«Και λοιπόν;» είπε απότομα η Φοριντέλα-Ράο. «Επειδή ο Αλυσοδεμένος Ποιητής το φρουρεί, αυτό σημαίνει ότι κανείς δεν μπορεί να του το πάρει; Ποιος είναι, τέλος πάντων, ο Κάδμος Ανθοτέχνης; Ένας κακοποιός είναι! Και συμμορίες κι άλλοι κακοποιοί τον υπηρετούν!» Η όψη της είχε αγριέψει. Είχε τσαντιστεί από τα νέα για το Εμπορικό Κέντρο. Είχε σιχαθεί πια ν'ακούει συνέχεια για νίκες του Αλυσοδεμένου Ποιητή, που την είχε διώξει από την Έκθυμη, που είχε σκοτώσει τον εραστή της, τον Μαρκ Σιρισνέθω, και είχε καταστρέψει την πατρίδα της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ στράφηκε να την αντικρίσει. «Ο Ανθοτέχνης, αναμφίβολα, *μπορεί να ηττηθεί,*» είπε. «Αλλά όχι έτσι. Αυτή η επίθεση ήταν, καταφανώς, βιαστική. Πρέπει να τους έστησαν παγίδα στο εσωτερικό του Εμπορικού Κέντρου και να τους κομμάτιασαν.»

Την υπόλοιπη ημέρα, ο Βόρκεραμ περίμενε επικοινωνία από τον Αλέξανδρο Πανιστόριο ξανά, ή από τον Όρπεκαλ-Λάντι, αλλά κανείς δεν τον κάλεσε στον πομπό του, ούτε ήρθε να τον επισκεφτεί. Ευτυχώς, ούτε η Φρουρά επιχείρησε να διώξει τους μισθοφόρους που δεν είχαν εργοδότη. Η επιρροή του Πανιστόριου κρατούσε τους φρουρούς μακριά τους ακόμα. Η Ολντράθα είχε ψιθυρίσει στον Βόρκεραμ ότι εκείνος ο λοχίας ήταν, κρυφά, άνθρωπος του Αρχικατάσκοπου· και μάλλον ο Αλέξανδρος Πανιστόριος είχε κι άλλους ανθρώπους του μέσα στη Φρουρά – ο Βόρκεραμ δεν το αμφέβαλλε: ήταν αναμενόμενο.

Τη νύχτα, οι πειρατές δεν πλησίασαν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ύστερα από την προχτεσινή λεηλασία, προφανώς δεν ήταν πρόθυμοι να έρθουν ξανά τόσο σύντομα. Οι επιδρομές τους είχαν, γενικά, αρχίσει να αραιώνουν, είχε παρατηρήσει ο Βόρκεραμ. Αλλά αποκλείεται να είχαν λάβει τέλος. Υπήρχαν ακόμα πολλά μέρη στη Β' Κατωρίγια για να λεηλατήσουν. Και δεν ακουγόταν να πηγαίνουν και στα λιμάνια της Α' Ανωρίγιας. Αυτό μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα

πράγμα, νόμιζε ο Βόρκεραμ: ήταν όντως άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Μέχρι στιγμής, δεν είχε μαθευτεί ότι η Φρουρά αιχμαλώτισε κάποιον από τους πειρατές, και ούτε οι μισθοφόροι του Βόρκεραμ είχαν αιχμαλώτισει κανένα στη συμπλοκή μαζί τους. Ο αρχηγός των Εκλεκτών αναρωτιόταν αν ένας αιχμάλωτος θα μπορούσε, υπό την απειλή βασανιστηρίων, να αποκαλύψει τίποτα χρήσιμο για τη σχέση των κουρσάρων με τον Κάδμο Ανθοτέχνη... Απορούσε που ο Αλέξανδρος Πανιστόριος δεν είχε ήδη φροντίσει για κάτι τέτοιο. Τι έκανε τόσες μέρες ως Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;

Από την άλλη, βέβαια, πολύ πιθανόν να μην ήξερε ο κάθε πειρατής για τη συμφωνία που είχε κάνει ο Ανθοτέχνης με τους αρχηγούς των Ήμερων Συνοικιών.

Και τι συμφωνία μπορεί να ήταν αυτή; αναρωτιόταν ο Βόρκεραμ. Τέτοιου είδους συμφωνίες γίνονται έχοντας το αμοιβαίο όφελος κατά νου... Το όφελος του Αλυσοδεμένου Ποιητή ήταν προφανές: οι κουρσάροι θα αποδυνάμωναν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία ενώ, συγχρόνως, θα την κρατούσαν απασχολημένη ώστε να μη μπορεί να δράσει εναντίον του. Το όφελος των πειρατών, όμως, ποιο ήταν ακριβώς; Δεν είχαν τη δυνατότητα να λεηλατήσουν χωρίς τη συγκατάθεση του Ποιητή; Φυσικά και την είχαν, γιατί και παλιότερα έκαναν επιδρομές εδώ, όπως είχε μάθει ο Βόρκεραμ, απλά όχι τόσο εκτεταμένες. Ο Ανθοτέχνης πρέπει να τους είχε υποσχεθεί πως η Α' Ανωρίγια Συνοικία δεν θα βοηθούσε τη Β' Κατωρίγια στην αντιμετώπισή τους, όπως παλιά. Πράγμα το οποίο μπορούσε να φανεί και τυχαίο, δεδομένης της πρόσφατης έχθρας των Πολιταρχών των δύο συνοικιών – του Βάρνελ-Αλντ και του Γουίλιαμ Σημαδεμένου. Ωστόσο, ο Βόρκεραμ υποπτευόταν ότι ίσως να είχε συμφωνηθεί και κάτι περισσότερο ανάμεσα στους κουρσάρους και στον Ανθοτέχνη. Προσφορά όπλων, καυσίμων, και εξοπλισμών από τον Ποιητή, ίσως; Άδεια εισόδου των πειρατικών σκαφών στα λιμάνια της Α' Ανωρίγιας, για ανεφοδιασμό και επίσκευες;

Αν όντως επισκέπτονταν την Α' Ανωρίγια για τέτοιους λόγους, θα μπορούσε κάποιος να τους παρακολουθήσει όταν υποχωρούσαν από τη Β' Κατωρίγια για να μάθει την αλήθεια. Ο Πανιστόριος δεν το είχε

σκεφτεί; Του Βόρκεραμ τού φαινόταν περίεργο. *Ίσως ο Πανιστόριος να ξέρει για τους κουρσάρους περισσότερα απ'όσα λέει.*

Τι άλλο όφελος μπορεί να είχαν οι πειρατές από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή; Τους είχε υποσχεθεί, μήπως, ότι θα τους άφηνε να επεκτείνουν τις Ήμερες Συνοικίες προς τη Β' Κατωρίγια, όταν η Β' Κατωρίγια γινόταν δική του;

Αλλά για στάσου λίγο–

Ο Βόρκεραμ, καθισμένος σ'ένα από τα τραπέζια του *Βαθύρριζου* μες στη νύχτα, ξεδίπλωσε έναν χάρτη ετούτων των περιοχών. Ανάμεσα στη Β' Κατωρίγια και στις Ήμερες Συνοικίες παρεμβάλλονταν κάποιοι δρόμοι της Φιλήκης. Γύρω στα πενήντα χιλιόμετρα δρόμοι και γειτονιές. Οι Ήμερες Συνοικίες των κουρσάρων δεν συνόρευαν άμεσα με τη Β' Κατωρίγια...

Και τώρα ο Βόρκεραμ σκέφτηκε κάτι ακόμα: *Οι πειρατές περνάνε από τις όχθες της Φιλήκης για να φτάσουν εδώ...* Είχε ακουστεί να τις λεηλατούν κιόλας; Όχι. Οι τηλεοπτικοί δέκτες δεν είχαν αναφέρει τίποτα. Ούτε ο Βόρκεραμ είχε δει κάτι γραμμένο στις εφημερίδες ή στα περιοδικά. Ούτε είχε ειπωθεί το παραμικρό από κάποιον ραδιοφωνικό σταθμό που παρακολουθούσε. Επομένως; Ήταν και η Φιλήκη στο κόλπο; Δεν το νόμιζε. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν είχε καμια επιρροή προς τα εκεί, σίγουρα. Αλλά γιατί η Φιλήκη δεν έκανε κάποια κίνηση για να εμποδίσει τους κουρσάρους; Γιατί δεν συμμαχούσε με τη Β' Κατωρίγια ώστε να τους σταματήσουν προτού φτάσουν εδώ;

Ο Βόρκεραμ μπορούσε μονάχα να φτάσει σε ένα συμπέρασμα: οι πειρατές περνούσαν βόρεια των οχθών της Φιλήκης, αρκετά χιλιόμετρα απόσταση ώστε εκείνη να μην έχει καμια δικαιοδοσία εκεί. Αυτά τα νερά του Ριγοπόταμου φαινόταν, από τον χάρτη του, να ανήκουν στην Α' Ανωρίγια, που ήταν ελεγχόμενη από τον Ανθοτέχνη.

Αλλά αναρωτιέμαι πόσο καλά τα περιφρουρούν... Θα μπορούσε, άραγε, να στηθεί μια παγίδα για τους πειρατές σ'εκείνα τα μέρη του ποταμού, εκεί όπου δεν θα περίμεναν καμια αντίσταση;

Αν ο Όρπεκαλ-Λάντι προσλάβει, τελικά, περισσότερους από εμάς, ίσως να το οργανώσουμε...

«Τι σκέφτεσαι, αρχηγέ;» τον ρώτησε ο Έκρελ, καθισμένος παραδίπλα, μην παίζοντας το βιολί του απόψε, κουρασμένος από τις προη-

γούμενες μέρες και μοιάζοντας τσαντισμένος για κάτι προσωπικό, νόμιζε ο Βόρκεραμ.

«Τακτικές μάχης,» αποκρίθηκε, και δίπλωσε ξανά τον χάρτη που κρατούσε.

/27\

Η Κορίνα επιστρέφει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, κι αφού παρατηρεί πώς είναι τα πράγματα εκεί, ταξιδεύει προς το παρελθόν, αναζητώντας απαντήσεις; και ανακαλύπτει κάτι που την τρομοκρατεί και την οδηγεί σε αρχέγονους τόπους, όπου κίνδυνοι παραμονεύουν παντού.

Ενόσω η Κορίνα πετούσε μέσα στο μικρό αεροπλάνο, κοίταζε έξω από το παράθυρο πλάι της. Κοίταζε κάτω, τους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας να απλώνονται: και το καθετί ήταν σημάδι για εκείνη. Βλέποντας από ψηλά τα οικοδομήματα και τα κενά ανάμεσά τους ήταν σαν να βλέπει κείμενο, έναν κώδικα τόσο καλά κρυμμένο ώστε να είναι πασιφανής. Η Κορίνα μάθαινε πράγματα καθώς περνούσε πάνω από το Εμπορικό Κέντρο, πάνω από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία, πάνω από την Α' Ανωρίγια Συνοικία... Τα περισσότερα απ'αυτά που της αποκάλυπταν τα πολεοσημάδια ήταν άχρηστα, βέβαια – περιττές πληροφορίες που το μυαλό της απέρριπτε, παράπλευρα σχόλια της Πόλης. Αλλά η Κορίνα τα διάβαζε όλα, όπως κάποιος που έχει μάθει να διαβάζει μια γλώσσα, όταν τη δει μπροστά του, δεν μπορεί να μην τη διαβάσει.

Το μικρό αεροπλάνο προσγειώθηκε σε μια πλατφόρμα στην Αστροβόλο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, και η Κορίνα βγήκε χωρίς συνοδία: δεν είχε πάρει κανέναν μαζί της πέρα από τον πιλότο και τον βοηθό του: όλοι οι Μικροί Γίγαντες, συμπεριλαμβανομένου του Άλβερακ, είχαν μείνει με τον Κάδμο. Εκείνος τούς χρειαζόταν περισσότερο.

Η Κορίνα, τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι, κατέβηκε τη μεταλλική σκάλα στο πλάι της εξέδρας η οποία βρισκόταν στον τεσσαρακοστό όροφο μιας πολυκατοικίας με πενήντα-δύο ορόφους. Φτάνοντας στο μπαλκόνι αμέσως κάτω από την πλατφόρμα, η Κορίνα άφησε τη σκάλα πίσω της, μπήκε σε μια πόρτα που ήταν ξεκλείδωτη, περπάτησε μέσα σ'έναν διάδρομο, πήρε τον ανελκυστήρα, και κατέβηκε στο ισόγειο της πολυκατοικίας, απ'όπου βγήκε στους δρόμους της Πόλης.

Δεν άργησε να φτάσει στο τετράκυκλο όχημά της, εκεί όπου το είχε αφήσει, σ'ένα γκαράζ δύο τετράγωνα απόσταση. Αγγίζοντας τον αισθητήρα επάνω στη μία από τις μπροστινές πόρτες του – ο οποίος αναγνώριζε το χέρι της – άνοιξαν αυτόματα κι οι δύο πόρτες σαν φτερούγες. Η Κορίνα κάθισε στη θέση του οδηγού· πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα και οι πόρτες έκλεισαν πάλι, κατεβαίνοντας. Η Κορίνα ενεργοποίησε τη μηχανή με το γύρισμα ενός διακόπτη και το πόδι της πάτησε το πετάλι, τα χέρια της γύρισαν το τιμόνι. Το όχημα βγήκε από το γκαράζ.

Η Κορίνα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της μέσα από το φόρεμά της και κάλεσε τον Βάρνελ-Αλντ στον δικό του, προσωπικό πομπό. Μετά από μερικές στιγμές αναμονής, άκουσε τη φωνή του:

«Κορίνα...»

«Καλημέρα, Βάρνελ. Όλα καλά;»

«Γιατί; Θα έπρεπε να μην είναι;»

«Απλώς ρωτάω.»

«Όλα είναι αναμενόμενα, Κορίνα. Αλλά πού βρίσκεται ο Κάδμος; Ξέρεις;»

Είχε φύγει τόσο βιαστικά που δεν είχε ειδοποιήσει ούτε τον Βάρνελ-Αλντ. «Στο Εμπορικό Κέντρο.»

«Ποιο Εμπορικό Κέντρο;» έκανε, ξαφνιασμένος, ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας.

«Αυτό δυτικά της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, φυσικά.»

«Γιατί; Επειδή νικήσαμε τον Χορονίκη;»

«Επειδή τραυματίστηκε η Καρζένθα-Σολ· δεν το άκουσες;»

«Ναι, το άκουσα. Είναι τόσο σοβαρό;»

«Ευτυχώς όχι. Αύριο μάλλον θα έρθουν κι οι δυο τους. Ο στρατός του Χορονίκη κατακερματίστηκε· δεν θα ξαναπλησιάσει σύντομα.»

«Καλό αυτό.»

«Πού είσαι τώρα; Στο Μέγαρο;» Ήταν πρωί. Λογικά, εκεί θα ήταν.

«Ναι. Έρχεσαι;»

«Μπορεί.»

Ο Βάρνελ τη χαιρέτησε και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Κορίνα έκρυψε πάλι τον πομπό μέσα στο φόρεμά της ενώ οδηγούσε σταθερά μέσα στους δρόμους. Πού είσαι, Φοίβη, άθλια Αδελφή μου; αναρωτήθηκε.

Τα πολεοσημάδια δεν αποκάλυπταν τίποτα το σημαντικό. Σαχλαμάρες· λεπτομέρειες· σχόλια· φημολογίες της Πόλης. Το να διαβάζεις την Πόλη ήταν σαν να διαβάζεις ένα πελώριο μυαλό – ένα μυαλό που απλωνόταν ολόγυρά σου – και οι σκέψεις ενός μυαλού δεν είναι πάντοτε καλά οργανωμένες, ούτε πάντοτε σημαντικές. Η Κορίνα νόμιζε ορισμένες φορές ότι η Πόλη χρειαζόταν μαθήματα ελέγχου της σκέψης. Σαν αυτά που έκαναν οι μάγοι του τάγματος των Διαλογιστών, ίσως. Κάπου-κάπου, η Πόλη έμοιαζε να σκέφτεται τρομερές ανοησίες.

Η Κορίνα οδήγησε το τετράκυκλο όχημά της προς το Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας και, φτάνοντας εκεί, παρατήρησε με μεγάλη προσοχή τα πολεοσημάδια. Τα παρατήρησε έχοντας κατά νου τον τρόπο που σκεφτόταν η Φοίβη. Απορρίπτοντας τα σημάδια που η Νύφη του Χάροντα θα αγνοούσε· δεχόμενη αυτά που θα την ενδιέφεραν. Η Κορίνα φίλτραρε τις πληροφορίες με το μυαλό της. *Πού είσαι, Αδελφή μου;* σκέφτηκε, ενώ αισθανόταν πάλι εκείνη την παγωνιά να την κυριεύει – την παγωνιά της νόησης της Νύφης του Χάροντα. *Είσαι εδώ;*

Η Κορίνα δεν νόμιζε ότι η Φοίβη θα πλησίαζε τώρα το Πολιταρχικό Μέγαρο.

Σταμάτησε το όχημά της σε μια γωνία και, χρησιμοποιώντας πάλι τον πομπό της, κάλεσε τη Τζέσικα.

«Ναι;» ακούστηκε η φωνή της Αδελφής της, ύστερα από λίγο, αγουροξυπνημένη.

«Καλημέρα, Τζέσικα.»

«Εσύ πάλι;»

«Κι εγώ χαίρομαι που σε ακούω, Αδελφή μου. Δε μου λες: είδες καθόλου τη Φοίβη;»

«Ευτυχώς όχι. Γιατί ρωτάς;»

«Απλώς είμαι περιέργη. Θα τα ξαναπούμε.» Η Κορίνα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, και σκέφτηκε: *Μάλιστα... Όλα φαίνονται ήσυχα εδώ. Δε λείψαμε και πολύ, εξάλλου. Ίσως η Φοίβη να μην έχει καταλάβει ακόμα ότι ο Κάδμος έχει φύγει.*

Ωραία...

Και τώρα; Στα άκρα των σκέψεών της τρεμόπαιζε η επιθυμία να ακολουθήσει τα σημάδια του αρχαίου φυλαχτού, να μπει στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια.

Αλλά φοβόταν.

Φοβόταν ότι θα συναντούσε πάλι εκείνη την αλλόκοτη οντότητα. Εκείνη την αντιοπτασία.

Σήκωσε τη φούστα του φορέματός της ως τους μηρούς, και πάνω από το δεξί γόνατο είδε το σημείο όπου την είχε αγγίξει η αντιοπτασία, αντικαθιστώντας το δέρμα της με αυτή την παράξενη ρέουσα ενέργεια. *Είναι ενέργεια-της-Ρελκάμνια Κορίνα – είναι ενδοενέργεια*, της είχε πει, στη συριστική, χαμηλότονη γλώσσα του, ο Χέρκεγμοξ, ο πολεοπλάστης που ακολουθούσε τον Θόρινταλ. Ενέργεια από το πλέγμα της Ατέρμονης Πολιτείας. Αυτή η δαιμονική οπτασία είχε αντικαταστήσει το δέρμα της Κορίνας με ενέργεια του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια... Και τι σήμαινε αυτό;

Πέντε νύχτες είχαν περάσει από τότε που η αντιοπτασία της είχε επιτεθεί, κι ακόμα τίποτα δεν είχε αλλάξει επάνω στο πόδι της Κορίνας. *Ίσως ποτέ να μην αλλάξει, αν δεν κάνω κάτι εγώ για να το αλλάξω.* Έκρυψε το γόνατό της με το φουστάνι της ξανά.

Ποιος θα μπορούσε να τη βοηθήσει;... Ένας άνθρωπος ήρθε στο μυαλό της. Ναι, αυτός *ίσως* μπορούσε να κάνει κάτι. Αλλά η Κορίνα δεν τον γνώριζε προσωπικά, και ήξερε ότι τον γνώριζε η Μιράντα. Πράγμα που δεν της άρεσε και τόσο. *Όλα αυτά τα χρόνια, έπρεπε να είχα φροντίσει να έχω κι εγώ επαφές με τον Μάγο της Ρελκάμνια...*

Τέλος πάντων. Τώρα κάτι άλλο έτρωγε το μυαλό της: Πέντε μέρες δεν είχε χρησιμοποιήσει καθόλου το αρχαίο φυλαχτό. Από φόβο.

Και η Κορίνα δεν μπορούσε να δεχτεί να φοβάται πλέον.

Βγήκε από το όχημά της και, με το φυλαχτό στο χέρι, άρχισε ν'ακολουθεί τα σημάδια που διαγράφονταν μέσα από τους σχηματισμούς του και αντικατοπτρίζονταν στους δρόμους της Πόλης.

Σκόπευε, προτού επιχειρήσει να επισκεφτεί τον Μάγο, να ταξιδέψει στο παρελθόν – μακριά στο παρελθόν – εκεί όπου βρισκόταν η ιδιοφυής Θυγατέρα που είχε φτιάξει το φυλαχτό.

Τα Αινίγματα την ακολουθούσαν, μαγεμένα, μέσα στις μυριάδες ενεργειακές ροές του πλέγματος της Ρελκάμνια, παρασυρμένα από τις αλυσίδες που τα έδεναν μαζί της.

Η Κορίνα ταξίδευε προς το παρελθόν, και καταλάβαινε ότι ολόγυρά της οι ροές γίνονταν ολοένα και πιο σκληρές. Δεν μπορούσες ν'αλλάξεις το παρελθόν. Ήταν καταγεγραμμένο. Οποιαδήποτε προσπάθεια αλλοιώσής του κατάληγε σε καταστροφή· η ίδια η Πόλη σε εμπόδιζε: η Κορίνα το ήξερε από πρώτο χέρι, το είχε επιχειρήσει.

Τώρα δεν είχε σκοπό να κάνει τίποτα τέτοιο.

Παλιότερα, είχε ξανασυναντήσει την Ευρυδίκη, τη δημιουργό του φυλαχτού. Την είχε συναντήσει και είχε μάθει πράγματα από αυτήν. Δεν της είχε μιλήσει, βέβαια· η «συνάντηση» ήταν, ουσιαστικά, μονόπλευρη. Η Κορίνα ήταν σαν να παρακολουθούσε ένα φάντασμα. Ή ίσως εκείνη να ήταν το φάντασμα – δεν είχε σημασία. Έβλεπε τις κινήσεις της Ευρυδίκης μέσα στους δρόμους της Πόλης, τις συναναστροφές της με ανθρώπους, τη δουλειά της για την προσεχτική κατασκευή και χάραξη του φυλαχτού. Η Ευρυδίκη γνώριζε τους Κρυφούς Δρόμους. Τους είχε παρατηρήσει διεξοδικά και προσπαθούσε να αποτυπώσει επάνω στο φυλαχτό τον πολεοκώδικα για τον Απόλυτο Δρόμο. Δούλευε έξι χρόνια και τρεις μήνες μέχρι να τα καταφέρει. Η Κορίνα είχε παρακολουθήσει τη δουλειά της σαγηνεμένη. Η γυναίκα ήταν ιδιοφυής δίχως αμφιβολία. Πανέξυπνη. Καταλάβαινε πράγματα για την Πόλη που εκείνη δεν είχε ποτέ καν διανοηθεί! Η Κορίνα είχε διδαχτεί πολλά, απλά και μόνο κοιτάζοντας την Ευρυδίκη.

Αλλά όλα όσα είχε διδαχτεί δεν περιλάμβαναν τι ήταν αυτή η αλλόκοτη αντιοπτασία, ούτε πώς να την αντιμετωπίσει. Και τώρα η Κορίνα αναρωτιόταν αν και η Ευρυδίκη την είχε συναντήσει. *Πώς είναι δυνατόν να μην τη συνάντησε;*

Η Κορίνα την είχε παρακολουθήσει κατά την κατασκευή του φυλαχτού, και την είχε παρακολουθήσει και προς το τέλος της ζωής της. Δεν την είχε παρακολουθήσει, όμως, στο ενδιάμεσο – δεν είχε τον υποκειμενικό χρόνο για να το κάνει· το πλέγμα θα την πετούσε έξω – και μετά είχε άλλες δουλειές κατά νου. Αλλά αυτό το ενδιάμεσο ήταν πολλά χρόνια. Οι Θυγατέρες ζούνε πολύ.

Την Ευρυδίκη, στο τέλος, την είχε σκοτώσει ένα δικό της λάθος, απ'ό,τι είχε καταλάβει η Κορίνα. Ένα λάθος με τη χρήση του φυλαχτού. Η Ευρυδίκη είχε δημιουργήσει μια κατάσταση μέσα στην Πόλη που είχε γυρίσει και την είχε χτυπήσει όπως μια βόμβα που σκάει στα χέρια σου. Συνεχώς πειραματιζόταν με το φυλαχτό, και τα πειράματά της ήταν επικίνδυνα – πολύ πιο επικίνδυνα από της Κορίνας. Η Κορίνα δεν πειραματιζόταν ουσιαστικά· απλά χρήση έκανε.

Ένα όχημα είχε σκοτώσει την Ευρυδίκη. Την είχε πατήσει· είχε περάσει από πάνω της, διαλύοντας τη ράχη της με τους μεγάλους μεταλλικούς τροχούς του... Ναι, έμοιαζε εξωφρενικό, αδιανόητο, να πεθάνει μια θυγατέρα της Πόλης έτσι – και, μάλιστα, μια θυγατέρα σαν αυτήν! Η Κορίνα δεν ήθελε να το πιστέψει· νόμιζε ότι η Πόλη τής έκανε πλάκα. Αλλά ήταν αλήθεια. Αυτός ήταν ο θάνατος της Ευρυδίκης. Οι πειραματισμοί της με το φυλαχτό τής είχαν φέρει τέτοιο αποτρόπαιο τέλος. Δύο άλλες θυγατέρες είχαν, γρήγορα, βιαστικά, μαζέψει το πτώμα της – σχεδόν σαν να περίμεναν τον θάνατό της – και την είχαν θάψει σε μια κατακόμβη. Μαζί με το φυλαχτό. Προς στιγμή είχαν μπει στον πειρασμό να το πάρουν. Η μία ήταν που το ήθελε περισσότερο, και, για λίγο, είχαν παλέψει εκεί, μες στα σκοτάδια της κατακόμβης. Αλλά τελικά η θυγατέρα που ήθελε το φυλαχτό είχε «λογικευτεί» και είχε δεχτεί να το εγκαταλείψει. Κι οι δυο τους φαινόταν να το φοβούνται πολύ.

Η Κορίνα τα είχε δει όλ' αυτά φευγαλέα, τότε, γιατί αισθανόταν το ενεργειακό πλέγμα να προσπαθεί να την πετάξει έξω. Τα είχε δει σχεδόν σαν σκιές, δεν είχε παρατηρήσει λεπτομέρειες. Καταλάβαινε πως ο χρόνος της τελείωνε.

Τώρα, πλησίαζε πάλι εκεί, γνωρίζοντας καλά πλέον τον δρόμο για εκείνες τις χρονικές στιγμές. Τα Αινίγματα έτρεχαν πίσω της πάνω στις ενεργειακές ροές, συνεπαρμένα από τις κοσμικές δυνάμεις της αφέντρας τους.

Η Κορίνα είδε ξανά το μεγάλο όχημα να στρίβει απρόσμενα τη γωνία, να πέφτει πάνω στην Ευρυδίκη–

–μια τρομαγμένη κραυγή – η θυγατέρα κάτω από τους τροχούς – ο φρικτός ήχος κοκάλων που θρυμματίζονται από βαριά μέταλλα – αίμα να απλώνεται πάνω στο οδόστρωμα...

Και το τετράκυκλο όχημα με τους μεγάλους τροχούς έφυγε γρήγορα· δεν έμεινε καθόλου εκεί. Δεν τον ενδιέφερε τον οδηγό να δει μήπως τελικά δεν είχε σκοτώσει τη γυναίκα που είχε χτυπήσει;

Τι μαλάκας! Τι κάθαρμα.

Μετά, όμως, κάτι ενόχλησε την Κορίνα. Η διαίσθησή της. Και μια θυγατέρα της Πόλης πάντοτε εμπιστεύεται τη διαίσθησή της.

Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ. Τι;

Δηλαδή, ναι, αναμφίβολα κάτι δεν πήγαινε καλά – μια Αδελφή της είχε μόλις σκοτωθεί από ένα περαστικό όχημα – εξωφρενικό! Αλλά η Κορίνα νόμιζε ότι κρυβόταν και κάτι άλλο...

Γύρισε ξανά πίσω, μερικές στιγμές στο παρελθόν, ακολουθώντας την ενεργειακή ροή αντίστροφα.

Το όχημα με τους μεγάλους τροχούς ερχόταν καταπάνω στην Ευρυδίκη. Εκείνη ούρλιαξε καθώς την έπαιρνε από κάτω, καθώς τσάκιζε το σώμα της.

Τα τζάμια του οχήματος ήταν όλα φιμέ· η Κορίνα δεν μπορούσε να δει τίποτα μέσα.

Και μετά, το όχημα έφυγε γρήγορα – επιταχύνοντας, μάλιστα, παρατήρησε τώρα η Κορίνα. Σαν ο οδηγός να είχε φοβηθεί μην τον πιάσουν. Ή σαν να ήταν προμελετημένη δολοφονία. Σαν εξαρχής να σχεδίαζε να σκοτώσει την Ευρυδίκη. Σαν να ήταν ενέδρα.

Αλλά μια Θυγατέρα της Πόλης έπρεπε να μπορεί να προδεί μια τέτοια απλή ενέδρα, σωστά; Τα πολεοσημάδια θα την προειδοποιούσαν...

Η Κορίνα γύρισε μερικές στιγμές στο παρελθόν ξανά.

Το όχημα με τους μεγάλους τροχούς ερχόταν, στρίβοντας–

Η Κορίνα γλίστρησε, με το μυαλό της, στο εσωτερικό του, πλάι στον οδηγό.

Ο οποίος– η οποία γύρισε να την αντικρίσει.

Ήταν μια γυναίκα που το μισό της πρόσωπο σκεπαζόταν από ρέουσα ενέργεια – σαν αυτή στο πόδι της Κορίνας! Και το άλλο μισό πρόσωπο δεν ήταν άγνωστο για την Κορίνα: ήταν το πρόσωπο της Ευρυδίκης!

Κι αυτή η οντότητα *έβλεπε την Κορίνα*. Την έβλεπε, μα τον Κρόνο, παρότι εκείνη ήταν μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, δεν ήταν ουσιαστικά εκεί, δίπλα της, στον υλικό κόσμο.

Ο χρόνος ήταν σαν ξαφνικά να σταμάτησε. Η οντότητα άνοιξε το στόμα της κι έβγαλε μια δαιμονική τσουρίδα που έκανε τα ενεργειακά νήματα παντού γύρω να τρανταχτούν σαν τρομερός άνεμος να τα είχε χτυπήσει.

Η Κορίνα τινάχτηκε έξω από το όχημα, ενώ αυτό διέλυε γι'ακόμα μια φορά το σώμα της Ευρυδίκης.

Μια αντιοπτασία είχε σκοτώσει την Ευρυδίκη, μα τον Κρόνο!

Και, μάλλον, η Ευρυδίκη δεν είχε δει τα πολεοσημάδια να την προειδοποιούν γιατί οι αντιοπτασίες δεν δημιουργούσαν πολεοσημάδια μέσα στην Πόλη.

Αισθάνθηκε έναν ανείπωτο τρόπο να την παραλύει, και κρατήθηκε γερά από τις ενεργειακές ροές για να μην παρασυρθεί απ'αυτές σε άλλο τόπο και άλλο χρόνο.

Αν η αντιοπτασία είχε σκοτώσει την Ευρυδίκη, δεν θα μπορούσε να σκοτώσει κι εκείνη με τον ίδιο ή με παρόμοιο τρόπο;

Τι έχω να αντιμετωπίσω; Τι έχω να αντιμετωπίσω; Μήπως να πέταγε το φυλαχτό, να το εγκατέλειπε κάπου, τώρα που είχε ακόμα καιρό;

Όχι! Δε μπορούσε να εγκαταλείψει το φυλαχτό. Δεν ήθελε. Της άρεσε πολύ η χρήση του. Της έδινε τόσο μεγάλη *ελευθερία* μέσα στην Πόλη! Τόσο μεγάλη δύναμη. Την έκανε Αρχόντισσα της Πόλης.

Δε θα το εγκαταλείψω, ποτέ! Ό,τι κι αν είναι αυτή η αντιοπτασία, θα τη νικήσω!

Γύρισε πάλι πίσω στον χρόνο, γιατί κάτι εξακολουθούσε να την ενοχλεί. Κάπου την οδηγούσε η διαίσθησή της.

Το όχημα ερχόταν, στρίβοντας τη γωνία. Ερχόταν καταπάνω στην Ευρυδίκη–

Πώς ξέρω ότι αυτή είναι όντως η Ευρυδίκη; Η γυναίκα που περνούσε βιαστικά τον δρόμο φορούσε κάπα με την κουκούλα σηκωμένη· το πρόσωπό της κρυβόταν στο σκοτάδι. Και ήταν σούρουπο: οι σκιές ήταν πυκνές και βαθιές.

Αποκλείεται να έχω κάνει λάθος. Αυτή είναι. Η Κορίνα δεν είχε αμφιβολία ότι είχε ακολουθήσει τις σωστές ροές – και τώρα και παλιότερα.

Εδώ είχε σκοτωθεί η Ευρυδίκη, και εδώ την είχαν βρει οι δύο άλλες θυγατέρες και την είχαν θάψει στην κατακόμβη.

Αλλά η Κορίνα θυμήθηκε ότι ούτε τότε είχε δει καθαρά το πρόσωπο της νεκρής. Είχε παρακολουθήσει βιαστικά εκείνα τα γεγονότα, γιατί το πλέγμα προσπαθούσε να την πετάξει έξω, και ήταν όλα σκοτεινά. Σκιές.

Η Κορίνα αισθανόταν και τώρα το πλέγμα ν'αρχίζει να τη σπρώχνει, σαν να καταλάβαινε πως η παρουσία της εδώ ήταν μια παραδοξότητα, κάτι που, παρότι δεν μπορούσε να επηρεάσει τα γεγονότα, δεν έπρεπε να υπάρχει.

Έχω, όμως, κάποιο χρόνο ακόμα. Ήταν σίγουρη· είχε αποκτήσει πολλή εμπειρία στα χωροχρονικά ταξίδια, τόσο καιρό που είχε το φυλαχτό στην κατοχή της.

Ακολούθησε τις ενεργειακές ροές προς τα πίσω, προς το παρελθόν, για να συναντήσει την Ευρυδίκη στο ενδιάμεσο που παλιότερα δεν είχε εξερευνήσει: στα χρόνια ανάμεσα στην κατασκευή του φυλαχτού και στον θάνατό της. Όμως δεν πήγε μακριά. Μερικές μέρες απόσταση, μόνο, από εκείνη την τραγική νύχτα του θανάτου- της δολοφονίας της Ευρυδίκης.

Ήθελε απλώς να δει το πρόσωπο της αρχαίας Θυγατέρας· τίποτα περισσότερο.

Και το είδε.

Το μισό ήταν καλυμμένο από ρέουσα ενέργεια.

Η Ευρυδίκη έμοιαζε τόσο με την αντιοπτασία μέσα στο φονικό όχημα, που η Κορίνα αμφέβαλλε προς στιγμή ποια από τις δύο ήταν η οπτασία τελικά. Αυτή που οδηγούσε, ή αυτή που τώρα στεκόταν σε τούτο το διαμέρισμα;

Της έκλεψε το μισό της πρόσωπο, σκέφτηκε.

Και προσπαθεί να κάνει και σ'έμένα το ίδιο... Θυμήθηκε το όνειρο που είχε δει αφότου είχε ειδοποιήσει τον Κάδμο και την Καρζένθα για την επικείμενη επίθεση του στρατού του Χορονίκη στο Εμπορικό Κέντρο:

...περιπλανιόταν μέσα σ'ένα λαβυρινθώδες οικοδόμημα: και σ'έναν από τους διαδρόμους του συνάντησε μια γυναίκα που ήταν από φως – από παλλόμενη, σπινθηρίζουσα ενέργεια. Βάδιζε προς το μέρος της, και η

Κορίνα είχε την αίσθηση ότι κοίταζε κάποιου είδους διαστρεβλωτικό κάτοπτρο.

Αλλά η φιγούρα αντίκρυ της δεν ήταν ολόκληρη από ενέργεια. Στον δεξή της μηρό, πάνω από το γόνατο, υπήρχε ένα μικρό τμήμα που ήταν σάρκινο.

Κόκκινη σάρκα–

Η αντιστοίχια είχε ένα μικρό κομμάτι σάρκας, ακριβώς εκεί όπου είχε αγγίξει την Κορίνα. Ακριβώς εκεί όπου η Κορίνα είχε τώρα ένα μικρό κομμάτι ρέουσας ενέργειας–

Τρομοκρατήθηκε τόσο που έχασε την ισορροπία της επάνω στις ενεργειακές ροές και παρασύρθηκε όπως ένας ναυαγός σε ταραγμένη θάλασσα. Ουρλιάζοντας.

Τα Αινίγματα, μη μπορώντας ν'αντισταθούν στην έλξη της, την ακολούθησαν.

Γλιστρούσε πάνω στις ενεργειακές ροές, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, μη μπορώντας να πιαστεί από πουθενά, μη μπορώντας να σταματήσει πουθενά. Σαν κάτι να της είχε κλέψει τη δύναμη ξαφνικά, ή σαν να είχε βρεθεί μέσα σε μια τρομερή φουρτούνα. Όμως ήξερε πως το πρόβλημα ξεκινούσε από τον εαυτό της· έπρεπε να ασκήσει έλεγχο, πρώτα, επάνω στον νου της και, μετά, θα έλεγχε και το ενεργειακό πλέγμα γύρω της δίχως πρόβλημα.

Καθώς παρασυρόταν όπως ένα φύλλο από άγριους ανέμους, είχε την αίσθηση ότι κάτι την παρακολουθούσε, και την καταδίωκε. Ήταν συνεχώς πίσω της σαν κοσμικό κυνηγόσκυλο που τη μυριζόταν.

Εκείνη η ενεργειακή οντότητα; Η αντιστοίχια;

Ο τρόμος της Κορίνας πολλαπλασιάστηκε ξανά, κι αυτό την έκανε να συνέλθει τώρα. Έπρεπε να σταματήσει τούτο το τρελό κατρακύλισμα, αμέσως. Προσπάθησε να γαντζωθεί σε κάποια από τις ενεργειακές ροές, αδιαφορώντας για το ποια θα ήταν. Τον δρόμο της επιστροφής θα τον έβρισκε· δεν αμφέβαλλε για–

Το πλέγμα σείστηκε και δονήθηκε ολόγυρά της – ήθελε να την πετάξει έξω!

Όχι! σκέφτηκε η Κορίνα. Όχι τώρα! Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα· ήταν τελείως χαμένη.

Αλλά δεν μπορούσε ν'αντισταθεί στην ανείπωτη δύναμη του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια: Τινάχτηκε έξω, παρά τη θέλησή της–

Μπρούμυτα, στα χέρια και στα γόνατα. Νιώθοντας χώμα από κάτω της. Ακούγοντας την αναπνοή της πολύ δυνατή.

Στο έδαφος έβλεπε φύλλα και χόρτα. Ύψωσε το βλέμμα. Γύρω της υπήρχε φως απογευματινό, μάλλον, και βλάστηση απλώνόταν παντού. Μεγαλύτεροι και μικρότεροι κορμοί δέντρων που μπλέκονταν αναμεταξύ τους. Κλωνάρια που αναδεύονταν στον αδύναμο αγέρα. Φυλλωσιές που θρόιζαν. Ένα πουλί – που η Κορίνα δεν ήξερε πώς να το ονομάσει – δεν το είχε ξαναδεί ποτέ – έβγαλε μια διαπεραστική φωνή σαν να ήθελε να ανακοινώσει τον ερχομό της στην πλάση.

Η Κορίνα συνειδητοποίησε ότι πρέπει να βρισκόταν σε μια εποχή πανάρχαια. Στις απαρχές των χρόνων. Όταν η Ρελκάμνια ήταν ακόμα ανοικοδόμητη. Είχε ξανάρθει και παλιότερα εδώ, από περιέργεια – και εδώ ήταν που είχε συναντήσει τα Αινίγματα και τα είχε υποτάξει επάνω στο φυλαχτό της, προτού τη διαλύσουν – αλλά είχε φύγει γρήγορα, δεν είχε μείνει για πολύ. Και η επίσκεψή της ήταν νοητική μόνο.

Τώρα βρισκόταν εδώ με το σώμα της. Με την υλική της μορφή.

Η Κορίνα σηκώθηκε όρθια, τρέμοντας, προσπαθώντας να μη χάσει την αυτοκυριαρχία της. «Όχι...» ψιθύρισε. «Όχι...» λαχανιασμένη σαν να είχε τρέξει χιλιόμετρα.

Αυτός ο τόπος ήταν τελείως άγνωστος για εκείνη. Δεν υπήρχε η Πόλη εδώ– Ή, μάλλον, όχι η Πόλη *υπήρχε*. Η Κορίνα διέκρινε σημάδια, αλλά ήταν διαφορετικά. Και αισθανόταν και την ίδια την *παρουσία* της Πόλης γύρω της, αν και τίποτα δεν ήταν οικοδομημένο εδώ. Η Ρελκάμνια, όμως, εξακολουθούσε να είναι η Ρελκάμνια.

Σε μεγάλα πάρκα και σε τεχνητά δάση της Ατέρμονης Πολιτείας, οι Θυγατέρες της Πόλης δεν έπαυαν να βλέπουν σημάδια, αν και δεν ήταν ίδια ακριβώς μ'εκείνα που διέκριναν στους δρόμους και στα οικοδομήματα. Η Κορίνα το ήξερε αυτό· είχε επισκεφτεί τέτοια μέρη στη μακροχρόνια ζωή της. Αλλά στις απαρχές των χρόνων δεν ήταν σίγουρη τι θα συναντούσε. Όταν είχε έρθει εδώ νοητικά, ταξιδεύοντας μέσω των ενεργειακών ροών, δεν έβλεπε σημάδια. Ποτέ δεν έβλεπε πολεοσημάδια

όταν ταξίδευε πάνω στις ενεργειακές ροές. Η αντίληψή της ήταν διαφορετική.

Τώρα, όμως, η Κορίνα στεκόταν σε τούτο το αρχέγονο δάσος με το υλικό της σώμα, και τα σημάδια της Ρελκάμνια ήταν παντού. Δεν έμοιαζαν καθόλου με τα πολεοσημάδια που είχε συνηθίσει, μα υπήρχαν. *Υπήρχαν.*

Η Κορίνα πήρε στο χέρι της το φυλαχτό. Αφού υπήρχαν πολεοσημάδια εδώ, λογικά το φυλαχτό θα μπορούσε να λειτουργήσει με τον γνωστό τρόπο για να την οδηγήσει στο ενεργειακό πλέγμα, και από εκεί θα επέστρεφε στον σωστό χρόνο και στον σωστό τόπο.

Αλλά είμαι κουρασμένη τώρα. Είμαι κουρασμένη. Της χρειαζόταν λίγη ξεκούραση, αν δεν ήθελε να πέσει σε κάποιο τραγικό λάθος· το καταλάβαινε.

Με προσοχή, σαν τα πάντα να ήταν πιθανές παγίδες, έκανε μερικά βήματα μες στο δάσος. Κοίταξε στον ουρανό. Ο ήλιος φαινόταν ψηλά ακόμα, αλλά πήγαινε προς τη δύση. Όμως πουθενά δεν ήταν η Ουλή – εκείνη η γιγάντια πορφυρή γραμμή στο στερέωμα της Ρελκάμνια που εξέπεμπε κόκκινους καπνούς και ανταύγειες.

Κρόνε... σκέφτηκε η Κορίνα με δέος. *Είμαι σε μια εποχή που δεν έχει ακόμα δημιουργηθεί η Ουλή! Πριν από πόσα χρόνια;*

Πριν από πόσες χιλιάδες χρόνια; Πριν από εκατομμύρια χρόνια;

Η Κορίνα αισθανόταν τα Αινίγματα ταραγμένα μέσω του φυλαχτού. Αυτή ήταν η εποχή τους. Εδώ τα είχε παλιότερα συναντήσει, αν και μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Ωστόσο, δεν ήθελαν τώρα να μείνουν εδώ. Το ένιωθε. Τα είχε μαγέψει η καθοδήγησή της. Είχαν, μαζί της, δει και βιώσει πράγματα που τους φάνταζαν θαυμαστά και ανείπωτα. Και είχαν μοιραστεί τη γλώσσα τους με την Κορίνα. Μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, η νόσή τους είχε έρθει σε επαφή με τη δική της, και το μυαλό της είχε φτιάξει τους σωστούς κώδικες. Μπορούσε, έτσι, να μιλήσει στα Αινίγματα ενώ δεν βρισκόταν στο ενεργειακό πλέγμα. Μπορούσε να τα προστάξει. Λέγοντας *Σιραφάκ* 'ν μπορούσε να τους δείξει κάποιον που ήθελε να σκοτώσουν. *Σιραφάκ* σήμαινε θάνατος στη γλώσσα τους, και η κατάληξη 'ν έδινε την έννοια της προσταγής και του στόχου συγχρόνως.

Η Κορίνα είχε και κάποια άμεση νοητική επαφή με τα Αινίγματα, φυσικά, ακόμα κι όταν δεν ήταν στο ενεργειακό πλέγμα· αλλά αυτή η

επαφή ήταν στοιχειώδης, ενστικτώδης. Συναισθήματα, βασικές άμεσες γνώσεις.

Τώρα δεν μπορούσε να τους ζητήσει έτσι να ηρεμήσουν, γιατί δεν ήταν ούτε η ίδια ήρεμη. Ήταν ταραγμένη. Δεν είχε ηρεμία για να τους μεταβιβάσει. Οπότε τους είπε: «*Νόσελ'κ!*» *Νόσελ* ήταν η γαλήνια κατάσταση στη γλώσσα τους, η απαλή ροή της ενέργειας, και η κατάληξη 'κ έδινε την έννοια της φιλικής προτροπής.

Η Κορίνα αισθάνθηκε τα Αινίγματα να την ακούνε και να ηρεμούν. Παρότι ταραγμένη, η αφέντρα τους σίγουρα ήξερε τι έκανε...

Ναι, σκέφτηκε η Κορίνα, *ξέρω τι κάνω*. Και από τα δικά τους συναισθήματα προσπάθησε να γαληνέψει και τον εαυτό της.

Βαδίζοντας αργά μες στο δάσος, παρατηρώντας τα σημάδια της Ρελκάμνια, έψαξε να βρει ένα ασφαλές μέρος για εκείνη. Παρότι το περιβάλλον ήταν αρχέγονο και άγριο, παρότι γύρω της περιφέρονταν πλάσματα (μικρά ευτυχώς) που δεν είχε ξαναδεί ποτέ της, η Κορίνα άρχισε σταδιακά να συνηθίζει τα σημάδια. Να τα κατανοεί. *Ναι*, έβγαζαν νόημα όπως και τα πολεοσημάδια που ήξερε... Λογικά, προς τα εκεί το μέρος θα ήταν αρκετά ασφαλές...

Η Κορίνα παραμέρισε κάτι φυλλωσιές με το γαντοφορεμένο χέρι της. Τα μάτια της στένεψαν κοιτάζοντας από πίσω. Είδε ένα ρέμα που κυλούσε ανάμεσα σε βράχους, και, παρότι στην Ατέρμονη Πολιτεία τέτοιο πράγμα θα ήταν κατά πάσα πιθανότητα τεχνητό, εδώ ήταν αναμφίβολα φυσικό. Επάνω σ'έναν από τους βράχους καθόταν ένα μαυροπράσινο πλάσμα με τέσσερα μεγάλα πόδια που θύμιζαν βεντούζες. Είχε δύο κεφάλια, το ένα στη μπροστινή μεριά του σώματός του, το άλλο στην πισινή. Και πάνω σε κάθε κεφάλι ήταν ένα ευθύ κέρατο.

Το ένα κεφάλι άνοιξε το στόμα του κι έβγαλε μια φωνή που έμοιαζε με κόασμα. Το δεύτερο άνοιξε το στόμα του κι έβγαλε φως που στραφάλιζε πάνω στον αέρα σαν σαπουνόφουσκες προτού διαλυθεί.

Ο τρόπος που παρουσιάστηκαν, κινήθηκαν, και εξαφανίστηκαν αυτές οι φυσαλίδες, τα σημάδια που έτσι δημιουργήσαν, είπαν στην Κορίνα ότι το πλάσμα δεν ήταν εχθρικό. Της είπαν, τουλάχιστον, ότι δεν την έβλεπε ως πιθανό δείπνο.

Η Κορίνα αναστέναξε κουρασμένα και κάθισε σε μια από τις μεγάλες πέτρες. Το πλάσμα την παρατηρούσε. Τα Αινίγματα αναδύονταν αόρατα κοντά της.

Η Κορίνα άναψε τσιγάρο. Το πλάσμα τώρα την παρατηρούσε με ακόμα περισσότερη περιέργεια. Σίγουρα δεν είχε ξαναδεί τσιγάρο. Αμφίβολο ήταν αν είχε ξαναδεί άνθρωπο–

Κίνδυνος! της φώναζε η διαίσθησή της, αν και κανένα σημάδι δεν της φανέρωνε τίποτα.

Κι αυτό μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα, σκέφτηκε η Κορίνα, για τη φύση του κινδύνου. Μονάχα ένας εχθρός μπορούσε να είναι εδώ–

Αντίκρυ της, μέσα από τις σκιές του δάσους, ξεπρόβαλε μια οντότητα που έμοιαζε με ενεργειακός αντικατοπτρισμός της. Μια γυναίκα που γυάλιζε και φώτιζε. Και που μονάχα ένα σημείο επάνω της ήταν στέρεο, λίγο πιο πάνω απ'το δεξί γόνατο, στον μηρό: ένα κομμάτι κόκκινη σάρκα.

Η Κορίνα πέταξε το τσιγάρο της στο ρέμα καθώς τινάζοταν όρθια.

Η αντιστοίχια ερχόταν προς το μέρος της, δημιουργώντας αναταράξεις στις σκιές γύρω της, βαδίζοντας με μια αστάθεια που η Κορίνα μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο *παράδοξη*. Ήταν σαν αυτός ο ενεργειακός δαίμονας να μην *ταίριαζε*, για κάποιο λόγο, μες στην πραγματικότητα· σαν να ήταν το περιττό κομμάτι ενός ψηφιδωτού που προσπαθούσε, με το ζόρι, να χωθεί ανάμεσα στα άλλα κομμάτια.

Η Κορίνα έκανε ένα βήμα πίσω. «Μείνε μακριά μου!» γρύλισε. «Δεν πρόκειται να με πλησιάσεις – ποτέ! Ξέρω τι έκανες στην Ευρυδίκη – δε θα κάνεις το ίδιο και σ'εμένα! *Μείνε μακριά.*»

Ένα παράξενο τρίζιμο σ'όλο το φωτεινό σώμα της αντιστοίχιας. Γελούσε; Γελούσε ο άθλιος δαίμονας; *Κανείς δεν γελά μαζί μου!* σκέφτηκε οργισμένα η Κορίνα. Δείχνοντας τον εχθρό της, πρόσταξε: «*Σιραφάκ'ν!*» και τα Αινίγματα τού επιτέθηκαν. Όμως, όπως και την προηγούμενη φορά, δεν μπορούσαν να τον καταστρέψουν. Αναταράξεις φάνηκαν επάνω στο ενεργειακό του σώμα, σαν ξαφνικά τοξοειδή κύματα να το διαπερνούσαν· αλλά συνέχισε να έρχεται προς την Κορίνα.

Η οποία οπισθοχώρησε ξανά, κοντά στην άκρη του ρέματος.

Το πλάσμα με τα δύο κεφάλια κόαξε δυνατά με το ένα στόμα, ενώ με το άλλο έβγαλε φουσαλίδες φωτός που μαρτυρούσαν στην Κορίνα (μέ-

σω των σημαδιών της Ρελκάμνια) πως ήταν πολύ αναστατωμένο. Φοβισμένο. Μ'ένα μεγάλο πήδημα έφυγε από τον βράχο όπου καθόταν και προσγειώθηκε πάνω σ'έναν άλλο, στην αντικρινή μεριά του ρέματος.

Η αντιοπτασία ζύγωνε την Κορίνα, βαδίζοντας παράξενα ενώ το ενεργειακό της σώμα αναταρασσόταν από τα χτυπήματα των Αινιγμάτων, αλλά όχι μόνο εξαιτίας αυτών. Εξακολουθούσε να μην *ταιριάζει* εδώ. Να παραπαίει μέσα στη φύση της πραγματικότητας.

Η Κορίνα αισθανόταν ότι τα Αινίγματα ήταν μπερδεμένα, ότι δεν ήξεραν τι άλλο να κάνουν για να την υπηρετήσουν καλύτερα. Να υποχωρούσαν, μήπως;

Η Κορίνα έτρεξε ν'απομακρυνθεί από την αντιοπτασία, τραβώντας αναπόφευκτα και τα Αινίγματα πίσω της· και η αντιοπτασία την κυνήγησε, τρέχοντας κι εκείνη. Αλλά το τρέξιμο τής κόστισε. Γλίστρησε – επάνω σε τι, η Κορίνα ποτέ δεν θα μπορούσε να μαντέψει – και έγειρε μ'έναν τελειώς εξωφρενικό τρόπο, λες και το έδαφος από κάτω της να είχε ξαφνικά βρεθεί δίπλα της! Βούτηξε μες στα χορτάρια και τις σκιές, και χάθηκε.

Η Κορίνα, έχοντας πάψει να τρέχει, στεκόταν και κοίταζε το σημείο όπου η αντιοπτασία είχε εξαφανιστεί. Μη διακρίνοντας τίποτα εκεί. Ούτε στον φυσικό κόσμο, ούτε στα σημάδια της Ρελκάμνια.

Ο δαίμονας που την κυνηγούσε ήταν σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει.

Αναρωτήθηκε μήπως θα ήταν συνετό να απομακρυνθεί, να φύγει γρήγορα από τούτο το μέρος, προτού η αντιοπτασία επιστρέψει. Αλλά μετά σκέφτηκε: *Δεν έχει σημασία πού βρίσκομαι· είναι σαν να μπορεί να με βρει παντού. Το μόνο που φαίνεται νάχει σημασία είναι οι επισκέψεις μου στο ενεργειακό πλέγμα.* Ο δαίμονας ερχόταν στον υλικό κόσμο όποτε η Κορίνα έβγαине από το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Δεν παρουσιαζόταν ακριβώς εκεί όπου παρουσιαζόταν κι εκείνη, αλλά πάντα κάπου εκεί κοντά ήταν και δεν αργούσε να την εντοπίσει και να την κυνηγήσει.

Αν όλα είναι όπως τις άλλες φορές, δεν κινδυνεύω τώρα από αυτόν· μόνο όταν ξαναμπώ στο ενεργειακό πλέγμα. Και πρέπει να ξαναμπώ.

Αλλιώς πώς θα επέστρεφε στον χρόνο και στον τόπο απ'όπου είχε φύγει;

Κάθισε πάλι σε μια πέτρα κοντά στο ρέμα και, καθώς οι σκιές πληθαιναν ολόγυρά της, χρησιμοποίησε νοητικές τεχνικές που ήξερε για να χαλαρώσει το μυαλό της. Για να ξεκουραστεί χωρίς να κοιμάται. Ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να κοιμηθεί εδώ, το καταλάβαινε. Τούτο το αρχέγονο δάσος έκρυβε πολλούς κινδύνους· μπορεί αυτή τη στιγμή κανένας να μην ήταν δίπλα της, μα αμέτρητοι βρίσκονταν λίγο πιο πέρα – τα σημάδια τής το μαρτυρούσαν ξεκάθαρα, και η διαίσθησή της το επιβεβαίωνε.

Η ώρα πέρασε ήσυχα, και η νύχτα ήρθε.

Η Κορίνα άνοιξε τα βλέφαρά της, νιώθοντας το μυαλό και το σώμα της ξεκούραστα. Το δικέφαλο κερασφόρο πλάσμα που το ένα του στόμα κόαζε και το άλλο έβγαζε φως είχε φύγει. Κάτι νυχτοπούλια κελαηδούσαν πάνω σ'ένα δέντρο με φωνές που ήταν, ομολογουμένως, μαγευτικές. Τα σημάδια τής έδειχναν ότι εκεί κοντά ένας κυνηγός περιφερόταν – όχι άνθρωπος, κατά πάσα πιθανότητα.

Τα Αινίγματα ήταν ήρεμα, παρατηρητικά, δεμένα πάντα με το φυλαχτό της.

Η Κορίνα σηκώθηκε όρθια και το έβγαλε μέσα από το φόρεμά της. Κοιτάζοντας τα σημάδια επάνω του και βλέποντας πού αυτά αντανakλώνταν στο αρχέγονο δάσος, ακολούθησε τη *διαδρομή*. Και, γι'ακόμα μια φορά, θαύμασε την τέχνη με την οποία η Ευρυδίκη είχε φτιάξει τούτο το φυλαχτό. Τα σημάδια που σχημάτιζαν τα λαξεύματα επάνω του ίσχυαν ακόμα κι εδώ, στις απαρχές των χρόνων της Ρελκάμνια, όταν ούτε ένα από τα πανύψηλα, περίπλοκα οικοδομήματά της δεν είχε ακόμα χτιστεί. Τα σημάδια που η Ευρυδίκη είχε κωδικοποιήσει πάνω στο φυλαχτό ήταν πρωταρχικά σημάδια, βασικά σημάδια, όχι τίποτα το επιφανειακό. Ήταν τετραπέρατη. Η Κορίνα τη ζήλευε.

Πώς ήταν δυνατόν να είχε σκοτωθεί έτσι;

Αν η Ευρυδίκη σκοτώθηκε έτσι από την αντιοπτασία της, τότε τι θα συμβεί σ'εμένα; Η σκέψη την έκανε να ριγίσει, αλλά γρήγορα την έδιωξε απ'το μυαλό της. Τώρα είχε μία δουλειά και μόνο: να μπει στο ενεργειακό πλέγμα και να επιστρέψει στον τόπο και στον χρόνο της.

Ακολούθησε τη *διαδρομή*, βαδίζοντας σε κρυφά μονοπάτια που σχηματίζονταν από τους κορμούς των δέντρων και τις φυλλωσιές· περπα-

τώντας μέσα σε σήραγγες από πελώρια κλωνάρια και γιγάντια φυλλώματα· διασχίζοντας ένα μικρό ρέμα–

(αδιαφορώντας που τα κρύα νερά του κατάβρεξαν τα παπούτσια της και τα πόδια της σχεδόν ως τα γόνατα)

–περνώντας ανάμεσα από πανύψηλα χόρτα που έφταναν μέχρι τον ώμο της–

(κάτι παρουσιάστηκε από κει μέσα: μια αιλουροειδής μορφή, σκοτεινή στο φεγγαρόφωτο – μια μεγάλη γάτα σαν αυτές της Νυχωτής! «Σιραφάκ'ν!» κι αόρατες λεπίδες τής έσκισαν το κεφάλι, τινάζοντας αίματα, προτού ο κυνηγός προλάβει να φτάσει την Κορίνα)

–βηματίζοντας σ'ένα μέρος τόσο σκοτεινό από την περιβάλλουσα βλάστηση που η Κορίνα έπρεπε να καθοδηγείται από αντανakλάσεις φεγγαρόφωτου και μόνο (σημάδια όλες τους) σαν μέσα σε ψυχεδελικό όνειρο· διασχίζοντας μονοπάτια ξανά που σχηματίζονταν από πελώριους κορμούς–

(ένα πουλί πέρασε φτεροκοπώντας από πάνω της, βγάζοντας ένα διαπεραστικό σύριγμα, με τα μάτια του να στραφταλίζουν σαν καθρέφτες)

–πατώντας με προσοχή πάνω σε μια γέφυρα από πέτρα και φυτά–

(ένα αναμφίβολα φυσικό κατασκευάσμα, που από κάτω του, μέσα σ'ένα χάσμα, κυλούσε νερό όπου σάλευε και αναδευόταν κάτι – ή, ίσως, πολλά κάτι – που η Κορίνα δεν ήθελε ούτε καν να φανταστεί τι μπορεί να ήταν)

–σκαρφαλώνοντας έναν πελώριο κορμό για να φτάσει σ'ένα φυτικό δίκτυ που απλωνόταν πάνω από το δάσος ενώ βλάστηση εξακολουθούσε να υπάρχει ακόμα πιο ψηλά–

(η Κορίνα περπάτησε εκεί με προσοχή, μη θέλοντας να εγκαταλείψει τώρα τη *διαδρομή*, προσέχοντας πού πατούσε: και σε μια στιγμή οι σκληρές φυτικές ίνες έσπασαν κάτω απ'το αριστερό της πόδι και παραλίγο να πέσει· η Κορίνα γαντζώθηκε δυνατά, κραυγάζοντας, καθώς το παπούτσι της έφευγε και χανόταν στα σκοτάδια του δάσους· σηκώθηκε όρθια ξανά και συνέχισε αφού έβγαλε και το άλλο της παπούτσι: πιο εύκολα ξυπόλυτη θα περνούσε από εδώ: και πράγματι, έτσι διέσχισε το φυτικό δίκτυ και κατέβηκε από έναν άλλο κορμό)

–φτάνοντας σ’ένα πετρώδες μέρος ύστερα από έναν λαβύρινθο κορμών και βλάστησης: φτάνοντας στο τέλος της *διαδρομής*.

Το δεξί της πόδι κόλλησε στη γη. Το σημάδι στο πέλμα της μαγνητιζόταν εκεί από πανίσχυρες ενέργειες που άρχισαν αμέσως να τη διατρέχουν–

Η Κορίνα είδε ξαφνικά ότι δεν ήταν μόνη: Αντίκρυ της βρισκόταν ένα πλάσμα που έμοιαζε με άνθρωπο αλλά δεν ήταν άνθρωπος. Στεκόταν σε δύο πόδια και είχε δύο πράγματα σαν χέρια που θύμιζαν περισσότερο πλοκάμια. Το κεφάλι του δεν είχε λαιμό και ήταν κωνοειδές. Τα στενόμακρα μάτια του, σχηματίζοντας ανάποδο τρίγωνο, γυάλιζαν στο φως των φεγγαριών της Ρελκάμνια. Από το στόμα του – που βρισκόταν εκεί όπου θα έπρεπε κανονικά να βρίσκεται ο λαιμός του – βγήκε μια σειρά ήχων: κάποιου είδους γλώσσα;

Το πλάσμα ερχόταν καταπάνω στην Κορίνα, γρήγορα: κι εκείνη δεν είχε χρόνο να διακρίνει αν οι διαθέσεις του ήταν φιλικές ή όχι. Ό,τι κι αν ήταν, δεν μπορούσε να το αφήσει να έρθει κοντά της – όχι τώρα που το μυαλό της θα γλιστρούσε στο ενεργειακό πλέγμα και το σώμα της θα ήταν αφύλαχτο, αν και για λίγο.

Τραβώντας τις ενέργειες του πλέγματος, *χτύπησε* το ανθρωποειδές πλάσμα. Το χτύπησε σαν να το χτυπούσε μ’ένα πελώριο μαστίγιο. Το είδε να τινάζεται πίσω και να πέφτει κάτω, ακίνητο: λιπόθυμο μάλλον.

Μετά, ήταν στο ενεργειακό πλέγμα κι έβλεπε τα Αινίγματα κοντά της.

Ωρα να φεύγουμε...

Αλλά πρώτα ήθελε να βεβαιωθεί ότι όντως εκείνο το πλάσμα δεν αποτελούσε κίνδυνο για το σώμα της. Το κοίταξε, ξαπλωμένο στη γη. Ναι, δεν κουνιόταν.

Τι είδους πλάσμα ήταν, μα τον Κρόνο; Η Κορίνα αισθάνθηκε την περιέργεια να μάθει. Και μπορούσε, αν ήθελε, μπορούσε ν’ακολουθήσει τις ροές που έδιναν εξηγήσεις. Αλλά τώρα δεν είχε χρόνο για τέτοια.

Δίχως άλλη καθυστέρηση, έφυγε από τούτη την αρχέγονη, άγρια εποχή, ταξιδεύοντας προς το μέλλον της Ρελκάμνια, προς τη δική της εποχή.

Όπως πάντα μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, το ταξίδι έπαιρνε ακριβώς τόσο χρόνο που ήταν αδύνατον να υπολογιστεί. Ο χρόνος δεν υφίστατο εδώ. Έχανε το νόημά του. Το μόνο που είχε νόημα ήταν η *κα-*

τεύθυνση. Η Κορίνα προσπάθησε να μη χάσει την κατεύθυνσή της. Εστίασε όλη της τη θέληση, όλη της τη νόηση, στο ταξίδι...

...Και, ναι, εδώ ήταν. Εδώ πρέπει να ήταν. Αμέτρητα χρόνια μακριά από εκείνη την άγρια εποχή. Στην Ατέρμονη Πολιτεία. Ταξίδεψε προς την Α' Ανωρίγια Συνοικία, κι έφτασε γρήγορα. Περιπλανήθηκε στους δρόμους της. *Πίσω... πίσω στο μέρος όπου ήμουν...* Αν και δεν υπήρχε πλέον λόγος γι' αυτό. Το υλικό της σώμα πρέπει να είχε χαθεί από εκεί, αφού είχε εμφανιστεί στις απαρχές των χρόνων, σωστά; Ή μήπως...; Τέλος πάντων. Ήταν παράξενο. Πολύπλοκο. Μια από τις παραδοξότητες που η Κορίνα δυσκολευόταν να εξηγήσει, να κατανοήσει.

Πήδησε έξω από το ενεργειακό πλέγμα–

Στεκόταν σ' έναν από τους δρόμους της Αστροβόλου. Σε μια γωνία. Ο ζητιάνος που την είδε γούρλωσε τα μάτια, κραυγάζοντας περίτρομος, και τόβαλε στα πόδια. Σαν να είχε αντικρίσει φάντασμα.

Η Κορίνα δεν χαμογέλασε· τον ατένιζε συλλογισμένα. Τι ακριβώς είχε δει; Την είχε δει να εμφανίζεται ξαφνικά; Τη μια στιγμή να μην είναι κανείς εκεί και την άλλη στιγμή να στέκεται εκεί η Κορίνα; Ή, μήπως, είχε δει κάτι πολύ πιο αλλόκοτο; Η αντίδρασή του υποδήλωνε το δεύτερο...

Η Κορίνα βάδισε, απομακρυνόμενη από εκείνη τη γωνία. Αισθανόταν το πλακόστρωτο έντονα κάτω από τα πόδια της. Ήταν ακόμα ξυπόλυτη. Επομένως, το υλικό σώμα της πρέπει όντως να είχε εξαφανιστεί από εδώ. Ήταν κανονικά στις απαρχές των χρόνων και είχε επιστρέψει. *Αν είχα σκοτωθεί εκεί, δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί, τι θα γινόταν; Όλα όσα είχα κάνει εδώ, με τον Κάδμο και τα λοιπά, τίποτα από αυτά δεν θα ίσχυε πλέον; Μάλλον όχι.* Έτσι νόμιζε, τουλάχιστον. Αυτά θα συνέχιζαν να ισχύουν – οι ενεργειακές ροές δεν μπορούσαν ν' αλλάξουν – αλλά κανείς δεν θα μάθαινε πώς και γιατί είχε χαθεί η Κορίνα.

Αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Θα είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς, όπως λένε πως εξαφανίζονται τελικά όλες οι Θυγατέρες της Πόλης...

Βαδίζοντας μες στην Αστροβόλο, πηγαίνοντας εκεί όπου είχε αφήσει το τετράκυκλο όχημά της, δεν συνάντησε την εχθρική αντιοπτασία. Και ούτε αργότερα τη βρήκε μπροστά της.

Γιατί αυτή τη φορά δεν είχε εμφανιστεί; *Με έχασε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα;* αναρωτήθηκε η Κορίνα.

/28\

Ο αρχηγός των Εκλεκτών δέχεται μια αναμενόμενη επίσκεψη, και μετά μιλά με τους μισθοφόρους για κάτι που ξέρει ότι το θέλουν πολύ· αργότερα, συζητά με τον Αρχικατάσκοπο για ένα μελλοντικό του σχέδιο, ζητώντας χάρτη και πληροφορίες.

Ήταν πρωί και ο Βόρκεραμ-Βορ καθόταν στον *Βαθύρριζο*. Η τραπεζαρία ήταν γεμάτη μισθοφόρους που δεν είχαν όλοι τους βρει ακόμα εργοδότη μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία αλλά κανένας άνθρωπος της Φρουράς δεν τους είχε ξαναζητήσει να φύγουν. *Η επιρροή του Αρχικατασκόπου δεν είναι αστεία σε τούτους τους δρόμους*, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ, και ήπια μια γουλιά από τον Σάρντλιο καφέ του. Ναι, τώρα ο *Βαθύρριζος* έφτιαχνε και καφέ εισαγμένο από τη Σάρντλι, μετά από τόση κίνηση που του είχαν κάνει οι μισθοφόροι. *Θα μας έφερνε και ψητό Σερπετό Απολλώνιας, αν του το ζητούσαμε!* συλλογίστηκε ο Βόρκεραμ υπομειδώντας. Είχε δει φωτογραφίες τέτοιες πλασμάτων, αλλά ποτέ κανένα ψητό.

Η Ολντράθα ήταν καθισμένη δίπλα του, έχοντας κι εκείνη μια μικρή κούπα Σάρντλιο καφέ μπροστά της. Στο ίδιο τραπέζι κάθονταν επίσης μερικοί από τους Εκλεκτούς: η Ζιλκάμα'μορ, ο Έκρελ, η Λητώ, και η δίδυμή της, η Ερμιόνη. Ο Μάικλ ήταν κάπου εξαφανισμένος – μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο, κατά πάσα πιθανότητα. Ο Βόρκεραμ απορούσε τι της έβρισκε. Όχι πως δεν ήταν εμφανίσιμη – *ήταν* – αλλά ήταν επίσης και αρκετά ενοχλητική. Εξαρχής, από τότε που την είχε συναντήσει με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ, φερόταν στον Βόρκεραμ σαν να είχε προηγούμενα μαζί του! Εκείνος, ωστόσο, τη δικαιολογούσε: η Φοριντέλα είχε διωχτεί από την πατρίδα της εξαιτίας του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, αισθανόταν κατατρεγμένη και οργισμένη· δεν ήταν, άρα, τόσο παράλογο να ξεσπά στον οποιονδήποτε. Ναι, ο Βόρκεραμ τη δικαιολογούσε· αλλά δεν τη συμπαθούσε κιόλας. Ούτε την αντιπαθούσε. Απλώς δεν τη συμπαθούσε.

Η Άνμα, επί του παρόντος, καθόταν σ'ένα μικρό τραπεζάκι του *Βαθύρριζου* και πλάι της ο Βόρκεραμ έβλεπε τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα. Η Θυγατέρα τού είχε πει κάτι και ο ανεξάρτητος μισθοφόρος γελούσε. Στο δεξί του χέρι ήταν ένα μισοτελειωμένο τσιγάρο. Η Άνμα χαμογελούσε πλατιά, δείχνοντας τα δόντια της.

Ο τηλεοπτικός δέκτης της τραπεζαρίας ήταν ανοιχτός, αλλά στο *Κατωρίγιο Φως* δεν έλεγαν τίποτα το ενδιαφέρον, έτσι σε λίγο ο πανδοχέας έβαλε μυαλό και, αφού χαμήλωσε τον ήχο του τηλεοπτικού δέκτη, ενεργοποίησε το ηχοσύστημα μουσικής. Πρώτο τραγούδι: *Τ'Αφεντικά που Κοιτάζουν από τα Ψηλά* – Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει και η εξώπορτα του πανδοχείου άνοιξε. Ένας άντρας μπήκε φορώντας κάπα, με την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι. Έριξε μια ματιά μέσα στην τραπεζαρία, και πλησίασε το τραπέζι όπου καθόταν ο Βόρκεραμ-Βορ.

Εκείνος νόμιζε ότι ήδη τον είχε αναγνωρίσει. Και δεν είχε άδικο: καθώς ο άντρας ερχόταν κοντά, διαπίστωσε ότι όντως ήταν ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Καλημέρα,» είπε στον Βόρκεραμ, αν και δεν ήταν και τόσο πρωί πλέον – μια ώρα πριν από το μεσημέρι. «Μπορούμε να συζητήσουμε;»

«Περίμενα ότι θα με καλούσες τηλεπικοινωνιακά, ίσως,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, παριστάνοντας πως δεν ήξερε τίποτα για την πιθανή επιπλέον χρηματοδότηση που του είχε πει ο Αλέξανδρος Πανιστόριος. «Υπάρχει λόγος για προσωπική επίσκεψη;»

«Αν δεν υπήρχε δεν θα ήμουν εδώ.»

«Κάθισε.» Ο Βόρκεραμ τού έδειξε μια άδεια καρέκλα – τη μοναδική άδεια καρέκλα στο τραπέζι.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, ύστερα από μια επιφυλακτική ματιά στους υπόλοιπους εκεί, κάθισε.

Ο Βόρκεραμ έκανε νόημα στη Ζιλκάμ'μορ και στην Ολντράθα, κι εκείνες αμέσως κατάλαβαν τι ήθελε: να αναλάβουν τους πιθανούς κατασκόπους μες στην τραπεζαρία. Η μάγισσα, προφανώς, ακόμα δεν κατανοούσε τι δουλειά μπορεί να είχε η γιατρός με τέτοιες προσπάθειες αντικατασκοπίας, αλλά δεν είχε ακόμα κάνει ερωτήσεις, ούτε στην Ολντράθα ούτε στον Βόρκεραμ.

Καθώς οι δύο γυναίκες σηκώνονταν από το τραπέζι και απομακρύνονταν, ο Βόρκεραμ-Βορ έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον Όρπεκαλ-Λάντι.

Εκείνος είπε: «Τώρα, υπάρχει η δυνατότητα να προσλάβω περισσότερους μισθοφόρους. Έχεις κάποιους ανθρώπους να προτείνεις;»

«Ασφαλώς. Τι άλλαξε, όμως;» Ήταν ειλικρινά περιέργος να μάθει. Ο Αρχικατάσκοπος δεν είχε δώσει εξηγήσεις· μόνο μια ακαθόριστη υπόσχεση.

«Ας πούμε ότι... ήμουν τυχερός με τα οικονομικά μου, τελευταία,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι και, χωρίς να έχει βγάλει την κουκούλα της κάπας του, άναψε τσιγάρο.

Ο Βόρκεραμ αναρωτήθηκε: *Φοβάται τόσο πολύ μην τον δουν να μιλά μαζί μου σήμερα;* Και τι εννοούσε λέγοντας ότι ήταν τυχερός με τα οικονομικά του; Κάτι το ύποπτο, ίσως; Τέλος πάντων· τον Βόρκεραμ δεν τον ενδιέφερε από πού έπαιρνε τα λεφτά του ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Μάλιστα,» του είπε, σκεπτικά.

«Λοιπόν; Ποιους έχεις να μου προτείνεις;»

«Πόσους μπορείς να προσλάβεις;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι μειδίασε κάτω από το μουστάκι του. «Ολόκληρο στράτευμα.»

«Κυριολεκτικά;»

«Κυριολεκτικά,» φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

Ενδιαφέρον... «Θα σου πρότεινα, τότε, να προσλάβεις όλους όσους διαμένουν στον *Βαθύρριζο*, κατά πρώτον, καθώς και κάποιους άλλους τους οποίους γνώρισα εδώ, στη Β' Κατωρίγια, και με τους οποίους μπορώ να έρθω άμεσα σε επαφή.»

«Πολύ ωραία,» είπε η Όρπεκαλ-Λάντι.

«Πρέπει, όμως, να τους μιλήσω πρώτα. Θα είναι ο μισθός το ίδιο καλός όπως και ο δικός μας;»

«Ασφαλώς. Και, μάλιστα, θα φροντίσω να έχετε και ένα οικοδόμημα ως βάση επιχειρήσεων, ως αρχηγείο, στη Χτυπημένη.»

Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος... Από πού είχε πάρει λεφτά ο καταραμένος Λάντι'θρελ; Τράπεζα είχε ληστέψει; Τέλος πάντων, είπε πάλι στον εαυτό του ο Βόρκεραμ. *Δεν είναι δική μου δουλειά αυτό.*

«Καλώς,» αποκρίθηκε. «Θα μιλήσω σήμερα με τους ανθρώπους μου και αύριο θα το οριστικοποιήσουμε.»

«Να έρθω το πρωί;»

Ο Βόρκεραμ κατένευσε. «Θα σε καλέσω το βράδυ, όμως, για επιβεβαίωση. Στον τηλεπικοινωνιακό κώδικα που μου έχεις δώσει.»

Και ο Όρπεκαλ ένευσε, κι έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι. «Εισ το επανιδείν, Βόρκεραμ-Βορ,» είπε, και σηκώθηκε από την καρέκλα του.

«Εισ το επανιδείν, Όρπεκαλ-Λάντι.»

Ο πολιτικός έφυγε από το πανδοχείο, και ο Βόρκεραμ πλησίασε τη Ζιλκάμα'μορ εκεί όπου εκείνη στεκόταν, σε μια σκιερή γωνιά της τραπεζαρίας. Τη ρώτησε αν είχε μπλοκάρει με τη μαγεία της τίποτα συσκευές κατασκόπων, κι εκείνη αποκρίθηκε: «Δύο.» Μετά είπε: «Η Ολντράθα, αρχηγέ, είναι μόνο γιατρός ή και κάτι άλλο;» Επιτέλους, είχε κάνει την ερώτηση.

«Είναι κάποια που εμπιστεύομαι πολύ,» απάντησε μονάχα ο Βόρκεραμ-Βορ, και απομακρύνθηκε από τη μάγισσα, πηγαίνοντας στο τραπέζακι όπου κάθονταν η Άνμα, η Ολντράθα, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Μ'αφήνεις λίγο μόνο με τις κυρίες;» είπε στον τελευταίο.

«Με διώχνεις, ρε αρχηγέ;» Αν και ο Βόρκεραμ δεν ήταν αρχηγός του.

«Μόνο προσωρινά.»

Ο Άβαντας δεν έφερε αντίρρηση, ούτε φαινόταν αληθινά να έχει παρεξηγηθεί. Σηκώθηκε απ'το τραπέζι κι απομακρύνθηκε.

Ο Βόρκεραμ πήρε τη θέση του.

«Τι ήθελε ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι;» ρώτησε η Ολντράθα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τούς είπε, και τις ρώτησε: «Παρατηρήσατε τίποτα... ενδιαφέρον; Όπως από πού θα μπορούσε να παίρνει τα λεφτά του;»

Η Άνμα γέλασε κοφτά. «Εξακολουθείς να πιστεύεις ότι έχουμε μαντικές δυνάμεις! Αλλά δεν έχουμε.»

«Φαινόταν ειλικρινής, πάντως,» είπε η Ολντράθα. «Θα σας πληρώσει κανονικά, υποθέτω.»

«Τίποτ' άλλο δεν παρατηρήσατε;»

«Δε μοιάζει νάναι παγίδα.»

«Ναι, εντάξει – εννοώ, *πέρα* από αυτά.»

Η Άνμα επανέλαβε: «Δεν έχουμε μαντικές δυνάμεις, Βόρκεραμ.»

«Εντάξει,» είπε εκείνος. «Πρέπει τώρα να μιλήσω σε κάποιους ανθρώπους. Δε νομίζω κανείς τους να αρνηθεί την πρόσκληση του κύριου Όρπεκαλ-Λάντι.» Σηκώθηκε απ'το τραπέζι τους και βάδισε προς τα εκεί όπου καθόταν η Ευμενίδα Νοράλνω, κοντά στον Ράλενταμπ κι άλλους μισθοφόρους της.

Η Άνμα είπε στην Ολντράθα: «Η Κορίνα ακόμα δεν έχει δράσει εναντίον του...»

«Το λες σχεδόν σαν να το ήθελες.»

«Είναι περίεργο, Ολντράθα, δεν το βλέπεις; Τόσες μέρες έχουν περάσει από τότε που έβαλε τους Πορφυρού Δικαστές να μας χτυπήσουν.»

«Μπορεί να μας έχει χάσει—»

«Μη λες ανοησίες.»

«—ή μπορεί να έχει άλλες δουλειές.»

«Ο Βόρκεραμ την ενδιαφέρει πολύ, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας επέστρεψε στο τραπέζι, διακόπτοντας την κουβέντα τους περί Κορίνας. «Τι ήθελε το αφεντικό;»

«Θα μάθεις σε λίγο,» του είπε η Άνμα.

«Θα προσληφθούν όλοι οι μισθοφόροι πολύ σύντομα,» του απάντησε η Ολντράθα.

«Σοβαρολογείς; Από ποιον; Από τον Πολιτάρχη;»

«Από τον Όρπεκαλ-Λάντι.»

Όπως ο Βόρκεραμ το περίμενε, κανείς δεν έφερε αντίρρηση· όλοι τους ήταν πρόθυμοι να εργαστούν για τον πολιτικό αντίπαλο του Γουίλιαμ Σημαδεμένου – και αυτοί στο πανδοχείο και αυτοί με τους οποίους μίλησε τηλεπικοινωνιακά. Ύστερα, κάποιοι από τους τελευταίους ήρθαν και εδώ, για να μιλήσουν από κοντά μαζί του. Ανάμεσά τους ήταν ο Λούσιος Φιλοδέκτης και ο φίλος του, ο Βισδέλος Θορκάδω.

Καθώς βράδιαζε ο Βόρκεραμ ήταν σίγουρος ότι τα νέα θα είχαν ήδη διαρρεύσει προς διάφορες μεριές μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Δεν ήταν δυνατόν να το κρατήσουν κρυφό, ύστερα από τόσες συζητήσεις. Οι κατάσκοποι του Πολιτάρχη, αναμφίβολα, θα το μάθαιναν, καθώς και άλλοι. Αλλά αυτό δεν έπρεπε να ανησυχεί κανέναν, σωστά; Ο ίδιος

ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν μπλεγμένος στην υπόθεση.

Και τώρα, ενώ πολλοί κοίταζαν την οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη στην τραπεζαρία του *Βαθύρριζου* περιμένοντας ν'ακούσουν ξανά για επιδρομή κουρσάρων στα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας, ο Βόρκεραμ-Βορ είδε πάλι τον Αλέξανδρο Πανιστόριο να βαδίζει ανάμεσα στα τραπέζια και στον κόσμο.

Ο Αρχικατάσκοπος τού έκανε νόημα να έρθει κοντά του, και ο Βόρκεραμ σηκώθηκε από τη θέση του και πήγε...

(...ενώ τα βλέμματα της Άνμα και της Ολντράθα τον παρατηρούσαν. Είχαν κι οι δυο τους αμέσως αντιληφτεί την παρουσία του Αρχικατασκόπου μέσα από τα πολυεσσημάδια. Δεν διέκριναν κανέναν κίνδυνο για τον αρχηγό των Εκλεκτών, και ούτε νόμιζαν πως ο Πανιστόριος είχε κάτι συνταρακτικό να του πει. Η Πόλη, τουλάχιστον, δεν τους αποκάλυπτε τίποτα...)

Συνάντησε τον Αλέξανδρο Πανιστόριο κάτω από μια σκάλα στα άκρα της τραπεζαρίας. «Κρατήσατε τη Φρουρά μακριά μας για αρκετό χρονικό διάστημα...» του είπε.

«Μη νομίζετε, όμως, ότι θα μπορούσα να την κρατάω μακριά σας επ'άπειρον.»

«Κατανοητό.» Ο Βόρκεραμ άναψε τσιγάρο, και πρόσφερε ένα και στον Αρχικατάσκοπο.

Εκείνος το δέχτηκε και το άναψε με τον δικό του ενεργειακό αναπτήρα. «Μιλήσατε με τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι, σωστά;»

«Μη μου πεις ότι δεν το ήξερες...» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, παύοντας τον πληθυντικό, που του έμοιαζε ανούσιος έτσι όπως οι δυο τους συζητούσαν κάτω από τη σκιά της σκάλας σαν συνωμότες.

«Λίγα πράγματα που συμβαίνουν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία δεν τα ξέρω.»

Κομπασμός, αναρωτήθηκε φευγαλέα ο Βόρκεραμ-Βορ, *ή αποκάλυπτη ειλικρίνεια*; «Από πού πήρε τόσα χρήματα ο Λάντι'θρελ;»

«Αυτό είναι δική του υπόθεση,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, μορφάζοντας και φυσώντας καπνό απ'την άκρη του στόματός του.

«Δε θα περίμενε κανείς τέτοια απάντηση από κάποιον που ξέρει όλα όσα συμβαίνουν μες στη Β' Κατωρίγια...»

Ο Αλέξανδρος μειδίασε ψυχρά. «Ορισμένα μυστικά είναι καλό να μένουν μυστικά, Βόρκεραμ. Έχει καμία διαφορά για σένα από πού παίρνει τα λεφτά του ο Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Καμία,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. Και ρώτησε: «Ο Πολιτάρχης δεν έχει καθόλου αλλάξει γνώμη για εμάς; Δεν το σκέφτεται να τροποποιήσει τους όρους του συμβολαίου;»

«Όχι.»

«Υποθέτω, λοιπόν, πως δρας ερήμην του.»

«Αυτό αφορά μόνο εμένα, αν όντως ισχύει. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω τι εννοείς λέγοντας ότι *δρω* ερήμην του. Τι έχω κάνει;»

«Έλα τώρα' είναι φανερό πως εξαιτίας σου έχει επιπλέον χρηματοδότηση ο Όρπεκαλ-Λάντι!»

Ο Αλέξανδρος γέλασε. «Όχι 'εξαιτίας μου' ακριβώς.»

«Δεν έχεις σκεφτεί ότι ο Όρπεκαλ-Λάντι θα κερδίσει εντυπώσεις έτσι; Πληρώνοντας εμάς για να αντιμετωπίσουμε τους κουρσάρους, ο κόσμος θ' αρχίσει να τον βλέπει σαν προστάτη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Πόσο μακριά είναι αυτό από τον *Πολιτάρχη* της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;»

«Καθόλου μακριά,» επιβεβαίωσε ο Αλέξανδρος,

«Και δεν σ' απασχολεί;»

«Εκείνο που *πρωτίστως* με απασχολεί τώρα είναι η ασφάλεια της συνοικίας, Βόρκεραμ. Τα λιμάνια μας έχουν ήδη υποστεί ανυπολόγιστες ζημιές, από τη Βραχύλογη μέχρι την Απλωτή. Δε μπορώ να το αφήσω αυτό να συνεχιστεί. Αν το αφήσω, θα πάψουμε πολύ σύντομα να έχουμε λιμάνια. Καταλαβαίνεις;»

«Δεν είναι δύσκολο να το καταλάβει κανείς, αν τίποτα δεν αλλάξει στο μέλλον. Οι κουρσάροι είναι σύμμαχοι του Ανθοτέχνη, σωστά;»

«Κατά πάσα πιθανότητα.»

«Να σου κάνω μια ερώτηση σχετικά με τη Φιλήκοη;»

«Με τη Φιλήκοη;» Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε καθώς τραβούσε καπνό απ' το τσιγάρο του.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Οι κουρσάροι περνάνε από τις όχθες της προτού φτάσουν στις δικές σας. Γιατί δεν συνεργάζεστε με τη Φιλήκοη για να τους σταματήσετε εκεί, προτού πλησιάσουν;»

«Η Πολιτάρχης της είπε στον κύριο Σημαδεμένο ότι, όχι μόνο οι πειρατές δεν έχουν ενοχλήσει τα λιμάνια της Φιλήκοης, αλλά ούτε καν τα προσεγγίζουν.»

«Περνάνε από τη βόρεια μεριά του Ριγοπόταμου; Από τα νερά που βρίσκονται στη δικαιοδοσία της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας;»

«Ακριβώς. Είσαι όντως καλός, Βόρκεραμ-Bor, παρότι δεν είσαι από τους δρόμους μας και δεν τους ξέρεις όπως ένας ντόπιος.»

«Δεν είναι δύσκολο να το μαντέψει κανείς αυτό που είπα... Υπάρχουν τίποτα μέρη σ' εκείνα τα νερά του ποταμού όπου θα μπορούσαμε να τους στήσουμε ενέδρα;»

Τα μάτια του Αλέξανδρου στένεψαν. «Τι εννοείς; Στους πειρατές;»

«Προφανώς. Ο Ριγοπόταμος είναι γεμάτος νησάκια και νησίδες, απ'ό,τι έχω καταλάβει. Θα μπορούσαμε να στήσουμε ενέδρα στους κουρσάρους σε κάποιο κατάλληλο μέρος ενώ ακόμα δεν έχουν πλησιάσει τις όχθες της Β' Κατωρίγιας.»

«Θα πρέπει να εισβάλετε στα νερά της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας για να το κάνετε αυτό...»

«Ναι,» είπε ο Βόρκεραμ. «Αλλά ίσως να άξιζε τον κόπο. Χρειάζομαι, όμως, έναν καλό – έναν πολύ καλό – χάρτη εκείνης της περιοχής του ποταμού. Και ίσως εσύ να τον έχεις...»

Ο Αλέξανδρος ήταν σκεπτικός για μερικές στιγμές. Το τσιγάρο του τελείωνε πλέον. «Χάρτης υπάρχει,» αποκρίθηκε. «Ή, τουλάχιστον, μπορεί να βρεθεί.»

«Θα μου τον φέρεις;»

«Γιατί όχι.»

«Δεν υπόσχομαι ότι όντως θα γίνει η ενέδρα,» τον προειδοποίησε ο Βόρκεραμ. «Αλλά, για να δω αν μπορεί να γίνει, πρέπει να μελετήσω εκείνη την περιοχή. Και πρέπει να έχω και όσο το δυνατόν καλύτερες πληροφορίες για τα νησιά της.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. «Θα τα έχεις – και χάρτη και πληροφορίες.» Έριξε το τσιγάρο του στο πάτωμα και το έσβησε με το παπούτσι του. «Θα τα ξαναπούμε, Βόρκεραμ.»

«Δεν είναι εύκολο να χαθούμε, έτσι όπως έχει εξελιχτεί η κατάσταση.»

Ο Αλέξανδρος τον χαιρέτησε μ'ακόμα ένα νεύμα και έφυγε κάτω από τη σκιά της σκάλας, γλίστρησε ανάμεσα στον κόσμο. Ο Βόρκεραμ-Bor

πολύ γρήγορα τον έχασε από τα μάτια του. Ο Αρχικατάσκοπος, αναμφίβολα, ήταν καλός στο να εξαφανίζεται μέσα σε πλήθη...

Εκείνη τη νύχτα δεν έγινε επιδρομή κουρσάρων. Και τα πράγματα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία ήταν σχετικά ήσυχα· ούτε ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν βγήκε στα κανάλια για να μιλήσει εναντίον του Πολιτάρχη.

Στον *Βαθύρριζο* οι μισθοφόροι ήταν ικανοποιημένοι με την καινούργια συμφωνία που ο Βόρκεραμ-Βορ είχε κάνει με τον πολιτικό αντίπαλο του Σημαδεμένου, και περίμεναν να οριστικοποιηθεί το πρωί. Η Ευμενίδα Νοράλνω εκπονούσε κάποια βασικά σχέδια με τον αρχηγό των Εκλεκτών για τη μελλοντική αντιμετώπιση των κουρσάρων. Ο Ριχάρδος ο Τρομερός έπαιζε *Πλακόστρωτο* με τη Ρία Καλόφραστη, κι εκείνη έδειχνε τσαντισμένη που τη νικούσε. Οι πολεμίστριές της την πείραζαν, και η Ρία γρονθοκόπησε μία στη μύτη, αν και ελαφρά. Η Άνμα έδειχνε στον Αλεξίσφαιρο Άβαντα πώς μπορούσε να τροποποιήσει ένα συγκεκριμένο είδος τουφεκιού ώστε να πυροβολεί πιο γρήγορα, κάνοντάς το όμως πιο επισφαλές. Ο Άβαντας την άκουγε έκπληκτος από το πρωί, που εκείνη είχε αρχίσει να του μιλά για όπλα. («Δεν τόχα καταλάβει ότι είχες τέτοια εμπειρία με τα εργαλεία της δουλειάς,» της είχε πει, κοιτάζοντάς την παραξενεμένος· κι εκείνη τού είχε απαντήσει: «Τα όπλα μου μιλάνε, Άβαντα. Μου μιλάνε.») Η Φοριντέλα-Ράο και ο Μάικλ ήταν εξαφανισμένοι στο δωμάτιο που η Φοριντέλα μοιραζόταν με την Άνμα, ερωτοτροπώντας. Ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος αντάλλασσε μισθοφορικές ιστορίες με τον Λούσιο Φιλοδέκτη και τον Βισδέλο Θορκάδω. Η Ζιλκάμ'μορ μιλούσε με δυο άλλους μάγους των μισθοφορικών ομάδων για διάφορες καταστάσεις που είχαν ζήσει και για αντισυμβατικούς τρόπους που είχαν ανακαλύψει ότι μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η μαγεία τους. Η Ολντράθα έπινε ένα κοκτέιλ που της είχε φτιάξει ο Έκρελ, ισχυριζόμενος ότι ήταν το καλύτερο κοκτέιλ που είχε ποτέ γευτεί. Η Ολντράθα όφειλε να παραδεχτεί ότι δεν ήταν άσχημο, αλλά είχε πει και καλύτερα στη ζωή της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ αναρωτιόταν, εκτός των άλλων, γιατί οι κουρσάροι δεν επιτίθονταν απόψε. Ήταν η τρίτη νύχτα ύστερα από την τελευταία τους επιδρομή, που οι Εκλεκτοί τούς είχαν αντιμετώπισει. *Τους προξε-*

νήσαμε τόσο σοβαρές ζημιές; Δεν το νόμιζε η αρμάδα τους ήταν πελώρια. Οι μισθοφόροι είχαν πυρπολήσει, αναλογικά, ελάχιστα πλοία. Απλώς τώρα επιτίθενται πιο αραιά, κατέληξε ο Βόρκεραμ-Βορ. Εξάλλου, και πριν από εκείνη την επιδρομή που τους είχαν αντιμετωπίσει οι Εκλεκτοί του, είχαν περάσει τέσσερις νύχτες που οι πειρατές δεν είχαν φανεί. Και ο Πολιτάρχης νόμιζε ότι τους είχε ξεφορτωθεί, ο ανόητος... Δε θάναι τόσο εύκολο να τους ξεφορτωθούν αυτούς.

/29\

Έχοντας ολοκληρώσει τις δουλειές τους στο Εμπορικό Κέντρο, ο Κάδμος και η Καρζένθα πετάνε ανατολικά, κάνουν μια σύντομη στάση, συζητάνε μεταξύ τους περί πολεμικής εκπαίδευσης, και συναντούν ξανά τη σημαντικότερη αρωγό τους· τη νύχτα, ο Θόρινταλ πειραματίζεται με τον πολεοπλάστη, και οι Νομάδες των Δρόμων δέχονται μια επίσκεψη που έχει σκοπό να τους προειδοποιήσει για μια άλλη επίσκεψη.

Ενώ, εδώ και δύο ώρες, ο ήλιος είχε προβάλει πίσω από τα ψηλά οικοδομήματα του ανατολικού ορίζοντα, ένα σμήνος από πολεμικά αεροσκάφη απογειώθηκε από το Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου πετώντας προς τα εκεί απ'όπου ερχόταν το πρωινό φως, πάνω από οροφές και γέφυρες.

Μέσα στο ελικόπτερο που βρισκόταν στην καρδιά του σμήνους κάθονταν ο Κάδμος Ανθοτέχνης και η Καρζένθα-Σολ μαζί με τον Άλβερακ, τον Σολάμνη'μορ, και άλλους Μικρούς Γίγαντες. Εδώ ήταν, επίσης, και η Μορτένκιά'μορ.

Το υπόλοιπο στράτευμα που είχε έρθει για να βοηθήσει το Εμπορικό Κέντρο εναντίον της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ακολουθούσε από το έδαφος, μέσα σε οπλισμένα πολεμικά οχήματα και μεγάλα επιβατηγά. Αλλά το σμήνος δεν πήγαινε με την ίδια ταχύτητα· προηγείτο. Ούτε ο Κάδμος ούτε η Καρζένθα ήθελε να χάσουν χρόνο.

Χτες το μεσημέρι, είχαν μιλήσει με τη Διοίκηση του Εμπορικού Κέντρου – με τον Φιλοχάρη Μορκεράνθω, την Κλόντια Εύδημητη, και τον Άρνιλεκ'μορ Επιταχύ. Τους είχαν ρωτήσει ποια σκέφτονταν να είναι η μελλοντική τους πολιτική προς την Α' Κατωρίγια, και ο Φιλοχάρης είχε, διπλωματικά, απαντήσει πως θα έπρατταν, ασφαλώς, όπως επιθυμούσε ο Εξοχότατος· του χρωστούσαν πολλά, άλλωστε, έτσι όπως είχε εξελιχτεί η κατάσταση. Οπότε ο Κάδμος είχε πει: «Κι αν σας ζητήσω να διακόψετε κάθε επαφή με την Α' Κατωρίγια Συνοικία; Να τους αποκλείσετε από το εμπόριο στο Κέντρο;»

Τα μέλη της Διοίκησης είχαν αλληλοκοιταχτεί, αλλά όλα έδειχναν πως είχαν ήδη σκεφτεί ότι ο Ανθοτέχνης πιθανώς να το ζητούσε αυτό· ο Κάδμος δεν διέκρινε αιφνιδιασμό στις όψεις τους. Ο Φιλοχάρης απάντησε: «Θα το κάνουμε.»

«Το είχαμε συζητήσει, ούτως ή άλλως,» πρόσθεσε η Κλόντια Εύδημη.

«Θα διακόπτατε τις επαφές σας με την Α' Κατωρίγια ακόμα κι αν δεν σας το ζητούσα;»

«Όχι αν δεν το επιθυμούσατε, Εξοχότατε...»

«Εννοώ αν δεν σας έλεγα *τίποτα* σχετικά μ' αυτό...»

«Τότε, ναι,» είπε η Κλόντια, «θα διακόπταμε τις επαφές μας με την Α' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Για κάποιο καιρό,» τόνισε ο Φιλοχάρης, «όχι για πάντα.»

«Ούτε εγώ σάς ζητώ να διακόψετε τις επαφές σας για πάντα,» διευκρίνισε ο Κάδμος.

«Για τι χρονικό διάστημα, τότε;» ρώτησε ο Φιλοχάρης.

«Δεν το έχω σκεφτεί τόσο αναλυτικά το θέμα, αλλά τουλάχιστον για τους επόμενους μήνες.»

Τα μέλη της Διοίκησης είχαν, αμέσως, γνέψει καταφατικά ακούγοντας τα λόγια του. «Της ίδιας γνώμης είμαστε, Εξοχότατε,» είχε πει ο Φιλοχάρης. «Ο Σελασφόρος Χορονίκης πρέπει να καταλάβει ότι μια τέτοια παράλογη επίθεση εναντίον μας οφείλει να έχει επιπτώσεις για τη συνοικία του. Υποστηρίζουμε το ανοιχτό εμπόριο αλλά δεν είμαστε ανόητοι. Δεν δεχόμαστε επίδοξους κατακτητές. Ούτε εύκολα τούς συγχωρούμε.»

Η απόφαση της Διοίκησης είχε ικανοποιήσει τον Κάδμο. Τα μέλη της του φαινόταν να είναι πλήρως με το μέρος του. Να τον βλέπουν πλέον ως σύμμαχό τους δίχως τον παραμικρό ενδοιασμό. Η συζήτησή τους αυτή τη φορά δεν έμοιαζε καθόλου με τη συζήτηση που είχαν κάνει τον καιρό που ο Κάδμος είχε έρθει εδώ μετά την ανατροπή της πλουτοκρατίας στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Τότε η Διοίκηση ήταν επιφυλακτική μαζί του· τον έβλεπε σαν κατακτητή· περίπου σαν τον Σελασφόρο Χορονίκη, ίσως. Τώρα, όμως, τον έβλεπε ως σωτήρα και σύμμαχο. Το σχέδιο του Χορονίκη είχε στραφεί εναντίον του! *Και το χρωστάμε στην Κορίνα, που μας ειδοποίησε εγκαίρως. Γι'ακόμα μια φορά, το χρωστάμε στην Κορίνα...*

Η Καρζένθα, ωστόσο, είχε ανησυχήσει λίγο τον Κάδμο. Ήταν μαζί του στη συνάντηση με τη Διοίκηση αλλά δεν είχε πει σχεδόν τίποτα. Ελάχιστα είχε ανοίξει το στόμα της, και ο Κάδμος αναρωτιόταν αν αυτό οφειλόταν στον τραυματισμό της. Τη ρώτησε πώς αισθανόταν, όταν ήταν και πάλι μόνοι τους, λίγο πριν από το μεσημέρι.

Εκείνη χαμογέλασε. «Τι; Επειδή ήμουν σιωπηλή;» Η αριστερή μεριά του κεφαλιού της ήταν ακόμα σκεπασμένη με έμπλαστρα, φυσικά, μοιάζοντας να φορά σπασμένο κράνος. Το αριστερό της μάτι γυάλιζε μέσα από ένα μακρόστενο άνοιγμα.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Κάδμος. «Κυρίως.»

«Δεν ήμουν σιωπηλή επειδή δεν αισθάνομαι καλά, αγάπη μου, αλλά επειδή δεν υπήρχε κανένας λόγος να μιλήσω. Τι άλλο χρειαζόταν να ειπωθεί πέρα από αυτά που είπες εσύ; Είσαι καλύτερος πολιτικός από εμένα, και το ξέρεις. Εγώ δεν είμαι καν πολιτικός. Αλλά,» τόνισε, «είμαι έτοιμη αύριο να επιστρέψουμε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.»

«Περίμενε να δούμε πώς θα αισθάνεσαι–»

«Σου είπα: ήδη αισθάνομαι καλά.»

Και, το απόγευμα, επέμενε να βγάλει τα έμπλαστρα από την αριστερή μεριά του κεφαλιού της: ο Κάδμος δεν μπορούσε να τη μεταπείσει. Ούτε η Κάθριν, η γιατρός των Μικρών Γιγάντων.

Όταν οι επίδεσμοι ξετυλίχτηκαν γύρω από το πρόσωπο της Καρζένθα-Σολ και τα έμπλαστρα έφυγαν, εκείνη κοίταξε την όψη της στον καθρέφτη του δωματίου, και μόρφασε. *Είμαι χειρότερη απ'ό,τι μ'αυτά τα πράγματα επάνω μου...* σκέφτηκε, δυσαραεστημένη. Το γαλανό δέρμα της ήταν κοκκινισμένο και μαυρισμένο. Κατεστραμμένο. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν καμένα από την αριστερή μεριά: ολόκληρα ανοίγματα υπήρχαν εκεί, μέσα από τα οποία φαινόταν η κακοποιημένη σάρκα του κρανίου της.

Η Καρζένθα έκλεισε τα μάτια, αναστενάζοντας.

«Δεν είναι τίποτα,» άκουσε την Κάθριν να της λέει αγγίζοντας τον ώμο της. «Όλα αυτά θα φτιάξουν. Μόνο κάποιο χρόνο χρειάζονται, και να βάζεις τις σωστές αλοιφές. Οι βλάβες δεν είναι σοβαρές. Το έλεγξαν και οι Βιοσκόποι. Και είναι φανερό ούτως ή άλλως.»

Η Καρζένθα άνοιξε πάλι τα βλέφαρά της. «Ναι,» είπε. «Αλλά με το να καθόμαστε εδώ δεν θα θεραπευτώ πιο γρήγορα,» πρόσθεσε στρεφόμενη στον Κάδμο. «Αύριο πετάμε για Α' Ανωρίγια.»

Εκείνος ένευσε. «Όπως θέλεις.»

Και τώρα πετούσαν, μέσα στο πρωινό φως, μέσα στο μεγάλο ελικόπτερο.

Η Καρζένθα δεν είχε παρά ελάχιστα έμπλαστρα στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της, κι αυτά κρύβονταν πίσω από το κράνος που είχε αποφασίσει να φορά. *Καλύτερα να φοράω αυτό το κράνος, είχε πει χτες βράδυ στην Κάθριν και στον Κάδμο, παρά να είμαι έτσι μπλαστρωμένη. Με το κράνος, οι μαχητές μου βλέπουν την αρχηγό τους, βλέπουν τη Στρατάρχη τους· με τους καταραμένους επιδέσμους, βλέπουν μια τραυματία.* Το κράνος ήταν αρκετά απλό. Καμωμένο από ατσάλι, σκέπαζε το κεφάλι της από όλες τις μεριές, αφήνοντας μονάχα το κεντρικό πρόσωπο εκτεθειμένο. Λίγα από τα εγκαύματα της Καρζένθα φαίνονταν, επάνω στο αριστερό μάγουλό της και γύρω από το αριστερό της μάτι· τα υπόλοιπα ήταν τελείως κρυμμένα. Στο εσωτερικό του κράνους υπήρχε μαλακό δέρμα· η κακοποιημένη σάρκα της δεν ερχόταν καθόλου σε επαφή με το μέταλλο. Και επάνω στο κράνος, στην εξωτερική μεριά, ήταν αποτυπωμένο το έμβλημα της επανάστασης του Αλυσοδεμένου Ποιητή: οι κόκκινες χειροπέδες που η αλυσίδα ανάμεσά τους κόβεται από μια κίτρινη αστραπή.

Καθώς το σμήνος άφηνε πίσω του το Εμπορικό Κέντρο και πετούσε πάνω από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία, ο Κάδμος είπε: «Θα μπορούσαμε να επισκεφτούμε για λίγο τον Ερκάνη. Όσπου νάρθει και ο στρατός ξηράς.»

«Αυτό μπορεί νάναι επικίνδυνο,» διαφώνησε η Καρζένθα. Ήταν καθισμένοι αντικριστά οι δυο τους, στο πίσω τμήμα του ελικοπτέρου, επάνω σε μαλακές πολυθρόνες, μ' ένα τραπεζάκι ανάμεσά τους.

«Η Φοίβη είναι στην Α' Ανωρίγια, αγάπη μου, όχι στη Β'.»

«Δεν το ξέρουμε αυτό. Μπορεί να έμαθε ότι ήρθες στο Εμπορικό Κέντρο και να έχει αρχίσει κι εκείνη να έρχεται προς τα εδώ.»

«Δε θα μας είχε ειδοποιήσει η Κορίνα;»

«Η Κορίνα δεν ξέρει τα πάντα!» έκανε απότομα η Καρζένθα, ενώ σκεφτόταν: *Δεν το βλέπει ότι είναι επίφοβη τώρα μια τέτοια επίσκεψη; «Επιπλέον,» πρόσθεσε, «δεν έχουμε ν' ανησυχούμε μόνο για τη Φοίβη.*

Μπορεί και κάποιος άλλος δολοφόνος να σε περιμένει στη Β' Ανωρίγια-α-»

«Κάποιος άλλος δολοφόνος μπορεί να με περιμένει *οπουδήποτε*, Καρζένθα!» τη διέκοψε ο Κάδμος, αναρωτούμενος τι την είχε πιάσει. Δεν θεωρούσε τους Μικρούς Γίγαντες της αρκετά ικανούς για να τον προστατέψουν, όπως συνήθως, σε μια επικίνδυνη κατάσταση; «Έχω πλέον συμβιβαστεί μ' αυτό. Κι εξάλλου δεν θα καθίσουμε για πολύ στη Β' Ανωρίγια. Θέλω απλώς να μιλήσω για λίγο στον Ερκάνη, από κοντά.»

Η Καρζένθα αναστέναξε, βλέποντας ότι δεν θα μπορούσε να τον μεταπείσει. «Το θεωρείς απαραίτητο;»

«Ναι. Εσύ τον είδες από κοντά· εγώ δεν τον είδα. Και είναι φίλος μου.» Ενεργοποιώντας τον ενδοεπικοινωνιακό δίαυλο πλάι του, πρόσταξε να προσγειωθούν στη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

Η Καρζένθα σηκώθηκε από την πολυθρόνα της πηγαίνοντας να δώσει συγκεκριμένες οδηγίες στους Μικρούς Γίγαντες. Και, καθώς το έκανε αυτό, σκέφτηκε: *Ο Κάδμος έχει κάποιο δίκιο, ίσως. Γιατί ανησυχώ; Η Κορίνα τόσο καιρό έλειπε – δεν ήταν δίπλα μας – αλλά καταφέραμε να επιβιώσουμε και χωρίς αυτήν.* Η υπόθεση με τη Φοίβη την είχε αγχώσει, όφειλε να παραδεχτεί.

Επιστρέφοντας κοντά στον Κάδμο, του είπε ότι μάλλον η αντίδρασή της ήταν βιαστική. Δεν πρέπει να υπήρχε κανένας σοβαρός κίνδυνος στη Β' Ανωρίγια Συνοικία.

«Είσαι κουρασμένη,» αποκρίθηκε ο Κάδμος· «αυτό είναι όλο. Θα έπρεπε να ξεκουράζεσαι, κανονικά.»

«Μην αρχίζεις τώρα εσύ να μου λες τι πρέπει να κάνω!» είπε η Καρζένθα, αν και υπομειδιώντας. Της άρεσε το ενδιαφέρον που της έδειχνε από τότε που είχε έρθει στο Εμπορικό Κέντρο. Της άρεσε να την περιποιείται.

Το σμήνος προσγειώθηκε στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, και ο Κάδμος και η Καρζένθα, με τη συνοδία πάνοπλων Μικρών Γιγάντων, πήγαν στο Πολιταρχικό Μέγαρο και συνάντησαν τον Ερκάνη που εκτελούσε καθήκοντα Αντιπολιτάρχη. Είχε ήδη ειδοποιηθεί για την άφιξή τους, φυσικά, και τους περίμενε στο Γραφείο του Πολιτάρχη. Μαζί του ήταν

η σύζυγός του, η Κελρίτ, που καταγόταν από τη διάσταση της Βίηλ και ήταν ζωγράφος.

Χαμογελώντας μέσα από τα γένια που είχε πρόσφατα αφήσει, ο Ερκάνης έσφιξε δυνατά το χέρι του Κάδμου με τα δύο δικά του και, έπειτα, τον αγκάλιασε χτυπώντας τον στην πλάτη. «Αποφάσισες επιτέλους να έρθεις!» είπε χαρούμενα. «Ο Κρόνος άκουσε τις προσευχές μου!» πρόσθεσε μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Η Κελρίτ πλησίασε επίσης, για να φιλήσει τον Κάδμο στο μάγουλο και, ύστερα, να χαιρετήσει την Καρζένθα. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε, παρατηρώντας μάλλον τα εγκαύματα που φαινόταν από την άκρη του ανοίγματος του κράνους της.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Απλώς χτυπήθηκα λίγο.»

«Χτυπήθηκες;» Ο Ερκάνης στράφηκε να την αντικρίσει παίρνοντας τα μάτια του από τον Κάδμο.

«Τίποτα το σπουδαίο, όπως βλέπεις, Ερκάνη. Είμαι όρθια, δεν είμαι; Στον πόλεμο, πολλά μπορεί να συμβούν.»

«Δε θα μπορούσαμε όμως να ζήσουμε χωρίς εσένα, Καρζένθα,» είπε ο Ερκάνης, πλησιάζοντας για να την αγκαλιάσει φευγαλέα.

«Αυτό είναι βέβαιο,» συμφώνησε ο Κάδμος, μη θέλοντας καν να σκεφτεί πώς θα ήταν αν η Καρζένθα είχε σκοτωθεί. Νόμιζε πως την αγαπούσε τρεις φορές περισσότερο από τότε που είχαν ξεκινήσει μαζί την επανάσταση στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, και η αγάπη του γι' αυτήν ολοένα και μεγάλωνε με κάθε μέρα που περνούσε, δεν έχανε τη δύναμή της. Και, όποτε η Καρζένθα βρισκόταν μπλεγμένη σε πολεμικές συγκρούσεις, ο Κάδμος πάντα ανησυχούσε, πάντα φοβόταν. Δεν αμφέβαλλε, όμως, ότι ήταν η καλύτερη στρατηγός που είχε.

«Ο πόλεμος στο Εμπορικό Κέντρο τελείωσε, έτσι;» είπε ο Ερκάνης. «Τελείωσε προτού καλά-καλά αρχίσει. Έτσι;» Πρέπει να το είχε μάθει ήδη αλλά ζητούσε επιβεβαίωση.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. «Τους νικήσαμε αρκετά εύκολα, ομολογουμένως. Δεν ήταν προετοιμασμένοι γι' αυτό που αντιμετώπισαν.»

«Και τώρα;» είπε ο Ερκάνης. «Θα μείνετε εδώ;»

«Όχι ακόμα, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, και είδε την απογοήτευση στο πρόσωπό του. «Πρέπει να πάω στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Πρέπει να είμαι εκεί. Για λίγο καιρό, τουλάχιστον. Σου μίλησε η Καρζένθα για την υπόθεση με τη Φοίβη, δεν σου μίλησε;»

«Μου μίλησε, και τώρα φοβάμαι περισσότερο, Κάδμε, όχι λιγότερο.»

«Η Κορίνα ξέρει τι κάνει. Μέχρι στιγμής μάς έχει μόνο βοηθήσει.»

«Ναι,» ένευσε ο Ερκάνης, αν και προβληματισμένα, «ναι, αναμφίβολα.»

Η Κελρίτ τού έριξε ένα βλέμμα που μαρτυρούσε, ξεκάθαρα, ότι ανησυχούσε γι'αυτόν πιο πολύ απ'ό,τι για τον Κάδμο. Ο Ερκάνης ήταν πολύ πιεσμένος, όπως είχαν καταλάβει και ο Κάδμος και η Καρζένθα.

Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έσφιξε τον ώμο του φίλου του. «Θα επιστρέψουμε σύντομα,» υποσχέθηκε. «Ας καθίσουμε, τώρα, να μου πεις τα νέα σου και τα νέα της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας από κοντά. Δεν έχουμε πολύ χρόνο: το μεσημέρι θα πετάξουμε ξανά για την Α' Ανωρίγια.»

«Δε θα μείνετε ούτε μια μέρα εδώ;»

«Καλύτερα όχι,» αποκρίθηκε ο Κάδμος συλλογισμένα. «Καλύτερα όχι.» Η Κορίνα τούς είχε πει ότι ήθελε πλέον να τελειώσει την υπόθεση με τη Φοίβη, και εκείνος ανυπομονούσε επίσης να λάβει τέλος αυτή η ιστορία. Αισθανόταν φυλακισμένος από τη Νύφη του Χάροντα. Όχι απειλημένος. Φυλακισμένος.

Μια ώρα μετά το μεσημέρι, το σμήνος πετούσε πάλι πάνω από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Ο Κάδμος και η Καρζένθα κάθονταν στο πίσω μέρος του μεγάλου ελικοπτήρου, τρώγοντας από τα φαγητά που ήταν στο τραπεζάκι ανάμεσά τους. Η Καρζένθα εξακολουθούσε να φορά το κράνος της· και δεν το είχε βγάλει καθόλου ούτε κατά τη διάρκεια της συνάντησής τους με τον Ερκάνη και την Κελρίτ. Είχε αρχίσει να το συνηθίζει, νόμιζε η ίδια· ενώ ο Κάδμος, κοιτάζοντάς την, νόμιζε ότι της πήγαινε – σαν να μπορούσε να είναι μια καινούργια, ιδιαίτερη μόδα.

Η Καρζένθα, σκουπίζοντας τα χείλη της με μια πετσέτα, είπε: «Πρέπει να μάθεις να πολεμάς.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. Τι εννοούσε;

Η Καρζένθα κατάλαβε την απορία του. «Εννοώ ότι πρέπει να μάθεις να πολεμάς από κοντά, σώμα με σώμα. Πρέπει να μάθεις να χειρίζεσαι όπλα, να-»

«Ξέρω να χειρίζομαι όπλα.»

«Σοβαρέψου. Ξέρεις να τα χειρίζεσαι μόλις και μετά βίας, λόγω των περιστάσεων. Εγώ σου λέω να μάθεις να τα χειρίζεσαι καλά. Να μπορείς να προστατέψεις και μόνος σου τον εαυτό σου αν υπάρξει ανάγκη.»

«Δεν ήμουν ποτέ πολεμιστής, αγάπη μου. Όχι τέτοιου είδους.»

«Πρέπει να γίνεις–»

Ο Κάδμος κούνησε το κεφάλι. «Όχι–»

Τα μάτια της γυάλισαν, θυμωμένα. «Πρέπει,» επέμεινε. «Δε βλέπεις τι συμβαίνει; Κάθε τρεις και λίγο, κάποιος σε κυνηγά για να σε σκοτώσει, μα τη Ρασιλλώ! Κι αυτό δεν θα σταματήσει· έτσι όπως πηγαίνουν τα πράγματα, κάνεις ολοένα και περισσότερους εχθρούς. Εγώ κι οι Μικροί Γίγαντες θα είμαστε πάντα στο πλευρό σου – το ξέρεις αυτό – αλλά πρέπει κι εσύ να μπορείς να μας βοηθήσεις σε μια έκρυθμη κατάσταση, Κάδμε.»

Ο Κάδμος ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα, αφήνοντας το πιρούνι στο πλάι του πιάτου του. Όφειλε να παραδεχτεί ότι η Καρζένθα μιλούσε συνετά. Αλλά δεν θεωρούσε ποτέ τον εαυτό του πολεμιστή. Και σίγουρα δεν μπορούσε να γίνει τόσο καλός όσο εκείνη, ή όσο οποιοσδήποτε από τους Μικρούς Γίγαντες· δεν είχε τον χρόνο! Αυτοί οι άνθρωποι εξασκούσαν και μάχονταν όλη τους τη ζωή· εκείνος έγραφε ποιήματα.

(Απρόσμενα, τόσο απρόσμενα κι ανεξίτηλα, ο Αγώνας μάς μεταμορφώνει, μουρμούρισε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του. Από ανθρώπους της ειρήνης, σ'ανθρώπους της ελευθερίας – σ'ανθρώπους του πολέμου!)

Επιπλέον, αναρωτήθηκε ο Κάδμος, ποιος θα τον δίδασκε; Και πόσο καιρό θα χρειαζόταν; «Δε γίνεται, Καρζένθα,» είπε. «Είναι πολύ αργά–»

«Πολύ αργά; Τώρα, αντιθέτως, είναι η κατάλληλη ώρα! Τώρα που δεν έχει ξεσπάσει ακόμα ανοιχτός πόλεμος ανάμεσα σ'εμάς και στις Κατωρίγιες Συνοικίες.» Και, σαν να είχε διαβάσει το μυαλό του: «Εγώ η ίδια θα σε διδάξω. Και θα μάθεις πολύ γρήγορα, σ'το υπόσχομαι. Θα μάθεις τα απαραίτητα, πρώτα, τουλάχιστον.»

Ο Κάδμος μειδίασε. «Αα,» είπε, «αρχίζω να καταλαβαίνω πού τρέχει ο λογισμός σου, αγάπη μου! Θα τη βρίσκεις να με ξυλοφορτώνεις ώσπου να μάθω βασική άμυνα.» Την πείραζε, φυσικά, αλλά μόνο εν μέρει.

Η Καρζένθα γέλασε σαν να την είχε πιάσει να κάνει κάποια ζαβολιά, κι αισθάνθηκε, άθελά της, μια ερωτική έξαψη τώρα που ο Κάδμος είχε μιλήσει έτσι. «Ανώμαλε!» του είπε, κλοτσώντας τον κάτω απ'το τραπέζι. «Μιλάω σοβαρά! Θα είμαι πολύ σοβαρή και αυστηρή δασκάλα· θα το δεις.»

Η Κάδμος, εξακολουθώντας να μειδιά, ήπια μια γουλιά από τον καφέ του. «Αυτό υποψιάζομαι κι εγώ...»

Η Καρζένθα τον ξανακλότησε. «Θες ν'αρχίσουμε από τώρα;» είπε γελώντας.

«Ανυπομονώ.»

«Δε θα είσαι δεμένος, πάντως· να τόχεις υπόψη σου!» τον προειδοποίησε, απειλητικά.

«Θα φοράς και το κράνος;»

«Εγώ θα φοράω ό,τι θέλω.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Θα μάθεις.»

Το εναέριο ταξίδι από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία ως την Α-στροβόλο της Α' Ανωρίγιας δεν κράτησε πολύ. Λιγότερο από μια ώρα. Ο Κάδμος και η Καρζένθα είχαν μόλις τελειώσει το φαγητό τους – νωχελικά, χωρίς να βιάζονται – όταν το μεγάλο ελικόπτερό τους προσγειώθηκε σε μια πλατφόρμα, ένα ελικοδρόμιο περιτριγυρισμένο από μαχητές της επανάστασης.

Κι ανάμεσά τους στεκόταν μια φιγούρα με κάπα και κουκούλα. Μια φιγούρα που έμοιαζε, για κάποιο λόγο, να είναι το κέντρο βάρους εκεί. Σαν να επρόκειτο για θεατρική σκηνή, κι αυτή να ήταν η πρωταγωνίστρια του έργου ενώ οι άλλοι οι κομπάρσοι.

Η Κορίνα.

Οι πόρτες του ελικοπτέρου άνοιξαν και οι Μικροί Γίγαντες βγήκαν, οπλισμένοι και έτοιμοι όπως πάντα. Παντού περίμεναν επίθεση εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή: ακόμα κι εδώ.

Ο Κάδμος και η Καρζένθα βγήκαν τελευταίοι από το αεροσκάφος, και η Κορίνα τούς πλησίασε. «Σας περίμενα το πρωί,» είπε, και ο Κάδμος διέκρινε πάλι εκείνη την παράξενη ανησυχία στο πρόσωπό της.

Κάτι που την προβληματίζε πολύ βαθιά. Και δεν μπορεί να ήταν επειδή εκείνος και η Καρζένθα δεν είχαν έρθει το πρωί. «Γιατί αργήσατε;»

«Κάναμε μια σύντομη στάση στη Β' Ανωρίγια,» αποκρίθηκε ο Κάδμος, «για να μιλήσουμε με τον Ερκάνη. Αλλά μπορούσες να μας είχες καλέσει τηλεπικοινωνιακά, Κορίνα...»

«Ναι,» είπε εκείνη, συλλογισμένα ίσως. «Ναι, αλλά είχα άλλα στο μυαλό μου,» παραδέχτηκε.

«Τη Φοίβη;»

«Όχι. Όχι μόνο τη Φοίβη. Όμως είναι, όντως, ένα πρόβλημα. Στο οποίο τώρα θα δώσουμε τέλος.»

Η Καρζένθα ρώτησε: «Έχεις ετοιμάσει κάτι;»

«Θα το ετοιμάσουμε μαζί.»

Πήγαν – με τη συνοδία Μικρών Γιγάντων, φυσικά – στο διαμέρισμα του Κάδμου και της Καρζένθα, στον εξηκοστό-έβδομο όροφο μιας πολυκατοικίας της Αστροβόλου, και συζήτησαν μόνοι, οι τρεις τους, στο σαλόνι. Η Κορίνα τούς είπε τι είχε στο μυαλό της για τη Νύφη του Χάροντα.

Η Καρζένθα αμέσως διαφώνησε: «Αποκλείεται! Είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Δε μπορούμε αλλιώς να την παγιδέψουμε,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης. «Είναι η καλύτερη–»

«Δε μ'ενδιαφέρει εμένα να την παγιδέψουμε, Κορίνα! Εσένα σ'ενδιαφέρει. Αλλά δε θα βάλεις τον Κάδμο σε τέτοιο κίνδυνο!»

«Νομίζεις ότι αδιαφορώ για την ασφάλεια του Κάδμου; Τον βλέπω σαν παιδί μου.»

«Είναι πολύ μεγάλος για νάναι παιδί σου!» Η Καρζένθα-Σολ δεν χαμογελούσε.

Η Κορίνα χαμογέλασε, αν και αχνά. «Έτσι νομίζεις;» Και της θύμισε: «Κάποτε υποσχέθηκες να μη με προδώσεις ποτέ, Καρζένθα.»

«Δε σε προδίδω, μα τον Κρόνο! Αλλά αυτό... αυτό–»

«Αυτό είναι δική μου απόφαση, Καρζένθα,» τη διέκοψε ο Κάδμος, καθώς κι οι τρεις τους στέκονταν γύρω από το τραπέζι, κανείς δεν καθόταν: τα νεύρα τους ήταν τσιτωμένα.

Η Καρζένθα τον ατένισε έντονα. «Συμφωνείς με τέτοιο πράγμα;» Ακόμα φορούσε το κράνος της· δεν το είχε βγάλει.

«Συμφωνώ.» Τουλάχιστον, έτσι θα σταματούσε πλέον να αισθάνεται φυλακισμένος απ' αυτό το διαρκές κυνηγητό με τη Φοίβη! σκεφτόταν.

«Τότε είσαι ανόητος!» Η Καρζένθα χτύπησε τη γροθιά της πάνω στο τραπέζι. Τα μάτια της έμοιαζαν να σπινθηροβολούν καθώς συνέχιζε να τον ατενίζει. «Μπορεί να σκοτωθείς!»

«Και δεν θα είναι η πρώτη φορά. Πόσες φορές-;»

«Άκουσέ με!» Η Καρζένθα άρπαξε το πουκάμισό του με το ένα χέρι. «Δε μπορείς να το κάνεις αυτό. Είναι σαν-»

Ο Κάδμος έπιασε τον καρπό της. «Καταλαβαίνω τι είναι,» είπε ήρεμα, σταθερά. «Αλλά σε ρωτώ: Πόσες φορές έχω βρεθεί σε παρόμοιο – σε χειρότερο – κίνδυνο; Δε φοβάμαι πια τέτοιους κινδύνους. Και το ξέρω πως έχω γύρω μου καλούς ανθρώπους για να με προστατεύουν-»

«Μα η Κορίνα προτείνει να μην είμαστε εκεί!» του θύμιζε η Καρζένθα αφήνοντας το πουκάμισό του από τα δάχτυλά της. Στράφηκε ν'αντικρίσει τη θυγατέρα της Πόλης. «Εγώ θα έρθω,» της είπε.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Καρζένθα, δε μπορείς να έρθεις-»

«Θα έρθω!»

«Θέλεις να μου χαλάσεις το σχέδιο; Σας εξήγησα γιατί δεν πρέπει να είσαι εκεί! Σας εξήγησα τι ακριβώς παρατηρεί η Φοίβη.»

«Μοιάζει με παραμύθι,» είπε η Καρζένθα-Σολ.

«Κι εγώ μοιάζω με παραμύθι· αλλά δεν είμαι,» τόνισε η Κορίνα. «Δεν μπορείς να είσαι εκεί, Καρζένθα. Τα πράγματα πρέπει να είναι ακριβώς όπως σας είπα. Και πάλι δεν είναι βέβαιο ότι θα πετύχουμε τον σκοπό μας – ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρη με μια Αδελφή μου, με κάποια που καθοδηγείται από την Πόλη – αλλά, τουλάχιστον, θα έχουμε καλές πιθανότητες επιτυχίας. Θα έχουμε το πάνω χέρι.»

Η Καρζένθα έσμιξε τα χείλη. Εξακολουθούσε να μην της αρέσει τούτη η ιστορία. Καθόλου. Εξακολουθούσε να φοβάται για τον Κάδμο.

«Καρζένθα,» της είπε εκείνος, αγγίζοντας τον ώμο της. «Τόσοι άνθρωποι θα είναι γύρω μου. Κι εγώ και η Κορίνα θα ξέρουμε τι έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Αφού πρέπει να γίνει, πρέπει να γίνει. Αυτή η ιστορία με τη Φοίβη πρέπει να τελειώσει.»

«Αν, τουλάχιστον, είχες κάποια πολεμική εκπαίδευση...»

«Δε θα είχε καμία διαφορά,» την πληροφόρησε η Κορίνα.

Ο Θόρινταλ, καθισμένος οκλαδόν επάνω στο χαλί του πατώματος, άπλωσε το χέρι του προς τον πολεοπλάστη που στεκόταν αντίκρυ του. Τα δάχτυλά του ήταν τεντωμένα.

Ο πολεοπλάστης τον κοίταζε με μικροσκοπικά φωτεινά μάτια· η ουρά του κινήθηκε προς τα δάχτυλα του σαμάνου. Η άκρη της ήταν σαν κατσαβίδι, περίπου. Σαν κάποιου είδους αιχμηρό εργαλείο. Ενέργεια τρεμόπαιζε επάνω της. Το μικρό μεταλλόδερμο πλάσμα έμοιαζε να είναι φορτισμένο με ενέργεια όπως μια μπαταρία.

Ο Θόρινταλ είχε φέρει το μυαλό του στη μηχανική κατάσταση: στην κατάσταση που του επέτρεπε να έρχεται σε επαφή με μηχανές. Και τώρα άγγιξε με δύο δάχτυλά του την άκρη της ουράς του πολεοπλάστη. Αισθάνθηκε την ενέργεια του μικρού πλάσματος να γλιστρά μέσα του, να φτάνει στο μυαλό του, και να το *φωτίζει*. Το νευρικό σύστημα του Θόρινταλ μόλις και μετά βίας μπορούσε ν'αντέξει την επαφή. Αλλά *μπορούσε*.

Δεν πρέπει, όμως, να το παρακάνω, τόνισε στον εαυτό του. Είναι επικίνδυνο.

Προσπάθησε, γι'ακόμα μια φορά, να καταλάβει τον πολεοπλάστη. Να μάθει πράγματα για τη φύση του. Η Κορίνα τού είχε υποσχεθεί ότι θα τον δίδασκε τη γλώσσα των πολεοπλαστών αν τη βοηθούσε να εντοπίσει την Αδελφή της τη Φοίβη μέσα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, αλλά ακόμα δεν τον είχε μάθει ούτε μία λέξη. Και ο Θόρινταλ δεν ήξερε αν ήθελε πια να την ξανασυναντήσει. Την τελευταία φορά που την είχε δει είχε τρομάξει περισσότερο απ'ό,τι συνήθως, όφειλε να παραδεχτεί. Τι ήταν εκείνο το παράξενο ενεργειακό πράγμα πάνω στο πόδι της; Η Κορίνα έλεγε ότι δεν ήταν κολλητικό, όμως μπορούσες να την πιστέψεις;

Βέβαια, δεν χρειαζόταν να έρθει σε δερματική επαφή μαζί της για να του διδάξει μερικές λέξεις της γλώσσας των πολεοπλαστών. Και *έπρεπε* να τον μάθει μερικές από αυτές. Του το είχε υποσχεθεί, και ο Θόρινταλ την είχε όντως βοηθήσει να βρει τη Φοίβη εκείνη την ημέρα. Δεν κρατούσε η Κορίνα τις υποσχέσεις της; Ή είχε τόσες πολλές δουλειές;

Ή, μήπως, αυτό το παράξενο πράγμα επάνω στο πόδι της ήταν που την απασχολούσε; Ο Θόρινταλ το θεωρούσε πολύ πιθανό. Ήταν, αναμφίβολα, τρομαγμένη τη νύχτα που είχαν μιλήσει, που την είχε συναντήσει τυχαία (πολεοτύχη, πιθανώς) στο λιμάνι.

Αλλά τώρα ο Θόρινταλ δεν είχε στο μυαλό του καθόλου την Κορίνα. Τώρα είχε όλη του τη νόηση στραμμένη στον πολεοπλάστη, όπως θα είχε όλη του τη νόηση στραμμένη σ'ένα μηχάνημα με το οποίο ερχόταν σε επαφή.

Παρά την κούρασή του από ακόμα μια ημέρα δουλειάς για την ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού, ήταν αποφασισμένος να ασχοληθεί με το παράξενο μεταλλόδερμο πλάσμα. Το είχε ήδη αναβάλει τόσες φορές, λέγοντας στον εαυτό του πως ήταν πολύ εξαντλημένος για τέτοιες έρευνες. Δε μπορούσε, όμως, να το αναβάλλει άλλο· η περιέργεια για τον πολεοπλάστη τον έτρωγε.

Το μυαλό του τώρα άγγιζε το μικρό πλάσμα όπως θα άγγιζε ένα μηχάνημα, όμως πολύ σύντομα ο Θόρινταλ διαπίστωσε ότι ο πολεοπλάστης δεν ήταν μηχάνημα. Το εσωτερικό του *έμοιαζε* με μηχανή αλλά δεν ήταν μηχανή. Ήταν κάποιου είδους οργανισμός. Όχι βιολογικός ακριβώς, μα ούτε και μηχανικός. Αποκλείεται ποτέ κανένας να μπορούσε να φτιάξει πολεοπλάστη. Δεν ήταν σαν να φτιάχνεις ηχοσύστημα ή τηλεοπτικό δέκτη.

Ενέργεια κυλούσε μέσα του όπως αίμα κυλούσε μέσα στις φλέβες των ανθρώπων, μπορούσε να καταλάβει ο Θόρινταλ. *Και τώρα αυτή η ενέργεια κυλά και μέσα στο δικό μου νευρικό σύστημα.* Το «νευρικό σύστημα» του πολεοπλάστη ήταν από καλώδια, φυσικά. Του Θόρινταλ δεν ήταν. Κι αυτό σήμαινε ότι δεν έπρεπε να μείνει για πολύ σε επαφή με την ξένη ενέργεια, θύμιζε ξανά στον εαυτό του. Για την ώρα, όμως, εστιάστηκε επάνω της. Εστιάστηκε επάνω της καθώς αυτή διέτρεχε το δικό του σώμα, όχι του πολεοπλάστη. Ο Θόρινταλ, ουσιαστικά, εστίασε τη νόησή του στον εαυτό του. Και νόμιζε ότι μπορούσε, με τα νεύρα του, να χειριστεί την ενέργεια του πολεοπλάστη.

Το επιχείρησε, δοκιμαστικά. Αισθάνθηκε μικρούς κυματισμούς εντός του, αναταράξεις. Ναι, μπορούσε όντως να γίνει...

Κάτι περισσότερο, ίσως; Ο Θόρινταλ έστρεψε το βλέμμα του στο χαλί πλάι του, και το άγγιξε με το ελεύθερό του χέρι. Έστειλε ενέργεια εκεί.

Είδε το χαλί να καπνίζει καθώς καιγόταν!

Δεν είχε αρπάξει φωτιά. Καιγόταν όπως από την επαφή με ένα μηχάνημα που έχει διαρροή ενέργειας.

«Θόρινταλ!» άκουσε τη Μαρίνα να φωνάζει, από δίπλα. Και μετά άκουσε και τη Λάρνια να λέει κάτι – κάποια βρισιά, νόμιζε – αλλά το μυαλό του ήταν πολύ απομακρυσμένο από αυτές, πολύ εστιασμένο στη μαγική δουλειά του.

Ο Θόρινταλ πήρε το χέρι του από το χαλί, και είδε πως είχε αφήσει εκεί ένα μαύρο σημάδι.

Τέλος, είπε στον εαυτό του. *Τέλος τώρα!* Δεν έπρεπε να παρασυρθεί. Ήδη αισθανόταν την ενέργεια του πολεοπλάστη να τον έχει κλονίσει.

Απομάκρυνε τα δάχτυλά του από την ουρά του μεταλλόδερμου πλάσματος και η επαφή τους διακόπηκε. Αλλά ο Θόρινταλ ακόμα ένιωθε κάποια ελάχιστα ψήγματα της ενέργειας να παραμένουν μέσα του, να τρέχουν επάνω στο νευρικό του σύστημα σαν αυτό να ήταν κύκλωμα από καλώδια.

Ο Θόρινταλ αισθανόταν ότι έπρεπε να τα ξεφορτωθεί. Αισθανόταν ότι θα τα ξεφορτωνόταν είτε ήθελε είτε όχι, και καλύτερα τώρα παρά κάποια άλλη, τυχαία στιγμή: παρά, ίσως, κάποια στιγμή που θα άγγιζε κανέναν άνθρωπο.

Ακούμπησε το χαλί και καθοδήγησε, με το μυαλό του, την ενέργεια εκεί. Το είδε ξανά να καπνίζει καθώς ένιωθε τον εαυτό του να αποφορτίζεται. Καθώς ένιωθε ξαφνικά κάτι να του λείπει. Σαν κάτι να είχε χάσει. Κάτι σημαντικό.

Έγλειψε τα χείλη του. Το στόμα του ήταν τόσο ξερό...

Κοίταξε τον πολεοπλάστη. Τα μάτια του μεταλλόδερμου πλάσματος αναβόσβησαν μια φορά, φιλικά. Ο Θόρινταλ αναρωτήθηκε αν κι αυτό είχε χάσει ενέργεια. Αν είχε χάσει την ενέργεια που είχε αφήσει μέσα στο νευρικό του σύστημα. *Αναπληρώνει την ενέργειά του όπως ένας άνθρωπος αναπληρώνει χαμένο αίμα, ή όχι;*

«Θόρινταλ!» Η Λάρνια είχε έρθει κοντά, και τώρα γονάτισε πλάι του.

Το ίδιο και η Μαρίνα, η οποία είπε: «Είσαι 'ντάξει; Τι κάνεις στο χαλί;»

Ο σαμάνος βλεφάρισε. «Τίποτα.» Αισθανόταν εξαντλημένος, συνειδητοποίησε ξαφνικά.

«Τι τίποτα; Το έκαψες!»

«Το μαύρισα λιγάκι,» μειδίασε ο Θόρινταλ.

Η Λάρνια ρώτησε: «Σίγουρα είσαι καλά; Δε θάπρεπε ν'αγγίζεις αυτό το πράγμα!» Κοίταξε τον πολεοπλάστη με φανερή επιφύλαξη. Εκείνος τής κούνησε την ουρά του. Τα μάτια της στένεψαν.

Ο Θόρινταλ γέλασε καθώς σηκωνόταν όρθιος. Ένιωθε πιασμένος παντού. Μα τον Κρόνο! είχε όντως εξουθενωθεί. «Ο φίλος μου είναι πολύ καλός,» είπε. «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, Λάρνια.»

Κάποιος ακούστηκε να έρχεται από την εξώπορτα του διαμερίσματος. Στράφηκαν και είδαν τη Βιολέτα, τη σαμάνο, να βαδίζει προς το μέρος του. Δεν έμενε εδώ μαζί τους, αλλά μες στην πολυκατοικία που τους είχε παραχωρήσει ο Βάρνελ-Αλντ οι Νομάδες δεν κλείδωναν τις πόρτες των διαμερισμάτων τους· δεν φοβόνταν ότι ο ένας θα έκλεβε από τον άλλο, ούτε ότι ο ένας θα έκανε κακό στον άλλο: είχαν μάθει να ζουν συλλογικά.

«Ξέρετε ποια είν' εδώ;» είπε η Βιολέτα.

«Ποια;» ρώτησε η Μαρίνα.

«Η Θυγατέρα της Πόλης.»

«Ποια Θυγατέρα της Πόλης;» έκανε αμέσως ο Θόρινταλ, με μια ξαφνική ελπίδα μέσα του – η *Μιράντα*;

«Η Κορίνα.»

«Αυτή...» είπε η Λάρνια. «Τι θέλει πάλι;»

«Δεν ξέρω, αλλά έχει πάει να μιλήσει στον Φριτς.»

Η Κορίνα είχε παρουσιαστεί σαν στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας, διακόπτοντας τους από το *Πιάσε τον Κλέφτη* που έπαιζαν συγκεντρωμένοι γύρω από το τραπέζι του σαλονιού. Ο Κοντός Φριτς ήταν εκεί, καθώς και η Τζιλ, η πιο σταθερή του σχέση· δεν ήταν παντρεμένοι αλλά τη θεωρούσε γυναίκα του. Εκεί ήταν, επίσης, η Σορέτα (η σύζυγος του Δεινοχάρη, του προηγούμενου αρχηγού των Πνευμάτων των Δρόμων ο οποίος είχε σκοτωθεί εξαιτίας της Κορίνας), ο Κλεάνθης (ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων), και ο Ράνελακ, ο Σκέλεθρος, έχοντας αναμμένη τη μακριά, στριφτή πίπα του, κρατώντας την ανάμεσα στα δόντια του μαυρόδερμου προσώπου του που θύμιζε κρανίο. Βαστούσαν όλοι τραπουλόχαρτα στα χέρια τους, κι επάνω στο τραπέζι ήταν απλωμένα κι άλλα τραπουλόχαρτα, καθώς και χαρτονομίσματα και κέρματα. Η Τζιλ έκανε τον κλέφτη αυτό τον γύρο. Ο Σκέ-

λεθρος κουνούσε τα ζάρια μέσα στις χούφτες του, όταν η Κορίνα μπήκε.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε η Θυγατέρα της Πόλης κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπας της.

Οι Νομάδες την ατένισαν με επιφύλαξη, αν όχι εχθρικά. Παρότι τους είχε οδηγήσει σε σχετική ασφάλεια εδώ, στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, δεν την εμπιστευόνταν.

«Τι θέλεις;» ρώτησε η Σορέτα.

Ο Ράνελακ ακούμπησε τα ζάρια πάνω στο τραπέζι, κρυμμένα κάτω από το χέρι του. Και οι άλλοι δεν αμφέβαλλαν ότι αυτό δεν μετρούσε σαν να είχε ρίξει. Τον είχαν διακόψει, και δεν του άρεσε να τον διακόπτουν.

«Πρέπει να μιλήσουμε,» είπε η Κορίνα.

«Για τι;» ρώτησε ο Φριτς.

«Για μια επίσκεψη του Κάδμου Ανθοτέχνη.» Η Κορίνα πλησίασε το τραπέζι τους αλλά δεν κάθισε σε καρέκλα.

Ο Κοντός Φριτς σηκώθηκε όρθιος, μη θέλοντας να την κοιτάζει από χαμηλά. «Επίσκεψη του Κάδμου Ανθοτέχνη;»

«Ναι. Θέλει να έρθει να συζητήσετε.»

«Τι έχουμε να πούμε;»

«Θέλει να σας γνωρίσει, να μάθει για εσάς. Έχει ακούσει πολλά και διάφορα για τους Νομάδες των Δρόμων. Αλλά, ως τώρα, δεν είχε χρόνο νάρθει να σας επισκεφτεί· είναι πολυάσχολος άνθρωπος, όπως θα καταλαβαίνετε.»

«Δε μπορείς εσύ να του πεις για εμάς; Δεν ξέρεις αρκετά;» τη ρώτησε η Σορέτα, εχθρικά. Αυτή η γυναίκα ευθυνόταν για τον θάνατο του Δεινοχάρη – αυτή τον είχε σκοτώσει! Είχε αφήσει τα τρία τους παιδιά (που το μεγαλύτερο ήταν μόλις οκτώ χρονών!) χωρίς πατέρα επειδή είχε μια κόντρα με την Εύνοια, τότε στην Ανεμόζωη...

«Ο Κάδμος θέλει να σας μιλήσει ο ίδιος. Θέλει ν'ακούσει τι έχετε να του πείτε εσείς για τους Νομάδες των Δρόμων. Την ιστορία σας, πώς ξεκινήσατε, πώς ήταν η περιπλάνηση με την Αδελφή μου...»

«Και δεν μπορεί να έρθει κατευθείαν να μας βρει;» είπε ο Φριτς. «Ήταν ανάγκη να έρθεις εσύ πρώτα;»

Τα μαυροβαμμένα χείλη της Κορίνας μειδίασαν αχνά. «Ακόμα με αντιπαθείτε, Φριτς; Ξεχνάτε τι έχω κάνει για εσάς;»

Το βλέμμα του ήταν άγριο. «Δεν ξεχνάμε τίποτα, Κορίνα.» Ο Φριτς, όπως και πολλοί άλλοι, υποπτευόταν ότι *εκείνη* είχε κάνει την Εύνοια και τη Μιράντα να εξαφανιστούν. *Εκείνη* έφταιγε που είχε καταδικάσει τους Νομάδες σε τούτη την κατάσταση, να δουλεύουν σαν χτίστες για έναν σφετεριστή! Και ο Φριτς άκουγε, κάθε τρεις και λίγο – ολοένα και περισσότερο, τελευταία – τους άλλους Νομάδες να μουρμουρίζουν ότι ήθελαν να φύγουν από εδώ, ότι ο Ανθοτέχνης θα τους κρατούσε για πάντα σαν δούλους του αν δεν έφευγαν. Ο Φριτς είχε δει και μερικούς να μιλάνε μ'αυτόν τον ύποπτο τύπο, τον Ζιλμόρο, τον αρχηγό των Σκοταδιστών. Ανάμεσά τους ήταν κι ο Ρίμναλ. Και του Φριτς δεν του άρεσε καθόλου τούτο. Είχε προειδοποιήσει τον Ρίμναλ να πάψει τις επαφές μ'αυτό το κάθαρμα· ήταν κακοποιός, άτομο του υπόκοσμου, όλοι το ήξεραν! Και τον είχε ρωτήσει τι έλεγαν. Ο Ρίμναλ τού είχε αποκριθεί να κοιτάζει τη δουλειά του, και παραλίγο να πιαστούν στα χέρια ξανά. Αλλά είχε αποφευχθεί γιατί ήταν κουρασμένοι κι οι δυο τους απ'όλη την ημέρα της δουλειάς στο Μεγάλο Λιμάνι.

«Τότε,» τόνισε η Κορίνα, «δεν θα έχετε ξεχάσει πως, αν σας είχα αφήσει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, θα είχατε μια πολύ άσχημη μοίρα. Αλλά αυτό,» συνέχισε, «δεν έχει σημασία τώρα. Είμαι εδώ για να σας πω ότι αύριο πρέπει να περιμένετε τον Κάδμο στην πολυκατοικία σας. Και ο Κάδμος θέλει να είναι συγκεντρωμένοι όσο το δυνατόν περισσότεροι από τους *αρχικούς* Νομάδες, από τα Πνεύματα των Δρόμων – τους πρώην Μαντροχαλαστές.»

«Γιατί;»

«Σας εξήγησα, Φριτς: θέλει να μάθει για εσάς, από εσάς τους ίδιους. Είναι πιο ρομαντικός ο Κάδμος απ'ό,τι φαντάζεσαι. Είναι ποιητής, άλλωστε.»

«Συγκινηθήκαμε...» μουρμούρισε η Σορέτα, βέβαιη πως η Κορίνα την άκουσε – και αδιαφορώντας.

«Εντάξει,» είπε ο Φριτς. «Θα ζητήσω από κάποια Πνεύματα νάναι εκεί που θα συναντήσουμε τον Κάδμο. Θάρθει εδώ, στο διαμέρισμά μου;»

Η Κορίνα κοίταξε τριγύρω σαν να μπορούσε να δει πράγματα αόρατα για τους υπόλοιπους. «Πρέπει να ρίξω μια ματιά και σ'άλλους χώρους της πολυκατοικίας,» είπε συλλογισμένα.

«Γιατί;» ρώτησε ο Ράνελακ βγάζοντας την πίπα από το στόμα του.
«Τι σημασία έχει;»

«Ο Κάδμος Ανθοτέχνης είναι πολύ σημαντικό πρόσωπο. Μ' ενδιαφέρει η ασφάλειά του.» Και προς τον Φριτς: «Φρόντισε όλα τα Πνεύματα που θα φέρεις να είναι έμπιστοι άνθρωποι–»

«Τα Πνεύματα των Δρόμων είναι άτομα εμπιστοσύνης. Δεν πρόκειται να κάνουν τίποτα.»

«Και φρόντισε, επίσης, να είναι *αρκετοί*. Όχι δυο, τρεις. Ο Κάδμος είπε ότι θέλει να δει τους ανθρώπους από τους οποίους ξεκίνησαν οι Νομάδες των Δρόμων. Επιπλέον, μπορούν να είναι εκεί και κάποιοι από τους άλλους – κάποιοι από αυτούς που θεωρείς πιο κοντινούς σου.»

Ο Φριτς ένευσε. «Έγινε,» είπε. «Και δε χρειάζεται ν' ανησυχείς για την ασφάλεια του Ανθοτέχνη. Από εμάς δεν κινδυνεύει.»

«Ελπίζω, για το καλό σας, να είναι όντως έτσι. Τώρα, θα ρίξω μια ματιά στα διαμερίσματα της πολυκατοικίας, αν δεν έχετε πρόβλημα, ώστε να βρω το πιο κατάλληλο.»

«Εντάξει,» μόρφασε ο Φριτς, «όπως θες. Θάρθω μαζί σου, όμως, για να μην τρομάξεις τους ενοίκους.»

Η Κορίνα μειδίασε λεπτά. «Καλώς.»

Αλλά δεν την ακολούθησε μόνο ο Φριτς έξω από το διαμέρισμα· ήρθε και η Σορέτα, και ο Ράνελακ. Η Τζιλ και ο Κλεάνθης έμειναν πίσω.

«Να παίζουμε μόνοι μας;» πρότεινε η Τζιλ, και πήρε τα ζάρια από εκεί όπου τα είχε αφήσει ο Σκέλεθρος.

Η Κορίνα επισκέφτηκε σύντομα το διαμέρισμα όπου έμεναν ο Θόρινταλ, η Λάρνια, η Μαρίνα, ο Εύθυμος, ο Μαυρογένης, ο Βίκτορας, και ο Βόντεκ. (Η Βιολέτα είχε φύγει πλέον.) Μαζί της ήταν ο Φριτς, η Σορέτα, και ο Ράνελακ. Και η Λάρνια ρώτησε τον πρώτο: «Τι συμβαίνει; Τρέχει τίποτα;»

«Μια ματιά θέλει να ρίξει μόνο,» αποκρίθηκε ο Κοντός.

«Γιατί;»

«Αύριο θα μας επισκεφτεί ο Ανθοτέχνης, και θέλει να βρει το κατάλληλο μέρος για να τον υποδεχτούμε.»

«Τι σημαίνει 'κατάλληλο μέρος';»

«Δεν ξέρω. Αυτή ξέρει.»

Η Κορίνα, δίχως να αντικρίζει τη Λάρνια, κοιτάζοντας ολόγυρα καθώς βημάτιζε μες στο σαλόνι, είπε: «Ο Κάδμος έχει πολλούς εχθρούς. Πρέπει νάναι ασφαλής, Λάρνια.»

Η όψη της Λάρνια αγρίεψε. Δεν της άρεσε που η Κορίνα τής μιλούσε έτσι φιλικά. Είχε σκοτώσει τη Γιάαμκα, η καταραμένη! Ωστόσο, δεν μπορούσε, συγχρόνως, παρά να παρατηρήσει ότι η Θυγατέρα της Πόλης είχε κάτι το παράξενο επάνω της, κάτι που απαιτούσε να την παίρνει κανείς σοβαρά. Το όλο της παρουσιαστικό εντυπωσίαζε τη Λάρνια για κάποιο λόγο – αν και δεν ήθελε να το παραδεχτεί ούτε καν στον εαυτό της.

Ο Θόρινταλ πλησίασε την Κορίνα και της ψιθύρισε στ'αφτί: «Να σου μιλήσω προτού φύγεις;»

(Η Λάρνια, που δεν μπορούσε ν'ακούσει τα λόγια του, συνοφρυώθηκε και σκέφτηκε: *Τι της λέει; Έχουν μυστικά οι δυο τους;*)

Η Κορίνα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Τι θέλεις, Θόρινταλ; Έλα μαζί μου.» Βάδισε προς το μπαλκόνι.

Ο σαμάνος την ακολούθησε, και βγήκαν στον νυχτερινό αέρα του Μεγάλου Λιμανιού της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Έκανε κρύο.

«Μου είχες υποσχεθεί ότι θα με διδάξεις τη γλώσσα των πολεοπλαστών αν σε βοηθούσα να βρεις τη Φοίβη. Και σε βοήθησα.»

Η Κορίνα συνοφρυώθηκε. «Ναι, σωστά...» είπε.

«Θα κρατήσεις την υπόσχεσή σου;»

«Φυσικά. Αλλά ήμουν απασχολημένη τελευταία. Πολλά συμβαίνουν, Θόρινταλ.» Κοίταξε προς τα δίπλα με τις άκριες των ματιών της.

Τι έβλεπε; Ο Θόρινταλ στράφηκε για να δει κι εκείνος. Η Λάρνια τούς παρακολουθούσε από το τζάμι της μπαλκονόπορτας που είχαν κλείσει πίσω τους: και τώρα, παρατηρώντας ότι την είχαν παρατηρήσει, στράφηκε κι απομακρύνθηκε.

Ο σαμάνος ρώτησε την Κορίνα: «Μιλάς γι'αυτό που...;»

«Όχι, δεν μιλάω μόνο γι'αυτό,» αποκρίθηκε εκείνη, έχοντας προφανώς καταλάβει ότι αναφερόταν σ'εκείνο το παράξενο ενεργειακό πράγμα πάνω στο πόδι της.

«Το ξεφορτώθηκες;»

«Όχι ακόμα.» Στα μάτια της υπήρχε μια βαθιά σκιά. *Φοβάται, σκέφτηκε ο Θόρινταλ. Τι είναι αυτό το πράγμα που την κάνει να φοβάται;*

«Τέλος πάντων. Θα σε διδάξω τη γλώσσα των πολεοπλαστών με την πρώτη ευκαιρία· σ'το υπόσχομαι. Και μη νομίζεις ότι δεν κρατάω τις υποσχέσεις μου.» Στράφηκε στη μπαλκονόπορτα· την άνοιξε και μπήκε ξανά στο σαλόνι, βαδίζοντας.

Ο Θόρινταλ την ακολούθησε, κλείνοντας πίσω του. Ο αέρας ήταν ψυχρός μες στον χειμώνα, και υγρός από τον Ριγοπόταμο.

«Λοιπόν,» είπε η Κορίνα στον Φριτς. «Νομίζω πως βρήκα το κατάλληλο μέρος για να συναντήσετε τον Κάδμο. Αυτό εδώ το διαμέρισμα.»

Ο Κοντός μόρφασε ανασηκώνοντας τους ώμους. «Όπως θες.»

Η Λάρνια έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Θόρινταλ. Τι είχε πει με την Κορίνα στο μπαλκόνι; Η κουβέντα τους ήταν ο λόγος που αυτή η δαιμόνισσα είχε επιλέξει το διαμέρισμά τους;

Αργότερα, όταν η Κορίνα είχε φύγει, η Λάρνια τον ρώτησε, αλλά ο Θόρινταλ απάντησε πως όσα είχε συζητήσει μαζί της δεν είχαν απολύτως καμία σχέση με την επικείμενη επίσκεψη του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

«Με τι είχαν σχέση;»

«Δεν έχει σημασία, Λάρνια. Δεν ήταν τίποτα σημαντικό. Ούτε τίποτα που σ'ενδιαφέρει.»

Η Λάρνια θύμωσε, κι έφυγε από το υπνοδωμάτιό τους εκείνη τη βραδιά, προτιμώντας να κοιμηθεί στο σαλόνι. Τι βίτσιο είχε ο Θόρινταλ μ'αυτές τις θυγατέρες της Πόλης επιτέλους; Ήταν τρομαχτικές! Δεν τον φρίκαρναν; Εκείνη τη φρίκαρναν. Όλες τους.

Εντάξει, εκτός από την Εύνοια. Η Εύνοια ήταν, σίγουρα, η μόνη καλή ανάμεσά τους. *Κι αν ποτέ δεν είχε εμφανιστεί αυτή η Μιράντα, ποτέ δεν θα είχαμε μπλέξει με την Κορίνα!*

/30\

Η Νύφη του Χάροντα παρακολουθεί τον στόχο της και φτάνει σε μια πολυκατοικία με παράξενους ενοίκους...

Η Φοίβη ποτέ δεν σταματούσε να παρακολουθεί τον στόχο της και τα πολεοσημάδια που σχηματίζονταν γύρω του. Η Κορίνα δεν μπορεί να κατάφερνε να τον προστατεύει για πάντα· δεν μπορεί για πάντα να αναποδογύριζε όλες τις καταστάσεις, να έκλεινε όλους τους δρόμους που η Πόλη άνοιγε για τη Φοίβη. Και, όταν η Κορίνα έκανε ένα λάθος, η Φοίβη θα χτυπούσε – γρήγορα και θανατηφόρα – θα έστελνε τον Ανθοτέχνη στα χέρια του Ανόφθαλμου, στο Έρεβος· και μετά θα έφευγε από την Α' Ανωρίγια Συνοικία και θα επέστρεφε στην Α' Κατωρίγια για να συλλέξει την ανταμοιβή της από τον Πολιτάρχη Σελασφόρο Χορονίκη.

Όχι πως η Φοίβη είχε βάλει στόχο τον Ανθοτέχνη για την αμοιβή του Χορονίκη. Ο στόχος πάντα ερχόταν από μόνος του: η Πόλη της τον υποδείκνυε. Όμως, όταν η βασική σου δουλειά είναι να σκοτώνεις ανθρώπους, καλό είναι κάπου-κάπου να σε πληρώνει κιόλας κανένας γι' αυτό. Και όσο μεγαλύτερη η αμοιβή τόσο το καλύτερο, φυσικά.

Σήμερα, η Φοίβη βρισκόταν πάλι κοντά στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας, στην Αστροβόλο. Στεκόμενη πάνω σε μια γέφυρα, τυλιγμένη σε καπαρντίνα, μ' ένα μικρό καπέλο στο κεφάλι, κοίταζε το Μέγαρο αντίκρυ της, πίσω από τα καφετιά γυαλιά της. Παρατηρούσε τα πολεοσημάδια του.

Ο καιρός ήταν ψυχρός κι έριχνε ένα ψιλοβρόχι. Η Φοίβη είχε δει τον Ανθοτέχνη να έρχεται στο Μέγαρο μέσα στο θωρακισμένο όχημά του, περιτριγυρισμένος από φρουρούς καβάλα σε δίκυκλα. Δεν είχε αμφιβολία ότι ο στόχος της ήταν στο θωρακισμένο τετράκυκλο· η Φοίβη είχε μάθει πλέον να αναγνωρίζει αμέσως τα σημάδια της Πόλης γύρω από τον Κάδμο Ανθοτέχνη.

Η συνοδία των οχημάτων είχε μπει στο γκαράζ του Μεγάρου... και κάποια ώρα είχε περάσει...

...αλλά τώρα πάλι έβγαιναν. Η Φοίβη συνοφρυώθηκε πίσω από τα γυαλιά της. Φαινόταν να κατευθύνονται νότια. Θα μπορούσε αυτή να ήταν μια ευκαιρία; Η Φοίβη, ασφαλώς, θα τους παρακολουθούσε.

Πήγε προς την άκρη της γέφυρας όπου, πλάι σ'ένα μικρό περίπτερο που πουλούσε αφίσες κυρίως, είχε αφήσει το δίκυκλό της. Το καβάλησε και έφυγε, αρχίζοντας να ακολουθεί τον στόχο της. (Το δίτροχο όχημα δεν ήταν κλεμμένο ακριβώς· η Πόλη το είχε δώσει στη Φοίβη πριν από μερικές μέρες. Το είχε βρει εγκαταλειμμένο και αφύλαχτο, σε άψογη κατάσταση. Είχε ακόμα και μια ενεργειακή φιάλη ρεζέρβα. Και ήταν από τα τελευταία μοντέλα που κυκλοφορούσαν. Απ'αυτά που έγραφαν στις γυαλιστερές σελίδες περιοδικών για οχήματα. Αναμφίβολα, θα το ήθελαν οδηγοί ακόμα και στη Ρόδα.)

Η Φοίβη είχε χάσει από τα μάτια της το όχημα του Ανθοτέχνη και τη συνοδία του, αλλά δεν άργησε να τα βρει. Μέσα στους δρόμους δεν ήταν δύσκολο να εντοπίσει τα πολεοσημάδια που την οδηγούσαν προς τον στόχο της. Και, ξανά, δεν είχε αμφιβολία ότι μέσα σ'αυτό το τετράκυκλο βρισκόταν ο Κάδμος Ανθοτέχνης. Η Φοίβη διάβαζε την παρουσία του όπως βλέπεις τα σύννεφα να συγκεντρώνονται στον ουρανό. Ο Χάροντας τον ζητούσε, και η Πόλη την καθοδηγούσε σ'αυτόν.

Η Φοίβη ακολούθησε την πάνοπλη συνοδία προς τα νότια, φεύγοντας από την Αστροβόλο, μπαίνοντας στο Μεγάλο Λιμάνι. Τα δίκυκλα γύρω από το τετράκυκλο του Ανθοτέχνη χτυπούσαν τις κόρνες τους και αναβόσβηναν τους προβολείς τους, για να ανοίξει ο δρόμος μπροστά τους όταν τύχαινε να έχει πολλή κίνηση· και η Φρουρά της Α' Ανωρίγιας υποβοηθούσε. Παρότι πήγαιναν γρήγορα, η Φοίβη δεν έμεινε πίσω. Ήταν διαρκώς στο κατόπι τους. Όχι πίσω τους ακριβώς· πλάι τους συνήθως. Κι ακόμα κι όταν τους έχανε από τα μάτια της συνέχιζε να βλέπει τα σημάδια τους.

Έφτασαν κοντά στα λιμάνια του Ριγοπόταμου – μερικούς δρόμους απόσταση από τις αποβάθρες – και σταμάτησαν μπροστά σε μια πολυκατοικία που ήταν φανερά χτυπημένη από τον πόλεμο μα όχι ερειπωμένη, ούτε ακατοίκητη. Όλα τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν, αλλά δεν ήταν απαραίτητο: φαινόταν ξεκάθαρα. Πλυμένα ρούχα ήταν απλωμένα σε κάποια από τα μπαλκόνια.

Ο Ανθοτέχνης βγήκε από το θωρακισμένο τετράκυκλο όχημά του περιτριγυρισμένος από σωματοφύλακες, ενώ κι άλλοι πολεμιστές κατέβαιναν από τα δίκυκλα. Και ακόμα περισσότεροι είχαν τώρα φτάσει εδώ, μέσα σε τετράκυκλα, και έβγαιναν κι αυτοί. Καθώς ο Ανθοτέχνης έμπαινε στην πολυκατοικία – μόνος του, παρατήρησε η Φοίβη – οι φρουροί του απλώνονταν ολόγυρά της σχηματίζοντας κλοιό. Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν ότι ήταν καλός κλοιός, ισχυρός. Αλλά η Φοίβη δεν αμφέβαλλε ότι θα κατάφερνε να βρει το αδύναμο σημείο του. Και τώρα ήταν, σίγουρα, μια ευκαιρία να πλησιάσει τον στόχο της. Ήταν μόνος του μέσα στην πολυκατοικία. Κι εκεί η Φοίβη δεν διέκρινε, μέσω των σημαδιών της Πόλης, φρουρούς ή οπλισμένους μαχητές. Το μέρος έμοιαζε με κατοικίες. Ο Ανθοτέχνης κάποιον πρέπει να πήγαινε να επισκεφτεί, και δεν θεωρούσε τον χώρο επικίνδυνο.

Η Φοίβη κοίταξε τα τριγυρινά οικοδομήματα. Θα μπορούσε να πεδήσει στην πολυκατοικία από ένα από αυτά; Ναι, έτσι φαινόταν. Χωρίς δυσκολία. Αλλά μετά πρόσεξε το μικρό ελικόπτερο που περιφερόταν στον ουρανό, και δεν είχε αμφιβολία ότι ήταν εδώ για να προστατεύει τον Ανθοτέχνη, για να προσέχει ακριβώς για αυτό που η Φοίβη είχε στο μυαλό της. Θα μπορούσε, βέβαια, να αποφύγει τους παρατηρητές του αεροσκάφους ακολουθώντας τα πολεοσημάδια, μα δεν ήταν και σίγουρο. Ίσως να την έβλεπαν. Δεν τη συνέφερε αυτή η προσέγγιση. Θα έβρισκε καλύτερο τρόπο.

Άρχισε να κάνει τον κύκλο της πολυκατοικίας όπου είχε μπει ο Ανθοτέχνης, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης. Ψάχνοντας για το πιο αδύνατο σημείο στον κλοιό που είχαν σχηματίσει οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Οι Νομάδες των Δρόμων τον καλωσόρισαν μόλις μπήκε στην πολυκατοικία τους, και τον οδήγησαν προς τον ανελκυστήρα. Ο Κάδμος τούς ευχαρίστησε. Μπήκε στον θάλαμο και πάτησε το κουμπί για τον δωδέκατο όροφο. Αισθανόταν λιγάκι εκτεθειμένος χωρίς κανέναν σωματοφύλακα κοντά του. Χωρίς ούτε την Κορίνα κοντά του. Αλλά την εμπιστευόταν. Δεν αμφέβαλλε πως είχε καλό λόγο που του είχε ζητήσει να έρθει μόνος του εδώ. Και ο Κάδμος το ήξερε πως τον

περίμενε· του είχε πει ότι θα ερχόταν στην πολυκατοικία πριν από εκείνον.

Η Καρζένθα, φυσικά, ήταν εξοργισμένη. Ο Κάδμος την είχε αφήσει στο Πολιταρχικό Μέγαρο, να κάνει πέρα-δώθε σαν να ήθελε να σκοτώσει κάποιον.

(Φίλοι και σύμμαχοι απεγνωσμένα να τον προασπιστούν ζητούν, παράλογα ίσως, ψιθύριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, αλλά εκείνος μοναχά στα χέρια του Μυστηρίου μπορεί τη ζωή του να δώσει, με τη γνώση πως όλα έτοιμα γι'αυτόν είναι.)

Ο ανελκυστήρας έφτασε στον δωδέκατο όροφο: η πόρτα του άνοιξε αυτόματα και ο Κάδμος βγήκε. Στον διάδρομο τον περίμενε μια καφετόδερμη μαυρομάλλα γυναίκα την οποία είχε ξαναδεί με τους Νομάδες. Ήταν μαζί με τον αρχηγό τους, τον Κοντό Φριτς, την τελευταία φορά που ο Κάδμος τούς είχε επισκεφτεί από κοντά, στο Μεγάλο Λιμάνι· και ήταν μαζί του, επίσης, και τότε που είχαν πρωτομιλήσει σ'εκείνο το άδειο γήπεδο, στην Αστροβόλο. Ποιο ήταν το όνομά της; Σορέτα;

Δίπλα της στεκόταν ένας άντρας που ο Κάδμος δεν αναγνώριζε. Κάποιος Νομάδας, προφανώς.

Η Σορέτα (;) χαμογέλασε – όχι τελείως τυπικά, νόμιζε ο Κάδμος. «Καλωσορίσατε, Εξοχότατε. Ελάτε. Από εδώ.» Έδειξε προς μια πόρτα.

Ο Κάδμος βάδισε. «Η Κορίνα;»

«Είναι ήδη μαζί μας.» Η καφετόδερμη γυναίκα και ο άγνωστος άντρας τον ακολούθησαν καθώς προχωρούσε προς την πόρτα που ήταν μισάνοιχτη όπως κι οι άλλες πόρτες στον διάδρομο. Κανείς δεν έκλεινε την πόρτα του σε τούτη την πολυκατοικία;

«Σε λένε Σορέτα, σωστά;» ρώτησε ο Κάδμος.

«Ναι.»

Ύστερα πέρασαν το κατώφλι του διαμερίσματος και ο Κάδμος είδε πως στο σαλόνι τον περίμενε ο Κοντός Φριτς μαζί με άλλους Νομάδες. Και η Κορίνα ήταν ανάμεσά τους. Στεκόταν πλάι στον αρχηγό των Νομάδων και έμοιαζε, ως συνήθως, να κυριαρχεί μες στο δωμάτιο. Έμοιαζε αυτή τη φορά, νόμιζε ο Κάδμος, να κυριαρχεί πολύ περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φορά ίσως. Του έδωσε προς στιγμή την αίσθηση πως λαμπύριζε, μα τον Κρόνο! Και δεν ήταν ντυμένη και τόσο φανταχτερά. Φορούσε ένα καφετί φόρεμα με μαύρες ραβδώσεις, ψηλό γιακά, κι ένα στενό άνοιγμα ανάμεσα στα στήθη. Στην πλάτη της έπεφτε ένας

γαλανός μανδύας, πιασμένος στους ώμους με ξύλινες πόρπες. Τα χέρια της έντυνε ένα ζευγάρι μαύρα κροσσωτά γάντια. Γύρω από τη μέση της τυλιγόταν μια μαύρη ζώνη με αργυρά διακοσμητικά. Δεν φορούσε τίποτα σπουδαία κοσμήματα επάνω της: μονάχα μια χρυσή καρφίτσα στο αριστερό στήθος κι ένα μπρούντζινο βραχιόλι στο δεξί χέρι. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της ήταν χτενισμένα προς τα πίσω και λυτά, πέφτοντας στους ώμους της. Τα σκουλαρίκια στα πορφυρόδερμα αφτιά της ήταν μικρά, διακριτικά. Τα μαυροβαμμένα χείλη της μειδίασαν λεπτά βλέποντάς τον Κάδμο να μπαίνει.

Ο Κοντός Φριτς είπε: «Εξοχότατε. Καλωσήρθατε.»

«Ελπίζω,» είπε ο Κάδμος, «να μη σας έβαλα σε μεπελάδες με την επίσκεψή μου.»

«Κάθε άλλο,» αποκρίθηκε η Σορέτα. «Οι περισσότεροι εδώ μέσα, σήμερα, χαίρονται που, αντί να δουλεύουν για την ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού, τεμπελιάζουν.»

Ο Κάδμος είδε ορισμένους Νομάδες να γελάνε, να χαμογελάνε, ή να σχολιάζουν χαμηλόφωνα. Κάποιοι, όμως, τον κοίταζαν με επιφύλαξη· ακόμα και με καχυποψία, ίσως. Γιατί; Τους είχε φερθεί καλά ως τώρα.

«Καθίστε,» πρότεινε ο Κοντός Φριτς. «Καθίστε.»

Και μόνο αφότου ο Κάδμος είχε καθίσει, κάθισαν κι οι υπόλοιποι. Η Σορέτα τον ρώτησε τι θα ήθελε να του προσφέρουν.

Η Φοίβη βρήκε το πιο αδύναμο σημείο του κλοιού. Σκοτώνοντας σιωπηλά δύο φρουρούς – ένα βέλος βαλλίστρας στον λαιμό του ενός, ένα εκτοξευμένο στιλέτο στον λαιμό του άλλου – πλησίασε, πήδησε προς ένα μπαλκόνι του πρώτου ορόφου, πιάστηκε γερά εκεί, και σκαρφάλωσε επάνω. Ήταν τώρα σ'ένα διαμέρισμα χωρίς κανέναν ένοικο. Δεν φαινόταν, όμως, εγκαταλειμμένο. Άνθρωποι έμεναν εδώ, απλώς επί του παρόντος έλειπαν, έχοντας πάει πιθανώς στις δουλειές τους. Το μέρος, επίσης, της έμοιαζε με κάποιου είδους κοινόβιο όπου σίγουρα κατοικούσαν κάμποσα άτομα· δεν ήταν διαμέρισμα οικογένειας.

Η Φοίβη βγήκε από την εξώπορτά του, η οποία ήταν, παράδοξα, αψημένη μισάνοιχτη. Δεν κλείδωναν το σπίτι τους όταν έφευγαν; Προχωρώντας όμως μέσα στον διάδρομο, αλλά και στους διαδρόμους

στους πιο πάνω ορόφους, είδε κι άλλες πόρτες που ήταν ακριβώς έτσι, μισάνοιχτες. Και τα πολυεσημάδια τής μαρτυρούσαν πως τα περισσότερα διαμερίσματα ήταν κατοικημένα αλλά, προς το παρόν, άδεια. Οι ένοικοι ήταν στις δουλειές τους. Οι ένοικοι... Τι είδους ένοικοι ήταν εδώ; Ολόκληρη η πολυκατοικία τής έμοιαζε με κοινόβιο. Ήταν... *παράξενη*.

Σ'έναν διάδρομο είδε τρία παιδιά να παίζουν με μια πλαστική μπάλα. Δεν της έδωσαν σημασία καθώς περνούσε από εκεί, απορροφημένα με το παιχνίδι τους. Υπήρχαν, λοιπόν, οικογένειες εδώ – δεν ήταν ξενοδοχείο, ούτε στρατώνας – αλλά, επίσης, δεν ήταν και μια συνηθισμένη πολυκατοικία, η Φοίβη ήταν βέβαιη. Ποιοι κατοικούσαν σε τούτο το μέρος; Ποιον είχε έρθει να επισκεφτεί ο στόχος της;

Σ'έναν άλλο διάδρομο είδε μια γυναίκα να βγαίνει από μια πόρτα (αφήνοντάς την μισάνοιχτη) και να μπαίνει σε μια αντικρινή (μισάνοιχτη κι αυτή, φυσικά), χωρίς να προσέξει τη θυγατέρα η οποία είχε κρυφτεί στις σκιές μιας γωνίας. Δεν προκάλεσε στη Φοίβη καμία ιδιαίτερη εντύπωση. Θα μπορούσε να ήταν οτιδήποτε. Εργάτρια, τυχοδιώκτρια, μισθοφόρος, μητέρα, πόρνη... Οτιδήποτε. *Ποιοι μένουν εδώ;*

Η Φοίβη συνέχισε ν'ανεβαίνει τους ορόφους, σίγουρη πως δεν είχε ακόμα βρει το διαμέρισμα όπου είχε πάει ο στόχος της. Τα πολυεσημάδια θα της το έδειχναν, δεν αμφέβαλλε. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν μπορούσε να της κρυφτεί, όπου κι αν βρισκόταν. Ήταν, για τη Φοίβη, σαν να άπλωνε καπνό γύρω του: έναν καπνό από σημάδια της Πόλης, ορατό μόνο στα δικά της μάτια, που ο ίδιος ο Χάροντας την είχε στείλει για να του δώσει μια ψυχή.

Όταν έφτασε στον δωδέκατο όροφο αντιλήφτηκε αμέσως ότι εκεί ήταν ο Ανθοτέχνης. Οι φωνές που αντηχούσαν μες στον διάδρομο – μπερδεμένες: η Φοίβη δεν καταλάβαινε τι ακριβώς έλεγαν – σχημάτιζαν, για τ'αφτιά της, πολυεσημάδια που της φώναζαν ότι ο στόχος ήταν κοντά.

Η Νύφη του Χάροντα βάδισε προς το διαμέρισμα απ'όπου έρχονταν οι ήχοι. Η εξώπορτα ήταν μισάνοιχτη (όπως όλες εδώ) και η Πόλη μαρτυρούσε στη Φοίβη ότι ο στόχος της ήταν μέσα. Αναγνώριζε τη φωνή του. Ο Κάδμος μιλούσε – έκανε μια ερώτηση – και κάποιος τού απαντούσε. Και μια γυναίκα έλεγε κάτι, μετά, συμπληρωματικό. Η Φοίβη

έπιασε μερικές λέξεις μονάχα: *συμμορία... Ωροβάτη... μας συνάντησε...* Αλλά αυτά δεν την ενδιέφεραν.

Η Φοίβη έβγαλε τη βαλλίστρα της, οπλισμένη, έτοιμη να ρίξει. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να στείλει τον Ανθοτέχνη στα χέρια του Ανόφθαλμου. Και μετά θα έφευγε εύκολα από δω. Δεν υπήρχαν φρουροί μες στην πολυκατοικία· κανείς δεν μπορούσε να τη σταματήσει. Και οι πολεμιστές απέξω δεν είχαν ειδοποιηθεί για τον θάνατο των δύο που είχε σκοτώσει η Φοίβη· δεν πρέπει να τους είχαν εντοπίσει ακόμα· το καταλάβαινε, το αισθανόταν.

Ο δρόμος ήταν ανοιχτός προς τον στόχο της. Δεν βρίσκονταν σωματοφύλακές του μες στο διαμέρισμα· μόνο κάποιοι από τους ενοίκους τούτης της παράξενης πολυκατοικίας. Δε θα ήταν δύσκολο να τον τελιώσει.

Η μισάνοιχτη εξώπορτα του διαμερίσματος άνοιξε περισσότερο, και η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα, μπήκε. Με μια οπλισμένη βαλλίστρα στα χέρια. Ορισμένοι από τους Νομάδες – Πνεύματα των Δρόμων – την είδαν και ξαφνιάστηκαν. Ποια ήταν αυτή; Και γιατί κρατούσε όπλο;

Ο Φριτς την είδε επίσης. «Μα τ'αρχίδια του Κρόνου!» αναφώνησε. «Τι-;»

Η Κορίνα περίμενε την Αδελφή της. «Κάδμε!» είπε, και βρέθηκε ξαφνικά μπροστά στον Αλυσοδεμένο Ποιητή, απλώνοντας τον γαλανό της μανδύα με τα γαντοφορεμένα χέρια της, δεξιά κι αριστερά, δημιουργώντας ένα παραπέτασμα προκάλυψης.

Η Φοίβη είχε ήδη υψωμένη τη βαλλίστρα της αλλά τώρα δίστασε να τραβήξει τη σκανδάλη. Δε μπορούσε να σκοτώσει μια Αδελφή της! Ούτε καν αυτή την καταραμένη την Κορίνα!

Ο Κάδμος ήταν προετοιμασμένος για τούτη τη στιγμή· η Κορίνα τού είχε πει ακριβώς τι να κάνει. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και βάδισε προς την πόρτα στην αριστερή μεριά του δωματίου χωρίς να βιάζεται, με σταθερά βήματα. Η Κορίνα τον ακολούθησε, εξακολουθώντας νάναι μπροστά του, με τον μανδύα της ανοιχτό.

Η Φοίβη δεν μπορούσε να τον σημαδέψει, δεν μπορούσε να του ρίξει, γιατί θα χτυπούσε την Αδελφή της.

Τα Πνεύματα των Δρόμων και οι άλλοι Νομάδες είχαν όλοι πεταχτεί όρθιοι, αναστατωμένοι. Ο Θόρινταλ ήταν ανάμεσά τους, και η Λάρνια, και ο Σκέλεθρος, και η Ηχώ, ο Ρίμναλ, ο Εύθυμος, η Μαρίνα.

Η Κορίνα πρόσταξε: «Κλείστε πόρτες και παράθυρα, και πιάστε αυτή τη γυναίκα!» Και, εκείνη τη στιγμή, έτσι όπως ήταν έντονη η παρουσία της, κανείς δεν μπορούσε να αμφισβητήσει ότι, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, είχε το δικαίωμα να τους προστάζει, και ότι έπρεπε *οπωσδήποτε* να την υπακούσουν: ότι αυτό ήταν πολύ, πολύ σημαντικό. «*Πιάστε αυτή τη γυναίκα – μην τη σκοτώσετε!*» Η φωνή της Κορίνας ήταν σαν υποσυνείδητη διαταγή μες στα μυαλά τους.

Ένα Πνεύμα των Δρόμων τινάχτηκε καταπάνω στη Φοίβη, για να την αρπάξει από το πλάι. Και η κίνησή του δεν ήταν τυχαία· ήταν αυτή ενός έμπειρου μαχητή των δρόμων. Αλλά η Νύφη του Χάροντα δεν μπορούσε να ξαφνιαστεί τόσο εύκολα. Στρεφόμενη, τον κλότσησε στο στήθος, τινάζοντάς τον πάνω στον Ρίμναλ και τη Μαρίνα, ρίχνοντάς τους και τους τρεις κάτω.

Ένα Πνεύμα των Δρόμων έκλεινε την εξώπορτα και γύριζε το κλειδί που ήταν στην κλειδαριά· ένα άλλο Πνεύμα τραβούσε το παντζούρι της μπαλκονόπορτας και το ασφάλιζε.

Η Φοίβη άπτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας της και το βέλος καρφώθηκε στο στήθος ενός Πνεύματος που έκανε να της ορμήσει. Γύρισε και πέταξε τη βαλλίστρα στο κεφάλι της Ηχώς προτού εκείνη την πλησιάσει. Την κλότσησε στην κοιλιά, τη γρονθοκόπησε στο κεφάλι. Η Ηχώ έπεσε.

Ο Κάδμος είχε φτάσει στην πόρτα αριστερά, με την Κορίνα πάντα μπροστά του σαν ασπίδα.

«Δε μπορούν να με σταματήσουν οι παλιάτσοι σου, Κορίνα!» φώναξε η Φοίβη, νιώθοντας μια παγερή οργή να την έχει καταλάβει. Ο Ανόφθαλμος ήταν μαζί της – ο στόχος της δεν θα της ξέφευγε τούτη τη φορά! Τράβηξε ένα πιστόλι–

Η Κορίνα το έδειξε, συρίζοντας: «*Ζομεντάκ'ν!*» Στη γλώσσα των Αινιγμάτων *ζομεντάκ* ήταν η καταστροφή και, πιο συγκεκριμένα, η καταστροφή άψυχου αντικειμένου· η κατάληξη 'ν έδινε, όπως πάντα, την έννοια της προσταγής και του στόχου συγχρόνως.

Και τώρα, το ένα από τα Αινίγματα – που ήταν αόρατα για τα μάτια όλων – χτύπησε το πιστόλι της Φοίβης προτού εκείνη πατήσει τη

σκανδάλι. Το χτύπησε με τις αόρατες ενέργειές του, τινάζοντάς το από το χέρι της, μισοσπασμένο.

Η Φοίβη αναφώνησε, ξαφνιασμένη. Τι ήταν αυτό που είχε κάνει η Κορίνα; Τα πολεοσημάδια έδειχναν ότι είχε κάποιο όπλο μαζί της, η καταραμένη! Κάποιο κρυφό όπλο!

Αλλά τώρα η Νύφη του Χάροντα δεν είχε χρόνο για σκέψεις· τα Πνεύματα των Δρόμων τής χιμούσαν από παντού. Κλότσησε έναν άντρα στην κοιλιά, γρονθοκόπησε μια γυναίκα καταπρόσωπο, τράβηξε δυο ξιφίδια– Μια καρέκλα ήρθε καταπάνω της και η Φοίβη δεν πρόλαβε να την αποφύγει· χτυπήθηκε στον ώμο και παραπάτησε, και μετά ο Κοντός Φριτς τής ορμούσε, γρονθοκοπώντας σαν μικρόσωμος δαίμονας με σιδερένια χέρια. Κυριολεκτικά. Είχε φορέσει ένα ζευγάρι σιδερορογοθιές. Το ένα χτύπημα βρήκε τη Φοίβη στα πλευρά, το άλλο παραλίγο να τη βρει μέσα στη γυναικεία της φύση αλλά αστόχησε και τη βρήκε στον μηρό. Η Φοίβη σπάθισε τον κοντό άντρα καταπρόσωπο, ημικυκλικά, με το ξιφίδιό της, και αίματα τινάχτηκαν. Τον κλότσησε κατακέφαλα, πετώντας τον πίσω, πάνω σε άλλους. Ένας σκύλος γάβγιζε δυνατά ανάμεσα στους Νομάδες των Δρόμων, αναστατωμένος – ο Ανδρόνικος, του Ράνελακ, του Σκέλεθρου. Ο ίδιος ο μαυρόδερμος, λιγνός σαμάνος στεκόταν ακίνητος σε μια γωνία, παρακολουθώντας τη συμπλοκή, βαστώντας το παράξενο ραβδί του. Ο Θόρινταλ δεν ήταν μακριά του.

Αλλά η Λάρνια ορμούσε τώρα καταπάνω στη Φοίβη μαζί με άλλους Νομάδες. Ακόμα κι αυτή είχε επηρεαστεί από την προσταγή της Κορίνας. Σήμερα, όλοι τους αισθάνονταν πως έβλεπαν την Κορίνα με καινούργια μάτια, από το πρωί που τους είχε επισκεφτεί, πριν από τον Κάδμο. Δεν ήξεραν γιατί συνέβαινε αυτό. Ασκούσε έναν αλλόκοτο μαγνητισμό επάνω τους. Τη νόμιζαν για μυθική μορφή που είχε, ξαφνικά, παρουσιαστεί μέσα στη συμβατική πραγματικότητα.

Ο Κάδμος, εν τω μεταξύ, είχε φτάσει στην αριστερή πόρτα. Την άνοιξε τώρα και μπήκε στην κουζίνα του διαμερίσματος, όπως είχε συμφωνήσει από χτες βράδυ με την Κορίνα.

Η ίδια η Κορίνα δεν τον ακολούθησε· στάθηκε μπροστά στην πόρτα, καθώς εκείνος την έκλεινε πίσω του, και άφησε τον μανδύα της να πέσει.

Η Φοίβη βρέθηκε ξαφνικά περιτριγυρισμένη από παντού. Οι εχθροί της ήταν πάρα πολλοί. Της επιτίθονταν με χέρια και με πόδια, και με ρόπαλα, και με καρέκλες. Εκείνη απέφευγε κάποια χτυπήματα ενώ άλλα δεν μπορούσε παρά να τα δεχτεί· και πάντα τούς χτυπούσε κι η ίδια, με τα ξιφιδιά της, με τους αγκώνες της, με τα πόδια της, με τα γόνατά της, με τους ώμους της, με το κεφάλι της. Τους σώριαζε γύρω της σαν τσακισμένες κούκλες. Αλλά δεν μπορούσε να τους νικήσει όλους. Η Φοίβη παραπάτησε ύστερα από ένα χτύπημα στη ράχη και, αμέσως, κάποιος την τράβηξε κάτω, και κάποιος την κλότσησε, και κάποιος πάτησε πάνω της κρατώντας την κολλημένη στο χαλί του πατώματος. Κάποιος άρπαξε τα κοντά μαύρα μαλλιά της, τραβώντας τα βίαια, επώδυνα. Πόδια απομάκρυναν τα ξιφιδιά που είχαν πέσει από τα χέρια της.

Η Φοίβη δεν μπορούσε να κινηθεί.

«Ποια είναι αυτή η σκρόφα;» φώναξε ο Φριτς, σκουπίζοντας το ματωμένο πρόσωπό του μ'ένα μαντήλι· εκείνη η λεπίδα παραλίγο να του βγάλει το μάτι! «Την ξέρεις;» Κοίταζε την Κορίνα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κορίνα πλησιάζοντας τη Φοίβη που ήταν μπρούμυτα στο χαλί, με Πνεύματα των Δρόμων από πάνω της, για να την κρατάνε εκεί. «Ναι, την ξέρω, Φριτς. Είναι Αδελφή μου.»

Πολλοί Νομάδες κοκάλωσαν. *Θυγατέρα της Πόλης;* Εννοούσε η Κορίνα πως αυτή η γυναίκα ήταν Θυγατέρα της Πόλης;

Ο Θόρινταλ δεν αισθανόταν τόσο ξαφνιασμένος όσο οι άλλοι. Την είχε ξαναδεί τη Φοίβη· την είχε ο ίδιος εντοπίσει με τη μαγεία του μέσα στους δρόμους της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Αλλά δεν περίμενε ότι θα την αντίκριζε εδώ. Το ήξερε η Κορίνα πως θα ερχόταν η Αδελφή της για να σκοτώσει τον Κάδμο; αναρωτήθηκε ξαφνικά ο Θόρινταλ. Το ήξερε, η καταραμένη, και είχε βάλει τους Νομάδες σε κίνδυνο; Και μια ακόμα υποψία πέρασε απ'το νου του: *Γι'αυτό ζήτησε να είναι τόσα πολλά Πνεύματα των Δρόμων εδώ μέσα σήμερα; Για να μπορούν να την αντιμετωπίσουν; Για να μπορούν να την πιάσουν;*

Μα τον Κρόνο, άνθρωποι σκοτώθηκαν!

Η Κορίνα γονάτισε στο ένα γόνατο μπροστά στην πεσμένη, ακινητοποιημένη Αδελφή της. «Το παιχνίδι σου τελείωσε,» της είπε. «Τώρα θα συζητήσουμε.» Τα πράσινα μάτια της γυάλιζαν διαβολικά.

Τα δόντια της Φοίβης έτριξαν. «Όχι,» γρύλισε. «Τίποτα δεν τελείωσε, Κορίνα! Τίποτα!»

Η Κορίνα σηκώθηκε όρθια. Τράβηξε ένα μικρό πιστόλι από την πίσω μεριά της ζώνης της, σημάδεψε τη Φοίβη, και της έριξε στην πλάτη. Η ενεργειακή ριπή τράνταξε το σώμα της, ενώ οι Νομάδες απομάκρυναν τα πόδια τους από πάνω της, και η Νύφη του Χάροντα έχασε τις αισθήσεις της.

«Δέστε την,» πρόσταξε η Κορίνα.

/31\

Η συμφωνία με τους μισθοφόρους οριστικοποιείται, και ο μικρός στρατός του Βόρκεραμ-Βορ πηγαίνει σε μια καινούργια βάση, όπου ένα δώρο σύντομα έρχεται και η Άνμα ξεκλειδώνει το οπλοστάσιο για προσωπική χρήση.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε ειδοποιήσει, τηλεπικοινωνιακά, τον Όρπεκαλ-Λάντι αποβραδís, έτσι όταν εκείνος ήρθε, το πρωί, στον Βαθύρριζο ήταν προετοιμασμένος. Ο δικηγόρος που ήταν μαζί του είχε φτιαγμένα όλα τα συμβόλαια που χρειαζόταν να υπογράψουν οι μισθοφόροι. Ο Όρπεκαλ-Λάντι τα είχε ήδη υπογράψει.

Η συνάντηση έγινε στην τραπεζαρία του πανδοχείου, και τώρα όλοι αδιαφορούσαν αν κάποιος τούς παρακολουθούσε. Ούτως ή άλλως, μια τέτοια συνεννόηση δεν μπορούσε να μείνει κρυφή. Ο Μάικλ Παγοθραύστης κοίταξε τα συμβόλαια και ένευσε προς τη μεριά του Βόρκεραμ ότι τα πάντα έμοιαζαν εντάξει. «Δεν έχουν καμία διαφορά από το δικό μας συμβόλαιο.»

«Περιμένατε ότι τώρα θα επιχειρούσα να σας ξεγελάσω;» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, καπνίζοντας άνετα το τσιγάρο του.

Οι αρχηγοί των μισθοφορικών ομάδων και οι ανεξάρτητοι μισθοφόροι υπέγραψαν ο ένας κατόπιν του άλλου.

Η Φοριντέλα-Ράο παρακολουθούσε αμίλητη με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της και τον ώμο ακουμπισμένο σε μια κολόνα της τραπεζαρίας. Χτες, είχε ρωτήσει την Άνμα: «Να δήλωνα κι εγώ ανεξάρτητη μισθοφόρος; Και εγώ και εσύ; Αφού είμαστε μαζί τους, γιατί να μην πληρωνόμαστε;» Αλλά η Θυγατέρα της Πόλης είχε διαφωνήσει, λέγοντας πως, αν πληρώνονταν από τον Όρπεκαλ-Λάντι, εκείνος μπορούσε να έχει συγκεκριμένες απαιτήσεις από αυτές, ενώ τώρα έκαναν ό,τι ήθελαν. «Και δεν είμαστε εδώ για τα λεφτά, Φοριντέλα, έτσι δεν είναι;»

Η Φοριντέλα όφειλε να παραδεχτεί πως, όντως, έτσι ήταν. Αλλά, επίσης, όφειλε να αναρωτηθεί: *Γιατί είμαστε εδώ; Περιμένουμε ότι θα νικήσουμε, κάπως, τον Αλυσοδεμένο Ποιητή; Μήπως απλά έχανε τον χρό-*

νο της σε τούτο το μέρος, και καλύτερα να επέστρεφε στην πατρίδα της, την Έκθυμη; Από την άλλη, όμως, τι μπορούσε να καταφέρει εκεί, μόνη της; Τίποτα. Κι επιπλέον, πιθανώς να την κυνηγούσαν οι άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή, κι αυτοί οι καταραμένοι υπηρέτες του Σκοτοδαίμονος – αυτοί που θα τη θυσίαζαν στον άθλιο θεό τους αν η Άνμα δεν είχε παρουσιαστεί... Η Φοριντέλα δεν μπορούσε παρά να νιώθει ένα ρίγος να τη διατρέχει κάθε φορά που τους θυμόταν – και ένα δυνατό μίσος, συγχρόνως.

Ο Μάικλ, τουλάχιστον, είχε πάρει το μυαλό της μακριά από τέτοια πράγματα ετούτες τις ημέρες. Η παρέα του ήταν πολύ ευχάριστη, και ήταν όλο κόλπα στο κρεβάτι. Η Φοριντέλα δεν ήθελε να απομακρυνθεί απ'αυτόν. Όχι από τώρα.

Καθώς οι μισθοφόροι υπέγραφαν τα συμβόλαια του Όρπεκαλ-Λάντι, ο Μάικλ ήρθε προς τη μεριά της. Αγγίζοντας τη μέση της με το ένα χέρι, φίλησε τα χείλη της, ηχηρά. «Σκεπτική είσαι,» παρατήρησε.

«Απλά παρατηρώ.»

«Θα μπορούσες να μπεις κι εσύ στις υπηρεσίες του, ως ανεξάρτητη. Θα έπαιρνες λεφτά.»

Η Φοριντέλα, θυμούμενη ξανά ό,τι της είχε πει η Άνμα (η οποία καθόταν σ'ένα τραπέζι παραδίπλα, με μια Αφρισμένη παρότι πρωί), κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Δεν είμαι εδώ για τα λεφτά, Μάικλ. Δεν είμαι μισθοφόρος.» Του είχε πει ότι ήταν από την Έκθυμη, και ότι η Άνμα, που ήταν φίλη της, την είχε σώσει από τους υπηρέτες του Σκοτοδαίμονος εκεί – αυτούς που βρίσκονταν μες στον στρατό των άθλιων κακούργων του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Δεν του είχε αποκαλύψει, βέβαια, πως η Άνμα ήταν θυγατέρα της Πόλης· ήταν σίγουρη πως η Άνμα θα τσαντιζόταν αν το έκανε. Οι θυγατέρες δεν έλεγαν στον καθένα για την ιδιαίτερη φύση τους.

«Δε βλέπουν, όμως, μερικά λεφτά,» επέμεινε ο Μάικλ.

«Έχω αρκετά μαζί μου· δεν υπάρχει πρόβλημα.» Ακόμα εκείνη κι η Άνμα είχαν χρήματα από τον θησαυρό που είχαν βρει στην Ανοιχτόφραγη. «Το μόνο που μ'ενδιαφέρει είναι η ήττα του Ποιητή, Μάικλ.»

«Τέλος πάντων. Αφού έτσι νομίζεις...»

Η Φοριντέλα τον λοξοκοίταξε, υπομειδώντας. «Ξέρεις κάτι; Ποτέ δεν θα το φανταζόμουν ότι είσαι δικηγόρος, αν δεν το έλεγες.»

Ο Μάικλ πήρε μια εσκεμμένα προσβεβλημένη έκφραση. «Θες να σου δείξω μερικά δικηγορικά κόλπα;»

Η Φοριντέλα γέλασε, νιώθοντας συγχρόνως τα χρυσαφένια μάγουλά της να κοκκινίζουν. «Πώς είναι δυνατόν από δικηγόρος να κατέληξες μισθοφόρος, οδηγέ μου;» Αυτό το τελευταίο ήταν ερωτικό χαριτολόγημα που είχε εφευρεθεί στο κρεβάτι τους.

«Ανέλαβα μια δικηγορική υπόθεση για μισθοφόρους.»

«Κι έτσι ξαφνικά είπες να γίνεις κι εσύ μισθοφόρος;»

«Σκέφτηκα απλώς πως ίσως να είχε περισσότερο ενδιαφέρον. Η δουλειά μου με έπνιγε, Φοριντέλα. Ως μισθοφόρος θα δουλέψω μέχρι τα σαράντα και, αν είμαι ακόμα ζωντανός, θα έχω αρκετά λεφτά για να ζω τα υπόλοιπά μου χρόνια σ'ένα όμορφο διαμέρισμα σε κάποιον ψηλό όροφο, με κήπο και πισίνα και τρεις χαριτωμένες κορασίδες να μου τρίβουν την πλάτη όλη μέρα-»

«Τρεις χαριτωμένες κορασίδες;» Το δάχτυλό της πίεσε το στήθος του, έντονα, μία, δύο, τρεις φορές, ενώ η Φοριντέλα μειδιούσε.

Ο Μάικλ συνέχισε: «Αλλά, ως δικηγόρος, θα έπρεπε να δουλεύω μέχρι τα εξήντα μου και βάλε. Το ξέρω καλά· δεν είμαι ο μόνος δικηγόρος του Οίκου μου. Έχουμε κάμποσους δικηγόρους στην Ανακτορική Συνοικία και στη Λαμπροφόρο.» Ο Μάικλ ήταν από τον Καινό Οίκο των Παγοθραυστών. Αριστοκράτης, αν και όχι σημαντικός.

«Και γνώριζες από όπλα και τέτοια πράγματα; Εσύ, ένας δικηγόρος;»

Ο Μάικλ χαμογέλασε. «Μαθαίνω γρήγορα, όπως θα έχεις καταλάβει.»

«Τον Βόρκεραμ πώς τον συνάντησες;»

«Αυτή είναι μια ιστορία που τη λες καλύτερα ξαπλωμένος.»

Η Φοριντέλα γέλασε. «Ναι, ε;»

«Ναι.»

Η Φοριντέλα τον φίλησε, γαντζώνοντας τα χέρια της πάνω στη μπλούζα του.

Το κλείσιμο των συμβολαίων τελείωσε πολύ πριν από το μεσημέρι, και ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε στον Βόρκεραμ-Βορ πως μπορούσαν να πάνε τώρα στη Χτυπημένη, στη βάση που είχε νοικιάσει γι'αυτούς.

«Θα μας περιμένεις εκεί;» ρώτησε ο αρχηγός των Εκλεκτών.

«Μπορεί, αλλά μάλλον όχι. Θα είναι εκεί, όμως, ένας άνθρωπος μου. Έχει τα κλειδιά, και ξέρει ποιος είσαι, Βόρκεραμ.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ ένευσε· μετά αντάλλαξε μια χειραψία με τον Όρπεκαλ-Λάντι, του είπε «Ο Κρόνος νάναι πάντα μαζί σου», κι εκείνος έφυγε από τον *Βαθύρριζο* μαζί με τον δικηγόρο του.

Ο Βόρκεραμ άρχισε να δίνει διαταγές στους μισθοφόρους – σε όλους τους μισθοφόρους, όχι μόνο στους Εκλεκτούς – να ετοιμαστούν για να ταξιδέψουν. «Εγκαταλείπουμε τον *Βαθύρριζο*. Πάμε σε δικό μας μέρος. Θα σας οδηγήσω εκεί.»

Ο πανδοχέας τον πλησίασε. «Γιατί να μη μείνετε κι άλλο; Αν θέλετε να κανονίσουμε *οτιδήποτε*, μπορούμε να το κανονίσουμε.» Είχε κάνει καλές δουλειές μαζί τους· όλοι το ήξεραν.

Ο Βόρκεραμ τού αποκρίθηκε, χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο: «Δεν έχουμε κανένα παράπονο, Όλιβερ. Αλλά πρέπει να φύγουμε. Οι δουλειές μας τώρα μας οδηγούν αλλού. Δε θα ξεχάσουμε τον *Βαθύρριζο*, όμως, με τίποτα.»

«Θα σας περιμένουμε όποτε θέλετε να ξανάρθετε.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε κι απομακρύνθηκε από τον πανδοχέα, πλησιάζοντας την Άνμα, εκεί όπου αυτή καθόταν μαζί με την Ολντράθα. «Λοιπόν, κυρίες μου,» είπε, «η νέα μας βάση είναι σ'αυτή τη διεύθυνση, στη Χτυπημένη.» Κι άφησε ένα χαρτάκι μπροστά τους.

Η Άνμα κοίταξε τις λέξεις που ήταν γραμμένες επάνω. «Εντάξει,» είπε.

«Θα μας οδηγήσεις, έτσι;»

«Χωρίς πρόβλημα.»

«Καλώς,» είπε ο Βόρκεραμ, και πήγε να ετοιμαστεί κι εκείνος.

Το μεσημέρι, έφυγαν από τον *Βαθύρριζο* ταξιδεύοντας μέσα στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, με τις κάννες των πυροβόλων των οχημάτων τους αργυροσκεπάστες. Η Φρουρά δεν τους σταμάτησε καθόλου για να τους ελέγξει, παρότι ήταν *μεγάλη* ομάδα οπλισμένων ανθρώπων – ένας μικρός στρατός – και ο Βόρκεραμ υποψιαζόταν ότι ο Πανιστόριος είχε βάλει το χέρι του εδώ: είχε πει στους φρουρούς να μην τους ενοχλήσουν. Το γεγονός ότι οι κάννες τους ήταν

αργυροσκέπαστες δεν έφτανε από μόνο του για να μην τους κάνουν έλεγχο, ή κάποιες βασικές ερωτήσεις τουλάχιστον.

Η Άνμα προπορευόταν, μέσα στο τετράκυκλό της, οδηγώντας τα υπόλοιπα οχήματα. Μαζί της ήταν η Φοριντέλα-Ράο, και κανείς άλλος. Η Άνμα αναρωτιόταν τι να γινόταν η Νορέλτα-Βορ. Πού να ήταν τώρα; Πλησίαζε, άραγε, να μάθει τι είχαν γίνει οι Νομάδες των Δρόμων; Πλησίαζε να βρει τη Μιράντα;

Η Άνμα σκέφτηκε ότι ίσως εκείνη τώρα να ήταν σε καλύτερη θέση να πάρει πληροφορίες για τους Νομάδες απ'ό,τι η Νορέλτα. Μπορούσε να προσεγγίσει τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας μέσω του Βόρκεραμ-Βορ, αν ήθελε. Βέβαια, μια τέτοια κίνηση θα φαινόταν, πιθανώς, ύποπτη στον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Αν η Άνμα τον ρωτούσε για τους Νομάδες των Δρόμων, έπρεπε να έχει μια πολύ καλή δικαιολογία γιατί ήθελε να μάθει γι'αυτούς. Και επί του παρόντος δεν σκεφτόταν καμία. *Θα μπορούσα να υποστηρίξω ότι είμαι γνωστή της Νομαδάρχισσας· αλλά αυτό ίσως να μέκανε να φανώ ακόμα πιο ύποπτη στα μάτια του.* Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν, δίχως αμφιβολία, άνθρωπος που υποψιαζόταν τους πάντες για τα πάντα· η Άνμα το διάβαζε σε κάθε πολεοσημάδι γύρω του, όποτε τον είχε αντικρίσει χωρίς εκείνος να ξέρει ότι μια θυγατέρα της Πόλης είχε την υπερβολική ματιά της στραμμένη επάνω του.

Δεν είναι καλό να μπλέκεις μ'ανθρώπους σαν αυτόν... ειδικά όταν βρίσκεσαι μέσα στο πεδίο άμεσης επιρροής τους.

Η Άνμα οδήγησε τους μισθοφόρους έξω από τις μεγάλες, γυαλιστερές λεωφόρους της Τετράφωτης και μέσα στους σκονισμένους δρόμους του Ελάσματος, που ήταν εργατική περιφέρεια και πολύ λιγότερο ευπαρουσίαστη από την Τετράφωτη. Δεν άργησαν να τη διασχίσουν και να μπουν στη Χτυπημένη, που ήταν εμπορική περιοχή και σε εμφάνιση καλύτερη από το Έλασμα. Η Άνμα πήγε στην Οδό Καλλίχρωμων, η οποία βρισκόταν πάνω σε μια μεγάλη, πλατιά γέφυρα, και έφτασε γρήγορα στον αριθμό 39. Το οίκημα δίπλα στο οποίο βρέθηκε ήταν το τελευταίο διαμέρισμα μιας εικοσιπενταώροφης πολυκατοικίας, και καταλάμβανε ολόκληρο τον όροφο.

Η Άνμα σταμάτησε τους τροχούς της. «Εδώ είμαστε, αρχηγέ,» είπε στον Βόρκεραμ-Βορ μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού που ήταν γαντζωμένος στην κονσόλα του οχήματός της.

Τα οχήματα των μισθοφόρων στάθμευσαν, γεμίζοντας το πλάι της Οδού Καλλίχρωμων. Ο Βόρκεραμ-Bor πήδησε έξω από το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών μαζί με τον Μάικλ, την Ερμιόνη, και την Ολντράθα. Η Άνμα και η Φοριντέλα-Ράο βγήκαν από το όχημά τους, καθώς κι άλλοι μισθοφόροι από τα δικά τους τροχοφόρα.

Μια ψηλή, πλατιά πόρτα του οικήματος άνοιξε αυτόματα, σαν πελώριο μεταλλικό στόμα, προς τα πάνω και προς τα κάτω, χωριζόμενη σε δύο τμήματα που εξαφανίστηκαν μες στους τοίχους. Πίσω της ένα μεγάλο γκαράζ αποκαλύφτηκε, και ένας άντρας με κατάμαυρο δέρμα και μαλλιά σαν τη φωτιά, ντυμένος με γκρίζο πανωφόρι και μπλε παντελόνι.

«Ο Βόρκεραμ-Bor, σωστά;» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Είσαι ο άνθρωπος του κύριου Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Ναι.» Ο άντρας τον πλησίασε. «Θέλω μόνο να δω το συμβόλαιο, για τυπικούς λόγους.»

Ο Βόρκεραμ το έβγαλε από το σακάκι του, το ξεδίπλωσε, και του το έδωσε. Ο άντρας έριξε μια γρήγορη ματιά και του το επέστρεψε. «Εντάξει,» είπε, και του πρόσφερε μια αρμαθιά κλειδιά – ορισμένα από τα οποία δεν ήταν συμβατικά αλλά ενεργειακά, παρατήρησε ο Βόρκεραμ – κι ένα λεπτό βιβλιαράκι.

«Αυτό,» εξήγησε ο άνθρωπος του Όρπεκαλ-Λάντι, «είναι το εγχειρίδιο του οικήματος»: έδειξε πίσω του, προς το γκαράζ, με τον αντίχειρα. «Εξηγεί διάφορα για τους χώρους και τους μηχανισμούς»· έκλεισε το μάτι, νευρικά μάλλον. «Αν θέλετε να ρωτήσετε οτιδήποτε, επικοινωνήστε με τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Σ' ευχαριστούμε.»

«Τίποτα· τη δουλειά μου κάνω.» Ο άντρας επέστρεψε στο εσωτερικό του γκαράζ, καβάλησε ένα δίκυκλο (το μοναδικό όχημα που φαινόταν εκεί μέσα), έβαλε τους τροχούς σε κίνηση, και, περνώντας ανάμεσα από δύο οχήματα των μισθοφόρων, έφυγε τρέχοντας πάνω στη γέφυρα.

«Πάμε!» φώναξε ο Βόρκεραμ στους μισθοφόρους του, δείχνοντας το ανοιχτό γκαράζ.

Τα οχήματα άρχισαν να μπαίνουν.

Η Άνμα περίμενε έξω· δεν βιαζόταν να βάλει μέσα το δικό της. Όταν όλα είχαν μπει στο γκαράζ – και, πράγματι, χωρούσαν άνετα: ήταν μεγάλο – τότε κάθισε μπροστά στο τιμόνι της και οδήγησε κι εκείνη το τετράκυκλό της εκεί. Δε δυσκολεύτηκε να βρει θέση για να το σταθμεύσει, αν και όφειλε να παρατηρήσει ότι το γκαράζ, παρότι ομολογουμένως ευρύχωρο, ήταν σχεδόν γεμάτο.

Η Φοριντέλα ήταν ακόμα μαζί της· δεν είχε μπει στην καινούργια κατοικία των μισθοφόρων πριν από την Άνμα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ εξερεύνησε τη βάση έχοντας ανά χείρας το εγχειρίδιο που του έδωσε ο άνθρωπος του Όρπεκαλ-Λάντι, το οποίο περιλάμβανε, εκτός των άλλων, και χάρτη. Ο όροφος ήταν διπλός σαν μεζονέτα, αλλά πελώρια μεζονέτα. Είχε αρκετούς χώρους για ύπνο, είχε μια μεγάλη κουζίνα, είχε δύο τραπεζαρίες (μία γιγάντια και στρογγυλή, μία μικρή και τετράγωνη), είχε τουαλέτες και μπάνια, είχε έναν κλειστό θάλαμο ασφαλείας για οπλοστάσιο (άδειο, αρχικά), είχε ένα δωμάτιο που ήταν καταφανώς κέντρο ελέγχου (γεμάτο οθόνες, κονσόλες, πομποδέκτες, και άλλους τεχνικούς εξοπλισμούς), είχε μερικά δωμάτια για γραφεία ή χώρους συζήτησης και συνάθροισης (ελαφρά επιπλωμένα), και πίσω από το γκαράζ υπήρχε ένα εξοπλισμένο μηχανουργείο για επισκευές. Επίσης, ένα μέρος της ταράτσας της πολυκατοικίας ανήκε στο πελώριο διαμέρισμα: ήταν κλεισμένο με ψηλά κάγκελα και μπορούσες, αν ήθελες, να προσγειώσεις ελικόπτερο εκεί.

Οι Εκλεκτοί δεν είχαν ελικόπτερο (εξαιρώντας, ασφαλώς, τη μία από τις τρεις μορφές του μεταβαλλόμενου φορτηγού τους) αλλά είχε ένας από τους ανεξάρτητους μισθοφόρους τον οποίο είχαν συναντήσει εδώ, στη Β' Κατωρίγια. Λεγόταν Δράστης Λαοκράτης, και πολλοί τον ρωτούσαν ποιο ήταν το όνομά του και ποιο το επώνυμο. Τον έλεγαν όντως *Δράστη*; Ναι, τον έλεγαν *Δράστη*· έτσι τον είχαν ονομάσει οι γονείς του, απαντούσε.

Ο Βόρκεραμ-Βορ αναρωτήθηκε πόσα λεφτά να έδινε ο Όρπεκαλ-Λάντι για να νοικιάζει τούτο το οίκημα. Και πόσα λεφτά να είχε δώσει για να το εξοπλίσει – ή, μήπως, ήταν ήδη εξοπλισμένο; Όπως και νάχε, σύμφωνα με τους γρήγορους υπολογισμούς του Βόρκεραμ, τα λεφτά δεν μπορεί να ήταν καθόλου λίγα. Στην αρχή, έλεγε ότι δεν μπορούσε καν να μας προσλάβει όλους, και τώρα όχι μόνο μάς έχει προσλάβει αλλά

μας έκανε δώρο κι αυτό το μέρος... Ποιος τον χρηματοδοτεί; Τράπεζα λήστεψε; Με τη βοήθεια του Πανιστόριου – και ο Βόρκεραμ ήταν σίγουρος ότι ο Πανιστόριος τον είχε βοηθήσει – οτιδήποτε μπορεί να ισχυε. Ο Αρχικατάσκοπος φαινόταν να ξέρει τα μέσα και τα έξω σ'ολάκερη τη Β' Κατωρίγια Συνοικία· δεν έκανε κατά τύχη τη δουλειά που έκανε.

Αυτό το οίκημα, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ καθώς τελείωνε με την εξερεύνηση των χώρων, θα μπορούσε να ήταν πανδοχείο. Αναμφίβολα ήταν αρκετά ευρύχωρο. Αν και σίγουρα δεν θα χωρούσε όλους τους μισθοφόρους. Δεν θα μπορούσαν όλοι να μένουν εδώ. Ένα μέρος τους θα έπρεπε να κοιμάται σε άλλα καταλύματα στη Χτυπημένη.

Ο Βόρκεραμ ρώτησε την Άνμα και την Ολντράθα τη γνώμη τους για το οίκημα, κι εκείνες αποκρίθηκαν ότι ήταν εντάξει, ότι δεν διέκριναν τίποτα το ύποπτο ή το επικίνδυνο. Το μέρος έμοιαζε ιδανικό για τη δουλειά που προοριζόταν.

«Μας παρακολουθούν, βέβαια,» είπε η Άνμα. «Αναμενόμενα.»

«Μας παρακολουθούν;» Δεν ήταν κανείς άλλος αυτή τη στιγμή στο κέντρο ελέγχου· μόνο οι τρεις τους. Οι υπόλοιποι προσπαθούσαν να βουλευτούν στους διάφορους χώρους της βάσης, τακτοποιούσαν πράγματα, και τα λοιπά.

«Από έξω, όμως, νομίζω, όχι από μέσα,» διευκρίνισε η Άνμα.

Η Ολντράθα κατένευσε. «Ναι, από έξω. Το ίδιο νομίζω κι εγώ.»

«Από κάποιο αντικρινό οικοδόμημα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Ναι,» απάντησε η Άνμα. «Μάλλον. Αλλά υποθέτω πως πρέπει νάναι άνθρωποι του Πανιστόριου.»

Η Ολντράθα ένευσε ξανά. «Κατά πάσα πιθανότητα. Θέλει να βλέπει τι κάνουμε.»

«Ας ελπίσουμε ότι θα μου φέρει σύντομα και τους χάρτες που του ζήτησα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δε μπορεί οι κουρσάροι ν'αργήσουν πολύ ακόμα να κάνουν επιδρομή.»

Όταν είχε τακτοποιηθεί, η Ζιλκάμ'μορ άρχισε να ελέγχει όλα τα συστήματα της βάσης – και, κυρίως, αυτά στο κέντρο ελέγχου – με τη μαγεία της, χρησιμοποιώντας Ξόρκια Μηχανικής Ανταποκρίσεως για να δει αν τα πάντα λειτουργούσαν σωστά. Συγχρόνως, ένας άλλος

μάγος των μισθοφόρων – ο Έλντακ'χοκ – έψαχνε, με τη χρήση Ξορκιών Πνευματικής Ανιχνεύσεως, για πνευματικές οντότητες που μπορεί να φώλιαζαν μες στο οικοδόμημα.

Η Ολντράθα και η Άνμα είχαν ήδη διακρίνει, μέσω των σημαδιών της Πόλης, τα δύο στοιχειακά που υπήρχαν εδώ. Το ένα κρυβόταν κάτω από τα συστήματα του κέντρου ελέγχου και κοιμόταν κυρίως. Του άρεσε να κοιμάται κουλουριασμένο κάτω από τους ενεργειακά φορτισμένους μηχανισμούς· αισθανόταν όμορφα. Το άλλο πνεύμα περιπλανιόταν από χώρο σε χώρο, ανήσυχο, αλλά μοιάζοντας άκακο. Δεν πρέπει να ήταν πολύ καιρό εδώ, και τώρα παρακολουθούσε τους μισθοφόρους με ενδιαφέρον.

Ο Έλντακ'χοκ τα εντόπισε και τα δύο και τα έδιωξε με Ξόρκια Πνευματικής Εκδιώξεως. Η χρήση της μαγείας του του αποκάλυπτε τα πνεύματα, μα δεν του αποκάλυπτε και τις διαθέσεις τους, και ο μάγος προφανώς ήθελε να έχει το κεφάλι του ήσυχο.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, εν τω μεταξύ, έψαχνε τα αρχεία μέσα στο πληροφοριακό σύστημα του κέντρου ελέγχου, βρίσκοντας διάφορες τεχνικές πληροφορίες για τη βάση.

Μια γυναίκα πάνω σε δίκυκλο ήρθε στην είσοδο του οικήματος καθώς ο ήλιος χανόταν πίσω από τις ψηλές πολυκατοικίες της δύσης. Ήταν ταχυμεταφορέας, και είχε ένα μικρό δέμα για τον κύριο Βόρκεραμ-Βορ. Οι Εκλεκτοί την οδήγησαν μέσα, κι εκείνη το παρέδωσε στον αρχηγό τους και έφυγε χωρίς να πει ποιος την είχε στείλει. Η Ολντράθα, που βρισκόταν κοντά στον Βόρκεραμ, στο κέντρο ελέγχου, κοίταξε το δέμα παρατηρητικά. Η διαίσθησή της δεν την προειδοποιούσε ότι ήταν κάτι το επικίνδυνο – όπως βόμβα. Έτσι έγνεψε καταφατικά προς τη μεριά του φίλου της. (Η Άνμα δεν ήταν εκεί επί του παρόντος· βρισκόταν στο οπλοστάσιο της βάσης, μαζί με τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, όπου οι μισθοφόροι τακτοποιούσαν τα όπλα τους. Τα όπλα, όπως πάντα, της μιλούσαν.)

Ο αρχηγός των Εκλεκτών άνοιξε το δέμα – που ήταν ένας χοντρός φάκελος ουσιαστικά – και τράβηξε έξω το περιεχόμενό του: έναν διπλωμένο χάρτη και μια συσκευή αποθήκευσης πληροφοριών. Μέσα στον χάρτη υπήρχε ένα άλλο, μικρότερο χαρτί, που έγραφε: *Σου στέλνω αυτά που συζητήσαμε. Ελπίζω να τα βρεις χρήσιμα. –Α.Π.*

Το Α.Π. αναμφίβολα σήμαινε *Αλέξανδρος Πανιστόριος*.

Ο Αρχικατάσκοπος, λοιπόν, δεν είχε αργήσει να εκπληρώσει την υπόσχεσή του, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. Και, ξεδιπλώνοντας τον χάρτη, είδε ότι έδειχνε την περιοχή του Ριγοπόταμου βόρεια και ανατολικά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, ανάμεσα στη Φιλήκοη και στην Α' Ανωρίγια, πριν από τις Ήμερες Συνοικίες.

«Δώρο από τον Πανιστόριο;» είπε η Ολντράθα. Μόλις είχε δει να μπαίνει στο κέντρο ελέγχου η ταχυμεταφορέας με το δέμα στο χέρι, συνοδευόμενη από δύο Εκλεκτούς, τα πολεοσημάδια της είχαν αποκαλύψει ότι ήταν δώρο, αν και όχι από ποιον.

«Έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, και συνέδεσε την αποθηκευτική συσκευή με το πληροφοριακό σύστημα του κέντρου.

Ο Λούσιος Φιλοδέκτης, που ήταν επίσης στο δωμάτιο, πλησίασε. «Τι είναι αυτό, Βόρκεραμ;»

«Κάτι πληροφορίες που ζήτησα από τον φίλο μας τον Πανιστόριο.» Κοίταζε τα δεδομένα που είχαν παρουσιαστεί στην οθόνη: μια λίστα αρχείων με στοιχεία για διάφορες κωδικοποιημένες περιοχές. Πάνω από τη λίστα υπήρχε ένα άλλο αρχείο με την ονομασία ΧΑΡΤΗΣ. Ο Βόρκεραμ το άνοιξε και η οθόνη του γέμισε με τον χάρτη της περιοχής του Ριγοπόταμου βόρεια και ανατολικά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Επάνω του υπήρχαν διάφορα σημεία με κωδικούς που αναμφίβολα ανταποκρίνονταν σ' αυτούς των πληροφοριακών αρχείων.

«Σκεφτόμουν,» είπε ο Βόρκεραμ, «ότι ίσως μπορούσαμε να στήσουμε ενέδρα στους κουρσάρους καθώς έρχονται προς τα εδώ. Δεν περνάνε κοντά από τις όχθες της Φιλήκοης, Λούσιε. Περνάνε από τούτα τα νερά» – έδειξε τις περιοχές βόρεια, πάνω στην οθόνη – «όπου έχει δικαιοδοσία η Α' Ανωρίγια.»

«Αν μπούμε σε περιοχές της Α' Ανωρίγιας θα μας σταματήσει η Φρουρά της,» είπε ο Λούσιος Φιλοδέκτης. «Εκτός αν έχεις κανέναν τρόπο για ν' αποφύγουμε τις περιπολίες τους.»

Ο Βόρκεραμ είχε στο μυαλό του τις ικανότητες της Άνμα και της Ολντράθα· αλλά υποπευδόταν ότι μόνο αυτές μάλλον δεν θα ήταν αρκετές για να κρυφτεί ολόκληρος στρατός και να στήσει ενέδρα. «Πρέπει να εντοπίσουμε, πρώτα, το σωστό μέρος. Να δούμε αν υπάρχει σωστό μέρος.»

«Δε νομίζω ότι θα βρεις τίποτα, Βόρκεραμ.»

«Δεν έχει εγκαταλειμμένα ή ακατοίκητα νησιά η περιοχή;» Κοίταζε τον χάρτη. Πήγε πάλι στη λίστα με τα αρχεία και άνοιξε ένα από αυτά, διαβάζοντας τις πληροφορίες για ένα νησί.

«Δεν είμαι σίγουρος. Δεν έχω πάει ποτέ από εκεί.»

«Γι' αυτό σου λέω: πρέπει να το ερευνήσουμε.» Ο Βόρκεραμ-Βορ, κοιτάζοντας τους κωδικούς στον χάρτη, συνέχισε να ανοίγει αρχεία και να διαβάζει επί τροχάδην τις πληροφορίες μέχρι να βρει κάτι που τον ενδιέφερε. Ορισμένα από αυτά περιείχαν και φωτογραφίες νησιών, γεφυρών, ή οικοδομημάτων.

«Μη μας παραμυθιάζεις!» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας στην Άνμα. «Ήσουν κάποτε μισθοφόρος, δε μπορεί να μην ήσουν. Ή δούλευες σε εργοστάσιο όπλων, ή σε εργαστήριο κατασκευής όπλων.»

Η Άνμα μειδίασε κουνώντας το κεφάλι. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Τίποτα από αυτά.»

Βρίσκονταν στη μεγάλη στρογγυλή τραπεζαρία της βάσης, όπου ήταν συγκεντρωμένοι κι άλλοι μισθοφόροι. Κάποιοι χρησιμοποιούσαν το μπιλιάρδο που ήταν παράμερα. Κάποιος είχε βάλει σε λειτουργία το ηχοσύστημα κι από τα ηχεία ακουγόταν *Οι Άνθρωποι με τις Μάσκες* του συγκροτήματος Κρυφή Γενιά.

Η Άνμα και ο Άβαντας στέκονταν κοντά σ' ένα από τα μεγάλα γυάλινα παράθυρα, κοιτάζοντας αντίκρυ τους τους δρόμους και τις γέφυρες της Χτυπημένης να απλώνονται μέσα στο βράδυ, με δυνατά φώτα και σκοτεινά, κατασκότεινα σημεία σαν πηγάδια.

«Κάτι κρύβετε εσείς οι τρεις – κάτι κρύβατε από την αρχή,» είπε ο Άβαντας – «εσύ, η Νορέλτα, η Φοριντέλα... Δεν είστε μισθοφόροι αλλά είστε μαζί με τον Βόρκεραμ–»

«Η Νορέλτα είναι συγγενής του Βόρκεραμ–»

«Κι εσύ τι του είσαι;»

«Φίλη της Νορέλτα είμαι, και τον ξέρω κι αυτόν–»

«Παράξενο, γιατί κανένας από τους Εκλεκτούς δεν σε είχε ξαναδεί παλιότερα.»

«Ρωτάς για εμένα τώρα;»

«Έτυχε να το πάρει τ' αφτί μου!»

Ψεύτη, σκέφτηκε η Άνμα· αλλά είπε: «Οι Εκλεκτοί δεν γνωρίζουν τα πάντα για τον αρχηγό τους.»

«Δε μπορεί, πάντως, να ξέρεις τόσα πράγματα για όπλα χωρίς νάσαι πολεμίστρια.»

«Δεν είπα ότι δεν χρησιμοποιώ όπλα, απλά ότι δεν είμαι μισθοφόρος.»

«Και ποιος χρησιμοποιεί όπλα αν δεν τον πληρώνουν γι' αυτό;»

«Κάποιος που θέλει να προστατέψει τον εαυτό του;»

«Κάνουμε κύκλους!» μούγκρισε ο Άβαντας, τσαντισμένος μαζί της. «Δε μου λες την αλήθεια!»

Η Άνμα γέλασε. «Τι θες να μάθεις, γαμώτο; Δεν καταλαβαίνω.»

Ο Άβαντας κοίταξε για λίγο έξω από το παράθυρο, τη Β' Κατωρίγια. «Δεν ξέρω. Μου φαίνεστε περίεργες, και εσύ και η Νορέλτα. Και,» πρόσθεσε λοξοκοιτάζοντάς την, «νομίζω ότι ξέρεις ακριβώς πού έχει πάει η Νορέλτα.»

«Είσαι πολύ καχύποπτος άνθρωπος, Άβαντα. Εγώ δεν σου έχω κάνει ποτέ τόσες ερωτήσεις για το αλεξίσφαιρο δέρμα σου.»

«Το δέρμα μου ξέρεις τι είναι: το έχει φτιάξει ο Μάγος, ως πληρωμή για μια υπηρεσία που του έκανα κάποτε.»

«Δε σε ρώτησα ποτέ τι υπηρεσία ήταν.»

«Εντάξει, τότε,» είπε ο Άβαντας, και γύρισε για ν' απομακρυνθεί απ' το παράθυρο.

Η Άνμα τον έπιασε από τον αγκώνα. «Ε! μην τσαντίζεσαι. Έχω ταξιδέψει σε πολλούς δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας και έχω μάθει πολλά πράγματα. Δε χρειάζεται να φοβάσαι τίποτα από εμένα για την ασφάλεια των μισθοφόρων.»

«Δε φοβάμαι κάτι από εσένα, Άνμα· μας έχεις ήδη βοηθήσει, χωρίς αμφιβολία. Αλλά είμαι *περίεργος*. Πολύ περίεργος, μα τα μούσια του Κρόνου! Οι γνώσεις σου για τα όπλα δεν είναι τυχαίες γνώσεις.»

Η Άνμα αναρωτήθηκε αν θα ήταν συνετό να του πει για τη φύση της ως θυγατέρα της Πόλης. Μετά όμως σκέφτηκε: *Όχι, δεν χρειάζεται να ξέρει.*

Ο Άβαντας κούνησε το κεφάλι και πήγε προς την κουζίνα της βάσης, απ' όπου έρχονταν γαργαλιστικές μυρωδιές καθώς κάποιοι από τους μισθοφόρους είχαν αρχίσει να μαγειρεύουν. Κάποιοι που *ήξεραν* τη δουλειά και ήταν σίγουροι ότι δεν θα δηλητηρίαζαν τους υπόλοιπους.

Η Άνμα τον ακολούθησε. Πήραν φαγητό, ένα μικρό μπουκάλι κρασί, και δύο ποτήρια και επέστρεψαν στην τραπεζαρία. Η αποθήκη τροφίμων της βάσης είχε αρκετά πράγματα, όπως είχαν διαπιστώσει οι μισθοφόροι – ακόμα ένα δώρο του κύριου Όρπεκαλ-Λάντι.

Ο Άβαντας άνοιξε το μπουκάλι και έβαλε κρασί στα ποτήρια τους. Ήταν τοπικής παραγωγής – Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, από τη Φυτευτή.

Σ'έναν τοίχο της μεγάλης αίθουσας κρεμόταν η οθόνη ενός τηλεοπτικού δέκτη, ανοιχτή, καθώς όλοι περίμεναν ν'ακούσουν για επιδρομή των κουρσάρων απόψε. Είχαν τρεις μέρες να επιτεθούν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Αλλά ούτε τούτη τη βραδιά φαινόταν ότι θα πραγματοποιούσαν επίθεση. Καθώς η ώρα περνούσε, οι δημοσιογράφοι δεν έλεγαν τίποτα, καμία ανακοίνωση δεν γινόταν.

Ο Ράλενταμπ, ο σύζυγος της Ευμενίδας Νοράλνω (ναι, ήταν όντως σύζυγός της, όχι απλά εραστής – η Άνμα το είχε μάθει πλέον, τις ημέρες που έμεναν στον *Βαθύρριζο*), είπε: «Τι σας παραξενεύει;» διακόπτοντας κάποιους που έλεγαν ότι ήταν περίεργο που δεν έρχονταν οι πειρατές. «Έχουν κατακρεουργήσει τα λιμάνια της περιοχής. Τι άλλο τούς μένει να ληστέψουν; Το λογικό είναι να περιμένουν λίγο καιρό, ώστε–»

«Δεν έχουν ληστέψει τα πάντα, Ράλενταμπ,» του είπε ο Βισδέλος Θορκάδω. «Η Β' Κατωρίγια έχει πολλά λιμάνια, και τα λιμάνια της έχουν πολλά μέρη που είναι καλή λεία για τέτοιους άρπαγες.»

«Έχουν, όμως, κάνει αρκετές επιδρομές, Βισδέλε,» είπε ο Δράστης Λαοκράτης, «και το ξέρεις. Τους συμφέρει να περιμένουν λίγο προτού επιτεθούν πάλι, όπως λέει ο φίλος.»

«Εκτός αν τους τρομάξαμε τόσο, την τελευταία φορά, που δε θα ξαναπλησιάσουν εδώ!» αστεϊεύτηκε η Λητώ, που ήταν στην ομάδα των Εκλεκτών, δίδυμη αδελφή της Ερμιόνης. Κανείς δεν βρήκε ιδιαίτερα αστείο το σχόλιό της.

«Θα μας απολύσει ο Όρπεκαλ-Λάντι,» είπε ένας τοπικός μισθοφόρος, «αν δεν υπάρχει κίνδυνος πια...»

«Οι πειρατές θα ξανάρθουν,» τους διαβεβαίωσε ο Μάικλ Παγοθραύστης. «Θέμα χρόνου είναι.»

«Πού είν' ο αρχηγός;» ρώτησε ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος, που είχε έρθει μαζί τους από τη Ρόδα. Προφανώς εννοούσε τον Βόρκεραμ-Βορ·

κανείς δεν αμφέβαλλε πως όταν κάποιος έλεγε ο αρχηγός μιλούσε γι'αυτόν. «Τι άποψη έχει για την υπόθεση;»

«Στο κέντρο ελέγχου είναι,» αποκρίθηκε ο Μάικλ. «Κάτι σκαλίζει.»

Ο Λούσιος είπε: «Προσπαθεί να σκεφτεί κάποιο σχέδιο.»

«Τι σχέδιο;» ρώτησε ο Βισδέλος.

«Θα δούμε.» Ο Λούσιος δεν έμοιαζε πρόθυμος να πει τίποτ' άλλο.

Ο Άβαντας γέμισε ξανά το ποτήρι της Άνμα με κρασί. Τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως προσπαθούσε να τη μεθύσει. Γιατί; Για να του πει περισσότερα για τον εαυτό της; *Ο λεχρίτης...* Η Άνμα μειδίασε. Τον έβρισκε συμπαθητικό. Η Νορέλτα, άραγε, θα την παρεξηγούσε αν...; Μάλλον όχι.

Η Άνμα έπιασε το ποτήρι της και ήπια μια γουλιά. Και γέμισε και το ποτήρι του Άβαντα με κρασί παρότι δεν ήταν τελειωμένο. Εκείνος χαμογέλασε. Το τσούγκρισε πάνω στο δικό της και ήπια. Το βλέμμα του παρατηρούσε το στενό άνοιγμα της μπλούζας της, συνειδητοποίησε η Άνμα. *Δεν έχει, λοιπόν, μόνο τη Νορέλτα στο μυαλό του...*

Η Ευμενίδα Νοράλνω μπήκε στο κέντρο ελέγχου, βρίσκο-ντας εκεί τον Βόρκεραμ-Βορ και την Ολντράθα, μόνους. Ο πρώτος κοίταζε δεδομένα στην οθόνη του πληροφοριακού συστήματος· η δεύτερη καθόταν παραδίπλα, με τα πόδια σταυρωμένα στο γόνατο, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

Ο Βόρκεραμ κοίταξε πάνω από τον ώμο του, έχοντας ακούσει κάποιον να μπαίνει, και είδε την Ευμενίδα να πλησιάζει λέγοντάς του: «Ο Λούσιος λέει πως προετοιμάζεις κάποιο σχέδιο...»

«Έτσι λέει;»

«Ναι.» Όπως συνήθως, το πρόσωπό της ήταν αγέλαστο.

«Δε σου είπε τι ακριβώς σκέφτομαι;»

«Όχι, αλλά νομίζω ότι ξέρει. Ήμασταν στη μεγάλη τραπεζαρία όταν μίλησε και μάλλον δεν ήθελε να το ακούσουν όλοι.»

«Χμμ.» Ο Βόρκεραμ έστρεψε πάλι το βλέμμα του στην οθόνη. «Ξέρεις τα νησιά του Ριγοπόταμου, Ευμενίδα;»

«Όχι.» Η Ευμενίδα κάθισε σε μια καρέκλα.

Ο Βόρκεραμ τής εξήγησε τι είχε στο μυαλό του. «Προσπαθώ τώρα να βρω ένα μέρος που θα μας βολεύει για να στήσουμε την ενέδρα. Και

καλύτερα νάναι εγκαταλειμμένο. Το μόνο που έχω ξεχωρίσει μέχρι στιγμής είναι αυτό.» Πληκτρολογώντας, εστίασε τον χάρτη σ'ένα νησί. «Παλιά ήταν ένα εργοστάσιο εδώ αλλά, σύμφωνα με τις πληροφορίες μου, δεν λειτουργεί πλέον. Το νησί καταλαμβάνεται κατά κύριο λόγο από τις εγκαταλειμμένες εγκαταστάσεις του εργοστασίου, αλλά υπάρχει κι ένας μικρός οικισμός εκεί. Παλιότερα πρέπει να συγκέντρωνε εργάτες· τώρα συγκεντρώνει ψαράδες που είναι γνωστό πως, εκτός των άλλων, κυνηγάνε Ριγοκάβουρες.»

«Νομίζεις ότι θα μπορούσαμε να κρυφτούμε εκεί; Και για πόσο καιρό; Δεν ξέρουμε πότε θα επιτεθούν οι κουρσάροι. Απόψε πάλι δεν πλησίασαν ώς τώρα· και μάλλον δεν θα πλησιάσουν.»

«Εκείνο που φοβάμαι,» είπε ο Βόρκεραμ, «είναι μη μας προδώσουν οι ψαράδες.»

«Νομίζεις, δηλαδή, ότι η Φρουρά της Α' Ανωρίγιας δεν θα μας εντοπίσει;»

Ελπίζω η Άνμα και η Ολντράθα να φροντίσουν γι'αυτό, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Είχε, πριν από λίγο, ρωτήσει τη γιατρό, κι εκείνη είχε αποκριθεί ότι μπορούσε να γίνει, αλλά με μεγάλη προσοχή. Είχε πει ότι δεν θα εμπιστευόταν τον εαυτό της για να το κάνει μόνη· δύο θυγατέρες, όμως, πιθανώς να το κατάφερναν. *Και η Άνμα είναι πιο συνηθισμένη σε ενέδρες και τέτοια πράγματα απ'ό,τι εγώ,* είχε προσθέσει.

«Δεν πιστεύω ότι έχουν σταθερούς φύλακες σ'αυτό το νησί. Ούτε οι πληροφορίες μου λένε τίποτα—»

«Από πού έρχονται οι πληροφορίες σου;»

«Από τον Αλέξανδρο Πανιστόριο.»

Η Ευμενίδα ένευσε· τον ήξερε, φυσικά, ύστερα από τις συναναστροφές του με τον Βόρκεραμ.

«Δε νομίζω ότι θα μπορούσαμε να έχουμε καλύτερη πηγή πληροφοριών από αυτόν,» συνέχισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Και πάλι, όμως, δεν θα πρέπει να το ελέγξουμε; Ακόμα κι αν δεν υπάρχουν φύλακες της Φρουράς στο νησί, δεν θα περνάνε περιπολίες με βάρκες από εκεί;»

«Σίγουρα θα περνάνε,» συμφώνησε ο Βόρκεραμ. «Επιπλέον, τα πράγματα μπορεί νάχουν αλλάξει πολύ, τώρα που ο Αλυσοδεμένος Ποιητής διοικεί στην Α' Ανωρίγια μέσω αυτού του Βάρνελ-Αλντ.»

«Ακριβώς,» ένευσε η Ευμενίδα. «Επομένως, όπως έλεγα, δεν θα έπρεπε να ελέγξουμε πολύ *προσεχτικά* το μέρος προτού επιχειρήσουμε οτιδήποτε;»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βόρκεραμ, «φυσικά. Εκτός αν βρω κανένα άλλο, *καλύτερο* μέρος...» Δεν είχε ακόμα κοιτάξει αναλυτικά όλες τις κωδικοποιημένες περιοχές του χάρτη.

«Να ψάξω κι εγώ;»

Ο Βόρκεραμ δεν αμφέβαλλε ότι η Ευμενίδα ήταν πολύ επαγγελματική και με καλές στρατηγικές γνώσεις. «Πήγαινε σ'αυτήν εκεί την οθόνη,» της είπε, δείχνοντας. «Τα δεδομένα είναι αποθηκευμένα στην κεντρική μονάδα του συστήματος.»

Η Ευμενίδα ένευσε ξανά και σηκώθηκε από την καρέκλα της για να καθίσει μπροστά στην οθόνη που της είχε δείξει ο αρχηγός των Εκλεκτών. Πάτησε μερικά πλήκτρα και ο χάρτης παρουσιάστηκε μπροστά της.

Η Ολντράθα, έχοντας τελειώσει το τσιγάρο της, παρατηρούσε τα πολεοσημάδια στον χώρο, και βαριόταν. Αλλά δεν ήθελε ν'αφήσει μόνο του τον Βόρκεραμ. Είχαν συμφωνήσει πάντα μία από τις δυο τους – ή εκείνη ή η Άνμα – να είναι κοντά του. Η Κορίνα μπορεί να έκανε κάποια απόπειρα εναντίον του οποιαδήποτε στιγμή.

Ο Ράλενταμπ ήρθε, ύστερα από λίγο, στο κατώφλι του κέντρου ελέγχου, είδε ότι η Ευμενίδα ασχολιόταν με μία από τις κονσόλες, και, χωρίς να μιλήσει, έφυγε. Μόνο η Ολντράθα τον πρόσεξε· τα σημάδια της μαρτυρούσαν πως ούτε ο Βόρκεραμ ούτε η Ευμενίδα τον είχαν πάρει είδηση.

Παρότι η βάση ήταν ευρύχωρη, δεν είχε αρκετούς χώρους για να κοιμούνται εκεί όλοι οι μισθοφόροι. Μια μεγάλη μερίδα απ'αυτούς έφυγαν μες στη νύχτα για να πάνε στα δωμάτια που είχαν νοικιάσει αλλού στη Χτυπημένη. Και όσοι έμειναν γέμιζαν πλήρως τη βάση. Δεν υπήρχαν και πολλά μέρη για να απομονωθεί κανείς. Η Φοριντέλα-Ράο και ο Μάικλ είχαν πάει στο δωμάτιο που η Φοριντέλα μοιραζόταν με την Άνμα, χωρίς να ρωτήσουν την Άνμα πρώτα. Η Θυγατέρα το διέκρινε στα πολεοσημάδια προτού φτάσει μπροστά στην κλειστή πόρτα. «Γαμώτο,» είπε στον Άβαντα έχοντας τα δάχτυλα του χε-

ριού της μπλεγμένα με τα δάχτυλα του δικού του καθώς τον τραβούσε πίσω της· «ούτε εδώ θάμαστε μόνοι. Η Φοριντέλα είναι μέσα.»

«Μα ούτε χτύπησες!»

«Το ξέρω πως είναι μέσα.»

«Φεύγεις λοιπόν τώρα;» Ο Άβαντας τύλιξε το χέρι του γύρω από τη μέση της πιέζοντάς την κοντά του. «Φεύγεις από τώρα;» Φίλησε το πλάι του λαιμού της.

Η Άνμα γέλασε. «Ανόητε! Σου είπα να πάμε σε ήσυχο μέρος, και το εννοώ.» Τον τράβηξε πίσω της ξανά, κι ο Άβαντας την ακολούθησε σαν η Άνμα νάχε δεμένη πάνω του τη ζώνη της Μεριδόρης.

«Πού;» τη ρώτησε.

Η Άνμα τον οδήγησε στο οπλοστάσιο της βάσης, κι έβγαλε από το παντελόνι της το ενεργειακό κλειδί που άνοιγε τη βαριά πόρτα. Ο Βόρκεραμ-Βορ τής το είχε δώσει ώστε να είναι υπεύθυνη για το οπλοστάσιο, τουλάχιστον μέχρι να τακτοποιήσουν τα πάντα εκεί. Οι μισθοφόροι είχαν κρατήσει μόνο τα όπλα που μπορεί να τους χρειάζονταν άμεσα και τα άλλα, καθώς και τα πολεμοφόδια, τα είχαν βάλει στο οπλοστάσιο. Η Άνμα είχε κάνει έναν κατάλογο με όλα, πολύ γρήγορα, σημειώνοντας σ'ένα σημειωματάριο αφού έριχνε μια ματιά στους εξοπλισμούς. Καταλάβαινε αμέσως τι ήταν, δεν χρειαζόταν να της πει κανείς· τα ίδια τα όπλα τής το έλεγαν, η Πόλη τής το έλεγε. Ο Άβαντας, φυσικά, είχε εντυπωσιαστεί κοιτάζοντάς την. Η Άνμα απλώς έγνεφε ακούγοντας τα λόγια των μισθοφόρων για το τι ήταν αυτά που είχαν μόλις αφήσει, και ήδη σημείωνε με τον στυλογράφο της. Τα γράμματά της ήταν απαίσια, όφειλε να παρατηρήσει ο Άβαντας, αλλά δεν της το είπε. Ήταν χειρότερα από τα δικά του. Σίγουρα μόνο εκείνη μπορούσε να τα διαβάσει· όμως φαινόταν πως ήξερε τι έκανε.

Το ένα ενεργειακό κλειδί του οπλοστασίου ήταν στο κέντρο ελέγχου, μέσα σ'ένα μεταλλικό συρτάρι. Το άλλο το είχε η Άνμα, και τώρα το πέρασε στην ειδική θυρίδα της βαριάς πόρτας. Δυο φωτάκια αναβόσβησαν και η θύρα άνοιξε κυκλικά, σαν δίσκος που διαλυόταν προς τα δεξιά και προς τα αριστερά. Η Άνμα πήρε το κλειδί της πίσω και τράβηξε τον Άβαντα μέσα στο οπλοστάσιο. Τα φώτα του χώρου είχαν ανάψει αυτόματα, ενεργοποιημένα από τους αισθητήρες.

Η Άνμα πέρασε το ενεργειακό κλειδί μέσα στην εσωτερική θυρίδα. Η πόρτα έκλεισε ξανά, κυκλικά όπως είχε ανοίξει, αλλά αντίστροφα. «Πιο

ήσυχο μέρος απ'αυτό δε νομίζω να υπάρχει στη βάση,» είπε η Άνμα μειδιώντας.

Ο Άβαντας την έσφιξε κοντά του. «Βρίσκεις χώρους που σε εμπνέουν!» γέλασε. Φιλήθηκαν. Γονάτισαν στο πάτωμα, ξάπλωσαν, και ο Άβαντας έβγαζε τα ρούχα της Άνμα το ένα μετά το άλλο, φιλώντας και ρουφώντας το λευκό-ροζ δέρμα της σαν να ήταν γλύκισμα. Η Άνμα μετά από λίγο τον καβαλούσε γυμνή, και ο Άβαντας, με τα χέρια του στα ξαναμμένα στήθη της, είπε: «Νομίζεις ότι η φίλη σου θα τσαντιστεί μαζί σου, αν το μάθει;» ξέπνοα: η Άνμα ήταν σαν στρόβιλος επάνω στο όργανό του, κόβοντάς του την αναπνοή.

Και τώρα γέλασε. «Η Νορέλτα; Σκέφτεσαι τη *Νορέλτα* ενώ είσαι μαζί μου;» Τον χαστούκισε ελαφρά, παιχνιδιάρικα, και κάθισε βαριά επάνω στο αγριεμένο πέος του, ακίνητη προς στιγμή.

«Απλά περίεργος,» μειδίασε ο Άβαντας, τσιμπώντας τις θηλές της και μετά προσπαθώντας να την τραβήξει κοντά του, γλιστρώντας τα χέρια του στην πλάτη της.

Η Άνμα αντιστάθηκε βάζοντας τα δικά της χέρια στο αλεξίσφαιρο στήθος του όπου το κατάλευκο δέρμα είχε γκριζα απόχρωση εξαιτίας του ό,τι είχε κάνει ο Μάγος της Ρελκάμνια. «Η Νορέλτα μάθε πως το είχε προτείνει αυτό...»

«Να καβαληθούμε;»

«Όχι μόνο εμείς οι δύο.» Η Άνμα ορθώθηκε πάλι από πάνω του, καθώς τα χέρια του χαλάρωναν τη λαβή τους, κι άρχισε να λικνίζεται.

«Τι; Κι εκείνη μαζί μας; Το είχα καταλάβει ότι ήταν-»

«Όχι: και η Φοριντέλα μαζί μας. Οι τρεις μας κι εσύ.»

Ο Άβαντας είπε γελώντας: «Δε σε πιστεύω!»

«Είναι αλήθεια,» μούγκρισε η Άνμα, επιταχύνοντας τις προσπάθειές της επάνω του.

Ο Άβαντας γελούσε καθώς τελείωνε απρόσμενα, πασχίζοντας να κρατήσει σταθερούς τους αεικίνητους γοφούς της.

«Μείνε μαζί μου για λίγο ακόμα,» του είπε η Άνμα, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας έμεινε.

Ύστερα, καθώς ήταν κι οι δυο τους μισοκοιμισμένοι πάνω στο πάτωμα, τη ρώτησε: «Θα κοιμηθούμε εδώ, ανάμεσα σε τόσα όπλα;»

«Ο αρχηγός θα μας βρίσει αν μας βρει μες στο οπλοστάσιο το πρωί. Δεν είμαι η μόνη που έχει κλειδί, μην το ξεχνάς.» *Τον είπα κι εγώ αρχηγό*, παρατήρησε, λιγάκι ξαφνιασμένη με τον εαυτό της. Δεν το είχε κάνει επίτηδες· της είχε έρθει αυθόρμητα. Κάτι προσπαθούσε να της δείξει η Πόλη;

«Ναι, σωστά. Πάμε.»

Η Άνμα σηκώθηκε από πάνω του κι άρχισε να ντύνεται. Ο Άβαντας καθόταν και την κοίταζε, με την πλάτη ακουμπισμένη σ'ένα κιβώτιο γεμάτο γεμιστήρες για οπλοπολυβόλα. Συνοφρυώθηκε. «Τι είν' αυτό κάτω απ'το πόδι σου;»

«Ποιο;»

«Κάτω απ'το δεξί πόδι.» Έδειξε. «Τι έχεις;»

Η Άνμα είχε μόλις φορέσει τις κάλτσες της. «Τίποτα.»

«Όχι, κάτι έχεις.»

«Μη λες μαλακίες. Κάποια σκιά θα είδες.»

«Ναι, ίσως...» μόρφασε ο Άβαντας, αβέβαιος κι εκείνος γι'αυτό που είχε δει, ή νόμιζε πως είχε δει. Προς στιγμή, είχε την εντύπωση ότι εκεί, στο πέλμα της Άνμα, ήταν κάποια δερματοστιξία. Αλλά, όσο βιτσιόζα κι αν ήταν, θα έκανε δερματοστιξία στο πέλμα της; *Είμαι πολύ κουρασμένος, και πιωμένος, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!...*

«Σκιά ήταν, ρε βλαμμένη. Έλα σήκω, τώρα· τι κάθεται ακόμα;»

Ο Άβαντας κοίταξε το γυμνό σώμα του. «Σηκωμένος είμαι...»

Δεν ήταν ψέμα, όπως μπορούσε να δει η Άνμα. Αλλά δεν αισθανόταν δελεασμένη. Όχι ξανά. Μειδίασε και κράτησε το ενεργειακό κλειδί μπροστά της, απειλητικά. «Έλα, προτού σε κλειδώσω μέσα!»

«Τι; Με τόσα όπλα; Θες να κάνω ζημιές;» Αλλά σηκώθηκε από το πάτωμα κι άρχισε κι εκείνος να ντύνεται.

Καθώς έφευγαν από το οπλοστάσιο παρατήρησαν ότι η βάση ήταν ήσυχη. Οι περισσότεροι πρέπει να κοιμόνταν. Ο Άβαντας πήγε προς το δωμάτιο που μοιραζόταν με άλλους μισθοφόρους, και η Άνμα κατευθύνθηκε προς το δικό της δωμάτιο.

Τα πολεοσημάδια τής είπαν ότι τώρα μόνο η Φοριντέλα ήταν εκεί. *Με σκέφτηκαν και μια φορά;* Η Άνμα άνοιξε την πόρτα και κοίταξε μέσα, μήπως έκανε λάθος. Άναψε το φως, σε χαμηλή ένταση, και είδε τη φίλη της να κοιμάται στο ένα κρεβάτι. *Μόνη, όντως...* Το δωμάτιο δεν είχε παράθυρο – για να κερδίσουν πιο πολύ χώρο μέσα στο οικοδόμη-

μα, πιθανώς – αλλά είχε έναν πίνακα στον τοίχο. Έναν πίνακα της Σκοτεινής Σχολής: σκιές και δυσδιάκριτες φιγούρες που δημιουργούσαν μια κάποια εντύπωση. Η Άνμα ποτέ δεν τους καταλάβαινε αυτούς τους περίεργους καλλιτέχνες...

Η Φοριντέλα ξύπνησε και τη ρώτησε: «Πού ήσουν;»

«Ήθελα να ελέγξω κάτι πράγματα στο οπλοστάσιο.» Η Άνμα έβγαλε τα περισσότερα ρούχα της και ξάπλωσε.

Η Φοριντέλα δεν έκανε άλλες ερωτήσεις.

/32\

Η Νύφη του Χάροντα βρίσκεται μέσα σ'έναν χώρο με καγκελωτά ανοίγματα, και ακούει πράγματα που της μοιάζουν παράλογα, ενώ η Κορίνα μιλά στον Κάδομο για τον χειρότερο εχθρό του.

Τα μάτια της άνοιξαν.

Περίμενε να δει εχθρούς γύρω της, αλλά είδε μόνο ένα επιπλωμένο δωμάτιο. Ένα μικρό σαλόνι. Κάτι, όμως, της φαινόταν *περίεργο* εδώ. Κάτι δεν ήταν όπως θα έπρεπε να είναι: τα σημάδια της Πόλης το υποδήλωναν.

Ήταν ξαπλωμένη σ'έναν καναπέ. Ήταν ντυμένη, παρατήρησε, με τα ρούχα που φορούσε όταν είχε μπει σ'εκείνη την πολυκατοικία με τους παράξενους ενοίκους για να κυνηγήσει τον στόχο της. Κάποιος τής είχε βγάλει τις μπότες. Και της είχε πάρει και τα όπλα, συνειδητοποίησε αγγίζοντας το σώμα της.

Σηκώθηκε από τον καναπέ, κοιτάζοντας τα σημάδια της Πόλης στο περιβάλλον:

φυλακή/θέατρο

Η Φοίβη δεν είχε αμφιβολία τι συνέβαινε εδώ. *Η Κορίνα...* Αυτή το είχε στήσει. Κι άλλο παιχνίδι; Ο χώρος γύρω της δεν ήταν πραγματικός χώρος· δεν ήταν πραγματικό σαλόνι. Ήταν σαν το σαλόνι που φτιάχνεις για να γυρίσεις κινηματογραφικό έργο. Ένα σκηνικό.

Ένας τηλεοπτικός πομπός ήταν σε μια από τις επάνω γωνίες του δωματίου, κοντά στο ταβάνι· το ψυχρό μάτι του ατένιζε αδιάκριτα τη Φοίβη.

Το μικρό, κρεμαστό πολύφωτο ήταν αναμμένο. Το παντζούρι της μπαλκονόπορτας ήταν κλειστό. Η Φοίβη βάδισε ως εκεί, το άνοιξε, και είδε κάγκελα πίσω από το γυαλί. Όπως το περίμενε.

«Πού είσαι, Κορίνα;» φώναξε. «Πού είσαι;»

Καμια απάντηση.

Η Φοίβη βρήκε τις μπότες της πλάι στον καναπέ· τις φόρεσε κι άρχισε να εξερευνεί το διαμέρισμα-φυλακή. Ολόκληρο σαν στημένο για να

γυριστεί κινηματογραφική ταινία ήταν. Δεν έμοιαζε πραγματικό, και τα πολεοσημάδια το βροντοφώναζαν. Τα φώτα στο ταβάνι ήταν αναμμένα παντού, και τηλεοπτικοί πομποί υπήρχαν σε πολλές από τις επάνω γωνίες. Η Φοίβη σκέφτηκε να τους σπάσει, αλλά συγκρατήθηκε. *Όχι ακόμα. Όχι προτού είχε κάποιο σχέδιο για να δραπετεύσει από εδώ.*

Ήταν παγίδα. Όλη αυτή η υπόθεση στην πολυκατοικία με τους παράξενους ανθρώπους ήταν παγίδα! Δεν αμφέβαλλε πλέον. Η Κορίνα ήθελε να πάω εκεί. Με περίμενε. Γι'αυτό ο Κάδμος είχε μπει αφύλαχτος – για να με τραβήξει μέσα. Και οι παράξενοι άνθρωποι της πολυκατοικίας δεν ήταν σωματοφύλακές του – αυτό ήταν βέβαιο· της το είχαν δείξει ξεκάθαρα τα σημάδια της Πόλης. Ωστόσο, ήταν ικανοί στη μάχη – όσοι βρίσκονταν συγκεντρωμένοι σ'εκείνο το διαμέρισμα, τουλάχιστον. Ήταν σαν άτομα συμμορίας που έχει μάθει να πολεμά στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. Αλλά δεν την περίμεναν· η Φοίβη αισθανόταν σίγουρη γι'αυτό. Δεν την περίμεναν, ούτε ήταν εκεί για να προστατέψουν τον Κάδμο. Ό,τι είχαν κάνει το είχαν κάνει αυθόρμητα ύστερα από την προσταγή της Κορίνας. Γι'αυτό δεν είχα καταλάβει από πριν ότι ήταν παγίδα! Δεν υπήρχε τίποτα για να δω. Η Πόλη δεν μπορεί να σχηματίσει σημάδια από κάτι που δεν υπάρχει. Τώρα που το ξανασκεφτόταν νόμιζε ότι η διαίσθησή της την ενοχλούσε λίγο, προτού μπει σ'εκείνο το διαμέρισμα, αλλά η ενόχληση δεν ήταν τόσο μεγάλη ώστε να την κρατήσει μακριά από τον στόχο της. Όλα τα πολεοσημάδια έδειχναν ότι αυτή ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία για να τον σκοτώσει.

Δεν της είχαν δείξει την Κορίνα. Τα πολεοσημάδια ποτέ δεν έδειχναν τις θυγατέρες της Πόλης ως κάτι το ξεχωριστό, όπως και ποτέ δεν φανέρωναν άμεσα ότι μια γυναίκα ήταν θυγατέρα της Πόλης, αν και μπορεί να έδιναν διάφορες άλλες, παράπλευρες πληροφορίες γι'αυτήν. Και η Κορίνα, στην προκειμένη περίπτωση, δεν ήταν κοντά στον Ανθοτέχνη ως φρουρός· είχε κι εκείνη δράσει αυθόρμητα, στιγμιαία, αν και σίγουρα είχε κατά νου τι θα έκανε.

Το ήξερε, η καταραμένη, ότι δεν θα έριχνα το βέλος της βαλλίστρας μου όσο στεκόταν μπροστά του! Το ήξερε!

Αλλά η Φοίβη απορούσε με τον τρόπο που αυτοί οι παράξενοι ένοι-
κοι της πολυκατοικίας είχαν υπακούσει την Κορίνα. Τι ήταν; Της χρω-
στούσαν κάτι; Ήταν φίλοι της;

Όλα τα παντζούρια του διαμερίσματος όπου τώρα είχε βρεθεί η Φοί-
βη ήταν κλειστά. Άνοιξε αυτό της κουζίνας και είδε κάγκελα στην πόρ-
τα του μικρού, στενόμακρου μπαλκονιού. Άνοιξε αυτό του παραθύρου
της κρεβατοκάμαρας, και είδε κάγκελα πίσω του-
-και την Κορίνα!

Το παράθυρο δεν κοίταζε έξω από την πολυκατοικία όπου μάλλον
βρισκόταν το διαμέρισμα. Κοίταζε μέσα σε άλλο δωμάτιο.

«Γεια σου, Φοίβη. Πώς σου φαίνεται ο χώρος;»

Η Νύφη του Χάροντα έκανε να την αρπάξει μέσα από τα κάγκελα,
απλώνοντας τα χέρια της.

Και παραλίγο να τα καταφέρει, αλλά η Κορίνα τινάχτηκε πίσω, περι-
μένοντας μια τέτοια αντίδραση από την Αδελφή της.

Το δωμάτιο όπου στεκόταν ήταν άδειο. Χωρίς έπιπλα. Είχε μόνο
γκράφιτι στους τοίχους: κάποια κακοφτιαγμένα, κάποια καλοφτιαγ-
μένα. Στο έδαφος ήταν διάφορα σκουπίδια και θραύσματα.

«Όταν σε πιάσω, Κορίνα...!» γρύλισε η Φοίβη.

«Γιατί τόσο εχθρική, Αδελφή μου; Θα μπορούσαμε-»

«Θα το μετανιώσεις αυτό!» Η Φοίβη άρπαξε τα κάγκελα μέσα στις
γροθιές της, τραντάζοντάς τα. Ήταν πολύ καλά πιασμένα στον τοίχο·
δεν γινόταν να τα βγάλει από τη θέση τους, παρότι δυνατή.

«Θα μπορούσα να σε είχα δέσει και να σε είχα βάλει σ'ένα καράβι, για
να σε πάει κάπου στη Μεγάλη Θάλασσα,» της είπε η Κορίνα, νηφάλια.
«Αλλά εγώ δεν θέλω να είμαι εχθρική μαζί σου. Μόνο να συζητήσουμε
θέλω. Αυτό ήθελα εξ αρχής.» Άναψε τσιγάρο, παρατηρώντας την.

«Δεν έχουμε τίποτα να συζητήσουμε!» σύριξε η Φοίβη. «Παρεμβαί-
νεις στη δουλειά μου!»

«Η δουλειά σου παρεμβαίνει στη δική μου δουλειά,» διόρθωσε η Κο-
ρίνα φυσώντας καπνό. «Κι επιπλέον, κάνεις μεγάλο λάθος που έρχεσαι
εδώ. Ο Κάδμος δεν είναι ο στόχος που θα έπρεπε να κυνηγάς-»

«Δε θα μου πεις εσύ ποιος είναι ο στόχος που θα έπρεπε να κυνηγάω,
Κορίνα! Μόνο η Πόλη μπορεί να μου το πει αυτό!»

Η Κορίνα γέλασε. «Καημένη Αδελφή μου... Θα σ'άφηνε η Πόλη να φυ-
λακιστείς έτσι αν πραγμ-»

«Με κοροΐδεψες!» φώναξε η Φοίβη, ακόμα σφίγγοντας τα κάγκελα. «Ήταν παγίδα! Και θα το μετανιώσεις, Κορίνα! Θα το μετανιώσεις, μα τα δόντια του Χάροντα, του Ανόφθαλμου! Θα το μετανιώσεις!» Τα μάτια της γυάλιζαν σαν μαύροι λίθοι.

Η Κορίνα σκέφτηκε: *Δε θάναι εύκολο να τη μεταπείσω. Αλλά πρέπει να γίνει. Πρέπει.* Η Φοίβη θα ήταν τέλεια για τη δουλειά που την ήθελε. Τέλεια. «Άκουσέ με,» της είπε. «Νομίζεις ότι η Πόλη θα σ'άφηνε να φυλακιστείς έτσι, αν πραγματικά σου ζητούσε να σκοτώσεις τον Κάδμο;»

«Εσύ φταις, Κορίνα! Εσύ με παγίδεψες! Αλλ' αυτό δεν θα κρατήσει για πολύ! Και θα το μετανιώσεις!»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι, υπομειδώντας. *Πρέπει να είμαι προσεχτική μαζί της, πολύ προσεχτική, τώρα...* «Αδελφή μου, τι είμαστε εμείς αν όχι εκφάνσεις της ίδιας της Πόλης; Αν η Πόλη ήθελε τον Κάδμο νεκρό, θα με είχε εμποδίσει απ'το να σε κοροϊδέσω. Κάπως θα με είχε εμποδίσει.

»Η Πόλη δεν θέλει τον Κάδμο Ανθοτέχνη νεκρό, Φοίβη. Τον αγαπά. Ο Κάδμος θ'αλλάξει τη Ρελκάμνια. Φέρνει μια Νέα Εποχή—»

«Είναι εγκληματίας και σφετεριστής!»

«Εγκληματίας και σφετεριστής; Ποιους ακούς; Τους διεφθαρμένους πολιτικούς και δημοσιογράφους των Κατωρίγιων Συνοικιών, Αδελφή μου; Γι'αυτό έχεις σχηματίσει τέτοιες απόψεις! Γι'αυτό η Πόλη σου έχει δημιουργήσει την αυταπάτη ότι στόχος σου είναι ο Κάδμος—»

«Η Πόλη δεν μου δημιουργεί αυταπάτες!»

«Τώρα λες ανοησίες—»

«Η Πόλη—»

«—είναι σαν τον καιρό, Φοίβη. Δεν είναι προσωπική σου σύμμαχος!»

«Τι ξέρεις εσύ—;»

«Είμαι ζωντανή πολύ περισσότερα χρόνια απ'ό,τι εσύ, Αδελφή μου. Κάτι παραπάνω ξέρω. Άκουσέ με. Η Πόλη σε οδήγησε στον λάθος στόχο. Παρασύρθηκες από τα σημάδια που έχουν, θέλοντας και μη, δημιουργήσει οι διεφθαρμένοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι των Κατωρίγιων Συνοικιών. Η επιρροή τους σ'εκείνους τους δρόμους σε υπνώτισε—»

Η Φοίβη γέλασε. «Τι μαλακίες είν' αυτές που λες!»

«Νομίζεις ότι δεν μπορεί να συμβεί;» έκανε απότομα η Κορίνα, πετώντας κάτω το μισοτελειωμένο τσιγάρο της, πατώντας το και σβήνοντάς το μες στα σκουπίδια του πατώματος. «Μπορεί να συμβεί. Τα σημάδια της Πόλης δημιουργούνται από τα διάφορα γεγονότα και τις διάφορες τάσεις μέσα στην Πόλη. Όταν είσαι στους δρόμους νότια του Ριγοπόταμου, διαβάζεις μόνο φόβο και μίσος για τον Κάδμο Ανθοτέχνη, για τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Εδώ, όμως, τα πράγματα δεν είναι ίδια, σε πληροφορώ. Εδώ τον βλέπουν ως απελευθερωτή, ως μεγάλο αρχηγό.»

«Όχι όλοι.»

«Δεν τον έχουν καταλάβει καλά όλοι ακόμα. Επιπλέον, κι εδώ υπάρχουν κάποιοι που έχασαν πολλά από τη δράση του. Φυσικό δεν είναι να τον αντιπαθούν;

»Παρασύρθηκες, Φοίβη,» τόνισε η Κορίνα. «Παρασύρθηκες από τα σημάδια της Πόλης–»

«Η Πόλη πάντα με καθοδηγεί. Τι διαφορά έχουν αυτά που μου λες, Κορίνα;»

«Ο Κάδμος δεν είναι επικίνδυνος για την Πόλη. Την αλλάζει. Την ανα-
νέώνει.»

«Ο Ανθοτέχνης είναι ένα παιχνίδι σου!»

«Υπάρχει ένας άνθρωπος που είναι αληθινά επικίνδυνος για την Πόλη,» συνέχισε η Κορίνα αγνοώντας τη Φοίβη. «Αλλά δεν τον έχεις γνωρίσει ακόμα, γιατί δεν έχει εξαπλώσει μέχρι στιγμής την επιρροή του. Όμως, όταν το κάνει, θα φέρει έναν πολύ καταστροφικό πόλεμο.»

«Δε μ'ενδιαφέρει αυτός, όποιος κι αν είναι. Εγώ ήρθα εδώ για τον–»

«Δεν είναι μακριά μας ο άνθρωπος για τον οποίο σου μιλάω. Στην αντίπερα όχθη του Ριγοπόταμου βρίσκεται. Αυτόν θα έπρεπε να ψάχνεις για να σκοτώσεις.»

«Δεν ξέρω ποιος είναι, και σου είπα – δεν μ'ενδιαφέρει!»

«Δεν τον έχεις γνωρίσει ακόμα, Αδελφή μου. Αλλά πάω στοίχημα πως η Πόλη εσκεμμένα σε οδήγησε εδώ, ώστε να συζητήσουμε και να σου μιλήσω γι'αυτόν. Ο συγκεκριμένος άνθρωπος είναι πολύ επικίνδυνος για την Πόλη.»

«Ποιος είναι;»

«Βόρκεραμ-Βορ τον λένε.»

«Πρώτη φορά τον ακούω.»

«Το ξέρω. Αλλά σύντομα θ' αρχίσεις να τον ακούς ολοένα και περισσότερο. Θα προκαλέσει έναν τρομερό πόλεμο, που θ' απλωθεί-»

«Πώς το ξέρεις; Πώς τα ξέρεις αυτά τα πράγματα; Βλέπεις το μέλλον;»

«Ναι, Αδελφή μου. Όχι μόνο το μέλλον, αλλά και το παρελθόν. Πώς νομίζεις ότι γνωρίζω τόσα πράγματα για σένα;» Δεν της άρεσε της Κορίνας να δίνει τόσες πληροφορίες σε άλλες θυγατέρες. Ακόμα κι όταν δεν μιλούσε συγκεκριμένα για το φυλαχτό, το θεωρούσε επικίνδυνο. Γιατί όλες τους θα το ήθελαν για τον εαυτό τους, αν μάθαιναν γι' αυτό. Ωστόσο, σε τούτη την περίπτωση, έπρεπε να πει κάτι που θα εντυπωσίαζε τη Φοίβη και που θα έλυνε κάποιες απορίες της.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Νύφη του Χάροντα. «Τι...;» Κόμπιασε.

«Αυτό που λέω. Τίποτα περισσότερο.»

«Δε μπορεί να ξέρεις το μέλλον, Κορίνα! Ούτε το παρελθόν μου!»

«Κι όμως, τα ξέρω και τα δύο. Είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης, Φοίβη. Εσύ δεν με γνώριζες παλιότερα, αλλά εγώ σε γνώριζα ανέκαθεν. Σκέψου όσα σου είπα.»

Και με τούτα τα λόγια η Κορίνα στράφηκε και βάδισε προς την πόρτα του δωματίου με τα γκράφιτι και τα σκουπίδια στο πάτωμα. Ήταν ανοιχτή· δεν έκλεινε με ξύλο· ήταν διαλυμένη, ένα άνοιγμα μονάχα. Η Κορίνα πέρασε το κατώφλι κι εξαφανίστηκε.

Η Φοίβη στεκόταν για λίγο μπροστά στα κάγκελα, σφίγγοντάς τα μες στις γροθιές της. Κάποια απάτη προσπαθούσε να στήσει η Κορίνα! Ήταν σίγουρη. Κάπως προσπαθούσε να την κοροϊδέψει για να εγκαταλείψει τον στόχο της-

Πώς ήξερε, όμως, για τον γάμο μου; Και πώς είχε εκείνες τις φωτογραφίες; Η Κορίνα αναμφίβολα δεν ήταν μια συνηθισμένη Αδελφή της.

Και ποιος είναι αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ; Γιατί είναι τόσο σημαντικός; Αλλά τι την ενδιέφερε εκείνη; Ο Ανθοτέχνης ήταν ο στόχος της! Ο Ανθοτέχνης.

Η Φοίβη προσπάθησε να βγάλει τα κάγκελα από τη θέση τους, τραβώντας τα με τα χέρια της που ήταν αρκετά μυώδη, τρίζοντας τα δόντια, γρυλίζοντας, νιώθοντας τους τένοντές της να πιέζονται επώδυνα. Αλλά δεν κατάφερε τίποτα. Ήταν αδύνατον. Χρειαζόταν εργαλεία· δεν γινόταν αλλιώς.

Συνέχισε να ερευνά το διαμέρισμα-φυλακή της. Και τώρα έσπαγε και τους τηλεοπτικούς πομπούς, χρησιμοποιώντας καρέκλες για να τους φτάνει εκεί κοντά στο ταβάνι όπου ήταν.

«Δεν είναι επικίνδυνη εκεί μέσα;» είπε η Καρζένθα-Σολ. «Αν ξεφύγει θ' αρχίσει πάλι να κυνηγά τον Κάδμο!»

Εκείνη, ο Κάδμος, και η Κορίνα βρίσκονταν σ' ένα δωμάτιο της μισογκρεμισμένης πολυκατοικίας του Μεγάλου Λιμανιού όπου είχαν φυλακίσει τη Φοίβη. Κανείς δεν κατοικούσε εδώ επί του παρόντος. Το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο, και ούτε η ανοικοδόμησή του είχε ξεκινήσει ακόμα. Ελάχιστα διαμερίσματά του ήταν άθικτα. Σ' ένα από αυτά ήταν κλεισμένη η Φοίβη, ύστερα από μερικές... καλλιτεχνικές παρεμβάσεις της Κορίνας.

«Δεν πρόκειται να ξεφύγει,» αποκρίθηκε τώρα η Κορίνα στην Καρζένθα. «Είναι καλά κλειδωμένη εκεί.»

«Πώς το ξέρεις; Αυτή η γυναίκα είναι—»

«—ό,τι είμαι κι εγώ, Καρζένθα. Αλλά πολύ, πολύ πιο νέα, και πολύ πιο άπειρη, από εμένα. Δε μ' εμπιστεύεσαι πια, Καρζένθα;»

Τούτη η ερώτηση της Κορίνας έκανε κάτι να *δονηθεί* μέσα στην ψυχή της Καρζένθα-Σολ. Κάτι από εκείνο το όνειρο, ίσως. Κάτι πολύ βαθύ. Η Κορίνα, πράγματι, τους είχε οδηγήσει σε τόσες επιτυχίες. Χωρίς την Κορίνα, ήταν αλήθεια πως δεν θα είχαν κατορθώσει τίποτα απ' όσα είχαν κατορθώσει ως τώρα...

«Η Φοίβη δεν πρόκειται να δραπετεύσει,» είπε η Κορίνα. «Και σύντομα θα την έχω κάνει δικό μας όπλο.»

«Τι σημαίνει αυτό;» τη ρώτησε ο Κάδμος. «Τι θέλεις από τη Φοίβη, Κορίνα;»

«Υπάρχει ένας εχθρός σου που είναι πολύ επικίνδυνος,» του εξήγησε η θυγατέρα της Πόλης. «Αυτόν τον εχθρό η Φοίβη μπορεί να τον σκοτώσει.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. Σε ποιον αναφέρεται; αναρωτήθηκε. Σε κάποιον Πολιτάρχη; «Ποιος είναι; Ο Γούλιαμ Σημαδεμένος; Ο Σελασφόρος Χορονίκης; Οι πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγας; Ξέρεις πού είναι οι πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγας, Κορίνα;»

«Όχι, αυτό δεν το ξέρω. Και ο εχθρός στον οποίο αναφέρομαι δεν είναι ούτε ο Σημαδεμένος ούτε ο Χορονίκης.»

«Ποιος, τότε; Κάποιος που δεν γνωρίζω;»

«Θυμάσαι που, πριν από μερικές μέρες, οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών συνάντησαν κάτι μισθοφόρους που τους προκάλεσαν σοβαρά προβλήματα σ'ένα από τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;»

«Το θυμάμαι.»

«Ο άνθρωπος που οδηγεί αυτούς τους μισθοφόρους είναι ο χειρότερος εχθρός σου, Κάδμε. Το όνομά του είναι Βόρκεραμ-Βορ.»

«Δεν τον ξέρω. Με ξέρει αυτός;»

«Σ'έχει ακουστά, μόνο.»

«Και γιατί με εχθρεύεται; Επειδή είναι ευγενής;» Το όνομά του – *Βόρκεραμ-Βορ* – το υποδήλωνε.

Η Κορίνα γέλασε σιγανά. «Δεν έχεις συμμάχους που είναι ευγενείς;» είπε λοξοκοιτάζοντας την Καρζένθα-Σολ. Έστρεψε πάλι τα μάτια της ευθέως στον Κάδμο. «Ο Βάρνελ-Αλντ δεν είναι ευγενής;»

«Τι θες να πεις, Κορίνα; Γιατί αυτός ο άνθρωπος είναι εχθρός μου; Και γιατί δεν τον έχω ξανακούσει;»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ κατοικούσε στην Ανακτορική Συνοικία ως τώρα, δουλεύοντας ως αρχηγός μισθοφόρων, έχοντας ασχοληθεί και λίγο με την πολιτική–»

«Στην Ανακτορική Συνοικία; Εκεί δεν είναι το Συγκλητικό Ανάκτορο; Αυτά τα μέρη είναι πολύ μακριά από εδώ, Κορίνα!»

«Πράγματι, είναι. Και κανονικά δεν θα συναντούσες τον Βόρκεραμ-Βορ τόσο νωρίς. Αλλά... διάφορες δυνάμεις παρενέβησαν και τον έφεραν στον Ριγοπόταμο–»

«Δυνάμεις;»

Η Κορίνα αγνόησε την ερώτησή του. «Τον έφεραν στον Ριγοπόταμο, όμως το πεπρωμένο του μέσα στην Πόλη δεν μπορεί ν'αλλάξει. Ο Βόρκεραμ-Βορ θα γίνει ένας δικτάτορας που θα οργανώσει πολλές συνοικίες εναντίον σου. Θα προκαλέσει έναν τρομερό πόλεμο, Κάδμε. Εκτός αν τον σταματήσουμε προτού το καταφέρει.»

«Μπορείς να προβλέπεις το μέλλον, Κορίνα;» Υπήρχε δέος στη φωνή του Κάδμου. Όχι πως, βέβαια, τον εξέπληττε που η Κορίνα είχε τέτοιες ικανότητες. Ήταν θυγατέρα της Πόλης, άλλωστε. Ήταν μια στοιχειακή ημίθεα της Ατέρμονης Πολιτείας.

«Το μέλλον δεν είναι ποτέ σταθερό,» του απάντησε αινιγματικά. «Δι-
αρκώς το αλλάζουμε με τις πράξεις μας. Αν σκοτώσουμε τον Βόρκε-
ραμ-Βορ *σήμερα*, δεν θα φέρει αύριο τον καταστροφικό πόλεμο όπου
τον οδηγεί το πεπρωμένο του.»

«Και θέλεις η Φοίβη να τον ξεπαστρέψει...» ψιθύρισε η Καρζένθα σαν
να μονολογούσε. *Γι' αυτό, λοιπόν, όλα τούτα τα παιχνίδια*, πρόσθεσε
νοερά. *Γι' αυτό έβαλες τη ζωή του Κάδμου σε κίνδυνο.*

Η Κορίνα ένευσε, και πρόσθεσε: «Δεν είναι η πρώτη φορά που έχω
επιχειρήσει να τον σβήσω από την Πόλη. Αλλά τούτη τη φορά θέλω να
είμαι σίγουρη. Και η Φοίβη είναι πολύ καλή σ' αυτό που κάνει – ένα και
μόνο πράγμα – να σκοτώνει ανθρώπους.»

«Θα την πληρώσεις;»

Η Κορίνα γέλασε. «Η Φοίβη δεν πληρώνεται, Καρζένθα. Χτυπά τους
στόχους στους οποίους την καθοδηγεί η Πόλη· δεν σας το είπα ήδη;»

«Η Πόλη την καθοδήγησε εναντίον του Κάδμου...»

«Ναι. Και θα πρέπει να το αλλάξουμε αυτό.»

Η Καρζένθα συνοφρυώθηκε. «Μπορεί να γίνει;»

«Δεν υπάρχει τίποτα που να *μην* μπορεί να γίνει, Καρζένθα. Αλλά ε-
σείς δεν χρειάζεται να ν' ασχολείστε άλλο με την Αδελφή μου. Θα την ανα-
λάβω εγώ, πλήρως, από δω και πέρα.»

/33\

Οι μισθοφόροι δέχονται μια επίσκεψη από τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας (και ο Βόρκεραμ-Βορ έχει να του ζητήσει κάτι ακόμα), η Άνμα δέχεται την επίσκεψη μιας Αδελφής της, και, καθώς η νύχτα πέφτει, τα γεγονότα δίνουν τροφή στους πολιτικούς για περισσότερες συγκρούσεις.

Το επόμενο πρωί, ο Πανιστόριος ήρθε να τους επισκεφτεί στην καινούργια τους βάση. Δεν τους προειδοποίησε για τον ερχομό του, ούτε έκανε καμία φασαρία με την άφιξή του. Είχε σταματήσει το κρυστάλλινο τρίκυκλό του παραδίπλα, σε σχετικά καλυμμένο μέρος, και πλησιάζοντας την εξώπορτα χτύπησε το κουδούνι. Οι Εκλεκτοί, σύντομα, τον οδήγησαν στον αρχηγό τους όπως τους ζήτησε.

Συνάντησε τον Βόρκεραμ-Βορ στο κέντρο ελέγχου της βάσης, όπου εκείνος ήταν μαζί με την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, την Ολντράθα, την Άνμα, και τον Λούσιο Φιλοδέκτη. Σε δύο οθόνες φαινόταν ο χάρτης που χτες ο Αλέξανδρος Πανιστόριος είχε στείλει στον Βόρκεραμ μέσω ταχυμεταφορέα.

«Καλημέρα,» είπε ο Αρχικατάσκοπος. «Σας έβαλα σε δουλειά, βλέπω...» Η ματιά του έδειξε τη μία από τις δύο οθόνες.

«Μια δουλειά που μας ενδιαφέρει,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Κάθισε.» Έδειξε μια καρέκλα αντίκρου του.

Ο Αλέξανδρος έμεινε όρθιος. «Φτάσατε σε κανένα χρήσιμο συμπέρασμα;»

«Μόνο ένα νησί είναι που μοιάζει πιο κατάλληλο για ενέδρα,» είπε ο Βόρκεραμ. Πάτησε πλήκτρα σε μια κονσόλα και η μια οθόνη εστιάστηκε σ' αυτό το νησί. «Όπως βλέπεις, είναι στα άκρα τριών υδάτινων περιοχών – της Α' Ανωρίγιας, της Φιλήκης, και της Β' Κατωρίγιας. Αν οι πειρατές ακολουθούν την πορεία που υποθέτω – αν αποφεύγουν τα νερά που βρίσκονται στη δικαιοδοσία της Φιλήκης κι έρχονται από τα βόρεια, από τα νερά που βρίσκονται στη δικαιοδοσία της Α' Ανωρί-

γιας – τότε *πρέπει* να περνάνε κοντά από αυτό το νησί, το οποίο ονομάζεται Όρεντοχ. Δεν υπάρχει πολύς χώρος για να το αποφύγουν. Δες.» Ο Βόρκεραμ πληκτρολόγησε πάλι, και ένας κύκλος εμφανίστηκε στην οθόνη με κέντρο το Όρεντοχ. Επάνω στον κύκλο υπήρχαν μετρήσεις σε χιλιόμετρα. «Μέγιστη απόσταση από τις όχθες του νησιού ως τις όχθες της Α' Ανωρίγιας, γύρω στα τέσσερα χιλιόμετρα· και μέγιστη απόσταση από τις όχθες του νησιού ως την αρχή της υδάτινης περιοχής της Φιλήκοης, γύρω στα τρειςήμισι χιλιόμετρα. Δηλαδή, αν στήσεις όπλα σ'ένα ψηλό σημείο αυτού του νησιού και περιμένεις, μπορείς να χτυπήσεις άνετα τον πειρατικό στόλο καθώς θα περνά ή από τα βόρεια ή από τα νότια του.»

Τα παρατηρητικά μάτια του Πανιστόριου γυάλισαν. «Μ'αρέσει πώς λειτουργεί το μυαλό σου, Βόρκεραμ-Bor. Αλλά θα μπορέσεις να φτάσεις σ'αυτό το νησί ώστε να στήσεις τα όπλα που λες;»

«Εκεί είναι το θέμα,» είπε ο Βόρκεραμ. «Σύμφωνα με τις πληροφορίες που μου έστειλες» – πληκτρολόγησε ξανά, και δεδομένα παρουσιάστηκαν στην οθόνη αντικαθιστώντας τον χάρτη – «στο Όρεντοχ ήταν παλιά ένα μεγάλο εργοστάσιο που έχει πλέον εγκαταλειφθεί· ωστόσο, οι εγκαταστάσεις του εργοστασίου εξακολουθούν να καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο μέρος του νησιού. Κι εδώ υπάρχει, επίσης, ένας πρόχειρος χάρτης του μέρους – μια απλή κάτοψη.» Το σχέδιο ήταν ανάμεσα στα άλλα δεδομένα: μερικά σχήματα που έδειχναν τις θέσεις οικοδομημάτων και τειχών επάνω στο μικρό νησί. «Το Όρεντοχ, όμως, δεν είναι τελείως εγκαταλειμμένο. Στην ανατολική του άκρη έχει έναν οικισμό. Παλιότερα, εκεί έμεναν οι εργάτες του εργοστασίου· τώρα οι κάτοικοι είναι ψαράδες που φημίζονται, εκτός των άλλων, ότι πιάνουν επικίνδυνους Ριγοκάβουρες.

»Δεν υπάρχει καμία πληροφορία,» πρόσθεσε ο Βόρκεραμ, «για σταθερή φύλαξη του νησιού από τη Φρουρά της Α' Ανωρίγιας. Καμία αναφορά για κάποιο φυλάκιο εκεί. Αυτό, ωστόσο, μπορεί νάχει αλλάξει· υποθέτω πως οι πληροφορίες σου είναι από τον καιρό *προτού* ο Αλυσοδεμένος Ποιητής καταλάβει την Α' Ανωρίγια και ο Βάρνελ-Αλντ γίνει Πολιτάρχης της, σωστά;»

«Σωστά,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Αλλά δεν βλέπω γιατί να πρέπει οπωσδήποτε νάχει αλλάξει κάτι. Πρόκειται για ένα μικρό, ασήμαντο νησί.»

«Ναι, όντως,» είπε ο Βόρκεραμ. «Όμως οφείλουμε να το ερευνήσουμε πρώτα, για παν ενδεχόμενο.»

«Ασφαλώς.»

«Επιπλέον, ακόμα κι αν δεν υπάρχουν σταθεροί φρουροί εκεί, σίγουρα θα περνάνε περιπολίες της Φρουράς επάνω σε βάρκες και πλοiάρια.»

«Κατά πάσα πιθανότητα. Και πώς σκοπεύεις να τις αποφύγεις;»

«Θα βρω έναν τρόπο,» είπε ο Βόρκεραμ. Είχε ήδη ρωτήσει την Άνμα αν θα μπορούσε να τους βοηθήσει παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, κι εκείνη είχε αποκριθεί ότι γινόταν. Μαζί με την Ολντράθα θα είχαν μεγάλες πιθανότητες επιτυχίας. «Αρχικά, όμως, πρέπει να ερευνήσω το νησί. Δε θέλω να βρεθώ μπροστά σε καμια δυσάρεστη έκπληξη έχοντας οδηγήσει όλους τους μαχητές μου εκεί. Ίσως αυτό το εργοστάσιο να είναι ξανά σε λειτουργία· τίποτα δεν αποκλείεται.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. «Και τότε σκέφτεσαι να το ερευνήσεις;»

«Το συντομότερο δυνατό. Απόψε, ας πούμε. Αλλά πρέπει, πρώτα, να συνεννοηθώ και με τον εργοδότη μας. Δεν είσαι εσύ ο εργοδότης μας, Πανιστόριε.»

«Δεν ισχυρίστηκα ποτέ πως είμαι, Βόρκεραμ-Βορ,» είπε διπλωματικά ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Επίσης,» συνέχισε ο αρχηγός των Εκλεκτών, «χρειάζομαι ένα υποβρύχιο και ανθρώπους που ξέρουν να το πιλοτάρουν. Όχι μεγάλο· δε θα πάρω πολλούς ανθρώπους μαζί μου. Αλλά θέλω να είναι γρήγορο.»

«Και υποθέτω πως δεν περιμένεις να σε προμηθεύσει μ'αυτό ο εργοδότης σου...» Η όψη του Αλέξανδρου ήταν ουδέτερη ως συνήθως.

Ο Βόρκεραμ ήπια μια γουλιά απ'τον καφέ του. «Όχι· περιμένω να μου δανείσεις εσύ ένα. Ό,τι σκέφτομαι να κάνω είναι για το καλό της Β' Κατωρίγιας, άλλωστε.»

«Ο Πολιτάρχης μας ποτέ δεν θα συμφωνήσει,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Ήταν σύμφωνος με τις πληροφορίες που μου έστειλες;»

«Μερικές πληροφορίες εύκολα στέλνονται στον οποιοδήποτε. Ένα υποβρύχιο και οι οδηγοί του δεν δανείζονται το ίδιο εύκολα, αλλά θα δω τι μπορώ να κάνω. Θα σε ειδοποιήσω ως το απόγευμα.»

«Θα περιμένω,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Όταν ο Πανιστόριος έφυγε, ο Λούσιος Φιλοδέκτης είπε: «Δε φανταζόμουν ποτέ ότι ο Αρχικατάσκοπος του Σημαδεμένου θα ήταν τόσο πρόθυμος να συμμαχήσει με ανθρώπους πληρωμένους από τον πολιτικό εχθρό του...»

«Ο Πανιστόριος δεν βλέπει τον εαυτό του ως Αρχικατάσκοπο 'του Σημαδεμένου',» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Και καταλαβαίνει πως εμείς είμαστε ό,τι καλύτερο έχει στη διάθεσή του για την καταπολέμηση των κουρσάρων – πράγμα που ο Σημαδεμένος δεν φαίνεται ακόμα να έχει καταλάβει.»

«Δεν έχει σημασία ποιος μας πληρώνει,» είπε η Ευμενίδα. «Αρκεί που κάποιος μάς πληρώνει. Τι ο Πολιτάρχης, τι ο αντίπαλός του;»

«Υποθέτω ότι σύντομα ίσως νάχουμε αλλαγή εξουσίας στη Β' Κατωρίγια...» είπε σκεπτικά ο Λούσιος.

«Εκλογές;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Πλησιάζει ο καιρός για εκλογές;»

Ο Λούσιος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αλλά το Πολιτικό Συμβούλιο, στο οποίο ανήκει και ο Όρπεκαλ-Λάντι, μπορεί να απαιτήσει να γίνουν εκλογές πριν από τον καιρό τους.»

«Και τώρα νομίζεις ότι θα έχει λόγο να το κάνει;»

«Είναι πιθανό. Βρισκόμαστε στα πρόθυρα πολέμου, και μεγάλες καταστροφές έχουν ήδη γίνει στα λιμάνια. Ο κόσμος ανησυχεί και φοβάται. Και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος δεν αποδεικνύεται και τόσο ικανός να προστατέψει τη συνοικία. Ο Όρπεκαλ-Λάντι σύντομα προβλέπεται να αποδειχτεί πολύ ικανότερος, ειδικά αν πιάσει η ενέδρα μας στο Όρεντοχ-»

«Η ενέδρα μας θα πιάσει,» τον διαβεβαίωσε ο Βόρκεραμ, «αν όλα είναι όπως στις πληροφορίες που έχουμε. Αν το εργοστάσιο εξακολουθεί νάναι εγκαταλειμμένο και δεν υπάρχει σταθερή φύλαξη στο μέρος.»

«Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν θα κρατήσει κρυφή αυτή τη νίκη,» είπε ο Λούσιος. «Και έχει μεγάλη επιρροή στο Πολιτικό Συμβούλιο· είναι γνωστό.»

«Τέλος πάντων,» παρενέβη ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, που στεκόταν με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. «Τα πολιτικά τους παιχνίδια δεν μας αφορούν εμάς.»

«Θα πληρωνόμασταν ακόμα καλύτερα, όμως, αν βρισκόμασταν στη δούλεψη του Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας,» τόνισε ο Λούσιος.

«Και εννοείς τον Όρπεκαλ-Λάντι, έτσι;» είπε ο Βόρκεραμ.

«Ο νοών νοείτω, φίλε μου.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Άνμα κουδούνισε καθώς εκείνη βρισκόταν στη μεγάλη τραπεζαρία της βάσης, καθισμένη μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο, τον Άβαντα, τον Μάικλ, τη Ζιλκάμα'μορ, και τον Δράστη γύρω από ένα τραπέζι. Ήταν μεσημέρι, και φαγητά και ποτά ήταν μπροστά τους. Οι περισσότεροι είχαν τελειώσει να τρώνε και έπιναν μόνο, ή έπιναν και κάπνιζαν. Ο Δράστης Λαοκράτης τούς εξιστορούσε μια αεροπορική περιπέτεια με το ελικόπτερό του, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας έλεγε, κουνώντας το κεφάλι: «Είσαι παλαβός, γαμώ τις φτερούγες του Σκοτοδαίμονος... Είσαι παλαβός...»

Η Άνμα τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κοίταξε τη μικρή του οθόνη. *Η Νορέλτα!* παρατήρησε, και μειδίασε αχνά.

Φέρνοντας τη συσκευή στ'αφτί της αποδέχτηκε την κλήση. «Γεια σου, Αδελφή μου,» είπε σιγανά, με τη φωνή της να σκεπάζεται από τις δυνατότερες φωνές των άλλων γύρω από το τραπέζι.

«Τι κάνεις, Άνμα;»

«Καλά. Περίμενα να μάθω νέα σου, αλλά δεν ήθελα να σε καλέσω. Φοβόμουν μην πέσω πάνω σε ακατάλληλη στιγμή για σένα.»

«Δεν εμπιστευόσουν την... ιδιαίτερη τύχη μας;»

«Δεν είναι πάντα και τόσο αξιόπιστη.»

«Τι γίνεται με τον ξάδελφό μου;»

«Τίποτα που θάπρεπε να σ'ανησυχήσει.»

«Πού είστε; Δεν είστε πια στον Βαθύρριζο;»

Η Άνμα τής είπε πού βρίσκονταν τώρα, καθώς και για ποιον δούλευαν.

«Ναι, το είχα ακούσει ότι εργάζεστε για τον Όρπεκαλ-Λάντι' το είπαν και στις ειδήσεις. Να έρθω από εκεί;»

«Θα σε περιμένω στην πόρτα του γκαράζ. Σε πόση ώρα;»

«Σε κανένα μισάωρο.»

«Έγινε.» Η Άνμα τερμάτισε την τηλεπικοινωνία και έκρυψε πάλι τον πομπό της. Κανένας από τους άλλους δεν της είχε δώσει σημασία όσο μιλούσε με τη Νορέλτα-Βορ' ήταν απασχολημένοι με την αφήγηση του Δράστη.

Το χαμηλό, τετράκυκλο, σκούρο-μπλε όχημα με τα αργυρά πλαίσια, τους επάργυρους τροχούς, και τα φιμέ τζάμια πλησίασε τον αριθμό 39 στην Οδό Καλλίχρωμων επάνω στη μεγάλη, πλατιά γέφυρα. Πήγε προς την πόρτα του γκαράζ.

Η οποία άνοιξε σαν πελώριο μεταλλικό στόμα, και η Νορέλτα είδε την Άνμα να στέκεται στο κατώφλι περιμένοντάς την. Οδήγησε το όχημά της μέσα και το στάθμευσε ανάμεσα στα υπόλοιπα που βρίσκονταν εκεί. Ο χώρος ήταν γεμάτος με πολεμικά οχήματα! *Η παρέα του ξαδέλφου μου αυξήθηκε. Αυξήθηκε πολύ.*

Η Νορέλτα-Βορ βγήκε από το όχημά της καθώς η Άνμα ερχόταν προς το μέρος της σφυρίζοντας. «Ωραίο εργαλείο, Αδελφή μου...» σχολιάζοντας, προφανώς, το γυαλιστερό τροχοφόρο.

Η Νορέλτα γέλασε. «Σ'αρέσει; Κόστισε μια περιουσία!»

«Και άλλαξες και τα μαλλιά σου.» Ήταν γαλανά τώρα. «Και ούτε γυαλιά φοράς πλέον.»

«Να μην ανανεώσω λίγο τη μεταμφίεσή μου; Τι γίνεται με τον Βόρκεραμ; Έχει κάνει καμια προσπάθεια η Κορίνα εναντίον του;»

«Τίποτα. Και μπορώ να σου πω ότι αυτό με παραξενεύει.»

«Κι εμένα,» παραδέχτηκε η Νορέλτα, συνοφρυωμένη. «Πες μου τι συμβαίνει εδώ με τον Όρπεκαλ-Λάντι. Οι δημοσιογράφοι σίγουρα δεν ξέρουν παρά μέρος της αλήθειας.»

Η Άνμα ένευσε. «Έλα.»

Ήταν βαθύ μεσημέρι, και οι περισσότεροι μισθοφόροι ξεκουράζονταν ή κάθονταν στις τραπεζαρίες της βάσης. Η Άνμα οδήγησε τη Νορέλτα στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τη Φοριντέλα-Ράο.

Η Φοριντέλα ήταν μέσα. Όταν η Άνμα τής είχε ψιθυρίσει στ'αφτί ότι είχε μόλις μιλήσει με τη Νορέλτα και σε λίγο θα πήγαινε να την υποδεχτεί στο γκαράζ, εκείνη αμέσως είχε προθυμοποιηθεί να έρθει να τη δει. Στους άλλους είχαν πει μια ανόητη δικαιολογία και τους είχαν αφήσει στη μεγάλη τραπεζαρία.

«Νορέλτα!» Η Φοριντέλα τινάχτηκε όρθια από το κρεβάτι της, χαμογελώντας. Αγκάλιασε τη Νορέλτα-Βορ και φιλήθηκαν στα μάγουλα.

«Τι κάνεις, Φοριντέλα;»

«Αισθάνομαι καλύτερα απ'ό,τι αισθανόμουν εδώ και πολύ καιρό,» αποκρίθηκε εκείνη. «Από τότε που έφυγα από την Έκθυμη. Εσύ πού είσαι; Πώς πάει η αναζήτησή σου; Βρήκες τη Μιράντα;»

«Δυστυχώς, όχι ακόμα. Αλλά πείτε μου, πρώτα, τα δικά σας νέα.»

Καθώς κάθονταν στα δύο κρεβάτια, η Άνμα και η Φοριντέλα-Ράο άρχισαν να της εξιστορούν όλα όσα είχαν συμβεί με τον Όρπεκαλ-Λάντι και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Η Φοριντέλα άνοιξε ένα μπουκάλι με Αργυρό Νεφέλωμα και γέμισε τρία ποτήρια για να πίνουν συγχρόνως. Το ποτό ήταν ελαφρύ και δροσιστικό. Ιδανικό για σοβαρή κουβέντα.

«Έχετε γνωρίσει, δηλαδή, τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας...» είπε η Νορέλτα. «Είμαι ανόητη!» Γέλασε κοφτά και ήπιε ακόμα μια γουλιά Αργυρού Νεφελώματος. «Ανόητη.»

«Τι εννοείς, Αδελφή μου;» ρώτησε η Άνμα.

«Η αναζήτησή μου μέσα στην αριστοκρατία της Β' Κατωρίγιας με οδήγησε στο συμπέρασμα ότι μόνο ο Αρχικατάσκοπος της συνοικίας πιθανώς να ξέρει τι έγιναν οι Νομάδες των Δρόμων· για τους υπόλοιπους, η εξαφάνισή τους είναι ένα μυστήριο. Προσπαθούσα, έτσι, να μάθω ποιος είναι ο Αρχικατάσκοπος... χωρίς καμια μεγάλη επιτυχία ως τώρα.» Αυτός ο Σόλιρβακ-Θολ ήταν εκνευριστικά πιστός στη γυναίκα του! είχε διαπιστώσει η Νορέλτα. Παρότι αναμφίβολα τον προσέλκυε ερωτικά – όλα τα πολεοσημάδια τής το μαρτυρούσαν – δεν μπορούσε να τον τραβήξει στο κρεβάτι της. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα πιο παιχνιδιάρικο μαζί του από κουβέντα. Και οι ευκαιρίες που της παρουσιάζονταν για να τον αποπλανήσει δεν ήταν και τόσο καλές· η πολεοτύχη της την είχε προδώσει! Επιπλέον, ο άνθρωπος δεν ήταν μόνο πιστός σ'αυτή την ανόητη τη γυναίκα του· ήταν και πολύ πιστός στον Αρχικατάσκοπό του. Δεν άφηνε να του ξεφύγει το παραμικρό για το δίκτυο μέσα στο οποίο βρισκόταν. Δε μπορούσες να πάρεις πληροφορίες από αυτόν· δεν ήταν ποτέ αφύλαχτος. Μόνο αν η Νορέλτα κατάφερνε να τον παρασύρει στο κρεβάτι της ίσως να πετύχαινε κάτι· όμως ούτε αυτό φαινόταν να γίνεται εύκολα. Είχε ήδη αρχίσει, επομένως, να σκέφτεται ότι μάλλον έπρεπε ν'αναζητήσει άλλους τρόπους προσέγγισης του θέματος των Νομάδων...

Και μετά, είχε έρθει εδώ, στη νέα βάση των μισθοφόρων του Βόρκεραμ-Βορ, και άκουγε πως η Άνμα και η Φοριντέλα είχαν κατά σύμπτωση μάθει το όνομα του Αρχικατασκόπου! Τον έλεγαν Αλέξανδρο Πανιστόριο. Δε μπορεί παρά να είναι πολεοτύχη που ήρθα εδώ...

«Τί άλλο ξέρετε για τον Αλέξανδρο Πανιστόριο; Ξέρετε πού μένει;»

«Δεν είναι και τόσο ανοιχτός με τον ξάδελφό σου. Ούτε τον τηλεπικοινωνιακό του κώδικα δεν έχει ο Βόρκεραμ-Βορ,» αποκρίθηκε η Άνμα.

Η Νορέλτα, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της Αδελφή της, με την πλάτη στον τοίχο και με το ένα της πόδι επάνω στο στρώμα (είχε βγάλει τα γοβάκια της), έχοντας το χέρι που κρατούσε το Αργυρό Νεφέλωμα ακουμπισμένο στο υψωμένο γόνατό της, ρώτησε: «Νομίζεις ότι αν έμενα εδώ, αν τον συναντούσα, θα μπορούσα κάπως να τον προσεγγίσω;»

Η Άνμα μόρφασε δείχνοντας αβεβαιότητα. «Δε μου φαίνεται από τους ανθρώπους που προσεγγίζονται εύκολα, Νορέλτα. Επιπλέον, τι σκέφτεσαι να κάνεις; Να πας και να τον ρωτήσεις ευθέως τι ξέρει για τους Νομάδες;»

«Όχι» – ήπια ακόμα μια γουλιά Αργυρό Νεφέλωμα – «αυτό θα του έμοιαζε ύποπτο, σίγουρα. Δεν κάθεται καθόλου μαζί σας; Εννοώ για παρέα ξέρεις...»

Η Άνμα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Πάντα έρχεται για συγκεκριμένο λόγο και μετά φεύγει αμέσως. Με τον Βόρκεραμ μιλούσε κυρίως ως τώρα. Μόνο σήμερα μίλησε ενώ ήταν κι άλλοι κοντά – μάλλον επειδή καταλάβαινε πως ο Βόρκεραμ θα μας έχει πει για τις συναναστροφές μαζί του.»

«Χμμ...» Η Νορέλτα ήταν σκεπτική, κοιτάζοντας το λίγο ποτό που απέμενε στο ποτήρι της, καθώς είχε ξανά το χέρι της ακουμπισμένο στο υψωμένο γόνατό της. «Και τότε θα ξανάρθει να σας επισκεφτεί;»

«Είπε στον Βόρκεραμ ότι ίσως να έχει έτοιμο το υποβρύχιο το απόγευμα. Αλλά δεν ξέρω αν αυτό σημαίνει πως θα έρθει να μας επισκεφτεί κιόλας. Κατά πάσα πιθανότητα θα μιλήσει μόνο με τον ξάδελφό σου, τηλεπικοινωνιακά.»

Η Νορέλτα-Βορ ήταν σιωπηλή, συλλογισμένη ξανά.

«Δε θες να πας να τον δεις;» τη ρώτησε η Φοριντέλα.

Η Νορέλτα την κοίταξε ερωτηματικά.

«Τον Βόρκεραμ, εννοώ.»

Η Νορέλτα ήπια την τελευταία γουλιά Αργυρού Νεφελώματος στο ποτήρι της. «Δε βιάζομαι. Αφού είναι καλά, μου φτάνει.» Εκείνο που την έτρωγε ήταν να μάθει πού βρισκόταν η Μιράντα. Ανησυχούσε πολύ για τη Μιράντα. Της είχε κάνει κάτι η Κορίνα; Ήταν η Κορίνα

μπλεγμένη κάπως μ'αυτή την υπόθεση της εξαφάνισης των Νομάδων των Δρόμων;

Ύστερα από λίγη ώρα, ενώ οι τρεις τους συνέχιζαν να κουβεντιάζουν για την κατάσταση στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, η πόρτα του δωματίου χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Άνμα καθώς οι κουβέντες τους σταματούσαν.

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Τι έγινε και φύγατε; Όλα εντάξει; Να μπω;»

Η Άνμα έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στη Νορέλτα. Εκείνη μόρφασε ανασηκώνοντας τους ώμους: *Ας μπει.*

«Έλα!» είπε δυνατά η Άνμα. (Και η Φοριντέλα παρατήρησε ότι εκείνη δεν την είχαν ρωτήσει, και θύμωσε μαζί τους. Αλλά όχι πολύ.)

Η πόρτα άνοιξε και ο Άβαντας μπήκε—

—σταματώντας απότομα. Κοιτάζοντας τη Νορέλτα-Βορ. Ξαφνιασμένος.

Εκείνη χαμογέλασε. «Γεια,» είπε.

«Τι... στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος... κάνεις εδώ; Πότε ήρθες;» Η Νορέλτα νόμιζε ότι διέκρινε κάτι περίεργο στα πολεοσημάδια γύρω του· αλλά τι; Τι συνέβαινε;

«Πριν από λίγο,» αποκρίθηκε η Νορέλτα. «Θες να κλείσεις την πόρτα;»

«Ναι, να την κλείσω.» Ο Άβαντας γύρισε και την έκλεισε. Το βλέμμα του, μετά, πήγε στην Άνμα και, στη συνέχεια, πάλι στη Νορέλτα, και ξανά στην Άνμα, και τελικά στη Νορέλτα.

Η Νορέλτα κατάλαβε: τώρα τα σημάδια της Πόλης το έλεγαν ξεκάθαρα: *Κοιμούνται μαζί.* Μειδίασε. *Αναμενόμενο ήταν,* σκέφτηκε. Δεν περίμενε ότι θα την περίμεναν, φυσικά.

«Η Άνμα μου λέει τα τελευταία νέα σας. Τι έχεις εσύ να μου πεις;» Η φωνή της ήταν εσκεμμένα προκλητική.

«Εε, η Άνμα ξέρει σχεδόν τα πάντα ούτως ή άλλως, νομίζω,» αποκρίθηκε ο Άβαντας, και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού όπου ήταν μισοξαπλωμένη η Φοριντέλα-Ράο, κοιτάζοντας τη Νορέλτα και την Άνμα αντίκρυ του, στο άλλο κρεβάτι. «Πού ήσουν εσύ, τόσες μέρες;»

«Από δω κι από κει. Μέσα στη Β' Κατωρίγια.»

«Προσωπικές δουλειές;»

«Τελείως προσωπικές.»

«Άλλαξες πάλι τα μαλλιά σου...»

«Ναι· σ'αρέσουν γαλάζια;»

Ο Άβαντας ανασήκωσε τους ώμους. «Ωραία είναι σε όλα τα χρώματα.»

Η Νορέλτα χαμογέλασε με τρόπο που ήξερε ότι θα τον ερέθιζε.

Η Φοριντέλα έτεινε το μπουκάλι με το Αργυρό Νεφέλωμα προς τον Άβαντα. «Θέλεις; Δεν έχουμε άλλο ποτήρι.»

«Δεν πειράζει.» Ο Αλεξίσφαιρος πήρε το μπουκάλι και ήπια από εκεί. «Θα μείνεις μαζί μας τώρα;» ρώτησε τη Νορέλτα.

«Προς το παρόν.»

«Ο αρχηγός ετοιμάζει σχέδιο για να χτυπήσουμε τους πειρατές καθώς έρχονται...» Στράφηκε στην Άνμα. «Τα ξέρει αυτά, έτσι; Για τους πειρατές και τα λοιπά;»

«Τα έχω ακούσει και στις ειδήσεις,» γέλασε η Νορέλτα.

«Οι καλές λεπτομέρειες δεν είναι ποτέ στις ειδήσεις,» της είπε ο Άβαντας.

Η Νορέλτα μειδίασε λοξά. «Όπως πάντα.»

Το μειδιάμά της τον διέγειρε ξανά. Ήπια ακόμα μια γουλιά από το μπουκάλι.

«Της είπα για την ενέδρα που σκεφτόμαστε,» διευκρίνισε η Άνμα.

«Θα έρθει κι εκείνη; Στο νησί, εννοώ.»

«Μπορεί και νάρθω,» αποκρίθηκε η ίδια η Νορέλτα.

«Δεν είσαι, όμως, μισθοφόρος... έτσι;» Ο Άβαντας την ατένιζε ερωτηματικά, με μεγάλη απορία στο πρόσωπό του.

«Ο Βόρκεραμ είναι ξάδελφός μου, έχουμε πει. Θα βοηθήσω όπως μπορώ.»

Το βλέμμα του έγινε καχύποπτο. «Εσείς οι δυο κάτι κρύβετε,» είπε. «Το ξέρω πως κάτι κρύβετε. Αλλά δεν μπορώ, μα τα μούσια του Κρόνου, να μαντέψω τι είναι! Έχετε βάλει κάποιο στοίχημα με κανέναν, γαμώτο; Χρωστάτε καμια χάρη στον αρχηγό;»

Η Νορέλτα και η Άνμα αλληλοκοιτάχτηκαν. Να του έλεγαν ότι ήταν θυγατέρες της Πόλης; Όχι. Σίγουρα όχι. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Η μία έβλεπε την ίδια απάντηση στα μάτια της άλλης.

Η Νορέλτα είχε παρατηρήσει ότι ο Άβαντας έλεγε τον ξάδελφό της αρχηγό, και δεν νόμιζε ότι ήταν τυχαίο. Πρέπει να τον έλεγαν κι οι άλλοι αρχηγό, υπέθετε. Όλοι όσοι ήταν μαζί του, πιθανώς.

Είπε στον Άβαντα: «Ο αρχηγός χρωστά σε μας.»

Παραξενεύοντάς τον ακόμα περισσότερο.

Η Νορέλτα γέλασε, και ζήτησε το μπουκάλι. Το Αργυρό Νεφέλωμα είχε τελειώσει στο ποτήρι της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν καθισμένος στο δωμάτιο που είχε αποφασίσει να κάνει γραφείο του μέσα στη βάση, όταν ο Αλέξανδρος Πανιστόριος τον κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και του είπε ότι είχε κανονίσει το θέμα που είχαν συζητήσει. Ένα μικρό υποβρύχιο τον περίμενε σ'ένα από τα λιμάνια του Σκηνοκράτη.

«Θα το χρησιμοποιήσεις απόψε;»

Ο Βόρκεραμ το σκέφτηκε προς στιγμή. «Πολύ πιθανόν,» αποκρίθηκε. «Αν δεν γίνει επιδρομή.» Είχε να γίνει εδώ και τέσσερις νύχτες, επομένως τώρα μπορεί να συνέβαινε. «Αν γίνει, όμως, υποθέτω πως ο εργοδότης μας θα θέλει να αντιμετωπίσουμε τους κουρσάρους.»

«Ναι, μάλλον. Ας περιμένουμε, λοιπόν, και βλέπουμε. Θυμάσαι το μέρος που σου είπα ότι είναι αραγμένο το σκάφος, έτσι; Και το σύνθημα;»

«Έχω καλή μνήμη.»

«Θα τα ξαναπούμε, Βόρκεραμ-Βορ.» Ο Αρχικατάσκοπος τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε ο Μάικλ. «Ο γνωστός ύποπτος;»

«Ο ίδιος,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. Εκτός από εκείνον και τον Μάικλ, στο γραφείο ήταν η Ολντράθα (που ήθελε πάντα να είναι κοντά στον Βόρκεραμ, όταν ήταν δυνατόν), η Ευμενίδα Νοράλνω, και ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος. Συζητούσαν για κάποια θέματα χώρου και εξοπλισμού της νέας τους βάσης. «Το υποβρύχίό μας είναι έτοιμο,» τους πληροφόρησε όλους ο Βόρκεραμ, «και μας περιμένει σ'ένα λιμάνι του Σκηνοκράτη. Αλλά δεν είμαι βέβαιος αν θα μπορέσουμε να το χρησιμοποιήσουμε απόψε.»

Και είχε δίκιο.

Πράγματι, απόψε δεν μπόρεσαν να το χρησιμοποιήσουν.

Όταν ο Βόρκεραμ ήταν στη μεγάλη τραπεζαρία της βάσης, έχοντας μόλις συναντήσει τη Νορέλτα-Βορ που έλεγε ότι είχε έρθει πριν από λίγες ώρες, ο τηλεοπτικός δέκτης στον τοίχο άρχισε να μιλά για καινούργια επιδρομή των κουρσάρων. Μια αρμάδα φαινόταν να έρχεται μέσα στη νύχτα, και οι δυνάμεις ασφαλείας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν πανέτοιμες να αντιμετωπίσουν τους πειρατές μόλις θα έφταναν στα λιμάνια. (Αυτή τη φορά δεν τολμούσαν να τους πολεμήσουν επάνω στον Ριγοπόταμο. Ο στόλος της συνοικίας είχε πληγεί άσχημα στις προηγούμενες ναυμαχίες, όπως ήξερε ο Βόρκεραμ.)

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του αρχηγού των Εκλεκτών κουδούνισε την ίδια στιγμή που οι δημοσιογράφοι ξεκίνησαν να λένε για επίθεση των πειρατών. Και ήταν, αναμενόμενα, ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Βόρκεραμ,» είπε. «Γίνεται επιδρομή–»

«Το ακούω.»

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνετε.»

«Ξεκινάμε.»

«Τσακίστε τους. Και φροντίστε να σας δουν να τους τσακίζετε.»

«Τέτοια πράγματα δεν κρύβονται, Όρπεκαλ.»

Οι Εκλεκτοί και οι άλλοι μισθοφόροι δεν χρειάζονταν πολλή ώρα για να ετοιμαστούν. Ήταν ήδη σχεδόν έτοιμοι. Το μόνο που έπρεπε ήταν ν'αρπάξουν τα όπλα τους, να φορέσουν τις πανοπλίες τους (αλεξίσφαιρους θώρακες, κράνη, περικάρπια, περικνημίδες, και άλλα εξαρτήματα, αναλόγως την ομάδα – δεν ντύνονταν όλοι με τον ίδιο τρόπο), και να πάνε στα οχήματά τους. Επειδή δεν έμεναν άπαντες στη βάση συνέχεια, κάποιους τούς ειδοποίησαν τηλεπικοινωνιακά και κανόνισαν πού θα τους συναντήσουν – στη βάση ή σε κάποιον δρόμο λίγο πιο μακριά από εκεί. Ο Δράστης Λαοκράτης πέταξε από την οροφή της βάσης πιλοτάροντας το ελικόπτερό του. Μαζί του ήταν άλλοι τρεις μισθοφόροι· είχαν βάλει ένα πολυβόλο μέσα στο αεροσκάφος, και οι δύο απ'αυτούς κουβαλούσαν φορητά ρουκετοβόλα.

Οι Θυγατέρες επέμεναν ο Βόρκεραμ-Βορ να είναι πάλι κοντά τους· δεν ήθελαν να τον χάσουν από τα ματιά τους, κι εκείνος δεν διαφώνησε. Το όχημα της Άνμα είχε αποδειχτεί αξιόμαχο στην προηγούμενη σύγκρουσή τους με τους πειρατές. Οι Εκλεκτοί παραξενεύτηκαν λιγάκι που ο αρχηγός τους ήθελε ξανά να βρίσκεται μέσα σ'αυτό το τετράκυ-

κλο (συνήθως ήταν μέσα στο μεταβαλλόμενο εξάτροχο φορτηγό), αλλά δεν είπαν τίποτα· δεν αμφέβαλλαν ότι ήξερε τι έκανε.

Εκτός από τον Βόρκεραμ, στο όχημα της Άνμα ήταν η ίδια η Άνμα, η Φοριντέλα-Ράο, και η Ολντράθα. Η Νορέλτα-Βορ θα έμενε πίσω, στη βάση· οι πολεμικές συγκρούσεις δεν την προσέλκυαν.

Ο μισθοφορικός στρατός έφυγε από τη Χτυπημένη και πήγε προς τα βόρεια και βορειοανατολικά λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Έφτασε εκεί καθώς οι φύλακες της περιοχής συγκρούονταν με τους κουρσάρους που είχαν πλησιάσει τις όχθες και προσπαθούσαν να αποβιβάσουν από τα σκάφη τους για να ξεκινήσουν τις λεηλασίες. Οι δρόμοι είχαν γίνει επικίνδυνοι. Σφαίρες και ρουκέτες σφύριζαν στον αέρα, εκρήξεις κροτούσαν και λαμπύριζαν, καπνοί σηκώνονταν και περιστρέφονταν, φωτιές μούγκριζαν.

Οι Εκλεκτοί και οι άλλοι μισθοφόροι του Όρπεκαλ-Λάντι πολέμησαν σύμφωνα με το σχέδιο που είχε κάνει ο Βόρκεραμ-Βορ με την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο, και τους υπόλοιπους αρχηγούς ομάδων και ανεξάρτητους μισθοφόρους. Σκοπός τους ήταν να πυρπολήσουν, ξανά, όσα περισσότερα κουρσάρικα σκάφη μπορούσαν. Το μεταβαλλόμενο φορτηγό πήρε μορφή μεγάλου ελικοπτέρου καθώς πλησίαζαν στα λιμάνια και πέταξε μαζί με το πολύ μικρότερο μαχητικό ελικοπτερο του Δράστη. Σύντομα, όμως, όταν οι συμπλοκές φούντωσαν σαν καταστροφικές θύελλες μες στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας, μεταμορφώθηκε σε βαρύ ερπυστριοφόρο με εκτοξευτή ενεργοβολίδας, διαλύοντας τα οχήματα των πειρατών που είχαν κατορθώσει να κατεβούν από τα πλοία.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας πολέμουσε καβάλα στο τρίκυκλό του που έμοιαζε με δίκυκλο, προστατευμένος από το ίδιο του το δέρμα και από την αλεξίσφαιρη πανοπλία που φορούσε πάνω από αυτό. Οι μισθοφόροι του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου έτρεχαν σαν δαιμονισμένοι με τα δικά τους οχήματα, που ήταν γρήγορα και ελαφρά θωρακισμένα. Οι μαχητές της Ευμενίδας Νοράλνω μάχονταν με σύστημα και επαγγελματισμό, καθοδηγούμενοι από την αρχηγό τους που ήταν μέσα σ'ένα τετράκυκλο όχημα μαζί με τον Ράλενταμπ κι άλλους τρεις. Η ίδια κρατούσε το τιμόνι.

Ο Βόρκεραμ-Βορ έλεγε στην Άνμα προς τα πού να πηγαίνει το δικό της τετράκυκλο όχημα, και η Θυγατέρα παρακολουθούσε τα πολεοσημάδια για ν'αποφεύγει τους κινδύνους ενώ συγχρόνως αισθανόταν ενοχλημένη που δεν είχε την ευκαιρία να χρησιμοποιήσει και πολύ τα όπλα της. Είχε, όμως, το Ροσκράντω-4.2 στο ένα χέρι και πυροβολούσε μ'αυτό, κάθε τόσο, από το παράθυρο δίπλα της, καθώς με το άλλο χέρι κρατούσε το τιμόνι. Το γρήγορο, αυτόματο πιστόλι θέριζε: και η Άνμα το αισθανόταν σαν ζωντανό θηρίο ανάμεσα στα δάχτυλά της.

Η Φοριντέλα-Ράο τουφέκιζε πειρατές από τα πίσω παράθυρα του οχήματος, και ακόμα κι η Ολντράθα είχε ένα πιστόλι στο χέρι μήπως και της χρειαζόταν. Όμως δεν το χρησιμοποιούσε. Όχι ακόμα. Δεν χτυπούσε ποτέ κανέναν παρά μόνο σε ανάγκη. Και τώρα γύρω της μπορούσε να διαβάσει πόνο στην Πόλη και να διακρίνει, μέσα από τα σημάδια, ανθρώπους που την είχαν ανάγκη. Αλλά έπρεπε να μένει κοντά στον Βόρκεραμ, γιατί εκείνος πιθανώς να την είχε ανάγκη ακόμα περισσότερο. Από στιγμή σε στιγμή, μπορεί να βρίσκονταν μέσα σε κάποια παγίδα αυτής της Κορίνας...

Ο Βόρκεραμ-Βορ, καθισμένος πλάι στην Άνμα, πυροβολούσε τους πειρατές μ'ένα κοντό τουφέκι από το παράθυρό του. Κι ορισμένες φορές, όταν το όχημα περνούσε από ανάμεσά τους, χρησιμοποιούσε το σπαθί του, πατώντας το κουμπί στη λαβή και φορτίζοντας τη λεπίδα με ενέργεια. Αυτή η λεπίδα, έτσι φορτισμένη, μπορούσε να σκίσει ακόμα και τα μέταλλα οχημάτων και να διαλύσει τις μηχανές τους ή να κόψει τους τροχούς τους.

Σε κάποια στιγμή, βρέθηκαν κοντά σ'ένα εξάτροχο όχημα των πειρατών (όχι τόσο μεγάλο όσο το φορτηγό των Εκλεκτών αλλά αρκετά μεγάλο) με περιστρεφόμενα καρφιά στις ρόδες. Πλησίαζε το τετράκυκλο της Άνμα από το πλάι, με σκοπό να το διαλύσει· αλλά το ενεργειακό ξίφος του Βόρκεραμ έκοψε όλα τα μεταλλικά καρφιά του, το ένα μετά το άλλο, από τη μια μεριά, καθώς η Άνμα επιτάχυνε. Οι πειρατές τούς πυροβολούσαν από τα παράθυρα του εχθρικού οχήματος, όμως η ταχύτητα που είχε αναπτύξει η Θυγατέρα δεν τους άφηνε να τους πετύχουν εύκολα, κι όσες σφαίρες έβρισκαν το τροχοφόρο της εξοστρακίζονταν επάνω στη θωράκισή του ή έκαναν ελάχιστη ζημιά. (Η Άνμα, φυσικά, το είχε επισκευάσει ύστερα από την προηγούμενη σύγκρουσή

τους με τους κουρσάρους. Είχε φτιάξει τη χτυπημένη θωράκιση και είχε αλλάξει τα σπασμένα τζάμια.)

Μόλις είχαν αφήσει το εξάτροχο πίσω τους, η Φοριντέλα-Ράο έβγαλε από το παράθυρο το τουφέκι της που ήταν, συγχρόνως, και μικρό ρουκετοβόλο. Σημάδεψε, γρήγορα αλλά πεπειραμένα, και πάτησε τη δεύτερη σκανδάλη. Η ρουκέτα που βρισκόταν πάνω από την κάννη του τουφεκιού εκτοξεύτηκε και χτύπησε το εξάτροχο όχημα στα νώτα, κάνοντας δυνατή έκρηξη, διαλύοντας τους δύο πισινούς τροχούς του και την οπίσθιά του θωράκιση, και βάζοντάς του φωτιά.

Όταν είχε δημιουργηθεί το άνοιγμα που ο Βόρκεραμ ήθελε, όταν είχαν τσακιστεί αρκετά οι δυνάμεις των κουρσάρων που είχαν κατεβεί στα λιμάνια, πρόσταξε τους ανθρώπους του να βάλουν σ'εφαρμογή το σχέδιο πυρπόλησης των πλοίων.

Ήταν περίπου ίδιο με την προηγούμενη φορά, αλλά θα γινόταν σε μεγαλύτερη έκταση αφού οι μισθοφόροι τώρα ήταν περισσότεροι.

Δυστυχώς, δεν λειτούργησε τόσο καλά όπως τότε. Οι πειρατές ήταν προετοιμασμένοι τούτη τη νύχτα. Περίμεναν κάποιους να προσπαθήσουν να πηδήσουν πάνω στα πλοία τους με δίκυκλα ή μινιπλάνα, και τους πυροβόλησαν αμέσως. Σε πολλά σκάφη, μάλιστα, είχαν ετοιμάσει δίχτυα που ή πετούσαν οι ίδιοι οι κουρσάροι καταπάνω στα ακροβατούντα δίκυκλα των μισθοφόρων, ή τα κινούσαν με αυτόματα βαρούλκα, ή τα εκτόξευαν με ειδικούς εκτοξευτήρες. Οι δικυκλιστές, καθώς μπλέκονταν μέσα τους, ή έπεφταν στη θάλασσα ή κατέληγαν στα καταστρώματα σωριασμένοι, εύκολα θύματα για τους πειρατές, οι οποίοι πάραυτα τους τραβούσαν και τους έριχναν στο νερό προτού πυροδοτηθούν τα εκρηκτικά τους.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, βλέποντας πώς εξελισσόταν το σχέδιό του, σκέφτηκε: *Ήμουν ανόητος που νόμιζα ότι το ίδιο κόλπο θα έπιανε και δεύτερη φορά!* Το ίδιο κόλπο σπάνια πιάνει δύο συνεχόμενες φορές. *Και τούτοι οι κουρσάροι δεν είναι ληστές του κώλου του Σκοτοδαίμονος, οι καταραμένοι!*

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε, τηλεπικοινωνιακά, τους μισθοφόρους να εγκαταλείψουν τις προσπάθειες πυρπόλησης των πειρατικών πλοίων και να συνεχίσουν να χτυπάνε τους κουρσάρους στους δρόμους των

λιμανιών. «Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας!» τους είπε. «Σύντομα θα τους τρέψουμε σε φυγή.»

Και δεν το έλεγε αυτό μόνο για να εμψυχώσει τους μαχητές του. Μπορούσε να δει ότι η μάχη πήγαινε καλά για τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Πήγαινε καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη νύχτα. Η Φρουρά και οι μισθοφόροι του Πολιτάρχη είχαν ενισχυθεί αφάνταστα από τους μισθοφόρους του Όρπεκαλ-Λάντι, όχι μόνο επειδή ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν έμπειρος στη στρατηγική αλλά και λόγω του αντικειμενικού αριθμού τους. Οι μισθοφόροι που είχε προσλάβει ο Όρπεκαλ-Λάντι ήταν αριθμητικά *περισσότεροι* από αυτούς που είχε καταφέρει να προσλάβει ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ύστερα από το σκάνδαλο σχετικά με το «συμβόλαιο της εκμετάλλευσης», όπως το έλεγαν πολλοί μισθοφόροι, και πολλοί δημοσιογράφοι και πολιτικοί επίσης.

Η μάχη στα λιμάνια της Βραχύλογης, του Σκηνοκράτη, και της Απλωτής τελείωσε κανένα τέταρτο μετά τα μεσάνυχτα, και τα τηλεοπτικά κανάλια και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί μιλούσαν για «μεγάλη νίκη της Β' Κατωρίγιας», μιλούσαν για «πανωλεθρία των κουρσάρων», έλεγαν πως οι πειρατές είχαν έρθει να λεηλατήσουν και είχαν βρεθεί λεηλατημένοι! Και, φυσικά, όλοι όφειλαν να παρατηρήσουν ότι η Φρουρά αυτή τη φορά είχε επιπλέον βοήθεια. Πολλή επιπλέον βοήθεια. Στα λιμάνια ήταν πάλι οι ίδιοι μισθοφόροι που είχαν τσακίσει τους πειρατές στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής πριν από μερικές μέρες. Αλλά τώρα δεν ήταν *μόνο* αυτοί: ήταν κι άλλοι, περισσότεροι. Απροσδόκητα περισσότεροι. Οι δημοσιογράφοι αναρωτιόνταν αν δούλευαν όλοι αυτοί οι μαχητές για τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι. Ήταν ολόκληρος στρατός, όχι μια ή δύο μισθοφορικές ομάδες. Είχε ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι τόσους πόρους στη διάθεσή του;

Τον κάλεσαν, ασφαλώς, για να μιλήσει, αλλά εκείνος στην αρχή δεν δεχόταν. Σκεφτόταν: *Άσ' τους να μείνουν για λίγο μπλεγμένοι στα πέπλα της Τελλένειρας. Αυτό θα τους κάνει να δείξουν μεγαλύτερο ενδιαφέρον μετά.* Και δεν είχε μόνο τους δημοσιογράφους στο μυαλό του, αλλά όλους τους πολίτες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. *Τούτη τη φορά ο Σημαδεμένος έχει τελειώσει. Έχει σβήσει!*

Όταν ο Όρπεκαλ-Λάντι βγήκε στο τηλεοπτικό κανάλι *Κατωρίγιο Φως*, για να ανακοινώσει ότι ο μισθοφορικός στρατός που είχε πολε-

μήσει απόψε ήταν δικός του, οι δημοσιογράφοι τον κατέκλυσαν με ερωτήσεις σχετικά με το πώς είχε καταφέρει να συγκεντρώσει τόσους μαχητές.

«Δεν θα έπρεπε να σας παραξενεύει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Το μόνο που έχω στο μυαλό μου, τις τελευταίες ημέρες, είναι πώς να προφυλάξω τη συνοικία μας από την τρομερή απειλή των κουρσάρων. Κάποιοι πρέπει να την προφυλάξουν, αφού ο Σημαδεμένος δεν μοιάζει ικανός να το κάνει.»

«Ναι, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι, αλλά εδώ μιλάμε για ολόκληρο στράτευμα. Πώς συγκροτήθηκαν όλοι αυτοί οι μαχητές;» επέμεινε ο δημοσιογράφος, ενώ ο Όρπεκαλ-Λάντι καταλάβαινε ότι, στην πραγματικότητα, ήθελε να ρωτήσει *Πώς μισθώθηκαν όλοι αυτοί οι μαχητές;*

«Δεν είναι δύσκολο να συγκροτηθούν μαχητές όταν δεν περιλαμβάνεις όρους εκμετάλλευσης στο συμβόλαιό σου.»

«Θέλετε να πείτε,» ρώτησε μια άλλη δημοσιογράφος που βρισκόταν στο δωμάτιο, «ότι καταφέρατε να συγκεντρώσετε τόσους πολλούς μισθοφόρους απλά και μόνο επειδή το συμβόλαιό σας περιλαμβάνει διαφορετικούς όρους από του κύριου Πολιτάρχη;»

«Δε χρειάζεται να προσπαθήσει κανείς και πολύ για να δώσει καλύτερους όρους από τον Σημαδεμένο,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, αρνούμενος επιδεικτικά σε όλη την τηλεοπτική συζήτηση να τον αποκαλέσει Πολιτάρχη, σαν ο πολιτικός του αντίπαλος να είχε ήδη πέσει από την καρέκλα.

Όταν ο ίδιος ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος βγήκε στους τηλεοπτικούς δέκτες για να μιλήσει για τα αποψινά γεγονότα, είπε ότι όφειλαν όλοι, ασφαλώς, να ευχαριστήσουν τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι για την αρωγή που πρόσφεραν οι μισθοφόροι του στη Φρουρά της συνοικίας· αλλά δεν ήταν δουλειά του κύριου Όρπεκαλ-Λάντι να ανακατεύεται με τέτοια θέματα. «Και αυτό που έχει κάνει πιθανώς να είναι επικίνδυνο. Είναι προφανές ότι έχει συγκεντρώσει... *διάφορους*, με οποιοδήποτε κόστος. Αυτοί οι *διάφοροι*, όμως, πιθανώς να μην είναι εκείνο που φαίνονται. Ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να μαζέψει τον κάθε τυχόντα ώστε να συγκροτήσει έναν οπλισμένο όχλο. Είναι, ωστόσο, πολύ πιο δύσκολο να συγκεντρώσεις ανθρώπους που *μπορείς να εμπιστευτείς*. Και εγώ, προσωπικά, δεν μπορώ να εμπιστευτώ τους ανθρώπους του

κύριου Όρπεκαλ-Λάντι, παρά τη βοήθεια που απόψε μας πρόσφεραν. Ίσως, στο σύντομο μέλλον, να αποδειχτούν προδότες – κατάσκοποι και δολιοφθορείς του Αλυσοδεμένου Ποιητή! Μ'αυτό που έκανε ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι μάς έχει τώρα αναγκάσει να είμαστε δύο φορές σε επιφυλακή. Και κανείς δεν μπορεί να με πείσει ότι η Φρουρά μας και οι μισθοφόροι που ήδη έχουμε δεν θα κατόρθωναν απόψε να αντιμετωπίσουν από *μόνοι τους* την απειλή. Η επιδρομή των κουρσάρων δεν νομίζω πως ήταν και τόσο άσχημη όσο τις προηγούμενες νύχτες. Είναι προφανές ότι τους είχαμε αποδυναμώσει – με μεγάλο κόστος σε ζωές. Και τώρα έρχεται ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι με τον μισθοφορικό στρατό του – που κανείς δεν ξέρει πώς και από πού συγκέντρωσε – για να... κλέψει τη δόξα. Είναι εύκολο να κλέβεις τη δόξα όταν ο εχθρός είναι ήδη τραυματισμένος από τις προσπάθειες άλλων – *έμπιστων* και *καλών* – ανθρώπων.»

Οι μισθοφόροι του Βόρκεραμ-Βορ, έχοντας επιστρέψει στη βάση τους και ακούγοντας τα λόγια του Πολιτάρχη από τον τηλεοπτικό δέκτη της μεγάλης τραπεζαρίας και από άλλους δέκτες, άρχισαν να φωνάζουν και να διαμαρτύρονται.

«Τι λέει, ρε, αυτός ο μαλάκας!» μούγκρισε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Νομίζει ότι εκείνα τα τσουτσέκια της Φρουράς του θα έκαναν την ίδια δουλειά που κάναμε εμείς; Το νομίζει; Ε τότε είναι τρελός του Σκοτοδαίμονος!»

Ακριβώς! συμφώνησαν άλλοι μισθοφόροι. *Ακριβώς έτσι!... Ηλίθιος κωλοπολιτικός... Να πάει να γαμηθεί ο κρετίνος!... Κανονικά θάπρεπε τώρα νάρχεται να μας προτείνει κανένα συμβόλαιο της προκοπής, όχι να λέει τέτοιες παπαριές από τις οθόνες...*

«Πολιτικός είναι,» τους είπε ο Βόρκεραμ-Βορ – και σώπασαν για να τον ακούσουν σαν να ήταν ο *δικός τους* Πολιτάρχης, δεν μπόρεσαν παρά να παρατηρήσουν η Άνμα, η Ολντράθα, και η Νορέλτα-Βορ, κοιτάζοντας τα σημάδια γύρω του με θαυμασμό: η Πόλη τον *φώτιζε* όπως θα φώτιζες έναν σημαντικό ηθοποιό πάνω στη σκηνή. Η Πόλη τον αγαπούσε. «Τέτοια λένε οι πολιτικοί. Τι περιμένατε να έλεγε; ότι έκανε λάθος; Δεν το λένε αυτό. Δεν είναι διπλωματικό, και σπάνια σου φέρνει ψήφους. Τον Σημαδεμένο δεν τον ενδιαφέρει για εμάς τον ενδιαφέρει να μην κερδίσει εντυπώσεις ο Όρπεκαλ-Λάντι. Και, για να το καταφέρει αυτό, πρέπει να υποτιμήσει τον δικό μας αγώνα.»

«Τον αγώνα μας κανείς δεν μπορεί να τον υποτιμήσει, Βόρκεραμ-Βορ!» είπε ο Δράστης Λαοκράτης. «Όσοι έχουν μάτια βλέπουν! Ήμασταν το Όπλο της Ρασιλλώς απόψε!»

Πολλοί μισθοφόροι συμφώνησαν. *Ήμασταν το Όπλο της Ρασιλλώς! Η Οργή της Ρασιλλώς!*

«Φυσικά και το βλέπουν,» τους είπε ο Βόρκεραμ. «Αναμφισβήτητα. Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας. Και θα μπορούσαμε να τα είχαμε καταφέρει ακόμα καλύτερα. Ήταν ανοησία η επιχείρηση πυρπόλησης των πλοίων με τον ίδιο τρόπο.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ευμενίδα, «αυτό ήταν όντως λάθος μας, Βόρκεραμ.» Και τώρα η διάθεση στην αίθουσα έγινε πιο νηφάλια.

«Πολλοί από εμάς σκοτώθηκαν εκεί,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «περισσότεροι απ'όσοι έπρεπε.» Οι μισθοφόροι στη μεγάλη τραπεζαρία ήταν σιωπηλοί. «Ας προσευχηθούμε στον Κρόνο γι'αυτούς. Κι ας προσευχηθούμε και για εμάς, ώστε στο μέλλον να οδηγήσει το μυαλό μας μακριά από τέτοια λάθη.»

Ο ξάδελφός μου, σκέφτηκε η Νορέλτα-Βορ, δεν θα ήταν κακός ακόμα και για ιερέας του Κρόνου. Υπήρχε κανένας συγκεκριμένος λόγος που ήταν τόσο Κρονοσεβούμενος, αναρωτήθηκε, ή ήταν απλά θέμα της ιδιοσυγκρασίας του; Τα πολεοσημάδια δεν της αποκάλυπταν τίποτα. Πέρα από το ότι η Πόλη τον αγαπούσε, φυσικά, και ότι όλοι οι μισθοφόροι εδώ τον έβλεπαν σαν αρχηγό τους. Η Κορίνα έχει δίκιο που τον φοβάται. Αν αυτός ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής είναι δική της μαριονέτα, τότε ο Βόρκεραμ-Βορ είναι σίγουρα ο άνθρωπος που θα μπορούσε να σπάσει τη μαριονέτα της.

Πού είσαι, Μιράντα; Έπρεπε να τα βλέπεις τώρα όλα τούτα!

Ο Γουίλιαμ ήταν εξοργισμένος σαν διάλογος του Σκοτοδαίμονος που έχει πατήσει καρφί. «Τι σκατά συμβαίνει εδώ, Αλέξανδρε; Πού βρήκε αυτός ο λεχρίτης τα λεφτά για να προσλάβει ολόκληρο στρατό, μπορείς να μου πεις;» γρύλισε χτυπώντας το χέρι του πάνω στο ξύλο του γραφείου του Πολιτάρχη.

«Δεν γνωρίζω, Εξοχότατε—»

«Δεν γνωρίζεις; Γαμώ τα παπάρια του Κρόνου, Αλέξανδρε! Είσαι ο Αρχικατάσκοπός μου: πρέπει να γνωρίζεις! Τι κάνεις; Δεν παρακολουθείς τους εχθρούς της συνοικίας;»

«Ακριβώς αυτό κάνω, Εξοχότατε. Παρακολουθώ τους εχθρούς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ο Όρπεκαλ-Λάντι-»

«Αμφιβάλλεις ότι ο Όρπεκαλ-Λάντι είναι επικίνδυνος;» φώναξε ο Γουίλιαμ.

«Δεν το αμφιβάλλω. Η επιρροή του φαίνεται να μεγαλώνει. Όμως δεν είναι εχθρός της συνοικίας. Απόψε-»

«Αυτοί οι πλανόδιοι μαχητές που έχει φέρει εδώ μέσα είναι επίφοβοι για τη συνοικία, ανόητε! Για να κερδίσει εντυπώσεις, πήγε και μάζεψε όποιους-!»

«Προσέλαβε αυτούς που δεν δέχτηκαν τους όρους του συμβολαίου σας, Εξοχότατε, όχι άλλους-»

«Και γιατί δεν δέχτηκαν τους όρους του συμβολαίου μου; Γιατί είναι ύποπτοι! Κανονικά θα έπρεπε να είχαν ήδη διωχτεί από τη συνοικία!»

«Ο Όρπεκαλ-Λάντι τούς προσέλαβε λίγο προτού τους διώξει η Φρουρά, Εξοχότατε.»

«Αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να φύγουν από εδώ!»

«Δε νομίζω ότι τούτη τη στιγμή μάς βλάπτουν-»

«Τι;»

«Εκτός των άλλων, Εξοχότατε, δεν έχουμε νόμιμο δικαίωμα να τους διώξουμε· το ξέρετε αυτό. Εργάζονται για ένα αξιόπιστο πρόσωπο της Β' Κατωρ-»

Ο Γουίλιαμ ρουθούνισε. «Ο δαιμονισμένος Όρπεκαλ-Λάντι! Αξιόπιστο πρόσωπο... Αξιόπιστο πρόσωπο! Τα παπάρια του Κρόνου...!»

«Δε μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι είναι αξιόπιστο πρόσωπο· είναι ένας πολιτικός με θέση μέσα στο Πολιτικό Συμβούλιο-»

«Λες να μην το ξέρω;» έκανε απότομα ο Γουίλιαμ. Τα μάτια του στένεψαν. «Δε μ'αρέσει ο τρόπος σου απόψε, Αλέξανδρε. Άρχισες να υποστηρίζεις τους αντιπάλους μου;»

«Δεν υποστηρίζω κανέναν, Εξοχότατε. Σας προειδοποιώ απλώς να μην προβείτε σε κάποια ασύνετη ενέργεια. Επιπλέον, οι εν λόγω μισθοφόροι όντως βοήθησαν απόψε. Ούτε αυτό είναι αμφισβητήσιμο – ασχέτως,» πρόσθεσε γρήγορα, «τι μπορεί να πιστεύει ο κόσμος. Η αλήθεια είναι ότι όντως βοήθησαν. Χωρίς αυτούς δεν θα είχαμε τέτοια

νίκη. Ήμουν εκεί και παρακολουθούσα. Και όσοι πράκτορές μου παρακολουθούσαν το ίδιο νομίζουν–»

«Ελπίζω μόνο να μην εξαπλώσουν τη γνώμη τους και παραέξω!»

«Γνωρίζετε την εχεμύθειά μας, Εξοχότατε... δεν τη γνωρίζετε;»

«Τη γνωρίζω,» αναγκάστηκε να παραδεχτεί ο Γουίλιαμ, και κάθισε επιτέλους στην πολυθρόνα του. Από τότε που ο Αλέξανδρος είχε μπει στο γραφείο του ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας στεκόταν όρθιος, και ούτε ο Αρχικατάσκοπος είχε καθίσει.

Τώρα κάθισε κι εκείνος. «Αν μη τι άλλο, ό,τι κι αν είναι αυτοί οι μισθοφόροι, ας τους εκμεταλλευτούμε όσο μπορούμε. Για την προστασία της συνοικίας, Εξοχότατε.»

Ο Γουίλιαμ αναστέναξε, τρίβοντας τα χείλη του νευρικά με την κλείδωση του δείκτη του δεξιού του χεριού. «Είναι, πάντως, αξιοπερίεργο το πού βρήκε ο Όρπεκαλ-Λάντι τα λεφτά για να μισθώσει τόσους μαχητές,» είπε, μιλώντας πιο νηφάλια τώρα, πιο συγκροτημένα. «Είναι πλούσιος, αλλά όχι και τόσο πλούσιος. Θέλω να μάθεις τι συμβαίνει, Αλέξανδρε. Να μάθεις τα πάντα γι' αυτή την υπόθεση. Κάτι δεν πάει καλά εδώ, είμαι σίγουρος.»

«Και μάλλον έχετε δίκιο, Εξοχότατε.»

«Να το ερευνήσεις. Είναι σημαντικό.» Τον έδειξε με το δάχτυλό του.

«Ασφαλώς, Εξοχότατε.»

Βγαίνοντας τελικά από το γραφείο του Πολιτάρχη, ο Αλέξανδρος πλησίασε την Κατρίν, τη γραμματέα του Σημαδεμένου, η οποία βρισκόταν εδώ παρά τη νυχτερινή ώρα. Ήταν έτοιμη να σηκωθεί οποιαδήποτε στιγμή η πολιτεία την είχε ανάγκη· αυτή ήταν η δουλειά της.

Ο Αλέξανδρος έσκυψε και της ψιθύρισε στ' αφτί: «Να έχεις το νου σου για οποιαδήποτε βιαστική κίνησή του – και να με ειδοποιήσεις με το παραμικρό.»

Εκείνη ένευσε. «Υπάρχει φόβος για τίποτα συγκεκριμένο;»

«Όχι.»

«Απόψε,» του είπε η Κατρίν, «μάλλον θα είμαι συνέχεια εδώ· και το πρωί επίσης. Αλλά το μεσημέρι ελπίζω πια να έχω ξεμπερδέψει...» Υπήρχε μια υποδηλούμενη ερώτηση στον τόνο της φωνής της.

«Θα σε βρω το μεσημέρι, τότε,» υποσχέθηκε ο Αλέξανδρος, αγγίζοντας ελαφρά το αφτί της με τα χείλη του.

Και μετά έφυγε από το Γραφείο του Πολιτάρχη και το Πολιταρχικό Μέγαρο στη Μονότροπη.

/34\

Ο Κάδμος αισθάνεται ένοχος για όσους έχασαν τη ζωή τους· οι Νομάδες κηδεύουν τρία μέλη τους μέσα στο χειμερινό ψιλοβρόχι· ο Ζιλμόρος ακούει για κάτι που του μοιάζει ενδιαφέρον· η Κορίνα πηγαίνει να εκπληρώσει μια υπόσχεση· και ο Σκέλεθρος μιλά στον Φριτς για κάποιες υποψίες του, προτού δουν, από απόσταση, μια ύποπτη συνάντηση...

Οι Νομάδες των Δρόμων επέμεναν να κηδέψουν τους νεκρούς τους εν κινήσει, γιατί έτσι ήταν το έθιμό τους, και ο Κάδμος δεν μπορούσε να τους το αρνηθεί. Δεν μπορούσε τώρα να τους αρνηθεί τίποτα. *Εξαιτίας του είχαν σκοτωθεί αυτοί οι τρεις άνθρωποι από τα θανατηφόρα χέρια της Φοίβης. Και τους είπαμε ότι η επίθεση ήταν τυχαία. Αλλά δεν ήταν. Το ξέραμε πως η Νύφη του Χάροντα θα ερχόταν – ποντάραμε σ' αυτό. Βάλαμε τους Νομάδες εν γνώσει μας σε κίνδυνο, για να την παγιδέψουμε.*

(Τόσο σκληρός κι αλγεινός ο αγώνας της λευτεριάς – για την καρδιά! ω, για την καρδιά! ψιθύριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο κεφάλι του.)

Ο Κάδμος ζήτησε συγγνώμη από τους αναστατωμένους Νομάδες των Δρόμων, αφού η φασαρία μες στην πολυκατοικία τους είχε τελειώσει. Τους είπε ότι ήταν απρόσεχτος, ότι εκείνος έφταιγε για όλα. «Θα έπρεπε να είχα προσέξει περισσότερο. Να είχα πάρει καλύτερα μέτρα φύλαξης γύρω από την πολυκατοικία. Μου είναι αδιανόητο το πώς αυτή η φόνισσα κατόρθωσε να περάσει από τον κλοιό των φρουρών μου.» Αλλά, βέβαια, δεν του ήταν καθόλου αδιανόητο. Και εκείνος και η Κορίνα το ήξεραν ότι η Φοίβη θα περνούσε. Δεν της είχαν αφήσει κανένα εσκεμμένο άνοιγμα, γιατί θα το έβλεπε ότι ήταν εσκεμμένο (θα της το αποκάλυπτε η Πόλη, είχε πει η Κορίνα)· ο Κάδμος είχε απλά προστάξει τους Μικρούς Γίγαντες να κάνουν κλοιό γύρω από την πολυκατοικία, και περίμενε ότι θα ήταν τόσο αποτελεσματικοί όσο συνήθως. Η Φοίβη θα τους περνούσε, δεν υπήρχε αμφιβολία.

Και, ύστερα από την επίθεσή της εναντίον του Κάδμου, είχαν όντως βρεθεί δύο νεκροί Μικροί Γίγαντες. Ο Κάδμος τούς γνώριζε. Όχι καλά· εξ όψεως, μόνο· αλλά τους έβλεπε σχεδόν ως οικογένειά του πλέον. Σκοτώθηκαν για εμένα κι αυτοί. Θυσιάστηκαν.

Δε μπορούσε η Κορίνα να βρει κανένα καλύτερο σχέδιο για να παγιδέψει τη Φοίβη; σκέφτηκε, οργισμένος. Κανένα πιο αναίμακτο σχέδιο;

Ο Κάδμος δεν αρνήθηκε στους Νομάδες να κηδέψουν τους τρεις νεκρούς τους όπως ήθελαν. «Ακολουθήστε τα έθιμά σας, κανονικά,» τους είπε. «Και σας ζητώ και πάλι συγγνώμη για όλα. Τους τραυματίες θα φροντίσω να τους περιποιηθούν οι καλύτεροι γιατροί μου.» Αν και οι τραυματίες δεν ήταν και τόσο άσχημα χτυπημένοι: μερικές μελανιές, μερικές σπασμένες μύτες, μερικές χαρακιές από λεπίδες. Τα χειρότερα ήταν ένα σπασμένο πόδι, ένα σπασμένο χέρι, κι ένα μάτι που είχε πάθει αποκόλληση.

Η Σορέτα είπε στον Κάδμο: «Δεν φταίτε εσείς, Εξοχότατε.» Ήταν δακρυσμένη, και κάπου-κάπου λοξοκοίταζε την Κορίνα, μάλλον εχθρικά, καθώς εκείνη στεκόταν πλάι στον Κάδμο. Την υποπτευόταν; δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί ο Κάδμος. Υποπτευόταν ότι όλα τούτα ήταν δικό της σχέδιο; Αισθανόταν ένοχος, πολύ ένοχος, για ό,τι είχε συμβεί. Αισθανόταν το βάρος των νεκρών επάνω στο στήθος του.

Αναστέναξε. «Κι όμως, φταίω,» είπε στη Σορέτα, καθώς βρίσκονταν στο ίδιο σαλόνι όπου είχε γίνει η επίθεση αλλά τώρα ήταν λιγότερα Πνεύματα των Δρόμων εδώ και ο Κάδμος είχε έξι Μικρούς Γίγαντες στο πλευρό του, και την Καρζένθα-Σολ επίσης, η οποία φορούσε το κράνος που είχε επάνω του αποτυπωμένο το έμβλημα της επανάστασης του Αλυσοδεμένου Ποιητή, για να κρύβει και να προστατεύει τα εγκαύματα στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της. «Δε θα δεχόσασταν την επίθεση αν δεν ήμουν εγώ εδώ,» συνέχισε ο Κάδμος. «Έπρεπε να ήμουν πιο προσεχτικός. Εκτιμώ, ωστόσο, αφάνταστα αυτό που κάνατε για εμένα. Κάνατε, ουσιαστικά, εκείνο που θα έπρεπε να είχαν κάνει οι σωματοφύλακές μου...»

Ο Κοντός Φριτς, αν και φανερά θυμωμένος από ό,τι είχε συμβεί, είπε: «Δε μπορούσαμε ν'αφήσουμε να δολοφονήσουν έναν φιλοξενούμενό μας. Ειδικά έναν φιλοξενούμενο που, στην ουσία, είναι ο οικοδεσπότης μας σε τούτους τους δρόμους.»

Ο Κάδμος αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του. «Σας χρωστάω χάρη, όπως και νάχει. Δε θα το ξεχάσω αυτό που κάνατε.» Και έλεγε αλήθεια. Έλεγε περισσότερο αλήθεια απ'ό,τι νόμιζαν, γιατί ήξερε πράγματα που εκείνοι δεν ήξεραν. Ήξερε τι είχε κατά νου η Κορίνα.

Ο Κάδμος τούς είπε ότι σήμερα είχαν άδεια να μην εργαστούν για την ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού, ώστε όλοι να μπορούν να είναι στην κηδεία των τριών νεκρών. Και, σύντομα, οι Νομάδες είχαν βάλει σε κίνηση το μεγάλο ερπυστριοφόρο όχημά τους με τα δύο πατώματα και είχαν συγκεντρωθεί ολόγυρά του. Στην οροφή του ήταν οι τρεις σοροί και μια γυναίκα που ο Κάδμος είχε μάθει ότι ονομαζόταν Τζουλιάννα και ήταν ιέρεια του Κρόνου. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και μαύρα μακριά μαλλιά. Ήταν ντυμένη με ιερατικό ράσο, καθώς επικαλείτο τη χάρη του Κρόνου και έβαζε φωτιά στους νεκρούς, επάνω στο ερπυστριοφόρο που προχωρούσε αργά μέσα στους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού ακολουθούμενο από τους Νομάδες.

Οι Νομάδες των Δρόμων πάντοτε κινούνται, σκέφτηκε ο Κάδμος: ποτέ δεν μένουν ακίνητοι σ'έναν τόπο. Στεκόταν στην ταράτσα της μισογκρεμισμένης πολυκατοικίας όπου τώρα ήταν φυλακισμένη η Φοίβη, και κοίταζε τη νεκροπομπή των Νομάδων να περνά από κάτω του, μέσα στο ψιλοβρόχι της παγερής ημέρας. Η Καρζένθα στεκόταν πλάι του, και έξι Μικροί Γίγαντες ήταν γύρω τους, εκτός από τον Άλβερακ.

Η Κορίνα δεν ήταν μαζί τους. Δεν είχε ανεβεί στην ταράτσα της πολυκατοικίας: είχε πει πως, για την ώρα, είχε μια άλλη δουλειά. Ο Κάδμος δεν νόμιζε ότι την ενδιέφερε ιδιαίτερα που αυτοί οι άνθρωποι είχαν σκοτωθεί προκειμένου να παγιδέψει την Αδελφή της.

Αλλά θυμόταν κάτι που η Κορίνα τού είχε τονίσει πολλές φορές: Μην προσπαθείς να με καταλάβεις, Κάδμε... Μην προσπαθείς ποτέ να με καταλάβεις... Δε μπορούσε να κρίνει την Κορίνα όπως έκρινε άλλους ανθρώπους.

Τι έκαναν οι Νομάδες των Δρόμων τώρα; Τι είχε συμβεί;

Κάποια είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή ενώ εκείνος μιλούσε μαζί τους, και τον είχαν προστατέψει. Τρεις ανάμεσά τους είχαν σκοτωθεί. Οι Ποιητές τούς είχε δώσει άδεια να μη δουλέψουν όλη την υπόλοιπη ημέρα στο Μεγάλο Λιμάνι. Και τώρα κή-

δευαν τους τρεις νεκρούς τους μέσα στην ψιλή βροχή: τους κήδευαν σύμφωνα με το έθιμό τους, πάντα να κινούνται.

Τα νέα, στο Μεγάλο Λιμάνι, κυκλοφορούσαν σαν τον άνεμο ανάμεσα στις συμμαρίες του στρατού του Κάδμου Ανθοτέχνη. Ανάμεσα στις συμμαρίες και ανάμεσα στους μισθοφόρους. Και ανάμεσα στη Φρουρά της Α' Ανωρίγιας. Οι δημοσιογράφοι έμαθαν επίσης για το περιστατικό, κι έτρεξαν να τραβήξουν φωτογραφίες της νεκροπομπής. Κανείς δεν είχε ξαναδεί κηδεία να γίνεται με τέτοιο τρόπο – με την καύση των νεκρών επάνω σε ψηλό όχημα που βρισκόταν εν κινήσει. Και ποια ήταν αυτή η γυναίκα μπροστά από τις φλεγόμενες σορούς; Ήταν ιέρεια του Κρόνου, όπως υποδήλωναν τα άμφιά της;

Ο Ζιλμόρος άκουσε για το συμβάν ενώ βρισκόταν στη Χρυσόνομη, μια περιφέρεια της Α' Ανωρίγιας πέρα από τα βορειοδυτικά όρια του Μεγάλου Λιμανιού. Ήταν σ'ένα καμπαρέ που έλεγχαν πλήρως οι Σκοταδιστές του, και μαζί του ήταν η Τζέσικα. Ένα από τα μέλη της συμμαρίας του – ο Κίρκος – του είπε τι γινόταν στο Μεγάλο Λιμάνι: του είπε για την απόπειρα εναντίον του Κάδμου, από κάποια δολοφόνο, και για τους νεκρούς των Νομάδων των Δρόμων, και για την κηδεία.

Η Τζέσικα συνοφρυώθηκε. Τα πολεοσημάδια ήταν περιέργα παντού γύρω καθώς ο Κίρκος μιλούσε. Σαν η Πόλη να αναδευόταν...

«Πάμε να τους δούμε,» είπε ο Ζιλμόρος και σηκώθηκε από το τραπέζι όπου έπαιρνε το πρωινό του. «Έχω την περιέργεια να τους δω.»

Η Τζέσικα και αρκετοί Σκοταδιστές τον ακολούθησαν. Μπήκαν σ'ένα τετράκυκλο όχημα και κατευθύνθηκαν προς το Μεγάλο Λιμάνι. Όταν όμως έφτασαν εκεί η κηδεία είχε τελειώσει. Αλλά οι Νομάδες των Δρόμων εξακολουθούσαν να μη δουλεύουν για την ανοικοδόμηση της περιφέρειας. Είχαν άδεια όλη τη μέρα, από τον ίδιο τον Ανθοτέχνη. Περιφέρονταν σκοτώνοντας την ώρα τους.

Η Λάρνια δεν ήταν τόσο άσχημα χτυπημένη όσο άλλοι Νομάδες. Είχε ορμήσει στη Φοίβη – προτού ο Θόρινταλ προλάβει να τη σταματήσει – είχε δεχτεί μια κλοτσιά στο στομάχι, και ώσπου να σηκωθεί, η συμπλοκή είχε τελειώσει. Ευτυχώς, σκεφτόταν ο Θόρινταλ, που είχε φοβηθεί για τη ζωή της. Η Φοίβη δεν ήταν μια συνηθισμένη δολοφόνος. Προς στιγμή, έμοιαζε ότι μπορούσε να τα βάλει συγχρόνως

με όλους τους και να νικήσει. Αλλά ακόμα και μια θυγατέρα της Πόλης μάλλον δεν μπορούσε να το κάνει αυτό...

Ο Θόρινταλ καθόταν τώρα σε μια γωνία των δρόμων του Μεγάλου Λιμανιού, καθώς ακόμα ψιλοβρόχι έπεφτε από τον χειμωνιάτικο ουρανό και η κηδεία είχε τελειώσει. Μαζί του ήταν μόνο ο πολεοπλάστης, κρυμμένος πίσω από κάτι μπάζα. Η Λάρνια στεκόταν στην αντικρινή μεριά του δρόμου, μιλώντας με μερικούς άλλους Νομάδες· δύο απ'αυτούς κρατούσαν ομπρέλες. Ο Θόρινταλ ήθελε να ξεκουραστεί λίγο, να οργανώσει τις σκέψεις του. Αυτή η γυναίκα που τους είχε επιτεθεί ήταν η Φοίβη. Την ήξερε. Την είχε εντοπίσει, προ ημερών, μέσα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Για την Κορίνα.

Και τώρα δεν νόμιζε ότι ήταν τυχαίο που η Φοίβη είχε παρουσιαστεί εδώ. Είχε την αίσθηση ότι η Κορίνα την *περίμενε*. Τα είχε κανονίσει όλα, η καταραμένη; Είχε βάλει τους Νομάδες σε κίνδυνο για να πιάσει την Αδελφή της;

Ο Θόρινταλ δεν είχε πει τίποτα σε κανέναν ακόμα, και δεν νόμιζε ότι ούτε στο μέλλον θα τους έλεγε. Σε τι θα τους ωφελούσε, μα τον Κρόνο; Απλά θα τους δημιουργούσε περισσότερη αναστάτωση, περισσότερη ταραχή, μίσος, και φόβο.

Απορούσε, όμως, με το πώς είχαν πεταχτεί αμέσως όλοι να ορμήσουν στη Φοίβη όταν τους το είχε ζητήσει – όταν τους είχε *προστάξει*, μάλλον – η Κορίνα. Δεν είχαν ούτε στιγμή αμφισβητήσει τη διαταγή της. Σχεδόν λες και ήταν η Εύνοια! Ακόμα κι η Λάρνια την είχε υπακούσει, απερίσκεπτα. *Μόνο εγώ κι ο Σκέλεθρος μείναμε πίσω. Επειδή είμαστε σαμάνοι; Ή επειδή σπάνια πολεμάμε αν δεν είναι απολύτως απαραίτητο;*

Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν τι είχε κάνει η Κορίνα στους Νομάδες. Τους είχε, κάπως, υπνωτίσει;

Είχε έρθει να τους επισκεφτεί πριν από τον Κάδμο, πιο πρωί, για να τους ειδοποιήσει ξανά για την άφιξή του. Είχε δηλώσει πως θα τον περίμενε εδώ, μαζί τους, και μετά είχε πιάσει κουβέντα με όλους τους. Η παρουσία της ήταν... ήταν σαν να είχε μια *τρομερή βαρύτητα* μες στο σαλόνι του διαμερίσματος· ο Θόρινταλ το θυμόταν πολύ καλά. Τον είχε εντυπωσιάσει. Και πήγαινε στοίχημα ότι είχε εντυπωσιάσει και τους υπόλοιπους. Το έβλεπε στις όψεις τους. Όλων τα μάτια ήταν κολλημέ-

να στην Κορίνα, σαν εκείνη να ήταν το μόνο αληθινό άτομο εκεί μέσα. Το έκανε επίτηδες, για να τους κερδίσει, και μετά να την υπακούσουν χωρίς καθυστέρηση. Το ήξερε ότι η Φοίβη θα ερχόταν και τους ήθελε για να την πολεμήσουν!

*Η Μιράντα έχει δίκιο γι' αυτήν την καταραμένη. Είναι–
«Θόρινταλ...»*

Ο σαμάνος στράφηκε, ξαφνιασμένος, για να δει την Κορίνα δίπλα του, ντυμένη με κάπα, και με την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι. Το ήξερε, η δαιμονισμένη, ότι τη σκεφτόταν;

«Την αναγνώρισες...» του είπε, και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αναφερόταν στη Φοίβη.

«Μη φοβάσαι' δεν πρόκειται να τους πω ποια ήταν. Αλλά επίτηδες το έκανες, έτσι δεν είναι; Το ήξερες πως θα ερχόταν εδώ! Ήταν παγίδα εξαρχής! Θυσίασες τους Νομάδες για να την παγιδέψεις!»

Η Κορίνα σκέφτηκε: *Είναι πιο έξυπνος απ' ό,τι νόμιζα... Η Εύνοια δεν ήταν ανόητη που τον ήθελε κοντά της.* «Δεν είναι έτσι, Θόρινταλ,» του είπε. «Δεν είχα ιδέα ότι θα παρουσιαζόταν η Φοίβη–»

«Μη μου λες ψέματα, Κορίνα!» Ο σαμάνος σηκώθηκε όρθιος απότομα. «Είχες έρθει πιο νωρίς από τον Ανθοτέχνη για να τους εντυπωσιάσεις – για να βεβαιωθείς ότι θα σε υπακούσουν όταν θα τους προστάξεις να της ορμήσουν. Ακόμα κι η Λάρνια σε υπάκουσε, μα τον Κρόνο!»

Ναι, σκέφτηκε η Κορίνα, πολύ πιο έξυπνος απ' ό,τι νόμιζα... Τίποτα από τις σκέψεις της, ωστόσο, δεν φαινόταν στο πρόσωπό της. Καμία έκπληξη, ευχάριστη ή δυσάρεστη. Δεν είναι ένας οποιοσδήποτε σαμάνος. Ήταν, άραγε, κι αυτός σαν τον Βάρνελ-Αλντ; Ήταν από εκείνους τους σπάνιους ανθρώπους που έχουν περισσότερη ψυχική επαφή με τη Ρελκάμνια, εκτός του ότι είχε το Χάρισμα των μάγων;

«Δεν ήθελα κανείς να σκοτωθεί, Θόρινταλ–»

«Αλλά ήθελες να παγιδέψεις τη Φοίβη; και τους χρησιμοποίησες!»

«Δεν είναι όπως νομίζεις–»

«Σοβαρά; Γιατί, τότε, είσαι εδώ; Γιατί μου μιλάς; Μου μιλάς επειδή το ξέρεις – το βλέπεις – ότι σ' έχω καταλάβει!»

Τα μαυροβαμμένα χείλη της μειδίασαν λεπτά. «Μην κάνεις ποτέ το λάθος να νομίζεις ότι μέχεις καταλάβει, Θόρινταλ.»

«Τότε, γιατί είσαι εδώ;» επέμεινε ο σαμάνος. «Αν δεν φοβάσαι ότι μπορεί να τους πω για τη Φοίβη–»

«Ναι, ήθελα να σε προειδοποιήσω να μην τους πεις για τη Φοίβη. Δεν θα τους κάνει καλό να ξέρουν ότι επιτέθηκαν σε μια θυγατέρα της Πόλης-»

«Έχουν καταλάβει ότι κάτι περίεργο συνέβαινε μαζί της. Πολεμούσαν ο ίδιος ο Σκοτοδαίμων νάταν μέσα της!»

«Εσύ, ωστόσο, μην τους πεις τίποτα. Δεν την έχεις ποτέ ξαναδεί.» Τα πράσινα μάτια της τον ατένιζαν επίμονα.

Ο Θόρινταλ ήξερε ότι θα έπρεπε να τη φοβάται, αλλά δεν τη φοβόταν. «Δεν πρόκειται να μάθουν τίποτα από εμένα. Σ'το είπα ήδη, δεν σ'το είπα; Δε νομίζω ότι θα τους ωφελούσε σε κάτι.»

«Ακριβώς. Κι αν θέλεις, μπορώ να ξεκινήσω να σου διδάσκω τη γλώσσα των πολεοπλαστών...»

Ο Θόρινταλ έριξε μια ματιά στον πολεοπλάστη που ήταν ακόμα κρυμμένος πίσω από τα μπάζα, παρατηρώντας τους με τα φωτεινά του μάτια. Ναι, ήθελε πολύ να μπορεί να μιλήσει μαζί του...

«Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό που συνέβη, Φριτς,» είπε ο Σκέλεθρος, καθώς στέκονταν κάτω από ένα υπόστεγο των δρόμων του Μεγάλου Λιμανιού με το ψιλοβρόχι να χτυπά ρυθμικά τον τσίγκο από πάνω τους. «Μου φάνηκε προσχεδιασμένο.» Το κατάμαυρο, κοκαλιάρικο πρόσωπό του φάνταζε εφιαλτικό.

«Τι εννοείς 'προσχεδιασμένο', σαμάνε;» απόρησε ο Κοντός Φριτς. Μαζί τους, κάτω απ'το υπόστεγο, ήταν επίσης η Σορέτα, ο Εύθυμος, και η Βιολέτα.

«Σαν να ήξεραν ότι αυτή η φόνισσα θα ερχόταν για τον Ανθοτέχνη.»

«Αποκλείεται! Αν το ήξερε, θα ήταν εκεί έτσι, *αφύλαχτος*;»

«Είχε εμάς γύρω του-»

«Είσαι *σοβαρός*, γαμώ τ'αριστερό βυζί της Ρασιλλώς; Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, θα βασιζόταν σε κάτι τυχαίους πλανόδιους για να τον προστατέψουν; Χωρίς καν να τους έχει προειδοποιήσει;»

«Ναι, ακούγεται παράλογο. Αλλά ήταν εκεί τόσα Πνεύματα των Δρόμων, Φριτς; και όλα τα μέλη της συμμορίας σου είναι αξιόμαχα-»

«Δεν είναι δυνατόν να ισχύει αυτό που λες, σαμάνε. Είναι εξωφρενικό!»

«Νομίζω πως κι ο Θόρινταλ το ίδιο πιστεύει—»

«Αποκλείεται.»

«Μου φαινόταν πολύ σκεπτικός. Σαν να ήξερε κάτι.»

«Για την επίθεση;»

Ο Ράνελακ κούνησε το κεφάλι. «Αν όχι για την επίθεση... κάτι, κάτι...»

Ο Φριτς άγγιξε την ουλή που είχε κάνει το ξιφίδιο της δολοφόνου στο πρόσωπό του και ήταν πρόσφατα ραμμένη από τους γιατρούς του Ανθοτέχνη. «Το μόνο που ξέρω εγώ, σαμάνε, είναι ότι αυτή η καριόλα πολεμούσε σαν δέκα πρεζόνια απεγνωσμένα για τη δόση τους.»

«Πράγμα που από μόνο του είναι περίεργο, δεν είναι;» είπε ο Ράνελακ και στράφηκε στη Βιολέτα, ατενίζοντας την ερωτηματικά, γιατί ήταν τελείως σιωπηλή ως τώρα.

Η σαμάνος μίλησε με την ένρινη φωνή της: «Κι εμένα ο Θόρινταλ μου φάνηκε σκεπτικός... και τώρα πού είναι;... Τέλος πάντων. Μου φάνηκε σκεπτικός. Αλλά... δεν ξέρω, Ράνελακ.» Κούνησε το κεφάλι. «Ήταν περίεργη ιστορία, αλλά δεν ξέρω...»

Η Σορέτα είπε: «Δε νομίζω ότι ο Κάδμος θα μας έβαζε σε κίνδυνο χωρίς λόγο. Ήταν πραγματικά στεναχωρημένος, δεν τον είδατε;»

Ο Εύθυμος συνοφρυώθηκε. «Τον συμπαθείς, Σορέτα;» Και δεν το έλεγε αυτό σαν να ήταν καλό.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δε μου είν' αντιπαθής...»

«Είναι ο *Αλυσοδεμένος Ποιητής*, μα τους θεούς! Είναι ο άνθρωπος που ξεκίνησε τούτους τους πολέμους!»

«Ναι, έτσι λένε... αλλά, βλέποντάς τον από κοντά... δεν μου είναι αντιπαθής, Εύθυμε. Νομίζω ότι η κουβέντα μαζί του έχει ενδιαφέρον. Δεν τον είδες πώς μας άκουγε όταν του λέγαμε για το παρελθόν μας; Δεν είδες τι ερωτήσεις μάς έκανε, πώς μας μιλούσε; Δεν είναι εχθρικός. Και δεν το θεωρώ πιθανό να ήξερε ότι θα ερχόταν αυτή η δολοφόνος εκεί—»

«Αποκλείεται να το ήξερε,» τους διέκοψε ο Φριτς. «Αφήστε τις μαλακίες. Είτε είναι συμπαθητικός σφετεριστής είτε όχι, αν ήξερε ότι θα ερχόταν μια φόνισσα να τον ξεκάνει με βαλλίστρα, δεν πρόκειται να ήταν εκεί πέρα αφύλαχτος!» Σταμάτησε να μιλά. Απότομα. Συνοφρυωμένος. Κοιτάζοντας πίσω από τον Ράνελακ, τον Σκέλεθρο, πέρα από το υπόστεγο. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος πάλι...» μουρμούρισε.

Κατωρίγιος Πόλεμος

Οι άλλοι ακολούθησαν το βλέμμα του, και είδαν ένα τετράκυκλο όχημα νάχει σταματήσει μες στην ψιλή βροχή. Οι άνθρωποι που είχαν βγει από μέσα του ήταν της συμμορίας των Σκοταδιστών, και μαζί τους ήταν ο αρχηγός τους, ο Ζιλμόρος – αυτός με τα μαύρα γυαλιά. Μιλούσε ξανά με τον Ρίμναλ και μ'άλλους δυο Νομάδες – τον Ερέσναλ (που ήταν, μάλιστα, Πνεύμα των Δρόμων) και την Κλειώ, παρατήρησε ο Φριτς. Και δεν του άρεσε καθόλου αυτό... *Τι σκατά έχουν να πουν;*

/35\

Η Καρζένθα επιμένει να ξεκινήσει να διδάσκει τον Κάδμο· η Φοίβη πασχίζει να ελευθερωθεί· η Τζέσικα αναζητά την Κορίνα, και στο μυαλό της φτάνει μια έκκληση για βοήθεια.

Παρά τις ενοχές που ένιωθε για ό,τι είχε συμβεί στους Νομάδες των Δρόμων εξαιτίας του (και εξαιτίας του σχεδίου της Κορίνας), ο Κάδμος αισθανόταν, συγχρόνως, επιτέλους απελευθερωμένος από την απειλή που τον καταδίωκε εδώ και τόσες μέρες καθιστώντας τον φυλακισμένο. Τώρα, η Φοίβη ήταν φυλακισμένη. Και ο Κάδμος δεν το θεωρούσε πολύ πιθανό να δραπετεύσει: η Κορίνα ήξερε, πάντοτε, τι έκανε.

Η Καρζένθα έβλεπε τη χαλάρωση στην έκφραση του προσώπου του Κάδμου καθώς και στην όλη στάση του σώματός του, ενώ είχαν επιστρέψει στο διαμέρισμά τους στον εξηκοστό-έβδομο όροφο μιας πολυκατοικίας της Αστροβόλου. Ήταν μεσημέρι, και ήταν κι οι δυο τους κουρασμένοι και πεινασμένοι. Ανοίγοντας το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στη γωνία του σαλονιού, η Καρζένθα ζήτησε να τους φέρουν φαγητό. Και, καθώς το περίμεναν να έρθει, είπε στον Κάδμο:

«Σήμερα πρέπει ν'αρχίσω να σε εκπαιδεύω.»

Εκείνος, καθισμένος στον καναπέ, καπνίζοντας ένα τσιγάρο, την κοίταξε παραξενεμένος, μην καταλαβαίνοντας τι εννοούσε, νομίζοντας προς στιγμή ότι ίσως να του έκανε κάποιο ερωτικό αστείο.

«Δεν είπαμε ότι θα σε μάθω να πολεμάς; Ότι θα σε μάθω να προστατεύεις τον εαυτό σου; Η Φοίβη έχει πιαστεί στη φάκα της Κορίνας – κι ως ελπίσουμε ότι θα μείνει εκεί – αλλά μάλλον δεν θα είναι η τελευταία δολοφόνος που θα σε αναζητήσει.» Η Καρζένθα βημάτιζε μες στο σαλόνι, ξυπόλυτη, ελαφρά ντυμένη, αλλά εξακολουθώντας να φορά το κράνος της.

«Να φάμε πρώτα, τουλάχιστον;» είπε ο Κάδμος, μειδίωντας.

Η Καρζένθα τού επέστρεψε το μειδίαμα, και άθιξε στην αγκαλιά του. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Αλλά, από το απόγευμα, αρχίζουμε. Όχι άλλες καθυστερήσεις. Όχι άλλες δικαιολογίες.»

«Εντάξει.»

Φιλήθηκαν παθιασμένα.

Και, το απόγευμα, όταν είχαν φάει και είχαν ξεκουραστεί μερικές ώρες, η Καρζένθα-Σολ άρχισε να τον μαθαίνει πώς να μάχεται. Βασική αυτοάμυνα, αρχικά. Χωρίς κανένα όπλο. Έκαναν χώρο στο σαλόνι τους και ξεκίνησαν με λαβές και χτυπήματα με τα χέρια και τα πόδια. Η Καρζένθα εξακολουθούσε να φορά το κράνος της.

Κανείς δεν τους ενόχλησε ως το βράδυ, και όταν τελείωσαν ο Κάδμος ήταν μελανιασμένος σε κάμποσα σημεία του σώματός του.

Η Φοίβη έψαχνε τρόπο να βγει από το διαμέρισμα-φυλακή της, αλλά η Πόλη δεν της έδινε κανένα σημάδι. Η Κορίνα φαινόταν να έχει φροντίσει για όλα, η τρισκατάρατη δαιμόνισσα!

Τα παράθυρα και οι μπαλκονόπορτες είχαν κάγκελα, και η εξώπορτα ήταν χτισμένη. Την άνοιγες και πίσω της έβλεπες τοίχο. Η Φοίβη προσπάθησε να τον γκρεμίσει: κλοτσώντας τον, χτυπώντας τον με τον ώμο της, κοπανώντας τον με καρέκλες. Τίποτα δεν γινόταν· ήταν κανονικός τοίχος, όχι πρόχειρος.

Τα φώτα και οι συσκευές του διαμερίσματος λειτουργούσαν με εξωτερικές πηγές ενέργειας· τα καλώδια κρύβονταν μέσα σε τρύπες. Δεν υπήρχαν ενεργειακές φιάλες πουθενά: τίποτα που η Φοίβη θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να κάνει έκρηξη. Στην κουζίνα δεν υπήρχε ενεργειακή εστία, μόνο ψυγείο γεμάτο φαγητά. Πουθενά στο σπίτι δεν ήταν τηλεοπτικός δέκτης ή ραδιόφωνο ή τηλεπικοινωνιακός δίαυλος ή πομπός. Η Φοίβη ήταν αποκομμένη από τον έξω κόσμο.

Είχε σπάσει όλους τους τηλεοπτικούς πομπούς που είχε βρει μέσα στο διαμέρισμα, χτυπώντας τους στις γωνίες κοντά στο ταβάνι όπου βρίσκονταν. Και αναρωτιόταν γιατί η Κορίνα τούς είχε βάλει εκεί· δεν το περίμενε ότι η Φοίβη θα τους διέλυε; Το είχε κάνει για εκφοβισμό; Μήπως δεν ήταν καν *πραγματικοί* τηλεοπτικοί πομποί; Η Φοίβη κοίταξε τα συντρίμια ενός: Όχι, πραγματικοί φαίνονταν...

Πώς σκοπεύει να ξαναμιλήσει μαζί μου; αναρωτήθηκε. Θα έρθει πάλι σ'εκείνο το παράθυρο που βλέπει στο διπλανό σπίτι και θα μου φωνάξει;

Η Φοίβη πήγε στο εν λόγω παράθυρο ενώ ήταν πλέον απόγευμα. Ο χώρος πέρα από τα κάγκελα είχε γκράφιτι στους τοίχους και ήταν γεμάτος σκουπίδια και θραύσματα στο πάτωμα. Άδειος κατά τα άλλα. Ένα ρημαγμένο μέρος. «Κορίνα!» φώναξε η Φοίβη. «*Κορίνα!*» Καμια απάντηση· κανένα πολεοσημάδι. «*KOPINA!*» Πάλι, τίποτα: ερημιά. Η ηχώ της φωνής της μονάχα τής απάντησε. «Πού είσαι; Πού είσαι, Κορίνα; *Κοοοοορύμινααααααα!...»*»

Η καταραμένη Αδελφή της δεν της απαντούσε!

Η Φοίβη χτύπησε τα κάγκελα, τρεις φορές, οργισμένα, με την παλάμη της, γρυλίζοντας: ήταν χτυπήματα που θα είχαν τσακίσει τη μύτη του οποιουδήποτε, θα είχαν διαλύσει τα δόντια του. Με μια κραυγή, η Φοίβη έφυγε από το παράθυρο, βάδισε μες στο διαμέρισμα σαν φυλακισμένο θηρίο από άλλη διάσταση, κλοτσώντας τα έπιπλα, σπρώχνοντάς τα, ρημάζοντας τα πάντα.

Βιβλία έπεσαν στο πάτωμα από ένα ράφι του μικρού σαλονιού.

Η Φοίβη συνοφρυώθηκε. *Βιβλία*; Γιατί η Κορίνα είχε τοποθετήσει βιβλία εδώ; Δε μπορεί να ήταν τυχαίο...

Γονάτισε στο ένα γόνατο, κοιτάζοντας τα. Ήταν καμία ντουζίνα στο σύνολό τους, και όλα φιλοσοφικά. Δεν τα εμπιστευόταν για να τα διαβάσει. Δεν εμπιστευόταν την Κορίνα. Τι είχε στο μυαλό της;

Δεν πρόκειται να με απομακρύνει από τον στόχο μου! Ήρθα εδώ για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!

Σηκώθηκε όρθια ξανά. Πώς η Κορίνα έχει τόσες πληροφορίες για μένα; Πώς; Όταν η Φοίβη την είχε ρωτήσει Πώς τα ξέρεις αυτά τα πράγματα; Βλέπεις το μέλλον; εκείνη είχε απαντήσει Ναι, Αδελφή μου. Όχι μόνο το μέλλον, αλλά και το παρελθόν.

Ήταν δυνατόν; Ήταν δυνατόν να βλέπει το μέλλον και το παρελθόν;

Η Κορίνα είχε πει: Είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης, Φοίβη. Εσύ δεν με γνώριζες παλιότερα, αλλά εγώ σε γνώριζα ανέκαθεν. Σκέψου όσα σου είπα.

Σκέψου όσα σου είπα...

Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα! Ήρθα εδώ για να σκοτώσω τον Κάδμο Αν-
θοτέχνη, τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!

Η φωνή της Κορίνας αντήχησε ξανά μέσα από τις πρόσφατες αναμνήσεις της: ...πάω στοίχημα πως η Πόλη εσκεμμένα σε οδήγησε εδώ,

ώστε να συζητήσουμε και να σου μιλήσω γι'αυτόν. Ο συγκεκριμένος άνθρωπος είναι πολύ επικίνδυνος για την Πόλη... Βόρκεραμ-Βορ τον λένε...

Ανοησίες! σκέφτηκε η Φοίβη. Προσπαθεί να με βγάλει απ'τον δρόμο μου! Ανοησίες!

Κάθισε στον καναπέ, ύστερα από πολλές άσκοπες βόλτες μέσα στο διαμέρισμα-φυλακή, κουρασμένη πλέον. Ήταν νύχτα, και την πήρε ο ύπνος σχεδόν αμέσως... και ονειρεύτηκε... αλλά όταν ξύπνησε δεν θυμόταν τίποτα από τα όνειρά της.

Από όσα είπαν στον Ζιλμόρο οι Νομάδες των Δρόμων, η Τζέσικα κατάλαβε ότι η Φοίβη είχε αιχμαλωτιστεί. Δε μπορεί να ήταν άλλη η δολοφόνος που είχε επιχειρήσει να σκοτώσει τον Κάδμο ενόσω εκείνος μιλούσε μαζί τους. Την είχαν περιγράψει ως χρυσόδερμη, με μαύρα κοντά μαλλιά, ορθωμένα σαν καρφιά: και πολεμούσε λες κι ήταν συγγένισσα της Ρασιλλώς.

Η Κορίνα είχε κατορθώσει να παγιδέψει τη Φοίβη. Είχε, κάπως, κατορθώσει να της στήσει παγίδα. Αυτό δεν εξέπληττε και τόσο τη Τζέσικα. Η Κορίνα ήταν τετραπέρατη, πανούργα, δεν υπήρχε αμφιβολία. Και τώρα... τώρα είχε κάποιες δυνάμεις που έκρυβε από τις Αδελφές της. Η Τζέσικα είχε τσαντιστεί μαζί της. Ούτε σ'εκείνη δεν ήθελε να μιλήσει, η αχάριστη σκύλα! *Και την έχω βοηθήσει εδώ πέρα, με τα παιχνίδια της. Την έχω βοηθήσει πολύ.*

Η Τζέσικα έψαξε να βρει την Κορίνα για να τη ρωτήσει για τη Φοίβη, να μάθει τι ακριβώς είχε γίνει μ'αυτήν, και πού την είχε φυλακισμένη. Ήταν βέβαιη πως η Κορίνα δεν θα τη σκότωνε. Δεν σκότωνε ποτέ τις Αδελφές της, φυσικά· δεν ήταν ανώμαλη. Ούτε τη Μιράντα δεν είχε σκοτώσει, τότε που μαζί την είχε κλείσει σ'εκείνη την υπόγεια αποθήκη. Και όλες ήξεραν πόσο μισούσε η Κορίνα τη Μιράντα. *Και δικαιολογημένο είναι να τη μισείς. Πώς μπορείς να μην τη μισείς αυτή την άθλια; Τέλος πάντων· η Κορίνα τώρα έλεγε πως δεν θα την ξανάβλεπαν. Ούτε αυτή ούτε την Εύνοια. Τις είχε αναγκάσει, απειλώντας τους Νομάδες των Δρόμων, να μπουν στον Ξεχασμένο Τόπο, στην Τετράφωτη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Αυτό ήταν, ουσιαστικά, σαν να τις είχε σκοτώσει αλλά χωρίς να τις έχει σκοτώσει. Μπορεί και να ζούσαν, όπου κι αν βρίσκονταν. Κανείς δεν ήξερε πού οδηγούσε η συγκεκριμένη διαστα-*

σιακή δίοδος. Κανείς ποτέ δεν είχε επιστρέψει από εκεί. Η Κορίνα τούς είχε δώσει την επιλογή να περάσουν τη δίοδο ή να μείνουν στη Ρελκάμνια και να δουν τους Νομάδες των Δρόμων να υποφέρουν, κρατούμενοι των Αρχών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, που νόμιζαν ότι οι Νομάδες ήταν κατάσκοποι και δολιοφθορείς του Ανθοτέχνη. *Πολύ έξυπνο, Κορίνα. Πολύ έξυπνο. Ακριβώς ό,τι ταιριάζει στο διεστραμμένο ύφος σου!*

Αλλά πού είσαι τώρα; Η Τζέσικα, παρότι έψαχνε, δεν μπορούσε να τη βρει όλη την ημέρα σήμερα. Ούτε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της δεν απαντούσε. Η καταραμένη έμοιαζε νάχει εξαφανιστεί ύστερα από τη φυλάκιση της Φοίβης· και τα σημάδια της Πόλης δεν βοηθούσαν τη Τζέσικα να την εντοπίσει. Δεν μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει ως ίχνη για να φτάσει σ' αυτήν. Δεν ήξερε από πού να ξεκινήσει. *Πού είσαι, Κορίνα; Είσαι με τη Φοίβη; Τι της κάνεις; Πιστεύεις ότι θα καταφέρεις να της βγάλεις απ' το μυαλό τον Κάδμο; Δύσκολο αυτό, Αδελφή μου – πολύ δύσκολο.* Οι στόχοι της Φοίβης, κατά κανόνα, έφευγαν απ' το μυαλό της μόνο όταν τους έπαιρνε ο Ανόφθαλμος.

Η Τζέσικα επέστρεψε, τελικά, στη Χρυσόνομη και στο διαμέρισμα που είχε οικειοποιηθεί ο Ζιλμόρος για τον εαυτό του. Ήταν νύχτα. Αργά. Ο αρχηγός των Σκοταδιστών βούλιαζε στον μαλακό καναπέ, παρακολουθώντας μια ταινία τρόμου στη μεγάλη οθόνη αντίκρου του. Η Τζέσικα την ήξερε· λεγόταν *Οι Ιεραρχίες των Δαιμονισμένων*. Από τις χειρότερες μαλακίες που κυκλοφορούσαν στην Ατέρμονη Πολιτεία εδώ και είκοσι, τριάντα χρόνια, και δεν έλεγαν να ψοφήσουν. Αλλά είχε πλάκα, από μια άποψη!

Ο Αστρομάτης φτερούγισε, φεύγοντας από τον ώμο της Τζέσικας για να πιαστεί σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού.

«Πού ήσουν, μωρό, τόσες ώρες;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, κοιτάζοντας την με τις άκριες των ματιών του.

«Δεν είμαι 'μωρό',» του είπε η Τζέσικα, βγάζοντάς την καπαρντίνα της και πετώντας την τυχαία στο πάτωμα. «Και είχα δουλειές.» Πλησιάζοντας το τραπέζι, έπιασε από την πιατέλα στο κέντρο του μια χούφτα ξηρούς καρπούς (εισαγμένους από τη Σάρντλι) και έβαλε έναν στο στόμα της, δαγκώνοντάς τον, νιώθοντάς τον να θρυμματίζεται ανάμεσα στα δόντια της.

«Αυτή, πάντως, είναι μεγάλη μαλακία,» είπε ο Ζιλμόρος δείχνοντας την οθόνη.

«Δεν την είχες ξαναδεί;» Η Τζέσικα έβαλε ακόμα έναν ξηρό καρπό στο στόμα της, μασώντας.

«Δεν είχε τύχει. Και ούτε τώρα θα την έβλεπα, αλλά ο μικρός έλεγε πως ήθελε να τη δούμε μαζί. Μετά, όμως, από δέκα λεπτά, το σκασμένο άλλαξε γνώμη κι έφυγε.»

Αναφερόταν στον μεγάλο γιο του, καταλάβαινε η Τζέσικα, ο οποίος ήταν δεκαπέντε χρονών. Ο Ζιλμόρος είχε τρία παιδιά, από τρεις διαφορετικές γυναίκες της συμμορίας των Σκοταδιστών, με τις οποίες δεν είχε καμία ιδιαίτερη σχέση έπειτα. Όλες τους έμοιαζαν να το θεωρούν μεγάλη υπόθεση που είχαν δώσει παιδί στον Αρχιερέα του Σκοτοδαίμονος, είχε παρατηρήσει η Τζέσικα. Ανάμεσα στους Σκοταδιστές ήταν γνωστές ως «οι Σκοτεινές Μητέρες».

«Οι γελοίιοι που έχουν φτιάξει αυτή την κωλοταινία δεν πρέπει ποτέ να είχαν καμία σχέση με πιστούς του Σκοτοδαίμονος,» σχολίασε ο Ζιλμόρος.

Η Τζέσικα γέλασε.

Ο Ζιλμόρος τη λοξοκοίταξε. «Είπα κάτι αστείο;»

«Δε λατρεύουν όλοι οι πιστοί του Σκοτοδαίμονος τον Κύριό τους με τον ίδιο τρόπο, αγάπη μου. Σίγουρα το ξέρεις αυτό.» Πλησίασε τον καναπέ. «Δε μπορείς να φανταστείς τι τρελά πράγματα έχω δει στις περιπλανήσεις μου...»

«Μπορώ να φανταστώ,» είπε ο Ζιλμόρος. «Περίπου.» Αν και το έλεγε απλά για να πει κάτι. Ήταν βέβαιος πως, όντως, η Θυγατέρα της Πόλης είχε δει πράγματα που εκείνος δεν μπορούσε να διανοηθεί. Για χρόνια, όργωνε την Ατέρμονη Πολιτεία, η ανώμαλη, αγέραστη, σχεδόν αθάνατη, ενώ ο Ζιλμόρος καθόταν στη Β' Ανωρίγια Συνοικία και έκανε κομπίνες...

Η Τζέσικα δεν του μίλησε· κοίταζε μια σκηνή της ταινίας, όπου ένας κουκουλοφόρος ιερέας του Σκοτοδαίμονος τραβούσε από τα μαλλιά μια γυναίκα, σέρνοντάς την στο πάτωμα, ενώ ένας άλλος – επίσης κουκουλοφόρος – τη μαστίγωνε στα οπίσθια μ' ένα κοντό μαστίγιο. Ήταν σχεδόν κωμικό, νόμιζε η Τζέσικα. Γέλασε. «Έπρεπε να φτιάχνουν τσόντες αυτοί οι τύποι!» είπε.

Και ο Ζιλμόρος γέλασε. «Πράγματι!» συμφώνησε. Απλώνοντας το χέρι του άρπαξε τη Τζέσικα από τη μέση και την τράβηξε στην αγκαλιά του. «Να κάνουμε μια δική μας τσόντα;» πρότεινε μειδιώντας. Η καριόλα ήταν τόσο κοκαλιάρρα που ο Ζιλμόρος, καθώς την έφερνε επάνω του, είχε νιώσει τα κόκαλά της να μπήγονται μέσα του σαν λεπίδες!

«Δε θες να δεις την ταινία, τελικά;»

«Θα τη βλέπουμε συγχρόνως. Δε θα χάσουμε και τίποτα σημαντικό.»

Η Τζέσικα γέλασε. «Διεστραμμένε!» Ήταν τόσο γλυκός, δεν ήταν; σκέφτηκε, κι αρπάζοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της τον φίλησε κόβοντάς του την αναπνοή.

Μετά από κάποια ώρα, ήταν κι οι δύο ξαπλωμένοι στον φουσκωτό καναπέ, γυμνοί, ενώ *Οι Ιεραρχίες των Δαιμονισμένων* συνεχιζόταν στην οθόνη αντίκρυ τους. Αλλά δεν έδιναν σημασία στην ταινία. Ήταν μισοκοιμισμένοι.

«Τι λες, μωρό; Θα τους δελεάσουμε τελικά τους Νομάδες;» ρώτησε ο Ζιλμόρος, διατρέχοντας αργά το χέρι του πάνω στη γαλανόδερμη πλάτη της.

Η Τζέσικα τον δάγκωσε, δυνατά, στο στήθος. «Μη με λες μωρό, ρε αρχίδι.»

Ο Ζιλμόρος τη χτύπησε, εξίσου δυνατά, στο αριστερό κωλομέρι. «Θα τους δελεάσουμε τους πούστηδες; Τι σου δείχνει η Πόλη σου;»

«...Πολλά και διάφορα.»

«Μη μου κρατάς μυστικά!»

Η Τζέσικα γέλασε, και μετά την πήρε ο ύπνος.

Όταν η εξώπορτα του διαμερίσματος χτύπησε, σηκώθηκε και πήγε να την ανοίξει βαδίζοντας ξυπόλυτη ως εκεί, έχοντας φορέσει μόνο την περισκελίδα της που ήταν τρυπημένη στον δεξή γλουτό, γκρίζα και παλιά. «Ποιος είναι;» ρώτησε η Τζέσικα, στεκόμενη μπροστά από την πόρτα. Κανείς δεν απάντησε, κι αυτό τής φάνηκε φυσιολογικό. Άνοιξε, και στον διάδρομο αντίκρυ της είδε τη Φοίβη να στέκεται σε κάποια απόσταση, κοντά στα σκαλοπάτια.

Στα χέρια της ήταν ο Αστρομάτης, παγιδευμένος: και ήταν έτοιμη να του στρίψει τον λαιμό!

«Με πρόδωσες, Τζέσικα!» είπε, οργισμένη. «Με πρόδωσες!» Τα μάτια της στραφτάλιζαν σαν μαύρες λεπίδες.

«Τι...; Άσ' τον! Αφησέ τον, Φοίβη!»

Η Φοίβη έσφιξε τον Αστρομάτη, κάνοντας το πτηνό να βγάλει μια πονεμένη κραυγή, ανήμπορο να της ξεφύγει. «Γιατί, Αδελφή μου; *Γιατί*; Η Κορίνα με κρατά φυλακισμένη! Δεν έκανες *τίποτα* για να την εμποδίσεις; και τώρα δεν κάνεις *τίποτα* για νάρθεις να με βρεις και να με βοηθήσεις! *Γιατί*, Αδελφή μου; *Γιατί*;» Η Φοίβη έμοιαζε στα πρόθυρα να πνίξει τον Αστρομάτη καθώς του έστριβε τον λαιμό μες στα φονικά χέρια της.

Η Τζέσικα, ουρλιάζοντας, έτρεξε έξω απ'το διαμέρισμα, καταπάνω της.

Αλλά δεν μπορούσε να τη φτάσει. Η Φοίβη ήταν, διαρκώς, μερικά βήματα πιο μακριά.

«Βοήθησέ με, Τζέσικα. Βοήθησέ με, Αδελφή μου! Είμαι φυλακισμένη!»

«Θα προσπαθήσω!» υποσχέθηκε η Τζέσικα. «Θα προσπαθήσω, άφησέ τον, άφησέ τον!»

«Δε θυμάσαι πόσο καλά είχαμε περάσει μαζί; Δε θυμάσαι πώς είχαμε συνεργαστεί οι δυο μας;»

«Θυμάμαι, θυμάμαι! *Άφησέ τον!*»

«Δεν είμαστε σύμμαχοι πια οι δυο μας, Τζέσικα Αδελφή μου;»

«Είμαστε, άφησέ τον, άφησέ τον, Φοίβη, μην τον σκοτώσεις, είμαστε σύμμαχοι!»

«Έλα να με βοηθήσεις! Είμαι φυλακισμένη – σε χρειάζομαι, Αδελφή μου! *Σε χρειάζομαι!*»

«Πού είσαι φυλακισμένη; Πού;»

«Έλα να με βρεις! Έλα να με βρεις!»

«*Πού*, Φοίβη; Πού; Πού;»

Μια τρύπα άνοιξε στο πάτωμα, μια τρύπα σαν φρεάτιο ανελκυστήρα, και η Φοίβη έπεσε μέσα, με μια οργισμένη κραυγή, κι έχοντας ακόμα τον Αστρομάτη στα χέρια της–

«Όχι!» ούρλιαξε η Τζέσικα. «*Άφησέ τον! Άφησέ τον άφησέ τον!*»

Ο Ζιλμόρος την έσπρωξε, ρίχνοντάς την στο χαλί του πατώματος. «Τι στον κώλο του Κρόνου κάνεις; Τι φωνάζεις έτσι; Τι...;» Τον είχε τρομάξει, ξυπνώντας τον επάνω που τον είχε πάρει ο ύπνος.

Η Τζέσικα ανασηκώθηκε, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας κρύο ιδρώτα να κυλά στο γυμνό σώμα της, ενώ πίσω της άκουγε τις *Ιεραρχίες*

των Δαιμονισμένων να παίζουν – η τελευταία σκηνή, αν δεν έκανε λάθος.

Η συνάντηση με τη Φοίβη ήταν όνειρο. Όνειρο.

Η Τζέσικα κοίταξε προς το τραπέζι. Ο Αστρομάτης ήταν εκεί· τσιμπούσε τους ξηρούς καρπούς στην πιατέλα. Όνειρο... αλλά όχι ένα οποιοδήποτε όνειρο. Ήταν από εκείνα που είχαν κάποιο νόημα για τις Θυγατέρες της Πόλης.

Η Φοίβη, πραγματικά, χρειαζόταν τη βοήθειά της.

Η Τζέσικα ξεροκατάπιε, παραμερίζοντας τα μακριά ξανθά μαλλιά από το πρόσωπό της, νιώθοντάς τα να κολλάνε από τον ιδρώτα.

«Τι σ'έπιασε;» ρώτησε ο Ζιλμόρος. «Είσαι καλά;» Την είχε για τρελή, φυσικά, αλλά ποτέ ξανά δεν την είχε δει να κάνει έτσι. «Τζέσικα!» είπε δυνατότερα, όταν εκείνη δεν του απάντησε μοιάζοντας χαμένη κάπου μες στο μυαλό της.

Σηκώθηκε όρθια. «Είδα ένα όνειρο,» του είπε.

«Τι όνειρο;»

Η Τζέσικα κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα,» αποκρίθηκε, και πήγε προς το μπάνιο χωρίς να ρίξει ρούχο επάνω της.

Ο Ζιλμόρος σκέφτηκε ότι ποτέ πριν δεν την είχε δει τόσο αναστατωμένη. Ούτε τόσο σοβαρή. Το φυσιολογικό για εκείνη ήταν να γελάσει και να του πει κάτι τρελό, όχι νάχει αυτή τη στοιχειωμένη έκφραση στο πρόσωπό της σαν να είχε αντικρίσει το ίδιο το φάσμα του Χάροντα.

Ένας κοφτός ξερός ήχος ακούστηκε από δίπλα.

Ο Ζιλμόρος στράφηκε, αργιεμένος. Αλλά ήταν μονάχα το πτηνό της Τζέσικας που τσιμπούσε ξηρούς καρπούς από το τραπέζι.

Ο Αστρομάτης κοίταξε τον αρχηγό των Σκοταδιστών με το κεφάλι του γυρισμένο στο πλάι, με το ένα του μάτι να γυαλίζει.

Από το μπάνιο νερό ακούστηκε ν'αρχίζει να τρέχει.

/36\

Σκαλίζοντας το παρελθόν και το μέλλον, η Κορίνα διακρίνει παγίδες και ευκαιρίες, κι όταν αναγκάζεται να επιστρέψει, δέχεται ακόμα μια επίθεση· η Τζέσικα περιπλανιέται στην Πόλη, αναζητώντας μια κρυφή φυλακή, μέχρι που ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδουνίζει· και, καθώς η νύχτα πέφτει, ο Θόρινταλ παλεύει να αρθρώσει μια αλλόκοτη γλώσσα, ενώ μεγάλη οργή φουντώνει και ξεσπά ανάμεσα στους Νομάδες...

Η Κορίνα δίδαξε στον Θόρινταλ κάποια βασικά πράγματα για τη γλώσσα των πολεοπλαστών (αφήνοντάς τον περισσότερο μπερδεμένο παρά μορφωμένο) και μετά, απόγευμα πλέον, πήγε και μίλησε με τον Βάρνελ-Αλντ για διάφορα θέματα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας και της ευρύτερης περιοχής των συνοικιών του Ριγοπόταμου. Τη Φοίβη δεν την ξαναεπισκέφτηκε. Δε θα ήταν εύκολο να τη στρέψει εναντίον του Βόρκεραμ-Βορ· θα χρειαζόταν χρόνο. Έπρεπε, ουσιαστικά, να την κάνει να στραφεί *μόνη της* εναντίον του: να δει την Πόλη να την οδηγεί προς αυτόν. Η Κορίνα όφειλε να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες που θα συνέβαινε τέτοιο πράγμα. Αλλά δεν νόμιζε ότι θα ήταν απλό, ούτε γρήγορο.

Όταν νύχτωσε, μπήκε στον πειρασμό να χρησιμοποιήσει το φυλαχτό για να δει τι έκανε ο Βόρκεραμ-Βορ, και πώς εξελίσσονταν τα γεγονότα προς το μέλλον. Δίστασε, όμως, θεωρώντας ότι ήταν κουρασμένη. Κι αυτό το ενεργειακό σημάδι πάνω από το γόνατό της ακόμα δεν είχε εξαφανιστεί...

Το πρωί, αισθανόταν πιο έτοιμη να γλιστρήσει στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Δε μπορούσε να φοβάται εκείνη την καταραμένη αντιοπτασία – και έπρεπε να βρει τρόπο να τη νικήσει! Μπορεί η Ευρυδίκη, πριν από τόσους αιώνες, να μην είχε βρει, αλλά η Κορίνα θα έβρισκε!

Ακολούθησε τα σημάδια του φυλαχτού που αντανακλούσαν στην Πόλη ολόγυρά της. Ακολούθησε τη *διαδρομή*, ώσπου έφτασε στο τέλος της, κι αισθάνθηκε το δεξί της πέλμα να κολλά στο πλακόστρωτο του δρόμου όπου βρισκόταν – ένας πεζόδρομος περιστοιχισμένος από δέντρα, στην Αστροβόλο – αισθάνθηκε το σώμα της να διατρέχεται από τις πρωταρχικές ενέργειες της Ρελκάμνια–

–και μετά γλιστρούσε πάνω στο ενεργειακό πλέγμα, τραβώντας τα Αινίγματα μαζί της, πάντα δεμένα στο φυλαχτό της, μαγεμένα από τον τρόπο που η αφέντρα τους ταξίδευε.

Η Κορίνα δεν νόμιζε ότι τώρα είχε την αίσθηση ότι κάτι την παρακολουθούσε. Δεν ήταν εδώ η αντιοπτασία; Τέλος πάντων' είχε κάποιες δουλειές να κάνει...

Ταξίδεψε μέσα στον χώρο, προς τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και μέσα στον χρόνο, προς το παρελθόν και προς το μέλλον. Είδε τον Βόρκεραμ-Βορ και τους μισθοφόρους που είχε συγκεντρώσει γύρω του. Είδε τις δράσεις του Αλέξανδρου Πανιστόριου, και πώς οι πλουτοκράτες είχαν χρηματοδοτήσει τους μισθοφόρους μέσω του Όρπεκαλ-Λάντι. Η Κορίνα σκέφτηκε: *Αυτό το άθλιο παράσιτο, ο Βόρκεραμ-Βορ, έχει στρέψει τους ανθρώπους μου εναντίον μου! Η Πόλη τον ευνοεί τόσο που, χωρίς να το ξέρει, έχει στρέψει τους ανθρώπους μου εναντίον μου!* Γιατί, φυσικά, θεωρούσε τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας δικό της άνθρωπο, καθώς και τη Φενίλδα Καρντέρω και τους εξόριστους πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας. *Εγώ τούς οδήγησα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – και έπεσαν στα δίχτυα του Βόρκεραμ-Βορ! Τον εξυπηρετούν τώρα!* Η Κορίνα, οργισμένη, αισθανόταν σαν η Πόλη να της έκανε κάποιο κακόγουστο αστείο.

Το γεγονός ότι είχε στην κατοχή της το αρχαίο φυλαχτό, και μπορούσε να επηρεάζει γεγονότα μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο, προφανώς δεν σήμαινε ότι δεν μπορούσε και να τα μπλέξει άσχημα... και τώρα αυτό ακριβώς φαινόταν να είχε συμβεί. *Πρέπει, επομένως, να τα ξεμπλέξω. Ο Βόρκεραμ-Βορ πρέπει να πεθάνει!*

Αλλά δεν θα ήταν εύκολο. Παρακολουθώντας τα γεγονότα ξανά και ξανά, γυρίζοντάς τα σαν να ήταν σελίδες περιοδικού καθώς γλιστρούσε από το ένα ενεργειακό νήμα στο άλλο, δεν έβλεπε κανένα ξεκάθαρο άνοιγμα για να χτυπήσει τον στόχο της. Δε νόμιζε ότι μπορούσε να στρέψει τον Πανιστόριο εναντίον του με κάποιο τρόπο, ούτε νόμιζε

πως μπορούσε να κάνει τους πλουτοκράτες να πάψουν να τον χρηματοδοτούν. Θα μπορούσε, βέβαια, να προδώσει τους πλουτοκράτες στον Πολιτάρχη Γουίλιαμ Σημαδεμένο, και θα μπορούσε επίσης να του αποκαλύψει πως ο Πανιστόριος τούς είχε μέσα στη συνοικία τόσο καιρό αλλά του τους έκρυβε... Ναι, θα μπορούσε να το κάνει αυτό η Κορίνα. Και ο Πανιστόριος και οι πλουτοκράτες θα έβγαιναν από τη μέση έτσι, υπέθετε. Όμως δεν ήθελε οι πλουτοκράτες να βγουν από τη μέση. Τους ήθελε στη Β' Κατωρίγια, για να μπορεί να τους χρησιμοποιήσει όταν τους χρειαζόταν. Οι εξόριστοι πλουτοκράτες ήταν η αόρατη απειλή που πάντα έπρεπε να κρέμεται πάνω από το κεφάλι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή και των επαναστατών του – ο ορκισμένος εχθρός που ποτέ δεν φεύγει. Και, συγχρόνως, έπρεπε να είναι το θήραμα που διαιρκώς κυνηγάς αλλά ποτέ δεν μπορείς να φτάσεις... Η Κορίνα δεν ήταν σίγουρη τι θα έκανε ο Σημαδεμένος αν τους έπιανε στα χέρια του. Ίσως να τους έδιωχνε, ή ίσως να τους κρατούσε φυλακισμένους για να διαπραγματευτεί με τον Κάδμο. Τίποτα από αυτά δεν βόλεψε την Κορίνα επί του παρόντος. Δεν ήθελε τους πλουτοκράτες μακριά από εδώ, ούτε ήθελε ο Σημαδεμένος και ο Κάδμος να αρχίσουν να διαπραγματεύονται. Ήθελε όλες οι συνοικίες του Ριγοπόταμου, σύντομα, να βρεθούν υπό τον έλεγχο του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Από εδώ θα άρχιζε η Μεγάλη Αλλαγή.

Η Κορίνα γλιστρούσε επάνω στις ενεργειακές ροές και κοίταζε παρελθόν και μέλλον, ψάχνοντας... Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε ένα σχέδιο, ο τρισκατάρατος γιος του Σκοτοδαίμονος, και φαινόταν ότι το σχέδιό του μπορούσε να πιάσει. Η Κορίνα το έβλεπε να πραγματοποιείται. Έβλεπε τους μισθοφόρους να χτυπάνε την αρμάδα των πειρατών καθώς αυτή περνούσε κοντά από το νησί Όρεντοχ... Τι καταστροφή!

Και μετά; Η Κορίνα πήγε πιο μακριά στο μέλλον. *Κοίτα να δεις...* σκέφτηκε παρατηρώντας τα γεγονότα. Όχι πως δεν ήταν αναμενόμενα, βέβαια, όλα τούτα. Ο Όρπεκαλ-Λάντι, άλλωστε, έκανε ό,τι έκανε όχι μόνο για το καλό της συνοικίας του αλλά και για να καθίσει στην καρέκλα του Πολιτάρχη. Θα προσπαθούσε να ανατρέψει τον Σημαδεμένο, να αρπάξει την εξουσία, επηρεάζοντας το Πολιτικό Συμβούλιο, επηρεάζοντας την κοινή γνώμη. Και ο Σημαδεμένος θα αντιδρούσε. Ά-

σχημα. Η Κορίνα άρχισε να διακρίνει ευκαιρίες για εκείνη σ' όλη τούτη την ιστορία...

Αλλά οι κουρσάροι δεν χρειαζόταν να πάθουν τέτοια πανωλεθρία προτού συμβούν αυτά. Και, βασικά, αν το σχέδιο του Βόρκεραμ-Βορ αποτύχαινε, τότε τα γεγονότα πιθανώς να εξελίσσονταν με τέτοιο τρόπο που η Κορίνα θα μπορούσε να τα εκμεταλλευτεί ακόμα περισσότερο προς όφελός της... Επιπλέον, υπήρχε και η πιθανότητα να κατορθώσει, επιτέλους, να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ. Δεν το θεωρούσε πολύ πιθανό, έτσι όπως η Πόλη τον ευνοούσε και όπως οι τρεις άθλιες Αδελφές της τον προστάτευαν, αλλά υπήρχε η πιθανότητα.

Η Κορίνα πήρε μια απόφαση και απομακρύνθηκε από τον Βόρκεραμ-Βορ και τους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Άρχισε ν' ασχολείται μ' ένα πιο προσωπικό πρόβλημα. Άρχισε να ψάχνει για τον Μάγο της Ρελκάμνια, τον Κλαρκ, που ήταν φίλος της Μιράντας, η οποία ευτυχώς δεν ήταν πλέον πουθενά στην Ατέρμονη Πολιτεία και ούτε θα επέστρεφε.

Η Κορίνα δεν είχε κανέναν τρόπο για να προσεγγίσει εύκολα τα ενεργειακά νήματα που αφορούσαν τον Μάγο, γιατί δεν ήξερε παρά ελάχιστα γι' αυτόν. Τον είχε δει, όμως, να βοηθά τη Μιράντα και την Εύνοια τις προάλλες. Είχε δει εκείνο το μηχανήμα που ο Μάγος είχε επιτρέψει στη Μιράντα να χρησιμοποιήσει για να εντοπίσει τους Νομάδες. Είχε δει, μετά, τις στολές που ο Κλαρκ είχε δώσει στη Μιράντα και στην Εύνοια προτού μπουν στον Ξεχασμένο Τόπο. Οι στολές του δεν τις είχαν σώσει, όπως φαινόταν. Στο μέλλον της Ρελκάμνια καμία τους δεν υπήρχε· η Κορίνα είχε ψάξει μακριά, αναζητώντας τες, και δεν τις είχε εντοπίσει. Τα ενεργειακά τους ίχνη είχαν εξαφανιστεί· μόνο προς το παρελθόν τα έβρισκες.

Αλλά εκείνος που τώρα ενδιέφερε την Κορίνα ήταν ο Μάγος. Εστίαστηκε στις ενεργειακές ροές που σχετίζονταν μαζί του, από την επαφή που είχε με τη Μιράντα και την Εύνοια, κι έκανε να τις ακολουθήσει για να τον εντοπίσει προς το μέλλον. Προς το μέλλον σε σχέση μ' εκείνη τη χρονική στιγμή που ο Κλαρκ είχε βοηθήσει τις Αδελφές της: δηλαδή, προς το παρόν της Κορίνας – αν και μέσα στο ενεργειακό πλέγμα τίποτα ουσιαστικά δεν ήταν παρόν: ο χρόνος δεν υφίστατο όπως στον υλικό κόσμο.

Η Κορίνα σταμάτησε την αναζήτησή της προτού προλάβει να την ξεκινήσει. Είχε την αίσθηση πως κάτι την παρακολουθούσε ξανά. Σαν μια αράχνη που βάδιζε πάνω στο ενεργειακό πλέγμα όπως θα βάδιζε πάνω σ'έναν πελώριο, αφάνταστα πολυδιάστατο ιστό. Η Κορίνα κοίταξε ολόγυρα στις ενεργειακές ροές, ψάχνοντας να βρει τον εχθρό της. Μα δεν μπορούσε. Της κρυβόταν;

Τότε το πλέγμα άρχισε να τραντάζεται και να δονείται. Η Κορίνα είχε μείνει πολλή ώρα εδώ (υποκειμενική «ώρα», όπως η ίδια την αντιλαμβάνονταν) και η Ρελκάμνια προσπαθούσε να την πετάξει έξω. Μπορούσε να επιχειρήσει να κρατηθεί κι άλλο μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, για να βρει τον Κλαρκ, αλλά δεν το έκανε. Φοβόταν ότι ίσως να είχε πάλι τις ίδιες συνέπειες όπως τις προάλλες που είχε καταλήξει στις απαρχές των χρόνων.

Κι αυτός ο δαίμονας βρισκόταν στο κατόπι της· το αισθανόταν...

Η Κορίνα γλίστρησε γρήγορα πάνω στις ροές προσπαθώντας να τον κάνει να τη χάσει, καθώς επέστρεφε προς το παρόν της, προς τα εκεί όπου είχε αφήσει το υλικό σώμα της, στην Αστροβόλο, σ'εκείνο τον πεζόδρομο ανάμεσα στα δέντρα...

Δεν άργησε να φτάσει. Η εμπειρία της ήταν μεγάλη με το φυλαχτό πλέον, και δεν είχε ταξιδέψει και τόσο μακριά μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. *(Δεν πρέπει να φοβάμαι. Πρέπει ν'αρχίσω πάλι να εμπιστεύομαι περισσότερο τον εαυτό μου. Είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης!)* Η Κορίνα είδε το σώμα της να στέκεται εκεί, κοντά σ'ένα από τα δέντρα του πεζόδρομου–

–και ήταν εκεί.

Ήταν εκεί, με το αρχαίο φυλαχτό στο χέρι, νιώθοντας τον παγερό χειμερινό αέρα να χτυπά το πρόσωπό της.

Και νιώθοντας, επίσης, την *παρουσία* του εχθρού πίσω της. *(Δεν είδε κανένα πολεοσημάδι· η ίδια η διαίσθησή της κουδούνιζε μέσα της σαν ξυπνητήρι.)*

Στράφηκε, αμέσως, περιμένοντας επίθεση. Και δεν είχε άδικο. Η αντιοπτασία ήταν ξαφνικά μπροστά της: μια ενεργειακή μορφή που έμοιαζε με αντικατοπτρισμό του σώματός της. Τα απλωμένα χέρια της έρχονταν προς την Κορίνα–

–η οποία τινάχτηκε πίσω, με μια πνιχτή κραυγή–

–αλλά όχι αρκετά γρήγορα. Το ένα χέρι της αντιοπτασίας άγγιξε τον δεξή της ώμο, κι εκείνη αισθάνθηκε πάλι κάτι *βλαπτικό* να έρχεται σε επαφή μαζί της, κάτι που δεν μπορούσε να πει αν ήταν υπερβολικά καυτό ή υπερβολικά παγερό. Διαπερνούσε, πάντως, τα ρούχα της – την κάπα της, το χοντρό ύφασμα του φορέματος από κάτω – σαν να μην υπήρχαν. Η Κορίνα κραύγασε, περίτρομη – *Όχι ξανά!* πέρασε ακούσια η σκέψη απ’το ταραγμένο μυαλό της – σκόνταψε, και έπεσε.

Η αντιοπτασία στεκόταν τώρα από πάνω της. Η Κορίνα αισθανόταν την ταραχή των Αινιγμάτων μέσα από τον δεσμό της μαζί τους· φοβόταν για εκείνη. Το φυλαχτό το κρατούσε ακόμα σφιχτά στο χέρι της· η αλυσίδα του ήταν περασμένη στον λαιμό της.

Η Κορίνα είδε στον ώμο της αντιοπτασίας κάτι να έχει αλλάξει. Ένα μικρό τμήμα – όσο μια παλάμη – δεν ήταν πλέον ενέργεια· ήταν κόκκινη σάρκα! *Μου έκλεψε το σώμα μου! Μου έκλεψε ακόμα ένα κομμάτι από το σώμα μου!*

Και σκόπευε να της κλέψει κι άλλα κομμάτια. Η αντιοπτασία έσκυβε από πάνω της, με τα χέρια απλωμένα... κατεβαίνοντας... κατεβαίνοντας... κατεβαίνοντας...

Ο χρόνος ήταν σαν να είχε σταματήσει για την Κορίνα – σαν να είχε παγώσει, σχεδόν.

Ύψωσε το δεξί της πόδι και κλότσησε τον εχθρό της. Τον κλότσησε με τη σόλα του παπουτσιού της, φέρνοντας το πέλμα της σε επαφή με την κοιλιά της αντιοπτασίας–

Μια τρομερή *δύναμη* την τράνταξε ολόκορμη, καθώς αισθάνθηκε ενέργεια να περνά μέσα από το σημάδι των θυγατέρων και να τη διατρέχει. Η Κορίνα ούρλιαξε, σπαρταρώντας πάνω στο πλακόστρωτο· αλλά συγχρόνως, παρά την ταραχή της, κατάλαβε πως και η αντιοπτασία τρανταζόταν και σπαρταρούσε, και ολόκληρη η ενεργειακή της μορφή παλλόταν κι έμοιαζε στα πρόθυρα να χαλάσει, να *σπάσει*.

Η αντιοπτασία έπεσε στο πλακόστρωτο σαν ο κόσμος να είχε γυρίσει ολόγυρά της, κι εξαφανίστηκε. Διασκορπίστηκε.

Η Κορίνα βαριανάσαινε, τώρα, προσπαθώντας να συνέλθει, νιώθοντας το σώμα της να τρέμει και να πονά. *Το σημάδι μου... σκέφτηκε. Το σημάδι των θυγατέρων στο πόδι μου... Με έσωσε... Για κάποιο λόγο, με έσωσε από αυτό το τέρας...*

«Είσαι καλά;»

Η Κορίνα γύρισε και είδε μια γυναίκα να γονατίζει δίπλα της, ενώ ένας άντρας ήταν παραδίπλα. «Είσαι καλά;»

«...Ναι,» είπε, τρέμοντας, και πήρε καθιστή θέση στο πλακόστρωτο.

«Ναι, είμαι εντάξει... Ζαλίστηκα.»

Η γυναίκα και ο άντρας τη βοήθησαν να σηκωθεί.

«Ευχαριστώ, αλλά είμαι εντάξει... Ζαλίστηκα απλώς.»

«Ουρλιάζατε,» της είπε ο άντρας. «Σας άκουσα και έτρεξα αμέσως. Νόμιζα ότι κάποιος σάς είχε επιτεθεί.»

«...Ήταν... ένα άγριο σκυλί...» Η Κορίνα χαμογέλασε – ανάγκασε τον εαυτό της να χαμογελάσει. «Είμαι ανόητη, το ξέρω!» Τίναξε την κάπα της, σκουπίζοντάς την με τα γαντοφορεμένα χέρια της. «Ένα σκυλί βγήκε από κει» – έδειξε ανάμεσα στα δέντρα – «και με ξάφνιασε. Αλλά μετά έφυγε. Δεν έπρεπε να είχα τρομάξει.» Γέλασε.

Ο άντρας και η γυναίκα χαμογέλασαν. Μετά εκείνος είπε, σοβαρά: «Ναι, έχει γίνει θέμα. Αδέσποτα σκυλιά περιφέρονται εδώ πέρα. Ούτε ο πόλεμος με τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή δεν τα έδιωξε.»

«Πρέπει επιτέλους κάποιος να τα μαζέψουν!» είπε η γυναίκα. «Η να τα απομακρύνουν, κάπως.»

«Σίγουρα είστε καλά;» ρώτησε την Κορίνα ο άντρας. «Θέλετε καμια βοήθεια;»

«Όχι, ευχαριστώ. Δεν έπρεπε να είχα πανικοβληθεί έτσι.»

«Κι εγώ θα είχα τρομάξει αν παρουσιάζονταν αυτά τα σκυλιά ξαφνικά δίπλα μου,» της είπε η γυναίκα. Και μετά εκείνη κι ο άντρας έφυγαν, πεγαίνοντας στις δουλειές τους.

Η Κορίνα δεν ήξερε ότι αδέσποτα σκυλιά τριγύριζαν σε τούτο τον πεζόδρομο, αλλά η Πόλη, όπως πάντα, την είχε εξυπηρετήσει. Οι παράξενες συμπτώσεις ήταν μέρος της ζωής των Θυγατέρων.

Όταν ήταν μόνη, μπροστά σ'έναν καθρέφτη, κατέβασε το φόρεμά της και κοίταξε τον ώμο της, εκεί όπου η αντιοπτασία την είχε αγγίξει.

Ακόμα ένα μικρό τμήμα ρευστής ενέργειας... *Μου κλέβει το σώμα μου...*

Πότε θα είχε κλέψει αρκετό ώστε να μπορεί να έρθει για να τη σκοτώσει, όπως είχε κάνει με την Ευρυδίκη;

Δε θα την αφήσω! Θα τη νικήσω!

Η Κορίνα έκρυψε τον ώμο της με το φόρεμά της. Θα δώσω τέλος σ' αυτό!

Τώρα, όμως, είχε μια άλλη δουλειά. Οι δουλειές της στην Ατέρμονη Πολιτεία ποτέ δεν τελείωναν. Η αντιοπτασία απειλούσε τη ζωή της, και ο Βόρκεραμ-Βορ τα σχέδιά της.

Ήταν ώρα ν' ασχοληθεί με τον δεύτερο.

Κάλεσε τον Βάρνελ-Αλντ, κάλεσε τον Κάδμο και την Καρζένθα-Σολ, και πήγε να τους επισκεφτεί στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, για να μιλήσουν για τους κουρσάρους και για την ενέδρα που τους ετοίμαζε ο χειρότερος εχθρός τους, ο Βόρκεραμ-Βορ...

Η Τζέσικα δεν μπορούσε να ησυχάσει. Ακόμα και τώρα, το πρωί, το όνειρο με τη Φοίβη ήταν πολύ έντονο στο μυαλό της. Και, κάθε φορά που θυμόταν πώς αυτή η ανώμαλη έστριβε τον λαιμό του Α-στρομάτη μες στα χέρια της, ένα ρίγος τη διέτρεχε, και μια δυνατή οργή τη φλόγιζε.

Ο Ζιλμόρος το είχε καταλάβει ότι κάτι συνέβαινε: την είχε ρωτήσει τι ήταν, τι της είχε δείξει η Πόλη. Η Τζέσικα τού είχε πει να κοιτά τη δουλειά του, τσαντισμένη μαζί του χωρίς λόγο, και είχε φύγει. Είχε αρχίσει, από νωρίς σήμερα, να περιπλανιέται στους δρόμους της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας αναζητώντας σημάδια που θα την οδηγούσαν στη Φοίβη. Στη φυλακή όπου την είχε κλείσει η Κορίνα.

Η Τζέσικα δεν ήθελε να τη σώσει, δεν ήθελε να τη βγάλει από εκεί. Δεν συμφωνούσε μαζί της, δεν πίστευε ότι η Νύφη του Χάροντα έπρεπε να σκοτώσει τον Κάδμο· τον συμπαθούσε τον Κάδμο: ο άνθρωπος δημιουργούσε τόσες διασκεδαστικές καταστάσεις μες στην Πόλη! Αλλά, συγχρόνως, η Τζέσικα αισθανόταν κάτι να την ωθεί να βρει τη Φοίβη. Ήταν αυτό που κι άλλες φορές παλιότερα την είχε ωθήσει προς διάφορες κατευθύνσεις. Η ίδια η Πόλη.

Μόνο που τώρα η Πόλη δεν τη βοηθούσε να φτάσει και στον προορισμό της. Το όνειρό της την είχε καλέσει να εντοπίσει τη Φοίβη, να μάθει πού ήταν φυλακισμένη, αλλά τα πολεοσημάδια δεν της έδειχναν πού ήταν η φυλακή.

Πού μπορεί η Κορίνα να την είχε κλειδώσει; Σε κάποιο υπόγειο; Σε κάποιο ρετιρέ; Μέσα σε κάποιο όχημα; Σε κάποιο σκάφος; Σ'ένα καλά φρουρούμενο μέρος; Σ'ένα απομονωμένο μέρος;

Η Τζέσικα περιπλανιόταν, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης. Βάδιζε μες στη Χρυσόνομη, διασχίζοντας δρόμους και γέφυρες και σήραγγες, περνώντας από υπόγεια κι από ταράτσες. Ο Αστρομάτης ήταν πάντα μαζί της. Πριν από το μεσημέρι, έφτασε στο Μεγάλο Λιμάνι, και η αναζήτηση της συνεχίστηκε. Δεν χρησιμοποιούσε οχήματα. Περπατούσε, μόνο περπατούσε, νομίζοντας πως έτσι η Πόλη θα την καθοδηγούσε καλύτερα, νομίζοντας πως έτσι θα έβλεπε σημάδια που αλλιώς μπορεί να της ξέφευγαν. Το μεσημέρι έφαγε πρόχειρα σ'ένα ορθοφάγειο και, μετά, περιπλανήθηκε ξανά. Το απόγευμα ήρθε... Η νύχτα ήρθε... Η Τζέσικα βάδιζε, παρακολουθώντας τα πολεοσημάδια-

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε.

Τον άνοιξε. «Ναι;»

«Έλα. Πού είσαι, γαμώτο;»

«Τι θέλεις, Ζιλμόρε; Έχω δουλειά!»

«Οι κουρσάροι προσεγγίζουν τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας. Δε θα πάμε να παρακολουθήσουμε; Να παραφυλάξουμε για κατασκόπους;»

Η Τζέσικα ήταν έτοιμη να του πει ότι δεν θα ερχόταν, να πήγαινε μόνος του. Μετά, όμως, σκέφτηκε πως μάλλον της χρειαζόταν λίγη ξεκούραση από τούτη την αναζήτηση. Επιπλέον, τι την ένοιαζε αν η Φοίβη έμενε φυλακισμένη; Καλύτερα ήταν φυλακισμένη! Είχε απειλήσει τον Αστρομάτη, η ελεεινή! Και γιατί να θέλω να μάθω πού την έχει κλείσει η Κορίνα; Όπου κι αν την έχει κλείσει, σίγουρα θάναι καλά κλεισμένη!

«Θα σε συναντήσω στις συνηθισμένες αποβάθρες του Μεγάλου Λιμανιού,» είπε η Τζέσικα στον Ζιλμόρο. «Δεν είμαι μακριά.»

Εκείνη τη νύχτα, οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών έπαθαν τη χειρότερη ήττα μέχρι στιγμής. Τη μοναδική ήττα, ουσιαστικά, μέχρι στιγμής. Την προηγούμενη φορά απλώς είχαν τραυματιστεί σοβαρά. Απόψε έχασαν τη μάχη. Πολλά πλοία τους ήρθαν στο Μεγάλο Λιμάνι για επισκευές, και ο Φορδέκης ο Καραφλός είπε στη Τζέσικα και τον Ζιλμόρο ότι οι μισθοφόροι στη Β' Κατωρίγια έμοιαζε να έχουν διπλασιαστεί τουλάχιστον, και οι τακτικές τους ήταν πολύ καλύτερες από

πριν. Ήταν όπως τότε στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής· αλλά τώρα αυτή η κατάσταση ήταν σ'όλα τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και, παρότι οι πειρατές είχαν προετοιμαστεί για απόπειρες πυρπόλησης των σκαφών τους, πάλι τα πλοία είχαν υποστεί κάμποσες ζημιές. Γι'αυτό κιόλας είχαν έρθει στην Α' Ανωρίγια για επισκευές.

Η Τζέσικα, ευτυχώς, δεν είχε δει κανέναν κατάσκοπο να τους ακολουθεί προς τα εδώ. Και δεν νόμιζε ότι είχε κάνει λάθος. Τα πολεοσημάδια θα της τους αποκάλυπταν αν ήταν πίσω από τους πειρατές.

Και ούτε ο Ζιλμόρος ή κανείς άλλος είχε διακρίνει κατασκόπους.

Οι Β' Κατωρίγιοι φαινόταν να έχουν πάψει να προσπαθούν να μάθουν αν υπήρχε κάποια σύνδεση ανάμεσα στους κουρσάρους και στον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Είχαν επικεντρωθεί στην καταπολέμησή των επιδρομέων. Με αξιοσημείωτα αποτελέσματα. Τούτη τη νύχτα, τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας δεν είχαν αποδειχτεί καθόλου εύκολη λεία.

Η Κορίνα είχε αρχίσει να τον διδάσκει τη γλώσσα των πολεοπλαστών από χτες, αφού είχαν πιάσει τη Φοίβη, αφού είχαν κηδέψει τους τρεις νεκρούς Νομάδες, αλλά ο Θόρινταλ δεν καταλάβαινε σχεδόν τίποτα. Υποπευόταν, μάλιστα, ότι η Θυγατέρα τού έκανε πλάκα, ότι επιχειρούσε να τον κοροϊδέψει. Μετά, είχε δει το χαμόγελο στα μαυροβαμμένα χείλη της, και είχε συνειδητοποιήσει ότι η Κορίνα είχε μαντέψει τις σκέψεις του γι'αυτήν. «Δεν είναι εύκολη η γλώσσα τους, Θόρινταλ,» του είχε πει, σοβαρά. «Χρειάζεται προσπάθεια. Πολύ προσπάθεια. Το ανθρώπινο στόμα δεν είναι φτιαγμένο κατάλληλα για να βγάζει τους συριστικούς ψιθύρους των πολεοπλαστών. Και οι πολεοπλάστες δεν μπορούν καθόλου να μάθουν τις δικές μας γλώσσες. Καμία από τις δικές μας γλώσσες.»

Ο Θόρινταλ προσπαθούσε να βγάλει τους ήχους που του ζητούσε η Κορίνα και το έβρισκε εξωφρενικά δύσκολο. Μάταιο, πιθανώς.

Ο πολεοπλάστης – που η Κορίνα είχε πει ότι ονομαζόταν Χέρκεγμοξ – τον κοίταζε ατάραχα, με τα φωτεινά μάτια του μόνο ν'αναβοσβήνουν πού και πού, σαν να αισθανόταν διασκεδασμένος από τις λεκτικές γκάφες του σαμάνου.

«Εξήγησέ μου, πρώτα, τι σημαίνουν αυτά που μου ζητάς να αρθρώσω, Κορίνα!» είχε πει τελικά ο Θόρινταλ, θυμωμένος.

«Δεν έχει νόημα. Δεν πρόκειται ποτέ να διαβάσεις τις λέξεις γραμμένες· πρέπει να μάθεις να τις λες.»

«Η γλώσσα των πολεοπλαστών δεν γράφεται;»

«Όχι· είναι μόνο προφορική.»

Και το μάθημά τους είχε συνεχιστεί... πηγαίνοντας από το κακό στο χειρότερο, νόμιζε ο Θόρινταλ.

Το απόγευμα η Κορίνα είχε φύγει, και ο σαμάνος αισθανόταν κουρασμένος. Η Λάρνια τον ρωτούσε πού ήταν τόσες ώρες, και τον κοίταζε καχύποπτα. *Το υποπτεύεται ότι ήμουν με την Κορίνα*, σκέφτηκε ο Θόρινταλ· και της είπε την αλήθεια: ότι ήταν μαζί της, και ότι εκείνη τού δίδασκε τη γλώσσα των πολεοπλαστών.

«Γιατί να σου διδάσκει τη γλώσσα των πολεοπλαστών;» είχε ρωτήσει η Λάρνια, χωρίς η καχυποψία νάχει φύγει απ'το πρασινόδερμο πρόσωπό της.

Επειδή μου το υποσχέθηκε. Επειδή τη βοήθησα να βρει τη Φοίβη. Αλλά δεν το είπε αυτό· η Κορίνα τού είχε ζητήσει να μην αποκαλύψει τίποτα, και ο Θόρινταλ δεν ήταν τόσο ανόητος ώστε να προδώσει, χωρίς καλό λόγο, μια θυγατέρα της Πόλης – ειδικά μια θυγατέρα της Πόλης σαν αυτήν. «Εγώ την παρακάλεσα να μου τη μάθει, Λάρνια. Έχω την περιέργεια να μιλήσω με τον πολεοπλάστη. Αλλά,» πρόσθεσε, «δεν είναι καθόλου εύκολη γλώσσα...»

«Γιατί την εμπιστεύεσαι; Είσαι ανόητος; Σκότωσε τον Δεινοχάρη! Σκότωσε τη *Γιάαμκα*, η καταραμένη! Είναι επικίνδυνη· δε θάπρεπε ούτε να την πλησιάζεις.»

«Θέλω να μπορώ να επικοινωνήσω μαζί του,» επανέλαβε ο Θόρινταλ, καθώς κάθονταν μόνοι τους στο σαλόνι του διαμερίσματος (κανείς από τους άλλους δεν ήταν εκεί, εκείνη την ώρα), και έριξε μια ματιά στον πολεοπλάστη που σκάλιζε τον τηλεοπτικό δέκτη με την ουρά του, ως παιχνίδι μάλλον, πιάνοντας διάφορες περίεργες συχνότητες: η οθόνη τη μια έδειχνε παράσιτα, την άλλη παράξενα δεδομένα, την άλλη ό,τι εικόνα μπορούσες να φανταστείς. «Τον λένε Χέρκεγμοξ. Η Κορίνα μού το είπε. Αυτό είναι το όνομά του. *Χέρκεγμοξ*.»

«Σπουδαία υπόθεση...» μουρμούρισε η Λάρνια, κοιτάζοντας το μεταλλόδερμο πλάσμα με τρόπο που μαρτυρούσε πως ούτε αυτό το ε-

μπιστευόταν, πως πίστευε ότι ούτε αυτό, κανονικά, θα έπρεπε να το πλησιάζει ο Θόρινταλ.

Ο σαμάνος, όμως, δεν μοιραζόταν την καχυποψία της. Όχι για τον Χέρκεγμοξ, τουλάχιστον. Και για την Κορίνα... Θα έπαιρνε από την Κορίνα ό,τι του είχε υποσχεθεί· την είχε βοηθήσει, δεν την είχε βοηθήσει;

Απόψε, πάλι, ήταν μόνος με την κοκκινόδερμη Θυγατέρα της Πόλης. Ούτε ο Χέρκεγμοξ δεν ήταν εδώ. Κάθονταν μέσα σ'ένα δώμα της ταράτσας της πολυκατοικίας των Νομάδων, με μια ενεργειακή θερμάστρα κοντά τους, γιατί έκανε κρύο. Η Κορίνα τον μάθαινε την παράξενη γλώσσα των πολεοπλαστών· τους ασυνήθιστους τρόπους με τους οποίους έπρεπε να δουλέψουν τα χείλη και η γλώσσα του για να βγάλουν αυτούς τους ήχους, για να σχηματίσουν αυτές τις λέξεις.

Το μάθημά τους διακόπηκε από κρότους που έρχονταν από μακριά, και ο Θόρινταλ κοιτάζοντας έξω από το δώμα, προς τα νότια, πάνω από χαμηλότερες πολυκατοικίες, είδε πέρα από τον Ριγοπόταμο, στις αντικρινές όχθες, λάμπεις μες στη νύχτα. «Οι κουρσάροι...» μουρμούρισε. «Χτυπάνε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Ναι,» είπε η Κορίνα, στεκόμενη δίπλα του. Και σκέφτηκε: *Αυτό που είδα μέσα από το ενεργειακό πλέγμα... Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο μισθοφορικός στρατός του θα τους τσακίσουν. Θα τους νικήσουν και θα τους τρέψουν σε φυγή.* «Ας συνεχίσουμε το μάθημά μας, Θόρινταλ. Δεν έχει καμία σχέση μ'εμάς.»

Μετά από λίγο, όμως, μια άλλη φασαρία τούς διέκοψε. Κι αυτή δεν ερχόταν από μακριά, από την αντίπερα όχθη του πλατύ Ριγοπόταμου. Ερχόταν από το εσωτερικό της πολυκατοικίας όπου έμεναν οι Νομάδες των Δρόμων.

Ο Κοντός Φριτς, εδώ και μέρες, ρωτούσε τους Νομάδες που είχαν επαφή με τον Ζιλμόρο τι συζητούσαν μαζί του, αλλά εκείνοι τού έλεγαν μονάχα: «Τίποτα, σαχλαμάρες...» «Βλακείες, Φριτς· κουβέντες...» «Διάφορα· τίποτα το σπουδαίο...» Απέφευγαν να του δώσουν απάντηση! Κάτι έκρυβαν. Και ο Ρίμναλ ήταν ο χειρότερος απ'όλους: είχε πει στον Φριτς να κοιτά τη δουλειά του, και παραλίγο να πιαστούν στα χέρια.

Ούτε είχε λάβει υπόψη του την προειδοποίηση του Φριτς να πάψει τις επαφές με καθάρματα σαν τον αρχηγό των Σκοταδιστών.

Ο Φριτς αισθανόταν να χάνει τον έλεγχο των Νομάδων, κι αυτό δεν του άρεσε. Τον τρόμαζε και τον απογοήτευε. Τι θα έλεγε ο Δεινοχάρης; Τι θα έλεγε η Εύνοια; Κι οι δυο τους θα ήξεραν τι να κάνουν καλύτερα από εκείνον. *Ίσως και η Ηχώ να ήταν καλύτερη αρχηγός από εμένα, τελικά*, σκεφτόταν ο Φριτς, *παρότι τη νίκησα σε δίκαια μονομαχία. Παρότι τώρα με υποστηρίζει. Δεν φαινόταν να του κρατά καμια κακία.*

Ο Φριτς είχε ξαναρωτήσει τους ανθρώπους του τι έλεγαν με τον Ζιλμόρο και τους Σκοταδιστές του, τι συζητούσαν μ'αυτούς τους κακούργους. Και, στο τέλος, είχε πάρει απάντηση. Απόψε είχε πάρει απάντηση: Ο Ζιλμόρος τούς πρότεινε να λεηλατήσουν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας μαζί με τους κουρσάρους. Οι Σκοταδιστές σκέφτονταν να πάνε, και γιατί όχι και όσοι Νομάδες ήθελαν; Δεν είχαν τίποτα να χάσουν· ό,τι έκλεβαν θα ήταν δικό τους.

«Τι!» φώναξε, έξαλλος, ο Φριτς. «Και διανοείστε τέτοιο πράγμα, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!;»

«Δεν είναι και τόσο παράλογο, Φριτς,» αποκρίθηκε ο Ερέσναλ, ο Νομάδας που του είχε τελικά μιλήσει, ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων. «Ο Ανθοτέχνης μάς έχει να δουλεύουμε απλήρωτα – σαν δούλοι. Δεν πρόκειται ποτέ να φύγουμε από δω έτσι. Μας κρατά – μας κρατά αλυσοδομένους ο Αλυσοδομένος Ποιητής!»

«Και τι σχέση έχει αυτό, ρε αλήτη της μάνας του Σκοτοδ–!»

«Γιατί να μην αρπάξουμε μερικά πράγματα κι εμείς από τις λεηλασίες που γίνονται, Φριτς; Έτσι θα μπορέσουμε τελικά να φύγουμε από δω. Η θέση μας δεν είναι–»

«*Η θέση των Νομάδων των Δρόμων δεν είναι να ληστεύουν, ρε!*» γκάριξε ο Φριτς. «Τι θα έλεγε η Εύνοια, ρε; Έχετε παλαβώσει, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;» Παρότι πιο κοντός από τον Ερέσναλ, τον άρπαξε και τον τράνταξε άγρια.

Ύστερα έφυγε απ'το διαμέρισμά του και βάδιζε τώρα, βιαστικά, προς το διαμέρισμα του Ρίμναλ, γιατί ο Ερέσναλ τού είχε πει πως εκείνος ήταν από τους πρώτους που είχαν αρχίσει να συζητάνε με τον Ζιλμόρο. Το σκεφτόταν πολύ σοβαρά το θέμα της λεηλασίας ο Ρίμναλ και υποκινούσε κι άλλους να πάνε σε κάποια από τις μελλοντικές επιδρομές των κουρσάρων.

«Στάσου, Φριτς! Περίμενε! Περίμενε!» Η Σορέτα ακολουθούσε τον καινούργιο αρχηγό των Νομάδων μέσα στη μεγάλη πολυκατοικία, και, παρότι τα πόδια της ήταν πιο ψηλά από τα δικά του, δυσκολευόταν να τον προφτάσει έτσι όπως είχε φύγει ο Κοντός σαν βολίδα. Η Σορέτα φοβόταν ότι θα γινόταν κανένα τρομερό κακό. Εδώ και καιρό ο Φριτς και ο Ρίμναλ είχαν κόντρες: από τότε που η Κορίνα τούς είχε φέρει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.

Τρία άλλα Πνεύματα των Δρόμων ακολουθούσαν επίσης τον Φριτς, ερχόμενα πίσω από τη Σορέτα. Και ο Ερέσναλ ερχόταν μετά απ'αυτούς, διστακτικός αλλά θέλοντας να δει τι θα γινόταν, ενώ αναρωτιόταν συγχρόνως αν είχε κάνει μεγάλη μαλακία – *μεγάλη μαλακία* – που είχε μαρτυρήσει στον Φριτς τι συζητιόταν με τον Ζιλμόρο. *Δεν έπρεπε νάχα ενδώσει, μα τα μούσια του Κρόνου! Ο Κοντός έχει έναν τρόπο να σε κάνει να ενδίδεις, ο διάλογος του Σκοτοδαίμονος!...*

Ο Φριτς, τρέχοντας σχεδόν, έφτασε στο διαμέρισμα που ο Ρίμναλ μοιραζόταν με τη Τζουλιάνα την ιέρεια του Κρόνου, τη Μαρίνα, και πέντε άλλους Νομάδες. Η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη, έστεκε μισάνοιχτη όπως σ'όλα τα διαμερίσματα της πολυκατοικίας· ο Φριτς την έσπρωξε και μπήκε με τις γροθιές του σφιγμένες και την όψη του άγρια και σκοτεινιασμένη.

Στο σαλόνι ήταν η Τζουλιάνα, η Μαρίνα, και δύο ακόμα. Ο Ρίμναλ και οι τρεις υπόλοιποι Νομάδες στέκονταν στο μπαλκόνι· ο Φριτς είδε τις σιλουέτες τους πίσω από την κλειστή τζαμένια μπαλκονόπορτα.

Ο τηλεοπτικός δέκτης ήταν ανοιχτός, κι ένας Νομάδας προσπαθούσε να φτιάξει την εικόνα στην οθόνη, η οποία έδειχνε την επίθεση που επί του παρόντος γινόταν σ'ένα λιμάνι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας από τους πειρατές των Ήμερων Συνοικιών.

«Φριτς...» είπε η Μαρίνα. «Τι...;»

Η Σορέτα ήρθε πίσω από τον Κοντό, και τα άλλα τρία Πνεύματα των Δρόμων ακολούθησαν.

«*PIMNAL!*» γκάριξε ο Φριτς. «*Έλα δω, Ρίμναλ! ΕΛΑ ΕΔΩ!*»

Ο Ρίμναλ και οι τρεις Νομάδες που ήταν στο μπαλκόνι μπήκαν στο σαλόνι. «Φριτς... Τι σε τσίμπη-;»

Ο Κοντός τού όρμησε, γρονθοκοπώντας. Ο Ρίμναλ ίσα που πρόλαβε να πιάσει τη γροθιά του προτού τον βρει στο διάφραγμα, και έσπρωξε

τον Φριτς όπισθεν. Εκείνος τινάχτηκε αλλά δεν παραπάτησε, δεν έπεσε.

«Γαμιόλη Κοντέ! Τι σκατά σ'έπιασε;»

«Κάνεις συνωμοσία με τον Ζιλμόρο, ρε αρχίδι; Πίσω από την πλάτη μου;» γρύλισε ο Φριτς. «Βάζεις τους Νομάδες σε κίνδυνο, παλιομαλάκα της μάνας του Σκοτοδαίμονος!»

«Δε βάζω κανέναν σε κίνδυνο—»

«Οι Νομάδες είναι ειρηνικοί! Ξεχνάς τι μας έλεγε πάντα η Εύνοια, το ξεχνάς;»

«Η Εύνοια δεν είναι πια εδώ, Φριτς, και δεν προβλέπεται να επιστρέψει—»

«Και νομίζεις ότι θα κάνουν τους Νομάδες των Δρόμων κουρσάρους του Σκοτοδαίμονος;» κραύγασε ο Φριτς, έξω φρενών. Πρώτα αυτός ο μαλάκας, ο Ρίμναλ, είχε προδώσει την Εύνοια, είχε προσπαθήσει να την απαγάγει για λογαριασμό της Κορίνας, και τώρα, το αρχίδι, είχε βάλει την ιδέα στο κεφάλι του να διαφθείρει τους Νομάδες!

«Καλύτερα κουρσάροι παρά δούλοι του Ανθ—»

«Μόνο πάνω από το πτώμα μου!» Ο Φριτς τού όρμησε ξανά, κι άρχισαν να χτυπιούνται, άγρια, με γροθιές και με κλοτσιές, να διαλύουν το δωμάτιο γύρω τους, σπάζοντας ένα μικρό τραπεζάκι, δυο καρέκλες, διάφορα πιατικά και ποτήρια, γκρεμίζοντας την οθόνη. Ο Ρίμναλ έτρωγε πιο πολύ ξύλο απ'ό,τι έριχνε και φαινόταν ότι θα έχανε σ'αυτό τον ξέφρενο, αναπάντεχο αγώνα· αλλά οι άλλοι Νομάδες δεν τους άφησαν να τελειώσουν. Τους άρπαξαν και τους απομάκρυναν τον έναν από τον άλλο, με προτροπή της Σορέτα και της Τζουλιάνας.

Το πρόσωπο του Ρίμναλ ήταν γεμάτο αίματα, και αίμα κυλούσε από τα ρουθούνια του κι από την άκρη του στόματός του· τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα και τραβηγμένα. Ο Φριτς ήταν σε λίγο καλύτερη κατάσταση, αλλά επίσης χτυπημένος. Η αναπνοή του ακουγόταν δυνατή και άγρια, σαν λυσσασμένου σκυλιού.

Ολόκληρη η πολυκατοικία είχε αναστατωθεί από τον σαματά, και τώρα πολλοί έβγαιναν από τα διαμερίσματά τους κι έρχονταν εδώ, να μάθουν τι συνέβαινε.

«Κανένας,» φώναξε ο Φριτς καθώς τον κρατούσαν μακριά από τον Ρίμναλ, «δε θα συμμαχήσει μ'αυτά τα καθάρματα! Οι Νομάδες είναι

ειρηνικοί! Ειρηνικοί! Δεν είμαστε ληστές! Όποιος θέλει νάναι ληστής να φύγει από δω!»

«Ανόητε Κοντέ! Ηλίθιε, μαλάκα!» κραύγασε ο Ρίμναλ, σκουπίζοντας τα αίματα από το πρόσωπό του με το μανίκι του πουκαμίσου του. «Δεν υπάρχουν Νομάδες των Δρόμων πλέον! Η Ευν-!»

«Οι Νομάδες των Δρόμων είναι οι Νομάδες των Δρόμων, καθαρμα! Προδότη! ΠΡΟΔΟΤΗ!» Και ο Φριτς πάλευε φρενιασμένα να ξεφύγει από τα Πνεύματα που τον κρατούσαν. «Αφήστε με να τον αποτελειώσω τον γαμημένο λακέ του Σκοτοδαίμονος! Αφήστε με – θα τον λιώσω τον γαμημένο!»

«Στάματα, Φριτς!» φώναξε η Σορέτα. «Σταμάτα! Δε θα λύσουμε τίποτα έτσι! Πρέπει να είμαστε ενωμένοι. Ειδικά τώρα που λείπει η Εύνοια. Μέχρι να επιστρέψει-»

«ΑΥΤΟΣ» – ο Φριτς έδειξε τον Ρίμναλ – «δεν θέλει να είμαστε ενωμένοι!»

«Μην είστε αφελείς,» τους είπε ο Ρίμναλ, παίρνοντας ένα ποτήρι νερό που του έδωσε η Μαρίνα και πίνοντας βιαστικά το μισό προτού ρίξει το υπόλοιπο στο πρόσωπό του. «Μην είστε αφελείς, γαμώτο! Η Εύνοια δεν πρόκειται να επιστρέψει. Η Κορίνα τη σκότωσε, κατά πάσα πιθανότητα-»

«Ποτέ δεν θα σκότωνα μια Αδελφή μου, Ρίμναλ.»

Οι πάντες στράφηκαν, ξαφνιασμένοι. Πριν από μερικές στιγμές, η Θυγατέρα της Πόλης ήταν αόρατη γι'αυτούς – δεν την είχαν προσέξει. Αλλά τώρα ήταν σαν ξαφνικά να είχε γίνει το κέντρο βάρους ολόκληρου του σαλονιού. Σαν να ήταν μια λάμπα που, αν και προηγουμένως σβηστή, είχε απρόσμενα ανάψει και φώτιζε πολύ, πολύ δυνατά.

«Κορίνα...» έκανε ο Φριτς, κοιτάζοντάς την σαστισμένος.

Τα μάτια του Ρίμναλ στένεψαν. «Κορίνα.»

Ο Θόρινταλ ο σαμάνος στεκόταν δίπλα της, με τα κόκκινα μαλλιά του να πλαισιώνουν λυτά το χρυσόδερμο πρόσωπό του. Δεν έμοιαζε να του αρέσει αυτό που έβλεπε να συμβαίνει εδώ.

«Δεν σκότωσα την Εύνοια, Ρίμναλ,» είπε η Θυγατέρα της Πόλης. «Έχει εξαφανιστεί. Και δεν ξέρω πότε – ή αν – θα επιστρέψει.»

Ψέματα, σκέφτηκε ο Θόρινταλ. Κι άλλα ψέματα, Κορίνα. Εσύ την εξαφάνισες! Αλλά έμεινε αμίλητος, και ακίνητος. Δε μπορούσε να καταλά-

βει τι ακριβώς γινόταν εδώ. Τι είχε συμβεί πάλι ανάμεσα στον Φριτς και στον Ρίμναλ; Γιατί χτυπιόνταν;

«Δε μας ενδιαφέρεις εσύ, Κορίνα,» της είπε ο Κοντός. «Όχι τώρα. Εκτός αν μπορείς να κάνεις αυτό το προδοτικό αρχίδι» – έδειξε τον Ρίμναλ – «να εξαφανιστεί για πάντα, προτού τον εξαφανίσω εγώ ο ίδιος!»

«Ποιο είναι το πρόβλημα, Φριτς;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Ο Φριτς,» είπε ο Ρίμναλ, «το θεωρεί λογικό να μείνουμε για πάντα δούλοι του Ανθοτέχνη. Να δουλεύουμε εδώ χωρίς να πληρων-»

«Αυτό το αριστερό αρχίδι του Σκοτοδαίμονος,» τον διέκοψε ο Φριτς, «συνωμοτεί με τον Ζιλμόρο, σαμάνε – με τον αρχηγό των Σκοταδιστών, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Συζητάνε να πάνε να ληστέψουν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας μαζί με τους κουρσάρους. Καταλαβαίνεις, σαμάνε; Συζητάνε να πάνε οι *Νομάδες των Δρόμων* να ληστέψουν μαζί μ'αυτούς τους λεχρίτες! Μαζί με τους Σκοταδιστές και τους πειρατές των Ήμερων Συνοικιών!»

Ο Θόρινταλ στράφηκε στον Ρίμναλ. «Είναι αλήθεια;»

«Κοίτα τη δουλειά σου, σαμάνε. Κανείς δεν σε κάλεσε εδώ. Αλλά να ξέρεις πως πολλοί συμφωνούν με την πρόταση του Ζιλμόρου, ό,τι κι αν λέει ο Φριτς. Θέλουν ν'αρπάξουμε όσα μπορούμε από τις όχθες της Β' Κατωρίγιας. Δε θάναι κανονική επιδρομή – όχι για εμάς. Απλά, ενώ οι πειρατές θα λεηλατούν, θα πάρουμε παράπλευρα μερικά πράγματα. Τα οποία θα μας χρειαστούν για να μπορέσουμε ξανά να ανεξαρτητοποιηθούμε! Τώρα δεν είμαστε ανεξάρτητοι, δεν το βλέπεις; Ο Ανθοτέχνης μάς εκμεταλλεύεται!»

«Σας εκμεταλλεύεται;» είπε η Κορίνα. «Αντιθέτως, σας συμπαθεί πολύ, Ρίμναλ. Σας βλέπει σαν μυθικές μορφές-»

«Άσ' τα αυτά, Κορίνα – δε μας κοροϊδεύουν πλέον τα λόγια σου!»

«Δεν είναι λόγια· είναι η αλήθεια,» είπε ήρεμα η Θυγατέρα της Πόλης: και η παράξενη – σχεδόν παράλογη – ηρεμία της μέσα σε τούτο τον χαλασμό την έκανε να φαντάζει εξωπραγματική, την έκανε να τους μαγνητίζει με την παρουσία της. «Ο Κάδμος σάς συμπαθεί πολύ,» επανέλαβε. «Και θέλει να σας βοηθήσει. Θα έπρεπε να δείχνετε λίγο περισσότερη ευγνωμοσύνη σ'έναν τέτοιο άνθρωπο-»

«Μας κρατά εδώ σαν δούλους!» είπε ο Ρίμναλ.

«Σας έδωσε ένα μέρος για να μπορείτε να μείνετε. Σας δίνει ό,τι χρειάζεστε για να ζείτε. Και ζητά να κάνετε κάποια εργασία γι'αυτόν. Είναι τόσο σπουδαίο;»

«Είναι δουλεία, Κορίνα, και το ξέρεις!» επέμεινε ο Ρίμναλ. «Αν συνεχιστεί αυτό, οι Νομάδες θα είναι για πάντα στη δούλεψη – στη δουλεία – του Ανθοτέχνη. Πρέπει κάτι ν'αλλάξει: κάτι να γίνει για να ανεξαρτητοποιηθούμε–»

«Θες να διαλύσεις τους Νομάδες, ρε αρχίδι;» φώναξε ο Φριτς. «Πρώτα ήθελες να απαγάγεις την Εύνοια, και τώρα–»

«Η Κορίνα, βλάκα Κοντέ» – ο Ρίμναλ έδειξε τη Θυγατέρα – «ήταν που μας ξεγέλασε ώστε να μας βάλει να επιχειρήσουμε να κλέψουμε την Εύνοια! Και τώρα η Κορίνα είναι που σας έχει ξεγελάσει όλους, κάνοντάς σας δούλους του Αλυσοδεμένου Ποιητή της!»

«Μπορείτε να φύγετε,» τους είπε η Κορίνα, «αν θέλετε. Ο Κάδμος δεν θα σας κρατήσει με το ζόρι εδώ.»

«Και πού να πάμε;» αντιγύρισε ο Ρίμναλ. «Χωρίς εξοπλισμούς; Χωρίς τρόφιμα; Χωρίς χρήματα; Χωρίς όπλα;»

«Χωρίς την Εύνοια!» πρόσθεσε ένας απ'τους Νομάδες· και συμφώνησαν κι άλλοι: *Χωρίς την Εύνοια... Χωρίς την Εύνοια...*

«Από τις λεηλασίες των κουρσάρων μπορούμε να πάρουμε ό,τι χρειαζόμαστε για να ξεκινήσουμε πάλι να ταξιδεύουμε,» είπε ο Ρίμναλ. «Και,» στράφηκε στην Κορίνα, «συγχρόνως θάχουμε εξυπηρετήσει πάλι τον Αλυσοδεμένο Ποιητή σου.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω πως ο Κάδμος θα ήθελε να πάτε να λεηλατήσετε μαζί με τους Σκοταδιστές–»

«Φυσικό είναι, αφού θέλει να μας κρατά–»

«Θα του μιλήσω, Ρίμναλ. Θα του πω ότι είστε δυσαρεστημένοι με τις συνθήκες εδώ–»

«Δεν είμαστε όλοι δυσαρεστημένοι,» παρενέβη ο Φριτς, που φοβόταν ότι τούτη η κατάσταση πιθανώς να είχε αρνητικά αποτέλεσμα για τους Νομάδες – πολύ αρνητικά. Και εκείνος είχε τώρα την ευθύνη γι'αυτούς. Εκείνος. Δεν ήθελε ν'αφήσει να καταστραφεί ό,τι είχε φτιάξει η Εύνοια, αν και ήξερε ότι τίποτα, ποτέ, δεν θα ήταν το ίδιο χωρίς την παρουσία της...

«Υφίσταται, όμως, δυσαρέσκεια ανάμεσά σας,» είπε η Κορίνα, νηφάλια, ήρεμα. «Και δεν είναι αδικαιολόγητη. Καταλαβαίνω αυτό που λέει

ο Ρίμναλ. Θα μιλήσω στον Κάδμο, και είμαι σίγουρη πως θα βρεθεί μια λύση. Δε χρειάζεται να λεηλατήσετε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Πάω στοίχημα, μάλιστα, πως ο Ζιλμόρος δρα ερήμην του Κάδμου, και ο Κάδμος δεν θα ήθελε ούτε οι Σκοταδιστές να λεηλατήσουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Δεν είναι αυτή η δουλειά τους.»

«Γιατί να εμπιστευτούμε τον Ανθοτέχνη;» είπε ο Ρίμναλ, αν και τα λόγια της φαινόταν να τον έχουν ηρεμήσει. Όπως και όλους μες στο μεγάλο δωμάτιο.

«Γιατί θα μπορούσε να σας είχε σκοτώσει. Αλλά σας κρατά εδώ. Σας συμπαθεί, Ρίμναλ· δεν σας το είπα ήδη; Σας συμπαθεί.»

«Η Κορίνα έχει δίκιο,» είπε η Σορέτα, που κι εκείνη νόμιζε ότι ο Κάδμος τούς συμπαθούσε. Το είχε δει στην έκφρασή του, στα μάτια του, στον τρόπο που τους μιλούσε. «Ο Ανθοτέχνης είναι φιλικός προς εμάς. Μπορούμε να του μιλήσουμε, και θα βρούμε μια λύση.»

«Μια πολύ καλύτερη λύση, αναμφίβολα,» πρόσθεσε ο Ράνελακ, ο Σκέλεθρος, που είχε έρθει εδώ μαζί με τον σκύλο του, τον Ανδρόνικο, και με τη στριφτή του πίπα αναμμένη, «απ'ό,τι μπορεί να μας δώσει αυτός ο απατεώνας, ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Κοντός Φριτς, έχοντας ξεφύγει από τη χαλαρωμένη λαβή αυτών που τον κρατούσαν και μην έχοντας πια την επιθυμία να χιμήσει στον Ρίμναλ – για την ώρα, τουλάχιστον.

Η Κορίνα κοίταξε τον Ρίμναλ ερωτηματικά.

«Εντάξει,» είπε εκείνος, σκουπίζοντας ξανά αίμα από τη μύτη του – αυτή τη φορά μ'ένα μαντήλι. «Ας δούμε τι έχει να μας πει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.»

/37\

*Ο Βόρκεραμ-Βορ, μαζί με μια ομάδα από μισθοφόρους και τρεις
Θυγατέρες της Πόλης, προσεγγίζει το Όρεντοχ για έρευνα, όπου
ενεδρεύει μια έκπληξη ερχόμενη από μακριά.*

Το υποβρύχιο τούς περίμενε σε μια μοναχική αποβάθρα του Σκηνοκράτη, πίσω από ψηλές αποθήκες, κάτω από μια γέφυρα που ένωνε τούτη την όχθη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας μ'ένα νησί του Ριγοπόταμου. Ήταν νύχτα, και η Αργυρή Κυρά, το ασημένιο φεγγάρι της Ρελκάμνια, κρυμμένη πίσω από τα σύννεφα. Ο Πορφυρός Άρχων, το κόκκινο φεγγάρι, φαινόταν πολύ πιο έντονα, δίνοντας μια κοκκινωπή απόχρωση στις πυκνές σκιές. Ο Βόρκεραμ-Βορ το θεωρούσε καλό σημάδι αυτό. Ο Πορφυρός Άρχων σχετιζόταν με τον Κρόνο. *Του αρέσει του Κρόνου το σχέδιό μας...*

Το υποβρύχιο μόλις και μετά βίας διακρινόταν· έπρεπε να ξέρεις ότι ήταν εκεί για να το δεις. Ο Βόρκεραμ φορούσε ήδη ένα ζευγάρι γυαλιά με ιδιότητα νυχτερινής όρασης. Πατώντας τώρα ένα μικρό κουμπί στο πλάι τους, την ενεργοποίησε και, καθώς τα πάντα πρασίνιζαν μπροστά στα μάτια του, μπορούσε να δει το υποβρύχιο καλύτερα από πριν, αραγμένο πλάι στη χαμηλή αποβάθρα. Κοντά του στεκόταν ένας άντρας (μάλλον άντρας) που πρέπει να τους είχε προσέξει καθώς πλησίαζαν. *Μας περιμένει. Ειδοποιημένος από τον Πανιστόριο.*

Μαζί του ο Βόρκεραμ είχε τις τρεις Θυγατέρες της Πόλης – την Άνμα, την Ολντράθα, και ακόμα και τη Νορέλτα-Βορ – καμια τους δεν είχε δεχτεί να μείνει πίσω. Και ούτε εκείνος θα ήθελε να μείνουν πίσω. Γνώριζε πόσο σημαντικές ήταν οι ικανότητές τους. Με τρεις τέτοιες γυναίκες στο πλευρό του αποκλείεται να τους εντόπιζε καμια από τις περιπολίες που μπορεί να περνούσε κοντά από το Όρεντοχ απόψε. *Ο Κρόνος τις έστειλε.*

Εκτός από τις Θυγατέρες, μαζί του ήταν ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Ευμενίδα Νοράλνω και ο Ράλενταμπ, ο Έκρελ Σόρεντερ και η Ζιλκά-μ'μορ, η Φοριντέλα-Ράο και ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Έλντακ'χοκ

και ο Λούσιος Φιλοδέκτης. Συνολικά, δεκατρείς άνθρωποι δηλαδή θα επιβιβάζονταν απόψε στο υποβρύχιο του Αλέξανδρου Πανιστόριου, μέσα στο οποίο, όπως είχε ο ίδιος πει, θα βρίσκονταν μόνο ένας πιλότος κι ο βοηθός του.

Ο Βόρκεραμ-Βορ θεωρούσε σημαντικούς όλους τους ανθρώπους που είχε συμπεριλάβει στην ομάδα του. Η Ζιλκάμα'μορ ήταν μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών, και ο Έλντακ'χοκ (που είχε έρθει πρόσφατα μαζί τους, με άλλους μισθοφόρους) ήταν του τάγματος των Διαλογιστών· είχαν διαφορετικές μαγικές ικανότητες που πιθανώς να χρειάζονταν στο νησί. Η μάγισσα μπορούσε να ερευνήσει και να ξεκλειδώσει τεχνικά πράγματα· ο μάγος μπορούσε να εντοπίσει και να διώξει πνευματικές οντότητες. Κι αυτά ήταν μόνο ό,τι ήξερε ο Βόρκεραμ, που δεν ήταν μάγος και καταλάβαινε θεωρητικά μονάχα όσα έκαναν οι μάγοι.

Οι υπόλοιποι της ομάδας ήταν πολεμιστές που θα μπορούσαν να χρειαστούν σε περίπτωση κινδύνου· ο Βόρκεραμ δεν αμφέβαλλε για τις ικανότητές τους. Ούτε καν για τις ικανότητες της Φοριντέλα-Ράο. Την είχε δει πώς είχε πολεμήσει τους κουρσάρους, τις δυο φορές που είχαν συγκρουστεί μαζί τους. Η κοπέλα ήταν άψογη.

Και η Ευμενίδα Νοράλνω δεν ήταν μόνο ικανή στη μάχη, αλλά και στη στρατηγική. Ο Βόρκεραμ δεν την είχε μαζί του μονάχα για περίπτωση κινδύνου, αλλά και για να δουν πώς θα οργάνωναν την ενέδρα στο νησί.

Τώρα, πλησίαζαν το υποβρύχιο που ήταν αραγμένο στη μικρή αποβάθρα κάτω από τη γέφυρα, κρυμμένο στις πυκνές σκιές.

Η Άνμα, η Ολντράθα, και η Νορέλτα-Βορ παρατηρούσαν τα σημάδια της Πόλης. Πρόσεχαν να δουν μήπως υπήρχε παγίδα εδώ, στημένη από την Κορίνα – ή από οποιονδήποτε άλλο. Αλλά καμία τους δεν διέκρινε τίποτα το επικίνδυνο. Το μόνο που διάβαζαν στην κρυφή γλώσσα της Πόλης ήταν

αναμονή – επιφύλαξη/προσοχή – ετοιμότητα/φρουρός

Ο άντρας που στεκόταν στην αποβάθρα – τον οποίο έβλεπαν περισσότερο μέσω των πολεοσημαδιών και λιγότερο με τα μάτια τους – τους περίμενε χωρίς εχθρικές διαθέσεις.

Η Άνμα, ωστόσο, κρατούσε τη λαβή του Ροσκράντω-4.2 μέσα από το πανωφόρι της. Αλλά δεν είχε σηκώσει την ασφάλεια.

Η Νορέλτα-Βορ, δίπλα της, δεν βαστούσε όπλο (αν και είχε όπλαθη-καρωμένα επάνω της) και αισθανόταν άβολα με την αλεξίσφαιρη πανοπλία που η Άνμα και η Φοριντέλα είχαν επιμείνει να φορά κάτω από τα ρούχα της. Ήταν μια μονοκόμματη στολή που σκέπαζε ολόκληρο τον κορμό της, τα χέρια της ως τους αγκώνες, και τα πόδια της ως τα γόνατα. Πιανόταν σφιχτά επάνω της, και ήταν αρκετά σκληρή. Την ενοχλούσε τη Νορέλτα, η οποία αμφέβαλλε πολύ ότι θα της χρειαζόταν. Εξάλλου, δεν πήγαιναν στο νησί για να πολεμήσουν, έτσι δεν ήταν;

Εκτός αν η Κορίνα τούς την είχε στημένη εκεί.

Και την Κορίνα από πουθενά δεν μπορούσες να τη διαγράψεις. Η απειλητική παρουσία της ήταν παντού...

Ο Βόρκεραμ-Βορ στάθηκε μερικά μέτρα απόσταση από τον φρουρό στην αποβάθρα, και άρθρωσε το σύνθημα που του είχε πει ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

«Ελάτε,» αποκρίθηκε ο φρουρός και, πηδώντας πάνω στο υποβρύχιο, κατέβηκε μέσα στην καταπακτή του.

Ο Βόρκεραμ τον ακολούθησε πρώτος, βέβαιος ότι οι θυγατέρες θα τον προειδοποιούσαν αν ήταν παγίδα – και δεν τον είχαν προειδοποιήσει. Πιάστηκε από τις άκριες της μεταλλικής σκάλας και κατέβηκε στα σπλάχνα του υποβρυχίου, όπου οι χώροι ήταν στενοί. Η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, η Ολντράθα, και οι άλλοι σύντροφοί του ήρθαν πίσω του.

Ο άντρας που τους περίμενε στην αποβάθρα ήταν ο πιλότος, όπως αποδείχτηκε. Πήγε και κάθισε στη μία από τις δύο θέσεις του πιλοτηρίου του σκάφους. Ήταν ένας τύπος χρυσόδερμος, με κεφάλι χωρίς καθόλου μαλλιά και πεταχτά αφτιά. Δίπλα του καθόταν ένας άλλος άντρας, με κατάλευκο δέρμα και μαλλιά μαύρα και σγουρά.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ, έτσι;» είπε ο πιλότος.

«Ναι.»

«Έχουμε ακούσει πολλά για σένα,» είπε ο πιλότος, και συστήθηκε ως Νάρνταλ. Τον βοηθό του τον σύστησε ως Κλοντ.

«Χαίρω πολύ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

«Ο κύριος Πανιστόριος είπε ότι θα πάμε σε κάποιο νησί...» Ο Νάρνταλ δεν φαινόταν να έχει συγκεκριμένες οδηγίες από τον Αρχικατάσκοπο.

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Ονομάζεται Όρεντοχ. Έχω τις συντεταγμένες του, κι έναν απλό χάρτη του, εδώ.» Έδωσε μια συσκευή αποθήκευσης πληροφοριών στον πιλότο.

Εκείνος τη συνέδεσε με την κονσόλα του υποβρυχίου, πάτησε μερικά κουμπιά, και δεδομένα παρουσιάστηκαν σε μια οθόνη. «Μάλιστα,» είπε. «Ξεκινάμε;»

«Ναι. Και θ'ακολουθείς πάντα τις οδηγίες μου. Αν σου πω να αποφύγεις κάποια περιοχή, θα την αποφύγεις – χωρίς ερωτήσεις.»

Ο Νάρνταλ τον κοίταξε λίγο περιέργα, αλλά είπε: «Εντάξει.» Και πάτησε κι άλλα κουμπιά πάνω στην κονσόλα.

Το υποβρύχιο βυθίστηκε. Από το μπροστινό του παράθυρο το νερό φάνηκε να υψώνεται και να τους καταπίνει. Ο Νάρνταλ πάτησε ακόμα έναν διακόπτη και τα μπροστινά φώτα του σκάφους άναψαν. Από το τζάμι φαινόταν τώρα διάφορες υποδομές που υπήρχαν κάτω από την επιφάνεια του Ριγοπόταμου κοντά στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Το υποβρύχιο ήταν μικρό· δεν είχε ανάγκη από μάγο για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειάς του. Μόλις και μετά βίας χωρούσε όλη την ομάδα του Βόρκεραμ-Βορ. Και τώρα ο πιλότος έβαλε σε λειτουργία τις μηχανές. Το βούισμα γέμισε τα κεφάλια τους. Τα πάντα γύρω τους έμοιαζαν να *δονούνται*.

Ο Βόρκεραμ δεν είχε παρά ελάχιστη πείρα από πλεούμενα, υποβρύχια ή μη. Σπάνια οι Εκλεκτοί αναλάμβαναν δουλειές στο νερό, παρότι η Ανακτορική Συνοικία ήταν δίπλα στη Μικρή Θάλασσα. Οι μισθοφόροι του είχαν μερικές βάρκες μόνο για περιπτώσεις ανάγκης, τις οποίες είχαν τώρα αφήσει στην Ανακτορική Συνοικία, δεν τις είχαν φέρει μαζί τους εδώ, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Ο Νάρνταλ οδήγησε το υποβρύχιο μακριά από τη μικρή αποβάθρα και προς τα βόρεια. Ο Βόρκεραμ έβλεπε την κατεύθυνση από την πυξίδα που υπήρχε στην κονσόλα, κι από τον χάρτη που φαινόταν στην οθόνη δίπλα στην πυξίδα. Η Άνμα, που κοίταζε πάνω από τον ώμο του Βόρκεραμ-Βορ, δεν χρειαζόταν να δει την πυξίδα για να καταλάβει την

κατεύθυνση· η διαίσθησή της της την έλεγε: *πήγαιναν βόρεια*. Και τα πολεοσημάδια που διέκρινε μες στο νερό δεν την προειδοποιούσαν ακόμα για κίνδυνο, αν και ήταν περιορισμένα. Πολύ περιορισμένα. Σαφώς λιγότερα απ'αυτά που η Άνμα μπορούσε να διακρίνει στους δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας.

Το υποβρύχιο τοπίο, ωστόσο, δεν ήταν έρημο. Καθώς οι προβολείς του σκάφους φωτίζαν, οι επιβάτες του έβλεπαν από τα τζάμια υδρόβια φυτά και νυκτόβια πλάσματα και ψάρια του ποταμού μαζί με τις υποδομές της πόλης – πελώρια μεταλλικά κατασκευάσματα που ήταν εκεί για λόγους υποστήριξης, σωλήνες, καλώδια. Αλλά, επίσης, υπήρχαν και φωτεινά παράθυρα εδώ. Σε κάποια σημεία ήταν σπίτια ή εργαστήρια κάτω από το νερό.

Το υποβρύχιο τα προσπέρασε όλα αυτά και έφτασε σε πιο ανοιχτό μέρος του Ριγοπόταμου. Εδώ βρίσκονταν αρκετά μακριά από τις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – πράγμα καταφανές. Οι υποδομές ήταν λιγότερες, σποραδικές. Το υποβρύχιο περνούσε κοντά και μέσα από δάση υδρόβιων φυτών, δίπλα από πλάσματα που κολυμπούσαν για να το αποφύγουν. Οι επιβάτες του δεν έβλεπαν φωτεινά παράθυρα· το σκοτάδι πέρα από την εμβέλεια των προβολέων ήταν απόλυτο. Οι μισθοφόροι είχαν την αίσθηση ότι ήταν όλοι τους χαμένοι σε άλλη διάσταση, χωρίς κανένα σημείο αναφοράς.

Οι θυγατέρες προσπαθούσαν να διακρίνουν σημάδια της Πόλης εδώ κάτω, σε τούτο το μέρος όπου τα πάντα ήταν πλημμυρισμένα, και δεν τα κατάφερναν και πολύ καλά. Ελάχιστα πράγματα υπήρχαν για να «διαβάσουν»: το πέρασμα κανενός ψαριού ή άλλου νυκτόβιου όντος του Ριγοπόταμου, μια αντανάκλαση πάνω σε βράχους, ο τρόπος που σάλευαν τα φυτά σαν να τους χαιρετούσαν... Καμία παγίδα της Κορίνας, μέχρι στιγμής.

Η Άνμα ψιθύρισε στον Βόρκεραμ-Βορ: «Όταν πλησιάσουμε στο νησί, πες του να αναδυθεί. Βλέπουμε περισσότερα πάνω από το νερό παρά κάτω από το νερό.»

Εκείνος ένευσε, αμίλητος. Αν και αναρωτήθηκε: *Γιατί; Τι νόημα, όμως, είχε να κάνει τέτοια ερώτηση σε μια θυγατέρα της Πόλης;*

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του στον χάρτη που φαινόταν μέσα στην οθόνη της κονσόλας. *Έχουμε δρόμο ακόμα...* Περίμενε μέχρι να φτάσουν σχετικά κοντά στο Όρεντοχ...

Ο πιλότος είπε, λίγο προτού μιλήσει ο αρχηγός των Εκλεκτών: «Από δω και πέρα μπαίνουμε σε νερά της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, έχετε υπόψη σας.»

«Βγες επάνω, τότε.»

Ο Νάρνταλ γύρισε να τον κοιτάξει. «Τι;» Νόμιζε, μάλλον, πως δεν είχε καταλάβει καλά.

«Βγες επάνω,» επανέλαβε ο Βόρκεραμ, «στην επιφάνεια. Θέλω να μπορούμε να βλέπουμε το μέρος.»

«Ίσως νάναι επικίνδυνο. Θα υπάρχουν περιπολίες με βάρκες.»

«Οι οποίες αποκλείεται να μπορούν να εντοπίσουν ένα σκάφος κάτω απ'το νερό;»

«Δεν αποκλείεται, αλλά αν είμαστε στον αφρό, ακόμα χειρότερα.»

«Ανέβα,» επέμεινε ο Βόρκεραμ. «Υπάρχει λόγος.»

Ο πιλότος δεν έφερε αντίρρηση· του είχε ήδη υποσχεθεί πως θα ακολουθούσε πάντα τις οδηγίες του. Χρησιμοποιώντας έναν μοχλό της κονσόλας, έκανε το σκάφος να αναδυθεί. Νερά κυλούσαν πάνω στο μπροστινό του τζάμι καθώς η επιφάνεια του Ριγοπόταμου παρουσιαζόταν. Μες στη νύχτα, απόμακρα φώτα φαίνονταν στα νησιά, καθώς και στις όχθες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας που απείχαν γύρω στα πέντε χιλιόμετρα από εδώ.

«Το Όρεντοχ δεν είναι μακριά,» είπε ο πιλότος, οδηγώντας με προσοχή το σκάφος.

Η Άνμα ατένιζε έξω, στεκόμενη πλάι στον Βόρκεραμ-Βορ. Δεν υπήρχε χώρος για να σταθεί κανείς άλλος δίπλα του. Η Ολντράθα κοίταζε ανάμεσα από τους ώμους τους. Καλύτερα δύο θυγατέρες να παρατηρούσαν παρά μόνο μία, σκεφτόταν.

Η Νορέλτα-Βορ ήταν λίγο πιο πίσω· δεν μπορούσε να δει έξω, όμως αισθανόταν βέβαιη πως η Πόλη θα την προειδοποιούσε για την ύπαρξη κινδύνου. Η Πόλη δεν ήταν μόνο έξω από το υποβρύχιο, αλλά και μέσα σ'αυτό. Αν και, ομολογουμένως, τα πολεοσημάδια εδώ ήταν σχεδόν ανύπαρκτα, σε τέτοιο περιορισμένο χώρο. Η Νορέλτα, ωστόσο, εκτός των άλλων, εμπιστευόταν και τη διαίσθησή της.

Η Φοριντέλα-Ράο και οι μισθοφόροι ήταν γύρω και πίσω από τη Νορέλτα-Βορ, περιμένοντας. Η Ευμενίδα και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας αναρωτιόνταν γιατί ο Βόρκεραμ είχε επιμείνει να πάρει μαζί του τη για-

τρό της ομάδας του και την ξαδέλφη του. Τι νόμιζε ότι μπορεί να πρόσφεραν; Και δεν ήταν οι μόνοι που είχαν αυτή την απορία: και οι άλλοι είχαν παραξενευτεί όταν είχαν ακούσει την απόφαση του Βόρκεραμ-Βορ. Κανείς όμως δεν την είχε αμφισβητήσει. Για να τις θέλει μαζί του, κάποιος λόγος θα υπήρχε. Τον εμπιστεύονταν πολύ. Τον έβλεπαν πλέον όλοι σαν αρχηγό τους. Τους είχε οδηγήσει σε επιτυχίες μέχρι στιγμής.

Η Άνμα και η Ολντράθα είδαν την πλωτή περιπολία μέσα από τα σημάδια της Πόλης προτού τη δει κανείς με τα μάτια του. Ένα πουλί πετούσε χαμηλά πάνω από το νερό, χτυπώντας το με τις φτερούγες του, κοκκινισμένο από το φως του Πορφυρού Άρχοντα, κατευθυνόμενο προς μια συγκεκριμένη μεριά· κι ένα ψάρι τινάχτηκε ξαφνικά από εκεί, βουτώντας πάλι μες στον ποταμό· και νερά από ένα κύμα πετάχτηκαν απρόσμενα στο μπροστινό τζάμι του υποβρυχίου· κι ένα απόμακρο φως αναβόσβησε έντονα στις όχθες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, σχεδόν σαν σινιάλο. Όλα αυτά μιλούσαν στις δύο Θυγατέρες της Πόλης.

Και η Άνμα ψιθύρισε στον Βόρκεραμ-Βορ για τον επικείμενο κίνδυνο.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών δεν έβλεπε τίποτα να έρχεται μέσα από το σκοτάδι της νύχτας, αλλά δεν αμφέβαλλε για τις ικανότητες αυτών των δύο στοιχειακών γυναικών της Ατέρμονης Πολιτείας. Είπε στον πιλότο: «Σταμάτα εδώ. Κρύψου πίσω από κείνη τη νησίδα. Μια περιπολία έρχεται από εκεί.» Έδειχνε καθώς μιλούσε.

Ο Νάρνταλ φάνηκε παραξενεμένος αλλά, πάλι, δεν έφερε αντίρρηση. Οδήγησε το υποβρύχιο πίσω από τη νησίδα και, πράγματι, αμέσως μετά μια περιπολία δύο πλοιαρίων πέρασε αντίκρυ τους, χωρίς να τους δει. Τα μικρά σκάφη δεν είχαν φώτα αναμμένα, και ήταν σχεδόν αόρατα μες στην κοκκινόμαυρη νύχτα του Πορφυρού Άρχοντα.

«Μα τον Κρόνο...» μουρμούρισε ο Νάρνταλ, και γύρισε να κοιτάξει τον Βόρκεραμ-Βορ. «Πώς το ήξερες; Μη μου πεις ότι τους είδες!»

«Έχω υπόψη μου κάποια πράγματα για τις περιπολίες,» αποκρίθηκε εκείνος. Κι έριξε μια ματιά στην Άνμα και στην Ολντράθα. Το βλέμμα του ρωτούσε: *Συνεχίζουμε;*

Το νεύμα τους έλεγε: *Συνεχίζουμε.*

Ο Βόρκεραμ είπε στον πιλότο: «Συνεχίζουμε για το νησί, τώρα. Σταθερά και προσεκτικά.»

Ο Νάρνταλ έβαλε πάλι σε κίνηση το σκάφος τους, εξακολουθώντας να το οδηγεί στον αφρό, μισοκρυμμένο κάτω από τα κύματα του Ριγοπόταμου.

Η Άνμα και η Ολντράθα παρατηρούσαν για οποιοδήποτε σημάδι κινδύνου, καθώς ζύγωναν τον προορισμό τους: το νησί που άκουγε στο όνομα Όρεντοχ, και που φαινόταν ολοένα και μεγαλύτερο μες στη νύχτα. Οικοδομήματα υπήρχαν επάνω του. Μεγάλα οικοδομήματα, αλλά τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν, ακόμα κι απ'αυτή την απόσταση, ότι ήταν εγκαταλειμμένα. Τα ερείπια του εργοστασίου.

Το υποβρύχιο πλησίασε το νησί από τα νότια, όμως οι δύο Θυγατέρες μπορούσαν να δουν και μέρος της ανατολικής του όχθης, κι εκεί τα σημάδια τούς έλεγαν για κατοικίες. *Οι πληροφορίες του Πανιστόριου είναι σωστές*, σκέφτηκε η Ολντράθα. *Κάποιοι, όντως, μένουν εδώ. Αλλά όχι πολλοί. Ένας μικρός οικισμός.* Τα υπόλοιπα οικοδομήματα που φαινονταν στο νησί ήταν όλα παρατημένα: η Πόλη το μαρτυρούσε ξεκάθαρα.

Περιπολίες δεν έρχονταν από πουθενά τώρα. Ούτε η Άνμα έβλεπε καμία προειδοποίηση ούτε η Ολντράθα. Ο Βόρκεραμ τούς έριξε ακόμα ένα ερωτηματικό βλέμμα, κι εκείνες έγνεψαν αρνητικά, η πρώτη με το σήκωμα των ξανθών της φρυδιών, η δεύτερη με το σύντομο κούνημα του καφετόδερμου, μαυρομάλλικου κεφαλιού της.

Το υποβρύχιο πλησίαζε το νησί, και οι Θυγατέρες εξακολουθούσαν να παρατηρούν για σημάδια κινδύνου. Τίποτα όμως δεν τους έλεγε πως υπήρχε παγίδα...

...αν και η Άνμα είχε μια περίεργη αίσθηση. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί, ωστόσο. Σαν κάτι – κάτι – να την ενοχλούσε.

Ο Βόρκεραμ ψιθύρισε, έτσι ώστε μόνο εκείνη και η Ολντράθα να μπορούν να τον ακούσουν: «Ανοιχτό το μέρος;»

«Ναι,» είπε η γιατρός.

Η Άνμα δίστασε προς στιγμή, αλλά μετά είπε κι εκείνη: «Ναι.» Δεν ήξερε αν υπήρχε καλός λόγος για να τον ανησυχήσει. *Δε μπορεί νάναι παγίδα της Κορίνας. Αν είχε ανθρώπους της κρυμμένους εδώ, στις όχθες, ή μες στα εγκαταλειμμένα οικοδομήματα που προσεγγίζουμε, πρέπει ως τώρα κάτι να είχαμε διακρίνει στην Πόλη...*

Ο Βόρκεραμ, σκύβοντας, είπε στον πιλότο προς τα πού να πάει. «Από κει είναι μερικές παλιές αποβάθρες, σύμφωνα με τον χάρτη μας.»

«Φαίνονται,» αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας από το εμπρόσθιο παράθυρο του υποβρυχίου.

«Εκεί θ'αράξουμε, και θα βγούμε να ερευνήσουμε.»

Ο Νάρνταλ οδήγησε το σκάφος προς τις παλιές αποβάθρες.

Οι Θυγατέρες εξακολουθούσαν να μη διακρίνουν κανέναν κίνδυνο. Δεν υπήρχε ενέδρα εδώ. Η Κορίνα, γι'ακόμα μια φορά, δεν είχε κάνει τίποτα εναντίον του Βόρκεραμ...

Περίπου τέσσερα χιλιόμετρα βόρεια του Όρεντοχ, στις όχθες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, στη Χαμηλή, επάνω στην ταράτσα μιας ψηλής πολυκατοικίας, στεκόταν η Κορίνα μπροστά σ'ένα τηλεσκόπιο που στηριζόταν σε τρίποδο. Το τηλεσκόπιο είχε στην πίσω του άκρη δύο φακούς ώστε να μπορείς να κοιτάξεις και με τα δύο μάτια: και τώρα η Κορίνα κοίταζε μέσα από αυτούς. Κοίταζε προς τα νότια, το νησί Όρεντοχ. Ο Βόρκεραμ-Βορ θα πλησίαζε εκεί απόψε, για να ερευνήσει, αν δεν είχε κάνει λάθος από όταν τον είχε παρακολουθήσει μέσα από το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια.

Κανονικά, η Κορίνα δεν θα μπορούσε να δει το υποβρύχιο που πλησίαζε το Όρεντοχ. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, και δεν υπήρχαν πολλά φώτα στο συγκεκριμένο νησί: το εργοστάσιο που καταλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος του ήταν εγκαταλειμμένο, κανείς δεν το χρησιμοποιούσε πλέον. Αλλά η Κορίνα δεν βασιζόταν στη συμβατική όραση για να δει τον Βόρκεραμ-Βορ. Και τα πολεοσημάδια τής φανέρωσαν αμέσως τον ερχομό του.

Παίρνοντας τα μάτια της από την πίσω μεριά του τηλεσκοπίου, είπε στην Καρζένθα-Σολ που στεκόταν δίπλα της: «Ήρθαν.»

«Είναι λίγοι, όπως έλεγες ότι θα είναι; Να στείλω τους Μικρούς Γίγαντες;»

Ο Κάδμος ήταν επίσης στην ταράτσα, τυλιγμένος σε μια κάπα, με την κουκούλα στο κεφάλι, και σιωπηλός. Ο Άλβερακ και πέντε Μικροί Γίγαντες στέκονταν τριγύρω, οπλισμένοι και πανέτοιμοι ως συνήθως.

Η Κορίνα αποκρίθηκε στην Καρζένθα: «Όχι ακόμα. Δε θέλω να προσέξουν κάτι και ν'απομακρυνθούν. Θέλω νάναι καλά μες στην παγίδα...» Κοίταξε πάλι από την πίσω άκρη του τηλεσκοπίου, παρατηρώ-

ντας τα σημάδια της Πόλης που διαμορφώνονταν στο σκοτεινό, μισο-εγκαταλειμμένο νησί από τον ερχομό του Βόρκεραμ-Βορ.

Στα νότια είναι. Στις νότιες όχθες, σκέφτηκε η Κορίνα. Βλέποντάς τον από το ενεργειακό πλέγμα, χτες, δεν είχε διακρίνει από πού ακριβώς θα προσέγγιζε το νησί με το υποβρύχιο του Πανιστόριου. Τη μια στιγμή τον είχε δει να φεύγει από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, την άλλη να ερευνά τα εγκαταλειμμένα οικοδομήματα της βιομηχανίας μαζί με τις τρεις Αδελφές της. Ο χρόνος δεν ήταν πάντοτε εύκολο να κυλήσει ομαλά όταν βρίσκόσουν επάνω στα ενεργειακά νήματα.

Η Κορίνα τώρα δεν έβλεπε ούτε το υποβρύχιο ούτε κανέναν άνθρωπο. Όλα τα διάβαζε σαν κώδικα μέσω των πολεοσημαδιών.

Έχουν βγει, σκέφτηκε ύστερα από λίγο. *Είναι μες στα οικοδομήματα του παλιού εργοστασίου.*

Πήρε ξανά το βλέμμα της από την άκρη του τηλεσκόπιου. «Ήρθε η ώρα, Καρζένθα.»

Και μετά από λίγο, τρία ελικόπτερα γεμάτα Μικρούς Γίγαντες πετούσαν προς τα νότια. Προς το νησί Όρεντοχ. Με διαταγές ολικής εξό-ντωσης από την αρχηγό τους.

Η ομάδα του Βόρκεραμ-Βορ βγήκε από το υποβρύχιο, βάδισε πάνω στην παλιά προβλήτα, και πάτησε στο έδαφος του νησιού. Η Άνμα, η Ολντράθα, και η Νορέλτα-Βορ παρατηρούσαν για ύποπτα πολεοσημάδια, μα τίποτα δεν διέκριναν. Το μόνο που έβλεπαν να τους λέει το αστικό τοπίο ήταν *ερήμωση... εγκατάλειψη...* Ένα συνηθισμένο παρατημένο εργοστάσιο. Δεν υπήρχε παγίδα της Κορίνας εδώ. Δεν μπορεί να υπήρχε.

Η Ζιλκάμα'μορ και ο Έλντακ'χοκ μουρμούριζαν ανιχνευτικά ξόρκια ενώ η ομάδα του Βόρκεραμ-Βορ βάδιζε στους δρόμους που οι παλιές εγκαταστάσεις σχημάτιζαν ανάμεσά τους. Οι περισσότεροι είχαν κάποιο όπλο στο χέρι, πιστόλι ή τουφέκι, καθώς και φακούς για να διαλύουν τα σκοτάδια της νύχτας. Ο Βόρκεραμ παρατηρούσε τα οικοδομήματα γύρω τους και έβλεπε ότι δεν ήταν και τόσο χάλια όσο θα μπορούσαν να είναι. *Γίνεται να χρησιμοποιηθούν για άμυνα' δεν είναι αδύνατο.* Οι τοίχοι στέκονταν, και οι περισσότερες πόρτες και τα περισσότερα παραθυρόφυλλα ήταν άθικτα.

«Πώς σου φαίνεται το μέρος;» ρώτησε την Ευμενίδα ενώ βηματίζουν ακούγοντας θραύσματα και σκουπίδια να τρίζουν κάτω από τις μπότες τους και τον άνεμο να σφυρίζει μέσα από τα εγκαταλειμμένα οικοδομήματα.

«Όχι άσχημο. Θα μπορούσαμε να το χρησιμοποιήσουμε για τη δουλειά που έχεις υπόψη.» Η Ευμενίδα κοίταζε προς τα πάνω, τις οροφές των οικημάτων, τις μεταλλικές σκάλες, μια γέφυρα που φαινόταν πιο κοντά, και μια γέφυρα που φαινόταν πιο μακριά, μες στην πορφυροφώτιστη νύχτα. «Αρκεί να υπάρχουν και ψηλά σημεία κατάλληλα για να τοποθετήσουμε κανόνια.»

«Νομίζω πως κάτι θα βρούμε,» είπε ο Βόρκεραμ. Και στράφηκε στους μάγους: «Τίποτα ενδιαφέρον μέχρι στιγμής;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζιλκάμ'μορ.

«Μόνο μερικά πνεύματα,» είπε ο Έλντακ'χοκ. «Αναμενόμενο για τέτοιο μέρος. Δε νομίζω ότι θα μας πειράξουν. Κι αν το επιχειρήσουν, μπορώ να τα απομακρύνω.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. Δεν τον ανησυχούσαν τα πνεύματα – δεν είχε ποτέ συναντήσει στη δουλειά του κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα από πνεύματα – τον ανησυχούσαν πολύ περισσότερο οι άνθρωποι. Αυτοί ήταν οι αληθινά επικίνδυνοι, παντού στην Ατέρμονη Πολιτεία.

Κοίταξε τις τρεις θυγατέρες της Πόλης. Η Άνμα μόρφασε με τα χείλη, κουνώντας το κεφάλι αρνητικά. Ούτε αυτές είχαν δει τίποτα το επικίνδυνο με την υπερβατική τους ματιά. *Ίσως η Κορίνα να με βαρέθηκε πλέον*, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. *Πράγμα που πιθανώς να σημαίνει πως είναι ηλίθιο το γεγονός ότι έφερα τους μισθοφόρους μου εδώ. Αλλά αφού τώρα έχουμε αναλάβει μια δουλειά... κι αφού μας πληρώνουν καλά γι'αυτήν...*

Συνέχισαν να βαδίζουν ανάμεσα στα εγκαταλειμμένα οικοδομήματα του εργοστασίου, τα οποία ο Βόρκεραμ δεν θα μπορούσε να αποκαλέσει ερειπωμένα. Όχι τα περισσότερα από αυτά, τουλάχιστον. Ήταν οικήματα που ακόμα στέκονταν. Και τώρα πλησίασε μια μεταλλική σκάλα που ήταν γαντζωμένη στο πλάι ενός αρκετά ψηλού χτιρίου. Ενός χτιρίου που στην οροφή του, μάλλον, θα μπορούσε να τοποθετηθεί κανόνι ή ρουκετοβόλο για να χτυπήσουν τους κουρσάρους.

Ο Βόρκεραμ έκανε ν'ανεβεί το πρώτο σκαλοπάτι, όταν άκουσε τον θόρυβο ελικοπτέρων από τον ουρανό.

Έστρεψε το βλέμμα του επάνω, για να κοιτάξει.

Την ίδια στιγμή, η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, και η Ολντράθα είχαν δει τα πολεοσημάδια ν'αλλάζουν παντού γύρω τους:

επίθεση!/από-ψηλά

κίνδυνος!/από-τον-αέρα

«Αυτά τα ελικόπτερα!» φώναξε η Άνμα. «Έρχονται για εμάς!»

«Καλυφθείτε!» είπε η Ολντράθα.

«Μια στιγμή!» διαφώνησε ο Άβαντας. «Δεν το ξέρουμε ότι έρχονται για εμάς, Άνμα. Περνάνε, κατά πάσα πιθανότ—»

«Καλυφθείτε!» επέμεινε η Ολντράθα. «*Τώρα!*»

Ο Βόρκεραμ δεν αμφισβήτησε ούτε στιγμή τα λόγια των θυγατέρων. «Καλυφθείτε!» φώναξε κι εκείνος, πηδώντας από τα μεταλλικά σκαλοπάτια και τρέχοντας προς ένα μέρος ανάμεσα στα οικοδομήματα που του έμοιαζε καλό για να κρυφτούν.

Η ομάδα του τον ακολούθησε, αν και η Ευμενίδα έλεγε: «Ο Άβαντας έχει δίκιο, Βόρκεραμ. Ίσως να μη—»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή της. Τα ελικόπτερα έριχναν τώρα δυνατά φώτα επάνω κι ανάμεσα στα οικοδομήματα των εγκαταστάσεων του εγκαταλειμμένου εργοστασίου. Και όχι μόνο φώτα. Άρχισαν να εξαπολύουν και ρουκέτες.

«Πέστε κάτω!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «*Κάτω!*» Πράγμα που οι περισσότεροι είχαν ήδη κάνει, ούτως ή άλλως.

Εκρήξεις φώτιζαν τη νύχτα· σπασμένες πέτρες, σπασμένα τζάμια, και σπασμένα μέταλλα τινάζονταν παντού. Φωτιές άναβαν ξαφνικά, καπνοί σηκώνονταν.

«Τι στα σκατίσια μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μούγκρισε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, και, θηκαρώνοντας το πιστόλι του, έβγαλε το τουφέκι του από τον ώμο.

Η Νορέλτα-Βορ σκέφτηκε: *Έκανα λάθος. Τελικά, αυτή δεν θάναι και τόσο ήσυχη νύχτα. Η Κορίνα μάς περίμενε. Δεν υπήρχε αμφιβολία στο νου της γι'αυτό. Ήταν παγίδα. Δεν μπορεί κανείς άλλος να τους είχε δει να έρχονται στο νησί: μόνο η Κορίνα, με τη χρήση του φυλαχτού. Ούτε μπορεί ο Πανιστόριος να τους είχε προδώσει.*

«Η Κορίνα!» σύριξε η Νορέλτα-Βορ.

«Ναι,» είπε η Άνμα, έχοντας το Ροσκράντω-4.2 στο χέρι.

Ακόμα κι η Ολντράθα κρατούσε όπλο τώρα – ένα κοντό τουφέκι – καθώς ήταν όλοι τους γονατισμένοι ανάμεσα στα οικοδομήματα.

Οι εκρήξεις είχαν πάψει· τα ελικόπτερα δεν εξαπέλυαν ρουκέτες πλέον. Αλλά–

«Κατεβαίνουν!» είπε ο Άβαντας. «Κατεβαίνουν!» δείχνοντας τους μαχητές που έπεφταν από τα ελικόπτερα με αλεξίπτωτα ή γλιστρώντας πάνω σε μακριά σχοινιά. Ο Αλεξίσφαιρος ύψωσε το τουφέκι του στον ώμο κι άρχισε να τους πυροβολεί.

Εκείνοι αμέσως ανταπέδωσαν, ρίχνοντας με τα δικά τους όπλα προς τη θέση όπου κρυβόταν η ομάδα του Βόρκεραμ-Βορ.

Ο ίδιος ο Βόρκεραμ και οι υπόλοιποι άρχισαν επίσης να ρίχνουν με τα πυροβόλα τους.

«Ποιος καταραμένος διάολος μάς πρόδωσε;» γρύλισε η Ευμενίδα. «Αυτός ο Πανιστόριος;»

«Όχι,» είπε ο Βόρκεραμ, «δεν μπορεί.»

«Ποιος, τότε;»

Αλλά δεν είχαν χρόνο για κουβέντες. Παρότι αρκετοί από τους εχθρούς είχαν χτυπηθεί από τις ριπές τους καθώς κατέβαιναν από τα ελικόπτερα, οι περισσότεροι είχαν πέσει ομαλά στο έδαφος και τους πυροβολούσαν μαζικά και συνεχόμενα, τρέχοντας κι αυτοί για να καλυφτούν από δω κι από κει, ανάμεσα στους καπνούς, στις φωτιές, και στα συντρίμια που είχαν δημιουργήσει οι ρουκέτες τους.

Ο Βόρκεραμ στόχευσε έναν, πάτησε τη σκανδάλη του κοντού τουφεκιού του, και τον πέτυχε, ρίχνοντάς τον στο έδαφος. «Σκορπιστείτε!» πρόσταξε. «Και πάμε προς το υποβρύχιο. Αν μείνουμε εδώ θα μας περικυκλώσουν. Σκορπιστείτε!»

Η ομάδα του υπάκουσε στιγμιαία. Έφυγαν από το καλυμμένο μέρος ανάμεσα στα οικοδομήματα κι έτρεξαν. Οι τρεις θυγατέρες, ο Άβαντας, κι ο Έκρελ πήγαν με τον Βόρκεραμ-Βορ. Οι υπόλοιποι χωρίστηκαν σε μικρότερες υποομάδες. Τα πυροβόλα τους κροτάλιζαν, καθώς έριχναν σε κάθε εχθρική σκιά που διέκριναν. Τα πυροβόλα των εχθρών κροτάλιζαν επίσης. Χειροβομβίδες εκτοξεύονταν κάθε τόσο, καθώς και ηχοβομβίδες σπανιότερα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, οι τρεις θυγατέρες, ο Άβαντας, και ο Έκρελ περνούσαν δίπλα από ένα οικοδόμημα που φλεγόταν ολόκληρο, ρημαγμέ-

νο από τις ρουκέτες, όταν μισή ντουζίνα (τουλάχιστον) μαχητές βρέθηκαν αντίκρυ τους.

Η Άνμα αμέσως τούς έριξε με το Ροσκράντω-4.2: το γρήγορο πιστόλι χτύπησε έναν στο κεφάλι με τρεις σφαίρες, διαλύοντας το κράνος του και σωριάζοντάς τον νεκρό.

Ο Βόρκεραμ έσπρωξε την ξαδέλφη του προς τα δίπλα, κολλώντας την σ'έναν τοίχο μαζί του και, συγχρόνως, πυροβολώντας με το κοντό τουφέκι του.

Ο Άβαντας αναγκάστηκε να καλυφτεί πίσω από μια από τις πέτρες του φλεγόμενου οικοδομήματος. Ο Έκρελ έτρεξε να κρυφτεί κάτω από μια πόρτα ενός άλλου οικήματος, και οι ριπές των εχθρών τον χτύπησαν και έπεσε κραυγάζοντας.

Η Ολντράθα βρισκόταν λίγο πιο πίσω απ'αυτόν, μαζί με την Άνμα, και τα σημάδια της Πόλης τής είπαν ότι τα τραύματά του ήταν άσχημα. Οι σφαίρες των εχθρών πρέπει να είχαν τρυπήσει την αλεξίσφαιρη πανοπλία του και να είχαν βρει ζωτικά όργανα. Η Ολντράθα αισθανόταν πως έπρεπε να τρέξει να τον βοηθήσει. Και, σκυμμένη, πήγε προς το μέρος του.

Η Άνμα δεν πρόλαβε να την κρατήσει πίσω. «Μείνε δω!» της φώναξε. «Μείνε δω!» πυροβολώντας με το Ροσκράντω-4.2.

Αλλά η Ολντράθα δεν έμεινε εκεί· έφτασε δίπλα στον Έκρελ, γονάτισε. «Ολντράθα!» κραύγασε η Άνμα, αλλάζοντας γεμιστήρα – ευτυχώς το Ροσκράντω-4.2 ήταν πολύ γρήγορο στην αλλαγή γεμιστήρα – και συνεχίζοντας να πυροβολεί τους εχθρούς, για να καλύψει την Αδελφή της.

Ο Βόρκεραμ είδε, επίσης, πού βρισκόταν η γιατρός και καταράστηκε μέσα από τα δόντια του. Τι νόμιζε πως έκανε εκεί, η ανόητη; Προσπάθησε κι εκείνος να την καλύψει με ριπές από το κοντό τουφέκι του.

Οι εχθροί ζύγωναν τώρα, σκοπεύοντας να τους πλησιάσουν για να τους αποτελειώσουν.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας τινάχτηκε ξαφνικά από την κρυψώνα του, πυροβολώντας σαν μανιακός με το τουφέκι του, σωριάζοντας δύο. Δέχτηκε ριπές από έναν άλλο, το σώμα του τραντάχτηκε, μα δεν έπεσε. Η πανοπλία του σε συνδυασμό με το αλεξίσφαιρο δέρμα του τον είχαν σώσει. Και ο Άβαντας βρέθηκε μπροστά στον εχθρό και τον κοπάνησε

κατακέφαλα με την πίσω μεριά του τουφεκιού του, ρίχνοντάς τον κάτω. Ήταν τώρα δίπλα στους υπόλοιπους εχθρούς, ανάμεσά τους: τραβώντας ένα κοντόσπαθο από τη ζώνη του, άρχισε να τους σπαθίζει δεξιά κι αριστερά, σκίζοντας εύκολα τις αλεξίσφαιρες πανοπλίες τους που δεν μπορούσαν να τους προστατέψουν από λεπίδες.

Η Νορέλτα σκέφτηκε, παρατηρώντας τον: *Είναι τρελός!* Τα πολεοσημάδια ήταν τόσο ξέφρενα ολόγυρά του που τη ζάλιζαν! Η ίδια βρισκόταν κρυμμένη πίσω από τον ξάδελφό της και, κάπου-κάπου, έριχνε με το πιστόλι της. Δε νόμιζε ότι είχε ακόμα χτυπήσει κανέναν, δε νόμιζε. Και τώρα που ο Άβαντας ήταν ανάμεσα στους εχθρούς φοβόταν να πυροβολήσει, μην τον πετύχει κατά λάθος.

Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε τους ίδιους ενδοιασμούς με την ξαδέλφη του. Εμπιστευόταν το σημάδι του. Το ήξερε πως ήταν καλός. Κάθε ριπή του κοντού τουφεκιού του χτυπούσε και κάποιον από τους αντιπάλους, αν και οι σφαίρες δεν περνούσαν πάντα τις πανοπλίες τους. Ήταν φανερό από τον τρόπο που παραπατούσαν ή έπεφταν αλλά σηκώνονταν πάλι.

Ο Άβαντας, πάντως, με την παράτολμη δράση του, είχε καταφέρει να αποπροσανατολίσει τους μαχητές, και τώρα η Άνμα έτρεξε κοντά στην Ολντράθα και, μαζί, άρπαξαν τον πεσμένο Έκρελ και τον μετέφεραν κάτω από την πόρτα όπου εκείνος ήθελε αρχικά να καλυφτεί. Η Ολντράθα άνοιξε βιαστικά τα ρούχα του, κι έσκισε μ'ένα στιλέτο όσα δεν μπορούσε ν'ανοίξει ή νόμιζε ότι θα την καθυστερούσαν. Είδε τα τραύματα επάνω του. Της μιλούσαν, όπως τα όπλα μιλούσαν στην Αδελφή της την Άνμα· σχημάτιζαν σημάδια για εκείνη. Δύο σφαίρες είχε ο Έκρελ στα πλευρά, μία σφαίρα στην κοιλιά. Είχε χάσει τις αισθήσεις του. Η κατάστασή του ήταν πολύ άσχημη· η Ολντράθα φοβόταν ότι δεν θα μπορούσε να τον σώσει. Αλλά έπρεπε να προσπαθήσει! Έπρεπε να προσπαθήσει! *Αισθανόταν τον πόνο του.*

Οι σφαίρες του Βόρκεραμ-Βορ τελείωσαν μες στο κοντό τουφέκι του. Τράβηξε έξω τον γεμιστήρα, τον πέταξε παραδίπλα, κι έβαλε έναν άλλο που πήρε από τη ζώνη του. Δε χρειαζόταν καν να κοιτάζει ενόσω το έκανε αυτό· κοίταζε τον Άβαντα να χτυπά τους εχθρούς με το κοντόσπαθό του σαν δαιμονισμένος ανάμεσά τους. Κι ορισμένοι απ'αυτούς τώρα κρατούσαν δόρατα καθώς προσπαθούσαν να τον αντιμετωπίσουν. Δόρατα! Ποιοι διάλοιοι ήταν και χρησιμοποιούσαν δό-

ρατα; αναρωτήθηκε ο Βόρκεραμ. Δεν ήταν συνηθισμένο αγχέμαχο όπλο στη Ρελκάμνια. *Εξωδιαστασιακοί είναι, οι καριόληδες;*

Και έρχονταν και περισσότεροι! Έρχονταν από πίσω από ένα μικρό γκρεμισμένο οίκημα. *Γαμώτο! Μας έχουν παγιδέψει εδώ πέρα! Ο Βόρκεραμ άρχισε πάλι να τους πυροβολεί με το κοντό του τουφέκι.*

«Πρέπει να φύγουμε!» είπε η Νορέλτα πίσω του. «Να φύγουμε! Τώρα!»

«Βλέπεις κανένα δρόμο, ξαδέλφη;» Δε γύρισε να την κοιτάξει καθώς σημάδευε και πατούσε τη σκανδάλη. Φώναξε στον Άβαντα: *«Έλα πίσω, Αλεξίσφαιρε! Έλα πίσω, μα τον Κρόνο! ΠΙΣΩ!»*

Ο Άβαντας κάρφωσε το κοντόσπαθό του στο στήθος ενός αντιπάλου, έχοντας μόλις αποφύγει το δόρυ του· τον κλότσησε και τον τίναξε πάνω σ'έναν άλλο, ελευθερώνοντας τη λεπίδα. Ύστερα στράφηκε κι έτρεξε προς τον Βόρκεραμ-Βορ, καταλαβαίνοντας ότι ο αρχηγός είχε δίκιο. Κι ο Άβαντας είχε δει τους μαχητές που έρχονταν, και ήξερε ότι δεν μπορούσε να τους αντιμετωπίσει όλους.

Τον πυροβόλησαν καθώς υποχωρούσε. Τον χτύπησαν. Ο Άβαντας αισθάνθηκε τις σφαίρες τους επάνω στην αλεξίσφαιρη πανοπλία του, να τον κοπανάνε σαν σιδερένιες σφύρες και να τον σπρώχνουν. Αλλά οι περισσότερες δεν διαπέρασαν τη θωράκισή του. Εκτός από μία. Αυτήν ο Άβαντας την ένωσε πάνω στην πλάτη του, κι ο πόνος σχεδόν τον παρέλυσε. Η δύναμή της είχε φτάσει στα όρια να τρυπήσει το αλεξίσφαιρο δέρμα που του είχε φτιάξει ο Μάγος.

Παραπάτησε, έπεσε...

«Ο Άβαντας!» αναφώνησε η Νορέλτα-Βορ. «Ο Άβαντας, Βόρκεραμ!»

«Λες να μην τον είδα;» γρύλισε ο ξάδελφός της, πυροβολώντας μία, δύο φορές – και δύο εχθροί σωριάστηκαν. Οι άλλοι καλύφτηκαν από δω κι από κει, πυροβολώντας κι αυτοί. Θραύσματα από τον τοίχο και εξοστρακισμένες σφαίρες πέρασαν επικίνδυνα κοντά από το πρόσωπο του Βόρκεραμ-Βορ.

«Υπάρχει δρόμος για να φύγουμε,» του είπε η Νορέλτα, ξέπνοα, τρομαγμένη από την όλη κατάσταση. Δεν είχε συνηθίσει στη ζωή της να βρίσκεται μέσα σε τέτοιες συμπλοκές. Δεν ήταν πολεμίστρια. Ούτε ήταν σαν τη Μιράντα που έμοιαζε να μπορεί να τα κάνει όλα. «Τον είδα,

Βόρκεραμ. *Ακόμα τον βλέπω.*» Και δεν έλεγε ψέματα: τα σημάδια της Πόλης, όντως, της είχαν αποκαλύψει έναν ασφαλή δρόμο.

Ο Άβαντας σηκώθηκε στα τέσσερα, τότε. Σύρθηκε προς το οικοδόμημα στο πλάι του οποίου ήταν καλυμμένοι ο Βόρκεραμ και η Νορέλτα. Ο αρχηγός των Εκλεκτών προσπάθησε να τον καλύψει με το κοντό τουφέκι του, και η Θυγατέρα πυροβολούσε επίσης με το πιστόλι της, πάνω από τον ώμο του.

Η Ολντράθα, εν τω μεταξύ, είχε κάνει μια τομή με το στιλέτο της στο σώμα του Έκρελ και τα δάχτυλά της τραβούσαν, πεπειραμένα και καθοδηγούμενα από την Πόλη, μια σφαίρα έξω από το τραύμα. Αλλά η Άνμα, που ήταν γονατισμένη πλάι της, έβλεπε πως ο χρόνος τους τελείωνε. Το διάβαζε στα πολεοσημάδια, της το έλεγε η διαίσθησή της. «Πάμε!» είπε στην Αδελφή της, αρπάζοντάς την από τον ώμο. «Πάμε, Ολντράθα! Θα μας κυκλώσουν! Άφησέ τον – δε μπορείς να τον σώσεις!»

«Όχι! Βοήθησέ με να τον σηκώσουμε, τουλάχιστον, να τον πάρουμε μαζι-!»

«Μην είσαι ανόητη. Έλα! Θα σκοτωθούμε – δεν το βλέπεις;»

Οι εχθρικοί μαχητές έρχονταν, και τώρα κάποιοι τις πυροβολούσαν: θραύσματα από το πλαίσιο της πόρτας τινάχτηκαν πάνω στην Ολντράθα και την Άνμα. Η τελευταία γύρισε και πυροβόλησε με το Ροσκράντω-4.2, πατώντας συνεχόμενα τη σκανδάλη και σχηματίζοντας ένα θανατηφόρο ημικύκλιο με τις σφαίρες της – μια καταιγίδα καταστροφής. Είδε δυο αντιπάλους να πέφτουν, αλλά αμφίβολο ήταν αν είχαν διαπεραστεί οι αλεξίσφαιρες πανοπλίες τους. Το Ροσκράντω-4.2 ήταν γρήγορο – πολύ γρήγορο – αλλά όχι και τόσο δυνατό, ούτε έπαιρνε από εκείνες τις αιχμηρές σφαίρες που ήταν ειδικές για να τρυπάνε αλεξίσφαιρες πανοπλίες.

Ο Βόρκεραμ-Βορ φώναξε στον Άβαντα: «Έλα, γαμώτο! Έλα!» Και μετά: «Ολντράθα! Άνμα! Ελάτε από δω!»

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας σηκώθηκε όρθιος και, σκυμμένος, έτρεξε, καλυμμένος από τα πυρά του Βόρκεραμ-Βορ και της Νορέλτα-Βορ. Ήρθε δίπλα τους. Ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο, κοντά στη Νορέλτα· δεν υπήρχε περιθώριο για να πυροβολεί κι αυτός.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε η Θυγατέρα. «Είσαι τραυματισμένος;»

«...όχι,» βαριανάσαινε, «...οι καριόληδες με ζάλισαν... με μούδιασαν λίγο... αυτό μόνο...» Θηκάρωσε το αιματοβαμμένο κοντόσπαθό του. Τράβηξε το πιστόλι του.

Ο Βόρκεραμ έβλεπε τους εχθρούς να έχουν πληθύνει και να τους έχουν κυκλώσει. «Πού νομίζεις ότι υπάρχει ανοιχτός δρόμος, ξαδέλφη;» Γύρισε να την κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του.

Η Νορέλτα έδειξε προς τα πίσω.

«Μα θέλουμε να πάμε στο υποβρύχιο, Νορέλτα!»

«Μόνο από κει υπάρχει ασφαλής δρόμος. Απ'την άλλη θα μας θερίσουν.»

Ο Βόρκεραμ σκέφτηκε: *Είναι άσχετη από μάχη αλλά είναι θυγατέρα. Την εμπιστεύεσαι, ή όχι;*

Το δίλημμά του λύθηκε από τον ξαφνικό ερχομό συμμάχων. Από τα δεξιά, η Ευμενίδα παρουσιάστηκε μαζί με τον Ράλενταμπ και τη Ζιλκάμα'μορ. Η πρώτη πυροβολούσε συνεχόμενα μ'ένα αυτόματο τουφέκι, ο δεύτερος εξαπέλυσε μια ρουκέτα από ένα μικρό ρουκετοβόλο, η τρίτη έριχνε μ'ένα ηχητικό πιστόλι. Οι εχθροί ξαφνιάστηκαν από τις απρόσμενες ενισχύσεις· χτυπήθηκαν άσχημα κι αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν, καθώς και ο Βόρκεραμ-Bor τούς έριχνε, και η Νορέλτα, και η Άνμα, και ακόμα κι ο Άβαντας βγαίνοντας ξανά παράτολμα από την κάλυψή του παρότι η πανοπλία του κρεμόταν σαν κουρελιασμένη, σε σημεία, επάνω του.

«Ευμενίδα!» είπε ο Βόρκεραμ, ενώ εκείνη τον πλησίαζε μαζί με τον Ράλενταμπ και τη Ζιλκάμα'μορ. Ο δεύτερος ήταν τραυματισμένος στο αριστερό χέρι. Αίμα είχε μουσκέψει το μανίκι του. Αλλά δεν φαινόταν να δίνει την παραμικρή σημασία, λες κι είχε το αλεξίσφαιρο δέρμα του Άβαντα. Νευρώδης σαν εξωδιαστασιακό θηρίο, και μοιάζοντας έτοιμος να θυσιαστεί για την Ευμενίδα αν χρειαζόταν.

Η Νορέλτα, κοιτάζοντας τον έτσι, κατάλαβε γιατί η Ευμενίδα τον ανεχόταν παρά τις ζήλιες του. Δε θα μπορούσε νάχε βρει πιο πιστό σύντροφο για νάχει στο πλευρό της. Τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν ξεκάθαρα.

«Πού είν' οι άλλοι;» ρώτησε η Άνμα, πλησιάζοντας κι εκείνη τον Βόρκεραμ. «Πού είν' η Φοριντέλα;» Ανησυχούσε για τη φίλη της. Εδώ πέρα, μέσα σε τούτο το χάος, μπορεί και νάχε σκοτωθεί.

Η Ευμενίδα δεν απάντησε στην Άνμα· είπε: «Το υποβρύχιο έχει καταστραφεί, Βόρκεραμ! Το διέλυσαν τα ελικόπτερα· το χτύπησαν από ψηλά. Ο πιλότος είναι νεκρός – είδα το πτώμα του – και ο βοηθός του μάλλον κι αυτός νεκρός πρέπει νάναι.»

«Γαμώ τη φάρα του Κρόνου, γαμώ...» μούγκρισε ο Άβαντας.

Ο Βόρκεραμ τον αγριοκοίταξε. Δεν του άρεσε κανείς να βρίζει τον Κρόνο, οποιαδήποτε κι αν ήταν η κατάσταση. Αλλά είπε: «Μην πανικοβάλλεστε. Θα βρούμε άλλο τρόπο να φύγουμε από δω.»

«Τι τρόπο;» ρώτησε ο Ράλενταμπ. «Είμαστε παγιδευμένοι σ' ένα νησί!»

«Έχουν ελικόπτερα. Θα πρέπει να μας δανείσουν ένα – θέλοντας και μη.» Και προς την Άνμα: «Πού είν' η Ολντράθα γαμώτο;»

«Με τον Έκρελ. Προσπαθεί να τον σώσει.»

Ο Βόρκεραμ έτρεξε προς τα εκεί όπου είχε δει τις δύο θυγατέρες να τραβάνε τον Έκρελ Σόρεντερ. Ήταν ένας από τους Εκλεκτούς του, και ο Βόρκεραμ ανησυχούσε γι' αυτόν. Νοιαζόταν για όλους τους μισθοφόρους του. Ειδικά για τους καλούς και πιστούς ανθρώπους όπως τον Έκρελ.

Φτάνοντας κάτω από την πόρτα του μισογκρεμισμένου οικοδομήματος, αντίκρισε την Ολντράθα γονατισμένη πάνω από τον χτυπημένο πολεμιστή. Αίματα είχαν ποτίσει τα ρούχα του και τα δικά της. Τα καφετόδερμα χέρια της ήταν κατακόκκινα. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της καθώς έστρεψε το πρόσωπό της στον Βόρκεραμ.

«Είναι νεκρός...» άρθρωσε, θλιμμένα. «Δε μπορούσα...»

Όχι, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. Όχι ο Έκρελ... Αλλά δεν είχαν περιθώριο τώρα για να καθυστερήσουν. Έπιασε τη φίλη του από τον αγκώνα. «Πάμε, Ολντράθα. Δεν έχουμε χρόνο.»

Εκείνη τον ακολούθησε έξω από την πόρτα, και βάδισαν γρήγορα προς τους άλλους.

«Πρέπει να βρούμε τους υπόλοιπους,» είπε ο Βόρκεραμ.

«Δε θάναι δύσκολο,» αποκρίθηκε ο Άβαντας. «Ακούτε αυτό τον σαματά;»

Πυροβολισμοί από κάποια απόσταση.

Τους είχαν αποκλείσει ανάμεσα στα παλιά οικοδομήματα· δεν τους άφηναν να πάνε προς τις όχθες, προς το υποβρύχιο· και έρχονταν από παντού.

Ο Λούσιος έσπρωξε έναν γιγάντιο μεταλλικό τροχό, αφήνοντάς τον να κυλήσει καταπάνω στους εχθρούς και να προκαλέσει κάποιο πανικό. Αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για να τους διαλύσει και να δημιουργήσει άνοιγμα, ακόμα και καθώς εκείνος, η Φοριντέλα-Ράο, ο Μάικλ, και ο Έλντακ'χοκ πυροβολούσαν. Οι αντίπαλοί τους ήταν πολλοί, και έμοιαζαν εμπειροπόλεμοι, όφειλε να παρατηρήσει η Φοριντέλα. *Δεν είναι τυχαίοι. Δεν είναι οποιοσδήποτε. Αυτή η Κορίνα πρέπει να τους έστειλε ξανά! Αυτή η καταραμένη!* Ήταν άνθρωποι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή; Αν όχι, ποιου άλλου μπορεί να ήταν;

Η Φοριντέλα ύψωσε το τουφέκι της στον ώμο, σημάδεψε, και πάτησε τη δεύτερη σκανδάλη – αυτή που εξαπέλυε τη μικρή ρουκέτα του. Το βλήμα εκτοξεύτηκε, φωτεινό μες στη νύχτα, και χτύπησε μια γωνία πίσω από την οποία εχθροί ήταν καλυμμένοι: πέτρες τινάχτηκαν, κραυγές ακούστηκαν, και η Φοριντέλα είδε ανθρώπους να πέφτουν.

Ούτε αυτό, όμως, ήταν αρκετό για να απομακρύνει τους μαχητές που είχαν κατεβεί από τα ελικόπτερα. Πυροβολούσαν καταιγιστικά τη Φοριντέλα και τους άλλους μαζί της, αναγκάζοντάς τους να υποχωρούν. Και τώρα φάνηκαν ακόμα περισσότεροι απ'αυτούς τους καριόληδες πίσω τους!

«Μας έχουν κυκλώσει,» είπε ο Λούσιος αλλάζοντας γεμιστήρα στο τουφέκι του.

«Οι άλλοι θάρθουν να μας βοηθήσουν,» είπε ο Έλντακ'χοκ, μοιάζοντας, νόμιζε η Φοριντέλα, αφύσικα ψύχραιμος για την κατάσταση. Ίσως επειδή ήταν του τάγματος των Διαλογιστών. «Θα μας δώσω λίγο χρόνο,» πρόσθεσε ο μάγος και ύψωσε το κοντό ραβδί που κρατούσε στο αριστερό του χέρι. Ήταν γεμάτο με μικροσκοπικά κάτοπτρα, κυκλώματα, και κρυστάλλους: και τώρα οι κρύσταλλοι φεγγοβολούσαν, καθώς ο Έλντακ'χοκ άρθρωνε κάποιο ξόρκι.

Θα μας κρύψει κάπως; αναρωτήθηκε η Φοριντέλα, και πυροβόλησε ξανά τους εχθρούς με το τουφέκι της.

Ένα φως ήρθε ξαφνικά από πάνω–

Η Φοριντέλα τρόμαξε. *Τα ελικόπτερα!* Ύψωσε τη ματιά της και το τουφέκι της, έτοιμη να ρίξει, δυσανασχετώντας που είχε εξαπολύσει τη ρουκέτα του πιο πριν – τώρα θα της χρειαζόταν περισσότερο!

Αλλά δεν είδε κανένα αεροσκάφος από πάνω τους. Είδε μόνο έναν φωτεινό δίσκο που έμοιαζε νάναι από ενέργεια. «Τι...;»

Σφαίρες έρχονταν προς τον δίσκο – σφαίρες πυροβόλων όπλων – σαν να προσελκύνονταν, να μαγνητίζονταν, εκεί...

«Τι έκανες, μάγε;» είπε ο Μάικλ. «Ξόρκι Έλξεως Πυρών;»

«Ναι,» απάντησε ο Έλντακ'χοκ. «Θα μας δώσει κάποιο χρόνο.»

Ξόρκι Έλξεως Πυρών; Η Φοριντέλα δεν το είχε ξανακούσει. Και φαινόταν πολύ αποτελεσματικό! Αυτός ο δίσκος τραβούσε όλα τα πυρά των εχθρών τους! *Μα τη Ρασιλλώ, πώς είναι δυνατόν να μην ξέρω για την ύπαρξή του;* Τόσο σπάνιο ήταν ανάμεσα στους μάγους;

«Πράγματι,» άκουσε τον Μάικλ να λέει καθώς τούτες οι σκέψεις περνούσαν σαν γρήγορος άνεμος απ'το μυαλό της. «Αλλά ούτε εμείς μπορούμε τώρα να ρίξουμε!»

«Αυτοί είναι περισσότεροι από εμάς, Μάικλ. Καλύτερα να μη μπορεί κανένας να ρίξει.»

Τι εννοούσε ο Μάικλ, ότι ούτε εκείνοι μπορούσαν να ρίξουν; Η Φοριντέλα δοκίμασε να πυροβολήσει τις σκιερές μορφές των μαχητών που έβλεπε αντίκρυ της – και κατάλαβε πως ήταν αδύνατον. Οι σφαίρες της δεν φαινόταν να χτυπάνε τίποτα απέναντι. Πρέπει να άλλαζαν, στιγμιαία, κατεύθυνση, να πήγαιναν στον φωτεινό δίσκο από πάνω τους. Αλλά η Φοριντέλα, βέβαια, δεν μπορούσε να τις δει· η ταχύτητα των σφαιρών είναι πολύ γρήγορη για να τις δεις.

«Δεν ξέρω αν αυτό που έκανες θα μας ωφελήσει ή όχι, μάγε,» είπε ο Μάικλ.

«Μπορώ πάντα να το διαλύσω,» αποκρίθηκε ο Έλντακ'χοκ. «Αλλά δε νομίζω να-»

«Έρχονται!» γρύλισε ο Λούσιος.

Οι εχθροί πράγματι έρχονταν. Πλησίαζαν δίχως δισταγμό, και στα χέρια τους βαστούσαν δόρατα. Είχαν δόρατα μαζί τους! Σπάνια περίπτωση μαχητών, σκέφτηκε η Φοριντέλα. Λίγοι μισθοφόροι χρησιμοποιούσαν δόρατα στη Ρελκάμνια.

Περνώντας το λουρί του τουφεκιού της στον ώμο, τράβηξε το Απολλώνιο σπαθί από την πλάτη της. Αισθανόταν τόσο όμορφα το μανίκι

του στο χέρι της. *Ελπίζω μόνο τούτη να μην είναι η τελευταία φορά που θα το χειριστώ...*

Με πολεμικές κραυγές – *Για τον Ποιητή! Για τον Ποιητή! Για τον Ποιητή!* – οι μαχητές με τα δόρατα εφόρμησαν. Η Φοριντέλα απομάκρυνε μια αιχμή, με μια επιδέξια κίνηση της λεπίδας της. Απέφυγε ένα άλλο όπλο και σπάθισε τον χειριστή του στον λαιμό – ένας πίδακας αίματος. Απέκρουσε ακόμα ένα δόρυ, το έσπρωξε προς το πλάι, κλότσησε τη γυναίκα που το κρατούσε, πετώντας την πίσω. Ανεμίζοντας το Απολλώνιο λεπίδι της χτύπησε έναν άλλο στον αριστερό ώμο, και ο Λούσιος τού χίμησε και τον κάρφωσε στον λαιμό μ'ένα ξιφίδιο.

Ο Μάικλ είχε τραβήξει κι εκείνος ένα ξιφίδιο, και ο Έλντακ'χοκ επίσης. Επάνω στις λεπίδες τους ενέργεια τρεμόπαιζε. Αλλά τα κοντά όπλα τους δεν ήταν και πολύ αποτελεσματικά εναντίον των μακριών δοράτων· με το ζόρι μπορούσαν να τα κρατάνε σε απόσταση. «Τι έλεγες, μάγε;» μούγκρισε ο Μάικλ. «Ότι θα μας έδινες χρόνο;»

«Πού να ξέρω ότι κουβαλάνε τέτοια παλούκια μαζί τους, γαμώ τα μούσια του Κρόνου; Είναι νύχτα!»

Η Φοριντέλα-Ράο απέφυγε μια αιχμή, χτύπησε με τη λεπίδα της το στέλεχος και το έκοψε εύκολα. Ήταν υπέροχο αυτό το Απολλώνιο ξίφος που της είχε φέρει η φίλη της! Υπέροχο! Μ'ακόμα μια κίνηση της λεπίδας κάρφωσε τον εχθρό στο στήθος. Τον κλότσησε κι ελευθέρωσε το ξίφος για ν'αποκρούσει ακόμα ένα δόρυ.

Αλλά καταλάβαινε πως οι προσπάθειές της δεν άλλαζαν το γεγονός ότι οι εχθροί τούς είχαν περικυκλωμένους – και ήταν πολλοί. Και οι σύντροφοί της είχαν μόνο κοντές λεπίδες... Πού ήταν ο Βόρκεραμ; Πού ήταν η Άνμα; Η Φοριντέλα είχε ικανό τον Βόρκεραμ να τους εγκαταλείψει, αλλά δεν νόμιζε πως η φίλη της θα την άφηνε εδώ.

Απέκρουσε ένα δόρυ – και το σπαθί της διασταυρώθηκε μαζί του – απέφυγε την αιχμή ενός άλλου, η οποία πέρασε μερικά εκατοστά απόσταση από το αριστερό της μάτι.

Ένας εχθρός κραύγασε, κι έπεσε. Πίσω του η Φοριντέλα-Ράο είδε τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, με την πανοπλία του φανερά χτυπημένη και με κοντόσπαθο στο χέρι. Το αίμα επάνω του έμοιαζε νάναι το αίμα των εχθρών του. «Τι σκατά έχει κάνει ο μάγος;» είπε ο Άβαντας.

Και η Φοριντέλα συνειδητοποίησε πως δεν ήταν μόνος του εδώ. Καθώς παραμέριζε το δόρυ της αντιπάλου της και της έσκιζε την κοιλιά με το Απολλώνιο σπαθί, είδε και τον Βόρκεραμ, και την Άνμα, και την Ευμενίδα. Είχαν έρθει όλοι. Όλοι.

Οι εχθροί σύντομα υποχώρησαν, γιατί τώρα εκείνοι είχαν βρεθεί κυκλωμένοι απ'τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ.

Η Φοριντέλα-Ράο, τραβώντας ένα μαντήλι, σκούπισε τη λεπίδα του Απολλώνιου ξίφους από τα αίματα. Ήταν πολύ όμορφο όπλο για να το θηκαρώσει έτσι λερωμένο.

«Πάρε τώρα αυτό το πράμα από πάνω μας, μάγε!» είπε ο Μάικλ.

Με μια κίνηση του χεριού του Έλντακ'χοκ ο φωτεινός δίσκος διαλύθηκε. «Σκέφτηκα πως θα μας έδινε χρόνο μέχρι να έρθετε,» εξήγησε ο μάγος μιλώντας στον Βόρκεραμ-Βορ, όχι στον Μάικλ.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών ένευσε. «Ίσως, όντως, να σας έσωσε—»

«Καλύτερα ήμασταν με τα πυροβόλα μας, Βόρκεραμ,» διαφώνησε ο Μάικλ. «Πάμε τώρα στο υποβρύχιο!»

«Δεν υπάρχει πια υποβρύχιο· το διέλυσαν με τα ελικόπτερα. Η Ευμενίδα το είδε κατεστραμμένο, και τον πιλότο σκοτωμένο—»

«Γαμήσου...»

«Θα πάρουμε ένα απ'τα ελικόπτερά τους,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τάχουν προσγειώσει τώρα. Ένα, τουλάχιστον, είναι σίγουρα προσγειωμένο· το είδαμε καθώς ερχόμασταν.»

«Και τ'άλλα δεν φαίνονται στον αέρα,» πρόσθεσε η Ευμενίδα.

«Πάμε,» είπε ο Βόρκεραμ, «προτού υψωθούν.»

/38\

Οι μισθοφόροι επιχειρούν να κλέψουν το μοναδικό μέσο που ίσως τους επιτρέψει να σωθούν, ενώ οι εχθροί τους τους καταδιώκουν και μια θυγατέρα της Πόλης τούς παρακολουθεί από μεγάλη απόσταση αλλά βλέποντας πολλά υποθέσεις και εικασίες γίνονται για μια ενέδρα, ο Πανιστόριος συναντά τη δυσαρέσκεια του Πολιτάρχη του, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας παραξενεύεται γι'ακόμα μια φορά.

Ο Βόρκεραμ-Βορ έγνεψε στους άλλους να σταματήσουν και κοίταξε πέρα από τη γωνία, με τον ώμο του κολλημένο στον τοίχο και με το κοντό τουφέκι έτοιμο στα χέρια του. Είδε το προσγειωμένο ελικόπτερο που είχαν δει και πριν, καθώς πήγαιναν προς τα εκεί όπου ακούγονταν οι πυροβολισμοί για να βοηθήσουν τη Φοριντέλα-Ράο, τον Λούσιο, τον Μάικλ, και τον Έλντακ'χοκ. Το αεροσκάφος εξακολουθούσε νάναι αρκετά αφύλαχτο, παρατήρησε ο Βόρκεραμ. Ένας φρουρός φαινόταν μέσα από την ανοιχτή πλαϊνή πόρτα του, πίσω απ'το πολυβόλο, κι ένας πιλότος φαινόταν καθισμένος στο πιλοτήριο.

Πρέπει να το καταλάβουμε προτού προλάβει να υψωθεί στον αέρα, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Πρέπει να είμαστε γρήγοροι – και, με την εύνοια του Κρόνου, θα είμαστε! Παρότι είχαν πέσει σε ενέδρα της Κορίνας (δεν μπορεί παρά αυτή η δαιμονισμένη να τάχε στήσει όλα τούτα!), ο Βόρκεραμ-Βορ εξακολουθούσε να θεωρεί καλό σημάδι το γεγονός ότι κυρίως ο Πορφυρός Άρχων φώτιζε απόψε τους ουρανούς της Ρελκάμνια· η Αργυρή Κυρά ήταν ακόμα κρυμμένη πίσω από σύννεφα. Και η Ουλή, που έскиζε το στερέωμα απ'άκρη σ'άκρη, απλά έμοιαζε να επαυξάνει την κόκκινη ακτινοβολία του Πορφυρού Άρχοντα.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του, ερωτηματικά, στην Άνμα. Οι Θυγατέρες έβλεπαν πράγματα που εκείνος δεν μπορούσε να δει.

Η Άνμα τού ψιθύρισε στ'αφτί, εσπευσμένα: «Ερχονται απ'τα δεξιά του ελικοπτέρου! Κάμποσοι, μάλλον. Ίσως νάχουν καταλάβει το σχέδιό μας.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Βόρκεραμ-Bor και είπε στους άλλους: «Νάχετε το νου σας από δεξιά. Κάποιοι έρχονται, αν και δεν έχουν φανεί ακόμα.

»Τώρα – πάμε!» Και, πρώτος, βγήκε απ'την κρυψώνα τους, κρατώντας στο ένα χέρι το κοντό τουφέκι του και πυροβολώντας προς τον φρουρό πίσω από το πολυβόλο, ενώ με το άλλο χέρι τραβούσε μια σκοτοβομβίδα μέσα από την αλεξίσφαιρη καπαρντίνα του και γύριζε τον δείκτη της (χωρίς να τον κοιτάζει), ρυθμίζοντας την επίδρασή της στη μέγιστη διάμετρο – οκτώ μέτρα.

Ο φρουρός του ελικοπτέρου ξαφνιασθηκε, καλύφτηκε σκύβοντας.

Η ομάδα του Βόρκεραμ ακολουθούσε τον αρχηγό των Εκλεκτών, και πυροβολούσαν κι αυτοί, αν και με προσοχή – δεν ήθελαν να κάνουν ζημιές στο ελικόπτερο οι οποίες πιθανώς να παρακώλυαν την πτήση του.

Ο πιλότος άρχισε να τους ρίχνει, με πιστόλι, από το παράθυρο πλάι του. Ο φρουρός έκανε να πιάσει το πολυβόλο, αλλά μια σφαίρα του Ροσκράντω-4.2 της Άνμα τον σκότωσε βρίσκοντάς τον στο δεξί μάτι.

Από τα δεξιά, μισθοφόροι ξεπρόβαλαν μέσα απ'το σκοτάδι, τρέχοντας, πυροβολώντας με τουφέκια και πιστόλια. Κάποιοι βαστούσαν και δόρυ στο ένα χέρι.

Ο Βόρκεραμ-Bor γύρισε τον διακόπτη της σκοτοβομβίδας και την πέταξε ανάμεσα στην ομάδα του και σ'αυτούς. Αφύσικο, αδιαπέραστο σκοτάδι τύλιξε μια μεγάλη περιοχή, δημιουργώντας προκάλυμμα, κάνοντάς το αδύνατο για τους εχθρούς να σημαδέψουν την ομάδα του Βόρκεραμ παρά μόνο στην τύχη. *Ο Κρόνος θα μας ευνοήσει!*

Καθώς ο έλικας του ελικοπτέρου είχε ήδη μπει σε λειτουργία και τα μεταλλικά πόδια του υψώνονταν από το έδαφος, ο Βόρκεραμ πήδησε, αρπάχτηκε από το πλάι της ανοιχτής πόρτας του, και βρέθηκε μέσα περνώντας δίπλα από το πολυβόλο.

Από τα δεξιά μια γυναίκα έκανε να τον καρφώσει με ξιφίδιο. (Τελικά δεν ήταν μόνο δύο μες στο αεροσκάφος!) Ο Βόρκεραμ μετά βίας απέφυγε το λεπίδι της, παραμερίζοντας τον καρπό της με το δεξί του χέρι που, μόλις τώρα, είχε πετάξει τη σκοτοβομβίδα. Η πολεμίστρια κλότσησε, άγρια, βρίσκοντάς τον στον μηρό. Ύψωσε το πιστόλι που βαστούσε στην άλλη της γροθιά, στρέφοντάς το προς το πρόσωπό του. Ο Βόρκεραμ την πυροβόλησε στο στήθος με το κοντό τουφέκι του στέλ-

νοντάς την στο βάθος της πίσω μεριάς του αεροσκάφους, γεμάτη αίματα – νεκρή, μάλλον.

Πυροβολισμός από πίσω του!

Ο Βόρκεραμ γονάτισε στιγμιαία, κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, και είδε τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα εκεί, να στέκεται και να παραπατά ένα, δυο βήματα. Στο χέρι του ήταν το πιστόλι του και τώρα πυροβολούσε.

Ο πιλότος είχε κρυφτεί πίσω από το κάθισμα του αφού είχε ρίξει με το δικό του πιστόλι. Το αεροσκάφος εξακολουθούσε να υψώνεται.

«Κάλυψέ με, αρχηγέ!» είπε ο Άβαντας.

Ο Βόρκεραμ-Βορ το έκανε γυρίζοντας το κοντό τουφέκι του στο αυτόματο και στρέφοντας την κάννη προς το κάθισμα του πιλότου, πάτησε μέσα στη σκανδάλη, πυροβολώντας συνεχόμενα.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, εν τω μεταξύ, πήγαινε απ'την άλλη μεριά για να φτάσει στο πιλοτήριο. Πράγμα το οποίο έκανε πολύ γρήγορα και μόλις ήταν εκεί ο γεμιστήρας του τουφεκιού του Βόρκεραμ τελείωσε. Είχε αδειάσει.

Ο Άβαντας, έχοντας θηκαρώσει το πιστόλι του, άρπαξε τον καρπό του πιλότου, για να στρέψει την κάννη του όπλου του άλλου, και τον κάρφωσε στο στήθος με το κοντόσπαθό του. Τον τράβηξε από το κάθισμα, πετώντας τον παραδίπλα, νεκρό. «Ελπίζω να ξέρεις να το κουμαντάρεις αυτό το πράμα, αρχηγέ!»

«Ξέρω.» Ο Βόρκεραμ είχε πλησιάσει στιγμιαία, μην καθυστερώντας με το ν'αλλάξει γεμιστήρα στο τουφέκι του και δεν έλεγε ψέματα: όντως ήξερε πώς να πιλοτάρει ελικόπτερο. Κάθισε στη θέση του πιλότου, έβαλε τα χέρια του στην κονσόλα, και προσγείωσε πάλι το αεροσκάφος μπροστά στους συντρόφους του που περίμεναν κάτω.

Οι εχθροί περνούσαν τώρα μέσα από το αφύσικο σκοτάδι που είχε δημιουργήσει η σκοτοβομβίδα αλλοιώνοντας τον φωτισμό της διάστασης της Ρελκάμνια. Η Άνμα, η Ευμενίδα, ο Μάικλ, ο Λούσιος, και οι άλλοι τούς πυροβολούσαν με πιστόλια και τουφέκια. Η Φοριντέλα-Ράο κρατούσε πάλι εκείνο το σπαθί στα χέρια της, πρόσεξε ο Βόρκεραμ-Βορ – το σπαθί που έλεγε ότι ήταν από την Απολλώνια – και σπάθιζε έναν μαχητή, τινάζοντας το τουφέκι από τα χέρια του, σκίζοντας τα πλευρά του.

«Ελάτε!» φώναξε ο Βόρκεραμ. «Ελάτε!»

Κανείς δεν δίστασε ούτε στιγμή· ενόσω ακόμα πυροβολούσαν τους αντιπάλους τους, πήδησαν μες στο ελικόπτερο, και ο Βόρκεραμ-Βορ το ύψωσε από το έδαφος. Οι εχθροί τούς έριχναν από κάτω· οι σφαίρες κουδούνιζα δυνατά πάνω στη μεταλλική θωράκιση του αεροσκάφους, το αλεξίσφαιρο τζάμι πλάι στον Βόρκεραμ ράγιζε επικίνδυνα. Αλλά, μετά, ήταν πέρα από την εμβέλεια των εχθρικών όπλων, ψηλά στον νυχτερινό ουρανό, μέσα στην ακτινοβολία του κόκκινου φεγγαριού της Ρελκάμνια.

Ο Βόρκεραμ, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, είδε πως ο Έλντακ'χοκ είχε τραυματιστεί, το ίδιο και η Άνμα – ο πρώτος στον μηρό, η δεύτερη στον ώμο. Η Ολντράθα κοίταζε τώρα το τραύμα του μάγου, προσπαθώντας να τον βοηθήσει.

Η Κορίνα παρακολουθούσε από την Α' Ανωρίγια Συνοικία, χρησιμοποιώντας το δυνατό τηλεσκόπιό της, καθώς στεκόταν στην ταράτσα μιας ψηλής πολυκατοικίας της Χαμηλής. Τα πολεοσημάδια δεν της άρεσαν καθόλου. Δεν της άρεσε καθόλου αυτό που της έλεγαν ότι συνέβαινε μέσα στις εγκαταλειμμένες εγκαταστάσεις του εργοστασίου του Όρεντοχ. Ο θάνατος του Βόρκεραμ-Βορ – αυτού του καταραμένου παράσιτου της Πόλης! – δεν ήταν κοντά. Και τώρα ο Βόρκεραμ πλησίαζε να φύγει από το νησί. Αλλά πώς; Η Κορίνα είχε πει στην Καρζένθα-Σολ για το υποβρύχιο, και η Καρζένθα είχε δώσει διαταγές στους Μικρούς Γίγαντές της να το ανατινάξουν αμέσως μόλις θα έφταναν στο νησί με τα αεροσκάφη τους.

Η Κορίνα είδε, τότε, ένα ελικόπτερο να υψώνεται ανάμεσα από τα οικοδομήματα του Όρεντοχ που πολλά απ'αυτά φλέγονταν και κάπνιζαν.

Ένα ελικόπτερο, το οποίο είχε μέσα του τον Βόρκεραμ-Βορ. Η Κορίνα δεν είχε καμία αμφιβολία γι'αυτό.

«Την τύχη του Σκοτοδαίμονος έχει!» σύριξε. «Τη δαιμονισμένη τύχη του Σκοτοδαίμονος!»

«Τι είναι, Κορίνα;» ρώτησε ο Κάδμος, που στεκόταν παραδίπλα μαζί με την Καρζένθα.

Η Κορίνα δεν πήρε τα μάτια της από το τηλεσκόπιο και, προτού προλάβει να μιλήσει, ο πομπός της Καρζένθα-Σολ κουδούνισε και η Καρζένθα δέχτηκε την κλήση. «Ναι;»

«Πήραν ένα από τα ελικόπτερά μας, αρχηγέ,» ανέφερε ένας Μικρός Γίγαντας μέσα απ'το megafono του πομπού. «Να τους κυνηγήσουμε στον αέρα;»

«Ναι – κυνηγήστε τους! Κυνηγήστε τους!» πρόσταξε η Καρζένθα δίχως δισταγμό, έχοντας καταλάβει, απ'όσα τούς είχε πει η Κορίνα, ότι αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν πολύ επικίνδυνος και καλύτερα να έβγαινε από τη μέση *τώρα* που ήταν ακόμα νωρίς. Είχαν ήδη πολλούς εχθρούς· δεν χρειάζονταν κι άλλους.

Η διαίσθησή της την ενοχλούσε, και η Νορέλτα-Βορ κοίταξε έξω από ένα παράθυρο του αεροσκάφους, κοίταξε προς τα πίσω. «Δυο ελικόπτερα μάς καταδιώκουν!» φώναξε στον ξάδελφό της. «Ίδια με το δικό μας!»

Ο Βόρκεραμ καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του. Ήταν γρήγοροι αυτοί οι μισθοφόροι, όποιοι κι αν ήταν, σκέφτηκε, και εμπειροπόλεμοι. *Και θέλουν πολύ να μας βγάλουν από τη μέση.* Ο Βόρκεραμ μπήκε στον πειρασμό να γυρίσει το ελικόπτερό του και να τους αντιμετωπίσει, μα δεν το έκανε. Θα ήταν ανόητο, καταλάβαινε. Πολύ πιθανόν να έρχονταν σύντομα κι άλλα αεροσκάφη για να ενισχύσουν τους εχθρούς του.

«Ρουκέτες, αρχηγέ!» φώναξε ο Λούσιος. «Πρόσεχε!»

Ο Βόρκεραμ άρχισε αμέσως εναέριες манούβρες αποφυγής. «Κρατηθείτε!»

Η Νορέλτα-Βορ κραύγασε καθώς έχανε την ισορροπία της και προσπαθούσε να πιαστεί από κάπου. Κατέληξε στα χέρια του Λούσιου. Οι άλλοι βρίσκονταν σε παρόμοια αναστάτωση μες στο αεροσκάφος.

Αλλά η Άνμα, αγνοώντας τον πόνο από το τραύμα στον ώμο της (αισθανόταν ήδη την Πόλη να το έχει αναλάβει αυτό, να τη θεραπεύει σιγά-σιγά), έπιασε το πολυβόλο μπροστά στην πόρτα του ελικoptέρου. Το εργαλείο της *μιλούσε*. Η Άνμα, μέσω των πολεοσημαδιών του, διάβαζε τα πάντα γι'αυτό – μέγιστο βεληνεκές, μέγιστο δραστικό βεληνεκές, ταχυβολία, πόσα βλήματα ήταν στην ταινία του, και τι είδους...

Η Άνμα άνοιξε την πόρτα του αεροσκάφους (την είχαν κλείσει μπαίνοντας, για να προστατευτούν από τις ριπές των εχθρών καθώς απο-

γειώνονταν) και έστρεψε την κάννη του πολυβόλου προς τα ερχόμενα ελικόπτερα.

Μια ρουκέτα πέρασε από δίπλα της, σφυρίζοντας, φλεγόμενη, καθώς ο αρχηγός έκανε ακόμα μια εναέρια μανούβρα. Η Άνμα με το ζόρι κρατήθηκε και δεν έπεσε πίσω. (*Αρχηγός!* συλλογίστηκε φευγαλέα. *Τον σκέφτομαι κι εγώ ως αρχηγό!*) Σημάδεψε ένα από τα ελικόπτερα που τους καταδίωκαν, αυτό που βρισκόταν πιο κοντά, που ερχόταν μάλλον για να τους ρίξει με το δικό του πολυβόλο. Το μυαλό της Άνμα μετρούσε την απόσταση μέσω των σημαδιών της Πόλης· ο νους της είχε γίνει προέκταση του όπλου που κρατούσαν τα χέρια της. Ο αντίπαλος πυροβολητής δεν είχε τις ικανότητές της· περίμενε μέχρι νάναι βέβαιος ότι δεν θα χαλούσε άδικα τις σφαίρες του. Η Άνμα ήξερε *αμέσως* πότε οι σφαίρες της μπορούσαν να βρουν τον στόχο. Και πάτησε τη σκανδάλη.

Το πολυβόλο κροτάλισε, στριφογυρίζοντας, εξαπολύοντας λάμψεις και βλήματα. Τα μπροστινά τζάμια του εχθρικού ελικοπτερου χτυπήθηκαν άσχημα, έσπασαν. Το αεροσκάφος έχασε την πορεία του, κι άρχισε να χάνει και ύψος. Δεν ήταν απειλή πλέον.

Αλλά το δεύτερο ζύγωνε τώρα. Οι ρουκέτες τού είχαν τελειώσει και πλησίαζε για να τους χτυπήσει με το πολυβόλο.

Δεν είχαν μείνει πολλές ακόμα σφαίρες στην ταινία του όπλου της Άνμα· της το έλεγαν τα σημάδια που σχημάτιζαν οι σκιές επάνω του και οι καπνοί από τις περιστρεφόμενες κάννες του.

Ο ξάδελφος της Νορέλτα-Βορ έκανε ακόμα μια απότομη μανούβρα – μόνο ο Κρόνος ήξερε γιατί! – και η Άνμα έχασε την ισορροπία της, πέφτοντας πίσω με μια ξαφνιασμένη κραυγή. Χτύπησε τον τραυματισμένο ώμο της επώδυνα, και είδε λάμψεις μπροστά στα μάτια της και σκοτοδίνες· παραλίγο να λιποθυμήσει. «Τι σκατά κάνεις, γαμώ τα κωλομέρια της Ρασιλώς, αρχηγέ!» αναφώνησε, ενώ ο Άβαντας τύλιγε το χέρι του γύρω από τη μέση της για να τη στηρίξει. «Τους έχουν τελειώσει οι ρουκέτες – μη μας στριφογυρίζεις!»

«Κλείστε την πόρτα, γαμώτο!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ, αγνοώντας την. «Κλείστε τη γαμημένη πόρτα! – θέλετε να βρεθείτε στον αέρα;»

Το εχθρικό ελικόπτερο τούς πυροβολούσε τώρα με το πολυβόλο του· οι σφαίρες έπεφταν σαν βροχή πάνω στη θωράκιση του αεροσκάφους τους. Ένα τζάμι έσπασε, κι άλλο ένα.

Η Ευμενίδα έπιασε το μικρό ρουκετοβόλο που είχε φύγει από τον Ράλενταμπ και προσπάθησε να το υψώσει στον ώμο της για να σημαδέψει τους εχθρούς, αλλά της γλίστρησε κι έπεσε. Κύλησε.

Ο Άβαντας το άρπαξε, έχοντας αφήσει τη μέση της ζαλισμένης Άνμα, και πήγε κοντά στο ένα απ'τα σπασμένα παράθυρα. Έβαλε το όπλο στον ώμο του, σημάδεψε, και πάτησε τη σκανδάλη. Η Νορέλτα-Βορ, που ήταν – κατά τύχη – δίπλα του, είδε τη ρουκέτα να εκτοξεύεται και να χτυπά το εχθρικό αεροσκάφος στο πλάι, λίγο πιο κάτω από τον έλικα. Η ταχύτητά του μειώθηκε δραματικά. Έμεινε πίσω, και γύρισε για να φύγει.

«Κανείς δεν έρχεται τώρα, αρχηγέ!» φώναξε ο Μάικλ. «Κανείς!»

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Κι από δω και πέρα δεν νομίζω να μας ξαναενοχλήσουν· πρέπει να πετάμε τώρα πάνω από τα νερά που βρίσκονται στη δικαιοδοσία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

Η Κορίνα πήρε τα μάτια της από το τηλεσκόπιο. «Τους ξέφυγαν,» είπε.

Η Καρζένθα-Σολ κάλεσε με τον πομπό της τους Μικρούς Γίγαντες που κυνηγούσαν τον Βόρκεραμ-Βορ, κι αυτά που άκουσε δεν ήταν ευχάριστα. Ο εχθρός τους είχε απομακρυνθεί μέσα στο ελικόπτερο που τους είχε κλέψει, και τα δικά τους ελικόπτερα ήταν χτυπημένα.

«Δε μπορούμε να τον καταδιώξουμε, αρχηγέ. Επιπλέον, τώρα πρέπει να είναι πια στον εναέριο χώρο της Β' Κατωρίγιας.»

«Γυρίστε πίσω,» πρόσταξε η Καρζένθα-Σολ. «Γυρίστε πίσω.»

Ο Κάδμος είπε: «Τουλάχιστον, τώρα δεν θα στήσουν ενέδρα στους κουρσάρους επάνω σ'αυτό το νησί.» Και κοίταξε ερωτηματικά την Κορίνα.

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε εκείνη, σκεπτόμενη ότι θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει το αρχαίο φυλαχτό ξανά για να μάθει το μέλλον. Και κάθε φορά που χρησιμοποιούσε το φυλαχτό αυτή η ενεργειακή δαιμόνισσα παρουσιαζόταν...

«Θα το φρουρούμε,» δήλωσε ο Κάδμος. «Θα βάλουμε σκάφη να κάνουν περιπολίες κοντά του, και φύλακες στις όχθες του.»

Οι δυνάμεις της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας δεν άργησαν να τους εντοπίσουν και να τους ζητήσουν εξηγήσεις, τηλεπικοινωνιακά, ενώ δύο οπλισμένα ελικόπτερα της Φρουράς τούς πλησίαζαν μέσα στην πορφυροφώτιστη νύχτα. Ο Βόρκεραμ κατάφερε να τους κάνει να καταλάβουν ποιοι ήταν, και τους είπε ότι βρίσκονταν σε δουλειά του κύριου Όρπεκαλ-Λάντι. Η Φρουρά, τελικά, τους οδήγησε να προσγειωθούν σ'ένα ελικοδρόμιο επάνω στην οροφή μιας πολυκατοικίας του Σκηνοκράτη η οποία συνδεόταν με άλλες τρεις πολυκατοικίες παρόμοιου ύψους μέσω γεφυρών.

Εκεί, μια λοχαγός της Φρουράς τούς συνάντησε λέγοντάς τους πως είχε ήδη ειδοποιηθεί ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι και κάνοντάς τους διάφορες ερωτήσεις. Πού βρίσκονταν προτού έρθουν προς τα εδώ; Γιατί το αεροσκάφος τους ήταν χτυπημένο; Γιατί ήταν οι ίδιοι τραυματισμένοι; Είχαν βρεθεί σε μάχη; Με ποιους;

Ο Βόρκεραμ τής αποκρίθηκε ότι όλα αυτά ήταν εμπιστευτικά· δεν μπορούσε να της αποκαλύψει τίποτα.

«Είμαστε σε περίοδο πολέμου,» του υπενθύμισε εκείνη. «Δεν υπάρχουν 'εμπιστευτικά' πράγματα τέτοιου είδους.»

«Πρέπει, πρώτα, να μιλήσουμε με τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι...» Ο Βόρκεραμ έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Δε σας έδωσα την άδεια να τον καλέσετε, κύριε!» είπε απότομα η λοχαγός. «Σας κάνω ερωτήσεις, και θέλω να μου απαντήσετε πριν από οτιδήποτε άλλο.»

«Δε μπορώ να σας απαντήσω χωρίς να-»

«Θα το αναλάβω εγώ το ζήτημα,» είπε μια καινούργια φωνή, καθώς μια φιγούρα είχε ξεπροβάλει από τις σκιές της ταράτσας.

Η λοχαγός στράφηκε να κοιτάξει τον άντρα. «Κύριε Πανιστόριε...»

«Θα το αναλάβω εγώ, Λοχαγέ. Τον ξέρω τον κύριο Βόρκεραμ-Βορ. Είμαι βέβαιος ότι θα συνεννοηθούμε.»

«Όπως επιθυμείτε, κύριε Πανιστόριε.» Μ'ένα τελευταίο, καχύποπτο βλέμμα προς τον αρχηγό των Εκλεκτών, η λοχαγός της Φρουράς απομακρύνθηκε. Αλλά οι φρουροί δεν έφυγαν από την ταράτσα· παρέμειναν εκεί, οπλισμένοι, παρατηρώντας από απόσταση.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

Ο Βόρκεραμ-Bor τού είπε, χωρίς ν'αναφέρει, φυσικά, τις υποψίες του για την Κορίνα. Ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας σίγουρα θα τον θεωρούσε τρελό αν του έλεγε για τις Θυγατέρες της Πόλης!

«Πώς σας εντόπισαν, δηλαδή; Κατάλαβες;»

«Δεν είμαι βέβαιος. Ίσως να είχαν στο νησί κάποιους φύλακες τους οποίους δεν καταφέραμε να δούμε. Σ'το είπα ότι τα πράγματα πιθανώς να ήταν διαφορετικά εκεί, τώρα, με την αλλαγή εξουσίας στην Α' Ανωρίγια.»

«Ναι,» αποκρίθηκε συλλογισμένα ο Αλέξανδρος Πανιστόριος. «Μάλλον είχες δίκιο... Αλλά, μα τ'ατσάλινα μάτια της Ρασιλλώς! έτσι όπως μου το περιγράφεις μοιάζει με παγίδα. Με ενέδρα. Σαν να ήξεραν εκ των προτέρων ότι θα ερχόσασταν.»

«Δεν το θεωρώ πιθανό,» είπε ο Βόρκεραμ, νηφάλια, «εκτός αν εσύ μάς πρόδωσες, ή κάποιος από τους ανθρώπους σου.»

«Γιατί να σας προδώσω εγώ, Βόρκεραμ;»

«Θεωρητικά μιλάω.»

«Ούτε νομίζω ότι κανένας απ'τους ανθρώπους μου σας πρόδωσε. Τους εμπιστεύομαι όπως τον εαυτό μου. Δε θα ήταν πράκτορές μου αλλιώς.»

«Γι'αυτό σου λέω: πρέπει να είχαν κάποιους φύλακες εκεί, τους οποίους δεν καταφέραμε να δούμε.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. *Ναι, σκέφτηκε. Είναι η μόνη λογική εξήγηση...*

Ο Βόρκεραμ-Bor και η ομάδα του πήραν τα οχήματα που είχαν αφήσει σ'ένα γκαράζ του Σκηνοκράτη, όταν είχαν έρθει για να επιβιβαστούν στο υποβρύχιο, και κατευθύνθηκαν προς τη βάση τους στη Χτυπημένη. Η Ολντράθα είχε περιποιηθεί τα τραύματα όλων εκτός από της Άνμα, γιατί μπορούσε να διακρίνει, μέσω των σημαδιών της Πόλης, ότι δεν ήταν τίποτα το σοβαρό, και ήξερε ότι, όπως όλες οι Θυγατέρες, σύντομα θα θεραπευόταν. Καθώς όμως έμπαιναν στο όχημα της Άνμα, μαζί με τη Νορέλτα, τον Βόρκεραμ, και τη Φοριντέλα, η Άνμα είπε στην Ολντράθα: «Έχω μια σφαίρα μέσα μου, Αδελφή.»

«Θες να τη βγάλω τώρα;»

«Μόλις φτάσουμε,» αποκρίθηκε η Άνμα ενώ άρχιζε να οδηγεί. Για εκείνη, μια σφαίρα μες στον ώμο δεν ήταν τίποτα το τραγικό· είχε ξα-

ναοδηγήσει με μια σφαίρα μέσα της. Εξάλλου, αισθανόταν την Πόλη να θεραπεύει το τραύμα με γρήγορο ρυθμό. Το βλέμμα θα παγιδευόταν στη σάρκα της ώσπου να φτάσουν στη βάση των μισθοφόρων, κατά πάσα πιθανότητα, και η Ολντράθα θα έπρεπε να σκίσει το δέρμα της για να το βγάλει.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον Όρπεκαλ-Λάντι, παραξενεμένος που ο πολιτικός δεν τον είχε καλέσει ως τώρα. Εκείνη η λοχαγός της Φρουράς είχε πει ότι τον είχαν ειδοποιήσει, έτσι δεν είχε πει;

Ο Όρπεκαλ δεν απάντησε αμέσως στην κλήση, και σίγουρα δεν ακουγόταν σαν να περίμενε επικοινωνία, τέτοια νυχτερινή ώρα. Από τον τρόπο του ο Βόρκεραμ κατάλαβε ότι μάλλον δεν ήξερε τίποτα. «Δε σε ειδοποίησε η Φρουρά;»

«Όχι γιατί να με ειδοποιήσει; Τι έγινε, Βόρκεραμ; Συνέβη κάτι;»

Μάλιστα. Είχε, λοιπόν, πει ψέματα η λοχαγός της Φρουράς, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. Απλά ήθελε να τους κάνει συνεργάσιμους, γι' αυτό τούς είχε πει ότι είχε ειδοποιήσει τον εργοδότη τους.

«Τι συνέβη;» επέμεινε ο Όρπεκαλ-Λάντι αφού δεν πήρε αμέσως απάντηση.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τού εξήγησε. Τον είχε ενημερώσει από πριν, βέβαια, ότι θα πήγαιναν για να ερευνήσουν το Όρεντοχ· ήξερε για την ανιχνευτική δουλειά τους εκεί, και δεν είχε φέρει αντίρρηση.

Τώρα είπε: «Δε θα στηθεί, δηλαδή, ενέδρα για τους κουρσάρους;»

«Δεν είναι εφικτό. Το μέρος φυλάσσεται πολύ καλά.»

«Θα βρείτε άλλο μέρος;»

«Δεν ξέρω. Θα δείξει. Αλλά... δύσκολο μου φαίνεται. Το Όρεντοχ ήταν ιδανικό για τη δουλειά μας. Κανένα άλλο δεν είναι σε τόσο καλή θέση.»

Μετά από λίγο, ο Όρπεκαλ-Λάντι τον χαιρέτησε και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Δεν είχαν ακόμα φτάσει στη βάση τους στη Χτυπημένη. Η Άνμα οδηγούσε μέσα στους δρόμους της Απλωτής τώρα, όχι κοντά στα λιμάνια αλλά στα νότια.

«Τι νομίζετε, κυρίες, γι' αυτό που συνέβη;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Γιατί δεν με ειδοποιήσατε ότι ήταν παγίδα;»

«Μα δεν ήταν παγίδα,» αποκρίθηκε η Ολντράθα.

«Φυσικά και ήταν, Ολντράθα!»

«Δεν φαινόταν για παγίδα καθώς πλησιάζαμε,» είπε η Άνμα οδηγώντας. «Κανείς δεν ήταν κρυμμένος στο ίδιο το νησί. Κανείς δεν μας παραφυλούσε εκεί.»

«Η Πόλη,» πρόσθεσε η Νορέλτα-Βορ, «δεν μπορεί να σου δείξει κάτι που δεν υπάρχει.»

«Κι από πού ήρθαν αυτά τα ελικόπτερα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, αναρωτούμενος αν τελικά αυτές οι περιβόητες «δυνάμεις» των Θυγατέρων άξιζαν τίποτα. «Από το πουθενά;»

«Η Κορίνα τα έστειλε, προφανώς,» απάντησε η Νορέλτα. «Αλλά...» κόμπιασε προς στιγμή, «πρέπει από κάπου να μας παρακολουθούσε.»

«Με το φυλαχτό,» είπε η Ολντράθα, «δεν μπορεί να το κάνει αυτό από οπουδήποτε;»

«Δεν είναι δυνατόν να χρησιμοποιεί το φυλαχτό συνέχεια, Αδελφή μου. Μέσω του φυλαχτού, σίγουρα, είχε δει ότι θα πηγαίναμε στο Όρεντοχ, αλλά... αλλά δεν είμαι βέβαιη ότι μπορούσε να ξέρει και την ακριβή ώρα που θα ήμασταν εκεί, ώστε να έχει ειδοποιήσει εκ των προτέρων αυτούς τους μισθοφόρους να έρθουν...»

«Γιατί όχι;»

«Δεν είναι πάντα εύκολο να υπολογίσεις τον χρόνο με τόσο μεγάλη ακρίβεια όταν ταξιδεύεις μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, Ολντράθα.»

Η Ολντράθα συνοφρυώθηκε, συλλογισμένη. Αυτό το αρχαίο φυλαχτό ήταν πολύ παράξενη υπόθεση, σκέφτηκε. *Αν δεν το χρησιμοποιήσω η ίδια, δεν νομίζω ότι ποτέ θα μπορέσω να καταλάβω τα όσα περιγράφει η Νορέλτα.*

Ο Βόρκεραμ ρώτησε: «Η Κορίνα, επομένως, ήταν στο νησί; Αυτό θες να μας πεις, ξαδέλφη;»

«Δεν το θεωρώ πιθανό να ήταν στο νησί. Αν ήταν, ίσως να είχαμε διακρίνει κάτι. Ίσως να είχαμε δει ότι επρόκειτο για παγίδα. Πρέπει να μας παρακολουθούσε από μεγαλύτερη απόσταση.»

«Ναι,» είπε η Άνμα. «Αυτό είναι το πιθανότερο, Αδελφή μου. Και υπάρχουν τηλεσκόπια με τα οποία μπορείς να κοιτάς από πολύ μακριά. Δε θα το απέκλεια καθόλου να μας κατασκόπευε από τις όχθες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, στημένη πάνω σε καμία πολυκατοικία—»

«Μες στη νύχτα;» απόρησε ο Βόρκεραμ. «Ό,τι τηλεσκόπιο και να χρησιμοποιούσε, δεν μπορεί να διέκρινε το υποβρύχιο μας έτσι όπως έπλεε, μόλις και μετά βίας βγαίνοντας στον αφρό! Ακόμα και με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως-»

«Μην ξεχνάς,» τον διέκοψε η Άνμα, «ποιες είμαστε. Η Κορίνα δεν θα παρακολουθούσε εμάς ακριβώς· θα παρακολουθούσε τα πολεοσημάδια που σχηματίζαμε με τον ερχομό μας. Εσύ, ειδικά. Τα πολεοσημάδια σου είναι πολύ έντονα, Βόρκεραμ.»

Η Ολντράθα κατένευσε. «Ναι, είναι.»

«Είναι,» συμφώνησε κι η Νορέλτα.

«Αυτό,» μούγκρισε ο Βόρκεραμ-Βορ με σκοτεινή έκφραση, «πρέπει να με κάνει να αισθάνομαι καλά ή άσχημα, τώρα;»

«Είναι απλά γεγονός,» του είπε η Νορέλτα, ανασηκώνοντας τον έναν ώμο. «Κι αν τα πολεοσημάδια σου δεν ήταν έντονα, ίσως ποτέ να μην είχαμε έρθει εγκαίρως για να σε βοηθήσουμε τότε στο *Ανάμικτο Κάλεσμα*, στην Ανακτορική Συνοικία.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Οι μισθοφόροι που μας επιτέθηκαν ξέρετε τι μπορεί να ήταν; Ήταν άνθρωποι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή; Δεν είναι πολλοί αυτοί που χρησιμοποιούν δόρατα για κοντινή μάχη στη Ρελκάμνια...»

«Του Ανθοτέχνη ήταν,» επιβεβαίωσε η Φοριντέλα-Ράο. «Καθώς μας ορμούσαν με τα δόρατά τους, όταν ο Έλντακ'χοκ είχε κάνει εκείνο το ξόρκι που τραβούσε τις σφαίρες στον φωτεινό δίσκο, φώναζαν 'Για τον Ποιητή! Για τον Ποιητή!' Δε μπορεί να εννοούσαν άλλον εκτός από τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή...»

«Προφανώς,» συμφώνησε ο Βόρκεραμ. Και πρόσθεσε: «Αν αυτή η Κορίνα παρακολουθεί κάθε μας κίνηση, πώς είναι ποτέ δυνατόν να εκπονήσουμε κάποιο σχέδιο που δεν θέλουμε να ξέρουν οι εχθροί μας;»

«Εκεί είναι το πρόβλημα,» είπε η Νορέλτα. «Η Κορίνα μπορεί, θεωρητικά, να ξέρει τα πάντα.»

«Θεωρητικά;»

«Πρακτικά, ακόμα και μια θυγατέρα με το φυλαχτό έχει όρια. Δεν είναι δυνατόν να το χρησιμοποιεί συνέχεια.»

«Δε μπορούμε, όμως, να παίζουμε ζάρια σ'ετούτο τον πόλεμο!» μούγκρισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Κι εσείς έπρεπε, κανονικά, να είχατε δει αυτή την παγίδα!»

«Σου εξηγήσαμε γιατί δεν μπορούσαμε να τη δούμε, δεν σου εξηγήσαμε;» είπε η Άνμα. «Μόλις τα ελικόπτερα πλησίασαν, καταλάβαμε τι συνέβαινε. Αλλά πιο πριν δεν γινόταν να καταλάβουμε.»

«Η Πόλη,» τόνισε η Ολντράθα, «δεν σου δείχνει κάτι που δεν είναι εκεί, Βόρκεραμ, όπως ήδη σου είπε η Νορέλτα.»

«Και η Κορίνα; Παρακολουθούσε το νησί! Δεν ήταν 'εκεί';»

«Δεν ήταν επάνω στο νησί. Ήταν πολύ μακριά. Δεν ξέρω αν καμια Αδελφή μας θα μπορούσε να διακρίνει μια τέτοια, τόσο μακρινή παρακολούθηση.»

Η Νορέλτα μουρμούρισε: «Μόνο η Μιράντα, ίσως...» Κι αναρωτήθηκε, γ'ακόμα μια φορά, πού να ήταν η Μιράντα. Πώς μπορούσε να τη βρει εδώ πέρα; *Πρέπει να προσεγγίσω αυτόν τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, να μάθω τι απέγιναν οι Νομάδες των Δρόμων. Και από εκεί θα οδηγηθώ στη Μιράντα. Ελπίζω.*

Ο Σημαδεμένος είχε μάθει για τους μισθοφόρους του Όρπεκαλ-Λάντι που είχαν έρθει, πετώντας και τραυματισμένοι, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία· και σήμερα το πρωί ήταν όλο ερωτήσεις για τον Αλέξανδρο Πανιστόριο.

Ο Αρχικατάσκοπος αναρωτιόταν από πού είχε πάρει ο Πολιτάρχης τούτες τις πληροφορίες τόσο γρήγορα. Από εκείνη τη λοχαγό της Φρουράς; Από κάποιον άλλο φρουρό; Είχε πολλούς υποστηρικτές ανάμεσα στη Φρουρά ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος· ήταν γνωστό.

Του Αλέξανδρου δεν του άρεσε και τόσο που ο Πολιτάρχης είχε μάθει αυτά τα νέα. Κατά πρώτον, θα προτιμούσε να μην τα ξέρει καθόλου. Κατά δεύτερον, δυσανασχετούσε όποτε ο Σημαδεμένος πληροφορείτο κάτι προτού του το μεταφέρει ο ίδιος (εκτός αν επρόκειτο για τίποτα ευρέως γνωστό, φυσικά)· αισθανόταν σαν κάποιος να του έκλεβε τη δουλειά του, τον ρόλο του, μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

«Ποιος σας το είπε αυτό, κύριε Πολιτάρχη;» ρώτησε, καθώς βρισκόταν μέσα στο γραφείο του Σημαδεμένου, στο Πολιταρχικό Μέγαρο.

«Τι σημασία έχει, Αλέξανδρε, ποιος μου το είπε; Έχει καμια σημασία; Γιατί δεν με ενημέρωσες εσύ *αμέσως*;»

«Θα σας ενημέρωνα, φυσικά· αλλά ήταν νύχτα ακόμα. Δεν ήθελα να σας ανησυχήσω για ένα τέτοιο θέμα. Δεν ήταν σημαντικό.»

«Απομάκρυνες τους φρουρούς...»

«Ναι, για να μιλήσω εγώ ο ίδιος με τον Βόρκεραμ-Βορ. Δεν είναι η πρώτη φορά που του μιλάω.»

«Σου είπε πού τους είχε στείλει ο Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Όχι. Ανέφερε μόνο ότι ήταν για μια προσωπική δουλειά του Όρπεκαλ-Λάντι.» Ο Αλέξανδρος δεν είχε, επί του παρόντος, κανένα άλλο ψέμα έτοιμο. Ο Σημαδεμένος τον είχε ξαφνιάσει. Η όψη του, ωστόσο, παρέμενε ουδέτερη όπως πάντα.

«*Προσωπική δουλειά*; Υποπτο ακούγεται αυτό. Έπρεπε να είχες αφήσει τους φρουρούς να τους ανακρίνουν!»

«Για ποιο λόγο; Ουσιαστικά, δεν είχαν κανένα δικαίωμα ούτε να τους ανακρίνουν ούτε να τους καθυστερούν—»

«Βρισκόμαστε σε περίοδο πολέμου, Αλέξανδρε! Τι είν' αυτά που λες;» Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος έτριψε νευρικά τη μικρή καράφλα στην κορυφή του λευκόδερμου κεφαλιού του.

«Κύριε Πολιτάρχη, δεν είχαν κάνει τίποτα το μεμπτό. Ήρθαν ειρηνικά με το αεροσκάφος τους, το οποίο ήταν χτυπημένο, και οι ίδιοι ήταν τραυματισμένοι. Αν μη τι άλλο, χρειάζονταν τη βοήθειά μας—»

«Ναι αλλά είναι άνθρωποι του Όρπεκαλ-Λάντι!»

«Είναι άνθρωποι που, εκτός των άλλων, συνέβαλαν αξιοσημείωτα προχτές για να νικήσουμε τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών· και ήταν η πρώτη μας μεγάλη νίκη εναντίον τους, όπως πολύ καλά ξέρετε.»

«Τι θες να πεις, Αλέξανδρε, λοιπόν;» Ο Σημαδεμένος είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του. «Ότι δεν έπρεπε να γίνει έλεγχος; Ότι δεν είναι υποπτο αυτό που συνέβη; Πού τους είχε στείλει ο Όρπεκαλ-Λάντι; Γιατί θέλει να το κρατά κρυφό;»

«Ό,τι δουλειά κι αν είχαν, πρέπει να ήταν πέρα από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ήρθαν από τα βορειοανατολικά. Και το τι—»

«Βορειοανατολικά είναι η Α' Ανωρίγια Συνοικία! Είναι, επίσης, οι Ήμερες Συνοικίες.»

«Ναι· το πιθανότερο, επομένως, είναι να δέχτηκαν επίθεση από εκεί.»

«Γιατί όμως;»

«Ο Κάδμος Ανοθετέχνης έχει μαζέψει τόσους κακούργους και ληστές, κύριε Πολιτάρχη. Οτιδήποτε μπορεί να συνέβη...»

«Δεν καταλαβαίνω, όμως, τι δουλειά ήταν αυτή όπου τους είχε στείλει ο Όρπεκαλ-Λάντι. Τι ήθελε να κάνουν; Να κατασκοπεύσουν την Α' Ανωρίγια;»

«Δεν γνωρίζω. Είναι πιθανό, ίσως. Αλλά δεν γνωρίζω.»

«Ούτε ακόμα έχεις μάθει πώς χρηματοδοτεί ο Όρπεκαλ-Λάντι τόσους μισθοφόρους!» τόνισε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ατενίζοντάς τον έντονα.

«Δεν είχα χρόνο, μα τον Κρόνο! Προχτές βράδυ μού ζητήσατε να ξεκινήσω να ερευνώ. Δεν είναι κάτι που μπορεί να ανακαλυφθεί τόσο εύκολα.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Σημαδεμένος, παίζοντας νευρικά μ'έναν στυλογράφο, χτυπώντας τον στην επιφάνεια του ξύλινου γραφείου, *τακ-τακ-τακ-τακ...* «Τέλος πάντων. Θέλω να μάθεις τι συμβαίνει, Αλέξανδρε. Θέλω να μάθεις πώς χρηματοδοτεί ο Όρπεκαλ-Λάντι τόσους μισθοφόρους – σίγουρα κάτι το ύποπτο γίνεται! Και θέλω να μάθεις πού τους είχε στείλει μες στη νύχτα. Και ποιος τους χτύπησε.

»Μου είπαν ότι πήρες το ελικόπτερό τους για έλεγχο...» πρόσθεσε κοιτάζοντας τον συνοφρυωμένος.

Γαμώτο! σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. *Ποιος τον πληροφόρησε; Οι καταραμένοι φρουροί;* «Ναι, το πήρα για έλεγχο. Δεν είναι δικό τους. Μου είπαν ότι αναγκάστηκαν να το αρπάξουν από κάπου για να διαφύγουν. Αλλά αρνήθηκαν να μου αποκαλύψουν περισσότερα.»

«Τι είδους αεροσκάφος είναι;»

Ο Αλέξανδρος φοβόταν να του πει ψέματα. «Πολεμικό. Έχει ρουκέτες και πολυβόλο. Τα λογότυπα επάνω του φανερώνουν ότι είναι φτιαγμένο από τη βιομηχανία *Ισόπτερος*.»

«Αυτή δεν είναι μια βιομηχανία πολεμικών αεροσκαφών της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας;»

«Ναι.»

«Εν ολίγοις, το ελικόπτερο είναι του Αλυσοδεμένου Ποιητή!»

Ο Αλέξανδρος θα προτιμούσε όλα τούτα να μην τα ήξερε ο Πολιτάρχης – περιέπλεκαν άσκοπα την υπόθεση – αλλά, έτσι όπως είχαν έρθει

τα πράγματα, δεν το θεωρούσε συνετό να του κρύψει πληροφορίες τις οποίες ίσως, αργότερα, να μάθαινε μόνος του. Θα ήταν άσχημο για τον Αλέξανδρο.

«Δε γνωρίζω αν είναι του Ποιητή. Απλώς είδα ότι έχει επάνω του λογότυπα της—»

«Έλα τώρα, Αλέξανδρε! Υπάρχει βιομηχανία στη Β' Ανωρίγια Συνοικία που να μην δουλεύει για τον Ανθοτέχνη;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα. Αυτό το ελικόπτερο θα μπορούσε να είναι ακόμα και κλεμμένο—»

«Από ποιους;»

«Από τους πειρατές των Ήμερων Συνοικιών;» Μια υπόθεση που θα θόλωνε τα νερά, ήλπιζε ο Αλέξανδρος.

«Οι οποίοι είναι σύμμαχοι του Ανθοτέχνη!»

«Ούτε αυτό το ξέρουμε με βεβαιότητα, Εξοχότατε· το υποθέτουμε μονάχα. Το ελικόπτερο θα μπορούσε να ήταν κλεμμένο προτού το ξανακλέψουν ο Βόρκεραμ-Βορ και οι δικοί του.»

«Και, παρ'όλ' αυτά, δεν άφησες τη Φρουρά να τους ανακρίνει...»

«Θα ήταν παράνομο, εκτός των άλλων, Εξοχότατε—»

«Παράνομο τ'αχαμνά του Σκοτοδαίμονος, Αλέξανδρε!» έκανε απότομα ο Σημαδεμένος, που σπάνια εκφραζόταν έτσι.

«Θα αρνούνταν να μιλήσουν, και η Φρουρά δεν είχε δικαίωμα να τους κρατήσει· το ξέρετε αυτό. Ό,τι κι αν έγινε με το εν λόγω ελικόπτερο, έγινε πέρα από τα όρια της δικαιοδοσίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Επιπλέον, τους χρειαζόμαστε αυτούς τους μισθοφόρους για να πολεμήσουμε τους κουρσάρους. Είμαι βέβαιος ότι δεν έχουμε τελειώσει μαζί τους, ούτε εκείνοι μαζί μας.»

Ο Σημαδεμένος χτυπούσε πάλι τον στυλογράφο του νευρικά, γρήγορα, συνεχόμενα, τακ-τακ-τακ-τακ... «Δε ζήτησα ποτέ τη βοήθεια του Όρπεκαλ-Λάντι!»

Ίσως, όμως, θα έπρεπε, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Ή ίσως θα έπρεπε, εξ αρχής, να είχε τη φρόνηση ν'αλλάξει τους όρους του συμβολαίου των μισθοφόρων ώστε να τους κάνεις δικούς σου προτού σ'τους αρπάξει ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, βλέποντας ότι ο Αλέξανδρος δεν του μιλούσε. «Φρόντισε να μάθεις τα πάντα που έχουν

σχέση μ'αυτόν τον Βόρκεραμ-Bor και τους υπόλοιπους μισθοφόρους. Τα πάντα.»

«Το είπαμε, κύριε Πολιτάρχη. Θα γίνει. Θέλετε τίποτ' άλλο από εμένα τώρα;»

«Όχι. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Αλέξανδρος τον χαιρέτησε και έφυγε.

Βγαίνοντας από το γραφείο του Σημαδεμένου, πέρασε από το γραφείο της γραμματέας του, της Κατρίν. Εκείνη τον λοξοκοίταξε, υπομειδιώντας, καθώς πατούσε πλήκτρα στο πληκτρολόγιό της και κοίταζε κάτι στην οθόνη του πληροφοριακού της συστήματος. Δεν του μίλησε, πάντοτε προσεχτική: κι αυτό ο Αλέξανδρος το εκτιμούσε. Όπως εκτιμούσε και την πιο προσωπική παρέα της. Ακόμα ήταν πολύ έντονη μες στο μυαλό του η χτεσινή τους συνάντηση το μεσημέρι. Η χρυσόδερμη, πρασινομάλλα κοπέλα είχε το πιο όμορφο σώμα που ο Αλέξανδρος είχε αγγίξει ποτέ του. Κάποια μέρα ίσως να την έκανε πράκτορά του κανονική, αναβιβάζοντάς την από απλή πληροφοριοδότρια που ήταν τώρα. Και όχι μόνο επειδή τη συμπαθούσε: ήταν όντως ικανή σε τέτοιες δουλειές.

Ο Αλέξανδρος την πλησίασε, αφού είχε βεβαιωθεί ότι η πόρτα του γραφείου του Σημαδεμένου ήταν καλά κλεισμένη πίσω του.

«Κύριε Πανιστόριε...» είπε η Κατρίν, χαμηλόφωνα, χαμογελώντας.

Ο Αλέξανδρος ήθελε ξανά να φιλήσει αυτά τα χείλη, όμως τώρα φυσικά ήταν μια τελείως ακατάλληλη στιγμή. «Να σε ρωτήσω,» της είπε, χαμηλόφωνα κι εκείνος αλλά όχι σαν να συνωμοτούσε – ουδέτερα: πάντα φρόντιζε να είναι ουδέτερος. «Ο Πολιτάρχης μίλησε με φρουρούς; Με κάποια λοχαγό της Φρουράς, ίσως;»

Η Κατρίν μόρφωσε χαριτωμένα. «Όχι... Γιατί;»

Δεν επικοινωνήσαν μαζί του, επομένως, μέσω του Γραφείου του Πολιτάρχη, συμπέρανε ο Αλέξανδρος: πρέπει να τον κάλεσαν στον προσωπικό του πομπό. «Τίποτα. Εντάξει,» αποκρίθηκε στην Κατρίν.

Εκείνη άφησε, δήθεν τυχαία, ένα διπλωμένο χαρτάκι στην άκρη του γραφείου της. Ο Αλέξανδρος το πήρε καθώς έφευγε, κι όταν ήταν έξω από το Πολιταρχικό Μέγαρο, μέσα στο κρυστάλλινο τρίκυκλο όχημά του, το ξεδίπλωσε. *Το βράδυ θα είμαι μόνη στο 'Νυκτοσυλλέκτη',* έγρα-

φε. Ο *Νυκτοσυλλέκτης* ήταν ένα μπαρ κοντά στη γουστόζικη Πλατεία Ξεκούραστου.

Δυστυχώς, όμως, ο Αλέξανδρος δεν θα μπορούσε να συναντήσει τη συμπαθητική γραμματέα απόψε. Είχε κανονίσει να δει την άλλη του ερωμένη, την Αρίνη. Και η Αρίνη, μάλλον, δεν θα το εκτιμούσε αν της έλεγε να πάρουν και την Κατρίν μαζί τους. Ούτε η Κατρίν θα το εκτιμούσε, σίγουρα. Η μία δεν είχε ιδέα για την άλλη.

Η Αρίνη ήταν λογίστρια στη βιομηχανία κατασκευής πλοίων *Εύπλους Α.Ε.*, μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες της Β' Κατωρίγιας. Ο Αλέξανδρος προτιμούσε πάντα οι ερωμένες του να βρίσκονται σε στρατηγικές θέσεις μέσα στη συνουκία...

«Πώς είναι ο ώμος;» ρώτησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας καθώς καθόταν αντίκρυ της στο τραπεζάκι με μια κούπα καφέ στο χέρι. Η μεγάλη τραπεζαρία της βάσης των μισθοφόρων ήταν γεμάτη με ανθρώπους που έπαιρναν το πρωινό τους.

Η Άνμα συνοφρυώθηκε, προς στιγμή μην καταλαβαίνοντας τι εννοούσε ο Άβαντας. Μετά θυμήθηκε το τραύμα στον ώμο της χτες βράδυ. Το είχε σχεδόν ξεχάσει τελείως, πλέον! Η Ολντράθα είχε βγάλει τη σφαίρα από μέσα της, όταν είχαν επιστρέψει στη βάση και στο δωμάτιό τους, και η πληγή είχε κλείσει ως το πρωί. Είχε εξαφανιστεί.

«Καλά,» αποκρίθηκε στον Άβαντα. «Εσύ; Χτυπήθηκες κι εσύ από κάμποσες σφαίρες...»

Εκείνος χαμογέλασε. «Αλλά εγώ είμαι Αλεξίσφαιρος, μην ξεχνάς.»

Η Άνμα μειδίασε και ήπие μια γουλιά από την Αφρισμένη της (λίγο πρωί για τέτοιο ποτό, αλλά είχε συνηθίσει). Η αλήθεια ήταν ότι ο Άβαντας τής φαινόταν χειρότερα από εκείνη. Μπορεί να είχε αλεξίσφαιρο δέρμα αλλά τα χτυπήματα πρέπει να τον πονούσαν. Και σήμερα έμοιαζε να βαδίζει και να κινείται λιγάκι μουδιασμένα. «Δε μελανιάζεις;»

«Μελανιάζω,» παραδέχτηκε ο Άβαντας, και ήπие μια γουλιά απ'τον καφέ του. «Θες να δεις τις μελανιές μου;» Την κοίταζε με τρόπο που μαρτυρούσε ότι κι αυτός ήθελε να δει τις δικές της μελανιές.

Η Άνμα γέλασε συγκρατημένα. «Όχι, όχι σήμερα,» αποκρίθηκε, βέβαιη πως ο Άβαντας θα παραξενευόταν πολύ όταν έβλεπε ότι επάνω της όχι μόνο δεν είχε κανένα τραύμα αλλά ούτε την παραμικρή μελανιά ή γδάρσιμο. Πρέπει να τον αποφύγω τις επόμενες ημέρες, σκέφτηκε. Ο

Αλεξίσφαιρος ήξερε από πληγές· θα ήταν αδύνατον να τον τουμπάρει λέγοντάς του καμια μαλακία, ότι η Ολντράθα τής είχε βάλει μια «θαυματουργική» αλοιφή, ή τίποτα τέτοιο. *Πρέπει να τον αποφύγω. Θα μπορούσε, άραγε, η Νορέλτα να με βοηθήσει;* Κοίταξε μες στην τραπεζαρία προς τη μεριά της Αδελφής της, η οποία είχε πάει να πάρει κάτι από το μαγειρείο και επέστρεφε. Κρατούσε έναν μικρό δίσκο στα χέρια.

«Ααα, η Νορέλτα...»

Ο Άβαντας στράφηκε για να την κοιτάξει κι εκείνος.

Η Νορέλτα τον πρόσεξε αμέσως να κάθεται πλάι στην Άνμα και να την παρατηρεί, και βάδισε με τέτοιο τρόπο που ήξερε ότι θα τον ερέθιζε. Δήθεν αθώα, βάδισε έτσι που ήταν βέβαιη ότι θα τον ξεσήκωνε. Τον είδε να αναδύεται πάνω στο κάθισμά του.

Η Άνμα δεν κατάλαβε τι είχε κάνει η Νορέλτα – τέτοια πολεοσημάδια τής διέφευγαν – αλλά έβλεπε ότι ο Άβαντας είχε στρέψει όλη του την προσοχή, έντονα, στην Αδελφή της. *Μάλλον, σκέφτηκε η Άνμα, δε θα χρειαστεί καν να της το ζητήσω...*

Η Νορέλτα ήρθε και κάθισε δίπλα τους, ακουμπώντας τον δίσκο της στο τραπέζι. Επάνω του ήταν μια κούπα τσάι κι ένα κομμάτι μηλόπιτα. «Πού είναι η Φοριντέλα, Άνμα;»

«Πρέπει να κοιμάται ακόμα.»

Η Νορέλτα έπιασε τη μηλόπιτα και δάγκωσε την άκρη της, λοξοκοιτάζοντας τον Άβαντα. «Δεν ήσουν εδώ εσύ πριν...»

«Ούτε εσύ,» της είπε.

«Είχα πάει να πάρω φαγητό.»

«Χτες γιατί ήρθες;»

«Χτες; Τι εννοείς;»

«Με το υποβρύχιο, εννοώ. Γιατί ήρθες; Δεν είσαι πολεμίστρια, Νορέλτα. Φάνηκε πεντακάθαρα.»

«Ήθελα να είμαι μαζί με τον ξάδελφό μου.» Ήπια μια γουλιά από το τσάι της.

«Κι έβαλες τη ζωή σου σε κίνδυνο...»

«Ποιος θα το φανταζόταν ότι θα πέφταμε σε τέτοια ενέδρα, Άβαντα;»

Ο Αλεξίσφαιρος την ατένιζε καχύποπτα τώρα.

Η Νορέλτα τού χαμογέλασε. «Λέω κάτι λάθος;»

«Κάτι περίεργο συμβαίνει μ'εσάς,» είπε ο Άβαντας, ρίχνοντας μια ματιά σ'αυτήν και μια στην Άνμα.

«Δεν έχεις ακόμα δει τίποτα περίεργο,» τον πληροφόρησε η Νορέλτα-Βορ, και ο Άβαντας αισθάνθηκε, ξαφνιασμένος, το παντελόνι του να στενεύει. Τι είχε η φωνή αυτής της γυναίκας;

/39\

Η Κορίνα έρχεται να μιλήσει για ένα θέμα δυσαρέσκειας, περιμένοντας λύση από τον Κάδμο· ο ποιητής κουβεντιάζει με τον Ζιλμόρο· η Τζέσικα βαδίζει στον λαβύρινθο της Πόλης· ο Θόρινταλ μαθαίνει για έναν παραμήχανο· και οι Νομάδες καλούνται να πάρουν μια απόφαση για το μέλλον τους.

Το καλτσοντυμένο πόδι της ήρθε προς το μέρος του, κλοτσώντας. Ο Κάδμος άρπαξε τον αστράγαλό της και την έσπρωξε πίσω. Η Καρζένθα τινάχτηκε αλλά δεν έχασε την ισορροπία της, δεν έπεσε.

Χαμογέλασε, ικανοποιημένη. «Αρχίζεις να μαθαίνεις!» παρατήρησε. «Πιο γρήγορα απ'ό,τι περίμενα.»

«Δεν ήταν ανάγκη, άρα, να ξεκινήσουμε απ'το πρωί.» Ούτε πρωινό δεν είχαν πάρει ακόμα. Με το που είχαν ξυπνήσει, η Καρζένθα τού είχε πει ν'αρχίσουν το μάθημα πάλι, και δεν δεχόταν αντίλογο. Χτες κοιμηθήκαμε αργά, αγάπη μου, με την ιστορία στο νησί Όρεντοχ, είχε διαμαρτυρηθεί ο Κάδμος. Αλλά εκείνη είχε αποκριθεί: Ακριβώς γ'αυτό δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Κι ο Κάδμος την είχε ρωτήσει τι εννοούσε. Πόσος καιρός νομίζεις ότι θα περάσει προτού αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ στείλει κανέναν δολοφόνο εναντίον σου; του είχε πει η Καρζένθα. Πρέπει να μάθεις να προστατεύεις και μόνος σου τον εαυτό σου. Όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

«Μη λες ανοησίες,» αποκρίθηκε τώρα η Καρζένθα, και του έκανε νόημα να της επιτεθεί. «Έλα, δείξε μου τι μπορείς να κάνεις, τι θυμάσαι απ'ό,τι σου έδειξα. Δείξε μου.» Ήταν ντυμένη με μια ελαφριά πράσινη στολή που έκλεινε με φερμουάρ από τη μπροστινή μεριά, το οποίο ξεκινούσε απ'τον λαιμό και τελείωνε στον αφαλό. Τώρα ήταν κατεβασμένο ως λίγο πιο πάνω από το στήθος. Στο κεφάλι η Καρζένθα φορούσε το κράνος της – αυτό με το έμβλημα της επανάστασης του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Τα πόδια της ήταν γυμνά εκτός από ένα ζευγάρι λεπτές μαύρες κάλτσες. Τα χέρια της δεν φορούσαν γάντια.

Ο Κάδμος ήταν ντυμένος μόνο με μια μαύρη περισκελίδα: η Καρζένθα επέμενε, κι εκείνος ήταν βέβαιος πως το έκανε απλά επειδή γούσταρε να τον βλέπει γυμνό. Είχε γεμίσει το λευκό-ροζ δέρμα του σώματός του με μελανιές, αυτές τις τελευταίες ημέρες που τον εκπαίδευε στη βασική αυτοάμυνα.

«Έλα!» του είπε τώρα. «Δείξε μου τι έχεις μάθει.»

Ο Κάδμος δεν κινήθηκε. «Είμαι κουρασμένος,» αποκρίθηκε προκλητικά.

Η Καρζένθα τού όρμησε, γρονθοκοπώντας προς το πρόσωπό του. Εκείνος σταμάτησε τη γροθιά της με το χέρι του. Η Καρζένθα γέλασε. «Ωραία. Τώρα–» Η δική του γροθιά τη βρήκε στο στομάχι, κόβοντας τα λόγια της· αλλά η Καρζένθα συνέχισε να χαμογελά. Έχει όντως αρχίσει να μαθαίνει, σκέφτηκε. *Δε χρειάζεται πια να είμαι τόσο ήπια μαζί του.* Διπλωμένη από τη γροθιά του, τινάχτηκε καταπάνω του – με τον ώμο – χτυπώντας τον στο διάφραγμα. Ο Κάδμος έχασε την αναπνοή του καθώς παραπατούσε. Το γόνατο της Καρζένθα υψώθηκε, βρίσκοντάς τον στα πλευρά. Το πόδι της τον κλότσησε στον αστράγαλο· ο Κάδμος έχασε την ισορροπία του, σωριάστηκε στο χαλί. Το πέλμα της βρέθηκε πάνω στον λαιμό του. «Παραδίνεσαι;»

Το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στη γωνία του σαλονιού κουδούνισε.

«...Κάποιος,» έκανε ο Κάδμος πνιχτά.

Η Καρζένθα πήρε το πόδι της από τον λαιμό του και πλησίασε το σύστημα. Με το πάτημα ενός κουμπιού αποδέχτηκε την κλήση. «Μάλιστα;»

«Καλημέρα, αρχηγέ,» ακούστηκε η φωνή ενός Μικρού Γίγαντα. «*Η Κορίνα είναι εδώ και ζητά να μιλήσει στον Κάδμο.*»

Η Καρζένθα στράφηκε στον ποιητή, ο οποίος είχε πάρει τώρα καθιστή θέση πάνω στο χαλί, βαριανασαίνοντας. Έχοντας ακούσει τα λόγια του φρουρού από το megάφωνο του τηλεπικοινωνιακού συστήματος, έγνεψε καταφατικά προς το μέρος της Καρζένθα.

Εκείνη είπε στο μικρόφωνο: «Έρχομαι να της ανοίξω, πες της.»

«Μάλιστα, αρχηγέ.»

Ο Κάδμος σηκώθηκε όρθιος, ακόμα πονώντας από τα χτυπήματα που είχε δεχτεί. Καθαρίζοντας τον λαιμό του είπε: «Γιατί νομίζω ότι πριν έπαιζες μαζί μου αλλά τώρα σταμάτησες να παίζεις;»

«Η ιδέα σου είναι.» Η Καρζένθα έπιασε τη ρόμπα του από τον καναπέ και του την πέταξε.

Ο Κάδμος την έπιασε στον αέρα και τη φόρεσε, την έδεσε γύρω από τη μέση του. Ήταν σίγουρος ότι η Καρζένθα τού έλεγε ψέματα.

«Να της ανοίξω;» τον ρώτησε.

«Ναι.»

Η Καρζένθα πήγε στην εξώπορτα του διαμερίσματος και την άνοιξε. Η Κορίνα περίμενε στον διάδρομο, πίσω από τους τρεις Μικρούς Γίγαντες που φρουρούσαν εκεί.

«Καλημέρα, Καρζένθα,» είπε. «Πρέπει να μιλήσουμε.»

«Έλα.»

Η Θυγατέρα της Πόλης μπήκε, και η Καρζένθα-Σολ έκλεισε την πόρτα πίσω της.

«Κορίνα...» είπε ο Κάδμος εν είδει χαιρετισμού, καθισμένος τώρα στο τραπέζι, πίνοντας μια γουλιά νερό για να υγράνει το στόμα του ενώ έτριβε με το άλλο χέρι το διάφραγμά του όπου τον είχε χτυπήσει, σαν σφύρα, ο ώμος της Καρζένθα. *Παραλίγο να μου σπάσει τον θώρακα!* νόμιζε. «Τι είναι; Κάτι μ'αυτόν τον Βόρκεραμ-Bor ξανά;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Κάτι άλλο. Σχετικά με τους Νομάδες των Δρόμων.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Τους Νομάδες;»

Η Κορίνα κάθισε αντίκρυ του στο τραπέζι.

«Να προσφέρουμε κάτι;» τη ρώτησε η Καρζένθα.

«Όχι, ευχαριστώ.»

Η Καρζένθα κάθισε κι αυτή στο τραπέζι, ανάμεσα στον ποιητή και τη Θυγατέρα της Πόλης, και γέμισε ένα ποτήρι νερό για τον εαυτό της από τη γυάλινη καράφα.

Η Κορίνα είπε: «Οι Νομάδες είναι δυσारेστημένοι.»

Ο Κάδμος το περίμενε αυτό. Δεν το θεωρούσε, μάλιστα, καθόλου παράλογο. «Εξαιτίας του ότι συνέβη με τη Φοίβη...»

«Όχι. Για άλλο λόγο.»

Συνοφρυώθηκε. «Τι άλλο λόγο;»

Η Κορίνα δεν του είχε μιλήσει νωρίτερα για τη δυσaréσκεια των Νομάδων σχετικά με τη «δουλεία» στην οποία νόμιζαν πως βρίσκονταν παγιδευμένοι. Δεν ήθελε να ασχοληθεί, ούτε να απασχολήσει τον Κάδ-

μο και την Καρζένθα, με τίποτε άλλο πέρα από τη φονική παγίδα που έπρεπε να στήσουν, το βράδυ, για τον Βόρκεραμ-Βορ.

Τελικά, όμως, αυτό το παράσιτο του μέλλοντος – ενός μέλλοντος που ήταν ολοένα και πιο κοντά – είχε ξεγλιστρήσει! Οι Μικροί Γίγαντες δεν είχαν καταφέρει να τον ξεπαστρέψουν. *Θα πρέπει να ξαναπροσπαθήσουμε*, σκεφτόταν η Κορίνα. Και η Φοίβη έπρεπε να τη βοηθήσει. *Έπρεπε.*

Επί του παρόντος παραμέρισε τους συλλογισμούς σχετικά με τον Βόρκεραμ-Βορ από το μυαλό της. «Οι Νομάδες πιστεύουν ότι τους εκμεταλλεύεσαι, Κάδμε. Όχι όλοι, αλλά αρκετοί.»

«Τους εκμεταλλεύομαι; Μα τον Κρόνο, Κορίνα! Δεν είναι αλήθεια!»

«Το ξέρω πως εσύ δεν το βλέπεις έτσι, όμως εκείνοι το βλέπουν. Και υπάρχει δυσαρέσκεια ανάμεσά τους–»

«Ποιο ακριβώς είναι το–;»

«Θα σου εξηγήσω· περίμενε. Οι Νομάδες εργάζονται για την ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού, κι εσύ τούς προσφέρεις στέγη, τρόφιμα, και άλλα απαραίτητα πράγματα. Αλλά δεν τους πληρώνεις. Οι Νομάδες φοβούνται ότι δεν θα μπορέσουν ποτέ να ανεξαρτητοποιηθούν από εσένα. Φοβούνται ότι διαρκώς θα βρίσκονται στη δούλεψή σου, μόνο και μόνο για να μπορούν να επιβιώνουν. Νομίζουν ότι είναι, ουσιαστικά, δούλοι σου. Καταλαβαίνεις;»

Ο Κάδμος ένευσε. «Ναι, τώρα καταλαβαίνω,» είπε. «Και... ίσως νάχουν κάποιο δίκιο.»

«Δίκιο;» ρουθούνησε η Καρζένθα. «Θάπρεπε νάναι ευχαριστημένοι που τους κρατάμε εδώ και δεν τους έχουμε διώξει! Κι αν δεν ήσουν εσύ, Κορίνα, ποτέ δεν θα έμεναν εδώ· δε θα τους το επιτρέπαμε.»

«Αν δεν ήμουν εγώ, ποτέ δεν θα είχαν έρθει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, Καρζένθα. Τώρα, όμως, που είναι εδώ ανησυχούν ότι έχουν καταντήσει δούλοι...»

«Και τι θέλουν να κάνουμε εμείς; Να τους πληρώνουμε; Υπάρχουν και κανονικοί εργάτες για να πληρώνουμε, αν θέλουμε. Άμα δεν τους αρέσει, μπορούν να φύγουν· δεν τους κρατάμε με το ζόρι.»

Η Κορίνα στράφηκε στον Κάδμο.

Ο οποίος, καταλαβαίνοντας ότι η Θυγατέρα περίμενε μια απάντηση από εκείνον, είπε: «Δεν υπάρχουν επιπλέον χρήματα, Κορίνα· το ξέρεις αυτό. Όλα μας τα χρήματα τα διαθέτουμε για την ανασυγκρότηση του

στρατού μας, που σύντομα θα μας χρειαστεί. Έτσι δεν είναι;» Η Θυγατέρα έβλεπε το μέλλον, άλλωστε σίγουρα θα το γνώριζε αυτό καλύτερα από εκείνον.

«Έτσι είναι. Ο στρατός σας θα σας χρειαστεί. Οι Κατωρίγιες Συνοικίες δεν θα ησυχάσουν ώσπου να έχουν ηττηθεί από εσάς· δεν θα σας αποδεχτούν ποτέ ως πολιτική οντότητα.»

«Επομένως,» είπε η Καρζένθα, «δεν έχουμε λεφτά για να δίνουμε σε Νομάδες των Δρόμων, του Ποταμού, ή του *Ουρανού*! Αν δεν τους αρέσει εδώ, ας φύγουν, Κορίνα. Εσύ τούς χρειάζεσαι εδώ;»

Η Κορίνα το σκέφτηκε αυτό το τελευταίο. Οι Νομάδες μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν με διάφορους τρόπους, αλλά δεν ήταν και απαραίτητοι για τα σχέδιά της. Θα προτιμούσε, ωστόσο, να μη χάσει τον Θόρινταλ, ούτε τον Χέρκεγμοξ. Ο σαμάνος είχε κάτι το ιδιαίτερο, δίχως αμφιβολία· και ο πολεοπλάστης ίσως να της φαινόταν χρήσιμος για να αντιμετωπίσει την αντιοπτασία. Ίσως.

Χωρίς ν'απαντήσει στην Καρζένθα, η Κορίνα ρώτησε: «Τι σκέφτεσαι να κάνεις για τη δυσαρέσκειά τους, Κάδμε;»

«Τι να κάνω; Δε μπορώ να τους δίνω μισθό, Κορίνα. Δεν προσφέρουν τίποτα περισσότερο από οποιοδήποτε εργάτες θα πρόσφεραν. Κι αν ήθελα εργάτες, υπάρχουν αρκετοί διαθέσιμοι. Ή, τουλάχιστον, έτσι μου λέει ο Βάρνελ-Αλντ. Βασικά, αυτό το θέμα *μαζί του* θάπρεπε να το συζητάς, όχι μαζί μου. Εκείνος γνωρίζει καλύτερα τι χρηματικά διαθέσιμα έχει η Α' Ανωρίγια.»

«Κι εσύ ξέρεις· σου έχει πει.»

«Ναι αλλά, και πάλι, εκείνος ξέρει *καλύτερα*,» επέμεινε ο Κάδμος.

«Του έχω μιλήσει ήδη.» Η Κορίνα δεν έλεγε ψέματα. Το είχε συζητήσει χτες το απόγευμα με τον Βάρνελ-Αλντ, και του είχε ζητήσει να μην αναφέρει τίποτα στον Κάδμο ακόμα. *Θα του το πω εγώ*, είχε πει.

«Και τι απάντηση έδωσε;»

«Να αποφασίσεις εσύ. Αν ήταν αποκλειστικά δικό του θέμα, μου είπε, θα τους έδωχνε τους Νομάδες. Τη θέλει τη δωρεάν εργασία τους αλλά μόνο αν είναι *όντως* δωρεάν – ή σχεδόν δωρεάν.»

Ο Κάδμος αναστέναξε.

(Οι βαριές οι αποφάσεις όλες, που τον νου κουράζουν και σκοτεινιάζουν, σαν ομίχλη μάς περιτυλίζουν, μουρμούρισε το ποιητικό δαιμόνιο

μες στο μυαλό του. *Τους φίλους μας δεν μας αφήνουν να κρατήσουμε. Τους εχθρούς μας δεν μας αφήνουν ν'αποδιώξουμε.*)

«Δε μπορώ να τους πληρώνω, Κορίνα,» είπε. «Τη θέλω την παρουσία τους εδώ· τους έχω συμπαθήσει, για να είμαι ειλικρινής· αλλά... δε γίνεται να τους πληρώνω για να δουλεύουν.»

«Μπορούν να μπουν στον στρατό μας, αν θέλουν,» πρότεινε η Καρζένθα-Σολ.

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται. Οι Νομάδες είναι, ορκισμένα, ειρηνικοί. Αυτή τη νοοτροπία τούς έχει εμφυσήσει η Εύνοια–»

«Ε, ας φύγουν, λοιπόν, αν δεν τους αρέσει εδώ!» είπε η Καρζένθα. «Δεν καταλαβαίνω γιατί να το συζητάμε καν τούτο το θέμα. Δεν είναι και τόσο σπουδαίοι αυτοί οι Νομάδες, μα τον Κρόνο!»

«Αν δεν ερχόμουν να σας μιλήσω,» τους πληροφόρησε η Κορίνα, «ίσως να έκαναν κάτι πολύ ασύνετο.»

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Καρζένθα.

Η Κορίνα τούς είπε ότι ορισμένοι από τους Νομάδες συζητούσαν με τον Ζιλμόρο για να πάνε να λεηλατήσουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία την επομένη φορά που οι κουρσάροι θα έκαναν επιδρομή εκεί.

«Τι;» σύριξε η Καρζένθα. Κοπάνησε την παλάμη της, άγρια, στο τραπέζι. «Αυτός ο *λεχρίτης* ο Ζιλμόρος! Πάλι τα ίδια άρχισε, ο ανώμαλος!» Τα μάτια της γυάλιζαν οργισμένα. «Τούτη τη φορά... τούτη τη φορά...!»

«Ας μην–» είπε ο Κάδμος.

«Τι 'ας μην'» τον διέκοψε η Καρζένθα. «Δεν άκουσες; Δεν άκουσες τι έχει κατά νου να κάνει; Αν οι Β' Κατωρίγιοι τον καταλάβουν – αν καταλάβουν ότι δεν είναι κουρσάρος αλλά άνθρωπός μας – τότε, τότε ίσως θα ξεκινήσει ο πόλεμος πιο γρήγορα απ'ό,τι σχεδιάζουμε.»

«Θα μιλήσω στον Ζιλμόρο–»

«Όχι· εγώ θα του μιλήσω! Αυτό είναι στρατιωτικό θέμα.»

«Εμένα θα με ακούσει, Καρζένθα. Κι εσύ η ίδια μού το λες: εμένα πάντα με ακούνε – κι αυτό, ευτυχώς, δεν έχει ακόμα αλλάξει.» *Ακόμα είμαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, ο πρωτεργάτης της επανάστασης, ο ήρωάς τους.*

Η Καρζένθα αναστέναξε, σμίγοντας τα χείλη· η όψη της εξακολουθούσε νάναι εξαγριωμένη. *Το καταλαβαίνει όμως, σκέφτηκε ο Κάδμος, ότι έχω δίκιο.*

Η Κορίνα τούς είπε: «Όπως βλέπετε, λοιπόν, η δυσαρέσκεια των Νομάδων δεν είναι μόνο θεωρητική. Ορισμένοι απ'αυτούς ήταν έτοιμοι να δράσουν προτού τους προλάβω.» Και δεν το είχα δει αυτό στο μέλλον, σκέφτηκε, όσο ταξίδευα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Δεν είχε δει τους Νομάδες και τους Σκοταδιστές να λεηλατούν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας μαζί με τους πειρατές. Ούτε εκείνη δεν μπορούσε να βρίσκεται παντού. Ούτε όταν χρησιμοποιούσε το φυλαχτό. Υπήρχαν όρια. Γι'αυτό έπρεπε να είναι πολύ προσεχτική. (Και τώρα, με την αντιοπτασία, πρόσθεσε φευγαλέα το μυαλό της, διπλά προσεχτική.)

«Οι Νομάδες θα φύγουν από δω!» είπε η Καρζένθα. «Δε θέλω μες στη συνοικία τρακόσα-πενήντα άτομα που μπορεί να κάνουν προβλήματα!»

«Αν πάψουν να πιστεύουν ότι τους εκμεταλλεύεστε, δεν θα έχουν λόγο να κάνουν τίποτα το ανόητο. Είναι ειρηνικοί, όπως σας είπα: αυτή είναι η ιδεολογία τους. Και είναι πολύ ισχυρή μέσα τους.»

«Όχι και τόσο ισχυρή, όπως αποδείχτηκε, Κορίνα...»

«Δεν ήθελαν να λεηλατήσουν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας ως τρόπο ζωής, αλλά μόνο για να μπορέσουν να ανεξαρτητοποιηθούν από τον Κάδμο. Δε θέλουν να μείνουν για πάντα εδώ—»

«Ας φύγουν, τότε, είπαμε!»

«Δεν μπορούν να φύγουν, Καρζένθα. Δεν καταλαβαίνεις; Δεν έχουν τρόφιμα πέρα από τα όσα τούς δίνετε κάθε μέρα για κατανάλωση, δεν έχουν όπλα, δεν έχουν καύσιμα, δεν έχουν χρήματα, ούτε λοιπούς εξοπλισμούς.»

«Δε μας ενδιαφέρει—» άρχισε η Καρζένθα.

«Αν τους εξοπλίζαμε;» παρενέβη ο Κάδμος. «Αν τους δίναμε τρόφιμα, καύσιμα, κάποια χρήματα, κάποια όπλα; Θα έφευγαν από την Α' Ανωρίγια Συνοικία;»

«Σίγουρα,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

«Δεν έχουμε εξοπλισμούς και λεφτά για πέταμα!» τόνισε η Καρζένθα.

«Δε θα τους δώσουμε τόσα πολλά,» είπε ο Κάδμος. «Βασικά πράγματα μόνο.»

«Γιατί; Τους τα χρωστάμε; Ήρθαν απρόσκλητοι στους δρόμους μας—»

«Εγώ τούς έφερα, Καρζένθα,» τη διέκοψε η Κορίνα.

Και η Καρζένθα-Σολ θυμήθηκε πάλι εκείνο το όνειρό της με τη Θυγατέρα της Πόλης, εκείνο το όνειρο που ήταν σαν κλειδαριά, κλειδί, και αλυσίδα, συγχρόνως, μες στο μυαλό της. *Μη με προδώσεις, Καρζένθα... Μη με προδώσεις...* «Και... και τι θέλεις;» κόμπιασε. «Δε μπορούμε να τους κρατήσουμε! Εμείς δεν... δεν...»

«Η απόφαση είναι δική σας,» είπε ήπια η Κορίνα.

«Θα τους δώσουμε τα βασικά που χρειάζονται για να φύγουν,» δήλωσε ο Κάδμος. «Δε θα τους πετάξω έξω από τους δρόμους μας γυνούς. Είναι οι Νομάδες των Δρόμων. Είναι κάτι το... ιδιαίτερο μες στην Ατέρμονη Πολιτεία.»

Η Καρζένθα αναποδογύρισε τα μάτια. Ορισμένες φορές, νόμιζε, ο Κάδμος έπρεπε να *πάψει* να σκέφτεται σαν ρομαντικός ποιητής... Και απορούσε γιατί έμοιαζε να συμπαθεί τόσο τους Νομάδες. Μια πλανόδια ομάδα ήταν. Αλήτες, ουσιαστικά.

«Αναμφίβολα *είναι* κάτι το ιδιαίτερο,» συμφώνησε η Κορίνα με τον Κάδμο, νεύοντας.

«Πού θα πάνε αν φύγουν από εδώ;» ρώτησε η Καρζένθα. «Στη Β' Ανωρίγια Συνοικία; Δε θέλω να τριγυρίζουν τρακόσοι-πενήντα οπλισμένοι άνθρωποι μες στις περιοχές μας! *Οτιδήποτε* μπορεί να γίνει με τέτοιους.»

Ο Κάδμος δεν διαφώνησε μ' αυτό. «Πού θα πάνε, Κορίνα; Σίγουρα όχι πίσω στη Β' Κατωρίγια Συνοικία...»

«Μπορούν να πάνε στη Μεγαλοδιάβατη, ή στις Ήμερες Συνοικίες. Αν και μάλλον τη Μεγαλοδιάβατη θα επιλέξουν, νομίζω. Στις Ήμερες Συνοικίες δεν επιβιώνεις αν δεν μπεις σε κάποια από τις συμμορίες των πειρατών.

»Μπορούν, επίσης, να πάνε στη Βόρεια Λεωφόρο, και από εκεί... οπουδήποτε.» *Κι αυτό σημαίνει ότι θα χάσω τον Θόρινταλ και τον Χέρκεγμοξ,* σκέφτηκε η Κορίνα. Ήταν δυνατόν, κάπως, να κρατήσει τον σαμάνο εδώ (και άρα και τον πολεοπλάστη); Δεν το νόμιζε. Ο Θόρινταλ δεν θα δεχόταν να εγκαταλείψει τους Νομάδες.

Ο Κάδμος ένευσε. «Ωραία,» είπε. «Θα τους εφοδιάσω, λοιπόν, και ας ταξιδέψουν όπου θέλουν.» Και ρώτησε: «Θα μπορούσα να τους μιλήσω ο ίδιος, Κορίνα;»

«Φυσικά.»

Πρώτα, όμως, ο Κάδμος ήθελε να μιλήσει στον Ζιλμόρο.

Τον βρήκε στην περιοχή που οι Α' Ανωρίγιοι έλεγαν «το Πλοκάμι», εκείνο το κομμάτι του Σιγοβάτη που εκτεινόταν – σαν πλοκάμι – ανάμεσα στην Ορθόβουλη και στην Αστροβόλο. Ο Ζιλμόρος ήταν σε μια σκιώδη βιβλιοθήκη εκεί, σ'ένα πολύ ύποπτο τμήμα της, γεμάτο με βιβλία σχετικά με τη θρησκεία του Σκοτοδαίμονος. Δεν φορούσε τα μαύρα γυαλιά του, και μαζί του ήταν μια ξερακιανή γυναίκα με κατάμαυρο δέρμα και μακριά πράσινα μαλλιά. Ο Κάδμος νόμιζε ότι την είχε ξαναδεί· πρέπει να ήταν κάποια από τους Σκοταδιστές, αλλά δεν ήξερε πώς την έλεγαν.

Τον Αλυσοδεμένο Ποιητή τον συνόδευαν οκτώ Μικροί Γίγαντες και ο Άλβερακ, ο υπαρχηγός της Καρζένθα, αλλά όχι η ίδια η Καρζένθα. Ο Κάδμος είχε επιμείνει. Δεδομένης της προϊστορίας που υπήρχε μεταξύ της και του Ζιλμόρου, είχε επιμείνει. Είχαν τσακωθεί λιγάκι, όμως τελικά την είχε πείσει να μείνει πίσω. Καλύτερα να του μιλούσε μόνος.

Ο Ζιλμόρος ξαφνιάστηκε που τον είδε εδώ, αλλά όχι δυσάρεστα, όχι όπως κάποιος που τον πιάνεις να κάνει κάτι που δεν θα έπρεπε. Και, προφανώς, δεν είχε ιδέα για ποιο λόγο ερχόταν ο Κάδμος να του μιλήσει. Σύντομα έμαθε, και δεν φάνηκε να του αρέσει. «Ποιος σ'το είπε εσένα, ποιητή;» ρώτησε, με άγρια όψη.

«Νόμιζες πραγματικά ότι θα έμενε κρυφός;»

«Η Τζέσικα σ'το είπε;»

«Όχι.»

«Αν η Τζέσικα σ'το είπε–»

«Δε μου το είπε η Τζέσικα. Δε χρειάζομαι τη Τζέσικα για να παίρνω πληροφορίες, Ζιλμόρε. Και δεν θέλω να δρας πίσω από την πλάτη μου, μα τους θεούς! Είχες συμφωνήσει να ενημερώνεις την Καρζένθα για όλες τις πολεμικές ενέργειες που–»

«Δεν ήταν πολεμική ενέργεια!» είπε ο Ζιλμόρος, και διαπληκτίστηκαν για λίγο με τον Κάδμο σχετικά με το τι σήμαινε «παράπλευρη λεηλασία», όπως την αποκάλεσε ο αρχηγός των Σκοταδιστών. Τελικά, ο Κάδμος τον ανάγκασε να παραδεχτεί ότι ήταν παράτολμο αυτό που σχεδίαζε, είτε επρόκειτο για πολεμική ενέργεια είτε όχι, και ότι μπορεί να τους έβαζε όλους σε κίνδυνο. «Δεν έχουμε ακόμα ανασυγκροτήσει τους στρατούς μας,» είπε. «Δεν έχουμε επιδιορθώσει όλες μας τις ζημιές,

ούτε αναπληρώσει όλο μας το υλικό, ύστερα από τις προηγούμενες συγκρούσεις. Και δεν θέλουμε, άρα, να μας επιτεθεί τώρα ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος από τη Β' Κατωρίγια. Θα του επιτεθούμε εμείς όποτε ε-μείς διαλέξουμε. Είναι καλύτερα έτσι.»

Ο Ζιλμόρος δεν μπορούσε να διαφωνήσει μαζί του· εξακολουθούσε να τον σέβεται πολύ τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, εξακολουθούσε να τον βλέπει σχεδόν όπως στην αρχή της επανάστασης στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Ο Κάδμος το διάβαζε στα μάτια του, στην έκφρασή του.

(Ακόμα κι οι άνθρωποι οι επικίνδυνοι του Σκοταδιού, ακόμα κι αυτοί, το κλειδί της λευτεριάς τους τ'αναγνωρίζουν, μурμουρίζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του ποιητή. Παντού τον κλειδοκράτορα, τον ανοιχτή των καινούργιων δρόμων, θ'ακολουθήσουν – και χωρίς να ρωτούν – χωρίς να ρωτούν...)

«Τους Νομάδες μην τους ξαναπλησιάσεις. Όχι, τουλάχιστον, για να τους παρασύρεις σε πολεμικές ενέργειες· είναι ειρηνικοί από τη φύση τους. Αν και, βέβαια, δεν είμαι σίγουρος ότι θα βρίσκονται για πολύ ακόμα μαζί μας...»

Ο Ζιλμόρος συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Είναι δυσारेστημένοι, δεν το βλέπεις; Θα μιλούσαν αλλιώς μ'εσένα για τέτοιο θέμα;»

Όταν ο Κάδμος συνάντησε την Καρζένθα, το μεσημέρι, στο διαμέρισμά τους στον εξηκοστό-έβδομο όροφο της πολυκατοικίας στην Α-στροβόλο, εκείνη φάνηκε να δυσανασχετεί με όσα τής είπε για τον Ζιλμόρο.

«Δε νομίζω να με παρακούσει, Καρζένθα.»

«Ναι, ίσως. Αλλά, ύστερα από λίγο καιρό, μπορεί να κάνει κάτι άλλο πάλι. Κάτι χειρότερο, πιθανώς.» Αναστέναξε, κουρασμένη· είχε περάσει το πρωινό της, μετά τη συνάντηση με την Κορίνα, ελέγχοντας διάφορα πράγματα σχετικά με την ανασυγκρότηση του στρατού τους. «Θα προτιμούσα να μην τον είχαμε καθόλου κοντά μας.»

«Εσύ ήσουν που τον έφερες μαζί μας,» της θύμιζε.

«Τότε, στην αρχή της επανάστασης στη Β' Ανωρίγια, ήταν χρήσιμος. Δε μπορούσαμε να ξεκινήσουμε χωρίς αυτόν. Αλλά τώρα...»

«Και τώρα θα χάναμε πολλές συμμορίες αν απομακρύνουμε τον Ζιλμόρο. Επιπλέον, σκέψου: αν τον διώχναμε από τον στρατό μας, τι θα έκανε; Πού θα πήγαινε; Δε θα παρέμενε στις περιοχές μας; Καλύτερα,

λοιπόν, δεν είναι να τον έχουμε πιο κοντά μας, ώστε να τον παρακολουθούμε;»

Η Καρζένθα, καρφώνοντας με το πιρούνι της μερικά κομμάτια μαρούλι από τη σαλάτα ανάμεσά τους, είπε: «Μέρα με τη μέρα, γίνεσαι ολοένα και πιο πονηρός πολιτικός, Κάδμε...» συλλογισμένη, παρατηρώντας τον. Ακόμα φορούσε το κράνος της· ο Κάδμος αναρωτιόταν αν το είχε βγάλει καθόλου από το πρωί.

«Δε μπορούμε να ξεφορτωθούμε τελείως τον Ζιλμόρο· αυτό είναι γεγονός.»

«Θα βάλω να τον κατασκοπεύουν, πάντως,» δήλωσε η Καρζένθα, μασώντας μαρούλι.

«Ποιοι; Οι άνθρωποί του, οι Σκοταδιστές, δεν–»

«Οι Ξεπεσμένοι Ιερείς. Τον Σκυφτό Στίβεν τον εμπιστεύομαι πολύ περ–»

«Μην το κάνεις. Ο Ζιλμόρος θα τους καταλάβει, είμαι σίγουρος – έχει μεγάλη επιρροή ανάμεσα στις συμμορίες – και θα γίνουν φασαρίες. Εξάλλου, δεν χρειαζόμαστε καταδότες. Αν βάλει στο μυαλό του κανένα επικίνδυνο σχέδιο, η Κορίνα θα μας προειδοποιήσει γι' αυτό.» Ο Κάδμος κάρφωσε με το πιρούνι του μια μικρή πιπεριά κι ένα κομμάτι ψητό κοτόπουλο μέσα από τη σαλάτα.

«Δε μπορούμε να περιμένουμε τα πάντα από την Κορίνα.»

«Εκείνη δεν μας προειδοποίησε και τώρα; Μη δημιουργήσεις συγκρούσεις ανάμεσα στις συμμορίες, Καρζένθα. Ο Ζιλμόρος και ο Στίβεν ήδη έχουν κόντρες· το ξέρεις.»

Η Τζέσικα έψαχνε χτες όλη την ημέρα για τη φυλακή της Φοίβης. Τριγύριζε στο Μεγάλο Λιμάνι παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, γιατί εκεί τής έλεγε η διαίσθησή της πως βρισκόταν παγιδευμένη η Αδελφή της. Αλλά πού ακριβώς; Το Μεγάλο Λιμάνι ήταν εκτενής περιφέρεια: πάνω από σαράντα χιλιόμετρα από τη δύση ως την ανατολή, και πάνω από είκοσι χιλιόμετρα από τον βορρά ως τις όχθες του Ριγοπόταμου. Δηλαδή, πάνω από οχτακόσια τετραγωνικά χιλιόμετρα δρόμων – υπολογίζοντας, φυσικά, μόνο τους δρόμους στην επιφάνεια του εδάφους. Αλλά, στην πραγματικότητα, υπήρχαν πολύ περισσότεροι: πάνω από το έδαφος, σε γέφυρες, και κάτω από το έδαφος, σε σήραγ-

γες. Ολόκληρος αστικός λαβύρινθος, όπως παντού στην Ατέρμονη Πολιτεία της Ρελκάμνια.

Η Τζέσικα είχε κοιμηθεί σ'ένα ξενοδοχείο του Μεγάλου Λιμανιού, και σήμερα, ξυπνώντας, συνέχισε πάλι την αναζήτησή της. Τα πόδια της περπατούσαν ασταμάτητα σε δρόμους, σε γέφυρες, σε σήραγγες, σε σοκάκια. Κάποιες φορές μουρμούριζε Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, κάνοντας τις παλάμες και τα πέλματά της να έλκονται από τις πέτρες, να μαγνητίζονται εκεί, ώστε να σκαρφαλώνει σε τοίχους και να φτάνει σε ψηλά μέρη που ήταν πολύ δύσκολο να φτάσει αλλιώς.

Ο Αστρομάτης ήταν πάντα στο πλευρό της, είτε γαντζωμένος στον ώμο της είτε πετώντας κάπου κοντά της. Και η Τζέσικα συναντούσε κάθε τόσο κι άλλα πουλιά της Ατέρμονης Πολιτείας και διάβαζε τα πολεοσημάδια τους και επικοινωνούσε μαζί τους με κρωξίματα.

Τη Φοίβη δεν μπορούσε να τη βρει. Η Κορίνα την είχε εξαφανίσει.

Ούτε τη βοήθησε το να πλησιάσει την πολυκατοικία όπου έμεναν οι Νομάδες των Δρόμων. Δεν διέκρινε κανένα ίχνος να ξεκινά από εκεί.

Οι ίδιοι οι Νομάδες, άραγε, ήξεραν πού κρατείτο η Αδελφή της; Μάλλον όχι. Τα πολεοσημάδια δεν υπονοούσαν τίποτα τέτοιο. Και ούτε ήταν λογικό η Κορίνα να τους είχε πει πού θα φυλάκιζε τη Φοίβη. Μόνο ο Κάδμος ίσως να ήξερε, και η Καρζένθα-Σολ. Μ'αυτούς η Κορίνα έλεγε πολλά. Ναι, αυτοί *σίγουρα* θα γνώριζαν· η διαίσθηση της Τζέσικας την διαβεβαίωνε.

Αλλά δεν πρόκειται να το αποκαλύψουν σ'εμένα, σκέφτηκε, καθισμένη, το μεσημέρι, σ'ένα παραλιακό εστιατόριο του Μεγάλου Λιμανιού, τρώγοντας ψητό Ριγοκάβουρα και πίνοντας λευκό κρασί παραγωγής της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, εισαγμένο από όταν ακόμα γινόταν εμπόριο ανάμεσα στην Α' Ανωρίγια και στη Β' Κατωρίγια, προτού πάρει την εξουσία ο Βάρνελ-Αλντ.

Ο Βάρνελ, άραγε, ξέρει πού έχει η Κορίνα τη Φοίβη;

Από το ηχοσύστημα του εστιατορίου ακουγόταν το *Λησμονημένα Πλοία*, του συγκροτήματος Μακρινοί Στρατοκόποι – ένα αργό, μελαγχολικό τραγούδι.

Γαμώτο! Τι μ'ενδιαφέρει για τη Φοίβη; Δεν πρόκειται να πειράξει τον Αστρομάτη, εκεί που είναι κλεισμένη! Όπου κι αν είναι κλεισμένη. Και καλύτερα που η Κορίνα την έχει εκεί. Σωστά;

Κάτι, όμως, εξακολουθούσε να την ενοχλεί μέσα της. Η Φοίβη ήταν Αδελφή της... Είχαν περάσει καλά οι δυο τους, κάποτε... Είχαν πολεμήσει μαζί... Ήταν Αδελφή της...

Η Τζέσικα ήθελε, τουλάχιστον, να μάθει πού βρισκόταν. Δε θα την ελευθέρωνε – αυτή τη φορά τής άξιζε ό,τι είχε πάθει – γιατί νάχει βάλει στόχο τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, γαμώτο; – αλλά ήθελε να ξέρει πού την είχε φυλακισμένη η Κορίνα.

Η Κορίνα όλο μυστικά κρατά. Όλο μυστικά. Δε φερόταν δίκαια. Κάτι πολύ περίεργο έκρυβε.

Η Τζέσικα συνέχισε την αναζήτησή της μες στο απόγευμα...

«Αυτό ίσως να είναι το τελευταίο μας μάθημα, ή το προτελευταίο,» του είπε η Κορίνα, όταν τον συνάντησε το μεσημέρι για να τον διδάξει ξανά τη γλώσσα των πολεοπλαστών. Βρίσκονταν σ'ένα ενυδρείο του Μεγάλου Λιμανιού. Γύρω τους οι τοίχοι ήταν από γυαλί, πίσω από το οποίο ψάρια και άλλα υδρόβια πλάσματα κολυπούσαν ανάμεσα σε πέτρες γεμάτες τρύπες και σπηλιές, κι ανάμεσα σε τεχνητή βλάστηση που δεν είχε μεγάλη διαφορά από την πραγματική του Ριγοπόταμου. Το μέρος ήταν ήσυχο μες στο μεσημέρι· μόνο ο Θόρινταλ και η Κορίνα κάθονταν εδώ, σε τούτο το δωμάτιο. Ο Χέρκεγμοξ είχε εξαφανιστεί κάπου πριν από λίγο.

«Μα δεν έχουμε καταφέρει τίποτα ακόμα!» διαμαρτυρήθηκε ο σαμάνος. «Ή, ελάχιστα πράγματα, τέλος πάντων. Μετά βίας καταλαβαίνω καμια λέξη που λέει ο Χέρκεγμοξ, και είμαι σίγουρος ότι εκείνος αποκλείεται να μπορούσε να καταλάβει ούτε μία από τις λέξεις που προσπαθώ να αρθρώσω στη γλώσσα του!»

«Δε φταίω εγώ γι'αυτό, Θόρινταλ– Όχι, δεν εννοώ για το ότι δεν έχεις καταφέρει ακόμα να μάθεις τη γλώσσα των πολεοπλαστών. Είναι μια γλώσσα δύσκολη· δεν μαθαίνεται γρήγορα. Εννοώ πως δεν φταίω εγώ που αυτό πιθανώς να είναι το τελευταίο μας μάθημα. Ο Κάδμος αποφάσισε να σας απομακρύνει από την Α' Ανωρίγια Συνοικία.»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε. «Εξαιτίας του Ρίμναλ; Εξαιτίας των συζητήσεων του Ρίμναλ με τον Ζιλμόρο;»

«Σας είπα ότι θα του μιλούσα, αφού είστε δυσαρεστημένοι με την κατάσταση εδώ–»

«Και τώρα θύμωσε μαζί μας και θέλει να μας-;»

«Δεν θύμωσε μαζί σας. Σας συμπαθεί πολύ, Θόρινταλ. Αλλά, εφόσον θέλετε να φύγετε, είναι πρόθυμος να σας βοηθήσει.»

«Τι θα κάνει;»

«Θα σας πει ο ίδιος, σήμερα το απόγευμα. Θα έρθει πάλι να σας επισκεφτεί.»

«Ελπίζω, αυτή τη φορά, να μην γίνει τίπο-»

«Μην είσαι ανόητος, Θόρινταλ. Θα τον φρουρούν καλά.»

Ναι, σκέφτηκε ο σαμάνος. Άλλωστε, το προηγούμενο επεισόδιο ήταν σχεδιασμένο από εσένα, Κορίνα. Παραδέξου το. Και συλλογίστηκε πως ίσως να ήταν καλύτερα αν έφευγαν από την Α' Ανωρίγια επιτέλους, αν απομακρύνονταν από την Κορίνα. Το μόνο που δεν του άρεσε ήταν ότι δεν θα προλάβαινε να μάθει τη γλώσσα των πολεοπλαστών.

Αλλά πώς σχεδίαζε ο Ανθοτέχνης να τους διώξει; Δε μπορούσαν να φύγουν χωρίς τρόφιμα, χρήματα, εξοπλισμούς, κάποια όπλα...

«Θα σε μάθω σήμερα όσα περισσότερα μπορώ,» διέκοψε τις σκέψεις του η Κορίνα.

«Μετά δεν θα σε ξαναδούμε;»

«Ίσως και να με ξαναδείτε, Θόρινταλ. Αλλά δεν μπορώ να σου υποσχεθώ ότι θα είμαι κάπου κοντά σου για να σε διδάσκω. Έχω πολλές δουλειές στην Ατέρμονη Πολιτεία.»

Ναι, είμαι σίγουρος γι' αυτό, Κορίνα... Στο μυαλό του ήταν η Εύνοια και η Μιράντα που είχαν εξαφανιστεί εξαιτίας της. Στο μυαλό του ήταν όλη αυτή η κατάσταση με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και τον πόλεμο στις συνοικίες του Ριγοπόταμου... Τα παιχνίδια της του προκαλούσαν απέχθεια. Ήταν τόσο διαφορετική από την Εύνοια. Ακόμα κι από τη Μιράντα. Ήταν τρομαχτική. Αν και είχε μια μυστηριώδη γοητεία.

Μέσα σε μια από τις μεγάλες δεξαμενές, φώτα διάφορων χρωμάτων άρχισαν ν' ανάβουν και να σβήνουν, αλλάζοντας ρυθμό κάθε τόσο, δημιουργώντας παράξενες ανταύγειες. Τα υδρόβια πλάσματα ανησύχησαν, έκδηλα.

Ο Θόρινταλ παραξενεύτηκε, στρέφοντας το βλέμμα του προς τα εκεί.

Η Κορίνα γέλασε. «Ο Χέρκεγμοξ παίζει με τα συστήματα του ενυδρείου.» Και πιο σοβαρά: «Ελπίζω να μη μας πλημμυρίσει.»

Ο Θόρινταλ στράφηκε να την ατενίσει. «Μου είχες πει ότι είναι εξόριστος από τη φυλή του στην αρχαία πόλη κάτω από την Α' Ανωρίγια Συνοικία... Γιατί, Κορίνα; Γιατί είναι εξόριστος;»

«Τον θεωρούν παραμήχανο.»

«Παραμήχανο; Υπάρχει τέτοια λέξη;»

«Μόνο ανάμεσα στους πολεοπλάστες. Είναι κάποιος που ασχολείται με επικίνδυνα μηχανήματα, ή που επιχειρεί να τα κατασκευάσει.»

«Σαν να λέμε τρελός επιστήμονας;»

Η Κορίνα γέλασε. «Περίπου. Όχι ακριβώς.»

«Ο Χέρκεγμοξ είναι τρελός επιστήμονας των πολεοπλαστών;»

«Είναι παραμήχανος,» επέμεινε η Κορίνα, «και κανείς εκεί κάτω δεν τον συμπαθεί. Τελευταία, μάλιστα, πρέπει να τον κυνηγούσαν. Οπότε, όταν παρουσιαστήκατε εσείς, αποφάσισε να κρυφτεί μες στο όχημά σας και να σας ακολουθήσει.»

«Είναι επικίνδυνος, δηλαδή...»

Η Κορίνα κοίταζε τα χρώματα και τις ανταύγειες μες στη δεξαμενή. «Όχι και τόσο. Δε νομίζω...»

Ενέργεια άρχισε να διατρέχει το νερό της δεξαμενής σαν σπαστά δίχτυα και κοφτές αστραπές. Ένα μαλάκιο χτυπήθηκε από την ενέργεια και, μοιάζοντας ξαφνικά εξαγριωμένο, άρχισε να κυνηγά τα άλλα πλάσματα μες στο νερό. Πανικός ξεκίνησε.

«...Αλλά ίσως να κάνω και λάθος,» είπε η Κορίνα.

«Τι γίνεται εκεί μέσα;»

«Θα το βαρεθεί και θα το αφήσει, υποθέτω. Να συνεχίσουμε το μάθημά μας;»

Μερικά μέλη της συμμορίας των Ξεπεσμένων Ιερέων ειδοποίησαν τον Κοντό Φριτς ότι ο Ανθοτέχνης ήθελε να του μιλήσει, έτσι εκείνος άφησε τη δουλειά του στο Μεγάλο Λιμάνι και πήγε προς την πολυκατοικία όπου έμεναν οι Νομάδες. Μαζί του ήρθαν η Σορέτα, ο Εύθυμος, ο Ρίμναλ, η Ηχώ, ο Σκέλεθρος, και η Τζουλιάνα. Ο Ποιητής είχε πει ότι ο Κοντός μπορούσε να φέρει όσους νόμιζε, γιατί αυτό που θα συζητούσαν ήταν σημαντικό. Ο Φριτς είχε αναζητήσει και τον Θόρινταλ προτού φύγουν από το εργοτάξιο, μα δεν τον είχε βρει. Πού ή-

ταν εξαφανισμένος ο σαμάνος; Ούτε η Λάρνια δεν ήξερε. Ή, τουλάχιστον, δεν έλεγε. Έμοιαζε τσαντισμένη για κάποιο λόγο.

Όταν όμως έφτασαν στην πολυκατοικία βρήκαν τον Θόρινταλ εκεί, να τους περιμένει στο διαμέρισμά του, όπου θα γινόταν η συζήτηση με τον Ανθοτέχνη, όπως και την προηγούμενη φορά. Ο πολεοπλάστης ήταν κοντά του· στεκόταν επάνω στο τραπέζι, πλάι στην καρέκλα όπου καθόταν ο κοκκινομάλλης, χρυσόδερμος σαμάνος.

Η Κορίνα ήταν επίσης εδώ, όρθια, μπροστά στην πόρτα του μπαλκονιού· και η παρουσία της τρόμαζε τη Σορέτα. Εξαιτίας της Κορίνας είχαν συμβεί τόσα άσχημα πράγματα στους Νομάδες. Πότε θα γλίτωναν από αυτήν;

«Πού είναι ο Ποιητής;» ρώτησε ο Φριτς, ρίχνοντας ένα καχύποπτο βλέμμα στην Κορίνα. Ούτε εκείνου τού άρεσε η παρουσία της εδώ.

«Έρχεται,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης.

Και ο Κάδμος Ανθοτέχνης, πράγματι, ήταν σε λίγο μαζί τους, στο σαλόνι του διαμερίσματος, συνοδευόμενος από την Καρζένθα-Σολ και οκτώ Μικρούς Γίγαντες. Τώρα δεν φαινόταν να ριψοκινδυνεύει να τον δολοφονήσει κανείς.

Ο Φριτς, η Σορέτα, και οι άλλοι δεν είχαν αμφιβολία γιατί βρισκόταν εδώ ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Η Κορίνα είχε πει ότι θα του μιλούσε για τη δυσaréσκειά τους σχετικά με τη δουλειά στην ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού. Και δεν μπορεί να είχε άλλο λόγο για τούτη του την επίσκεψη ο Ανθοτέχνης.

Ο Κάδμος στάθηκε αντίκρυ τους, παρατηρώντας τις όψεις τους. *Με κοιτάζουν με επιφύλαξη, σκέφτηκε. Με φοβούνται.* Και ήταν λογικό, δεν ήταν; Στην προηγούμενή τους συνάντηση, κάποιοι από αυτούς είχαν σκοτωθεί, και περισσότεροι είχαν τραυματιστεί. *Και τώρα πρέπει να υποθέτουν γιατί έχω έρθει να τους μιλήσω. Η Κορίνα, άραγε, τους είπε ότι σκοπεύω να τους εφοδιάσω αν όντως αποφασίσουν να φύγουν; Ή δεν τους είπε τίποτα;*

«Έχω πληροφορηθεί ότι ορισμένοι από εσάς δεν είναι ευχαριστημένοι με τη συμφωνία μας. Δεν θα ήθελαν να εργάζονται στο Μεγάλο Λιμάνι προκειμένου να κατοικούν στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Νομίζουν ότι σας εκμεταλλεύομαι—»

«Δεν είναι ακριβώς έτσι, Εξοχότατε,» τον διέκοψε ο Φριτς.

Ο Κάδμος ύψωσε το χέρι του. «Τους καταλαβαίνω. Καταλαβαίνω γιατί θεωρούν πως έχετε καταντήσει δούλοι μου. Αν και εγώ δεν σας βλέπω έτσι. Ούτε εξαρχής αυτό είχε περάσει ποτέ από το μυαλό μου. Οι προθέσεις μου, σας διαβεβαιώνω, ήταν – και είναι – καλές απέναντί σας. Και θα ήθελα να μέινετε εδώ, στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, μαζί μας. Η βοήθειά σας είναι πολύτιμη.

»Ωστόσο, δεν μπορούμε να σας πληρώνουμε. Αν μπορούσαμε θα το κάναμε ήδη. Αλλά οι συνθήκες είναι τέτοιες που αυτό είναι αδύνατον. Αν έπρεπε να πληρώσει κάποιους, ο Πολιτάρχης μας, ο Βάρνελ-Αλντ, θα πλήρωνε επαγγελματίες εργάτες. Δεν είστε επαγγελματίες εργάτες, αν και, ομολογουμένως, μαθαίνετε γρήγορα, έχω ακούσει.

»Καταλαβαίνω γιατί είστε δυσαρεστημένοι, όπως είπα. Θα θέλατε να φύγετε από εδώ, να συνεχίσετε να περιπλανιέστε κατά το συνήθειό σας' και με τη συμφωνία που έχουμε κάνει δεν νομίζετε ότι αυτό θα συμβεί ποτέ. Μάλλον έχετε δίκιο. Αλλά, αν όντως επιθυμείτε να φύγετε, είμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω. Δεν μπορώ να σας δώσω πολλά – διότι οι πόροι μας, με τους πολέμους, είναι περιορισμένοι, και οι αγώνες μας για την ελευθερία δεν έχουν ακόμα τελειώσει – αλλά θα σας δώσω όσα περισσότερα μπορώ. Τρόφιμα, όπλα, χρήματα, καύσιμα, και λοιπούς εξοπλισμούς.

»Αν αποφασίσατε να φύγετε, δεν θα εγκαταλείψετε την Α' Ανωρίγια Συνοικία γυμνοί. Όμως πρέπει να υποσχεθείτε ότι θα απομακρυνθείτε από τους δρόμους μας. Δεν μπορούμε να σας έχουμε να περιπλανιέστε εδώ. Ούτε στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, ούτε στην Έκθυμη. Θα προκαλέσετε αναστάτωση. Αν και σας πιστεύω ότι είστε ειρηνικοί και δεν θέλετε να κάνετε προβλήματα, πολλοί άλλοι σάς βλέπουν με καχυποψία, κι αυτή δεν είναι μια περίοδος για εσωτερικές εντάσεις.»

«Πού μπορούμε να πάμε;» ρώτησε ένας Νομάδας, ψηλός, γαλανό-δερμος, με μαύρα σγουρά μαλλιά.

«Ποιος είσαι εσύ;» θέλησε να μάθει ο Κάδμος. Τον είχε ξαναδεί, νόμιζε, μα δεν ήξερε το όνομά του.

«Ρίμναλ λέγομαι.»

Ρίμναλ; Αυτός πρέπει να είναι που συνωμοτούσε με τον Ζιλμόρο. Τέλος πάντων' δεν έχει σημασία. «Μπορείτε να πάτε στη Μεγαλοδιάβατη,» του απάντησε ο Κάδμος. «Βρίσκεται βόρεια μας και, μάλλον, εκεί θα

καταφέρετε να βουλευτείτε κάπου. Αν και δεν έχω ποτέ ταξιδέψει σ'αυτούς τους δρόμους ο ίδιος, ξέρω πως η εν λόγω συνοικία δεν έχει κεντρική διοίκηση – δεν υπάρχει Πολιτάρχης – και τα οικοδομήματά της είναι ανοιχτά για όποιον περνά από εκεί. Αρκεί να μη θέλετε να μείνετε σε κάποιο που είναι ήδη κατειλημμένο, ασφαλώς. 'Κάθε μέρος και πανδοχείο,' λένε στη Μεγαλοδιάβατη. Συγκεντρώνει τυχοδιώκτες, καλλιτέχνες, ελεύθερα πνεύματα, και αναμενόμενα και κάποιους κακοποιούς και φυγάδες. Δεν είναι τόσο επικίνδυνη όσο οι 'Ημερες Συνοικίες, και νομίζω πως μια μεγάλη ομάδα όπως η δική σας δεν θα κινδυνέψει εκεί.

»Ωστόσο, αυτή δεν είναι παρά μια πρόταση από εμένα. Μπορείτε να ταξιδέψετε όπου θέλετε. Αλλά όχι μέσα στις περιοχές που βρίσκονται υπό τον δικό μου έλεγχο. Είμαστε σε πόλεμο με όσους προσπαθούν να υπονομεύσουν την ελευθερία μας, και δεν έχουμε, δυστυχώς, χώρο για πλανόδιους.»

Ο Κάδμος έπαψε να μιλά, και περίμενε να δει τι θα του απαντούσαν.

Οι Νομάδες ήταν σιωπηλοί. Δεν ήξεραν τι να απαντήσουν. Ο Κοντός Φριτς αισθανόταν μπερδεμένος. Όλα τούτα ήταν πολύ ξαφνικά. *Μας διώχνει ο Ανθοτέχνης; Μας κλοτσά έξω από τους δρόμους του; Ωστόσο, αυτό δεν ήθελαν εξαρχής; Δεν ήθελαν να μπορούν να φύγουν; Αλλά... χωρίς την Εύνοια;*

Ο Φριτς κοίταξε προς στιγμή την Κορίνα, όμως εκείνη έστεκε αμίλητη, η πορφυρόδερμη όψη της ουδέτερη, τα πράσινα μάτια της γυαλιστερά σαν λίθοι. Έμοιαζε σχεδόν ψεύτικη, μα τον Κρόνο! Σαν κούκλα. Ο Φριτς ρίγησε άθελά του.

Καθάρισε τον λαιμό του, καταλαβαίνοντας πως οι άλλοι Νομάδες τον περίμεναν να μιλήσει, όπως και ο Ανθοτέχνης. Κανείς δεν θα μιλούσε πριν από εκείνον. Ήταν ο αρχηγός τους. Δεν έπρεπε ποτέ να ήμουν ο αρχηγός των Νομάδων' μονάχα ο αρχηγός των Πνευμάτων των Δρόμων. Η Εύνοια ήταν η μόνη που μπορούσε να οδηγεί τους Νομάδες. Ήταν η μόνη που έβλεπε τα θαύματα της Πόλης, που ήξερε πού να τους κατευθύνει, και πώς.

Ο Κοντός Φριτς ρώτησε τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή: «Μας διώχνετε, Εξοχότατε; Πρέπει να φύγουμε, δηλαδή, τώρα;»

«Δεν σας διώχνω,» διευκρίνισε ο Κάδμος, φοβούμενος ότι τον είχαν παρεξηγήσει, φοβούμενος ότι τους είχε κάνει να νομίζουν πως τους

αντιπαθούσε. «Αλλά δεν μπορώ και να σας κρατήσω εδώ αν είστε δυσχεσστημένοι με τη συμφωνία μας. Δε θέλω να είστε δυσχεσστημένοι· αυτό θα δημιουργήσει προβλήματα, και δεν χρειαζόμαστε κι άλλα πρόβλημα εδώ. Μπορείτε να φύγετε, ειρηνικά όπως έχετε συνηθίσει· θα σας εφοδιάσω, σας το υπόσχομαι.»

«Κι αν θέλουμε να μείνουμε;»

«Αν θέλετε να μείνετε, θα πρέπει να καταλάβετε καλά πως δεν μπορούμε να σας πληρώνουμε για την εργασία σας στο Μεγάλο Λιμάνι. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να σας προσφέρουμε στέγη, τροφή, και κάποια άλλα απαραίτητα πράγματα.

»Η απόφαση είναι δική σας, Φριτς. Δεν σας διώχνω,» τόνισε ξανά. «Μπορείτε ή να μείνετε – τηρώντας τη συμφωνία μας, όμως, και χωρίς να προκαλείτε αναταραχές – ή να φύγετε – εφοδιασμένοι αρκετά καλά για ταξίδι.»

Ο Φριτς κοίταξε τους Νομάδες γύρω του. Κανέναν δεν του έμοιαζε να έχει πάρει τη μια απόφαση ή την άλλη που πρότεινε ο Ποιητής. Όλοι τους – ακόμα κι ο Ρίμναλ – έδειχναν διστακτικοί, προβληματισμένοι.

Ο Κοντός είπε στον Αλυσοδομένο Ποιητή: «Πρέπει να το συζητήσουμε αναμεταξύ μας, Εξοχότατε.»

«Κατανοητό,» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Συζητήστε το όσο θέλετε και ενημερώστε με. Αλλά, αν μείνετε εδώ και προκληθούν αναταραχές εξαιτίας σας, να ξέρετε ότι θα είμαι υποχρεωμένος να σας διώξω, παρότι δεν θα το επιθυμούσα.»

Όταν ο Κάδμος Ανθοτέχνης, η Καρζένθα-Σολ, και οι Μικροί Γίγαντες έφυγαν από την πολυκατοικία, η Κορίνα δεν τους ακολούθησε· έμεινε μαζί με τους Νομάδες, κι αυτοί στράφηκαν να την κοιτάζουν. Όλοι τους την ατένιζαν.

Πράγμα που δεν φάνηκε να την ενοχλεί στο ελάχιστο.

«Μην περιμένετε, αυτή τη φορά, να σας οδηγήσω,» τους είπε.

«Εσύ μίλησες στον Ποιητή,» της θύμισε ο Ρίμναλ, «και τώρα μας διώχνει.»

«Σας είπα ότι, αν θέλετε, μπορείτε να φύγετε. Και θα σας εξοπλίσει.»

«Δεν ξέρουμε τούτους τους δρόμους,» είπε η Σορέτα, προβληματισμένη. «Είναι άγνωστοι τελείως για εμάς.»

Η Κορίνα τράβηξε μια συσκευή από την τσάντα της. Την ακούμπησε στο τραπέζι, στην άκρη του, και πάτησε ένα κουμπί της. Ένα ολόγραμμα απλώθηκε πάνω στην ξύλινη επιφάνεια: ένας χάρτης των περιοχών βόρεια του Ριγοπόταμου. «Δείτε,» τους είπε η Θυγατέρα της Πόλης. «Τρεις επιλογές έχετε: Ήμερες Συνοικίες, Μεγαλοδιάβατη, και Βόρεια Λεωφόρος μετά τη Μεγαλοδιάβατη.»

«Η Βόρεια Λεωφόρος είναι δρόμος,» παρατήρησε ο Εύθυμος.

«Ναι, και από εκεί μπορείτε να πάτε οπουδήποτε.»

«Ποιο μέρος μάς προτείνεις;» τη ρώτησε ο Φριτς.

«Τη Μεγαλοδιάβατη. Στις Ήμερες Συνοικίες δεν νομίζω να μπορέσετε να επιβιώσετε. Κατά πάσα πιθανότητα, οι πειρατικές συμμορίες που κυριαρχούν εκεί θα σας κλέψουν τα οχήματά σας και ό,τι άλλο κουβαλάτε. Ίσως να σας πάρουν και για δούλους.»

«Κι αν πάμε στη Βόρεια Λεωφόρο;» ρώτησε ο Ρίμναλ.

«Από εκεί και πέρα δεν έχω τίποτα να σας προτείνω. Υπάρχουν πολλές συνοικίες όπου μπορείς να φτάσεις από τη Βόρεια Λεωφόρο.»

«Δε θα έρθεις μαζί μας...» Δεν ήταν ερώτηση, όχι ακριβώς.

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Έχω άλλες δουλειές.»

«Μας έκλειψες την Εύνοια,» την κατηγορήσε ο Ρίμναλ, ατενίζοντάς την με οργή, «και τώρα μας πετάς στους δεκαπέντε δρόμους!»

«Είστε οι Νομάδες των Δρόμων–»

«Ήμασταν οι Νομάδες των Δρόμων!» Ο Ρίμναλ κοπάνησε τη γροθιά του στο τραπέζι, μέσα από το ολόγραμμα, αναταράσσοντας τον χάρτη σαν να ήταν από νερό. «Ήμασταν, επειδή η Εύνοια ήταν μαζί μας! Χωρίς την Εύνοια, είμαστε... είμαστε κάτι άλλο. Δεν ξέρω τι ακόμα. Αλλά είμαστε κάτι άλλο, Κορίνα. Εξαιτίας σου!»

«Δε φταίω εγώ που η Εύνοια εξαφανίστηκε–»

«Λες ψέματα!» φώναξε ο Ρίμναλ, και την πλησίασε απότομα, γρήγορα, κάνοντας τον γύρο του τραπεζιού. Την άρπαξε από τη μπροστινή μεριά του φορέματός της – και η Κορίνα αισθάνθηκε το χέρι του ν'αρπάζει μαζί και την αλυσίδα του αρχαίου φυλαχτού που κρυβόταν κάτω από την ενδυμασία της. Προς στιγμή τρόμαξε. Το φυλαχτό ήταν δικό της! – δικό της!

Τράβηξε το στιλέτο που ήταν μες στο αριστερό κροσσωτό γάντι της και πίεσε τον Ρίμναλ στα πλευρά, με την επικίνδυνη, κοφτερή αιχμή. «Πάρ' τα χέρια σου από πάνω μου!» Ήταν στα πρόθυμα να προστάξει

τα Αινίγματα να τον σκοτώσουν, αλλά δεν ήθελε να κάνει τους Νομάδες εχθρούς της. Ήδη την έβλεπαν με αρκετή καχυποψία· ήδη την έβλεπαν εχθρικά πολλοί από αυτούς.

«Ε! Ρίμναλ!» Ο Θόρινταλ έπιασε τον ώμο του Ρίμναλ. «Δε γίνεται τίποτα έτσι.»

Ο Ρίμναλ την ελευθέρωσε, σπρώχνοντάς την πίσω.

Η Κορίνα παραπάτησε αλλά δεν έπεσε. Έκρυψε πάλι το στιλέτο μες στο αριστερό της γάντι.

«Γιατί να μην τη σκοτώσουμε προτού φύγουμε από τούτο το μέρος;» είπε ο Ρίμναλ. «Από τότε που—»

«Σκοτώστε με και δεν πρόκειται ποτέ να φύγετε από εδώ ζωντανοί! Μέχρι στιγμής, σας έχω μόνο βοηθήσει.»

«Μαλακίες!»

«Ρίμναλ!» παρενέβη ο Κοντός Φριτς. «Ο Ανθοτέχνης μπορεί να μας εφοδιάσει – το υποσχέθηκε. Αλλά, αν τη σκοτώσουμε, δεν νομίζω ότι θα κρατήσει την υπόσχεσή του.»

Τα μάτια του Ρίμναλ στένεψαν. «Αυτός είναι ίσως ο μόνος καλός λόγος για να μην πεθάνει.»

Η Σορέτα, παρότι δεν θεωρούσε τις ενέργειες του Ρίμναλ σωστές εδώ και πολύ καιρό – από τότε που είχε επιχειρήσει να απαγάγει την Εύνοια, ουσιαστικά – τώρα δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει μαζί του. Η Κορίνα είχε δολοφονήσει τον άντρα της, τον Δεινοχάρη· είχε αφήσει τα παιδιά τους χωρίς πατέρα. Ήταν διεστραμμένη. Ήταν ό,τι δεν ήταν η Εύνοια. Ήταν το *αντίθετο* της Εύνοιας.

Τώρα, η Κορίνα τούς είπε: «Θα σας αφήσω ν'αποφασίσετε μόνοι τι θα κάνετε. Μπορείτε να κρατήσετε τον χάρτη· είναι δώρο.» Και περνώντας ανάμεσά τους – βλέποντας στα πολεοσημάδια ότι κανείς δεν ήταν έτοιμος να την πειράξει· όλοι την κοίταζαν με επιφύλαξη – έφυγε από το διαμέρισμα.

Ο Ρίμναλ είπε: «Προτείνω να φύγουμε,» ατενίζοντάς τους όλους, έναν-έναν. «Όπου κι αν πάμε, χειρότερα από εδώ δεν θα βρούμε.»

«Μην είσαι σίγουρος,» μουρμούρισε ο Θόρινταλ.

Ο Ρίμναλ στράφηκε να τον αντικρίσει. «Τι θες να πεις, σαμάνε;»

«Τίποτα συγκεκριμένο—»

«Προτιμάς τη δουλεία του Ποιητή;»

«Θα μπορούσαμε να μείνουμε εδώ για κάποιο καιρό ακόμα. Για ασφάλεια, αν μη τι άλλο.» Και ήθελε να μάθει και τη γλώσσα των πολεοπλαστών. Τον ενδιέφερε.

«Ποια ασφάλεια;» ρουθούνισε ο Ρίμναλ. «Σε λίγο, πόλεμος θα γίνεται σε τούτα τα μέρη. Ανοιχτός πόλεμος!»

«Ο Ρίμναλ έχει δίκιο,» είπε η Σορέτα. «Ας φύγουμε.» Ήθελε να απομακρυνθούν από την Κορίνα. Όσο πιο μακριά απ'αυτήν, τόσο το καλύτερο! Παρότι συμπαθούσε τον Κάδμο, πίστευε ότι τούτοι οι δρόμοι ήταν επικίνδυνοι για τους Νομάδες. Για πολλούς και διάφορους λόγους.

Οι περισσότεροι τώρα έστρεψαν τα βλέμματά τους στον Κοντό Φριτς.

Μη με κοιτάτε σαν να ήμουν η Εύνοια! σκέφτηκε εκείνος, απεγνωσμένα. «Ποιοι συμφωνούν να φύγουμε;» τους ρώτησε ευθέως. «Σηκώστε τα χέρια σας.»

Ο Ρίμναλ, η Σορέτα, η Ηχώ, κι ο Σκέλεθρος τα ύψωσαν. Ο Θόρινταλ, ο Εύθυμος, και η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου, δεν τα ύψωσαν.

Τέσσερις υπέρ, τρεις κατά, σκέφτηκε ο Φριτς. *Από εμένα εξαρτάται, το λοιπόν.*

Γαμήσου... Γαμώ τα σαπισμένα μυαλά του Σκοτοδαίμονος, γαμώ...

Αναστέναξε. «Θα φύγουμε,» είπε. «Από αύριο θα το ανακοινώσουμε στον Ποιητή.»

/40\

Οι Νομάδες των Δρόμων, αν και δυσανασχετώντας, αποφασίζουν για το μέλλον τους, και ο Κάδμος εκπληρώνει την υπόσχεσή του, ενώ η Κορίνα ταξιδεύει μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, παρακολουθεί δύο Αδελφές της, και αναζητά κάποιον που ίσως μπορεί να τη βοηθήσει μ'ένα πρόβλημά της· αλλά ο δεύτερος εαυτός της, που του μιλά, δεν αισθάνεται σαν αντίγραφο...

Ο Κοντός Φριτς και οι άλλοι που είχαν συζητήσει με τον Κάδμο το απόγευμα μετέφεραν στους υπόλοιπους τα νέα ότι σύντομα θα έφευγαν από την Α' Ανωρίγια Συνοικία, και μια αίσθηση χαρμολύπης γέμισε τους Νομάδες των Δρόμων, γιατί δεν ήξεραν πώς ακριβώς να αισθανθούν. Από τη μια χάρονταν που θα άρχιζαν πάλι να ταξιδεύουν μες στην Ατέρμονη Πολιτεία· από την άλλη, όμως, προβληματίζονταν, ένωσαν σαν να είχαν χάσει ένα καινούργιο σπίτι τους. Κι επιπλέον, πώς μπορούσαν πραγματικά να περιπλανηθούν στους ατελείωτους δρόμους της Ρελκάμνια *χωρίς την Εύνοια;*

Το πρωί, όταν βγήκαν στο Μεγάλο Λιμάνι για να δουλέψουν κανονικά και σήμερα, ο Κοντός Φριτς πλησίασε έναν από τους ανθρώπους της Φρουράς της Α' Ανωρίγιας που ήταν εκεί κοντά για να επιβλέπουν την ανοικοδόμηση.

«Μπορείτε να ειδοποιήσετε τον Κάδμο Ανθοτέχνη;» ζήτησε.

«Τι θέλεις να του πούμε;» ρώτησε ο λοχίας.

«Πείτε του ότι πήραμε μια απόφαση για την οποία είχαμε συζητήσει μαζί του χτες. Μας περιμένει να επικοινωνήσουμε.»

Ο λοχίας ένευσε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. Και, καθώς ο Φριτς επέστρεψε κοντά στους άλλους Νομάδες, εκείνος τράβηξε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό από μια ταινία που φορούσε λοξά πάνω από τη στολή του και πάτησε, απανωτά, δύο πλήκτρα.

Ο Κάδμος λυπήθηκε που οι Νομάδες είχαν αποφασίσει να φύγουν, αλλά δεν το έκρινε σκόπιμο να κάνει καμια προσπάθεια για να τους πείσει να μείνουν. Είχαν πάρει την απόφασή τους, και ήταν σεβαστή. Δυστυχώς, δε θα προλάβαινε ν'ακούσει άλλες ιστορίες των δρόμων από αυτούς. *Είχαμε πολύ λίγο χρόνο... Πολύ λίγο χρόνο...*

Η Καρζένθα, βλέποντάς τον έτσι συλλογισμένο, είπε: «Τι έχεις; Καλύτερα που φεύγουν. Μόνο προβλήματα μπορούσαν να προκαλέσουν εδώ. Και η προσφορά τους ήταν μικρή, ούτως ή άλλως· δε χάνουμε τίποτα. Λίγες φορές νομίζω πως η Κορίνα έχει κάνει λάθος, αλλά μία από αυτές τις φορές ήταν όταν έφερε τους Νομάδες στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.»

«Δεν είναι μόνο το τι μπορούσαν να μας προσφέρουν, Καρζένθα. Είναι... είναι οι *Νομάδες των Δρόμων*, μα τον Κρόνο! Είναι ένας ζωντανός μύθος. Θα ήθελα να τους γνωρίσω καλύτερα.»

Η Καρζένθα τον κοίταξε υπομειδώντας προς στιγμή. Ύστερα γέλασε. «Αγάπη μου, η ζωή δεν είναι ποίημα.»

«Θα γράψω ένα ποίημα για τους Νομάδες,» είπε ο Κάδμος. «Αλλά μετά. Τώρα, πρέπει να κάνω ό,τι τους υποσχέθηκα.» Και, ανοίγοντας το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στη γωνία του σαλονιού τους, κάλεσε τον Βάρνελ-Αλντ για να του ζητήσει να εφοδιάσει τους Νομάδες των Δρόμων προτού φύγουν.

«Θα φύγουν τελικά;» ρώτησε ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας μέσα απ'το megάφωνο.

«Ναι, και έχουν δίκιο: δε μπορούν να είναι δούλοι μας.»

«Δική τους επιλογή ήταν, Κάδμε. Ήρθαν εδώ κυνηγημένοι και μόνο με τα οχήματά τους. Τους προσφέραμε στέγη· τι άλλο ήθελαν;»

«Τέλος πάντων. Θα τους εφοδιάσεις, έτσι;»

«Δε μπορώ να φέρω αντίρρηση στον Άρχοντά μου τον Αλυσοδεμένο Ποιητή,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, και ο Κάδμος δεν ήξερε αν αστειευόταν ή όχι.

Μια γυναίκα της Φρουράς πλησίασε τον Κοντό Φριτς εκεί όπου εργαζόταν στο Μεγάλο Λιμάνι, και του είπε ότι ο κύριος Ανθοτέχνης είχε προστάξει να ξεκινήσουν να τους εφοδιάζουν. Θα έφερναν τα πράγματα στο γκαράζ όπου οι Νομάδες είχαν σταθμευμένα τα οχήματά τους, και ο Φριτς μπορούσε, αν ήθελε, να έρθει για να επιβλέπει,

καθώς και άλλοι, όσοι εκείνος νόμιζε. Ο Ποιητής είχε πει να κοιτάξουν τα εφόδια, κι αν πίστευαν πως κάτι έλειπε, να το ζητήσουν και θα τους το έφερναν.

Ο Κοντός πήρε μαζί του τη Σορέτα, την Ηχώ, τη Τζουλιάνα την ιέρεια του Κρόνου, τον Ράνελακ τον Σκέλεθρο, τον Εύθυμο, τον Ρίμναλ (παρότι δεν τον συμπαθούσε, δεν μπορούσε να αγνοήσει την επιρροή που είχε αποκτήσει ο καταραμένος ανάμεσα στους Νομάδες τελευταία, ούτε μπορούσε να τον έχει για χαζό, γιατί – ό,τι άλλο κι αν ήταν – χαζός δεν ήταν), τον Θόρινταλ, τη Λάρνια, τη Μαρίνα, τη Βιολέτα τη σαμάνο, τον Βόντεκ (που ήξερε από μηχανές), και μερικούς ακόμα, όλοι τους μέλη της συμμορίας των Πνευμάτων των Δρόμων. Φεύγοντας από το εργοτάξιο, πήγαν στο γκαράζ κοντά στην πολυκατοικία τους, όπου άνθρωποι της Φρουράς τούς έφερναν μέσα σε φορτηγά τα εφόδια που είχε προστάξει ο Ποιητής.

Ο Θόρινταλ σκεφτόταν: *Φεύγουμε, λοιπόν, από την Α' Ανωρίγια... αλλά για να ταξιδέψουμε πού; Και τι νόημα έχει η περιπλάνηση, τώρα που η Εύνοια δεν είναι μαζί μας; Μέχρι πότε θα μπορούμε να είμαστε ενωμένοι χωρίς αυτήν; Ή θα διαλυθούμε, μέσα στους επομένους μήνες, ή θα αλλοιωθούμε τόσο που δεν θα είμαστε ούτε κατά διάνοια οι Νομάδες των Δρόμων. Μήπως ήταν καιρός να εγκαταλείψει ο Θόρινταλ τους Νομάδες και να επιστρέψει στην πατρίδα του, την Αμφίνομη, όπου τους είχε πρωτοσυναντήσει; Τι να έκαναν, άραγε, οι φίλοι και οι γνωστοί του εκεί; Τι να έκαναν ο Σκοτ και η Σμαράγδα; Εξακολουθούσαν να μένουν σ' εκείνο το διαμέρισμα που νοίκιαζαν οι τρεις τους στην Τροχιόστρωτη προτού ο Θόρινταλ φύγει;*

Τέλος πάντων. Θα έμενε για λίγο ακόμα με τους Νομάδες. Για λίγο. Είχε την περιέργεια να δει τι θα γινόταν. Κι όταν πάψουμε πλέον να μπορούμε να λεγόμαστε, έστω και κατά φαντασίαν, Νομάδες των Δρόμων, τότε, ναι, θα τους εγκαταλείψω, θα επιστρέψω στην Αμφίνομη... Δε νόμιζε, ούτως ή άλλως, να ξανάβλεπε την Εύνοια. Ούτε τη Μιράντα.

Τη Μιράντα...

Δυστυχώς.

Η Κορίνα φταίει για όλα! Αν δεν είχε ανακατευτεί μαζί μας...!

Αλλά αποκλείεται να είχε σκοτώσει την Εύνοια και τη Μιράντα. Οι Θυγατέρες δεν σκότωναν η μια την άλλη. Ούτε η Κορίνα δεν το έκανε

αυτό – ακόμα και η Μιράντα το παραδεχόταν. Επομένως, οι δυο τους ήταν κάπου ζωντανές.

Πού; *Θα μπορούσα, άραγε, να τις βρω κάπως; Θα μπορούσα, κάπως, να κοροϊδέψω την Κορίνα ώστε να μου το φανερώσει;*

Αυτές οι σκέψεις περνούσαν απ'το μυαλό του Θόρινταλ του σαμάνου καθώς οι Νομάδες κοίταζαν τα πράγματα που τους είχαν φέρει με διαταγή του Αλυσοδεμένου Ποιητή και τα καταμετρούσαν.

Ο Θόρινταλ δεν έδινε πολλή σημασία ούτε στα είδη ούτε στον αριθμό τους, αλλά οι άλλοι, που έδιναν σημασία, έκριναν πως τα τρόφιμα ήταν αρκετά για να τους κρατήσουν για δυο, τρεις μήνες, και τα ρούχα ήταν ικανοποιητικά, και τα καύσιμα επίσης. Και ο Ποιητής τούς είχε δώσει, επιπλέον, τρεις βαλίτσες ενισχυμένες από μέταλλα, γεμάτες χαρτονομίσματα. Πρέπει να ήταν γύρω στα 30.000 δεκάδια, μ'έναν γρήγορο υπολογισμό. Όχι κανένα υπέρογκο ποσό για πάνω από τριακόσια-εξήντα άτομα που αριθμούσαν οι Νομάδες, αλλά ούτε και αμελητέο ποσό ήταν. Μπορούσες μ'αυτά ν'αγοράζεις καύσιμα και τρόφιμα, και να κάνεις επισκευές σε οχήματα και άλλα πράγματα, για πολύ καιρό.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης τούς είχε στείλει ακόμα και όπλα, όπως είχε υποσχεθεί. Αλλά δεν ήταν πολλά. Σίγουρα όχι αρκετά για να εξοπλιστούν όλοι οι Νομάδες. Ούτε καν αρκετά για να εξοπλιστούν όλα τα Πνεύματα των Δρόμων.

Ο Ρίμναλ πρότεινε στον Φριτς να του ζητήσουν να τους φέρει κι άλλα, και κάμποσα Πνεύματα συμφώνησαν μαζί του. Ακόμα και η Ηχώ, που γενικά τον κοίταζε με εχθρικό βλέμμα.

Ο Φριτς, όμως, τους είπε: «Αποκλείεται να μας δώσει περισσότερα όπλα. Το ξέρετε αυτό. Ας μην κλοτσάμε την τύχη μας.»

«Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε, Φριτς,» επέμεινε ο Ρίμναλ. «Ας του το ζητήσουμε. Θες να πάμε σ'αυτή τη Μεγαλοδιάβατη άοπλοι; Άκουσες τι μας είπε ο Ποιητής χτες: είναι μια περιοχή χωρίς κεντρική εξουσία, χωρίς Νόμο, *αναρχική*. Ποιος ξέρει τι συμμορίες μπορεί να περιφέρονται;»

Τελικά, ο Κοντός πείστηκε να επικοινωνήσουν με τον Ανθοτέχνη για να του ζητήσουν περισσότερα όπλα. Όμως, αναμενόμενα, ο Κάδμος δεν τους έδωσε τίποτα παραπάνω από αυτά που τους είχε ήδη στείλει. Τους είπε, τηλεπικοινωνιακά, συγνώμη αλλά δεν μπορούσε να τους

προσφέρει κι άλλα όπλα όταν οι περιοχές του βρίσκονταν σε κατάσταση επικείμενου πολέμου με τις Κατωρίγιες Συνοικίες.

Η Κορίνα παρακολουθούσε, για λίγο, τους Νομάδες από απόσταση, χωρίς εκείνοι να έχουν ιδέα για την παρουσία της. Το υποψιαζόταν πως θα αποφάσιζαν να φύγουν, και δεν είχε τρόπο να τους εμποδίσει. Ούτε και θεωρούσε ότι αυτό ήταν απαραίτητο. Περισσότερο τον θόρινταλ θα ήθελε εδώ, και τον Χέρκεγμοξ, αλλά αποκλείεται να έμειναν πίσω.

Επιπλέον, αμφίβολο ήταν ότι μπορούσαν να τη βοηθήσουν μ'εκείνο που την προβλημάτιζε τελευταία.

Η Κορίνα έπρεπε να αναζητήσει απαντήσεις αλλού. Και, για να το κάνει αυτό, χρειαζόταν να μπει πάλι στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελ-κάμνια.

Βγάζοντας το φυλαχτό μέσα από το φόρεμά της, ακολούθησε τα σημάδια του που αντανakλούσαν στους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού. Τα ακολούθησε βαδίζοντας για κανένα μισάωρο προς όποια κατεύθυνση την οδηγούσαν, ώσπου το δεξί της πέλμα κόλλησε επίμονα στο έδαφος, μαγνητισμένο εκεί από τις ενέργειες της διάστασης. Η Κορίνα αισθάνθηκε φορτισμένη–

–κι έφυγε από το σώμα της. Έφυγε από τον δεδομένο τόπο και από τον δεδομένο χρόνο. Τραβώντας τα Αινίγματα πίσω της, ταξίδεψε...

Ήθελε να βρει τον Μάγο. Αλλά, πρώτα, ας έριχνε μια ματιά στη Φοίβη, τη Νύφη του Χάροντα, εκεί όπου ήταν κλεισμένη. Η Κορίνα κοίταξε προς το σύντομο παρελθόν και προς το μέλλον της Αδελφής της, όχι όμως για να δει αν θα κατάφερνε να τη στρέψει εναντίον του Βόρκεραμ-Βορ' δεν μπορούσε να δει το μέλλον το οποίο σκόπευε η ίδια να επηρεάσει ενεργά με τις πράξεις της. Αν τώρα κοίταζε το μέλλον της Φοίβης, θα ήταν ένα μέλλον διαφορετικό: ένα μέλλον ανεπηρέαστο ακόμα από τις πράξεις της Κορίνας. Δεν μπορούσες, μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, να δεις τον μελλοντικό εαυτό σου. Όταν έβγαίνες από μια σταθερή χωροχρονική θέση, ήταν, για το μέλλον, σαν να έπαυες να υπάρχουν. Ωστόσο, το μέλλον της Φοίβης – το μέλλον που δεν περιλάμβανε τις πράξεις της Κορίνας – είχε κάποιο ενδιαφέρον από μόνο του, γιατί εκεί ίσως η Κορίνα να διέκρινε πράγματα που μπορούσαν να τη

βοηθήσουν για να αλλάξει το μυαλό της Αδελφή της. Επίσης, ίσως να διέκρινε κινδύνους τους οποίους έπρεπε να αποφύγει.

Ταξίδεψε έτσι προς το μέλλον, πάντα επικεντρωμένη στη φυλακή της Νύφης του Χάροντα. Η Φοίβη δεν φαινόταν να βρίσκει τρόπο να ξεφύγει. Προσπαθούσε, βέβαια· προσπαθούσε. Αλλά ήταν αδύνατον να δραπετεύσει από το διαμέρισμα. Η Κορίνα είχε κλείσει κάθε έξοδο του με κάγκελα, είχε χτίσει την εξώπορτά του. Και η πολυκατοικία όπου βρισκόταν ήταν εγκαταλειμμένη επί του παρόντος, μισογκρεμισμένη από τις πολεμικές συγκρούσεις στο Μεγάλο Λιμάνι. Κανείς δεν πρόκειται να ερχόταν για να ελευθερώσει τη Φοίβη. Ούτε μέσα στο διαμέρισμα υπήρχαν αντικείμενα, εργαλεία, ή συσκευές που μπορούσαν να τη βοηθήσουν να δραπετεύσει· η Κορίνα είχε βεβαιωθεί.

Αλλά – για στάσου! – τι ήταν αυτό που έβλεπε τώρα;

Η Τζέσικα... Τι θέλει η ανώμαλη εδώ;

Η Τζέσικα, μια νύχτα, σκαρφάλωνε έναν εξωτερικό τοίχο της μισογκρεμισμένης πολυκατοικίας, με τα χέρια και τα πόδια της γυμνά, έχοντας προφανώς κάνει Ξόρκι Λιθικής Έλξεως για να μαγνητίζεται το δέρμα της από τις πέτρες. Σαν πελώρια, λιγνή αράχνη ανέβαινε, ενώ ο Αστρομάτης φτερούγιζε κοντά της.

Πλησίαζε τώρα ένα από τα μπαλκόνια του διαμερίσματος της Φοίβης. Αυτό του σαλονιού.

Η Κορίνα κοίταξε προς το μέλλον. Η Τζέσικα και η Φοίβη συζητούσαν μέσα από τα κάγκελα της μπαλκονόπορτας· η Φοίβη προσπαθούσε να την πείσει να την ελευθερώσει, προσπαθούσε να τη στρέψει εναντίον της Κορίνας. Η Τζέσικα έλεγε πως, όντως, κάτι περίεργο συνέβαινε με την Κορίνα – κάτι πιο περίεργο απ'ό,τι συνήθως – κάτι το οποίο έκρυβε. Αλλά δεν συμφωνούσε με την επιθυμία της Φοίβης να δολοφονήσει τον Κάδμο. «Μ'αρέσει αυτός ο τύπος. Δε βλέπεις τι ενδιαφέροντα πράγματα κάνει μες στην Πόλη; – τι καταστάσεις!» γέλασε η Τζέσικα.

«Ο Ανθοτέχνης είναι επικίνδυνος. Η Πόλη ζητά τον θάνατό του–»

«Κάνεις λάθος, Αδελφή μου–»

«Δεν κάνω λάθη σε τέτοια θέματα, Τζέσικα! Βοήθησέ με να βγω από εδώ και να σκοτώσω τον Κάδμο, και θα δεις πόσο ωραία θα περάσουμε πάλι μαζί!»

Η Κορίνα, τότε, βγήκε από το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Βγήκε και στάθηκε πίσω από τη Τζέσικα. Τις ονειρευόταν τις Αδελφές

της, δεν βρισκόταν *πραγματικά* εκεί – ήταν μονάχα ένας αντικατοπτρισμός – αλλά μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί τους μέχρι που της επιτρεπόταν από τη μορφολογία του πλέγματος, προτού κάποια αλλαγή γινόταν που την ανάγκαζε να φύγει.

«Εδώ είναι!» έκανε, ξαφνιασμένη, η Φοίβη. «Πίσω σου!»

Η Τζέσικα συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Η Κορίνα!»

Η Τζέσικα στράφηκε και την είδε. Έκανε ένα βήματα πίσω, σατισμένη. *Πώς είναι δυνατόν; απόρησε. Πώς ανέβηκε αυτή εδώ; Πώς το ήξερε...; Πώς...; Με παρακολουθούσε;* Η Τζέσικα περιπλανιόταν πέντε μέρες στο Μεγάλο Λιμάνι προτού καταφέρει να διακρίνει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τα πολεοσημάδια ετούτης της πολυκατοικίας. Από τη μια, η Πόλη τής έδειχνε ότι το οικοδόμημα ήταν *τραυματισμένο* και *έρρημο* από την άλλη – αν παρατηρούσε πιο προσεχτικά – της μιλούσε για *φυλακή/περιορισμό*. Και η διαίσθηση της Τζέσικας την σιγκλούσε όπως μια βελόνα.

Είχε παρατηρήσει την πολυκατοικία από την τάρατσα μιας αντικρινής πολυκατοικίας, με τα κιάλια της ενισχυμένα με Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, και δεν δυσκολεύτηκε να δει τα κάγκελα σε τούτη τη μπαλκονόπορτα και σ'ένα άλλο παράθυρο. Τα υπόλοιπα παράθυρα και οι μπαλκονόπορτες της πολυκατοικίας – αυτά που ακόμα στέκονταν – δεν είχαν κάγκελα. Ούτε πουθενά αλλού φαίνονταν απομεινάρια από κάγκελα. Αυτό το διαμέρισμα ήταν *φυλακή*. Και μέσα του πρέπει να ήταν κλεισμένη η Φοίβη. Εκεί, λοιπόν, την είχε κλειδώσει η Κορίνα! Η διαίσθηση της Τζέσικας τη διαβεβαίωνε πλέον.

Έτσι, είχε μπει στην πολυκατοικία (χωρίς καμία δυσκολία, αφού ήταν τελείως αφύλαχτη) και ανεβαίνοντας τις σκάλες (ο ανελκυστήρας δεν λειτουργούσε) είχε προσπαθήσει να φτάσει στο διαμέρισμα-φυλακή. Αλλά δεν μπορούσε να το βρει. Δεν μπορούσε να βρει την είσοδό του... Για μια θυγατέρα της Πόλης, όμως, δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο να διακρίνει ότι η είσοδος του διαμερίσματος είχε χτιστεί και, μάλιστα, πρόσφατα. Τα πολεοσημάδια τής το έδειχναν πεντακάθαρα.

Η Τζέσικα είχε βγει από ένα άνοιγμα στους σπασμένους τοίχους της πολυκατοικίας και, κάνοντας Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, είχε αρχίσει να

σκαρφαλώνει ώστε να φτάσει στο μπαλκόνι με την καγκελωτή μπαλκονόπορτα...

Και τώρα – κάπως – τελείως παράλογα – η Κορίνα ήταν εδώ!

«Τι...» έκανε η Τζέσικα. «Τι θες εσύ εδώ;»

«Το ερώτημα είναι τι θέλεις εσύ εδώ, Αδελφή μου,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Συνωμοτείς εναντίον μου;»

«Δεν ήρθα για να την ελευθερώσω! Αλλά ούτε εσύ μού είπες πού την είχες!»

«Δε με ρώτησες.»

«Και μου κρατάς κι άλλα πράγματα κρυφά, Κορίνα! Πολλά άλλα πράγματα! –Αλλά πώς βρέθηκες εδώ; Με παρακολουθείς; Πώς ανέβηκες εδώ; Ξέρεις το ξόρκι Λιθικής Έλξεως;»

«Δε χρειάζομαι ξόρκια για να πάω εκεί όπου θέλω, Αδελφή μου.» Η Κορίνα δεν είχε ποτέ της ασχοληθεί με ξόρκια και μαγανιές· δεν γνώριζε κανένα, παρά τη μακροχρόνια ζωή της. Το θεωρούσε περιττό. Αν ήθελε να την εξυπηρετήσει κάποιος μάγος, τον έβρισκε· η Πόλη την οδηγούσε σ'αυτόν, ή της τον έστελνε. Όπως είχε γίνει με τη Μορτέν-κά'μορ, και με άλλους.

«Πώς, τότε, βρέθηκες εδώ;» επέμεινε η Τζέσικα.

Η Κορίνα αισθάνθηκε το ενεργειακό πλέγμα να κινείται ολόγυρά της, όπως ένα υδρόβιο πλάσμα θα αισθανόταν τις αλλαγές στα ρεύματα του νερού κάτω από τον Ριγοπόταμο. «Μην κάνεις το λάθος να την ελευθερώσεις–»

Η Φοίβη σύριξε: «Θα σε πιάσω στα χέρια μου, Κορίνα! Θα σε πιάσω στα χέρια μου!» Προς το παρόν, τα χέρια της έσφιγγαν μόνο τα κάγκελα της μπαλκονόπορτας. «Χτύπα την, Τζέσικα! Χτύπα την! Και μετά δος τη σ'εμένα.»

Η Κορίνα γέλασε. «Νομίζεις ότι μπορεί να με χτυπήσει;»

«Χτύπα την!»

Η Τζέσικα δεν κινήθηκε. Δεν ήθελε να δημιουργηθεί έχθρα ανάμεσα σ'εκείνη και στην Κορίνα. «Θα μου πεις τι μου κρύβεις;» τη ρώτησε. «Θα μου πεις;»

«Σου έχω πει ό,τι μπορώ να σου πω, Αδελφή μου. Και μην κάνεις το λάθος να ελευθερώσεις τη Φοίβη – δε θα σ'αφήσω! Έλα να συζητήσουμε· θα σε περιμένω.» Αισθανόταν ότι έπρεπε να φύγει τώρα· δεν μπορούσε να μείνει άλλο.

Βάδισε προς την άκρη του μπαλκονιού, εκεί όπου ήταν πεσμένα κάτι μπάζα από το αποπάνω μπαλκόνι το οποίο ήταν διαλυμένο. Γλίστρησε μες στις σκιές και...

...χάθηκε.

Η Τζέσικα ξαφνιάστηκε. *Πού πήγε;* απόρησε.

Η Φοίβη, σφίγγοντας τα κάγκελα με τις γροθιές της, σύριξε: «Πήγαινε και πιάσ' την, ανόητη Αδελφή μου! *Πιάσ' την!*»

Η Τζέσικα βημάτισε προς τη μεριά όπου είχε εξαφανιστεί η Κορίνα. Υπήρχε κάποια σκάλα εκεί; Κάποιο άνοιγμα που οδηγούσε μες στην πολυκατοικία;

Πλησιάζοντας είδε πως, όπως το υποψιαζόταν, δεν υπήρχε τίποτα από αυτά. Η Κορίνα είχε απλά *χαθεί*, σαν να μην ήταν ποτέ εκεί!

Η Τζέσικα επέστρεψε πάλι κοντά στη Φοίβη. «Δεν... δεν είναι... Χάθηκε!»

«Δε μπορεί να σου κρύβεται εκεί πίσω! Δεν υπάρχει χώρος!»

«Τι σου λένε τα πολεοσημάδια, Φοίβη; Κρύβεται κανείς εκεί;»

Η Φοίβη συνοφρυώθηκε. Τα μάτια της στένεψαν. Ύστερα το συνοφρύωμά της βάθυνε. «Τι... Τότε, πού...;»

«Δεν ξέρω πού πήγε. Δεν υπάρχει ούτε σκάλα εκεί, ούτε άνοιγμα, ούτε... ούτε σωλήνας για να πιαστεί πάνω του. Τίποτα.»

Η Κορίνα παρακολουθούσε τις Αδελφές της μέσα από το ενεργειακό πλέγμα, και είδε τελικά τη Τζέσικα να φεύγει από το μπαλκόνι κάνοντας ξανά Ξόρκι Λιθικής Έλξεως για να μπορεί να γαντζωθεί στον τοίχο.

Ήταν, άραγε, σωστό που της είχε μιλήσει τώρα;

Κα τότε, αλήθεια, ήταν αυτό το *τώρα*; Ήταν νύχτα, αναμφίβολα, αλλά ποια νύχτα; Η Κορίνα ακολούθησε τις ενεργειακές ροές μες στον χρόνο. *Όχι και πολύ μακριά*, διαπίστωσε. Ήταν η νύχτα μετά την αναχώρηση των Νομάδων. Η μεθεπόμενη νύχτα από τη χωροχρονική θέση όπου βρισκόταν η Κορίνα όταν είχε φτάσει στο τέλος της *διαδρομής* του φυλαχτού.

Και αναρωτήθηκε: τι θα γινόταν, άραγε, αν προσέγγιζε τη Τζέσικα κανονικά, στον υλικό κόσμο, πιο πριν και της μιλούσε για τη Φοίβη; Θα άλλαζε αυτό το μέλλον; Το μέλλον όπου είχαν μιλήσει στο μπαλκόνι;

Μήπως η Τζέσικα δεν θα σκαρφάλωνε ποτέ στο μπαλκόνι; Ή, αν σκαρφάλωνε εκεί, θα αντιμετώπιζε με διαφορετικό τρόπο την Κορίνα; Και εγώ; Θα άλλαζαν και τα δικά μου λόγια; Θα...; Τι θα γινόταν;

Είχε βρεθεί πάλι μπροστά σε μια από τις παραδοξότητες των ταξιδιών μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Ήταν μπερδεμένη. Μήπως τα ονειρευόταν όλα τούτα; Μήπως ονειρευόταν ολόκληρη τη Ρελκάμνια, και τον εαυτό της μαζί;

Δεν έχεις χρόνο για χάσιμο, ανόητη! διέκοψε τους συλλογισμούς της η Κορίνα. *Πρέπει να βρεις τον Μάγο!*

Ταξίδεψε προς εκείνες τις χρονικές στιγμές που ο Κλαρκ ήταν μαζί με τη Μιράντα και την Εύνοια. Φτάνοντας εκεί, ακολούθησε ένα ενεργειακό νήμα που σχετιζόταν άμεσα μ' αυτόν. Το ακολούθησε προς το μέλλον...

...και συνάντησε ακόμα μια παραδοξότητα. Τέτοιο πράγμα, όμως, δεν είχε ξανασυναντήσει ποτέ! Και δεν ήταν ένας φιλοσοφικός προβληματισμός του μυαλού της. Ήταν... *μια τρύπα.*

Το ενεργειακό πλέγμα δημιουργούσε μια *τρύπα*, ένα κενό, εκεί όπου είχε φτάσει η Κορίνα. Τα νήματα κύρτωναν γύρω από αυτό το κενό, το απέφευγαν. Τι ήταν; Παρατηρώντας το, και παρατηρώντας και τον Κλαρκ μέσα στην Πόλη, η Κορίνα συμπέρανε ότι αυτό το κενό δεν μπορεί παρά να ήταν το σπίτι του.

Ο Μάγος της Ρελκάμνια είχε το σπίτι του κρυμμένο από το εσωτερικό ενεργειακό πλέγμα της διάστασης! Δεν μπορούσες να τον παρακολουθήσεις από εκεί όσο βρισκόταν στο σπίτι του.

Η Κορίνα αισθάνθηκε θαυμασμό. Ο άνθρωπος ήταν πιο ισχυρός απ' ό,τι νόμιζε! *Αφού μπορεί και κρύβει έτσι το σπίτι του, ίσως να μπορεί και να με βοηθήσει εναντίον της αντιοπτασίας. Ίσως όντως να μπορεί!*

Το πρόβλημα ήταν αν θα δεχόταν.

Τον εντόπισε σε μια περιοχή του Εμπορικού Κέντρου στις δυτικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας, στον χρόνο που τον ήθελε – στον χρόνο όπου βρισκόταν τώρα το υλικό σώμα της Κορίνας. Ο Κλαρκ βάδιζε έχοντας μια μαύρη τσάντα περασμένη στον ώμο. Η Κορίνα δεν μπήκε στον κόπο να ερευνήσει τι δοσοληψίες ίσως να είχε λίγο πιο πριν· δεν την ενδιέφερε, και δεν μπορούσε επ' άπειρον να βρι-

σκεται μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Έπρεπε να τον συναντήσει. Τώρα.

Αλλά όχι η ίδια ακριβώς· δεν το έβρισκε σκόπιμο να μεταφέρει εκεί το υλικό της σώμα. Ούτε όμως ήθελε και να του μιλήσει σαν να τον ονειρευόταν, γιατί τότε πιθανώς να μην είχαν χρόνο να πουν όσα θα χρειαζόταν.

Η Κορίνα έστρεψε το βλέμμα της στον εαυτό της, εκεί όπου στεκόταν σ'έναν από τους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας έχοντας φτάσει στο τέλος της *διαδρομής* του φυλαχτού. Παρατήρησε τον εαυτό της από τη μεριά του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια, κι άρχισε να πλάθει έναν *καινούργιο* εαυτό, πλέκοντας, λυγίζοντας, και κυρτώνοντας τα νήματα της ενέργειας που συγκροτούσε τη διάσταση. Όταν τελείωσε, άφησε μονάχα μια μικρή λεπτομέρεια ανολοκλήρωτη. Έναν... διακόπτη.

Σχημάτισε τώρα μια σήραγγα προς τη χωροχρονική στιγμή που ο Κλαρκ βάδιζε μέσα στο Εμπορικό Κέντρο στις δυτικές ακτές της Μεγάλης Θάλασσας. Τη σχημάτισε με πολλή προσοχή, γιατί δεν ήθελε να κάνει λάθος και να ψάχνει, μετά, να τον βρει. Μόλις η σήραγγα ήταν έτοιμη, η Κορίνα τελειοποίησε τον δεύτερο εαυτό της – πάτησε τον «διακόπτη» του – και τον έστειλε μέσα στη σήραγγα.

Ο χρόνος του ήταν, φυσικά, περιορισμένος, αλλά θα διαρκούσε αρκετά για να επικοινωνήσει με τον Μάγο. Ήξερε τι να κάνει. Κι όταν θα εξαφανιζόταν, μόνο η πραγματική Κορίνα θα έμενε.

Η Κορίνα στεκόταν σε μια γωνία του μεγάλου διαδρόμου, πίσω από ένα δέντρο. Ο διάδρομος ήταν φαρδύς, μακρύς, και ψηλός. Γύρω του είχε καταστήματα, κάποια με πελώριες γυάλινες βιτρίνες, κάποια που ήταν αποθήκες ουσιαστικά και είχαν μόνο πόρτες με πινακίδες. Η οροφή ήταν κρυστάλλινη: από πάνω της φαίνονταν άλλα πατώματα του Εμπορικού Κέντρου, αλλά και πρωινό, ηλιακό φως κατερχόταν επίσης. Διαχεόταν με περισσότερη ένταση από,τι αν δεν υπήρχε καθόλου οροφή· ο κρύσταλλος το ενδυνάμωνε, το άπλωνε.

Πώς είχε βρεθεί η Κορίνα εδώ;

Α ναι, φυσικά. Περίμενε τον Κλαρκ, τον Μάγο της Ρελκάμνια. Δεν ήταν η πραγματική Κορίνα· ήταν ένας δεύτερος εαυτός, ένα αντίγραφο.

Αν και την ενοχλούσε κάπως τούτη η σκέψη. Αισθανόταν αρκετά πραγματική για να είναι το πρωτότυπο. Τέλος πάντων...

Η Κορίνα βγήκε από την κάλυψή της πίσω από το δέντρο και είδε τον Κλαρκ να έρχεται προς το μέρος της. Στον διάδρομο δεν είχε και πολλή άλλη κίνηση: ένα τρίκυκλο όχημα περνούσε, με χαμηλή ταχύτητα, τρεις περαστικοί βάδιζαν.

Η Κορίνα πλησίασε τον άντρα με το κατάλευκο δέρμα, τα μαύρα μούσια, και τα μακριά μαλλιά, που ήταν ντυμένος με καφετιά καπαρντίνια και είχε μια μαύρη τσάντα περασμένη στον ώμο. Η όψη του είχε κάτι το αρχαίο, κάτι που νόμιζες ότι έχει βγει από ζωγραφικό πίνακα ο οποίος απεικονίζει αρχέγονες μορφές. Ωστόσο, ο άντρας δεν έμοιαζε γέρος. Ήταν... ακαθόριστος ηλικίας.

«Συγνώμη,» του είπε η Κορίνα. «Ο Κλαρκ, σωστά;»

Ο Μάγος συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας την· αλλά δεν φάνηκε ανησυχία στο πρόσωπό του. Ούτε η Κορίνα διάβασε κανένα πολεοσημάδι γύρω του που να δείχνει φόβο, ή που να δείχνει ότι ήταν έτοιμος να της φερθεί εχθρικά. «Ποια είσαι;» τη ρώτησε. «Δε νομίζω ότι γνωρίζομαστε.»

«Ναι, δεν έχουμε ξανασυναντηθεί. Αλλά έχουμε μια κοινή γνωστή. Τη λένε Μιράντα.»

«Δε γνωρίζω μόνο μία Μιράντα.» Αλλά τα μάτια του μαρτυρούσαν ότι υποψιαζόταν για ποια μιλούσε η Κορίνα.

«Αυτή η συγκεκριμένη έχει ένα... μυθικό σημάδι στο δεξί της πέλμα.»

Τώρα, τα μάτια του Κλαρκ στένεψαν. «Είσαι η Κορίνα.»

Τα μαυροβαμμένα χείλη της Θυγατέρας μειδίασαν. «Σου έχει μιλήσει για εμένα, υποθέτω. Μάλλον όχι κολακευτικά.»

«Έχεις δίκιο,» είπε ο Κλαρκ. «Πού είναι η Μιράντα; Έχει επιστρέψει;»

Προφανώς ρωτούσε αν είχε επιστρέψει από τον Ξεχασμένο Τόπο. Η Κορίνα τον είχε παρακολουθήσει να δίνει εκείνες τις παράξενες στολές στην Εύνοια και στη Μιράντα, για να επιβιώσουν ακόμα κι αν οι περιβαλλοντικές συνθήκες της ενδοδιάστασης ήταν τέτοιες που δεν βοηθούσαν την ανθρώπινη επιβίωση. *Οι στολές σου δεν τις βοήθησαν, Κλαρκ. Ή, αν τις βοήθησαν να επιζήσουν, δεν τις βοήθησαν να επιστρέψουν.* Η Κορίνα δεν ευχόταν να ήταν νεκρές – ήταν Αδελφές της, ό,τι κι αν ήταν – όμως δεν της ήθελε ξανά πίσω στη Ρελκάμνια.

«Όχι,» απάντησε στον Κλαρκ, «δεν έχουν επιστρέψει.»

«Υποθέτω, λοιπόν, πως η συνάντησή μας αυτή δεν είναι ούτε τυχαία ούτε φιλική...»

«Αντιθέτως, φιλική είναι. Το ξέρω ότι βοήθησες τη Μιράντα και την Εύνοια, αλλά δεν με πειράζει αυτό. Η Μιράντα είναι φίλη σου.»

«Την έστειλεις στο θάνατό της, Κορίνα...» Η δική του διάθεση, πάντως, σίγουρα δεν ήταν φιλική.

«Ποτέ δεν θα σκότωνα μια Αδελφή μου· δεν σ'το έχει πει αυτό; Απλώς έπρεπε να την απομακρύνω – και αυτή και την Εύνοια. Θα προκαλούσαν τόσα προβλήματα...»

«Απ'ότι καταλαβαίνω, Κορίνα, τα προβλήματα τα προκαλείς εσύ...»

«Δεν είσαι καλά πληροφορημένος.»

«Ήρθες να με πληροφορήσεις;»

«Ήρθα να ζητήσω τη βοήθειά σου.»

«Τη βοήθειά μου;» Γέλασε. «Ακόμα κι αν μπορούσα κάπως να σε βοηθήσω, γιατί να το κάνω; Η Μιράντα ήταν φίλη μου.»

«Δε θα ήθελες να έχεις ξανά για φίλη σου μια θυγατέρα της Πόλης; Μπορώ να κάνω πολλά για εσένα, Κλαρκ.»

«Δε χρειάζομαι τίποτα.» Ο Μάγος την προσπέρασε, βαδίζοντας πάλι μες στον μεγάλο διάδρομο του Εμπορικού Κέντρου.

Η Κορίνα τον ακολούθησε. «Ούτε για εχθρό σου με θέλεις!» είπε απότομα.

«Με απειλείς τώρα;»

«Δεν είναι απειλή. Θα προτιμούσα να έχουμε φιλικές σχέσεις. Αν με βοηθήσεις θα βρω τρόπο να σε ξεπληρώσω· σ'το υπόσχομαι. Και πάντα κρατάω τις υποσχέσεις μου, ό,τι κι αν σου έχει πει η Μιράντα.»

«Εκείνο που μου έχει πει η Μιράντα είναι ότι καλύτερα κανείς να μην σχετίζεται μαζί σου.»

«Αναμφίβολα κάτι τέτοιο θα έλεγε η Αδελφή μου! Αλλά δεν έχει δίκιο. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι στη Ρελκάμνια που έχουν ωφεληθεί από εμένα.»

«Και πολλοί που έχουν καταστραφεί εξαιτίας σου, υποθέτω...»

«Γιατί, νομίζεις ότι πολλοί δεν έχουν καταστραφεί εξαιτίας της Μιράντας;»

«Τι ακριβώς θέλεις από εμένα, Κορίνα; Τι είδους βοήθεια; Δεν πρόκειται να σε βοηθήσω σε κάποια από τις πλεκτάνες σου. Δεν ανακατεύομαι στις δουλειές στοιχειακών οντοτήτων.»

Η Κορίνα γέλασε σιγανά. «Στοιχειακών οντοτήτων;»

«Τι άλλο είστε; Η φύση σας είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη φύση της διάστασής μας.»

«Με τις δουλειές της Μιράντας, όμως, ανακατεύεσαι,» του είπε η Κορίνα. «Της βρήκες τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*! Αν δεν της τον είχες βρει δεν θα ανακάλυπτε τόσο εύκολα τους Κρυφούς Δρόμους!»

«Και λοιπόν;»

Αν δεν ανακάλυπτε τους Κρυφούς Δρόμους – αν δεν προσπαθούσε εξαρχής να τους βρει – δεν θα είχα λόγο να τη διώξω απ'τη Ρελκάμνια! Η Κορίνα απλά θα την ενέτασσε μέσα στα σχέδιά της· η Μιράντα δεν θα είχε τρόπο να της αντισταθεί. «Λες ψέματα, επομένως. Ανακατεύεσαι στις δουλειές μας!»

«Δεν ανακατεύτηκα στις δουλειές σας, Κορίνα· απλώς ένα βιβλίο βρήκα για τη Μιράντα. Δεν είναι το ίδιο πράγμα.»

«Νομίζεις ότι αυτή η πράξη σου δεν είχε πολλές συνέπειες;»

«Τι θέλεις από εμένα;» τη ρώτησε πάλι ο Κλαρκ.

«Γνωρίζεις ότι πίσω από την πραγματικότητα της Ρελκάμνια υπάρχει ένα ενεργειακό πλέγμα, έτσι δεν είναι; Γνωρίζεις ότι τα πάντα, ουσιαστικά, είναι ενέργεια.»

«Φυσικά.»

«Γνωρίζεις, επίσης, ότι έχω ένα αρχαίο φυλαχτό που μου επιτρέπει να ταξιδεύω μέσα στον χώρο και μέσα στον χρόνο. Η Μιράντα σου το έχει πει.»

Ο Κλαρκ έμεινε σιωπηλός καθώς συνέχιζαν να βαδίζουν χωρίς βιασύνη. Πλησίαζαν μια κυλιόμενη σκάλα, τώρα, που οδηγούσε σ'έναν άλλο διάδρομο πιο ψηλά στο Εμπορικό Κέντρο.

«Όταν χρησιμοποιώ το φυλαχτό μπαίνω στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Αλλά τελευταία κάτι νομίζω πως έρχεται από εκεί – κάτι σίγουρα έρχεται από εκεί. Κάποιου είδους ενεργειακός δαίμονας. Μια... αντιοπτασία.»

Ο Κλαρκ σταμάτησε να βαδίζει, κοιτάζοντάς την συνοφρυωμένος. «Αντιοπτασία;»

«Μου μοιάζει· είναι σαν αντικατοπτρισμός μου. Κι έρχεται καταπάνω μου, θέλοντας να με αγγίξει. Βαδίζει... παράξενά... μέσα στη Ρελκάμνια, σαν να μην ανήκει εδώ, σαν εδώ να μην είναι το φυσικό της περιβάλλον. Κι όταν με αγγίξει, μου κλέβει μέρη από το υλικό μου σώμα, αφήνοντας πίσω ενεργειακά τμήματα.»

«Δεν καταλαβαίνω...» είπε ο Μάγος.

«Θέλω να με βοηθήσεις να αντιμετωπίσω αυτό τον ενεργειακό δαίμονα, Κλαρκ. Να τον εξολοθρεύσω.»

Η περιέργειά του είχε κεντριστεί αρκετά για να της ζητήσει να πάνε να καθίσουν σε μια καφετέρια του Εμπορικού Κέντρου· έτσι τώρα βρίσκονταν εκεί, μέσα σ'έναν πυργίσκο, μ'έναν κρυστάλλινο τοίχο δίπλα τους, απ'όπου είχαν καλή θέα. Ήταν καθισμένοι σ'έναν μαλακό, χαμηλό σοφά, μ'ένα πυκνόφυλλο φυτό (από τη διάσταση της Σάρντλι μάλλον) στ'αριστερά τους, καλύπτοντάς τους από την υπόλοιπη αίθουσα. Το σημείο ήταν σχετικά απομονωμένο· η Κορίνα εσκεμμένα το είχε επιλέξει: δεν ήθελε να τους βλέπουν.

Και τώρα έδειξε στον Κλαρκ τα αγγίγματα της αντιοπτασίας. Το ενεργειακό σημάδι πάνω από το δεξί της γόνατο, κι αυτό στον δεξή της ώμο. Το κόκκινο δέρμα της εκεί είχε μετατραπεί σε διαρκώς ρέουσα ενέργεια.

Ο Κλαρκ μουρμούρισε κάποιο ξόρκι, εστιάζοντας το βλέμμα του στα σημάδια. «Ενδοενέργεια,» είπε, χρησιμοποιώντας την ίδια λέξη που είχε χρησιμοποιήσει και ο Χέρκεγμοξ, αλλά όχι στη γλώσσα των πολεοπλαστών. «Εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια, δίχως αμφιβολία.»

«Πώς μπορώ να νικήσω την αντιοπτασία; Ξέρεις τι είναι; Τι είδους οντότητα είναι; Έχεις συναντήσει κάτι παρόμοιο;»

Ο Κλαρκ κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε. «Αλλά εικάζω πως κι αυτή είναι από ενδοενέργεια. Πρώτη φορά ακούω για τέτοια οντότητα. Κάτι που έρχεται και κλέβει κομμάτια από το σώμα σου...»

«Τα σημάδια που είναι επάνω μου είναι επάνω και στην αντιοπτασία, Κλαρκ – αλλά από κόκκινο δέρμα – από το δικό μου δέρμα. Μου κλέβει το υλικό μου σώμα. Είναι το μόνο που μπορώ να καταλάβω.»

«Και είπες ότι σου μοιάζει... Η μορφή της είπες ότι είναι σαν να κοιτάζεις στον καθρέφτη...»

«Ναι, μου έχει δώσει μια τέτοια εντύπωση.»

«Τι άλλο ξέρεις γι' αυτήν, Κορίνα;»

Το καταλαβαίνει ότι δεν του έχω πει όλη την αλήθεια; Η Κορίνα δεν ήταν βέβαιη. Τα πολεοσημάδια δεν ήταν τόσο απλά γύρω από τον Κλαρκ όσο γύρω από άλλους ανθρώπους. Μάλλον επειδή είχε ζήσει πολλά χρόνια, και είχε πολύ διαφορετική αντίληψη της μαγείας αλλά και του κόσμου.

«Υπάρχει κάτι άλλο;» επέμεινε ο Μάγος.

«Ναι,» παραδέχτηκε η Κορίνα. «Αλλά θέλω πρώτα να μου υποσχεθείς ότι θα με βοηθήσεις να ξεφορτωθώ αυτό τον δαίμονα.» Τώρα που είχε κεντρίσει την περιέργειά του, που τον είχε κάνει να ενδιαφερθεί, ήθελε να βεβαιωθεί ότι θα την εξυπηρετούσε με ό,τι τρόπο μπορούσε.

«Δεν ξέρω αν έχω τη δυνατότητα να σε βοηθήσω, Κορίνα. Αλλά, ακόμα κι αν την έχω....»

Στο μυαλό του είναι η Μιράντα! Μου κρατά κακία επειδή την έστειλα μακριά. «Θα σε ξεπληρώσω ανάλογα,» του είπε. «σ' το υπόσχομαι.»

«Φέρε πίσω τη Μιράντα.»

«Μη μου ζητάς πράγματα που είναι αδύνατον να κάνω! Η Μιράντα είναι σε άλλη διάσταση. Πιο εύκολο μπορεί να ήταν για σένα να τη φέρεις πίσω παρά για εμένα.» Ευχόταν, βέβαια, πως ο Μάγος δεν θα έκανε τέτοιο πράγμα, γιατί τότε η Κορίνα θα έπρεπε να βρει άλλο τρόπο για να ξεφορτωθεί πάλι τη μισητή Αδελφή της. Και την Εύνοια επίσης· διότι κι αυτή τώρα γνώριζε για τους Κρυφούς Δρόμους.

«Δεν διανοείσαι, Κλαρκ,» του είπε, «τι δυνατότητες έχω μέσα στην Πόλη. Βοήθησέ με και δεν θα το ξεχάσω ποτέ.»

«Πες μου περισσότερα γι' αυτή την αντιστοχασία.» Ο Μάγος άναψε τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα του.

Με σπρώχνει γιατί το ξέρει πως τον χρειάζομαι, ο γόνος του Σκοτο-δαίμονος! σκέφτηκε οργισμένα η Κορίνα. Αν τελικά δεν με βοηθήσει, θα το μετανιώσει!... Του μίλησε για το ταξίδι της στο παρελθόν και για την Ευρυδίκη, που είχε δολοφονηθεί από μια αντιστοχασία η οποία έμοιαζε μ' αυτήν που κυνηγούσε την Κορίνα.

«Χμμμ,» έκανε ο Κλαρκ σβήνοντας το τσιγάρο του στο τασάκι. «Εί-ναι, δηλαδή, κάτι που καταδιώκει όποια χρησιμοποιεί το φυλαχτό. Δεν είναι κάποια τυχαία οντότητα.»

«Ίσως.»

«Όχι 'ίσως', Κορίνα. *Σίγουρα*. Δε μπορεί να μην το καταλαβαίνεις αυτό.»

«Η κατανόηση με βοηθά να νικήσω την αντιοπτασία με κάποιο τρόπο;»

«Δεδομένου ότι δεν έχεις συναντήσει άλλες οντότητες στο ενεργειακό πλέγμα» (δεν του είχε πει για τα Αινίγματα, φυσικά· δεν χρειαζόταν να ξέρει) «δεν έχεις σκεφτεί ότι εσύ μπορεί να τη δημιουργείς την αντιοπτασία;»

«Εγώ; Όχι, δεν το θεωρώ πιθανό, Κλαρκ. Αν το έκανα εγώ, θα το γνώριζα.» Ήταν η Αρχόντισσα της Πόλης!

«Ίσως να το κάνεις χωρίς να το ξέρεις.»

«Αποκλείεται.»

«*Τίποτα* δεν αποκλείεται,» επέμεινε ο Μάγος.

«Θα το ήξερα!» επέμεινε και η Κορίνα. «Αυτό το σώμα που βλέπεις τώρα, αυτό το σώμα που σου μιλά, εγώ το έχω δημιουργήσει, Κλαρκ. Δεν είναι το πραγματικό μου σώμα, δεν είναι ο πρωτότυπος εαυτός μου.» Και, καθώς το έλεγε αυτό, αισθανόταν άσχημα βαθιά μέσα της, γιατί ένιωθε σαν πραγματική – σαν πραγματική! Τι διαφορά μπορεί ναχε από το «πρωτότυπο»; «Ο κανονικός εαυτός μου είναι μακριά από εδώ. Μαζί σου κάθεται τώρα ένα αντίγραφο που, ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα, θα εξαφανιστεί.»

Το ενδιαφέρον του Κλαρκ μεγάλωσε· φαινόταν καθαρά. «Φτιάχνεις, δηλαδή, αντίγραφα σου και τα απλώνεις μέσα στη Ρελκάμνια;»

«Μην το κάνεις ν'ακούγεται έτσι· δεν είναι και τόσο απλή υπόθεση. Φτιάχνω αντίγραφα μόνο για συγκεκριμένες δουλειές.» (Δεν είμαι αντιγραφο! –Φυσικά και είμαι. Η Κορίνα είναι στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.) «Όπως τώρα, που δεν ήθελα να έρθω εδώ με το υλικό μου σώμα.»

«Το φυλαχτό το έχεις μαζί σου; Θα μπορούσα να το δω;»

«Το έχει μαζί της η Κορίνα, μόνο η Κορίνα – η αληθινή Κορίνα.»

«Όταν σου μιλάω, επομένως, μιλάω σε... τι; Έχεις τις ίδιες γνώσεις με-;»

«Φυσικά!» τον διέκοψε αμέσως. «Φυσικά. Είμαστε το ίδιο.» (Γιατί, τότε, να είμαι το αντίγραφο; Γιατί; Μια μεγάλη, ανεξήγητη θλίψη εντός της...)

Ο Κλαρκ έτριψε τα μαύρα μούσια του, συλλογισμένος, ακουμπώντας την πλάτη του στον σοφά. Έπιασε τον καφέ του από το τραπεζάκι μπροστά τους και ήπια μια γουλιά. «Κορίνα,» είπε, «έχεις σκεφτεί ότι όλα αυτά που κάνεις μέσα στο ενεργειακό πλέγμα ίσως να δημιουργούν την αντιοπτασία παρά τη θέλησή σου;»

Αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. Δε μπορεί! Δεν ήταν δυνατόν!

«Παρακολουθείς πράγματα που δεν θα έπρεπε να παρακολουθείς, αποκτάς γνώσεις που δεν θα έπρεπε να έχεις. Επισκέπτεσαι άλλες Θυγατέρες μέσα στα όνειρά τους. Παρουσιάζεσαι κοντά σε άλλους ανθρώπους σαν να τους ονειρεύεσαι, χωρίς να είσαι πραγματικά εκεί.» *(Η Μιράντα και η Νορέλτα-Βορ σου έχουν πει τα πάντα που ήξεραν για το φυλαχτό, οι καταραμένες, σκέφτηκε η Κορίνα, χωρίς να εκπλήσσεται από τις γνώσεις του Μάγου.)* «Και τώρα μου λες ότι φτιάχνεις και υλικά σώματα. Όλα αυτά... τι αντίκτυπο νομίζεις ότι θα έχουν στη φύση της πραγματικότητας της Ρελκάμνια; Νομίζεις ότι δεν θα έχουν κατέναντα αντίκτυπο;»

«Ο αντίκτυπος είναι τα αποτελέσματα που θέλω να προκαλέσω!»

«Είσαι σίγουρη; Δε θα μπορούσαν να προκαλούνται και παράπλευρα αποτελέσματα;»

«Ασφαλώς. Όταν αλλάζεις κάτι στο παρόν, αλλάζει κάτι και στο μέλλον—»

«Δεν εννοώ μόνο αυτό, Κορίνα. Αυτό είναι προφανές. Είναι κάτι που θα έγραφε κάποιος σ'ένα φανταστικό μυθιστόρημα με ήρωες που ταξιδεύουν στον χρόνο. Εννοώ κάτι διαφορετικό. Σαν την αντιοπτασία που αντιμετωπίζεις. Ίσως αυτή να είναι μια σκιά σου. Ίσως να είναι η σκιά που ρίχνει ο πραγματικός σου εαυτός επάνω στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια.»

...ο πραγματικός σου εαυτός... Τα λόγια του αντήχησαν άσχημα μες στο μυαλό της. Είμαι πραγματική! Γιατί να είμαι αντίγραφο; Το απομάκρυνε αυτό απ'τη σκέψη της.

«Τι μπορώ να κάνω για να νικήσω την αντιοπτασία, Κλαρκ;» τον ρώτησε. «Πώς μπορώ να την καταστρέψω; Βοήθησέ με και, σου ορκίζομαι, δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Η Κορίνα θα είναι για πάντα φίλη σου!»

Ο Μάγος φαινόταν αληθινά προβληματισμένος. «Δεν ξέρω πώς να καταστρέψεις κάτι τέτοιο. Ειδικά αν εσύ η ίδια το δημιουργείς... Δεν είναι μια οποιαδήποτε ενεργειακή οντότητα, που θα μπορούσες, ίσως,

να τη χτυπήσεις με υπέρογκη ενέργεια και να τη διαλύσεις. Αν εσύ τη δημιουργείς, Κορίνα, τότε ο καλύτερος τρόπος για να τη νικήσεις είναι να *πάψεις* να τη δημιουργείς.»

«Πώς;»

«Σταμάτα να χρησιμοποιείς το φυλαχτό.»

«Όχι – δε μπορώ να το κάνω αυτό! Πρέπει να υπάρχει *άλλος* τρόπος!»

«Δεν ξέρω άλλο τρόπο–»

«*Βοήθησέ με*, Κλαρκ, και θα σε ξεπληρώσω. Σ’το υπόσχομαι.» Τα μάτια της τον ατένιζαν έντονα, στραφταλίζοντας σαν ολοπράσινες φωτιές.

«Δεν ξέρω πώς θα μπορούσα να σε βοηθήσω, Κορίνα.»

«Αν ήσουν κοντά μου όταν εμφανιζόταν η αντιοπτασία; Δε θα μπορούσες να καταλάβεις περισσότερα γι’αυτήν;»

«Ίσως. Ίσως.»

«Να το κανονίσουμε, τότε. Να το κανονίσουμε να είσαι κοντά. Τι λες;»

Ο Κλαρκ δίστασε για μερικές στιγμές. Μετά, μάλλον παρακινημένος από την περιέργειά του, είπε: «Εντάξει. Πού;»

«*Όχι στην Α’ Ανωρίγια Συνοικία. Όχι στις συνοικίες του Ριγοπόταμου...*» Η Κορίνα τού είπε ένα μέρος στην Ανοιχτόφραγη.

«Πότε;» ρώτησε ο Κλαρκ.

Η Κορίνα το σκέφτηκε, και του απάντησε.

«Εντάξει. Θα ξανασυναντηθούμε τότε, λοιπόν.»

«Θα εμφανιστώ κοντά σου,» του είπε η Κορίνα. «Δε θα είμαι εκεί από πριν. Θα έρθω μέσα από το ενεργειακό πλέγμα, με το υλικό μου σώμα.» Δεν ήθελε να τον έχει πλάι της ενόσω ακολουθούσε τη *διαδρομή*, γιατί, όταν έφτανε στο τέλος της, θα ήταν για λίγο ανυπεράσπιστη αν ταξίδευε πάνω στα ενεργειακά νήματα, και φοβόταν ότι ίσως ο Κλαρκ να της έκλεβε το φυλαχτό, αν μη τι άλλο για να την εκδικηθεί που είχε στείλει τη Μιράντα στον Ξεχασμένο Τόπο.

«Όπως νομίζεις,» αποκρίθηκε ο Μάγος, και σηκώθηκε από τον σοφά.

Η Κορίνα σηκώθηκε μαζί του. Έφυγαν από την καφετέρια και, σύντομα, χώρισαν μέσα στις λαβυρινθώδεις διόδους του Εμπορικού Κέντρου.

Η Κορίνα ήταν προβληματισμένη καθώς βάδιζε μόνη, ακούγοντας τα τακούνια της ν'αντηχούν μέσα σ'έναν μικρό, άδειο διάδρομο. Γιατί να είναι το αντίγραφο; Αισθανόταν αληθινή. Αισθανόταν κανονική. Ήταν η Κορίνα! Ήταν η Αρχόντισσα της Πόλης! Τι περισσότερο από εκείνη είχε αυτή η τρελή που την είχε φτιάξει;

Τι σκατά σκέφτομαι; Είμαστε το ίδιο! Κι εκείνη είναι η πρωτότυπη. Αυτή είναι η αλήθεια!

Η αλήθεια; Ποια αλήθεια;

Η Κορίνα βάδιζε για κάμποση ώρα μες στο Εμπορικό Κέντρο, άσκοπα, σαν χαμένη.

Αισθανόταν κουρασμένη πλέον. Τόσο κουρασμένη... Ήταν σημάδι αυτό ότι θα εξαφανιζόταν τώρα; Ήταν σημάδι ότι δεν ήταν πραγματική;

Τα πολεοσημάδια την οδήγησαν σ'ένα άδειο διαμέρισμα, εγκαταλειμμένο, που η εξώπορτά του ήταν ξεκλειδωτή. Η Κορίνα ξάπλωσε στον καναπέ του μικρού σαλονιού, αναστενάζοντας. Ζαλιζόταν. Αισθανόταν το σώμα της τόσο πιεσμένο, τόσο πιασμένο... Έβγαλε τα παπούτσια της με τα πόδια. Τεντώθηκε πάνω στον καναπέ.

Ένωθε τώρα το σώμα της να απλώνεται ολόγυρά της... να διασκορπίζεται... Τα βλέφαρά της τα είχε κλειστά αλλά ήταν σίγουρη πως αν τα άνοιγε θα έβλεπε τον χώρο να διαλύεται, τα πάντα να γίνονται, σταδιακά, ενέργεια. *Εξαφανίζομαι... γιατί είμαι μόνο ένα αντίγραφο... Δάκρυα κυλούσαν από τις άκριες των ματιών της* ήταν σίγουρη. *Είμαι μόνο ένα αντίγραφο... δεν είμαι η Κορίνα. –Αλλά είμαι η Κορίνα! Έπρεπε να ήμουν η Κορίνα! Είμαι κανονική. Όπως αυτή! Όπως αυτή!*

Το σώμα της διαλυόταν μέσα σε ενεργειακούς κυματισμούς απόγνωσης και οργής, και αντιλήφθηκε μια παρουσία πλάι της, η οποία ήταν σαν να ερχόταν να την αγκαλιάσει.

Κι εμείς τη μισούμε, της ψιθύρισε η άγνωστη παρουσία, και η φωνή της της θύμιζε τη δική της φωνή. *Κι εμείς τη μισούμε...*

Η Κορίνα βούλιαξε μέσα στην παρουσία, στέλνοντάς της όλη την απόγνωση και όλη την οργή της· γιατί – δεν – ήταν – αντίγραφο! Ήταν πραγματική, και πέθαινε...

Η Κορίνα στεκόταν κοντά στις αποβάθρες του Μεγάλου Λιμανιού της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας και κοίταζε τον Ριγοπόταμο, τις

γέφυρες που απλώνονταν από πάνω του ενώνοντας νησιά, τα μεγαλύτερα και μικρότερα σκάφη που έπλεαν στα νερά του, ένα ελικόπτερο που απογειωνόταν από έναν ψηλό πύργο...

...όταν οι αναμνήσεις γέμισαν το μυαλό της σαν απρόσμενο κύμα αέρα.

Οι αναμνήσεις του δεύτερου εαυτού της, του αντίγραφου που είχε στείλει για να μιλήσει στον Κλαρκ. Έμαθε τι είχαν κουβεντιάσει οι δυο τους, έμαθε τι είχε απαντήσει ο Μάγος, έμαθε πού είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν.

(Αλλά δεν έμαθε τις σκέψεις του αντίγραφου σχετικά με τη φύση της πραγματικότητάς του. Ούτε έμαθε για την παρουσία που το αντίγραφο είχε αντιληφτεί καθώς διαλυόταν. Αυτά ήταν κρυμμένα μέσα σε βαθιές σκιές για την Κορίνα...)

/41\

*Οι Νομάδες των Δρόμων αναχωρούν (είναι ξανά στους δρόμους!):
διασχίζουν την Α' Ανωρίγια Συνοικία προς τα βόρεια και, καθοδόν,
συναντούν έξι από τους Άξονες, προτού βρεθούν σε καινούργιες,
άγνωστες γειτονιές, όπου ο καθένας είναι υπεύθυνος μόνο για τον εαυτό
του και για τον χώρο του· και το ταξίδι τους τους οδηγεί στη
στοιχειωμένη Τεχνοθήκη...*

Έφυγαν από την πολυκατοικία τους την επόμενη ημέρα, όταν είχαν ετοιμαστεί και ξεκουραστεί. Έβγαλαν τα οχήματά τους από το γκαράζ και άρχισαν να ταξιδεύουν. Κανείς τους δεν οδοιπορούσε τώρα· όλοι ήταν επάνω στα τροχοφόρα. Περισσότεροι από τριακόσιοι-εξήντα άνθρωποι. Αρκετά στριμωγμένοι, αλλά χωρούσαν. Όπως είχαν χωρέσει κι όταν η Κορίνα τούς είχε φέρει στην Α' Ανωρίγια από τη Β' Κατωρίγια, μέσα από εκείνη τη στοιχειωμένη, αρχέγονη, υπόγεια πόλη.

Τώρα η Κορίνα δεν ήταν μαζί τους, όμως δεν αισθάνονταν καμία παρόρμηση να βαδίζουν γύρω από τα οχήματά τους όπως παλιά. Γιατί ούτε η Εύνοια ήταν μαζί τους. Κι όταν η Εύνοια έλειπε, μπορούσαν πλέον να αποκαλούνται Νομάδες των Δρόμων;

Όπως και νάχε, δεν ήθελαν να ξεχάσουν ποιοι ήταν. Ναι, εξακολουθούσαν να είναι οι Νομάδες των Δρόμων!

Και είχαν βάλει δύο σημαίες τους να κυματίζουν, τη μία πάνω στο ερπυστριοφόρο με τα δύο πατώματα, την άλλη πάνω στο τετράκυκλο με το ηχοσύστημα και τα μεγάλα ηχεία. Οι σημαίες είχαν σχεδιασμένο το σύμβολό τους που θύμιζε δύο σταυρωτά, σπαστά οχτάρια – «οι ατέρμονοι δρόμοι της Ατέρμονης Πολιτείας,» είχε κάποτε πει γι' αυτό η Εύνοια.

Το ερπυστριοφόρο τώρα προηγείτο, και τ' άλλα οχήματα ή έρχονταν δίπλα του ή ακολουθούσαν. Στο εσωτερικό του ήταν ο Κοντός Φριτς, ο οποίος το οδηγούσε. Δίπλα του καθόταν η Σορέτα. Πίσω του στέκονταν η Ηχώ και ο Ερέσναλ – το Πνεύμα των Δρόμων που είχε πει στον Φριτς για τις κουβέντες του Ρίμναλ και των άλλων με τον Ζιλμόρο των

Σκοταδιστών. Το υπόλοιπο ερπυστριοφόρο ήταν γεμάτο Νομάδες, Πνεύματα και μη. Ο Θόρινταλ καθόταν στη μπροστινή μεριά της οροφής του, μαζί με τη Λάρνια, τον Εύθυμο, τη Μαρίνα, τον Σκέλεθρο, και τη Βιολέτα. Πίσω τους ήταν άλλοι, πολλοί. Αν δεν ταξίδευαν έτσι, συνωστισμένοι, οι Νομάδες δεν θα μπορούσαν ποτέ να χωρέσουν όλοι στα τροχοφόρα τους.

Ο Ρίμναλ καβαλούσε ένα δίκυκλο, και πίσω του καθόταν η Αμάντα, μια Νομάδας που μοιραζόταν το κρεβάτι του τελευταία – κατάμαυρη στο δέρμα, με μακριά πορφυρά μαλλιά, εξαιρετική χορεύτρια. Την είχαν συναντήσει οι Νομάδες των Δρόμων στη Χλωμή Συνοικία, πολύ προτού έρθουν στην Αμφίνομη όπου τους είχε βρει ο Θόρινταλ. Ο σάμανος γνώριζε ελάχιστα την Αμάντα: μόνο εξ όψεως και ό,τι είχε ακούσει γι' αυτήν από τους άλλους.

Από τα ηχεία του τετράκυκλου οχήματος με τους ψηλούς τροχούς αντηχούσε το *Ρόδες κι Άλλες Ρόδες*, των Ασταμάτητων Τροχών.

(Ρόδες ρόδες ρόδες ρόδες

–κι άλλες ρόδες!

Όλο ρόδες οι δρόμοι τώρα έχουν γεμίσει!)

Αυτός ο ηχορυθμιστής δεν άφηνε τίποτα στην τύχη, σκέφτηκε ο Θόρινταλ.

Η Φρουρά της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας παρακολουθούσε τους Νομάδες ενόσω διέσχιζαν το Μεγάλο Λιμάνι, αλλά δεν τους ακολουθούσε· δεν τους θεωρούσε επικίνδυνους, προφανώς. Διάφορες συμμορίες τούς κοίταζαν επίσης, από δω κι από κει, καθώς και τυχαίοι πολίτες. Όπως πάντα – ακόμα και τώρα, που η Εύνοια έλειπε – το πέρασμά τους αποτελούσε ένα κάποιο θέαμα.

Οι Νομάδες των Δρόμων ξανά στους δρόμους! άκουσε ο Θόρινταλ κάποιον Νομάδα να φωνάζει. Και πολλοί άλλοι τον μιμήθηκαν· οι φωνές τους άρχισαν ν'αντηχούν: *Οι Νομάδες των Δρόμων ξανά στους δρόμους! Ξανά στους δρόμους! Οι Νομάδες των Δρόμων! Ξανά στους δρόμους! Ξανά στους δρόμους!*

Ο Θόρινταλ δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει.

Και η Λάρνια χαμογελούσε, και τον αγκάλιασε, μοιάζοντας ξαφνικά να τον έχει συγχωρέσει, να έχει ξεχάσει τον θυμό της για τις συναναστροφές του με την Κορίνα.

Ο Εύθυμος και η Μαρίνα φώναζαν μαζί με τους άλλους: *Οι Νομάδες των Δρόμων ξανά στους δρόμους! Ξανά στους δρόμους!*

Ο Θόρινταλ ήταν σίγουρος πως το θέαμα αυτό θα άρεσε στην Εύνοι-α, ακόμα κι αν οι Νομάδες δεν βάδιζαν αλλά βρίσκονταν επάνω σε τροχοφόρα.

Θολώνοντας τα γυαλιά του κι αδειάζοντας το μυαλό του από σκέψεις και συναισθήματα, κοίταξε τα πνεύματα της Πόλης ολόγυρά τους, και τα είδε εντυπωσιασμένα. Τους παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον. Ο Θόρινταλ νόμιζε, μάλιστα, πως τους αναγνώριζαν.

Ναι, σκέφτηκε, οι Νομάδες των Δρόμων. Ξανά στους δρόμους.

Ο Ανδρόνικος, ο σκύλος του Ράνελακ, γάβγιζε έχοντας κολλήσει τον ενθουσιασμό των ανθρώπων γύρω του. Δυο γάτες πάλευαν παιχνιδιάρικα πλάι του.

Σε μισή ώρα βρίσκονταν στην Αστροβόλο, έχοντας αφήσει το Μεγάλο Λιμάνι πίσω τους. Εδώ οι δρόμοι ήταν καλύτεροι, και η περιφέρεια δεν ήταν τόσο άσχημα χτυπημένη από τον πόλεμο. Οι Νομάδες τη διέσχισαν προς τα βόρεια, ακολουθώντας τον χάρτη τους, γιατί κανείς τους δεν είχε ξανάρθει σε τούτα τα μέρη παρά μόνο για λίγο, πριν από μέρες, όταν είχαν μιλήσει για πρώτη φορά στον Αλυσοδεμένο Ποιητή σ'εκείνο το εγκαταλειμμένο γήπεδο. Σχεδόν ένας μήνας είχε περάσει από τότε. Ένας μήνας κατά τον οποίο εργάζονταν συνέχεια για την ανοικοδόμηση του Μεγάλου Λιμανιού της Α' Ανωρίγιας, χωρίς να πληρώνονται. Και τώρα που, επιτέλους, έφευγαν, αρκετοί συμφωνούσαν με τον Ρίμναλ και τους άλλους που έλεγαν ότι ήταν εκμετάλλευση αυτή η δουλειά – αυτή η *δουλεία* – για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Οι Νομάδες των Δρόμων έπρεπε να ταξιδεύουν!

Στους καλοφτιαγμένους δρόμους της Αστροβόλου, η συνοδία των οχημάτων τους, οι δύο σημαίες που κυμάτιζαν με το σύμβολό τους, τα τραγούδια από τα ηχεία τους, έκαναν την ίδια ζωνηρή εντύπωση που είχαν κάνει και στο Μεγάλο Λιμάνι. Πολλοί στέκονταν και τους κοιτούσαν. Κάποιοι τούς φωτογράφιζαν, ή αποθήκευαν κινούμενες εικόνες με μηχανικούς οφθαλμούς. Και δεν ήταν όλοι τυχαίοι πολίτες· ήταν κι ορισμένοι δημοσιογράφοι ανάμεσά τους. Όταν πλησίασαν τους Νομάδες για να τους κάνουν ερωτήσεις, ο Φριτς και ο Ρίμναλ τούς έδιω-

ξαν χωρίς κανένα σχόλιο. Αλλά αυτοί συνέχισαν να τους παρακολουθούν από απόσταση, επάνω σε οχήματα.

Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, στεκόμενος στο μπαλκόνι του διαμερίσματός του στον εξηκοστό-έβδομο όροφο μιας πολυκατοικίας της Αστροβόλου, είδε τους Νομάδες να περνάνε από τους δρόμους αντίκρυ του κι από μια γέφυρα. Πλάι του ήταν η Καρζένθα-Σολ. Κι οι δυο τους κρατούσαν κιάλια, παρατηρώντας τη συνοδία των οχημάτων που κατευθυνόταν προς τα βόρεια. *Στο καλό, Νομάδες των Δρόμων!* σκέφτηκε ο Κάδμος. *Στο καλό!* Και το εννοούσε. Τους ευχόταν καλή τύχη, όπου κι αν πήγαιναν.

Η Καρζένθα απλά αισθανόταν ανακουφισμένη που επιτέλους έφευγαν. Αφού δεν ήταν πρόθυμοι να βοηθήσουν, καλύτερα να βρίσκονταν μακριά από εδώ. Μόνο προβλήματα μπορούσαν να προκαλέσουν.

Πέρασαν τα βόρεια σύνορα της Αστροβόλου και μπήκαν στη στενή περιοχή του Σιγοβάτη ανάμεσα στην Αστροβόλο και στην Ορθόβουλη – την περιοχή που οι Α' Ανωρίγιοι ονόμαζαν «το Πλοκάμι», πράγμα που οι Νομάδες δεν γνώριζαν. Ο χάρτης τους δεν το έγραφε. Δεν ήταν επίσημη ονομασία.

Συνέχισαν να ταξιδεύουν με βόρεια κατεύθυνση, προς τη Μεγαλοδιάβατη, που πλέον δεν ήταν μακριά. Προτού όμως βγουν από το Πλοκάμι μια μικρή ομάδα έξι δικυκλιστών τούς προσέγγισε. Ένας άντρας φώναξε ότι ήθελαν να έρθουν μαζί με τους Νομάδες των Δρόμων. Είχε δέρμα κατάλευκο σαν χαρτί, και μαλλιά μαύρα και μακριά, με μια γκρίζα τούφα ανάμεσά τους. Το πρόσωπό του ήταν πλατύ, τα γένια του αξύριστα, και φορούσε μεγάλα στρογγυλά γυαλιά με μπλε κρύσταλλα. Ήταν ντυμένος με γκρίζα κάπα, μαύρο πέτσινο πανωφόρι, μπλε παντελόνι γεμάτο τσέπες στα πλάγια των ποδιών, και ψηλές μπότες.

«Ποιοι είστε;» τους ρώτησε ο Φριτς, σταματώντας το ερπυστριόφορο – και όλα τα υπόλοιπα οχήματα των Νομάδων σταμάτησαν δίπλα και πίσω του.

Ο Θόρινταλ και η Λάρνια κοίταζαν με ενδιαφέρον από την οροφή του ερπυστριοφόρου.

Ο Ρίμναλ ατένιζε καχύποπτα τους νεόφερτους, καθισμένος στο δίκυκλό του μαζί με την Αμάντα.

«Με λένε Ρήγα,» αποκρίθηκε ο λευκόδερμος άντρας με τη γκριζα κάπα και τη γκριζα τούφα στα μαλλιά. «Έχω ακούσει πως οι Νομάδες των Δρόμων παίρνουν μαζί τους όποιους θέλουν νάρθουν.»

«Σχετικά είναι τα πάντα, φίλε, στην Πόλη,» του είπε ο Κοντός Φριτς. «Πού τ'άκουσες αυτό; Και τι κάνατε εσύ κι οι δικοί σου προτού σας καρφωθεί ναρθείτε μαζί μας;»

«Δεν το ξέραμε ότι ρωτάτε τόσα πράγματα...»

«Είμαστε περίεργοι φάρα.»

«Εμείς είμαστε από τους Άξονες. Τους ξέρεις τους Άξονες;»

«Είστε γνωστοί;»

«Μια συμμορία της Α' Ανωρίγιας.»

Ο Ρίμναλ είπε: «Σας έχω ακούσει. Δεν είστε, όμως, στο Μεγάλο Λιμάνι. Σπάνια έρχεστε από κει.»

«Σωστός,» αποκρίθηκε ο Ρήγας.

«Γιατί φεύγετε από τη συμμορία;»

«Για να δούμε καινούργια σκηνικά. Δεν ξέρουμε κατά πόσο τα πράγματα θα πάνε καλά στην Α' Ανωρίγια. Το είχαμε προτείνει και σ'άλλους της συμμορίας μας να την κάνουμε από δω, να πάμε ίσως στη Μεγαλοδιάβατη, μα δεν γούσταραν καθόλου την πρόταση, αδελφέ μου. Ψιλοτσακωθήκαμε κιόλας. Αλλά εγώ είμαι σίγουρος – κι όσοι είναι μαζί μου το ίδιο – ότι τα πράγματα θα πάνε απ'το κακό στο χειρότερο πολύ σύντομα στην Α' Ανωρίγια. Οι πάντες λένε για πόλεμο στον Ποταμό.»

Ο Ρίμναλ στράφηκε στον Φριτς, που κοίταζε απ'το παράθυρο του ψηλού ερπυστριοφόρου. «Ας τους πάρουμε αφού θέλουν νάρθουν, Κοντέ.»

Ο Φριτς τούς κοίταξε συνοφρυωμένος προς στιγμή. Ύστερα ένευσε. «'Ντάξει, ελάτε.»

Και οι Άξονες τούς ακολούθησαν καθώς διέσχιζαν τον Σιγοβάτη.

«Ξέρετε τους δρόμους εδώ πέρα;» τους ρώτησε ο Φριτς από το παράθυρο.

«Ναι, βέβαια!» απάντησε ο Ρήγας. «Όλους τους δρόμους της Α' Ανωρίγιας τούς ξέρουμε, απ'άκρη σ'άκρη, αδελφέ μου.»

«Ωραία,» του είπε ο Φριτς. «Μας οδηγείτε, το λοιπόν.»

«Για πού; Μεγαλοδιάβατη;»

«Πού αλλού να πηγαίναμε από δω;»

«Έγινε! Ελάτε πίσω μας!»

Οι Άξονες προπορεύτηκαν με τα δίκυκλά τους.

Ο Ρίμναλ πήγε κοντά τους μαζί με μερικούς άλλους δικυκλιστές των Νομάδων.

«Πώς σε λένε, αδελφέ μου;» τον ρώτησε ο Ρήγας.

«Ρίμναλ.»

«Χάρηκα. Ξέρεις πώς την ονομάζουμε τούτη την περιοχή που περνάμε τώρα;»

«Σιγοβάτη, αν δεν κάνω λάθος.»

«Όχι, δεν εννοώ όλη την περιφέρεια· εννοώ τούτη δω την περιοχή. Έπλοκάμι' τη λέμε. Δεν το γράφουν στους χάρτες αυτό. Είναι σαν πλοκάμι το μέρος, όμως, άμα το δεις σχεδιασμένο πάνω στο χάρτη· είναι σαν ο Σιγοβάτης νάχει απλώσει ένα τσουτσούνι του ανάμεσα στην Ορθόβουλη και στην Αστροβόλο!» γέλασε ο Ρήγας.

Ο Ρίμναλ μειδίασε. «Στη Μεγαλοδιάβατη έχεις ξαναπάει;» τον ρώτησε.

«Ναι, αλλά όχι για πολύ. Δεν ξέρω τους δρόμους της όπως της Α' Ανωρίγιας.»

«Τους ξέρεις καλύτερα από εμάς, επομένως,» είπε ο Ρίμναλ.

Ο Θόρινταλ, που παρακολουθούσε τους Άξονες από την οροφή του ερπυστριοφόρου, δεν μπορούσε ν'ακούσει την κουβέντα του Ρίμναλ με τον Ρήγα, αλλά νόμιζε πως η συνάντηση με τους έξι ντόπιους δικυκλιστές έμοιαζε μ'αυτό που μια θυγατέρα της Πόλης θα αποκαλούσε πολεοτύχη.

Πού να ήταν η Μιράντα τώρα; Πού να ήταν η Μιράντα;...

Στο τέλος του Σιγοβάτη έφτασαν στα σύνορα με τη Μεγαλοδιάβατη, και τα πέρασαν χωρίς το παραμικρό πρόβλημα. Οι φρουροί από τη μεριά της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας δεν είχαν καμία πρόθεση να τους σταματήσουν, και από τη μεριά της Μεγαλοδιάβατης δεν υπήρχαν φρουροί. Τα σύνορά της ήταν αφύλαχτα.

Οι δρόμοι της ήταν διαφορετικοί. Το καταλάβαινες αμέσως. Κάποια τμήματά τους ήταν σε άθλια κατάσταση: ραγισμένα πλακόστρωτα, σκουπίδια, ακόμα και θραύσματα, μεταλλικά ή πέτρινα. Κάποια άλλα τμήματα των δρόμων, ωστόσο, ήταν σε άψογη κατάσταση: πλακόστρωτα όμορφα φτιαγμένα, καθαρά, περιποιημένα. Και, καθώς αργό-

τερα έμαθαν οι Νομάδες, αυτό οφειλόταν στο ότι ο καθένας στη Μεγαλοδιάβατη φρόντιζε για τον «περίβολό του», όπως έλεγε την περιοχή γύρω από το μέρος όπου ζούσε. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ορισμένα σημεία να είναι πολύ καθαρά, ενώ κάποια άλλα πολύ βρόμικα ή απεριοποίητα. Δεν υπήρχαν οδοκαθαριστές στη Μεγαλοδιάβατη. Ποιος θα τους πλήρωνε, χωρίς κεντρική διοίκηση της συνοικίας; Και ποιος θα αναλάμβανε ένα τέτοιο καθήκον απλήρωτα σε μια τόσο μεγάλη έκταση της Ατέρμονης Πολιτείας;

Η φυσική κατάσταση των δρόμων δεν ήταν, όμως, το μόνο διαφορετικό σ'αυτούς, σε σχέση με την Α' Ανωρίγια Συνοικία. Διαφορετικοί ήταν, επίσης, και οι άνθρωποι. Οι Νομάδες δεν χρειάστηκε να ταξιδέψουν για πολύ μες στη Μεγαλοδιάβατη για να διαπιστώσουν ότι εδώ δεν κυκλοφορούσαν οι «πολίτες» που συναντούσες σε άλλες συνοικίες. Η κίνηση ήταν άλλου είδους. Με μια ματιά μπορούσες να τους καταλάβεις: τυχοδιώκτες, περίεργοι καλλιτέχνες, περίεργοι εν γένει, πλανόδιοι, εξόριστοι, ελεύθερα πνεύματα, ύποπτες φυσιογνωμίες. Πουθενά στη Μεγαλοδιάβατη δεν ήταν εύκολο να δεις κάποιον που θα μπορούσες ν'αποκαλέσεις «συνηθισμένο πολίτη». Παρ'όλ' αυτά, δεν κουβαλούσαν τόσα όπλα όσα θα περίμενε κανείς. Οι περισσότεροι έμοιαζε να κυκλοφορούν άοπλοι: πράγμα που σήμαινε ότι ή ήταν όντως άοπλοι ή έφεραν μικρά όπλα κρυμμένα επάνω τους. Κάποιοι λίγοι μόνο είχαν κανένα όπλο θηκαρωμένο στη ζώνη ή κρεμασμένο στον ώμο. Γενικά, φαινόταν να υπάρχει ένας άγραφος κανόνας που διαφύλασσε την ειρήνη στην περιοχή.

Τα οικοδομήματα βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση με τους δρόμους. Άλλα ήταν περιποιημένα – φρεσκοβαμμένα, καθαρά, με γυαλιστερά τζάμια, με φυτά στα μπαλκόνια και στις εισόδους – άλλα ήταν στα όρια της εγκατάλειψης ή της ερείπωσης, ή ακόμα και εγκαταλειμμένα ή ερειπωμένα. Μόνο γάτες, τρωκτικά, σκυλιά, και πουλιά κατοικούσαν εκεί μέσα, παρέα με έντομα και ερπετά. Ο λόγος για όλα τούτα ήταν, φυσικά, ο ίδιος όπως και για τους δρόμους: εκείνοι που είχαν καταλάβει τα οικοδομήματα τα περιποιούνταν όπως νόμιζαν τα υπόλοιπα τα άφηναν στην τύχη τους.

Οι ματιές που έριχναν οι άνθρωποι της Μεγαλοδιάβατης στη συνοδία των οχημάτων των Νομάδων δεν ήταν εχθρικές, αλλά ήταν, αναμφίβολα, γεμάτες περιέργεια. Όχι τόσο μεγάλη περιέργεια όπως οι ματιές

των κατοίκων άλλων συνοικιών – όπου μια τέτοια συνοδία αποτελούσε αξιοπρόσεχτο φαινόμενο – αλλά *αρκετή* περιέργεια, γιατί ούτε εδώ δεν περνούσαν κάθε μέρα τόσα οχήματα μαζί, και ειδικά με ένα τέτοιο ερπυστριοφόρο να προπορεύεται, μεγάλο και με δύο πατώματα. Οι άνθρωποι της Μεγαλοδιάβατης, προφανώς, αναρωτιόνταν ποιοι ήταν αυτοί οι καινούργιοι. Έρχονταν για να μείνουν, ή ήταν περαστικοί;

Ο Ρήγας, καθισμένος στο δίκυκλό του, φώναξε στον Φριτς, που οδηγούσε το ερπυστριοφόρο: «Έχετε κατά νου κανένα μέρος για να πάμε;»

«Όχι,» απάντησε ο Κοντός από το παράθυρο πλάι του. «Έχεις εσύ;»

«Δεν την ξέρω και τόσο καλά τη Μεγαλοδιάβατη, αδελφέ μου.»

«Τότε... οδηγούμε κοιτάζοντας,» αποκρίθηκε ο Φριτς.

Και η Σορέτα, καθισμένη δίπλα του, στη θέση του συνοδηγού, είπε: «Αν η Εύνοια ήταν μαζί μας δεν θα είχαμε τέτοιο πρόβλημα. Εκείνη θα ήξερε πού να σταματήσουμε.»

«Μην ξύνεις τις πληγές μας, Σορέτα κούκλα μου,» μούγκρισε ο Κοντός, μειώνοντας την ταχύτητα των ερπυστριών, ενώ κοίταζε έξω από το μπροστινό παράθυρο τα οικοδομήματα της Μεγαλοδιάβατης.

Καθισμένη πίσω από τον Φριτς και τη Σορέτα, η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου, ανακάτευε την Υπερχρόνια Τράπουλά της. Μερικοί άλλοι Νομάδες την κοίταζαν, περιμένοντας. Η ιέρεια ισχυριζόταν ότι μπορούσε να διαβάσει τη μοίρα με τα χαρτιά.

Τώρα τράβηξε τρία φύλλα από την τράπουλα και τα κοίταξε συνοφρυωμένη: η Στάσις· η Μεγάλη Στέγη· ο Άρχων της Ανομίας.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε ένας Νομάδας.

«Τι σου λένε;» ρώτησε μια άλλη.

«Τι διαβάζεις, Τζουλιάννα;»

«Θα είναι καλό μέρος για εμάς η Μεγαλοδιάβατη;»

«Πες μας, ιέρεια – τι βλέπεις;»

«Τίποτα ιδιαίτερο.» Η Τζουλιάννα έκρυψε τα φύλλα, που δεν είχε δείξει σε κανέναν τους – μόνο εκείνη τα είχε δει – μες στην υπόλοιπη Υπερχρόνια Τράπουλα, και την ανακάτεψε ξανά...

Στην οροφή του ερπυστριοφόρου, ο Θόρινταλ θόλωσε τα γυαλιά του και άδειασε το μυαλό του από σκέψεις και συναισθήματα. Κοίταξε τον κόσμο των πνευμάτων, και τα πνεύματα που είδε του φάνηκαν πιο

ατίθασα αλλά και λιγότερο μολυσματικά απ'αυτά που έβλεπε σ'άλλες συνοικίες. Στη Μεγαλοδιάβατη κυκλοφορούσαν πνεύματα από εκείνα που μπορεί να έκαναν αταξίες, όμως πρόσκαιρες, σαν μεθυσμένοι πλακατζήδες, όχι πνεύματα από εκείνα που μπορεί να προσκολλούνταν σε άτομα για να τραφούν από το άγχος ή το μίσος τους. Τα πνεύματα εδώ ήταν ελεύθερα όπως και οι άνθρωποι. Ορισμένα, αναμφίβολα, θα ήταν και αρκετά καταστροφικά, υπέθετε ο Θόρινταλ. Και σίγουρα υπήρχαν πολλά που απλά παρακολουθούσαν, που ήταν γεμάτα περιέργεια για τους ανθρώπους. Κοίταζαν τώρα τους Νομάδες. *Αλλά δεν μας βλέπουν όπως όταν ήταν μαζί μας η Εύνοια. Το ταξίδι μας δεν είναι το ίδιο πλέον.*

Και ως τότε θα είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων; Ής τότε θα είμαστε ενωμένοι;

«Πού μας πηγαίνει ο Φριτς;» είπε η Λάρνια.

«Ψάχνει για μέρος να σταματήσουμε, υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Εύθυμος.

Ο Θόρινταλ έμεινε σιωπηλός, παρακολουθώντας τα πνεύματα της Μεγαλοδιάβατης μέχρι που τα γυαλιά του ξεθόλωσαν και οι μορφές τους διαλύθηκαν μπροστά στα μάτια του σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ, σαν να μην ήταν παρά αντικατοπτρισμοί, παιχνιδίσματα του φωτός.

Ήταν ακόμα πρωί. Οι Νομάδες των Δρόμων οδηγούσαν αργά μέσα στις λεωφόρους της Μεγαλοδιάβατης, κοιτάζοντας ολόγυρα. Και, παρά την αναρχική φύση της συνοικίας, έβλεπαν εκτός των άλλων και καταστήματα. Η περιοχή δεν ήταν όλο κατοικίες. Υπήρχαν, μάλιστα, μαγαζιά που είχαν πολύ μεγάλες βιτρίνες. Αλλά όλα είχαν και φρουρούς: μισθοφόροι στέκονταν στις εισόδους τους, οπλισμένοι. Ο καθένας έπρεπε να προστατεύει τον εαυτό του στη Μεγαλοδιάβατη.

«Καύσιμα!» φώναξε ένας νεαρός στους Νομάδες από έναν ενεργειακό σταθμό. «Θέτε καύσιμα για τα οχήματά σας; Πουλάμε σε καλές τιμές. Κι όσο περισσότερες φιάλες πάρετε, τόσο καλύτερες γίνοντ' οι τιμές μας!»

«Θα τόχουμε υπόψη,» του αποκρίθηκε ο Κοντός Φριτς, γνέφοντάς του από το παράθυρο. Για την ώρα, είχαν μαζί τους όσα καύσιμα τούς χρειάζονταν· ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχε φροντίσει γι'αυτό.

«Μισθοφόροι είστε;» τους ρώτησε, παρακάτω, μια γυναίκα από ένα μπαλκόνι το οποίο βρισκόταν στο ύψος της οροφής του ερπυστριοφόρου. «Θιάσος είστε;» ρώτησε μια άλλη γυναίκα που στεκόταν στο ίδιο μπαλκόνι. Μαζί τους ήταν δύο ακόμα. Έμοιαζαν όλες τους για πόρνες ή χορεύτριες που ξεκουράζονταν από μια κουραστική νύχτα. Ήταν ντυμένες σχετικά ελαφρά για μια χειμερινή ημέρα σαν ετούτη.

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο,» τους απάντησε ο Εύθυμος από την οροφή του ερπυστριοφόρου.

«Τι ώρες είστε ανοιχτά;» τις ρώτησε ο Κλεάνθης, που κι αυτός ήταν στην οροφή του ερπυστριοφόρου. «Βράδια;»

«Μόλις πέσει ο ήλιος εμείς σηκωνόμαστε, καλέ μου!» αποκρίθηκε η μία. Μια άλλη τού έστειλε ένα φιλή: μια άλλη μειδιούσε πίνοντας μια γουλιά από μια μεγάλη κούπα· και η τέταρτη γελούσε έχοντας στο χέρι της ένα μακρύ τσιγάρο. Ο πρωινός αέρας έκανε τα μαλλιά τους ν'ανεμίζουν ατίθασα.

«Αυτό το μέρος φαίνεται ωραίο, τελικά, ε;» παρατήρησε ο Μαυρογένης.

«Όποιος βιάζεται να μιλήσει, στου Σκοτοδαίμονος την κωλοτρυπίδα καταλήγει – το ξέρεις αυτό;» του είπε ο Βίκτορας, και διάφοροι Νομάδες που βρίσκονταν στην οροφή του ερπυστριοφόρου έσκασαν στα γέλια, καθώς απομακρύνονταν από το οίκημα που στο μπαλκόνι του στέκονταν οι τέσσερις γυναίκες.

Ο Θόρινταλ χαμογελούσε ακούγοντάς τους. Είχε καιρό να τους ακούσει τόσο εύθυμους. Πολύ καιρό. *Από τότε που η Εύνοια ήταν μαζί μας...*

Σε κάποια στιγμή, ένα τετράκυκλο όχημα τούς πλησίασε. Τα τζάμια του ήταν φιμέ. Η μισή του οροφή άνοιξε, συρόμενη προς τα πίσω. Μια γυναίκα ήταν στο τιμόνι, ξανθιά, με δέρμα λευκό-ροζ και γυαλιά με αργυρόχρωμα κρύσταλλα. Ο άντρας που καθόταν δίπλα της σηκώθηκε όρθιος. Είχε δέρμα κόκκινο, μαλλιά μαύρα, όλο ουρές, και φορούσε σκούρο-μπλε κοστούμι με ασημιά σιρίτια. Είχε χοντρό κεφάλι και μεγάλα αφτιά. Μεγάλα χέρια, επίσης: φάνηκε έντονα αυτό καθώς έγνεφε προς το ερπυστριοφόρο – μακριά δάχτυλα, πλατιές παλάμες. Και ο Θόρινταλ υποπτευόταν ότι ο άντρας πρέπει να ήταν πολύ μυώδης κάτω από το σακάκι του.

«Ε!» φώναξε ο πορφυρόδερμος άγνωστος. «Ψάχνετε για δουλειά; Ψάχνω για εργάτες να δουλέψουν σε κάτι οικοδομήματα που θέλω να σουλουπώσω.»

«Ξέχνα το,» του απάντησε ο Ρίμναλ προτού μιλήσει κανείς άλλος. «Δε δουλεύουμε σαν εργάτες.»

«Καλώς' απλώς είπα να ρωτήσω. Τι είστε; Θίασος;»

«Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων!» φώναξε κάποιος από την οροφή του τετράκυκλου οχήματος με τους ψηλούς τροχούς και τα ηχεία, από τα οποία τώρα ακουγόταν *Οι Αχαΐρευτοι του Κρόνου*, των Ανώριμων Σαλτιμπάγκων.

Κι άλλοι τον μιμήθηκαν: *Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων!* αντήχησαν οι φωνές τους από διάφορες μεριές, κι από την οροφή του ερπυστριοφόρου επίσης.

«Οι Νομάδες των Δρόμων είμαστε,» είπε ο Κοντός Φριτς στον πορφυρόδερμο άντρα με το σκούρο-μπλε κοστούμι με τα ασημιά σιρίτια. «Ψάχνουμε για μέρος να σταματήσουμε. Τίποτ' άλλο για την ώρα.»

«Καλή αναζήτηση. Κάθε μέρος και πανδοχείο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αν και δεν σας έχω ξανακούσει. Χωρίς παρεξήγηση. Θίασος είστε, έτσι;»

Οι Νομάδες γελούσαν και τον χαιρετούσαν καθώς τα οχήματά τους περνούσαν δίπλα και γύρω από το δικό του.

Ο Θόρινταλ, κοιτάζοντας προς τα πίσω, είδε τον άντρα να κάθεται πάλι στη θέση του, την οροφή να κλείνει (συρόμενη όπως άνοιξε), και το τροχοφόρο να φεύγει στρίβοντας σ'έναν κάθετο δρόμο.

«Κάποιος λεφτάς πρέπει να ήταν αυτός,» υπέθεσε η Λάρνια.

«Λεφτάς, ή αρχισυμμορίτης, ή κομπιναδόρος,» είπε η Μαρίνα.

«Τι διαφορά έχουν αυτά μεταξύ τους;»

Η Μαρίνα μειδίασε κι ανασήκωσε τους ώμους δίχως ν'απαντήσει, κάνοντας πίσω τα ξανθά μαλλιά της που μια μαύρη λωρίδα ήταν βαμμένη επάνω τους ξεκινώντας από το μέτωπο και φτάνοντας ως τον αυχένα.

Όταν ήταν μεσημέρι πια για τα καλά, και ο ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό, ένα παράθυρο έσπασε ψηλά σε μια πολυκατοικία – πολύ πιο ψηλά από την οροφή του ερπυστριοφόρου – κι ένας άντρας έπεσε κραυγάζοντας. Τσακίστηκε ανάμεσα στα οχήματα των Νομάδων· ο Ρίμναλ και η Κλειώ μόλις και μετά βίας πρόλαβαν να κάνουν τα δίκυ-

κλά τους στο πλάι για να μη χτυπηθούν από τον διάττοντα και τα γυάλινα θράύσματα.

Ο Θόρινταλ κοίταξε προς τα πάνω. Στο παράθυρο απ'όπου είχε πέσει ο άντρας, είδε κάποιον να στέκεται – μια σκοτεινή φιγούρα. Μετά, εξαφανίστηκε.

Οι Νομάδες φώναζαν.

«Κάποιος τον σκότωσε!» Ο Ρίμναλ είχε μόλις γυρίσει τον νεκρό ανάσκελα, με τη μπότα του, και στο στήθος του ήταν καρφωμένο ένα μεγάλο μαχαίρι.

«Πάμε!» φώναξε ο Φριτς από το παράθυρο του ερπυστριοφόρου. «Πάμε! Δεν είναι δική μας δουλειά, κι εδώ δεν υπάρχει Αστυνομία ή Φρουρά ή τίποτα τέτοιο, έτσι;»

«Έτσι,» αποκρίθηκε ο Ρήγας των Αξόνων· «τίποτα. Κανείς δεν θα του δώσει σημασία, μάλλον. Εκτός άμα έρθει κάνας δικός του. Αλλιώς θα τον κάψουν, για να μην ξεκινήσει καμία μόλυνση.»

Ο Φριτς έβαλε πάλι το ερπυστριοφόρο σε κίνηση, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Τρεις στροφές πιο κάτω, ενώ κανένα εικοσάλεπτο είχε περάσει, ο αρχηγός των Νομάδων αποφάσισε ότι είχαν φτάσει στον προορισμό τους. «Εδώ!» φώναξε, σταματώντας τις ερπύστριες και δείχνοντας έξω από το παράθυρο. «Εδώ θα μείνουμε!»

Το χέρι του ήταν στραμμένο προς ένα οικοδομικό σύμπλεγμα στη μέση ενός περιβόλου. Το μέρος ήταν φανερά εγκαταλειμμένο, μα όχι ερειπωμένο. Με μερικές επισκευές θα γυάλιζε, νόμιζε ο Θόρινταλ. Και ο κήπος του απλά χρειαζόταν δυο, τρεις καλούς κηπουρούς. Οι Νομάδες είχαν μαζί τους καλούς κηπουρούς.

Σε μια μεριά του περιβόλου, επίσης, φαινόταν ένας χώρος στάθμευσης οχημάτων, αρκετά μεγάλος για να χωρέσει όλα τους τα οχήματα.

Η ψηλή καγκελόπορτα ήταν κλειστή. Ο Κοντός Φριτς πήδησε έξω από το ερπυστριοφόρο και βάδισε προς τα εκεί, με φανερή πρόθεση να την ανοίξει. Μερικά Πνεύματα των Δρόμων τον ακολούθησαν, αν και όχι η Σορέτα, η οποία έμεινε στη θέση του συνοδηγού του ερπυστριοφόρου. Ο Ρήγας των Αξόνων κατέβηκε απ'το δίκυκλό του και πλησίασε κι εκείνος την είσοδο. Ο Ρίμναλ κατέβηκε απ'το δικό του δίκυκλο μαζί με την Αμάντα.

Ο Θόρινταλ, η Λάρνια, ο Εύθυμος, και οι άλλοι παρακολουθούσαν από την οροφή του ερπυστριοφόρου. Το ηχοσύστημα του ψηλού τετράκυκλου έπαιζε *Τ'Αφεντικά που Κοιτάζουν από τα Ψηλά* – Κακοπροαίρετες Ιεραρχίες.

(Τ'αφεντικά με κοιτάζουν από τα ψηλά
τα μάτια τους τα νιώθω
από τα ψηλά
μες στους δρόμους, μες στα σπίτια

Όχι άλλα παραμύθια!
Τ'αφεντικά μάς κοιτάζουν από τα ψηλά
από τα ψηλά.

Πού να κρυφτώ, πού να γλιτώσω
κοιτάζουν από τα ψηλά
μες στους δρόμους, μες στα σπίτια

Όχι άλλα παραμύθια!)

«Πού πάτε εκεί; Ξέρετε πού πάτε;» Μια φωνή από την αντικρινή μεριά του δρόμου, από μια γέφυρα.

Ο Φριτς ήταν στα πρόθυρα να σπρώξει την καγκελόπορτα. Γύρισε και κοίταξε. Όπως και όλοι οι Νομάδες.

Ένας άντρας στεκόταν στην άκρη της γέφυρας, ακουμπώντας στα κάγκελα. Πίσω του ήταν ένα πλανόδιο ψητοπωλείο, πάνω σε ψηλούς τροχούς.

«Ξέρετε τι είν' εκεί; Όχι πως με νοιάζει, αλλά άμα δεν ξέρετε μπορεί να την έχετε άσχημα χωρίς να το ξέρετε. Ξέρετε τι εννοώ;»

«Όχι,» απάντησε ο Φριτς, μεγαλόφωνα για ν'ακουστεί ως εκεί, «δεν ξέρουμε τι ξέρεις, φίλε. Θα έπρεπε;»

«Αυτή εκεί» – ο άντρας έδειξε το οικοδομικό σύμπλεγμα – «είναι η *Τεχνοθήκη*–»

«Το λέει κι η πινακίδα,» παρατήρησε ο Ρίμναλ, γιατί όντως υπήρχε μια παλιά πινακίδα πάνω από την είσοδο του οικοδομικού συμπλέγματος. Τα γράμματά της πρέπει κάποτε να φώτιζαν, αλλά όχι πια. Ήταν βρόμικα, σκονισμένα, μισοσπασμένα· όμως μπορούσες να διακρίνεις ότι έγραφαν: Τ ΧΝΟΘ ΚΗ.

«Το μέρος είναι στοιχειωμένο!» τους προειδοποίησε ο άντρας από τη γέφυρα. «Τόχανε γεμίσει έργα τέχνης κάτι κλεφταποδόχοι πριν από

καμία δεκαετία – ορισμένα πολύ σπάνια, λένε – αλλά μετά το παράτησαν. Κάποιος διαπληκτισμός μεταξύ τους, και πρέπει νάγιναν και σκοτωμοί. Κι η *Τεχνοθήκη* έμεινε άδεια – αλλά στοιχειωμένη. Λένε πως μέσα είναι ακόμα τα πνεύματα των νεκρών που σκοτώθηκαν.»

«Ευχαριστούμε!» φώναξε ο Κοντός Φριτς στον άντρα. «Θα τόχουμε υπόψη!» Έκανε νόημα σ'αυτούς στην οροφή του ερπυστριοφόρου. «Θόρινταλ! Ράνελακ! Βιολέτα! Κατεβείτε!»

Ο άντρας που τους είχε μιλήσει από τη γέφυρα επέστρεψε τώρα στο σταματημένο τροχοφόρο ψητοπωλείο πίσω του. Δεν ήταν μόνος εκεί. Η οπίσθια μεριά του μακρύ οχήματος ήταν ανοιχτή, και μέσα φαινόταν κάποιοι να τρώνε και να κάθονται.

Οι τρεις σαμάνοι κατέβηκαν από την οροφή του ερπυστριοφόρου, και ο Φριτς τούς ρώτησε: «Βλέπετε τίποτα το επικίνδυνο εκεί μέσα;»

Ο Σκέλεθρος και η Βιολέτα στράφηκαν στον Θόρινταλ.

Εκείνος σκέφτηκε: *Δε θα κοίταζα τα πνεύματα πριν, αν ήξερα ότι αυτό θα συνέβαινε τώρα.* Τον κούραζε να κοιτάζει τον πνευματικό κόσμο για πολύ. Πίεζε το μυαλό του.

Ωστόσο, έβγαλε τα σκούρα γυαλιά του, τα θόλωσε, έδιωξε όλες του τις σκέψεις, και τα φόρεσε ξανά. Πίσω από την καγκελόπορτα περιφέρονταν άυλες παρουσίες διαγράφοντας εφιαλτικούς σχηματισμούς. Έμοιαζαν να περιμένουν τους νεόφερτους να πλησιάσουν.

«Αληθεύει,» είπε. «Είναι στοιχειωμένο.»

«Γαμήσου...» καταράστηκε ο Φριτς. «Και φαινόταν καλό μέρος για να μείνουμε. Ό,τι πρέπει. Άπλετος χώρος.»

Η Βιολέτα είπε στον Θόρινταλ με την ένρινη φωνή της: «Δε θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι γι'αυτό;»

/42\

Οι Νομάδες ερευνούν ένα στοιχειωμένο μέρος, κατασκηνώνουν και κάνουν γνωριμίες, και η Βιολέτα φτιάχνει σχήματα και σύμβολα στους τοίχους τα οποία τρομάζουν τους εφιάλτες.

Ο Θόρινταλ έσπρωξε την παλιά καγκελόπορτα και, καθώς αυτή τρίζοντας άνοιγε, μπήκε στον περίβολο της στοιχειωμένης *Τεχνοθήκης*. Μαζί του ήρθαν η Βιολέτα (που δική της ιδέα ήταν να ερευνήσουν τον χώρο), ο Κοντός Φριτς (που επέμενε ότι, ως αρχηγός των Νομάδων, έπρεπε να τους ακολουθήσει, ακόμα κι αν υπήρχε κίνδυνος), ο Ρίμναλ (που ήταν περίεργος να δει το μέρος), η Σορέτα (που την προσέλκυαν όλα τα παράξενα και τα μυστηριακά πράγματα), η Τζουλιάννα (που πίστευε ότι, ως ιέρεια του Κρόνου, ίσως μπορούσε να τους προστατέψει από τις μοχθηρές στοιχειακές παρουσίες της *Τεχνοθήκης*), και η Λάρνια (που δεν ήθελε να τους αφήσει να πάνε μόνοι). Ο Χέρκεγμοξ, ο πολεοπλάστης, ήταν σε μια από τις μεγάλες τσέπες της δερμάτινης καπαρντίνας του Θόρινταλ, κοιτάζοντας έξω με τα φωτεινά μάτια του.

Ο Ράνελακ, ο Σκέλεθρος, δεν είχε έρθει μαζί τους αλλά είχε αγγίξει τα γυαλιά του Θόρινταλ (εν γνώσει του Θόρινταλ, φυσικά) ώστε να μπορεί να βλέπει μέσα από τα κρύσταλλά τους για κάποια ώρα. Έτσι, τώρα, ό,τι έβλεπε ο ένας σαμάνος το έβλεπε κι ο άλλος. Κι αν παρουσιαζόταν μεγάλος κίνδυνος μέσα στην *Τεχνοθήκη*, ο Ράνελακ θα ειδοποιούσε τους Νομάδες απέξω να μπουν για να βοηθήσουν τον Θόρινταλ, τον Κοντό Φριτς, και τους υπόλοιπους.

Ασφαλώς, είχαν μαζί τους και τηλεπικοινωνιακούς πομπούς, αλλά ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος ότι, σε μια περίπτωση κινδύνου, θα προλάβεις να χρησιμοποιήσεις τον πομπό σου. Και σε μέρη όπου κυκλοφορούν ισχυρές και μοχθηρές πνευματικές οντότητες ορισμένες φορές τα τηλεπικοινωνιακά σήματα μπλοκάρονται, φαινομενικά αναίτια, ή οι τηλεπικοινωνίες κάνουν παράσιτα και παρεμβολές.

Ο Θόρινταλ προπορεύτηκε μέσα στον γεμάτο ακούρευτη βλάστηση κήπο της *Τεχνοθήκης*, με τα γυαλιά του θολωμένα και το μυαλό του

άδειο, βλέποντας τα πνεύματα που περιστρέφονταν και γλιστρούσαν σαν αχνές φασματικές παρουσίες. Προς στιγμή αναρωτήθηκε αν κι ο Ράνελακ θα τα έβλεπε αυτά τώρα, όμως μετά η σκέψη αμέσως έσβησε απ'το μυαλό του· δεν μπορούσε να συνεχίσει να έχει την πνευματική του όραση όταν ο νους του γέμιζε με σκέψεις.

Η Βιολέτα βάδιζε δεξιά του Θόρινταλ και ο Φριτς αριστερά του. Και όλη η ομάδα είχε όπλα στα χέρια – από εκείνα που τους είχε δώσει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Δε μπορούσαν να βλάψουν τα στοιχειακά πνεύματα μ'αυτά, αλλά – ποιος ξέρει; – ίσως και τίποτ' άλλο, πιο υλικό να κρυβόταν εδώ πέρα...

Το μονοπάτι κάτω από τα πόδια του Θόρινταλ ίσα που διακρινόταν μέσα από το άγριο χορτάρι. Κλαδιά απλώνονταν από δω κι από κει, λουλούδια, φυλλωσιές. Πνεύματα παραφυλούσαν ανάμεσά τους. Τα θροΐσματα ακούγονταν πολύ εφιαλτικά, καθώς και τα παράξενα τριξίματα από τα δέντρα ή από πιο μακριά, από το οικοδομικό σύμπλεγμα της *Τεχνοθήκης*. Κανένας από αυτούς τους ήχους δεν ήταν τυχαίος, ούτε η επίδραση που είχαν επάνω στον νου των ανθρώπων ήταν τυχαία, νόμιζε ο Θόρινταλ. Τα πνεύματα είχαν ήδη αρχίσει να παίζουν μαζί τους.

Ο σαμάνος, ωστόσο, δεν ελάττωσε την ταχύτητα του βηματισμού του μέσα στον κήπο, ούτε την αύξησε. Συνέχισε να πορεύεται σταθερά. Κι ανάμεσα στα δέντρα είδε ένα άγαλμα από σύρματα, ανθρωπόμορφο, με σώμα γκρίζο, πόδια και χέρια στο χρώμα του ορείχαλκου, κέρατα από κάποιου είδους κόκαλο (ίσως από εξωδιαστασιακό πλάσμα), και μάτια που έμοιαζαν με δυο σφαίρες νερού επάνω στο πρόσωπό του, αέναα κινούμενες. Πώς είχε φτιάξει ο καλλιτέχνης τέτοιες υδάτινες σφαίρες που μπορούσαν να στέκονται εκεί έτσι; – μια φευγαλέα σκέψη στο μυαλό του Θόρινταλ, η οποία αμέσως διαλύθηκε.

Και ο σαμάνος συνέχισε να βαδίζει, βλέποντας τώρα ένα ερπετό από ξύλο. Το ένα από τα τέσσερα πόδια του ήταν σπασμένο. Και ήταν ολόκληρο βρόμικο, γεμάτο χώματα και φύλλα. Καθώς ο Θόρινταλ περνούσε από δίπλα του, άκουσε ένα μακρόσυρτο *Σσσσσσς!* και ξαφνιάστηκε.

Δεν ήταν ο μόνος: κι οι άλλοι στράφηκαν προς το ερπετό.

«Γαμήσου...» μούγκρισε ο Ρίμναλ. «Κάποιο ηχητικό σύστημα έχει μέσα του αυτό το πράμα. Αλλά είναι δυνατόν να υπάρχει ακόμα λειτουργικό ενεργειακό κύκλωμα σε τούτο το ερείπιο;»

«Με μπαταρία μάλλον λειτουργεί, ρε,» του είπε ο Φριτς. «Μέσα του θα είναι, κι έχει κάποιο αισθητήρα που καταλαβαίνει όταν κάποιος περνά από κοντά του.»

Σσσσσσσς! έκανε το ξύλινο ερπετό καθώς απομακρύνονταν από αυτό, κι ο Θόρινταλ έβλεπε τα πνεύματα που στροβιλίζονταν γύρω τους, παίζοντας με το μυαλό τους, αποσκοπώντας να τους τρομάξουν.

Η Λάρνια είπε: «Μπορεί και να κάνει έτσι επειδή είναι στοιχειωμένο.»

«Δεν είναι στοιχειωμένο το άγαλμα,» της αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «Κάποιο μηχανισμό έχει.» Τα πνεύματα είχαν ήδη αρχίσει να την επηρεάζουν.

Όταν έφτασαν στην είσοδο του οικοδομικού συμπλέγματος της Τεχνοθήκης, ήταν όλοι τους ήδη αρκετά επηρεασμένοι από τις άυλες οντότητες. Ο Θόρινταλ το καταλάβαινε από τον τρόπο που ψιθύριζαν αναμεταξύ τους, από τον τρόπο που κοίταζαν γύρω-γύρω, από τις εκφράσεις τους, κι από την αναπνοή τους. Κι αισθανόταν κι ο ίδιος, άθελά του, επηρεασμένος παρότι έβλεπε τα πνεύματα που περιφέρονταν εδώ και ήξερε τι έκαναν.

Το οικοδομικό σύμπλεγμα ήταν γεμάτο διαδρόμους, αίθουσες, σκάλες, μπαλκόνια, και οροφές. Συνάντησαν εγκαταλειμμένους χώρους με πίνακες, αγάλματα, φωτογραφίες, και διαφόρων άλλων ειδών έργα τέχνης.

Είδαν έναν γυάλινο κύβο που μέσα του κυνηγιόνταν τρεις σφαίρες – μια γαλανή, μια κίτρινη, μια ολόλευκη – και στο κέντρο του υπήρχε μια σκοτεινή τρύπα. Ο κύβος δεν φαινόταν να συνδέεται με καμία πηγή ενέργειας. Πώς διατηρούνταν αυτές οι σφαίρες και η τρύπα μέσα του;

Είδαν ένα κατασκεύασμα από σωλήνες που, όταν έβαζες το αφτί σου κοντά τους, άκουγες διάφορους ήχους, σαν από κόρνες, σαν από τροχούς οχημάτων, σαν από ανεμιστήρες, σαν από κοσμοβοή.

Είδαν ένα τέρας φτιαγμένο από χαρτί. Είχε έξι πόδια, μακρύ κεφάλι, ορθωμένη ουρά, φτερούγες που έπεφταν παράλυτα δεξιά κι αριστερά του. Κάτι έμοιαζε να του λείπει. Ίσως να είχε πάψει να λειτουργεί η πηγή ενέργειας που το τροφοδοτούσε.

Παντού, όλα τα έργα τέχνης ήταν σαν να έχουν κάτι το ακατονόμαστα εφιαλτικό και αποτρόπαιο. Μάτια έμοιαζαν να παρακολουθούν τον Θόρινταλ και τους συντρόφους του με αδιάκριτες ή φονικές διαθέσεις. Κάθε κίνηση φάνταζε απειλητική. Κάθε πίνακας ήταν σαν να υπονοούσε τον θάνατό τους, ή ότι θα πάθαιναν κάτι το φριχτό. Ή ήταν σαν να τους χλεύαζε. Ή σαν να προσπαθούσε να τους θυμίσει άσχημα πράγματα από το παρελθόν τους.

Σ'έναν τοίχο διαδρόμου είδαν ακουμπισμένο έναν μακρύ πίνακα, που έπιανε τον τοίχο σχεδόν ολόκληρο, απ'άκρη σ'άκρη. Ο πίνακας απεικόνιζε ένα πλήθος ανθρώπων να βαδίζει μέσα στους ατέρμονους δρόμους μιας πόλης, και στην αρχή του πλήθους ήταν μια γυναίκα. Η *Τεχνοθήκη* τούς *αναγνώριζε!* Καταλάβαινε ότι οι Νομάδες είχαν έρθει εδώ: τους θύμιζε ποιοι ήταν, και ότι ποτέ ξανά δεν θα ήταν όπως παλιά με την Εύνοια...

Ο Θόρινταλ και η Βιολέτα είχαν προειδοποιήσει τους άλλους για τα αποτελέσματα που μπορεί να είχε επάνω τους η επίδραση των πνευματικών οντοτήτων, έτσι τώρα κατόρθωναν να κρατήσουν όλοι την ψυχραιμία τους και να συνεχίζουν παρά τον τρόπο, τη φρίκη, την απόγνωση, και την αποστροφή που πολιορκούσαν τις ψυχές και τα μυαλά τους.

Οι σκιές του οικοδομικού συμπλέγματος έκρυβαν κινδύνους, τέρατα, και φονιάδες· οι απόμακροι ήχοι υποδήλωναν πως κάποιος ερχόταν, πιθανώς με όπλο στα χέρια. Τα έργα τέχνης ήταν φρικτά όντα – εξωδιαστασιακά, από αποτρόπαιες διαστάσεις πέρα από το Γνωστό Σύμπαν – τα οποία *παρίσταναν* τα έργα τέχνης και ήταν, για την ώρα, ακίνητα, μέχρι η ομάδα να φτάσει αρκετά βαθιά μέσα στην *Τεχνοθήκη* ώστε τότε να αρχίσουν ξαφνικά να κινούνται και να της χιμήσουν – να τους φάνε όλους ζωντανούς!

Ο Θόρινταλ αγνοούσε τις παράλογες, παρανοϊκές εντυπώσεις που δημιουργούσαν τα στοιχειακά της Ατέρμονης Πολιτείας στο μυαλό του καθώς προσπαθούσαν να διώξουν τους ανθρώπους από την περιοχή τους. Το μέρος ήταν, καταφανώς, εγκαταλειμμένο. Κανέναν δεν είχαν συναντήσει εδώ. Ούτε καν ζώα. Ούτε τα ζώα δεν πλησίαζαν την *Τεχνοθήκη*. Μονάχα κάποιο πουλί μπορεί να φτερούγιζε για λίγο κοντά στα μπαλκόνια ή στις ταράτσες προτού απομακρυνθεί.

Ο Θόρινταλ είχε ήδη θολώσει τα γυαλιά του τρεις φορές για να συνεχίζει να βλέπει τις πνευματικές παρουσίες που στροβιλίζονταν γύρω από εκείνον και τους συντρόφους του σαν ομίχλη, που κρύβονταν πίσω από πίνακες, που κοίταζαν μέσα από κλειδαρότρυπες και μικρά παράθυρα, που παραμόνευαν ανάμεσα από τα πόδια αγαλμάτων. Δεν ήταν τόσο ειδεχθείς όσο αυτές που είχε αντικρίσει στην αρχέγονη, υπόγεια πόλη από την οποία είχε περάσει η Κορίνα τούς Νομάδες πριν από μέρες για να τους φέρει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία· δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο ειδεχθείς· αλλά ήταν αρκετά πονηρές, επίβουλες, και μοχθηρές. Ο Θόρινταλ είχε ξανασυναντήσει τέτοιες δαιμονικές παρουσίες κάμποσες φορές στη ζωή του στην Αμφίνομη, ως μάγος των δρόμων. Σε κάποιες περιπτώσεις, μάλιστα, είχε καταφέρει και να τις αποδιώξει.

Εδώ, όμως... Εδώ ήταν πάρα πολλές, και ήταν πολύ έντονα δεμένες με τους χώρους της *Τεχνοθήκης*. Δε θα ήταν εύκολο να διωχτούν. Και δεν ήθελαν τίποτα συγκεκριμένο, απ'ό,τι καταλάβαινε ο Θόρινταλ, εκτός απ'το να κατοικούν σε τούτο το οικοδομικό σύμπλεγμα. Τους άρεσε το μέρος. Ήταν πολύ ελκυστικό για μοχθηρά και παιχνιδιάρικα στοιχειακά.

Μια μεγάλη μεταλλική σφαίρα έπεσε από τους ώμους ενός αγάλματος, κυλώντας καταπάνω στους Νομάδες.

«Προσέχτε!» αναφώνησε η Σορέτα: και πετάχτηκαν από δω κι από κει, αποφεύγοντας τη σφαίρα, αφήνοντάς την να διαλύσει μια τζαμαρία πίσω τους και να βουτήξει σε μια τεχνητή λίμνη γεμάτη βρόμικα νερά.

«Τι σκατά...;» μούγκρισε ο Ρίμναλ. «Αυτό δεν μπορεί νάγινε από μόνο του! Κάποιο απ'τα στοιχειά εδώ μέσα το έκανε! Έτσι δεν είναι, σαμάνε;» Κοίταξε τον Θόρινταλ.

Εκείνος ένευσε. «Το πιθανότερο.» Και δεν το έλεγε επειδή ήταν επηρεασμένος από τις οντότητες του χώρου. Έβλεπε τώρα το πνεύμα να φεύγει πίσω από το άγαλμα που, πριν από λίγο, κουβαλούσε στους ώμους του τη μεταλλική σφαίρα: το έβλεπε να φεύγει τρέχοντας επάνω σε μακριά πόδια, ακέφαλο και χωρίς χέρια, έχοντας μόνο ένα μακρύ πλοκάμι. Ήταν βγαλμένο σαν από παραμύθι.

Ο Θόρινταλ ήξερε πως τα πνεύματα της Ρελκάνια μπορούσαν να δημιουργήσουν καταστάσεις που βρίσκονταν στα πρόθυρα να δημι-

ουργηθούν από μόνες τους. Μπορούσαν να *λυγίσουν* τις πιθανότητες, θα έλεγες. Μπορούσαν να κάνουν μια πόρτα να τρίζει επειδή υπήρχε η πιθανότητα να τρίζει· μπορούσαν να κάνουν ένα φως να αναβοσβήσει επειδή υπήρχε η πιθανότητα να αναβοσβήσει. Μπορούσαν να κάνουν μια μεταλλική σφαίρα να πέσει από τους ώμους ενός αγάλματος επειδή είχε πια χαλαρώσει εκεί πάνω και οι κραδασμοί από τα πόδια των ανθρώπων που περνούσαν από κοντά της δημιουργούσαν καλές πιθανότητες να ξεφύγει από τη θέση της...

«Προσπαθούν να μας σκοτώσουν, λοιπόν!» γρύλισε ο Ρίμναλ. Και προς τον Φριτς: «Δε μπορεί αυτό νάναι καλό μέρος για να μείνουμε, Κοντέ.»

Εκείνος ένευσε, μοιάζοντας αρκετά τρομαγμένος από ό,τι είχαν δει. Και ο Θόρινταλ σκέφτηκε: *Μάλλον φοβάται για την ασφάλεια όχι του εαυτού του μόνο αλλά όλων των Νομάδων γενικά.* Ο Κοντός Φριτς είχε πάρει πολύ σοβαρά και υπεύθυνα τον ρόλο του ως αρχηγός τους από τότε που η Εύνοια εξαφανίστηκε. Φαινόταν να είναι μεγάλο βάρος επάνω του.

«Όχι,» είπε η Βιολέτα, ξαφνιάζοντάς τους. «Μπορούμε να διώξουμε τα πνεύματα. Γίνεται.»

Στράφηκαν να την κοιτάξουν.

«Είδες αρκετά από εδώ; Αρκετά για να σε βοηθήσουν;» τη ρώτησε ο Θόρινταλ. *Εκείνη, άλλωστε, είχε προτείνει να ερευνήσουν τον χώρο.*

Η χρυσόδερμη, μελαχρινή σαμάνος κατένευσε. «Ναι. Γίνεται να τα διώξουμε, Θόρινταλ. Δεν το βλέπεις;» Η ένρινη φωνή της έμοιαζε σχεδόν αστεία μέσα σ'ένα τέτοιο εφιαλτικό μέρος. «Δεν το βλέπεις;»

«Όχι,» παραδέχτηκε ο Θόρινταλ. Το μόνο που έβλεπε ήταν τις στοιχειακές, άυλες μορφές να έχουν συγκεντρωθεί γύρω τους, κρυμμένες πίσω από έργα τέχνης, παρακολουθώντας τους με μοχθηρές προθέσεις. Και κάθε έργο τέχνης ήταν ένα σημάδι τρόμου και απόγνωσης εδώ, μέσα στην αίθουσα όπου τώρα στεκόταν η μικρή ομάδα των Νομάδων.

«Γίνεται,» επέμεινε η Βιολέτα. «Μπορούμε να τα διώξουμε.»

Βγήκαν από την *Τεχνοθήκη* και συνάντησαν τους άλλους Νομάδες που τους περίμεναν απέξω.

«Παρακολουθούσες ώς το τέλος;» ρώτησε ο Θόρινταλ τον Ράνελακ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σκέλεθρος. «Αλλά δεν μου φάνηκε ότι έπρεπε να μπορούμε για να σας βοηθήσουμε. Δεν υπήρχε κίνδυνος. Μόνο όταν γλίστρησε κατά λάθος εκείνη η μεταλλική σφαίρα. Αυτή μπορούσε να σας πλακώσει. Έμοιαζε με σύμπτωση αλλά, σίγουρα, δεν ήταν.»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Δεν ήταν. Είδα το πνεύμα πίσω από κείνο το άγαλμα, Ράνελακ.» *Κι εσύ, λοιπόν, δεν έβλεπες τις άυλες παρουσίες που έβλεπα εγώ, πρόσθεσε νοερά. Έβλεπες ό,τι έβλεπαν τα γυαλιά μου, όχι τα μάτια μου.*

Ο Σκέλεθρος άναψε το μακρύ, στριφτό τσιμπούκι του, και η κατάμαυρη, σκελετώδης μούρη του φάνταζε πιο εφιαλτική απ'ό,τι συνήθως ύστερα από τόσα φριχτά θεάματα που ο Θόρινταλ είχε αντικρίσει μες στην *Τεχνοθήκη*.

«Είστε, πάντως, όλοι σαν να είδατε τη γυμνή όψη του Σκοτοδαίμονος,» παρατήρησε η Μαρίνα. «Αν δεν υπήρχε κίνδυνος εκεί μέσα, τότε τι...;»

«Τα στοιχειά σε τρομάζουν με πράγματα του μυαλού, Μαρίνα,» της είπε ο Ράνελακ φυσώντας καπνό, ενώ με το άλλο χέρι βαστούσε το παράξενο ραβδί του. «Δε χρειάζεται να υπάρχει ουσιαστικός κίνδυνος. Εγώ δεν επηρεάστηκα γιατί δεν ήμουν εκεί, μαζί τους. Τους έβλεπα από μακριά. Δε μπορείς να επηρεαστείς όταν οι παρουσίες των στοιχείων δεν αγγίζουν το νου σου.»

«Ακριβώς,» είπε ο Θόρινταλ. Και στράφηκε στη Βιολέτα. «Τι σκέφτεσαι εσύ; Πώς θα τα διώξουμε;»

«Χρειάζομαι μπογιές,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πολλές μπογιές. Αυτές που κατάφερα να προμηθευτώ στην Α' Ανωρίγια δεν είναι αρκετές.»

«Τι θα κάνεις;» τη ρώτησε ο Κοντός Φριτς.

«Θα ζωγραφίσω τους τοίχους της *Τεχνοθήκης*.»

«Κι αυτό θα διώξει τα στοιχειά;»

«Θα τα διώξει.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Έτσι νομίζω.»

Ο Φριτς κοίταξε τον Θόρινταλ, ερωτηματικά. Έδειχνε να τον εμπιστεύεται περισσότερο από τη Βιολέτα. Για κάποιο λόγο.

«Μπορεί να γίνει,» του είπε ο σαμάνος. «Δεν ξέρω τι ακριβώς θα κάνει η Βιολέτα, αλλά μπορεί να γίνει.» Κι ο ίδιος, άλλωστε, είχε κατά

καιρούς κάνει σχήματα που προσέλκυαν ή απόδιωχναν πνεύματα, αν και όχι σ'έναν τόσο μεγάλο χώρο.

Όμως η Βιολέτα μπορούσε να φτιάξει απίστευτα πράγματα με τις μπογιές της. Ακόμα ο Θόρινταλ θυμόταν τα σχήματα που είχε ζωγραφίσει πάνω σ'εκείνο τον μουσαμά, όταν προσπαθούσαν να εντοπίσουν μες στο πλήθος των Νομάδων ποιοι σχεδίαζαν να προδώσουν την Εύνοια, προτού αποτρέψουν την επίθεση του Ρίμναλ και των άλλων που είχαν επηρεαστεί από την Κορίνα... Όλ' αυτά έμοιαζαν πολύ παλιά τώρα στον Θόρινταλ, αλλά η Βιολέτα τού είχε κάνει εντύπωση.

Οι Νομάδες των Δρόμων ρώτησαν τον άντρα που είχε το κινητό ψητοπωλείο πού μπορούσαν να αγοράσουν μπογιές και μακριά πινέλα, κι εκείνος τούς είπε ένα μέρος, και τους πληροφόρησε επίσης πως, εκτός από φαγητά, πουλούσε και διάφορες ουσίες που ίσως να ήθελαν. Είχε μαζί του ναρκωτικά και ψυχοτρόπα διαφόρων ειδών, καθώς και δηλητήρια. Ο Φριτς τού αποκρίθηκε πως δεν τα ήθελαν, αλλά τον ευχαρίστησε. Χρειάζονταν φίλους σε τούτους τους καινούργιους δρόμους όπου είχαν βρεθεί.

Η Βιολέτα, η Σορέτα, και πέντε άλλοι έφυγαν μέσα σ'ένα από τα οχήματα των Νομάδων για να πάνε ν'αγοράσουν τις μπογιές, ενώ οι υπόλοιποι καταυλίζονταν προσωρινά έξω από την *Τεχνοθήκη*.

Ο άντρας που είχε το κινητό ψητοπωλείο – ο οποίος είχε συστηθεί ως Τζέρι – τους ρώτησε τι σκόπευαν να κάνουν εδώ. Δε μπορεί να σκέφτονταν να μείνουν στο στοιχειωμένο μέρος!

«Θα μείνουμε,» του είπε ο Φριτς, «αν καταφέρουμε να διώξουμε τα στοιχειά.»

«Έχετε μάγους μαζί σας; Του τάγματος των Δεσμοφυλάκων;»

«Δεν είναι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων αλλά μπορούν να τα διώξουν, λένε.»

«Δε θα το βρουν εύκολο. Έχω ακούσει πως κάποτε κάποιος το προσπάθησε και διαπίστωσε ότι δεν άξιζε τον κόπο. Δεν πάει κανείς εκεί μέσα ούτε για να κλέψει τα έργα τέχνης! Και οι κλεφταποδόχοι που τα είχαν φέρει τα παράτησαν τα περισσότερα εκεί. Αληθεύει, δεν αληθεύει; Είναι εκεί, έτσι;»

«Εκεί είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Φριτς. «Κάποιες αίθουσες είναι άδειες, αλλά κάποιες άλλες είναι γεμάτες με πράγματα. Δε θα τ'άγγιζες εύκολα, όμως' μοιάζουν αποτρόπαια. Έτοιμα να σε δαγκώσουν.»

«Τρελοί είστε που μπήκαμε, άμα θες τη γνώμη μου,» είπε ο Τζέρι.

«Δε ζητήσαμε τη γνώμη σου,» αποκρίθηκε ο Φριτς, καλοπροαίρετα, μειδιώντας.

Ο Ρίμναλ ρώτησε τον Τζέρι αν ερχόταν συχνά στη Μεγαλοδιάβατη, αν την ήξερε καλά.

«Καλά την ξέρω. Κατεβαίνω εδώ από τη Βόρεια Λεωφόρο. Περιφέρομαι σ'όλες τις συνοικίες που συνορεύουν με τη Βόρεια Λεωφόρο. Από τον Ερπόδρομο – ξέρετε πού είν' ο Ερπόδρομος; – μέχρι τη Μακρωκεάνια. Έχω δει και τον Κάθετο Ωκεανό. Τρομερό θέαμα. Άλλο να τον βλέπεις σε φωτογραφίες ή στην οθόνη, άλλο να τον βλέπεις ζωντανά.»

«Πού είναι ο Ερπόδρομος;» ρώτησε ο Ρίμναλ. «Τι είναι; Δρόμος;»

«Όχι, ρε' συνοικία είναι. Έτσι λέγεται: *Ερπόδρομος*. Είναι προς τα δυτικά. Ξέρεις πού είναι η Θαλπερή; Η Ολιγόσχημη; Όχι; Ε, πού είναι ο Ερειπιώνας, ρε φίλε; Πού είναι η διαστασιακή δίοδος για Απολλώνια; Προς τ'ανατολικά της είναι ο Ερπόδρομος, λίγο προτού η Βόρεια Λεωφόρος στρίψει και πάρει τ'όνομα Κυρτή Λεωφόρος. Κατάλαβες τώρα;»

«Νομίζω.» Οι Νομάδες δεν είχαν πάει από εκείνα τα μέρη ακόμα. Η Εύνοια τούς οδηγούσε στην ανατολική Ρελκάμνια, όχι στη δυτική, μέχρι στιγμής.

«Από πού είστε;» τους ρώτησε ο Τζέρι. Είχε έρθει στον πρόχειρο καταυλισμό των Νομάδων μαζί με μια γυναίκα που πρέπει να ήταν, αν όχι σύζυγός του, σίγουρα σύντροφός του. Το κινητό ψητοπωλείο του το είχε αφήσει πάνω στη γέφυρα, και ακόμα είχε πελατεία: άνθρωποι φαίνονταν μέσα στην πίσω, ανοιχτή μεριά του' και, κάθε τόσο, κάποιος περνούσε, με όχημα ή πεζός, έπαιρνε κάτι, κι έφευγε. Ο Τζέρι δεν το λειτουργούσε το πλανόδιο μαγαζί μόνος του, προφανώς' είχε και βοηθούς.

«Δεν είμαστε από ένα μόνο μέρος,» του είπε ο Φριτς. «Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων–»

«Με δουλεύεις!;»

«Μας έχεις ακούσει;»

«Φυσικά κι έχουμε ακούσει για τους Νομάδες των Δρόμων!» Τώρα δεν είχε μιλήσει ο Τζέρι αλλά η γυναίκα που ήταν μαζί του. Και χαμογελούσε. Είχε γουστόζικο χαμόγελο και στρογγυλωπό πρόσωπο. Ήταν ξανθιά με δέρμα λευκό-ροζ. Λίγο πιο κοντή από εκείνον, ο οποίος είχε δέρμα κατάμαυρο, μαλλιά καστανά και κοντοκουρεμένα, και μούσι.

«Δε μπορεί νάστε οι Νομάδες των Δρόμων,» είπε ο Τζέρι. «Τους οδηγεί η Νομαδάρχισσα, λένε.»

«Όχι πια,» αποκρίθηκε ο Φριτς. «Δυστυχώς, τη χάσαμε.»

«Τι έγινε;»

«Μην το ψάχνεις· μπερδεμένες ιστορίες. Πες μας για τη Μεγαλοδιάβατη. Μάλλον θα μείνουμε εδώ για κάποιο καιρό.»

Ενώσω ο Τζέρι και η Μόνικα (έτσι σύστησε τη γυναίκα μαζί του) τους μιλούσαν για τη Μεγαλοδιάβατη, η Βιολέτα, η Σορέτα, και οι άλλοι επέστρεψαν έχοντας αγοράσει μπογιές. Είχε σουρουπώσει πλέον και θα ήταν πολύ σκοτεινά εδώ, μπροστά από τη στοιχειωμένη *Τεχνοθήκη*, αν οι Νομάδες δεν είχαν ανάψει τα φώτα τους. Η Βιολέτα είπε ότι αύριο θα ξεκινούσε τη δουλειά της, γιατί τώρα, με το σκοτάδι, τέτοια πνεύματα ήταν πιο δυνατά.

Εκτός από τον Τζέρι και τη Μόνικα, σύντομα κι άλλοι άρχισαν να πλησιάζουν, και ρωτούσαν τι συνέβαινε, ρωτούσαν ποιοι ήταν οι νεόφερτοι και γιατί είχαν κατασκηνώσει μπροστά από την *Τεχνοθήκη*. Γνώριζαν ότι αυτό το μέρος ήταν στοιχειωμένο; Ο Φριτς κι οι υπόλοιποι τούς έλεγαν ότι σκόπευαν να το ξεστοιχειώσουν. Κανείς δεν έμοιαζε να τους πιστεύει. Και ακόμα κι ότι ήταν οι Νομάδες των Δρόμων, πολλοί το αμφισβητούσαν: αυτοί που είχαν ακούσει για τους Νομάδες, τουλάχιστον· γιατί για άλλους το όνομα δεν έλεγε τίποτα.

Τους ρώτησαν αν ήθελαν εξοπλισμούς, εφόδια, οτιδήποτε – έχοντας υπόψη τους, προφανώς, να τους τα πουλήσουν. Αλλά οι Νομάδες αρνούνταν· προς το παρόν, είχαν ό,τι χρειαζόνταν. Αργότερα ίσως.

Μια συμμορία που πλησίασε τον καταυλισμό τους τους έκανε αισθητή εντύπωση. Ήταν δυο ντουζίνες άτομα, όλοι τους καβάλα σε μεγάλες, τριχωτές σαύρες με στενά πορφυρά μάτια, μακριά μυτερά αφτιά, και ουρά γκρίζα και τελείως άτριχη. Αρχηγός τους ήταν μια χρυσόδερμη γυναίκα με τ'όνομα Λία η Πονηρή. Η συμμορία της λεγόταν «οι Τριχόσαυροι», και τα πλάσματα που καβαλούσαν ήταν τριχόσαυρες από

τη διάσταση της Φηνάρκια. Η Λία είπε στον Φριτς ότι τις είχαν βρει σε μια αποθήκη ενός εμπόρου που ήθελε να τις ξεφορτωθεί. «Μας τις χάρισε σχεδόν. Ίσως να ήταν κλεμμένες, δεν ξέρω.»

«Και τώρα τη βγάξετε εδώ, στη Μεγαλοδιάβατη; Πάνω σ'αυτά τα τριχωτά ερπετά;»

«Καλύτερα εδώ απ'οπουδήποτε αλλού,» απάντησε η Λία. Και είπε: «Πουλάμε διάφορα πράγματα που μαζεύουμε από παλιές αποθήκες. Και μπορούμε να βρούμε και σε καινούργιους στη συνοικία καλά μέρη για να μείνουν. Εσείς δε θάπρεπε νάστε εδώ· η *Τεχνοθήκη* είναι στοιχειωμένη. Όλοι το ξέρουν, ακόμα και πέρα από τις Νότιες Γειτονιές.» Νότιες Γειτονιές ονομάζονταν, σύμφωνα με τους χάρτες των Νομάδων (που τους είχε δώσει ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής), οι περιοχές στα νοτιοδυτικά της Μεγαλοδιάβατης. Βόρεια και δυτικά ήταν οι Βόρειες Γειτονιές, που συνόρευαν με τη Βόρεια Λεωφόρο. Βόρεια και ανατολικά ήταν οι Ανατολικές Γειτονιές που συνόρευαν με τη Βόρεια Λεωφόρο και τη Μακρωκεάνια. Η νοτιοανατολική γωνία της Μεγαλοδιάβατης άκουγε στο όνομα Κάτω Γειτονιές, και ο Τζέρι τούς είχε πληροφορήσει, πριν από λίγο, ότι οι Κάτω Γειτονιές ήταν οι πιο επικίνδυνοι δρόμοι της συνοικίας. Πολλοί πειρατές από τις Ήμερες Συνοικίες σύχναζαν εκεί. Και κάποτε μια πειρατίνα είχε επιχειρήσει να καταλάβει τις Κάτω Γειτονιές για τον εαυτό της. Οι κάτοικοι της Μεγαλοδιάβατης – αυτοί που τύχαινε να βρίσκονται τότε στη Μεγαλοδιάβατη, δηλαδή – είχαν συμμαχήσει και την είχαν διώξει, και μεγάλη ιστορία είχε γίνει. Κανείς δεν ήθελε άρχοντες στη Μεγαλοδιάβατη· κανείς δεν ήθελε κανέναν να κάνει γενικό κουμάντο πουθενά σε τούτους τους δρόμους.

Ο Κοντός Φριτς αποκρίθηκε τώρα στη Λία την Πονηρή ότι θα έδιωχναν τα στοιχειά από την *Τεχνοθήκη*.

«Κι άλλοι τόχουν πει αυτό! Μην είστε ανόητοι· δεν γίνεται. Θα μισοτρελαθείτε.»

«Θα δείξει.»

«Τι έχετε φέρει; Κάνα μάγο; Κάναν ιερέα του Κρόνου;» Η Λία ήταν περίεργη, αλλά δεν πήρε και πολλές απαντήσεις εκείνη τη νύχτα.

Το πρωί, η Βιολέτα έπιασε δουλειά με τις μπογιές της. Χρησιμοποιώντας μακριά πινέλα έκανε παράξενα σχήματα και ακατανόητα σύμβολα επάνω στους τοίχους του περιβόλου της *Τεχνοθήκης*,

και ύστερα επάνω στους τοίχους του οικοδομικού συμπλέγματος, εξωτερικούς και εσωτερικούς.

Του Σκοτοδαίμονος τα αλλόκοτα περιστατικά συνέβαιναν εν τω μεταξύ. Τρομαχτικοί ήχοι: τριγμοί, θροΐσματα, κρωξίματα και φτεροκοπήματα πουλιών που περνούσαν κι έφευγαν, ανεμοβουίσματα μέσα σε άδειες αίθουσες και διαδρόμους. Απότομες κινήσεις: απροσδόκητα ανοίγματα πορτών και παραθύρων, φύλλα και κλαδιά και σκουπίδια που παρασέρνονταν απ'τον χειμωνιάτικο αέρα, ένας πίνακας που έπεσε από τον τοίχο καθώς το καρφί του χαλάρωσε, ένα άγαλμα που κουνήθηκε απειλητικά ενώ η μάγισσα των δρόμων περνούσε από κοντά του...

Ο Θόρινταλ ήταν μαζί με τη Βιολέτα, μη θέλοντας να την αφήσει μόνη. Γνώριζε πως, όταν είσαι μόνος σε τέτοια μέρη, τα πνεύματα μπορούν πιο εύκολα να σε επηρεάσουν. Δεν χρησιμοποιούσε, όμως, τα γυαλιά του για να κοιτάζει τώρα τις άυλες οντότητες· είχε κουραστεί αρκετά χτες από την πνευματική παρατήρηση.

Η Λάρνια βρισκόταν κοντά του, το ίδιο κι ο Ράνελακ. Ο Θόρινταλ αναρωτιόταν αν ο Σκέλεθρος είχε έρθει για να τους συμπαρασταθεί ή για να τους τρομάξει ακόμα περισσότερο, έτσι όπως ήταν η μούρη του! Και κάπνιζε κι αυτό το απαίσιο τσιμπούκι με τον απαίσιο καπνό. Σαν τον ίδιο τον Σκοτοδαίμονα ήταν εδώ μέσα, ο καταραμένος! Ο σκύλος του, ο Ανδρόνικος, αρχικά τον είχε ακολουθήσει στο εσωτερικό της *Τεχνοθήκης* αλλά, πολύ σύντομα, είχε φύγει τρέχοντας, περίτρομος. «Η μόνη λογική αντίδραση...» είχε μουρμουρίσει η Λάρνια παρατηρώντας την άτακτη φυγή του.

Το πρασινόδερμο πρόσωπό της είχε πάρει μια πιο αδύναμη απόχρωση πλέον, και τα μάτια της κοίταζαν τριγύρω σαν να περίμενε επίθεση από στιγμή σε στιγμή, καθώς πλησίαζε το μεσημέρι και η Βιολέτα ακόμα έκανε σχήματα στους τοίχους.

Ο Θόρινταλ έβλεπε ιδρώτα να γυαλίζει στο χρυσόδερμο πρόσωπο της σαμάνου, και δεν μπορούσε παρά να θαυμάζει την επιμονή και την αυτοσυγκέντρωσή της. Ξεκινώντας τη δουλειά της πριν από ώρες, η Βιολέτα είχε μουρμουρίσει ένα τραγούδι και είχε πιάσει να ζωγραφίζει τους τοίχους με τα μάτια κλειστά. Κι έτσι είχε συνεχίσει: τα μάτια της ήταν κλειστά (!) καθώς βάδιζε από αίθουσα σε αίθουσα, από διάδρομο

σε διάδρομο, από σκάλα σε σκάλα του οικοδομικού συμπλέγματος, χρησιμοποιώντας τα πινέλα της και τις μπογιές της για να κάνει σχήματα και σύμβολα. Ήταν σαν η όραση να της ήταν άχρηστη. Σαν να θυμόταν τόσο καλά όλα τα μέρη από τη χτεσινή τους περιπλάνηση εδώ, που δεν της χρειαζόταν να βλέπει. Όμως πήγαινε και σε χώρους που δεν είχαν πάει χτες! Σε τι κατάσταση βρισκόταν η Βιολέτα όταν χρησιμοποιούσε τις μπογιές της; δεν μπορούσε παρά να αναρωτιέται ο Θόρινταλ. Ο ένας σαμάνος δεν καταλάβαινε τον άλλο. Ήταν τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους...

Τα πνεύματα της *Τεχνοθήκης* είχαν, πάντως, ανησυχήσει από την παρουσία της Βιολέτας. Αυτό ήταν βέβαιο. Ο Θόρινταλ το αντιλαμβανόταν από τα όσα έκαναν γύρω της. Λυσσομανούσαν για να τη διώξουν. Εκείνη, όμως, συνέχιζε, ατάραχη! Τα καταλάβαινε; Ή βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση αυτοϋπνωσης που όχι μόνο δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε κοντά της αλλά και τίποτα δεν μπορούσε να επιδράσει πάνω στη νόηση και την ψυχή της;

Τα δερμάτινα ρούχα της – που ήταν ήδη βαμμένα με μπογιές από δω κι από κει, και είχαν πολλές κονκάρδες καρφίτσωμένες επάνω τους – είχαν γεμίσει μ'ακόμα περισσότερα χρώματα καθώς η σαμάνος πιτσιλιζόταν κατά λάθος από τα πινέλα της. Το στρογγυλωπό πρόσωπό της ήταν εξίσου πιτσιλισμένο, όπως και τα μακριά, μαύρα μαλλιά της. Στα χέρια της φορούσε πέτσινια γάντια χωρίς δάχτυλα, τα οποία ήταν αρχικά καφετιά αλλά το χρώμα αυτό είχε κρυφτεί πλέον κάτω από τα άλλα χρώματα.

Οι μπογιές της Βιολέτας ήταν κόκκινες, μαύρες, μπεζ, μοβ, ροζ, και πράσινες. Τα σχήματα και τα σύμβολα που έφτιαχνε δεν έβγαζαν κανένα νόημα, αλλά για κάποιο λόγο δεν έμοιαζαν εφιαλτικά όπως όλα τα άλλα έργα τέχνης μέσα στο οικοδομικό σύμπλεγμα, παρατηρούσε ο Θόρινταλ. Και όσο τα κοίταζε τόσο περισσότερο άρχιζε να φτάνει σ'ένα συμπέρασμα: Τα σχέδια της Βιολέτας ήταν το *αντίθετο* των έργων τέχνης της *Τεχνοθήκης*. Το αντίστροφο είδωλό τους. Γιατί ακριβώς ίσχυε αυτό, ο Θόρινταλ δεν μπορούσε να πει: απλά το *αισθανόταν*. Και ούτε καν μπορούσε να *διανοηθεί* πώς η Βιολέτα είχε φανταστεί τα σχέδια που έκαναν τα χέρια της χωρίς τα μάτια της να είναι ανοιχτά.

Η Σορέτα ήρθε να τους συναντήσει προτού μεσημεριάσει. Μαζί της ήταν δύο Πνεύματα των Δρόμων, σαν σωματοφύλακες, αλλά φαίνο-

νταν τρομαγμένοι: η εφιαλτική επίδραση του μέρους τούς είχε επηρεάσει. Η Σορέτα ήταν περίεργη να δει τη Βιολέτα· δεν το είπε αλλά ήταν καταφανές από τον τρόπο που την κοίταζε να δουλεύει.

Ο Θόρινταλ τη ρώτησε: «Όλα καλά έξω με τους άλλους;»

«Ναι,» απάντησε η Σορέτα χωρίς να πάρει το βλέμμα της από τη σαμάνο.

Η Βιολέτα έπαψε να ζωγραφίζει τους τοίχους όταν είχε έρθει το απόγευμα και ελάχιστο ηλιακό φως είχε απομείνει στη Ρελκάμνια. Τα δύο φεγγάρια κρέμονταν στον ουρανό. Τα μάτια της σαμάνου άνοιξαν, κι έμοιαζε περίεργη τώρα, με τα μάτια ανοιχτά, ύστερα από τόσες ώρες που τα είχε κλειστά.

Ο Θόρινταλ όφειλε να ομολογήσει ότι η τρομώδης επίδραση των πνευμάτων ήταν ελαττωμένη πλέον. Είχαν αρχίσει να υποχωρούν;

«Τελείωσες;» ρώτησε τη Βιολέτα. Η Λάρνια ήταν ακόμα μαζί του, καθώς και η Σορέτα, αλλά όχι ο Ράνελακ· είχε βαρεθεί, μάλλον, και είχε φύγει. Τα δύο Πνεύματα των Δρόμων που συνόδευσαν τη Σορέτα είχαν επίσης φύγει· δεν τους άρεσε εδώ, δεν τους άρεσε καθόλου. Ο Κοντός Φριτς, όμως, είχε έρθει, και μαζί του ήταν ο Ρίμναλ και η Αμάντα. Η τελευταία έμοιαζε να θέλει να δείξει ότι δεν φοβόταν τα στοιχειωμένα μέρη. Ο Ρίμναλ έλεγε ότι η *Τεχνοθήκη* τού είχε θυμίσει κάτι γκαλερί της Χορδής, της πατρίδας του. Δεν έβγαζαν δεκάδιο, όμως, αυτές οι γκαλερί. Μεγάλη πείνα.

Η Βιολέτα απάντησε στον Θόρινταλ: «Ναι. Δεν αισθάνεσαι τη διαφορά;»

«Την αισθάνομαι.» Και κοίταξε τους άλλους.

«Υπάρχει, όντως, διαφορά,» ένευσε ο Φριτς.

«Ναι,» είπε η Σορέτα.

Ο Θόρινταλ άδειασε το μυαλό του από σκέψεις και συναισθήματα, θόλωσε τα γυαλιά του, και τα φόρεσε. Γύρω τους δεν έβλεπε πνευματικές παρουσίες, παρά μόνο μία στο βάθος του διαδρόμου, να τους κρυφοκοιτάζει σαν κατάσκοπος από μια γωνία. «Πρέπει να τρόμαξαν από τα σχέδιά σου, Βιολέτα. Αν και μάλλον δεν έχουν ακόμα φύγει απ'τον χώρο.»

«Θα φύγουν,» είπε εκείνη με την ένρινη φωνή της, «όταν καταλάβουν ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα για ν'αλλάξουν ό,τι έφτιαξα

εδώ. Σε μια, δυο μέρες η *Τεχνοθήκη* θα είναι εγκαταλειμμένη από τέτοια πνεύματα.»

Ο Θόρινταλ έβγαλε τα γυαλιά του προτού ξεθολώσουν.

Ο Φριτς τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Την πιστεύω,» του είπε ο σαμάνος. «Το μέρος θα είναι κατοικήσιμο σε λίγο καιρό. Θέμα ωρών, βασικά.»

/43\

Η Κορίνα συναντά τον Μάγο ξανά, πέφτει σε μια παγίδα, και διακρίνει μια κάποια ελπίδα στο μέλλον.

Την ημέρα που οι Νομάδες των Δρόμων έφυγαν από την Α' Ανωρίγια Συνοικία, η Κορίνα ακολούθησε τα πολεοσημάδια πάνω στο αρχαίο φυλαχτό και σύντομα μπήκε στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, γλιστρώντας πάνω στα νήματα. Μπορούσε τώρα να πάει κατευθείαν να συναντήσει τον Κλαρκ, αλλά φοβόταν ότι, αν το έκανε αυτό τόσο βιαστικά, ίσως η αντιοπτασία να μην εμφανιζόταν κοντά της. Κι ετούτη ήταν μια φορά που η Κορίνα ήθελε η αντιοπτασία να εμφανιστεί. Έτσι περιπλανήθηκε, για λίγο, μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Δεν πήγε μακριά, ούτε έκανε τίποτα ριψοκίνδυνο. Αλλά παρακολούθησε διάφορα γεγονότα του μέλλοντος, έτσι όπως διαμορφώνονταν από τις παροντικές τάσεις. Κοίταξε, επίσης, διάφορα γεγονότα του παρελθόντος. Έκανε σκέψεις και συνειρμούς, έβγαλε συμπεράσματα. Ορισμένα νόμιζε ότι ίσως να της φαίνονταν χρήσιμα στο παιχνίδι της.

Τελικά, κατευθύνθηκε προς την Ανοιχτόφραγη, την ημέρα που ήθελε – την ημέρα που οι Νομάδες είχαν φύγει από την Α' Ανωρίγια Συνοικία – την ημέρα που είχε συμφωνήσει με τον Κλαρκ ότι θα τον συναντούσε εκεί, στο ξενοδοχείο «*Το Κόκκινο Άστρο*», σε όποιο δωμάτιο κι αν βρισκόταν ο Μάγος. Του είχε πει πως δεν είχε σημασία ποιο δωμάτιο θα νοίκιαζε· θα τον έβρισκε. Και τώρα τον βρήκε χωρίς δυσκολία. Ήταν στο δωμάτιο 375.

Καθόταν σε μια καρέκλα, δίπλα στο ενεργειακό τζάκι, και διάβαζε ένα βιβλίο.

Η Κορίνα είχε ήδη την αίσθηση ότι κάτι την παρακολουθούσε. *Ωραία, σκέφτηκε, η αντιοπτασία είναι στο κατόπι μου. Ας ελπίσουμε ότι δεν θα φανεί ντροπαλή μπροστά στον Μάγο της Ρελκάμνια.*

Και γλίστρησε έξω από το ενεργειακό πλέγμα. Γλίστρησε έξω με την υλική της μορφή. Δεν το αισθανόταν αυτό και πολύ διαφορετικό από

όταν γλιστρούσε έξω για να μιλήσει σε κάποιον σαν να τον ονειρευόταν. Ωστόσο, ήταν διαφορετικό. Βγαίνοντας με την υλική της μορφή διέκοπτε την επαφή της με το ενεργειακό πλέγμα.

«Κλαρκ...»

Ο Μάγος στράφηκε να την αντικρίσει, εκεί όπου η Κορίνα στεκόταν, σε μια γωνία του δωματίου προς τα δεξιά του. «Ακριβώς στην ώρα σου,» παρατήρησε.

Η Κορίνα βάδισε μες στο δωμάτιο, νιώθοντας το παχύ χαλί μαλακό κάτω από τα παπούτσια της.

«Λοιπόν;» είπε ο Κλαρκ κοιτάζοντας τριγύρω. «Δε βλέπω τίποτα...»

«Περίμενε,» αποκρίθηκε η Κορίνα με τα πράσινα μάτια της στενεμμένα. «Πρέπει να έρθει. Πρέπει.» Το αισθανόταν. Βρισκόταν υπό παρακολούθηση... από κάτι. Έλα, βγες έξω... Βγες!

Η Κορίνα κοίταξε τον καθρέφτη του δωματίου, αντίκρισε τον εαυτό της να αντανακλάται εκεί-

-και πίσω της είδε την ενεργειακή οντότητα να ξεπροβάλλει μέσα από τις πτυχώσεις της κουρτίνας του μπαλκονιού!

Στράφηκε απότομα. «Κλαρκ!»

Ο Μάγος είχε ήδη σηκωθεί από την καρέκλα του. «Τη βλέπω.»

Αυτό την ανακούφισε. Εν μέρει φοβόταν ότι ίσως ο Κλαρκ να μην την έβλεπε, ότι ίσως ο δαίμονας να ήταν μόνο στο μυαλό της, ή κάτι που μπορούσε να το αντιληφτεί μονάχα εκείνη.

Η αντιοπτασία βάδισε προς το μέρος της, στραφταλίζοντας, ολόκληρη από ενέργεια - εκτός από δύο μικρά τμήματα που ήταν από κόκκινο δέρμα: το ένα στον δεξή ώμο, το άλλο λίγο πιο πάνω απ'το δεξί γόνατο. Η αντιοπτασία ερχόταν, παραπατώντας μ'έναν τελείως αλλόκοτο τρόπο, όπως και τις προηγούμενες φορές - λες και δεν ταίριαζε μέσα στην υλική πραγματικότητα της Ρελκάμνια. Τα χέρια της ήταν τεντωμένα προς την Κορίνα.

Η οποία έκανε, ενστικτωδώς, μερικά βήματα όπισθεν. «Κλαρκ!»

Ο Μάγος υποτονθόρυζε ήδη κάποιο ξόρκι. Η Κορίνα είδε την ενεργειακή μορφή της αντιοπτασίας να αναταράσσεται από ένα αόρατο ρεύμα. Όμως αυτό το ρεύμα, ό,τι κι αν ήταν, δεν τη διέλυε: η αντιοπτασία εξακολουθούσε να πλησιάζει λαίμαργα τον στόχο της. Θέλει το σώμα μου. Θέλει να γίνει εγώ!

Αλλά μόνο εγώ είμαι εγώ! Μόνο εγώ είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης! Η Κορίνα έδειξε την αντιοπτασία με το χέρι της, συρίζοντας: «Σιρα-φάκ'ν!» Τα Αινίγματα χτύπησαν τον ενεργειακό δαίμονα, προκαλώντας περισσότερες αναταράξεις επάνω στη μορφή του: και η Κορίνα ήλπιζε ότι αυτό ίσως να βοηθούσε τον Κλαρκ, ίσως να συνέβαλε στην προσπάθειά του να νικήσει την αντιοπτασία.

Τίποτα τέτοιο, όμως, δεν φάνηκε να συμβαίνει. Ο ενεργειακός δαίμονας δεν διαλυόταν. Ήταν σαν να επιχειρείς να διαλύσεις έναν αντικατοπτρισμό σε μια λίμνη. Με το να πετάς πέτρες στη λίμνη δεν γινόταν τίποτα το ουσιαστικό, μόνο κάτι το φαινομενικό.

Η Κορίνα απομακρύνθηκε κι άλλο από την αντιοπτασία, καθώς εκείνη τώρα ερχόταν πιο γρήγορα καταπάνω της – ασταμάτητη.

«Κλαρκ!»

«Δε μπορώ να τη διώξω, Κορίνα. Είναι σα να μη βρίσκεται εδώ!»

Η Κορίνα έτρεξε προς την εξώπορτα του δωματίου. Η αντιοπτασία την ακολούθησε καταπόδας, αγνοώντας τελείως τον Κλαρκ, σχεδόν λες και δεν αντιλαμβανόταν την παρουσία του. Ο Μάγος έβγαλε ένα πιστόλι μέσα από τα ρούχα του, τη σημάδεψε, και τράβηξε την σκανδάλη. Μια ενεργειακή ριπή εκτοξεύτηκε, αλλά κυματιστή και σπαστή, όχι όπως αυτές που εκτοξεύονταν από τα περισσότερα ενεργοβόλα όπλα. Χτύπησε την αντιοπτασία, δημιούργησε κάποιες ακόμα αναταράξεις επάνω της, αλλά κατά τα άλλα δεν την έβλαψε.

Η Κορίνα έφτασε στην εξώπορτα, άρπαξε το πόμολο, το γύρισε, άνοιξε. Η αντιοπτασία *τινάχτηκε καταπάνω της*. Η Κορίνα κραύγασε καθώς πεταγόταν στο πλάι για να την αποφύγει. Περνώντας το κατώφλι του δωματίου, βγαίνοντας στον διάδρομο, σκόνταψε κι έπεσε. Η αντιοπτασία σκόνταψε επίσης, αλλά σίγουρα όχι εκεί όπου είχε σκοντάψει η Κορίνα: γι'ακόμα μια φορά η πραγματικότητα φάνηκε να *λυγίζει* προκειμένου να γυρίσει την αντιοπτασία ανάποδα. Καθώς, όμως, ο ενεργειακός δαίμονας έπεφτε, καθώς βούλιαζε μες στο πάτωμα, το χέρι του άγγιξε την αριστερή κνήμη της Κορίνα, κι εκείνη αισθάνθηκε πάλι μια *δύναμη* να τη διαπερνά που δεν μπορούσε να πει αν ήταν καυτή ή παγερή. Προσπάθησε να μην ουρλιάξει, τρίζοντας τα δόντια.

«Είμαι ανόητη!...» σύριξε η Κορίνα, οργισμένη με τον εαυτό της. «Παγιδεύτηκα από μόνη μου!»

Καθόταν τώρα στην άκρη του κρεβατιού του δωματίου του Κλαρκ, κοιτάζοντας το σημείο που η αντιστοίχισή είχε αγγίξει στην αριστερή της κνήμη. Το κόκκινο δέρμα είχε εξαφανιστεί· υπήρχε μόνο ρέουσα ενέργεια.

Ο Κλαρκ έφερε το χέρι του εκεί κοντά, ενώ καθόταν δίπλα στην Κορίνα, και μουρμούρισε μερικά λόγια στη γλώσσα της μαγείας. «Ενδοε-νέργεια,» είπε. «Όπως και τ'άλλα που έλεγξα. Αλλά αναρωτιόμουν αν θα ήταν διαφορετικό να τα ελέγξω όταν είσαι πραγματικά εδώ.»

«Το σώμα μου ήταν ίδιο με αυτό, Κλαρκ,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Α-πλώς εκείνο ήταν ένα προσωρινό σώμα, που σύντομα θα διαλυόταν.» Και, φορώντας ξανά την κάλτσα της, κρύβοντας κάτω από το λεπτό μαύρο ύφασμα το σημείο που είχε αγγίξει η αντιστοίχισή, τον ρώτησε: «Τι συμπέρασμα έβγαλες απ'όσα είδες;»

«Κανένα συμπέρασμα,» είπε ο Μάγος. «Ό,τι κι αν είναι αυτός ο δαίμονας που αντιμετωπίζεις, δεν μπορεί να διαλυθεί εύκολα. Η ονομασία που του έχεις δώσει – αντιστοίχισή – είναι πολύ σωστή, νομίζω, Κορίνα. Είναι, όντως, σαν καθρέφτισμα. Προσπάθησα να πάρω τον έλεγχο της ενέργειάς του, με τη μαγεία μου, και απέτυχα. Προσπάθησα να τον χτυπήσω με ενεργειακά κύματα αποσύνθεσης, και πάλι απέτυχα.

»Επίσης,» πρόσθεσε συνοφρυωμένος, «έκανες κι εσύ κάτι, Κορίνα. Έτσι δεν είναι;... Σιραφάκ'ν;»

Ο Μάγος, μέσα στην αναστάτωση, είχε ακούσει σωστά τη λέξη που είχε αρθρώσει η Κορίνα, και τη θυμόταν και σωστά. Η θυγατέρα δεν μπόρεσε παρά να θαυμάσει το μυαλό του. Τίποτα δεν του ξέφευγε.

«Αυτό είναι άλλο θέμα,» του είπε. «Δεν έχει σχέση με την αντιστοίχισή.»

Ο Κλαρκ συνοφρυώθηκε. «Με τι έχει σχέση;»

«Δεν έχει σημασία, Κλαρκ. Είναι... ένα δικό μου όπλο.»

Ο Μάγος την κοίταζε καχύποπτα.

Το καταλαβαίνει ότι δεν θέλω να του πω περισσότερα, σκέφτηκε η Κορίνα. Και άλλαξε θέμα: «Σου είχα πει ότι, όταν κλότσησα την αντιστοίχισή με το δεξί μου πέλμα, το σημάδι μου εκεί – το σημάδι των θυγατέρων – την έκανε να εξαφανιστεί. Γιατί νομίζεις ότι έγινε αυτό; Δεν μου είπες στην προηγούμενη κουβέντα μας.»

«Οι Θυγατέρες είστε άμεσα συνδεδεμένες με τη Ρελκάμνια, Κορίνα, κι η αντιοπτασία είναι επίσης άμεσα συνδεδεμένη με τη Ρελκάμνια. Επομένως... έγινε ό,τι έγινε. Αλλά αμφιβάλλω πως θα μπορούσες να τη σκοτώσεις κλοτσώντας την με το δεξί σου πόδι.»

«Ναι, κι εγώ το αμφιβάλλω αυτό.» Η Κορίνα πήρε από την τσάντα της ένα καινούργιο πακέτο τσιγάρα – *Σηματοδότες*, η αγαπημένη μάρκα του Κάδμου – το άνοιξε τσακίζοντας τη ζελατίνα, τράβηξε έξω ένα τσιγάρο, και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα της. Πρόσφερε ένα άλλο στον Κλαρκ.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι, ευχαριστώ.»

«Δεν υπάρχει τρόπος να τη σκοτώσω;» ρώτησε η Κορίνα, ρουφώντας καπνό και φυσώντας τον απ'τα ρουθούνια. «Δεν υπάρχει κάποιος τρόπος;»

«Η αντιοπτασία είναι είδωλο, κατά βάση, Κορίνα. Δικό σου είδωλο. Τι κάνεις για να καταστρέψεις ένα είδωλο;»

«Γιατί να είναι δικό μου είδωλο, Κλαρκ; Γιατί;»

«Το μόνο που μπορώ να υποθέσω είναι ότι προέρχεται από τις δραστηριότητές σου μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, όπως ήδη σου είπα. Ο καλύτερος τρόπος για να την ξεφορτωθείς είναι να πάψεις να χρησιμοποιείς το φυλαχτό, νομίζω.»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρεβατιού. «Όχι.» Βημάτισε μες στο δωμάτιο, καπνίζοντας. «Όχι. Θέλω να τη βγάλω από τη μέση!»

Ο Κλαρκ την ατένιζε συλλογισμένα. «Θα μπορούσα να δω το φυλαχτό;»

«Δεν το έχω μαζί μου,» του είπε, ψέματα. Φοβόταν μην της το κλέψει.

«Και πώς ήρθες εδώ με το υλικό σου σώμα; Λογικά, και το φυλαχτό δεν θα ερχόταν μαζί σου;»

Δεν είναι ανόητος, γαμώτο· είναι ο Μάγος της Ρελκάμνια. Δεν έπρεπε να τον υποτιμά. Αναστέναξε. «Δεν έχει σημασία το φυλαχτό, Κλαρκ! Σημασία έχει αυτός ο δαίμονας. Θέλω να βρω τρόπο να τον ξεφορτωθώ. Μπορείς να με βοηθήσεις, ή όχι;»

«Σου εξήγησα ότι πιστεύω πως εσύ τον δημιουργείς – άθελά σου, προφανώς· ασυνείδητα. Και είναι ένα είδωλο, κατά βάση. Πώς καταστρέφεις ένα είδωλο, Κορίνα;»

«Σπας τον καθρέφτη;»

«Ναι, αυτός είναι ένας τρόπος. Ή παύεις να βρίσκεσαι μπροστά στον καθρέφτη-»

«Εννοείς πάλι να πάψω να χρησιμοποιώ το φυλαχτό, ε; Δεν πρόκειται να το κάνω, Κλαρκ.»

«Ή παρεμβάλεις ανάμεσα στον καθρέφτη και σ'εμένα κάτι άλλο.»

Η Κορίνα σταμάτησε να βαδίζει, συνοφρυωμένη. Τίναξε στάχτη στο χαλί του πατώματος. «Πώς θα μπορούσα να σπάσω τον καθρέφτη; Ποιος είναι ο 'καθρέφτης' στην προκειμένη περίπτωση;»

«Η ίδια η Ρελκάμνια, υποθέτω. Το ενεργειακό πλέγμα της. Κι αυτό δεν μπορείς να το σπάσεις. Ακόμα κι αν μπορούσες, δεν θα το πρότεινα: θα μας κατέστρεφες όλους – και τον εαυτό σου μαζί.»

«Πώς μπορώ να παρεμβάλω κάτι ανάμεσα σ'έμένα και τον 'καθρέφτη';»

«Αυτό είναι ένα καλύτερο ερώτημα. Αλλά δεν έχω την απάντηση. Δεν είμαι καν σίγουρος ότι μπορεί να απαντηθεί. Όταν χρησιμοποιείς το φυλαχτό βρίσκεσαι σε άμεση επαφή με το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, Κορίνα. Αν έβαζες κάτι ανάμεσα σ'εμένα και στο ενεργειακό πλέγμα, τότε δεν θα μπορούσες πλέον να το εκμεταλλευτείς με κανέναν τρόπο.

»Καταλαβαίνεις το πρόβλημα; Εσύ δεν θέλεις απλά να αποφύγεις τον καθρέφτη· θέλεις να τον αποφύγεις ενώ συγχρόνως παίζεις μαζί του. Αλλά πολύ φοβάμαι ότι δεν γίνονται και τα δύο. Μοιάζουν αντίθετα – τελείως αντίθετα – μεταξύ τους.»

Η Κορίνα κάθισε στην καρέκλα δίπλα στο ενεργειακό τζάκι. Τράβηξε ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο της. «Μου λες, δηλαδή, ότι δεν μπορείς να με βοηθήσεις...»

«Δεν ξέρω τι να κάνω, είναι η αλήθεια.»

«Ή μήπως δεν θέλεις να με βοηθήσεις, Κλαρκ;» Τα πράσινα μάτια της τον ατένισαν οργισμένα. *Το κάνεις για τη Μιράντα;* σκέφτηκε. *Το κάνεις για να με εκδικηθείς που την έδιωξα απ'τη Ρελκάμνια;*

«Είτε θέλω είτε όχι, δεν έχει καμια σημασία. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω.» Τα σημάδια της Πόλης δεν της μαρτυρούσαν ότι της έκρυβε κάτι, ή ότι της έλεγε ψέματα. Από την άλλη, βέβαια, ήταν ο *Μάγος*· τα πολεοσημάδια γύρω του δεν ήταν όπως αυτά γύρω από τους συνηθισμένους ανθρώπους...

Η Κορίνα σκέφτηκε: Δεν έπρεπε να είχα αφήσει τον Χέρκεγμοξ να φύγει. Ίσως εκείνος να μπορούσε να με βοηθήσει. Αν και δεν θα ήταν δύσκολο να τον βρει, ακόμα και τώρα, με το φυλαχτό...

Όμως πώς να τη βοηθούσε; Φτιάχνοντας κάποιο παράξενο μηχανήμα; Οι φυλές των πολεοπλαστών τον είχαν εξορίσει επειδή ήταν παραμήχανος. Ό,τι κι αν έφτιαχνε θα ήταν πιθανώς επικίνδυνο...

Η Κορίνα πέταξε το μισοτελειωμένο τσιγάρο της μες στις φλόγες του τζακιού. «Τέλος πάντων,» είπε. «Σ'ευχαριστώ που προσπάθησες.» Αν και η προσπάθεια αυτή μου κόστισε, πρόσθεσε νοερά, νομίζοντας ότι ακόμα μπορούσε να νιώσει το βλαπτικό άγγιγμα της αντιοπτασίας επάνω στην κνήμη της.

Σηκώθηκε από την καρέκλα. «Να κάνω μια τελευταία ερώτηση;»

«Όσες θέλεις.» Κι ο Κλαρκ σηκώθηκε, από την άκρη του κρεβατιού όπου καθόταν.

«Δεν υπάρχει τρόπος να παγιδέψεις την ενδοενέργεια; Ένας πολεοπλάστης μου έχει πει ότι μπορείς να την αντλήσεις με ειδικούς μηχανισμούς, αλλά είναι επικίνδυνο.»

«Φυσικά και είναι. Δε θα το πρότεινα. Όταν κάνεις κάτι τέτοιο, είναι σαν να προσπαθείς να αλλοιώσεις την πραγματικότητα της Ρελκάμνια.»

«Γίνεται, όμως, να παγιδέψεις την ενδοενέργεια; Γιατί, αν γίνεται, και αν η αντιοπτασία είναι από ενδοενέργεια....» Άφησε το συμπέρασμα να εννοηθεί.

Ο Κλαρκ είπε: «Όλες οι μορφές ενέργειας μπορούν να παγιδευτούν, και η ενδοενέργεια δεν είναι εξαίρεση. Αλλά, για να παγιδέψεις ένα μέρος της, θα πρέπει πρώτα να το έχεις αντλήσει – θα παίζεις πάλι με την πραγματικότητα, δηλαδή.»

«Η αντιοπτασία έρχεται με τη θέλησή της σ'εμένα· δεν χρειάζεται να την 'αντλήσω', Κλαρκ – μόνο να την παγιδέψω!»

«Το ίδιο ισχύει· είναι σαν ένα μέρος της ενδοενέργεια να έχει ήδη α-ντληθεί–»

«Πες απλά ότι δεν θες να με βοηθήσεις!»

Το βλέμμα του αγρίεψε. «Θα σε βοηθούσα αν μπορούσα, Κορίνα!»

«Μα μπορείς! Φτιάξε μου ένα μηχανήμα που παγιδεύει ενδοενέργεια, και θα κλείσω εκεί μέσα την αντιοπτασία.»

«Το μηχάνημα που σκέφτεσαι το έχω ήδη έτοιμο-»

«Τι; Και γιατί δεν μου-;»

«-αλλά δεν είναι ακριβώς αυτό που νομίζεις. Κατά πρώτον, είναι μεγάλο και δυσκίνητο. Κατά δεύτερον, είναι φτιαγμένο έτσι ώστε να μπορεί να αντλήσει ενδοενέργεια και, συγχρόνως, να την κλείσει σε ειδικά κατασκευασμένες μπαταρίες. Δεν είναι κάποιο όπλο που το στρέφεις και-»

«Δε θα μπορούσες να το τροποποιήσεις;»

«Το μηχάνημα δεν έχει 'κάννη'· έχει ειδικούς αισθητήρες που έρχονται σε επαφή με την ενδότερη φύση της Ρελκάμνια. Εσύ μού λες τώρα ότι θέλεις κάτι που τραβά ενδοενέργεια από την υλική πραγματικότητα-τα.»

«Η αντιοπτασία εμφανίζεται στην υλική πραγματικότητα, δεν εμφανίζεται;»

«Θα μπορούσα να φτιάξω ίσως ένα μηχάνημα που θα τραβήξει την ενέργειά της μέσα σε μια μπαταρία. Ωστόσο υποπτεύομαι πως αυτό δεν θα λύσει το πρόβλημά σου.»

Η Κορίνα τον κοίταξε ερωτηματικά. Τι εννοούσε; «Θα σπάσει τη μπαταρία και θα-;»

«Αν η αντιοπτασία είναι είδωλο που δημιουργείται από τις δραστηριότητές σου μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, απλά θα ξαναδημιουργηθεί.»

«Κι αν δεν μπορεί να ξαναδημιουργηθεί;»

«Πραγματικά το πιστεύεις αυτό;»

«Δεν θέλεις να με βοηθήσεις, Κλαρκ,» τον κατηγόρησε. «Εξαιτίας της Μιράντας! Και κάνεις μεγάλο λάθος.»

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» αναφώνησε ο Κλαρκ. «Θες να τροποποιήσω το μηχάνημα, Κορίνα; Θα το τροποποιήσω, και θα το δοκιμάσουμε! Αν και κανονικά εγώ δεν θα έπαιζα με τέτοιες δυνάμεις.»

«Γιατί, τότε, έχεις φτιάξει το μηχάνημα;»

«Για πειραματικούς λόγους, φυσικά! Δεν χρησιμοποιώ όλα τα μηχανήματα που έχω φτιάξει.»

«Σε πόσο καιρό θα το έχεις έτοιμο;»

«Δώσε μου έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα να επικοινωνήσω μαζί σου,» της είπε.

Κατωρίγιος Πόλεμος

Η Κορίνα τού έδωσε. «Μην αργήσεις, Κλαρκ,» ζήτησε· και πρόσθεσε: «Αν τα καταφέρεις να με βοηθήσεις, δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Ακόμα κι αν δεν τα καταφέρεις, δεν θα ξεχάσω ότι προσπάθησες.»

«Δε περιμένω ανταπόδοση, Κορίνα. Θεώρησε ότι το κάνω από περιέργεια.»

«Να σε κεράσω βραδινό, τουλάχιστον;» Ήταν απόγευμα.

Ο Μάγος δεν αρνήθηκε.

/44\

Δύο θυγατέρες της Πόλης μιλάνε μέσα στους νυχτερινούς δρόμους και κάποιες εξηγήσεις δίνονται ύστερα, μια συστηματική προσπάθεια αλλαγής σκέψης και στόχου ξεκινά...

Η Τζέσικα δεν είχε, φυσικά, ελευθερώσει τη Φοίβη. Όχι επειδή η Κορίνα την είχε προειδοποιήσει να μην το κάνει αλλά επειδή η ίδια δεν ήταν βέβαιη ότι θα ήταν σωστό. Τη συμπαθούσε τη Φοίβη, τη συμπαθούσε αρκετά (αν και τώρα, που είχε απειλήσει τον Αστρομάτη, η συμπάθειά της γι' αυτήν είχε μειωθεί αξιοσημείωτα), όμως δεν ήθελε, σε καμία περίπτωση, να την αφήσει να σκοτώσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Τι παραδοξότητα ήταν κι αυτή; Τι της είχε κολλήσει με τον Κάδμο; Ο άνθρωπος δημιουργούσε τόσες ωραίες καταστάσεις μες στην Πόλη! Και η Πόλη είχε στείλει τη Τζέσικα εδώ, κοντά του, δεν μπορεί συγχρόνως να τον ήθελε νεκρό, όπως ισχυριζόταν η Φοίβη. Κάποιο λάθος έκανε η Νύφη του Χάροντα, κάποιο λάθος...

Αλλά τώρα τη Τζέσικα απασχολούσε, κυρίως, η Κορίνα. Πώς είχε εμφανιστεί έτσι επάνω στο μπαλκόνι; Και – ακόμα πιο παράξενο – πώς είχε εξαφανιστεί έτσι; Ήταν σαν ο αέρας να την είχε καταπιεί!

Μου είπε να πάω να τη συναντήσω για να μιλήσουμε, σκέφτηκε η Τζέσικα καθώς, έχοντας φύγει από την εγκαταλειμμένη πολυκατοικία όπου ήταν φυλακισμένη η Φοίβη, βάδιζε στους νυχτερινούς δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού, αλλά δεν *μου είπε πού! Πού θα με περιμένει; Πώς θα ξέρω πού να τη βρω;*

Γαμώ την πρόστυχη γλώσσα του Σκοτοδαίμονος, τι μου κρύβει; Τι κρύβει η Κορίνα, που να τη φάει το στόμα του Σκοτοδαίμονος, την άθλια!

Η Τζέσικα ύψωσε το χέρι της, καθώς βάδιζε, κι ο Αστρομάτης ήρθε και γαντζώθηκε στον πήχη της.

Η Κορίνα την περίμενε δύο τετράγωνα απόσταση από την πολυκατοικία όπου ήταν φυλακισμένη η Φοίβη. Την είχε δει να έρχε-

ται προς τα εδώ όταν ήταν μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Δεν είχε επιχρήσει να συναντήσει τη Τζέσικα *προτού* σκαρφαλώσει στο μπαλκόνι της Νύφης του Χάροντα, μη θέλοντας να δημιουργήσει κάποιου είδους χωροχρονικό παράδοξο. Αν η ίδια προκαλούσε την εμφάνιση της αντιοπτασίας, όπως ισχυριζόταν ο Κλαρκ, τότε ίσως τέτοια παράδοξα της φύσης του ενεργειακού πλέγματος να ενδυνάμωναν τον δαίμονα.

Αλλά είναι δυνατόν ο Κλαρκ νάχει δίκιο; Είναι δυνατόν; Η Κορίνα δυσκολευόταν να το πιστέψει. Τέλος πάντων... Να αυτή η τρελή με το πουλί στο χέρι έρχεται...

Η Τζέσικα βάδιζε προς το μέρος της, χωρίς να την έχει δει μάλλον (τα πολεοσημάδια δεν της έλεγαν ότι την είχε προσέξει), με τον Αστρομάτη γαντζωμένο στον πήχη της. Τα σγουρά, μακριά, ξανθά μαλλιά της γυάλιζαν στο λιγοστό φως των δημόσιων λαμπών και στο φεγγαρόφωτο των δύο φεγγαριών της Ρελκάμνια – ανάμικτο ασημί και πορφυρό. Ήταν ντυμένη με μια μακριά μαύρη καπαρντίνα. Η ψηλή, λιγνή μορφή της έμοιαζε βγαλμένη από πίνακα της Γραμμικής Σχολής.

Η Κορίνα ξεπρόβαλε από τις σκιές, τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι. «Τζέσικα!» είπε, εν είδει χαιρετισμού, με τα πράσινα μάτια της να γυαλίζουν μέσα απ'το σκοτάδι.

Η Τζέσικα στάθηκε απότομα. Τα δικά της, γκριζά μάτια στένεψαν. «Είσαι... είσαι σαν στοιχειό, Κορίνα!» σύριξε. «Τι-;»

Η Κορίνα γέλασε. «Γιατί τόσο σοβαρή απόψε, Αδελφή μου;»

Η Τζέσικα την πλησίασε, τινάζοντας το χέρι της προς τα πάνω, κάνοντας τον Αστρομάτη να φύγει φτερουγίζοντας από τον πήχη της, να πετάξει κρῶζοντας ανάμεσα στις νυχτερινές πολυκατοικίες. «Πώς εξαφανίστηκες έτσι, στο μπαλκόνι; Πώς; Κι από πού είχες έρθει; Τι μου κρύβεις, Κορίνα; Πώς έχεις τις πληροφορίες που έχεις για τη Φοίβη; Και γιατί δεν μου είχες πει ότι την είχες φυλακισμένη εκεί;»

«Σου εξήγησα, Τζέσικα: δεν με ρώτησες.»

«Αυτό δεν είναι απάντηση για όλες τις ερωτήσεις μου, Κορίνα!»

Η Κορίνα χαμογέλασε μέσα από το σκοτάδι της κουκούλας της. Δεν μπορούσε, φυσικά, να της πει για το φυλαχτό. Αν της μιλούσε γι'αυτό, η Τζέσικα αμέσως θα το ήθελε για τον εαυτό της! Ποια Θυγατέρα δεν θα το ήθελε; Και, πιθανώς, θα προσπαθούσε να της το κλέψει.

«Ορισμένα πράγματα, Αδελφή μου, δεν μπορώ να σου τα αποκαλύψω ακόμα,» είπε, αγκαλιάζοντας με το ένα χέρι τους ώμους της Τζέσικας. «Αλλά δεν με εμπιστεύεσαι;»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε η Τζέσικα καθώς βηματίζουν μαζί μες στον δρόμο.

Η Κορίνα γέλασε ξανά. «Και πολύ καλά κάνεις!... Ωστόσο, τι κακό σου έχω κάνει ως τώρα; Ξεφορτώθηκα τη Μιράντα, όπως είχα υποσχεθεί, δεν την ξεφορτώθηκα; Πόσες φορές μάς είχε ενοχλήσει η Μιράντα, Αδελφή μου – και εσένα και εμένα; Τώρα, έλαβε ό,τι της άξιζε.»

«Τα ίδια έλεγες και τις προάλλες! Όταν την είχαμε κλείσει μέσα–»

«Αυτή τη φορά, η Μιράντα δεν πρόκειται να επιστρέψει–»

«Τίποτα μην αποκλ–»

«Θυμάσαι τι σου είπα; Μπήκε στον Ξεχασμένο Τόπο–»

«Το θυμάμαι. Αλλά, και πάλι, επειδή κανείς δεν έχει επιστρέψει από εκεί, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα επιστρέψει και η Μιράντα. Η Μιράντα... είναι η Μιράντα.»

«Ακόμα και η Μιράντα έχει τα όριά της, Τζέσικα. Δε θα την ξαναδούμε.»

«Τέλος πάντων! Έπρεπε να μου είχες πει για τη Φοίβη.»

«Θα σ'το έλεγα; απλώς δεν είχα χρόνο ακόμα. Μην κάνεις το λάθος να την ελευθερώσεις; θέλει να σκοτώσει τον Κάδμο. Τον συμπαθείς τον–»

«Και τι θα κάνεις; Θα την κρατάς για πάντα εκεί; Όταν η Φοίβη έχει βάλει στο μυαλό της έναν στόχο–»

«Κατά πρώτον, πώς τη βρήκες εσύ, Τζέσικα; Γιατί ξεκίνησες να την ψάχνεις αντί να έρθεις να μου μιλήσεις;»

Η Τζέσικα αναρωτήθηκε αν θα ήταν σωστό να της πει για το όνειρό της. *Εκείνη μου κρύβει τόσα πράγματα! Γιατί να της το πω;* «Αυτή είναι δική μου δουλειά! Η Πόλη μ'έστειλε.»

«Σοβαρά...» Η Κορίνα δεν ήξερε αν έπρεπε να την πιστέψει. Μπορεί αυτό που έλεγε η Τζέσικα να αλήθευε, αλλά μπορεί και όχι. Η Πόλη ήταν... μυστήρια.

«Η Πόλη με έστειλε,» επέμεινε η Τζέσικα, και σκέφτηκε: *Η Πόλη μ'έκανε να την ονειρευτώ.*

Η Κορίνα αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά, όπως ξέρεις, κάποιες φορές η Πόλη–»

«Δε θα την ελευθερώσω, Κορίνα. Όμως τι σκοπεύεις να κάνεις; Θα την κρατάς εκεί για πάντα;»

«Θα της βρω έναν καινούργιο στόχο, Αδελφή μου.»

Η Τζέσικα συνοφρυώθηκε, λοξοκοιτάζοντας την Κορίνα καθώς βάδιζαν πλάι-πλάι μες στον νυχτερινό δρόμο. «Καινούργιο στόχο;» Γέλασε. «Αυτό ίσως νάχει πλάκα! Ποιον έχεις κατά νου; Και πώς θα της αλλάξεις τα μυαλά; Δε νομίζω ότι γίνεται.»

«Τα πάντα γίνονται, Αδελφή μου. Και ο στόχος που έχω κατά νου είναι ένας άνθρωπος με το όνομα Βόρκεραμ-Bor. Τον έχεις ακουστά;»

«Δε νομίζω...»

«Είναι ο άνθρωπος που έχει προκαλέσει τόσα προβλήματα στους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών, και που μέλλεται να τους προκαλέσει ακόμα περισσότερα... Είναι ο χειρότερος εχθρός του Κάδμου, Τζέσικα.»

Τις επόμενες πέντε μέρες, ενώ η Κορίνα περίμενε τον Κλαρκ να επικοινωνήσει μαζί της, επιδόθηκε στο να προσπαθεί να κάνει τη Φοίβη ν'αλλάξει στόχο. Πήγαινε στη φυλακή της και της μιλούσε. Όχι μέσα στο διαμέρισμα όπου βρισκόταν κλεισμένη η Νύφη του Χάροντα, φυσικά. Της μιλούσε από έξω. Από το καγκελωτό παράθυρο που έβλεπε στο διπλανό διαμέρισμα – σ'ένα άδειο δωμάτιο όλο γκράφιτι και σκουπίδια. Αυτό το μέρος της πολυκατοικίας πρέπει να ήταν εγκαταλειμμένο από *προτού* το χτίριο χτυπηθεί από τον πόλεμο. Όλα τα πολυοσημάδια το μαρτυρούσαν στην Κορίνα, και τα γκράφιτι δεν έμοιαζαν πρόσφατα.

Φώναζε στη Φοίβη κι εκείνη ερχόταν και την αντίκριζε από την άλλη μεριά του καγκελωτού παραθύρου, από την κρεβατοκάμαρα του διαμερίσματος-φυλακή της. Ή, αν η Φοίβη ήταν ήδη εκεί και κοιμόταν, η Κορίνα την ξυπνούσε με τη φωνή της, όχι απότομα, όχι εχθρικά.

Η Φοίβη, αντιθέτως, ήταν πάντα απότομη και εχθρική μαζί της. Η Κορίνα δεν της έδινε σημασία. Της έλεγε ότι η Πόλη την είχε οδηγήσει εδώ για να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Bor, όχι τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Η Φοίβη, επέμενε η Κορίνα, είχε παρερμηνεύσει την καθοδήγηση της Πόλης επειδή στις Κατωρίγιες Συνοικίες υπήρχε τόσο μεγάλο μίσος και τόσοσ πολὺς φόβος για τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. «Αν η Πόλη ήθελε

πραγματικά να τον σκοτώσεις, θα σε άφηνε να φυλακιστείς έτσι, Αδελφή μου;» τη ρωτούσε, ξανά και ξανά.

Η Φοίβη οργιζόταν και ορkiζόταν πως θα την τσάκιζε μόλις έβγαινε από εδώ. Προσπαθούσε να την αρπάξει ανάμεσα από τα κάγκελα, αλλά πάντα αποτύχαινε. Σε κάποια στιγμή, της πέταξε το μοναδικό μαχαίρι που υπήρχε στην κουζίνα.

Η Κορίνα είχε δει (μέσω των πολεοσημαδιών) ότι η Φοίβη έκρυβε όπλο που είχε σκοπό να χρησιμοποιήσει, έτσι πρόλαβε μετά βίας να το αποφύγει προτού της βγάλει το μάτι. «Δε θα σου φέρω άλλο μαχαίρι, Αδελφή μου, αφού είσαι τόσο αγενής...» είπε.

«Μπορώ να σε σκοτώσω και με τα δόντια μου, Κορίνα!» γρύλισε η Φοίβη.

«Γιατί δεν το παραδέχεσαι;» είπε υπομονετικά η Κορίνα. «Η Πόλη σε παραπλάνησε, Αδελφή μου. Συμβαίνει σε όλες μας.»

«Να πας να γαμηθείς μαλακισμένη!» ούρλιαξε η Φοίβη, τραβώντας τα κάγκελα και με τα δύο χέρια – μάταια, φυσικά.

«Σου έχω φέρει μια οπτική πλακέτα, Αδελφή μου.» Η Κορίνα την έβγαλε από την τσάντα της, τυλιγμένη σε λεπτό πλαστικό. «Ξέρεις τι έχει μέσα;»

«Να πας να γαμηθείς!»

«Όχι, δεν έχει τίποτα το πορνό, δυστυχώς. Έχει καταγεγραμμένες κάποιες ειδήσεις και εκπομπές των καναλιών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας-»

«Τι με νοιάζουν εμένα-;»

«Μιλάνε για τον Βόρκεραμ-Βορ, Αδελφή μου. Άκουσέ τους να μιλάνε για τον Βόρκεραμ-Βορ και θα καταλάβεις γιατί είναι επικίνδυνος. Η Πόλη θα σε καθοδηγήσει.» Τουλάχιστον, έτσι η Κορίνα ήλπιζε· δε μπορούσε να είναι βέβαιη. Αλλά αυτή ήταν η φύση της Φοίβης – να σκοτώνει. Αν η Πόλη την είχε καθοδηγήσει εναντίον του Κάδμου, γιατί να μην την καθοδηγούσε κι εναντίον του Βόρκεραμ-Βορ; Οι δυο τους ήταν δύο αντίθετες δυνάμεις μες στην Πόλη (παρότι αυτό δεν είχε ακόμα εκδηλωθεί πλήρως – ήταν στην αρχή του): σαν την Ελευθερία και την Τυραννία· σαν το Φως και το Σκοτάδι· σαν την Αναρχία και τον Νόμο. Όταν υπήρχε ο ένας, ο άλλος έπρεπε να εμφανιστεί, νόμιζε η Κορίνα. Και σκόπευε να εξαφανίσει τον Βόρκεραμ-Βορ – να τον σβήσει απ'το μυαλό της Ρελκάμνια!

Η Φοίβη την ξάφνιασε αυτή τη φορά. Γελώντας. *Γελώντας*. «Είσαι τρελή, Αδελφή μου!» είπε. «Είσαι *τρελή*.»

Η Κορίνα έτεινε την πλακέτα προς το καγκελωτό παράθυρο χωρίς να πάει η ίδια πολύ κοντά. «Απλώσε το χέρι σου, Φοίβη. Πάρε την πλακέτα και βάλ' τη στο σύστημα αναπαραγωγής της οθόνης σου, και θα καταλάβεις γιατί σου λέω για τον Βόρκεραμ-Βορ.»

Τα κατάμαυρα μάτια της Φοίβης στένεψαν. Και *τινάχτηκε*. Προσπαθώντας ν' αρπάξει, όχι την πλακέτα, αλλά τον καρπό της Κορίνας.

Η Κορίνα, όμως, δεν ήταν ανόητη. Και η ματιά της ήταν έμπειρη· υπολόγιζε τα πάντα μες στην Πόλη. Έκανε ένα βήμα πίσω, απότομα, αναγκάζοντας έτσι το χέρι της Φοίβης να κλείσει πάνω στην πλακέτα. «Όχι τόσο δυνατά,» είπε. «Μπορεί να τη σπάσεις.»

«Θα σπάσω *εσένα*, σκρόφα!»

«Γιατί είσαι έτσι, Φοίβη; Θα μπορούσαμε να ήμασταν φίλες. Πολύ καλές φίλες.»

«Είδες που σου λέω; Είσαι τρελή! Τελείως γαμημένα ανώμαλη. Όταν σε πιάσω στα χέρια μου, η Πόλη θα χρειαστεί *πέντε χρόνια* για να σε συνεφέρει!»

Μια άλλη φορά, η Κορίνα την επισκέφτηκε στον ύπνο της. Μέσα στα όνειρά της. Χρησιμοποιώντας το αρχαίο φυλαχτό της Ευρυδίκης, φυσικά. Της μίλησε ενώ η Φοίβη, αρχικά, δεν μπορούσε να τη φτάσει – η Κορίνα στεκόταν πάντα μερικά εκατοστά πιο μακριά της – και ενώ, μετά, ήταν δεμένη με δεσμά από αέρα. Η Κορίνα είχε φουσήξει κι ανάμεσα από τα μαυροβαμμένα χείλη της είχε εξαπολυθεί άνεμος δυνατός σαν ατσάλινο ερπετό το οποίο είχε τυλιχτεί γύρω από τη Νύφη του Χάροντα. Η Φοίβη ήταν τελείως ανυπεράσπιστη στον ύπνο της· δεν είχε τις ονειρικές ικανότητες της Κορίνας. Ούτε τις ονειρικές ικανότητες της Μιράντας. Δεν μπορούσε να αντισταθεί. Η Κορίνα τής έλεγε ξανά για τον Βόρκεραμ-Βορ· της έλεγε ότι η Πόλη την είχε στείλει εδώ, όχι για να σκοτώσει τον Κάδμο, αλλά για να *συμμαχήσει* μαζί του: η Πόλη ήθελε να ξεπαστρέψει τον Βόρκεραμ-Βορ. Αυτός ήταν πραγματικά επικίνδυνος για την Πόλη. Αυτός θα έφερνε έναν πολύ μεγάλο και καταστροφικό πόλεμο.

Το απόγευμα της πέμπτης ημέρας, η Κορίνα ήρθε μαζί με τη Τζέσικα. Μίλησαν κι οι δύο στη Φοίβη, από το καγκελωτό παράθυρο. Και η Τζέ-

σικά τής έλεγε τα ίδια που της έλεγε και η Κορίνα: ότι, σίγουρα, η Πόλη την είχε στείλει εδώ για να συμμαχήσει με τον Κάδμο και να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ.

«Προδóτρια!» σύριξε η Φοίβη. «Τι σου υποσχέθηκε αυτή η διεστραμμένη καριόλα; Τι σου είπε; Τι;»

«Τίποτα δεν μου είπε, αλλά-»

«Σου είπε πώς έμαθε για εμένα; Πώς ξέρει τα πράγματα που ξέρει για εμένα! Σ'το είπε αυτό, ή ακόμα σου κρατά μυστικά, Τζέσικα;»

«Δεν έχει σημασία! Εκείνο που-»

«Σε εκμεταλλεύεται, ηλίθια!»

«Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι δεν πρέπει να σκοτώσεις τον Κάδμο!»

«Και ποια είσαι εσύ που ξέρεις αν πρέπει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να πεθάνει ή όχι; Μόνο η Πόλη το ξέρει αυτό! Και εγώ! Ο Ανόφθαλμος τον περιμένει για να τον οδηγήσει στο Έρεβος.»

«Τα έχεις μπερδέψει, Φοίβη,» της είπε η Κορίνα.

«Δεν έχω μπερδέψει ΤΙΠΟΤΑ!»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι ο πραγματικός εχθρός της Πόλης, Φοίβη,» είπε η Τζέσικα. «Είδες την πλακέτα που σου έδωσε η Κορίνα, ή δεν την είδες;»

«Την έσπασα.» Η όψη της Νύφης του Χάροντα ήταν πιο άγρια απ'ότι συνήθως, παρότι δεν φώναζε τώρα.

«Μπορώ να σου την ξαναδώσω,» προθυμοποιήθηκε η Κορίνα.

«Σε περιμένω να πλησιάσεις, Αδελφή μου.» Τα μάτια της Φοίβης γυάλιζαν απειλητικά.

Η Τζέσικα γέλασε.

Οι άλλες δύο την κοίταξαν παραξενεμένες.

«Έχετε πλάκα,» τους είπε η Τζέσικα. «Τι με κοιτάτε έτσι; Δεν το καταλαβαίνετε;»

«Είστε κι οι δύο ανώμαλες!» φώναξε η Φοίβη. «Φύγετε από δω!» Και, γυρίζοντάς τους την πλάτη, απομακρύνθηκε απ'το καγκελωτό παράθυρο.

Η Κορίνα το πλησίασε γρήγορα και γλίστρησε μέσα απ'τα κάγκελα μια οπτική πλακέτα τυλιγμένη με πλαστικό, αφήνοντάς την να πέσει στο κρεβάτι του υπνοδωματίου. «Σου δίνω πάλι την πλακέτα, Φοίβη!» είπε δυνατά. «Φρόντισε τώρα να τη δεις, Και θα καταλάβεις.»

Όταν η Τζέσικα και η Κορίνα είχαν φύγει, η Νύφη του Χάροντα επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο κι έπιασε την πλακέτα απ'το κρεβάτι. Μπήκε στον πειρασμό να τη σπάσει ξανά, αλλά η περιέργειά της την απέτρεψε. *Γιατί δεν τη βλέπω; αναρωτήθηκε. Τι φοβάμαι; Ότι μπορεί η μαλακισμένη νάχει δίκιο; Ξέρω ποιον ήρθα να σκοτώσω εδώ! Ξέρω!*

Η Φοίβη πήγε στο σαλόνι του διαμερίσματος, όπου υπήρχε μια οθόνη, όχι συνδεδεμένη με τηλεοπτικό δέκτη, αλλά συνδεδεμένη με σύστημα αναπαραγωγής οπτικοακουστικού μέσου. Έβαλε την πλακέτα στην ειδική θυρίδα και πάτησε το πλήκτρο εκκίνησης. Καθίζοντας στον καναπέ, παρακολούθησε τις ειδήσεις και τις εκπομπές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας που είχε αποθηκεύσει η Κορίνα.

Όταν η προβολή τελείωσε, η Φοίβη όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε όντως διακρίνει κάποια πολύ έντονα πολεοσημάδια γύρω από το όνομα του Βόρκεραμ-Βορ. Αλλά τι ανοησίες ήταν αυτές που έλεγε η Κορίνα; Αν ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν επικίνδυνος, ήταν επικίνδυνος μόνο για τον Πολιτάρχη Γουίλιαμ Σημαδεμένο, επειδή δούλευε για τον αντίπαλό του, τον Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Βόρκεραμ-Βορ, ουσιαστικά, έκανε ψήφους για τον Όρπεκαλ-Λάντι! Μεγάλωνε την πολιτική του δύναμη μες στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Και έμοιαζε να ήταν ο μόνος που είχε καταφέρει να αντιμετωπίσει με επιτυχία τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών... Και λοιπόν;

Όπως και νάχε, η Φοίβη δεν αισθανόταν την Πόλη να την καθοδηγεί για να τον σκοτώσει.

Η Κορίνα ήταν όντως τρελή.

Η Πόλη θα με βοηθήσει να ξεφύγω από εδώ. Πρέπει να με βοηθήσει. Δεν έχω ακόμα ολοκληρώσει την αποστολή μου.

/45\

Οι μισθοφόροι κάνουν σχέδια, και ζητάνε μια επικοινωνία που τους την αρνούνται· ο Αρχικατάσκοπος τούς επισκέπτεται και παρατηρεί μια καινούργια, παράξενη και σαγηνευτική παρουσία, προτού ο Βόρκεραμ-Βορ μιλήσει έντονα με μια από τις θυγατέρες, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας μάθει πράγματα απόκρυφα· ύστερα, ένα απόγευμα, τρεις άνθρωποι της Φρουράς συναντούν τους μισθοφόρους, και η Ολντράθα λέει στον Βόρκεραμ τα συμπεράσματά της και τις ανησυχίες της· και μετά από εννιά ημέρες, το μεταλλικό γέλιο της Ρασιλλώς αντηχεί...

Δεν υπήρχε άλλο νησί ανάμεσα στην Α' Ανωρίγια και στη Φιλήκη ό-που οι Εκλεκτοί μπορούσαν να στήσουν ενέδρα στους κουρσάρους, νόμιζε ο Βόρκεραμ-Βορ. Αλλά ακόμα κι αν υπήρχε θα ήταν ριψοκίνδυ-νο να επιχειρήσουν να το προσεγγίσουν. Μάταιο, πιθανώς. Ό,τι είχε κάνει η Κορίνα στο Όρεντοχ θα μπορούσε να το κάνει κι εκεί. Και ήταν προφανές ότι είχε επαφές με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή (οι μαχητές που τους είχαν επιτεθεί ήταν δικοί του άνθρωποι: είχαν φωνάξει *Για τον Ποιητή!*), και μάλλον τον υποστήριζε σε τούτες τις περιοχές.

Του Βόρκεραμ τού φαινόταν παράδοξο αυτό. Είχε απομακρυνθεί από την Ανακτορική Συνοικία για να αποφύγει τις δόλιες παγίδες της Κορίνας, και, έχοντας έρθει εδώ, εκατοντάδες χιλιόμετρα απόσταση προς τα βόρεια, είχε βρει την Κορίνα μπροστά του! Αν αυτή η καταρα-μένη όντως ήταν σύμμαχος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ήταν σαν ο Βόρκεραμ να είχε έρθει αναζητώντας την! Δεν την έχω, όμως, συναντή-σει ακόμα, την καταραμένη δαιμόνισσα! Όταν τη συναντήσω, θα είναι η τελευταία φορά που θα με δει! Η Κορίνα παραλίγο να σκοτώσει τον φίλο του τον Ηρακλή στην Ανακτορική Συνοικία· είχε σκοτώσει τό-σους μισθοφόρους στην Αμφίνομη, χρησιμοποιώντας τους Πορφυρούς Δικαστές· και τώρα, στο Όρεντοχ, είχε σκοτώσει τον Έκρελ, ο οποίος ήταν καλός μαχητής και πάντα πιστός στον Βόρκεραμ. Η απώλειά του ήταν μεγάλη απώλεια.

Για την ώρα, όμως, ο Βόρκεραμ-Βορ έπρεπε να επικεντρωθεί σ'ένα άλλο πράγμα: στην άμυνα των λιμανιών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και ίσως, τελικά, αυτό να μην είχε και τόση διαφορά από τον πόλεμό του με την Κορίνα (τον οποίο εκείνη είχε ξεκινήσει!). Με τη βοήθεια του Κρόνου, ο Βόρκεραμ ήταν πεπεισμένος ότι θα έφτανε και σ'αυτήν – και θα την εξολόθρευε.

Ο Υπερχρόνιος Άρχοντας ήδη τον είχε ευνοήσει στέλνοντάς του τρεις θυγατέρες της Πόλης. *Ποιος θα το πίστευε ποτέ ότι θα είχα ζωντανούς μύθους στο πλευρό μου; Ποιος θα το πίστευε ότι η Ολντράθα θα ήταν μία απ'αυτούς τους μύθους;*

Ο Βόρκεραμ-Βορ άρχισε να κάνει σχέδια για την προστασία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας από τους πειρατές των Ήμερων Συνοικιών. Μέσα στο κέντρο ελέγχου της βάσης των μισθοφόρων στην Οδό Καλλιχρωμών 39, στη Χτυπημένη, ο αρχηγός των Εκλεκτών μιλούσε με την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο, τον Αλεξισφαιρο Άβαντα, και τον Λούσιο Φιλοδέκτη για το πώς να αντιμετωπίσουν αποτελεσματικότερα τον εχθρό. Ανάμεσά τους είχαν απλωμένο έναν μεγάλο χάρτη με τις ακτές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ο οποίος ήταν φτιαγμένος από ευαίσθητο χαρτί. Όταν ήθελες να σημειώσεις μια θέση επάνω του, απλά την άγγιζες επίμονα για τρία δευτερόλεπτα με το δάχτυλό σου κι ένα σημάδι σαν μικρή μελανιά παρουσιαζόταν εκεί. Αν ήθελες να το εξαφανίσεις, το ξαναπίεζες. Ο Βόρκεραμ και οι άλλοι είχαν γεμίσει τώρα τον χάρτη με «μελανιές» καθώς έκαναν σχέδια.

Η τελευταία επιδρομή των κουρσάρων – όταν οι κουρσάροι είχαν ηττηθεί – είχε γίνει την προ-προηγούμενη νύχτα. Σίγουρα, οι πειρατές δεν θα ξανάρχονταν σύντομα, ύστερα από εκείνη την πανωλεθρία: όμως ούτε και θ'αργούσαν. Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι δικοί του δεν είχαν άπειρο χρόνο στη διάθεσή τους. Ο χρόνος τους ήταν περιορισμένος.

Η Ευμενίδα είπε: «Χρειαζόμαστε και τη συνεργασία της Φρουράς. Ότι κι αν αποφασίσουμε εδώ δεν μπορεί να είναι πλήρες αν δεν έχουμε τη συνεργασία της Φρουράς.»

Ο Βόρκεραμ συμφώνησε, και ούτε οι άλλοι διαφώνησαν. Τα σχέδιά τους θα ήταν, αναμφίβολα, καλύτερα αν γίνονταν μαζί με κάποιους από τους αρχηγούς της Φρουράς.

«Το πρόβλημα είναι,» είπε ο Άβαντας, «ότι δεν έχουμε καλές σχέσεις με τη Φρουρά, αλλά ούτε και καμία επαφή γενικά.»

«Ο κύριος Πανιστόριος, όμως, έχει,» είπε ο Λόρεντακ, και στράφηκε στον Βόρκεραμ. «Μπορείς να τον καλέσεις, αρχηγέ, δεν μπορείς;»

«Η αλήθεια είναι πως, όχι, δεν μπορώ. Εκείνος έρχεται πάντα σε επαφή μαζί μας.»

«Δεν έχεις τον τηλεπικοινωνιακό κώδικά του;»

«Όχι.»

«Θα έπρεπε.»

«Την άλλη φορά που θα τον δούμε, να του το πεις, Λόρεντακ.»

Ο Άβαντας μειδίασε καθώς άναβε τσιγάρο.

«Ο Αρχικατάσκοπος είναι προσεχτικός,» σχολίασε ο Λούσιος, συλλογισμένα, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, στρίβοντας μερικές τρίχες από τα μούσια του ανάμεσα σε δύο δάχτυλά του.

Η Ευμενίδα πρότεινε: «Ας καλέσουμε τα Φρουραρχεία στην Απλωτή, στον Σκηνοκράτη, και στη Βραχύλογη. Αυτούς τους κώδικες μπορούμε εύκολα να τους βρούμε.» Στράφηκε προς μια κονσόλα.

Ο Βόρκεραμ κατένευσε. «Ας τους βρούμε.»

Η Ευμενίδα πληκτρολόγησε πάνω στην κονσόλα, αντλώντας δεδομένα από το τοπικό δημόσιο δίκτυο, το Β' Κατωρίγιο Πληροφοριακό Δίκτυο. Στην οθόνη αντίκρυ της παρουσιάστηκαν οι πληροφορίες που ήθελε. Και ο Βόρκεραμ την ώθησε να καλέσει τα Φρουραρχεία. Έτσι, τα κάλεσαν το ένα μετά το άλλο – αυτό στην Απλωτή, αυτό στον Σκηνοκράτη, αυτό στη Βραχύλογη. Ο Βόρκεραμ μίλησε, μέσω οθόνης, με τους Υποφρουράρχους κάθε περιφέρειας, αλλά κανείς δεν δέχτηκε να συνεργαστεί με τους μισθοφόρους. Ήταν όλο υπεκφυγές σχετικά με τη «δικαιοδοσία», την «αρμοδιότητα», τον «Νόμο». Προφανώς δεν ήθελαν να συνεργαστούν με τους μισθοφόρους, ή ίσως να περίμεναν να το συζητήσουν με τον Φρούραρχο της Β' Κατωρίγιας, πρώτα, ο οποίος βρισκόταν στη Χτυπημένη, στο Πρώτο Φρουραρχείο της συνοικίας.

Ο Βόρκεραμ κάλεσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του Πρώτου Φρουραρχείου και ζήτησε να μιλήσει στον Φρούραρχο, δηλώνοντας ποιος ήταν και γιατί καλούσε. Δεν τον άφησαν να επικοινωνήσει με τον Φρούραρχο· του αποκρίθηκαν ότι ήταν απασχολημένος, και ότι θα τον καλούσε εκείνος όταν ευκαιρούσε.

«Είναι άνθρωποι του Σημαδεμένου όλοι τους,» είπε ο Λούσιος Φιλοδέκτης, «και μας βλέπουν ως ανθρώπους του Όρπεκαλ-Λάντι, του πολιτικού αντιπάλου του.»

«Ανόητοι είναι,» τόνισε ο Βόρκεραμ-Βορ χωρίς πάθος· «αυτό είναι. Θάπρεπε να τους ενδιαφέρει πώς να προστατέψουν καλύτερα τη συνοικία τους, όχι οι μικροπολιτικές αντιπαλότητες, μα τον Κρόνο!»

«Τι κάνουμε, λοιπόν, αρχηγέ;» ρώτησε ο Άβαντας. «Τους αγνοούμε και εκπονούμε το δικό μας σχέδιο;»

«Θα τους ξανακαλέσουμε, αργότερα. Αλλά, μέχρι τότε, ναι, εκπονούμε το δικό μας σχέδιο. Ακόμα κι αν ποτέ δεν μας απαντήσουν, πάλι θα πρέπει να υπερασπιστούμε τη συνοικία μαζί τους, ούτως ή άλλως.»

Κανένας από τους Υποφρούραρχους δεν δέχτηκε να μιλήσει στον Βόρκεραμ-Βορ μέχρι το βράδυ. Ούτε ο Φρούραρχος όλης της Β' Κατωρίγιας δέχτηκε. Τον αγνοούσαν τελείως. Εξακολουθούσαν να φέρονται ανόητα. Ο Βόρκεραμ τις σιχαινόταν τέτοιες μικροπολιτικές μαλακίες. Αυτός ήταν και ο λόγος που δεν είχε ασχοληθεί παρά ελάχιστα με την πολιτική στην Ανακτορική Συνοικία. Του προκαλούσαν αποστροφή όλα τούτα. Και ούτε ο Κρόνος δεν τα ήθελε· ήταν σίγουρος.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος τον επισκέφτηκε το απόγευμα της επομένης. Ήρθε στη βάση των μισθοφόρων, όπως και την προηγούμενη φορά. Ο Βόρκεραμ τον συνάντησε στο κέντρο ελέγχου μαζί με την Ολντράθα, τον Άβαντα, και τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο. Η Νορέλτα-Βορ έτυχε, επίσης, να είναι εκεί. Πράγμα που η ίδια δεν θεώρησε τίποτα λιγότερο από πολεοτύχη, φυσικά. Ο άντρας που αντίκριζε τώρα – αυτός ο λευκόδερμος, μελαχρινός τύπος με το παρατηρητικό βλέμμα και την όψη επαγγελματικής ουδετερότητας – ήταν ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ήταν ο άνθρωπος τον οποίο εξαρχής προσπαθούσε να προσεγγίσει για να μάθει για τους Νομάδες των Δρόμων: να μάθει πού είχαν πάει, πού είχαν εξαφανιστεί. Ωστε, τελικά, να βρει τη Μιράντα.

«Πληροφορήθηκα ότι ενοχλείτε τη Φρουρά μας...»

«Σου παραπονέθηκαν;» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Αλέξανδρος δεν χαμογέλασε. «Περίπου. Αλλά νομίζω πως θα έπρεπε να δεχτούν να συνεργαστούν μαζί σας.»

«Μπορείς να το κανονίσεις;»

«Δυστυχώς όχι. Οι περισσότεροι αρχηγοί της Φρουράς είναι υποστηρικτές του κύριου Σημαδεμένου, και όχι φιλικοί προς ανθρώπους του Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Δεν καταλαβαίνουν ότι η προάσπιση της συνοικίας προέχει;»

«Μάλλον δεν νομίζουν ότι έχουν τίποτα σημαντικό να συζητήσουν μαζί σας...»

«Υποθέτω πως δεν μιλάς σοβαρά,» είπε ο Βόρκεραμ. «Η άμυνά μας θα γίνει πολύ καλύτερη αν είμαστε ενωμένοι. Πες τους το. Μπορείς να τους πείσεις, δεν μπορείς; Μπορείς να πείσεις τον Πολιτάρχη, βασιικά αν το καταφέρεις αυτό, η υπόθεση τελείωσε.»

«Ο κύριος Σημαδεμένος είναι... καχύποπτος με το όλο ζήτημα.»

«Ποιο είναι 'το όλο ζήτημα';»

«Εσείς. Η παρουσία σας εδώ. Και η συνεργασία σας με τον Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Δεν πρόκειται να φύγουμε όσο μας πληρώνουν καλά. Κι επιπλέον, χρειάζεστε τη βοήθειά μας. Αποδείχτηκε πριν από τρεις νύχτες. Δε θα είχατε τέτοια νίκη χωρίς εμάς.»

«Εγώ το ξέρω. Ο Πολιτάρχης μας δεν το παραδέχεται.»

«Ηλίθιος είναι;»

«...Πεισματάρης, ας πούμε.»

«Δε θα είναι για πολύ καιρό ακόμα Πολιτάρχης αν συνεχίσει έτσι...»

«Το υποπτεύομαι, αλλά μην αρχίσεις να το διαδίδεις, γιατί απλά θα χειροτερέψεις τη θέση σας εδώ.»

«Ευνόητο,» είπε ο Βόρκεραμ.

Η Νορέλτα, εν τω μεταξύ, είχε καθίσει στην άκρη ενός τραπεζιού του κέντρου ελέγχου, πλάι σε μια κονσόλα. Είχε καθίσει εκεί όπου ο Αλέξανδρος Πανιστόριος μπορούσε να τη δει πίσω από τον ξάδελφό της και τους άλλους. Είχε καθίσει με τέτοιο τρόπο που ήξερε ότι θα του τραβούσε την προσοχή. Και τώρα ήταν βέβαιη πως πλέον του την είχε τραβήξει. Του είχε κινήσει το ενδιαφέρον, επαγγελματικά και ερωτικά όλα τα πολεοσημάδια, ακουστικά και οπτικά, της το μαρτυρούσαν.

Ο Αλέξανδρος είπε: «Συγνώμη, αλλά ποια είναι η κυρία;» Το βλέμμα του έδειχνε απροκάλυπτα τη Νορέλτα-Βορ ενώ πριν παρίστανε πως

δεν την είχε προσέξει (πράγμα που μπορούσε να κοροϊδέψει όλους τους υπόλοιπους αλλά, φυσικά, όχι και την ίδια). «Δεν την έχω ξαναδεί μαζί σας...»

Ο Βόρκεραμ στράφηκε στην ξαδέλφη του. «Α... Αυτή είναι-»

«Νορέλτα-Βορ,» συστήθηκε η Θυγατέρα της Πόλης. «Απόμακρη ξαδέλφη του Βόρκεραμ. Και επικοινωνιακή σύμβουλος του.»

(Ο Άβαντας σκέφτηκε, ξαφνιασμένος: *Επικοινωνιακή σύμβουλος!; Τι λέει; Μα τα παπάρια του Σκοτοδαίμονος, καινούργιο είναι τώρα αυτό; Επικοινωνιακή σύμβουλος... Χα! Χα-χα-χα-χα!...* Αλλά ούτε καν χαμογελούσε. Το προσπαθούσε τουλάχιστον.)

(Η Ολντράθα συλλογίστηκε: *Πρόσεχε, Αδελφή μου. Πρόσεχε πολύ εδώ...*)

«Περίεργο,» είπε ο Αλέξανδρος. «Πού ήσουν κρυμμένη τόσο καιρό;»

«Νομίζετε ότι θα ξέφευγα εύκολα από το βλέμμα σας, κύριε Πανιστόριε;» Η φωνή της ήταν όλο υπονοούμενα.

Τα μάτια του γυάλισαν παρατηρώντας τις καμπύλες του σώματός της καθώς η Νορέλτα ακόμα καθόταν στην άκρη του τραπεζιού. Αλλά η έκφρασή του παρέμεινε επαγγελματικά ουδέτερη. *Μπορεί να κάνει έρωτα και μ' αυτή την όψη;* αναρωτήθηκε η Νορέλτα, περίεργη ξαφνικά να μάθει.

«Δεν ήσουν εδώ;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Δε μ'αρέσουν τα παιχνίδια!»

«Απλώς δεν είχαμε ποτέ συναντηθεί,» αποκρίθηκε η Νορέλτα μ'ένα ανασήκωμα του ώμου που ήξερε ότι θα τραβούσε την προσοχή του στο στήθος της. «Παράλειψη, ίσως. Αλλά ο Βόρκεραμ μού έχει πει για την πολύτιμη βοήθειά που μας έχετε προσφέρει.»

Ο Αλέξανδρος στράφηκε στον Βόρκεραμ-Βορ. «Γιατί η ξαδέλφη σου, αφού είναι... επικοινωνιακή σύμβουλος, δεν μιλούσε με τον Όρπεκαλ-Λάντι τις προηγούμενες φορές;»

Τι θέλει και ανακατεύεται η Νορέλτα, γαμώτο; μούγκρισε εσωτερικά ο Βόρκεραμ. *Τι προσπαθεί να κάνει; Να τα μπλέξει όλα;* Καθάρισε τον λαιμό του. «Η Νορέλτα μού δίνει συμβουλές· δεν μιλά σ'αυτούς με τους οποίους πρέπει να μιλήσω εγώ ο ίδιος. Δεν είναι αρχηγός των Εκλεκτών. Βοηθητικός παράγοντας είναι.» *Βοηθητικός παράγοντας... Ευτυχώς που μου έρχονται εγκαίρως ορολογίες της πλάκας!* Θα την έβριζε τη

Νορέλτα όταν ήταν μόνοι. Τι σκατά είχε στο μυαλό της; Τις σκιές του Σκοτοδαίμονος;

«Μάλιστα...» είπε ο Πανιστόριος, λοξοκοιτάζοντάς την.

«Δεν ξέρει από στρατηγική,» τον πληροφόρησε ο Βόρκεραμ. «Όχι από *πολεμική* στρατηγική, τουλάχιστον. Απλώς είναι επικοινωνιακή, γ'αυτό την έχω μαζί μου. Οι συμβουλές της μου έχουν φανεί χρήσιμες, σε πολλές περιπτώσεις.» *Ακόμα μερικές σαχλαμάρες για να μην κινήσουμε τις υποψίες του Αρχικατάσκοπου*, σκέφτηκε.

«Η Νορέλτα ήταν που πρότεινε να κάνετε τη φασαρία στα κέντρα στρατολόγησης;»

«Φυσικά,» είπε αμέσως η ίδια η Νορέλτα-Βορ. «Και έπιασε, δεν έπιασε;»

«Έπρεπε να είχα μάθει για σένα νωρίτερα...»

«Είμαι σίγουρη πως λίγα σάς διαφεύγουν, κύριε Πανιστόριε...» χαμογέλασε η Νορέλτα-Βορ.

Ο Βόρκεραμ καθάρισε ξανά τον λαιμό του. «Σχετικά με το θέμα της Φρουράς, Αλέξανδρε... Θέλω να έχουμε τη συνεργασία της, ει δυνατόν. Μίλησε στον Πολιτάρχη σου· εξήγησέ του πόσο σημαντικό είναι.»

«Θα προσπαθήσω,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Αυτό είναι το μόνο που μπορώ να υποσχεθώ.»

«Αυτό,» ένευσε ο Βόρκεραμ, «είναι αρκετό.» Τι άλλο μπορούσε να ζητήσει, άλλωστε;

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος έκανες με τον Αρχικατάσκοπο, μπορείς να μου πεις;» ρώτησε ο Βόρκεραμ τη Νορέλτα, ύστερα από κανένα μισάωρο, τραβώντας την από το μπράτσο μέσα στο γραφείο του στη βάση των μισθοφόρων. «Είναι δυνατόν να του την έπεφτες για να τον πηδήξεις; Ή είναι μόνο η ιδέα μου;»

Η Νορέλτα-Βορ γέλασε.

Η Ολντράθα, που τους είχε ακολουθήσει μες στο γραφείο, έκλεισε πίσω της την πόρτα και τράβηξε τον σύρτη. *Για καλό και για κακό*, σκέφτηκε. Αν γινόταν σκηνή δεν ήταν ανάγκη να τη δει και κανείς άλλος. Όλα τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν ότι ο Βόρκεραμ ήταν στα πρόθυρα να δείρει την Αδελφή της. Όχι πως δεν της άξιζε στην προκειμένη περίπτωση...

«Μη γελάς!» φώναξε ο Βόρκεραμ. «Αυτός είναι από τους πιο επικίνδυνους ανθρώπους στη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Δεν παίζεις μαζί του!»

Η όψη της Νορέλτα σοβάρεψε. Τράβηξε το χέρι της από τη λαβή του, ελευθερώνοντάς το. «Θέλω να τον πλησιάσω για να μάθω για τη Μιράντα. Πρέπει νάναι ο μοναδικός εδώ πέρα που ξέρει τι απόγιναν οι Νομάδες των Δρόμων. Και μόνο μέσα από τις δικές σου επαφές μαζί του μπορώ να τον προσεγγίσω.»

«Χαρά μου που σε εξυπηρετώ, Νορέλτα,» είπε ειρωνικά ο Βόρκεραμ, «αλλά—»

«Η Φοριντέλα έχει δίκιο: είσαι αχάριστος ορισμένες φορές.»

«Τι;»

«Σου σώσαμε τη ζωή στην Ανακτορική Συνοικία· το ξεχνάς;»

«Αυτό σημαίνει ότι τώρα πρέπει να μας μπλέξεις με τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας; Ο άνθρωπος έχει γίνει σύμμαχός μας πλέον – και δεν θέλω αυτό ν'αλλάξει.»

«Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται ν'αλλάξει.»

«Σε κοίταζε καχύποπτα!»

Όχι μόνο καχύποπτα, σκέφτηκε η Νορέλτα υπομειδιώντας. Μπορούσε να τον τραβήξει κοντά της· ήταν σίγουρη. Φτάνει να είχε μια ευκαιρία ακόμα. Μια καλή ευκαιρία. «Δεν πρόκειται να στραφεί εναντίον σου, Βόρκεραμ. Σ'το υπόσχομαι.»

«Να υποθέσω ότι... η Πόλη σ'το λέει κι αυτό; Όπως σας είπε για την ενέδρα της Κορίνας στο Όρεντοχ;»

«Είσαι όντως αχάριστος!» αποκρίθηκε, τσαντισμένη, η Νορέλτα. Τολμούσε να την κατσαδιάζει; Ποιος νόμιζε ότι ήταν; Οι μισθοφόροι του τον έλεγαν αρχηγό, αλλά δεν ήταν και δικός της αρχηγός! Οι θυγατέρες της Πόλης δεν είχαν αρχηγούς!

Στράφηκε, για να πάει προς την πόρτα.

Ο Βόρκεραμ την άρπαξε πάλι από το μπράτσο, τραβώντας την πίσω–

«Γαμώτο!» Η Νορέλτα τον χαστούκισε.

«Ε!» πετάχτηκε η Ολντράθα.

Ο Βόρκεραμ έστριψε το χέρι της Νορέλτα, επώδυνα, και, με μια απότομη σπρωξιά, την κόλλησε στον τοίχο με το πρόσωπο. «Άκουσέ με–»

«Σταμάτα, Βόρκεραμ!» παρενέβη η Ολντράθα, πιάνοντας τον ώμο του. «Σταμάτα.» Μιλούσε όσο πιο ήπια μπορούσε. «Η Νορέλτα ανησυ-

χεί για τη Μιράντα. Φοβάται γι' αυτήν. Και ο Πανιστόριος είναι ο μόνος δρόμος που διακρίνει για να μάθει περισσότερα.»

Ο Βόρκεραμ ελευθέρωσε την ξαδέλφη του. «Όχι όμως βάζοντας σε κίνδυνο τους μισθοφόρους μου. Δεν είναι τώρα η ώρα για να μας υποπτευθούν ότι υπηρετούμε τίποτα 'μυστηριώδεις δυνάμεις'.»

Η Νορέλτα τον κοίταξε με οργισμένα μάτια, τρίβοντας το χέρι της. Ο ανόητος παραλίγο να της βγάλει τον αγκώνα! «Σου είπα: δεν πρόκειται να προκληθεί πρόβλημα. *Ξέρω τι κάνω.*»

«Ο Κρόνος μόνο ξέρει τι κάνεις!»

«Γαμιέται ο Κρόνος!» του είπε, εσκεμμένα, για να τον τσαντίσει, επειδή είχε καταλάβει πως δεν του άρεσε να βλασφημούν τον Κρόνο. Μετά βάδισε προς την πόρτα του γραφείου. Κι αν τώρα την άρπαζε πάλι, θα γινόταν το γλέντι της Ρασυλλώς εδώ μέσα!

Ο Βόρκεραμ δεν την άρπαξε· την άφησε ν'ανοίξει την πόρτα και να φύγει.

Η Ολντράθα τού είπε: «Μη θυμώνεις μαζί της. Είναι πολύ πιεσμένη.»

«Δε μ'άρεσε αυτή η συμπεριφορά της,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ήταν ύποπτη, και ο Πανιστόριος *σίγουρα* θα την είδε ως ύποπτη.»

«Η Νορέλτα δεν θα προκαλέσει άλλα προβλήματα. Θα της μιλήσω,» υποσχέθηκε η Ολντράθα. Αν και αμφέβαλλε ότι η Αδελφή της θα την άκουγε. Όμως δεν αμφέβαλλε ότι η Νορέλτα, όντως, θα προσπαθούσε να μην βάλει σε μελάδες τον Βόρκεραμ και τους μισθοφόρους του. Δεν ήταν χαζή.

Αργότερα, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας τη ρώτησε: «Τι έκανες εκεί με τον Πανιστόριο; Τι *είσαι*, Νορέλτα; Γιατί *είσαι* μαζί μας;»

«Έχεις πρόβλημα που είμαι μαζί σας;» έκανε απότομα εκείνη, ακόμα τσαντισμένη με τον ξάδελφό της. Στεκόταν σ'ένα μπαλκόνι της βάσης των μισθοφόρων, καπνίζοντας ένα μακρύ τσιγάρο, νιώθοντας τον χειμερινό αέρα της Ρελκάμνια στο πρόσωπό της, τυλιγμένη σε μια κάπα αλλά όχι κουκουλωμένη, αγναντεύοντας τα φώτα και τους δρόμους και τις γέφυρες και τα ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματα της Χτυπημένης.

«Πρόβλημα όχι, αλλά, μα τον Κρόνο, *είσαι παράξενη*. Κι οι τρεις σας, δηλαδή.» Η Νορέλτα καταλάβαινε ότι εννοούσε την Άνμα και τη Φορι-

ντέλα-Ράο εκτός από εκείνη. Και τώρα ο Άβαντας έβαλε το χέρι του στους ώμους της.

Η Νορέλτα δεν αποτραβήχτηκε ούτε έκανε να τον απομακρύνει. Η Άνμα τής είχε ζητήσει να τον κρατήσει μακριά της για κάποιο καιρό, για να μην τύχει να δει ότι το τραύμα στον ώμο της είχε θεραπευτεί θαυματουργικά, μην αφήνοντας κανένα σημάδι. «Η Φοριντέλα αναγκάστηκε να φύγει απ'την πατρίδα της, Άβαντα, εξαιτίας του Ανθοτέχνη· το ξέρεις αυτό. Και η Άνμα είναι φίλη μας.»

«Η Άνμα, τουλάχιστον, γνωρίζει από όπλα. Γνωρίζει... γνωρίζει, βασικά, τόσα πολλά από όπλα που έχω παραξενευτεί για άλλο λόγο μαζί της!»

Η Νορέλτα γέλασε.

«Εσύ, όμως, τι δουλειά έχεις μαζί μας; Δεν είσαι επικοινωνιακή σύμβουλος του Βόρκεραμ – αποκλείεται να είσαι!»

Η Νορέλτα τον λοξοκοίταζε μειδιώντας. Τίναξε το σχεδόν τελειωμένο τσιγάρο της από την άκρη του μπαλκονιού, πέρα από τις γλάστρες που ήταν γεμάτες φυτά με δηλητηριώδη αγκάθια (επίτηδες τοποθετημένα εκεί για να αποτελούν φυσικό, κρυφό τείχος προστασίας, σε περίπτωση που κάποιος ανόητος ήθελε να εισβάλει στη βάση σκαρφαλώνοντας). «Γιατί, ρε,» ρώτησε η Νορέλτα, «δεν σου φαίνομαι αρκετά επικοινωνιακή;»

Ο Άβαντας συνοφρυώθηκε ατενίζοντάς την. Ύστερα χαμογέλασε κι εκείνος. «Αναλόγως τι εννοείς με το 'επικοινωνιακή'...» Τύλιξε τα χέρια του γύρω από τη μέση της.

«Πάμε πουθενά έξω από τη βάση;» πρότεινε η Νορέλτα.

«Θα πάρουμε και τις άλλες δύο μαζί μας;» Εννοούσε ξανά τη Φοριντέλα και την Άνμα, προφανώς.

«Όχι,» του είπε η Νορέλτα. «Όχι ακόμα»: και η φωνή της ήταν γεμάτη υπονοούμενα και προκλήσεις. Αισθάνθηκε τα χέρια του να τυλίγονται πιο δυνατά γύρω από τη μέση της.

Μετά από μερικές ώρες, αφού είχαν δει ένα έργο σ'έναν κινηματογράφο της Χτυπημένης και φάει σ'ένα εστιατόριο, έκαναν έρωτα επάνω στο κρεβάτι της σουίτας ενός ξενοδοχείου την οποία είχε πληρώσει η Νορέλτα. Τώρα, ύστερα από τον δεύτερο οργασμό, κατέβηκε από

τον Άβαντα και, κυλώντας, τυλίγοντας ένα σεντόνι πρόχειρα γύρω της, ξάπλωσε παραδίπλα.

«Η Άνμα μ'έχει βαρεθεί;» είπε εκείνος, κοιτάζοντας το ταβάνι.

Η Νορέλτα γέλασε. «Μόλις έχουμε τελειώσει, με ρωτάς αν σ'έχει βαρεθεί μια άλλη γυναίκα; Όποια κι αν τη ρωτούσες αυτό θα σε είχε σκοτώσει!»

«Το καταλαβαίνω ότι δεν είναι τυχαίο που είσαι τώρα εδώ.» Ο Άβαντας στράφηκε να την αντικρίσει. «Η Άνμα δε φαίνεται να με γουστάρει πια.»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις. Έχει τις παραξενιές της κατά περιόδους.» Η Νορέλτα ακούμπησε το κεφάλι στο χέρι της, γυρισμένη στο πλάι.

«Έλα τώρα...»

«Όχι, είναι η αλήθεια. Σοβαρά.»

«Τέλος πάντων.»

«Θα ήθελες αυτήν εδώ, δηλαδή;» Πίεσε έντονα το αλεξίσφαιρο στήθος του με το μακρύ, πρασινοβαμμένο νύχι του δείκτη του αριστερού της χεριού.

«Α, τώρα, μην αρχίζεις τέτοια!»

Η Νορέλτα γελούσε ξανά.

«Μια ερώτηση έκανα μόνο. Δεν είμαι από κείνους τους τύπους που 'πεθαίνουν' για μια συγκεκριμένη γυναίκα. Καταλαβαίνεις...»

«Ναι, τόχω καταλάβει,» είπε η Νορέλτα μειδιώντας.

«Αλλά πες μου την αλήθεια για εσάς, γαμώτο!» ζήτησε, έντονα, ο Άβαντας. «Τι είστε; Γιατί είστε μαζί μας; Κάτι συμβαίνει' μη μου λες παραμύθια! Ανήκεις σε καμια μυστική υπηρεσία; Γι'αυτό μιλούσες έτσι στον Αρχικατάσκοπο; Τι θέλεις απ'αυτόν; Σε ποια μυστική υπηρεσία ανήκεις; Σταμάτα να γελάς, γαμώ το μούσι του Κρόνου! Τι σ'έχει πιάσει;»

«Οι υποθέσεις σου είναι τρομερές!»

«Τι άλλο περιμένεις να υποθέσω;»

Η Νορέλτα αναρωτήθηκε αν υπήρχε περίπτωση – μια μικρή περίπτωση, έστω – να μπλέξουν λόγω της περιέργειας του Άβαντα. Τα πολεοσημάδια δεν της τον έδειχναν ως επικίνδυνο. Όμως μπορεί να μιλούσε σε κάποιον, δεν μπορεί; Κι όταν φήμες άρχιζαν να κυκλοφορούν ανάμεσα στους μισθοφόρους για εκείνη, την Άνμα, και τη Φοριντέλα-

Ράο.... Περισσότερες φήμες, δηλαδή, απ'ό,τι ήδη κυκλοφορούσαν.... Δε νομίζω ότι αυτό θα ήταν καλό.

Και ο Άβαντας, αντιθέτως, θα μπορούσε να είναι υπέρμαχός μας. Η Νορέλτα το διαισθανόταν. Ήταν σίγουρη. Και όχι μόνο επειδή πριν από λίγο τής είχε χαρίσει δύο όμορφους οργανισμούς.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε. «Τι με κοιτάς έτσι;» Τσίμπησε τη μύτη της.

«Σταμάτα, ανόητε!» Του χτύπησε το χέρι, γελώντας πάλι. «Σταμάτα. Δεν είμαι το κατοικίδιό σου!»

«Θα μπορούσες να είσαι...» της χαμογέλασε.

«Χα-χα-χα-χα! Άλλη φορά τόσο βιτσιόζικα πράγματα, εντάξει;» Καθάρισε τον λαιμό της, και είπε, σοβαρά: «Λοιπόν. Θα σου πω τι είμαστε. Αλλά σίγουρα, στην αρχή, δεν θα με πιστέψεις.»

«Τι είναι πια αυτό που-;»

Η Νορέλτα, λυγίζοντας το γόνατό της, έστρεψε το δεξί της πέλμα προς τα πάνω. «Τι βλέπεις εδώ;» Το σημάδι των Θυγατέρων λαμπύριζε αχνά μες στο μισοσκοτεινό δωμάτιο.

«Τι...;» έκανε ο Άβαντας. «Έχεις τίποτα καλώδια κάτω απ'το δέρμα σου;»

«Δεν είναι καλώδια.»

«Μια στιγμή! Αυτό το σημάδι...» Έπιασε, με το ένα χέρι, την επάνω μεριά του ποδιού της. «Αυτό είναι σαν το σημάδι που ένας μύθος λέει πως έχουν οι Θυγατέρες της Πόλης!»

«Α, ξέρεις για εμάς, λοιπόν...»

«Τι εννοείς, γαμώτο;»

Η Νορέλτα τού εξήγησε. Και είχε δίκιο: στην αρχή, δεν την πίστεψε.

Το πρωί, όταν επέστρεψαν στη βάση, είπε στην Άνμα: «Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς πια μήπως ο Άβαντας δει ότι ο ώμος σου έχει θεραπευτεί.»

«Γιατί; Τι...;» Η Άνμα καθόταν σ'ένα τραπεζάκι της στρογγυλής τραπεζαρίας με το μπυλιάρδο, τα μεγάλα ηχεία, τα ψηλά παράθυρα, και την οθόνη στον τοίχο. Μαζί της καθόταν η Φοριντέλα-Ράο. Έπαιρναν το πρωινό τους.

«Του είπα για εμάς.»

«Τους είπες ότι είμαστε θυγατέρες;» ψιθύρισε η Άνμα.

«Ναι.»

«Ανόητη! Το λες στον *οποιονδήποτε*;»

«Μη θυμώνεις, Άνμα. Ο Άβαντας δεν είναι πλέον ο οποιοσδήποτε. Τον ξέρουμε αρκετά καλά, δεν τον ξέρουμε;»

«Ναι αλλά... αλλά όχι και *τόσο* καλά.»

«Μας υποπτευόταν. Ειδικά εμένα. Θα προτιμούσες κάποια στιγμή ν'άρχιζε να λέει για εμάς στους άλλους μισθοφόρους; Ήδη κυκλοφορούν φήμες για εμάς ανάμεσά τους. Και στην Ευμενίδα φαινόμαστε παράξενες – το καταλαβαίνω.»

«Γι'αυτό έκανες χτες εκείνη τη μαλακία με τον Πανιστόριο;» Η Ολντράθα το είχε πει στην Άνμα, όταν έψαχνε τη Νορέλτα για να της μιλήσει αλλά δεν την έβρισκε πουθενά μες στη βάση.

«Γνωρίζεις πολύ καλά γιατί θέλω να τον πλησιάσω, Αδελφή μου.»

«Το παράκανες, όμως. Ο αρχηγός τσαντίστηκε.»

Η όψη της Νορέλτα αγρίεψε. «Δεν είναι *δικός μου* αρχηγός! Είμαι εδώ για να μάθω τι απέγινε η Μιράντα. Και θα *μάθω*.»

«Μη μας βάλεις σε μπελάδες, όμως, με τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας. Ο Βόρκεραμ έχει δίκιο σ'αυτό.»

«Θα έπρεπε να δείχνει μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη που του σώσαμε τη ζωή και που συνεχίζουμε να είμαστε μαζί του.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» παρατήρησε η Φοριντέλα-Ράο.

«Το ήξερα ότι εσύ, Φοριντέλα, θα με καταλάβαινες.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Άνμα. «Άλλη φορά προσπάθησε, τουλάχιστον, να πλησιάσεις τον Πανιστόριο όταν δεν είναι και τόσοι άλλοι τριγύρω. Και καλύτερα να μην είχες πει ότι είσαι επικοινωνιακή σύμβουλος του Βόρκεραμ. Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Τι άλλο να έλεγα, Αδελφή μου;»

Το απόγευμα, τρεις άνθρωποι της Φρουράς επισκέφτηκαν ανεπίσημα τη βάση των μισθοφόρων για να μιλήσουν με τον Βόρκεραμ-Bor. Ήρθαν σταλμένοι από τον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Δεν ήταν υψηλόβαθμοι: ο πρώτος ήταν λοχαγός, και ονομαζόταν Ρίντιλακ Ορκνάθι· ο δεύτερος ήταν λοχίας, και ονομαζόταν Ήθαν Φορκέντω· και η τρίτη ήταν λοχαγός, και την έλεγαν Φιόνα Ισόσχημη. Συνεργάζονταν

όλοι τους με τον Αρχικατάσκοπο από παλιά, φυσικά. Ήταν πληροφοριοδότης του.

Συζητώντας με τον Βόρκεραμ-Βορ, την Ευμενίδα Νοράλνω, και τον Λούσιο Φιλοδέκτη μέσα στο κέντρο ελέγχου της βάσης, εξήγησαν πως δεν μπορούσαν να κάνουν μαζικό συντονισμό της Φρουράς. Κάτι τέτοιο μόνο οι Υποφρουράρχοι μπορούσαν να το κάνουν. Όμως θα βοηθούσαν όσο ήταν εφικτό. «Αλλά δεν υποσχόμαστε τίποτα,» τόνισε ο Ρίντιλακ. «Ξεκαθαρισμένο αυτό, εντάξει; Κι ο κύριος Πανιστόριος το ξέρει.»

«Του το είπαμε,» πρόσθεσε η Φιόνα, σαν να έπρεπε. Και ο Ήθαν ένευσε με το κεφάλι.

«Εκείνο που μας ενδιαφέρει,» τους είπε ο Βόρκεραμ, «είναι να μπορούμε να εκπονήσουμε ένα σχέδιο που θα περιλαμβάνει και τη Φρουρά. Θα πρέπει να υπερασπιστούμε όλοι μαζί, άλλωστε, τη συνοικία σε μερικές νύχτες.»

«Το αντιλαμβανόμαστε αυτό,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ, «και συμφωνούμε. Αλλιώς δεν θα ήμασταν εδώ.»

«Θα σας ενημερώσουμε για τα σχέδια της Φρουράς,» είπε ο Ήθαν, «ώστε να μπορέσετε να προσαρμόσετε το σχέδιό σας επάνω σ'αυτά.»

«Κι αν δεν μας αρέσουν;» έκανε ο Λούσιος.

Ο Ήθαν ανασήκωσε τους ώμους του. «Δε μπορούμε να τ'αλλάξουμε. Δεν είμαστε Υποφρουράρχοι, φίλε.»

«Λοιπόν,» είπε ο Βόρκεραμ. «Να ξεκινήσουμε από τώρα; Ή απόψε ήρθατε μόνο για να μας ενημερώσετε ότι είστε μαζί μας;»

«Ήρθαμε για να ξεκινήσουμε,» απάντησε η Φιόνα, «κανονικά.»

«Ας ξεκινήσουμε, τότε, κανονικά.»

Ο Βόρκεραμ, χρησιμοποιώντας έναν επικοινωνιακό δίαυλο, κάλεσε στο κέντρο ελέγχου τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα και τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο. Και η Ολντράθα ήταν επίσης εκεί από πριν, αν και σιωπηλή. Δεν άφηνε για πολύ από τα μάτια της τον αρχηγό των Εκλεκτών. Άλλωστε, σκεφτόταν, αυτοί οι φρουροί μπορεί να ήταν ακόμα και δολοφόνοι της Κορίνας. Πράγμα που, βέβαια, δεν ίσχυε· ήταν σίγουρη πλέον, καθώς παρατηρούσε τα πολεοσημάδια τους.

Οι τρεις άνθρωποι της Φρουράς – ο Ρίντιλακ, η Φιόνα, και ο Ήθαν – τούς είπαν το σχέδιο άμυνας των Υποφρουράρχων σε περίπτωση ε-

πόμενης επιδρομής των κουρσάρων, δείχνοντάς τους σημεία επάνω στον χάρτη από ευαίσθητο χαρτί. Στον Βόρκεραμ και την Ευμενίδα άρεσαν ελάχιστα από αυτά που άκουσαν, και εξήγησαν πού ακριβώς διαφωνούσαν.

«Δε μπορούμε ν'αλλάξουμε τίποτα· το διευκρινίσαμε αυτό, έτσι;» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ. «Δεν γίνεται.»

«Τι σκέφτεστε εσείς;» ρώτησε η Φιόνα.

Πιο έξυπνα πράγματα, μα τον Κρόνο! δεν μπόρεσε παρά να συλλογιστεί ο Βόρκεραμ· και τους είπε τι είχαν στο μυαλό τους οι μισθοφόροι. «Όπως βλέπετε, το δικό σας σχέδιο και το δικό μας είναι...»

«...αρκετά ασύμβατα,» ολοκλήρωσε την πρότασή του η Ευμενίδα, βρίσκοντας τον σωστό χαρακτηρισμό.

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Αρκετά ασύμβατα.» Φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια του· είχε ανάψει τσιγάρο καθώς μιλούσε.

«Θα μπορούσαμε, όμως, να προσαρμόσουμε λιγάκι το σχέδιό μας,» είπε ο Λόρεντακ, και έκανε μερικές προτάσεις.

«Τι λες;» ρώτησε ο Βόρκεραμ την Ευμενίδα.

«Αν και δεν συμφωνώ εκατό τοις εκατό,» αποκρίθηκε εκείνη, με επαγγελματικό, αγέλαστο ύφος, όπως πάντα, «θα μπορούσε να γίνει. Για να έχουμε έναν... συγχρονισμό.»

«Ναι,» είπε ο Λούσιος, «είναι βασικό νάχουμε κάποιο συγχρονισμό με τη Φρουρά.»

«Αλλά,» τόνισε ο Βόρκεραμ στους δύο λοχαγούς και στον λοχία, «θα πρέπει κι εσείς να κάνετε μια προσπάθεια, τώρα που ξέρετε το σχέδιό μας.»

«Τι προσπάθεια;» ρώτησε η Φιόνα. «Σας είπαμε: εμείς δεν—»

«Δεν εννοώ ν'αλλάξετε το γενικό σχέδιο της Φρουράς. Εννοώ, εσείς οι τρεις να καθοδηγήσετε τους φρουρούς σας κάπως πιο έξυπνα, αφού έχετε γνώση του σχεδίου μας. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω;»

Η Φιόνα καταλάβαινε, και οι δύο συνάδελφοί της συμφώνησαν. «Θα το προσπαθήσουμε, Βόρκεραμ-Βορ,» υποσχέθηκε ο Ήθαν. «Είσαι όντως καλός στρατηγός, όπως λένε.»

«Έχει αποδειχτεί, εξάλλου,» μόρφασε ο Ρίντιλακ, «στις δύο προηγούμενες επιδρομές. Αλλιώς,» πρόσθεσε κοιτάζοντας τον Βόρκεραμ, «δεν θα ήμασταν εδώ.»

«Το εκτιμώ που ήρθατε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δε μ'αρέσει να σχεδιάζω την άμυνα μιας συνοικίας χωρίς τους ντόπιους υπερασπιστές της συνοικίας.»

«Ναι, κατανοητό,» είπε ο Ρίντιλακ. «Είναι όντως παράλογο που οι Υποφρουράρχοι κι ο Φρούραρχος δεν θέλουν να μιλήσουν μαζί σου. Αλλά... ξέρεις...» μόρφασε ξανά – μόρφαζε συχνά ο Ρίντιλακ – «πολιτικά θέματα.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Ξέρω.» *Σιχαμερή μικροπολιτική*, πρόσθεσε νοερά. *Σιχαμερή μικροπολιτική...*

«Δουλεύετε για τον Όρπεκαλ-Λάντι, άρα είστε 'ο εχθρός' γι'αυτούς που κρατάνε θέσεις χάρη στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο,» εξήγησε η Φιόνα, σαν να χρειαζόταν εξήγηση.

Όταν οι τρεις άνθρωποι της Φρουράς έφυγαν από τη βάση των μισθοφόρων, μέσα στη βαθιά νύχτα, είχαν όλοι τους αποφασίσει ότι ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν έξυπνος σε θέματα στρατηγικής, ευέλικτος, συζητήσιμος, και καλός αρχηγός γενικά. Οι *δικοί τους* αρχηγοί θα ήταν συνετοί αν κάθονταν να τον ακούσουν. Αλλά δεν ήταν και τόσο συνετοί...

Η Ολντράθα είπε στον Βόρκεραμ, όταν ήταν μόνοι στο δωμάτιό τους μέσα στη βάση: «Σε βλέπουν τώρα κι αυτοί σαν αρχηγό τους σχεδόν.»

«Ποιοι;» Ο Βόρκεραμ είχε μόλις βγει από το μικρό μπάνιο στη γωνία του δωματίου και σκούπιζε το πρόσωπό του με μια πετσέτα. Μια άλλη πετσέτα ήταν τυλιγμένη γύρω από το γυμνό, καλογυμνασμένο, γαλανόδερμο σώμα του. Μια παλιά ουλή πάνω στ'αριστερά του πλευρά φαινόταν πολύ έντονα, γυαλίζοντας από το νερό.

«Οι λοχαγοί. Σε βλέπουν κι αυτοί σχεδόν σαν αρχηγό τους τώρα.»

«Ο ένας ήταν λοχίας, Ολντράθα.»

«Λεπτομέρειες.» Η καφετόδερμη Θυγατέρα καθόταν στο κρεβάτι, με τα πόδια της διπλωμένα από κάτω της, τυλιγμένη σε μια μαύρη ρόμπα.

«Δε σκέφτονται προδοσία, δηλαδή; Δεν το νομίζεις;» Ο Βόρκεραμ έριξε στην καρέκλα την πετσέτα με την οποία είχε σκουπίσει το πρόσωπό του.

«Το αποκλείω. Θα μας βοηθήσουν όσο μπορούν.»

«Καλό αυτό.» Κάθισε δίπλα της.

«Ναι...» είπε σιγανά η Ολντράθα. «Αλλά... μακάρι μόνο να μη γίνονταν όλ' αυτά...»

«Ποια;»

«Όλ' αυτά. Ο πόλεμος. Τόσοι θάνατοι. Τόσος πόνος.» Τον αισθανόταν τον πόνο των άλλων η Ολντράθα. Τον αισθανόταν, πολλές φορές, σαν να ήταν δικός της.

«Γιατί είσαι, τότε, μαζί μας, Ολντράθα;» τη ρώτησε ήπια. «Και δεν εννοώ *τώρα*. Εννοώ από *πριν*. Είμαστε μισθοφόροι. Η δουλειά μας είναι να-»

«Ναι, το ξέρω.» Άγγιξε τον ώμο του. «Κι εγώ αναρωτιέμαι γι' αυτό κάπου-κάπου. Αλλά η Πόλη μ'έφερε κοντά σου, Βόρκεραμ. Η Πόλη. Άρα, κάποιος λόγος θα υπάρχει. Με χρειάζεσαι.»

«Αυτό είναι αλήθεια.» Την αγκάλιασε με το ένα χέρι, φέρνοντάς την κοντά του. «Έσωσες τον Ηρακλή. Έχεις σώσει κι άλλους από τους ανθρώπους μου. Αλλά ειδικά τον Ηρακλή... αυτό θα σ'το χρωστάω για πάντα, Ολντράθα-»

«Μακάρι να είχα σώσει και τον Έκρελ...»

«Ναι, ο Έκρελ... Έκανες όμως ό,τι μπορούσες· είμαι βέβαιος. Η κατάσταση ήταν τέτοια που ήμασταν τυχεροί, βασικά, που δεν σκοτώθηκαν κι άλλοι και τα τραύματά μας ήταν ελαφρά.

»Τέλος πάντων. Τώρα το μόνο που πρέπει να σκεφτόμαστε είναι το μέλλον. Θα νικήσουμε.» Πιάνοντας το σαγόνι της Ολντράθα με το ένα χέρι, φίλησε τα χείλη της. «Και θα τη βρω την Κορίνα. Για να υποστηρίξει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, δεν μπορεί νάναι μακριά.»

«Φοβάμαι για σένα, όταν σκέφτομαι ότι σε κυνηγά,» είπε η Ολντράθα, αγγίζοντας το μάγουλό του, τρίβοντας με το νύχι της το ένα από τα γαμψώνυχά του – όπως έλεγε η μόδα τις μεγάλες, κυρτές φαβορίτες του.

«Δε με κυνηγά αυτή. Εγώ την κυνηγάω,» αποκρίθηκε με πεποίθηση εκείνος.

Και η Ολντράθα δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει. Ναι, αυτός ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ, μα τον Κρόνο! Η Κορίνα είχε δίκιο που ανησυχούσε.

Την ίδια νύχτα, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας βρισκόταν στο δωμάτιο που μοιράζονταν η Άνμα, η Φοριντέλα-Ράο, και η Νορέλτα-Βορ. «Έχεις κι εσύ τέτοιο σημάδι στο πόδι σου;» ρωτούσε την πρώτη.

Η Άνμα τον αγριοκοίταξε. «Φυσικά και έχω. Και δεν ξέρω αν η Νορέλτα έκανε καλά που σου είπε για εμάς-»

«Γιατί να μη μου πει; Μου έρχονταν όλο κάτι τρελές υποθέσεις για εσάς!»

«Το είχαμε καταλάβει,» χαμογέλασε η Νορέλτα.

«Το στόμα σου,» του είπε η Άνμα, «θα είναι κλειστό για όσα έχεις μάθει. Ούτε για χαβαλέ δεν θα πεις κάτι για θυγατέρες· συνεννοηθήκαμε;»

«Εντάξει, γαμώ το γένι του Κρόνου, μην κάνεις έτσι-»

«Δεν είναι της πλάκας! Αν μαθευτεί, μπορεί ακόμα και να χρειαστεί να φύγουμε. Και δεν πρέπει να φύγουμε. Είναι πολύ σημαντικό να είμαστε εδώ. Σου εξήγησε η Νορέλτα γιατί, έτσι;»

«Ναι, αν και... κάπως μπλεγμένα. Μου είπε ότι μια άλλη θυγατέρα έχει βάλει στόχο τον αρχηγό.»

«Μια πολύ ισχυρή και επικίνδυνη Αδελφή μας,» τόνισε η Νορέλτα-Βορ, «που λέγεται Κορίνα και δεν θέλεις ποτέ να τη συναντήσεις στον δρόμο σου, πίστεψέ με.»

«Πώς θα την αναγνωρίσω αν τη συναντήσω;» Ο Άβαντας κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της Νορέλτα, γιατί ως τώρα ήταν ο μόνος όρθιος μες στο δωμάτιο. «Δε μπορεί νάναι τόσο όμορφη όσο εσείς, σωστά;»

Καμια δεν γέλασε με το αστείο του.

«Εγώ δεν την έχω δει,» είπε η Άνμα.

«Η Κορίνα,» αποκρίθηκε η Νορέλτα, «φυσικά και δεν είναι τόσο όμορφη όσο εγώ· αλλά ούτε και άσχημη θα μπορούσες να την πεις, ειν' η αλήθεια. Έχει κόκκινο δέρμα, μακριά ξανθά μαλλιά, πράσινα μάτια. Και... σου κάνει, συνήθως, έντονη εντύπωση.»

«Έντονη εντύπωση;» είπε ο Άβαντας.

«Ναι· έντονη εντύπωση. Αν ποτέ τη συναντήσεις – που σου εύχομαι να μη συμβεί – θα καταλάβεις τι εννοώ.»

Ο Άβαντας στράφηκε στην Άνμα πάλι. «Να δω το σημάδι σου;»

«Γιατί;»

«Είμαι περίεργος.»

Η Άνμα τού έκανε κωλοδάχτυλο.

Η Νορέλτα γέλασε· η Φοριντέλα χαμογελούσε.

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε ο Άβαντας, όχι προσβεβλημένος, χαμογελώντας κι αυτός. «Έχω δει τα- Θέλω να πω, έχω δει όλα τα υπόλοιπα. Τι έχει το πόδι σου που-;»

«Για να μην είσαι περίεργος,» του είπε η Άνμα με υπερβολική σοβαρότητα.

«Σε νοιάζει για τη βελτίωση του χαρακτήρα μου;»

«Το βρήκες, μέγале.»

Ο Άβαντας ρώτησε τη Φοριντέλα: «Εσύ δεν έχεις σημάδι, έτσι;»

«Εγώ δεν είμαι ημίθεα, Άβαντα· μόνο μια κοινή θνητή με Απολλώνιο ξίφος.» Το ακόνιζε, επί του παρόντος, έχοντάς το επάνω στα γόνατά της. Ήταν ερωτευμένη μαζί του.

«Ημίθεα;» έκανε η Άνμα, γελώντας κοφτά. «Δεν αισθάνομαι ποτέ σαν 'ημίθεα'. Εσύ, Νορέλτα;»

Η Νορέλτα μόρφασε αστεία. «Ξέρεις... ορισμένες φορές... με την κατάλληλη παρέα...» Μειδίασε, και άναψε τσιγάρο.

Οι κουρσάροι δεν έκαναν επιδρομή αυτή τη νύχτα. Ούτε την επόμενη. Ούτε τη μεθεπόμενη.

Πλησίασαν τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας εννιά νύχτες ύστερα από την ήττα τους εξαιτίας των μισθοφόρων του Βόρκεραμ-Βορ.

Η αρμάδα τους έμοιαζε με καταιγίδα εκδίκησης ερχόμενη μέσα από το παγερό σκοτάδι, ενώ άνεμος λυσομανούσε και βροχή έπεφτε χτυπώντας τα ανταριασμένα νερά του Ριγοπόταμου. Γιγάντιες προπέλες σπάθιζαν τα κύματα, πανιά ήταν φουσκωμένα σε σημείο να σκιστούν· ελικόπτερα πετούσαν πάνω από τα πλοία· βάρκες και μινιπλάνα περιφέρονταν γύρω τους. Τα φώτα τους ήταν σβηστά, στην αρχή, για κάλυψη. Μετά άναψαν σαν φλογερά μάτια.

Η Ρασιλλώ, η μία από τις δύο κόρες του Κρόνου, η Κυρά του Σιδήρου, πρέπει κάπου να γελούσε καθώς προετοιμαζόταν να δοκιμάσει τους πολεμιστές της. Αρκετοί ιερείς και ιέρειές της ορκίζονταν ότι άκουσαν, εκείνη τη νύχτα, το μεταλλικό γέλιο της.

/46\

Οι κουρσάροι επιστρέφουν, αλλά όχι μόνο ως άρπαγες – ως εκδικητές, γνωρίζοντας τον εχθρό τους και κυνηγώντας τον – πράγμα που φέρνει στροβίλους καταστροφής στη Β' Κατωρίγια Συνοικία: προετοιμασμένα σχέδια χαλάνε· ένα κρυστάλλινο όχημα ανατρέπεται, παγιδεύοντας μέσα τον οδηγό του· ο Δράστης βοηθά έναν συμπολεμιστή· άνθρωποι της Φρουράς δεν μπορούν να αποδειχτούν τόσο ηρωικοί όσο θα ήθελαν· ο Ριχάρδος ο Τρομερός βρίσκεται αποκλεισμένος· η Ολντράθα επιμένει να μην αφήσει έναν άνθρωπο να πεθάνει όταν θα μπορούσε να τον σώσει· πληρωμένοι μαχητές, μαχόμενοι γενναία, πέφτουν· ο αρχηγός των Εκλεκτών φτάνει κοντά στον θάνατο· και οι πράκτορες του Αρχικατασκόπου ψάχνουν...

Οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών ήξεραν τον εχθρό τους: Ονομαζόταν Βόρκεραμ-Bor.

Δεν χρειαζόταν να έχουν κανένα εξειδικευμένο δίκτυο κατασκόπων για να τον ανακαλύψουν. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να πιάσουν το σήμα των τηλεοπτικών καναλιών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, ή το σήμα των ραδιοφωνικών σταθμών της. Ή να διαβάσουν τις εφημερίδες της, ή τα άρθρα που είχαν εμφανιστεί σε διάφορα περιοδικά της. Και τίποτα από αυτά δεν ήταν δύσκολο να κατορθωθεί. Οι Ήμερες Συνοικίες χωρίζονταν από τη Β' Κατωρίγια μόνο από ένα τμήμα της Φιλήκοης του οποίου η έκταση δεν υπερέβαινε, σε κανένα σημείο, τα πενήντα χιλιόμετρα από τη μια άκρη ως την άλλη.

Οι πάντες στη Β' Κατωρίγια μιλούσαν για τον Βόρκεραμ-Bor: τον αρχηγό των μισθοφόρων που τους είχε δώσει τη νίκη εναντίον των κουρσάρων. Οι συγκεκριμένοι μισθοφόροι δούλευαν για τον Όρπεκαλ-Λάντι, τον πολιτικό αντίπαλο του Πολιτάρχη Γουίλιαμ Σημαδεμένου· αλλά αυτό δεν ενδιέφερε ιδιαίτερα τους πειρατές. Ήξεραν μόνο ένα πράγμα: ότι μέχρι στιγμής λεηλατούσαν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία με ελάχιστα προβλήματα – και μετά εμφανίστηκε ο Βόρκεραμ-Bor. Την

πρώτη φορά, είχε πυρπολήσει τόσα σκάφη τους. Τη δεύτερη φορά, τους είχε τρέψει σε φυγή από τα λιμάνια, χαλώνοντας το πλιάτσικο.

Αναμφίβολα, ο Βόρκεραμ-Βορ θα ήταν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και στην επόμενη επιδρομή των κουρσάρων.

Αλλά αυτή η επιδρομή δεν γινόταν μόνο για τη λεηλασία. Δεν ήταν *επιδρομή* ακριβώς. Ήταν επίθεση. Ήταν πόλεμος. Ήταν *εκδίκηση*. Ήθελαν να χτυπήσουν τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Άσχημα.

Και να σκοτώσουν και τον ίδιο.

«Ο καταραμένος γόνος του Σκοτοδαίμονος θα πεθάνει σαν σκύλος μπροστά μας!» φώναξε ο Φορδέκης ο Καραφλός, στην τελευταία μαζική συνάντηση των κουρσάρων. Στο τελευταίο πολεμικό τους συμβούλιο, όπως το είχαν ονομάσει.

Και τώρα ο Φορδέκης στεκόταν στην πρύμνη της *Μαύρης Μάστιγας του Ποταμού*, του μεγάλου πλοίου του που ήταν γεμάτο όπλα και εφιαλτικά γκράφιτι. Οι γιγάντιες προπέλες του βούιζαν τινάζοντας τα νερά του Ριγοπόταμου, μες στη βροχή και στον άνεμο ετούτης της άγριας νύχτας. Η μορφή του Φορδέκη ήταν σκοτεινή, αλλά όλοι οι Καραφλοχαίτες μπορούσαν ν'αναγνωρίσουν τον αρχηγό τους, ψηλό και μυώδη, εκεί όπου στεκόταν.

Γύρω από τη *Μαύρη Μάστιγα του Ποταμού* έρχονταν μικρότερα πλοία, καθώς και βάρκες και μινιπλάνα (που πηδούσαν από κατάστρωμα σε κατάστρωμα), ενώ ελικόπτερα πετούσαν πάνω από τα σκάφη. Όλοι αυτοί ήταν της πειρατικής συμμορίας των Καραφλοχαιτών.

Αλλά δεν ήταν οι μόνοι κουρσάροι που έρχονταν προς τη Β' Κατωρίγια Συνοικία απόψε. Έρχονταν *όλοι* οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών. Και όλοι είχαν τους αρχηγούς τους μαζί τους, επάνω σε καλά εξοπλισμένα πλοία.

Ο Άγνωστος Τζακ, ο αρχηγός των Αλεξιθάνων, επάνω στον *Τρόμο των Κυμάτων*. Ο Μαύρος Νικ, ο αρχηγός των Παράνομων Αγωνιστών, επάνω στη *Μεγάλη Θύελλα*. Η Κάλθρα η Αήττητη, η αρχηγός των Φευγάτων του Ποταμού, επάνω στον *Ατίθασο Κολυμβητή*. Ο Φουγάρος (που όλοι έτσι τον έλεγαν και σπάνια χρησιμοποιούσαν το πραγματικό του όνομα), ο αρχηγός των Πλουτισμένων, επάνω στο *Παλάτι του Ποταμού*.

Και άλλοι αρχιπειρατές επάνω στα δικά τους καράβια.

Η αρμάδα τους είχε γεμίσει τη νύχτα. Ο θόρυβος που έκαναν οι μηχανές τους έσκισε τα ουρλιαχτά του ανέμου, τα τυμπανίσματα της νεροποντής, και τα μουγκρητά των κυμάτων.

«Θ'αφήσουμε να σταθεί ένας γαμημένος μισθοφόρος στον δρόμο μας;» είχε φωνάξει ο Φορδέκης ο Καραφλός στο πολεμικό συμβούλιο. «Ένας πληρωμένος μπάσταρδος του Σκοτοδαίμονος;»

Οι απαντήσεις που είχε λάβει ήταν όλες αρνητικές: *Όχι! Ποτέ! Ποτέ! Θα πεθάνει! Όχι! Θα πεθάνει! Θα τον τσακίσουμε σαν Ριγοκάβουρα κάτω από πέτρα!*

Και τώρα, καθώς ο Φορδέκης στεκόταν στην πρύμνη της *Μαύρης Μάστιγας του Ποταμού*, αισθανόταν βέβαιος ότι ο εχθρός τους θα τσακίζοταν. Και θα μετάνιωνε που είχε πατήσει το πόδι του στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, το πληρωμένο σκυλί πολιτικών μπάσταρδων!

Η αρμάδα των κουρσάρων, φεύγοντας από τις Ήμερες Συνοικίες, πέρασε από τα νερά του Ριγοπόταμου που βρίσκονταν στη δικαιοδοσία της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, αποφεύγοντας τα νερά της Φιλήκης. Κανείς δεν στάθηκε εμπόδιο στην πορεία της μέχρι που έφτασε στην αρχή των υδάτινων περιοχών που ανήκαν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Εκεί οι πειρατές βρέθηκαν αντιμέτωποι με πλοία και με αεροσκάφη, αλλά όχι αρκετά για να τους σταματήσουν. Οι υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας δεν περίμεναν ν'αντικρίσουν τόσο μεγάλο πολεμικό στόλο. Ήταν μεγαλύτερος από οποιαδήποτε άλλη φορά. Ύστερα από μερικές σύντομες ναυμαχίες επάνω στα νερά του Ριγοπόταμου, τράπηκαν σε φυγή.

Οι πειρατές τούς καταδίωξαν, μέσα στον άνεμο και στη βροχή, συνεχίζοντας να τους βάλουν με κανόνια και ρουκετοβόλα. Καθώς, όμως, περνούσαν κοντά από νησιά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, δέχτηκαν επίθεση από τα οικοδομήματά τους και από τις γέφυρες που τα ένωναν μεταξύ τους. Η Φρουρά και οι μισθοφόροι τούς χτυπούσαν με πυροβόλα και πολυβόλα και ρουκετοβόλα, μην έχοντας ιδιαίτερη δυσκολία να στοχεύουν παρά την κακοκαιρία· γιατί, μέσα σε μια τέτοια *τεράστια* αρμάδα, όπου κι αν έριχνες, κάτι θα πετύχαινες. Δεν υπήρχε λόγος να σημαδεύεις.

Οι κουρσάροι χτύπησαν τα μικρά νησιά με τα καταστροφικά όπλα τους – βάζοντας σε λειτουργία ακόμα και ενεργειακά κανόνια – γκρεμίζοντας γέφυρες, σπάζοντας τοίχους οικοδομημάτων και τζάμια και πόρτες. Πέτρες έπεφταν μαζί με μέταλλα και κρύσταλλα. Φωτιές και καπνοί τύλιγαν τα πάντα.

Τις προηγούμενες φορές, οι πειρατές δεν είχαν δώσει ιδιαίτερη σημασία στα νησιά επειδή δεν τα θεωρούσαν άξια λόγου για πλιάτσικο· στόχος τους ήταν τα μεγάλα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τώρα, όμως, χτυπούσαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους, απλά και μόνο για να το διαλύσουν. Ήθελαν εκδίκηση. Αυτή δεν ήταν μια οποιαδήποτε επιδρομή.

Πλησιάζοντας τα Β' Κατωρίγια λιμάνια, απλώθηκαν: άλλοι πήγαν προς τη Βραχύλογη, άλλοι προς τον Σκηνοκράτη, άλλοι προς την Απλωτή. Και, καθώς προσέγγιζαν, εξαπέλυαν οβίδες και ρουκέτες και ενεργειακές ριπές, ενώ τα υποβρύχια τους χτυπούσαν τα πλοία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας από κάτω και συγκρούονταν με τα υποβρύχια των υπερασπιστών της περιοχής. Παρόμοιες συγκρούσεις διεξάγονταν και στον αέρα, με ελικόπτερα και αεροπλάνα, αν και ο καιρός απόψε δεν ευνοούσε τίποτα το πετούμενο.

Οι κουρσάροι έπλητταν τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας σαν να ήθελαν την ολική καταστροφή τους, όχι να τα λεηλατήσουν.

Αλλά δεν είχαν έρθει ακόμα σε σύγκρουση με τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Όλοι όσοι είχαν αντιμετωπίσει μέχρι στιγμής ήταν φρουροί της Β' Κατωρίγιας και μισθοφόροι του Πολιτάρχη.

Τώρα, καθώς οι κουρσάροι ζύγωναν στα λιμάνια, οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ έρχονταν από τη βάση τους στη Χτυπημένη και από άλλα σημεία διαμονής τους. Οι μεταλλικοί τροχοί των οχημάτων τους βροντούσαν πάνω στους δρόμους, σκίζοντας τα ποτάμια που είχαν σχηματιστεί από τη βροχή. Τα λιγοστά αεροσκάφη τους περνούσαν ευέλικτα και σταθερά μέσα από την καταιγίδα κι ανάμεσα από ψηλές πολυκατοικίες.

«Τη χειρότερη νύχτα διάλεξαν για να επιτεθούν, οι διάολοι του Σκοτοδαίμονος!» παρατήρησε ο Μάικλ, οδηγώντας το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών.

«Χειρότερη για εμάς ή γι'αυτούς;» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, που στεκόταν πίσω του. Τούτη τη φορά δεν ήταν μέσα στο όχημα της Άνμα – «Το

μικρό τροχοφόρο σου δεν μας κάνει, με τέτοια οργή Κρόνου απόψε,» της είχε πει – και ούτε η Άνμα δεν ήταν μέσα στο τετράκυκλο όχημά της. Ήταν κι αυτή εδώ, στο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών, μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο, την Ολντράθα, και τη Νορέλτα-Βορ.

Ναι, ακόμα και η Νορέλτα είχε θελήσει να έρθει απόψε παρότι εξακολουθούσε να είναι θυμωμένη με τον Βόρκεραμ για τον τρόπο που της είχε μιλήσει σχετικά με τον Πανιστόριο.

«Μείνε στη βάση, καλύτερα, ξαδέλφη,» της είχε πει προτού ξεκινήσουν για τα λιμάνια. *«Τα πράγματα θάναί άγρια, νάσαι σίγουρη.»*

«Μα, μου αρέσουν τα άγρια πράγματα!» είχε αποκριθεί η Νορέλτα. *«Επιπλέον, το ξέρεις πως είναι προτιμότερο να έχεις γύρω σου τα μάτια τριών, παρά δύο, θυγατέρων.»*

Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε χρόνο να διαφωνήσει άλλο μαζί της, όχι τώρα που είχαν μόλις πληροφορηθεί ότι οι κουρσάροι είχαν μπει στην υδάτινη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Έπρεπε να ετοιμαστούν για να τους αντιμετωπίσουν.

Η Νορέλτα, βέβαια, δεν είχε στο μυαλό της μονάχα τον Βόρκεραμ όταν επέμενε να έρθει στη μάχη. Δεν της άρεσαν καθόλου οι μάχες. Αλλά σκεφτόταν ότι εδώ, απόψε, ίσως να της δινόταν η ευκαιρία να συναντήσει πάλι τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, αν η πολεοτύχη την ευνοούσε. Γιατί, ως τώρα, δεν τον είχε ξαναδεί – και όχι επειδή ο Βόρκεραμ την είχε κατσαδιάσει. Δε θα έδινε σημασία σε κάτι τέτοιο! Όμως ο Αρχικατάσκοπος απλά δεν είχε έρθει να τους επισκεφτεί: δεν τους είχε πλησιάσει καθόλου.

Οι κουρσάροι διέλυσαν τα πλοία που προσπαθούσαν να δημιουργήσουν προστατευτική ασπίδα μπροστά στα λιμάνια, και χτύπησαν με ρουκέτες, οβίδες, και ενεργειακές ριπές τα όπλα των λιμανιών, καθώς και διάφορα οικοδομήματά τους, ασχέτως αν έμοιαζε να αποτελούν απειλή ή όχι. Τα περισσότερα οχήματα είχαν απομακρυνθεί από αυτούς του δρόμους· μόλις οι άνθρωποι της Β' Κατωρίγιας είχαν ειδοποιηθεί για την επιδρομή, είχαν πάρει από εδώ τα τροχοφόρα τους· μόνο θωρακισμένα οχήματα της Φρουράς και των μισθοφόρων ήταν στα λιμάνια: και οι πειρατές, φυσικά, τα χτύπησαν κι αυτά αμέσως. Πίσω από τις αποβάθρες έβλεπαν πλέον μονάχα φωτιές και κα-

πνούς, καθώς τα πλοία τους τις προσέγγιζαν. Και, φτάνοντας κοντά τους, εμβόλισαν διάφορα σκάφη που ήταν εκεί για να τους αποτρέψουν να αράξουν. Μετά, οχήματα πήδησαν από τα καταστρώματα των πειρατικών πλοίων, παίρνοντας ώθηση από μηχανισμούς εκτόξευσης φτιαγμένους με ελατήρια και μέταλλα· πετάχτηκαν στον αέρα, για να καταλήξουν στις αποβάθρες και να μπουν μέσα στους καπνούς. Τρέχοντας στους δρόμους των λιμανιών, πυροβολούσαν φρουρούς και μισθοφόρους και πετούσαν βόμβες καταπάνω τους.

Στις προηγούμενες επιδρομές τους, οι κουρσάροι είχαν επικεντρωθεί στα λιμάνια· δεν είχαν πάει πιο μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία· ήταν άρπαγες του Ριγοπόταμου, όχι ληστές των δρόμων. Απόψε, όμως, ακολούθησαν άλλη τακτική. Απόψε, δεν έμειναν στα λιμάνια. Τσακίζοντας την αντίσταση που συνάντησαν εκεί, κατευθύνθηκαν νότια, διαλύοντας και πυρπολώντας τα πάντα. Ληηλατώντας ό,τι μπορούσε να λεηλατηθεί. Όταν τελείωναν, αυτοί οι δρόμοι μάλλον δεν θα ήταν κατοικήσιμοι για πολύ καιρό.

Αλλά τότε οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών συνάντησαν τον μισθοφορικό στρατό του Βόρκεραμ-Bor...

Οι μισθοφόροι, φεύγοντας από τη Χτυπημένη, μπήκαν στην Απλωτή. Ένα μέρος τους έμεινε εδώ, και οι υπόλοιποι κατευθύνθηκαν προς τον Σκηνοκράτη και τη Βραχύλογη.

Οι Εκλεκτοί ήταν από αυτούς που έμειναν στην Απλωτή. Ο Βόρκεραμ-Bor έδωσε διαταγή ν'αλλάξουν μορφή, και η Ζιλκάμα'μορ, καθισμένη στο κέντρο ισχύος του οχήματος, έκανε Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Το εξάτροχο φορτηγό μεταμορφώθηκε σε βαρύ ερπυστριοφόρο άρμα. Οι επιβάτες του είδαν τα τοιχώματα γύρω τους να μεταβάλλονται, λες και βρίσκονταν μέσα σε ψυχεδελικό όνειρο.

Σύντομα αντίκρισαν έξω από το άρμα τα οχήματα των πειρατών, καθώς και πεζούς πειρατές. Συγκρούονταν με τη Φρουρά και τους μισθοφόρους του Πολιτάρχη. Είχαν έρθει πιο νότια απ'ό,τι ο Βόρκεραμ υπολόγιζε.

«Δεν έμειναν στα λιμάνια, αρχηγέ,» παρατήρησε ο Μάικλ.

«Ναι,» είπε ο Βόρκεραμ-Bor. «Φαίνεται νάχουν ξεθαρρέψει απόψε. Δε θα τους βγει σε καλό· δεν είναι ληστές των δρόμων. Εδώ εμείς έχουμε το πάνω χέρι.» Ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του

μίλησε με τους αρχηγούς των άλλων μισθοφορικών ομάδων, λέγοντάς τους επί τροχάδην πώς να τροποποιήσουν το σχέδιό τους, γιατί οι πειρατές έρχονταν προς τα νότια, δεν έμεναν στα λιμάνια. «Το ίδιο συμβαίνει κι αλλού, έτσι;» ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ευμενίδα, που είχε πάει στον Σκηνοκράτη μαζί με άλλους μισθοφόρους, «το ίδιο συμβαίνει κι εδώ, Βόρκεραμ.»

Κανείς δεν διαφώνησε με την τροποποίηση του σχεδίου που τους πρότεινε ο αρχηγός των Εκλεκτών. Τους φάνηκε ο πιο λογικός τρόπος δράσης, έτσι όπως είχε αλλάξει η κατάσταση.

Οι Εκλεκτοί είχαν ήδη αρχίσει να συγκρούονται με τους πειρατές, χτυπώντας τους μέσα από οχήματα και έξω από οχήματα. Το ερπυστριοφόρο εξαπέλυε οβίδες και φλόγες και πατούσε μικρότερα οχήματα κάτω από τις ερπύστριές του όταν τα πλησίαζε. Δεν ήταν και πολύ αργό παρά το μέγεθός του και τη βαριά του θωράκιση. Την ενεργοβολίδα του, ωστόσο, δεν τη χρησιμοποιούσε ακόμα. Ήταν μεγάλη σπατάλη ενέργειας. Θα την εξαπέλυε μόνο όταν παρουσιαζόταν μια καλή ευκαιρία, ή όταν ήταν ανάγκη.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος είχε, φυσικά, πάει στα λιμάνια μόλις έμαθε για την επιδρομή. Ήθελε να είναι εκεί απόψε, οπωσδήποτε, όπως και τις άλλες φορές. Παίρνοντας το τρίκυκλο όχημά του, που ήταν ολόκληρο φτιαγμένο από φιμέ κρύσταλλα, το είχε οδηγήσει ως την Απλωτή.

Και ξαφνιάστηκε όταν είδε ότι οι μάχες είχαν απλωθεί στους δρόμους νότια των λιμανιών. Τούτη τη βροχερή, ανεμοδαρμένη νύχτα, οι κουρσάροι έμοιαζε απλά να θέλουν να κάνουν ζημιές, όχι να λαφυραγωγήσουν! Τι σκατά είχε αλλάξει; Τι είχαν στο μυαλό τους; Ήταν, μήπως, επιχείρηση εισβολής από τον Αλυσοδομένο Ποιητή, τελικά;

Ο πομπός του Αλέξανδρου κουδούνισε εκεί όπου ήταν γαντζωμένος πάνω στην κονσόλα του οχήματός του, δίπλα στο τιμόνι. Ο Αρχικατάσκοπος αποδέχτηκε την κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού.

«Μάστορα της Σκιάς, πού είσαι; Είσαι κοντά στα λιμάνια;» ακούστηκε η φωνή του Ριχάρδου μέσα από παράσιτα. «Οι κουρσάροι έρχονται προς τα νότια-»

«Το βλέπω. Είμαι» – έστριψε απότομα για να αποφύγει να μπλεχτεί σε μια σύγκρουση ανάμεσα σε φρουρούς και πειρατές – «κοντά τους. Στην Απλωτή, όπως κι εσύ.» (Ήξερε, φυσικά, πού ήταν ο Ριχάρδος απόψε, όπως κι οι άλλοι πράκτορές του τους οποίους είχε βάλει ως παρατηρητές σε διάφορα σημεία.)

Οι φρουροί είχαν οχυρωθεί πίσω από δύο θωρακισμένα οχήματά τους προσπαθώντας να κρατήσουν μακριά τους κουρσάρους. Δε φαινόταν ότι θα τα κατάφεραν. Και, καθώς ο Αλέξανδρος απομακρυνόταν από εκεί, είδε από τον καθρέφτη του οχήματός του, ένα φορτηγό να πέφτει πάνω στα τροχοφόρα της Φρουράς και να τα παραμερίζει, καταχτυπημένα, ενώ οι πειρατές χιμούσαν στους φρουρούς, πυροβολώντας και ακόμα και σπαθίζοντας όταν έφταναν κοντά τους.

Ο Αλέξανδρος έστριψε ξανά. Δεν ήθελε να γίνει κι εκείνος στόχος.

«Τι συμβαίνει εκεί;» ρώτησε ο Ριχάρδος. «Τι είν' αυτή η φασαρία;»

«Κάτι που–»

Η έκρηξη τίναξε το τρίκυκλο προς τ'αριστερά, σηκώνοντας τους τροχούς του στον αέρα, ανατρέποντάς το. Ο Αλέξανδρος χτύπησε το κεφάλι του, επώδυνα, στο φιμέ κρύσταλλο που ράγιζε και θρυμματιζόταν· είδε σκοτοδίνες μπροστά του...

Ένα πειρατικό όχημα ήρθε προς το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών. Ήταν χαμηλό και τετράκυκλο. Στην πίσω, ανοιχτή μεριά του είχε ένα πυροβόλο κι ένα πολυβόλο τα οποία χειρίζονταν δύο κουρσάροι. Μαζί τους στέκονταν άλλοι τέσσερις με τουφέκια και τουλάχιστον ένα ρουκετοβόλο.

Ήταν από τη συμμορία του Άγνωστου Τζακ: τους Αλεξιθάνατους.

Κατευθυνόμενοι προς το άρμα των Εκλεκτών, έβαλλαν με όλα τους τα όπλα ενώ τίναζαν τα νερά της βροχής με τους τροχούς του οχήματός τους. Σφαίρες και οβίδες, καθώς και μια μικρή ρουκέτα, χτύπησαν τη βαριά θωράκιση του ερπυστριοφόρου. Τίποτα δεν τη διαπέρασε, αν και τις προκάλεσαν φανερές ζημιές.

«Γαμημένοι λεχρίτες...» μούγκρισε ο Μάικλ, που οδηγούσε το πολεμικό άρμα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, χειριζόμενος το ένα μέρος των οπλικών συστημάτων του ερπυστριοφόρου, σημάδεψε το όχημα των πειρατών και πυροβόλησε μ'ένα κανόνι.

Η Άνμα, που χειριζόταν το άλλο μέρος των οπλικών συστημάτων του ερπυστριοφόρου, ξαφνιάστηκε που ο αρχηγός την είχε προλάβει. Ήταν καλός με τα όπλα, ο καταραμένος! Ήταν σχεδόν σαν κι εκείνου να του μιλούσαν, γαμώτο!

Η ριπή του Βόρκεραμ-Βορ βρήκε το πειρατικό τετράκυκλο στον δεξή μπροστινό τροχό, σπάζοντάς τον και βγάζοντας το όχημα από την πορεία του. Οι κουρσάροι στην ανοιχτή πίσω μεριά του κρατήθηκαν για να μην πέσουν· ένας απ'αυτούς έπεσε, κύλησε στο πλακόστρωτο, κι ένας απ'τους πάνοπλους δικυκλιστές του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου, που έτυχε να περνά από δίπλα, τον πυροβόλησε σχεδόν βαριεστημένα με το κοντό τουφέκι του εκτοξεύοντας αίματα κι αφήνοντάς τον ακίνητο.

Το πειρατικό τετράκυκλο κοπάνησε σ'έναν τοίχο, σκορπίζοντας σοβάδες και πέτρες και νερά.

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Μάικλ Παγοθραύστης, οδηγώντας το ερπυστριοφόρο καταπάνω στους πειρατές. «Αυτό είναι, αρχηγέ! Αυτό είναι!»

Οι μεγάλες ερπύστριες συνέθλιψαν το μικρότερο όχημα από κάτω τους. Όσοι βρίσκονταν μέσα στην κλειστή μπροστινή μεριά του δεν πρόλαβαν να φύγουν· όσοι βρίσκονταν στην ανοιχτή οπίσθια μεριά του πήδησαν έξω, τρέχοντας σαν παλαβοί.

Η Άνμα, χειριζόμενη τα οπλικά συστήματα του άρματος μέσω μιας κονσόλας, έστρεψε ένα φλογοβόλο καταπάνω τους εξαπολύοντας έναν πίδακα φωτιάς. Οι κουρσάροι πυρπολήθηκαν, κι έμοιαζαν τώρα με αναμμένοι δαυλοί μες στη νεροποντή, προτού σωριαστούν, ακίνητοι.

Αλλού στην Απλωτή, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας καβαλούσε το τρίκυκλό του που θύμιζε δίκυκλο και πυροβολούσε με το πιστόλι του τον οδηγό ενός δίκυκλου. Ο πειρατής χτυπήθηκε στο μάτι, και το όχημα έπεσε στο πλάι. Η γυναίκα που καθόταν πίσω από τον οδηγό τινάχτηκε από τη σέλα, κουτρουβαλώντας μες στα νερά αλλά εξακολουθώντας να κρατά το τουφέκι στα χέρια της. Και τώρα το έστρεψε, γονατισμένη στο ένα γόνατο, εναντίον του Άβαντα. «Πέθανε, μισθοφορικό σκυλί!» φώναξε.

Οι σφαίρες της ήταν, ομολογουμένως, καλοσημαδεμένες. Δύο τον χτύπησαν, αλλά η πρώτη δεν διαπέρασε την αλεξίσφαιρη πανοπλία του, και η δεύτερη δεν διαπέρασε το αλεξίσφαιρο δέρμα του.

Τότε, ένα από τα θωρακισμένα τετράκυκλα των Εκλεκτών έπεσε πάνω στην πειρατίνα, τσακίζοντάς την κάτω απ'τους τροχούς του. Ύστερα συνέχισε εναντίον δύο οχημάτων των κουρσάρων. Επάνω του, έχοντας ανοίξει την πίσω οροφή του, στέκονταν έξι Εκλεκτοί γύρω από ένα ρουκετοβόλο. Ο ένας χειριζόταν το μεγάλο όπλο· οι υπόλοιποι βαστούσαν γρήγορα, αυτόματα τουφέκια εφόδου. Μέσα στην κλειστή μπροστινή μεριά οδηγούσε η Λητώ, και πλάι της ήταν καθισμένη η δίδυμή της, η Ερμιόνη.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας τούς ακολούθησε στη συμπλοκή, τραβώντας μια χειροβομβίδα και τινάζοντάς την προς κάτι πειρατές που κρύβονταν πίσω από μια γωνία πυροβολώντας. Η έκρηξη ή τους σκότωσε ή τους έτρεψε σε φυγή. Πάντως, δεν ξαναφάνηκαν πίσω απ'τους καπνούς και τα συντρίμια.

Αλλά τώρα ο Άβαντας βρήκε στο κατόπι του τρεις κουρσάρους δικυκλιστές. Φορούσαν όλοι τους κλειστά κράνη και οι καπαρντίνες τους ανέμιζαν σαν φτερούγες. Πίσω τους κάθονταν σύντροφοί τους με τουφέκια και καραμπίνες.

Ο Αλεξίσφαιρος προσπάθησε να στρίψει μες στους δρόμους της Απλωτής έτσι ώστε να βρεθεί εκείνος στα νώτα τους. Δεν κατάφερε· οι καταραμένοι ακόμα τον καταδίωκαν. Και μια σφαίρα τους τον είχε πετύχει στην αριστερή ωμοπλάτη, διαπερνώντας την αλεξίσφαιρη πανοπλία του αλλά όχι και το δέρμα του. Ο Άβαντας στράφηκε, πυροβολώντας τους με το πιστόλι του. Αστοχώντας. Δεν βολευόταν για να σημάδεψει. Κι έπρεπε συνεχώς νάναι σκυμμένος πάνω στο τρίκυκλό του· ακόμα κι όταν είσαι αλεξίσφαιρος δεν χρειάζεται να δίνεις εύκολο στόχο.

Οδήγησε το όχημά του σε μια γέφυρα. Εν ανάγκη, σκεφτόταν, θα πηδούσε από τη γέφυρα λίγο παρακάτω για να τους αποφύγει τους καριόληδες. Καθώς όμως τώρα έτρεχε εκεί, ένα ελικόπτερο ήρθε ξαφνικά από τον συννεφιασμένο ουρανό—

(Γαμήσου! σκέφτηκε ο Άβαντας, νομίζοντας το αεροσκάφος για πειρατικό)

-κι άρχισε να πυροβολεί απανωτά, ασταμάτητα. Το ένα δίκυκλο των πειρατών έπεσε από τη γέφυρα, το άλλο έπεσε πάνω στη γέφυρα, και το τρίτο κοπάνησε σ'αυτό και οι αναβάτες του τινάχτηκαν πέρα.

Ο Άβαντας κοίταξε ψηλά, και είδε τον Δράστη να τον χαιρετά απ'το εσωτερικό του ελικοπτέρου με το ύψωμα ενός γαντοφορεμένου χειριού κι ένα χαμόγελο στα χείλη.

«Σε κερνάω Αφρισμένη μετά, πιλότε!» φώναξε ο Άβαντας, γελώντας και αντιχαιρετώντας με το πιστόλι του.

Το ελικόπτερο του Δράστη υψώθηκε ξανά και χάθηκε ανάμεσα στις πολυκατοικίες και πίσω από το παραπέτασμα της νεροποντής.

Στον Σκηνοκράτη, οι μαχητές της Ευμενίδας Νοράλνω, οι πολεμίστριες της Ρία Καλόφραστης, ο Λούσιος Φιλοδέκτης, ο Έλντακ'χοκ, και άλλοι μισθοφόροι αγωνίζονταν εναντίον των κουρσάρων που είχαν γεμίσει τους δρόμους κατεβαίνοντας νότια των λιμανιών, καταστρέφοντας ό,τι μπορούσαν να καταστρέψουν και λεηλατώντας ό,τι μπορούσαν να λεηλατήσουν.

Ο Λοχίας Ήθαν Φορκέντω, της Φρουράς της Β' Κατωρίγιας, προσπάθησε να καθοδηγήσει έτσι τους φρουρούς του ώστε να υποβοηθήσει τους μισθοφόρους του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ. Αλλά το έβρισκε δύσκολο, και όχι μόνο λόγω της βροχής, ούτε μόνο λόγω του μεγάλου αριθμού των αντιπάλων. Τα πάντα είχαν αλλάξει, γαμώτο, μ'αυτό που είχαν κάνει οι κουρσάροι! Κανείς δεν περίμενε ότι θ'απομακρύνονταν τόσο απ'τα λιμάνια, ότι θα κατέβαιναν μες στους δρόμους. Τι δαιμονισμένοι πειρατές ήταν αυτοί; Πειρατές των δρόμων;

Οι Υποφρουράρχοι θάπρεπε ήδη νάχουν αρχίσει να συνεργάζονται με τον Βόρκεραμ-Βορ, σκέφτηκε ο Ήθαν. Αν τα πράγματα συνεχιστούν έτσι και στις επόμενες επιδρομές, ο Σκηνοκράτης θα καταντήσει ακατοίκητη ζώνη, όλο άδεια και μισογκρεμισμένα οικοδομήματα!

Μετά, ο Ήθαν είδε κάποιους κουρσάρους να πλησιάζουν ένα υποκατάστημα του Γεφυρωτού Θησαυροφυλακίου. Οι μισθοφόροι φύλακες της τράπεζας κείτονταν νεκροί μπροστά από την είσοδό της, μέσα σε λίμνες αίματος που παρασέρνονταν από τα νερά της βροχής.

Ο Ήθαν πρόσταξε τους φρουρούς του να επιτεθούν· και σταματώντας τα δύο τετράκυκλά τους εκεί δίπλα, πετάχτηκαν έξω, πυροβολώντας τους πειρατές.

Εκείνοι είχαν ήδη στραφεί, ανταποδίδοντας. Οι φρουροί καλύφθηκαν πίσω απ'τα οχήματά τους. Ένας πέταξε μια χειροβομβίδα προς τους πειρατές, αλλά μία απ'αυτούς την κλότσησε μες στα νερά, στέλνοντάς την να σκάσει μακριά τους.

Το όνομά της ήταν Ελεονόρα η Γρήγορη, και ανήκε, όπως και η υπόλοιπη ομάδα αυτών των πειρατών, στη συμμορία του Μαύρου Νικ, που άκουγαν στο όνομα Παράνομοι Αγωνιστές. Ο αρχηγός τους δεν ήταν εδώ επί του παρόντος, αλλά ήταν όλοι τους βέβαιοι ότι θα ενέκρινε και με το παραπάνω τη λεηλασία ενός υποκαταστήματος του Γεφυρωτού Θησαυροφυλακίου – μιας τράπεζας που ήταν απλωμένη σ'ολάκερη τη διάσταση της Ρελκάμνια.

«Φάτε τους τους κωλοφλουλούς!» φώναξε ο Μάικ ο Λω, πυροβολώντας μανιασμένα μ'ένα οπλοπολυβόλο στα χέρια, χοροπηδώντας μες στη νεροποντή. Γλίστρησε στα νερά κι έπεσε στο πλακόστρωτο, χτυπώντας το γόνατό του και χάνοντας το όπλο του.

«Μαλάκα!» του φώναξε ο Βόρντιλακ. «Ηλίθιε! Αν έπαθε ζημιά το όπλο σ'έχω γαμήσει, ηλίθιε!» Γονατισμένος πίσω από έναν πλημμυρισμένο σκουπιδοτενεκέ, πυροβολούσε τους φρουρούς με την καραμπίνα του.

Ο Μάικ ο Λω προσπαθούσε τώρα να βρει κάλυψη, σερνόμενος γρήγορα μες στα νερά. Μια σφαίρα των φρουρών τον πέτυχε στο αριστερό κωλομέρι, κι έπεσε κάτω ξανά, ουρλιάζοντας σαν λαβωμένο σκυλί.

Η Ελεονόρα η Γρήγορη εκτόξευσε μια χειροβομβίδα καταπάνω στους φρουρούς, κι άλλοι δύο πειρατές τη μιμήθηκαν.

Ο Ήθαν και οι δικοί του τραντάχτηκαν πίσω από τα θωρακισμένα οχήματά τους καθώς τζάμια έσπαγαν. Αλλά μονάχα μία φρουρός χτυπήθηκε· έπεσε σκούζοντας, κρατώντας το πόδι της.

Οι πειρατές ήταν πολλοί· οι φρουροί δεν φαινόταν να έχουν καλές πιθανότητες να τους νικήσουν, εκτός αν αποδεικνύονταν εξαιρετικά ηρωικοί. Ο Ήθαν το καταλάβαινε, και σκέφτηκε: *Δυστυχώς τόσο ηρωικούς φρουρούς τούς βλέπεις πιο συχνά στον κινηματογράφο παρά στην πραγματικότητα*. Φοβόταν ότι θα έπρεπε να υποχωρήσουν· και τώρα,

έτσι όπως είχε εξελιχτεί το πράγμα, ίσως ακόμα κι αυτό να ήταν δύσκολο.

Αντίκρυ τους, οι Παράνομοι Αγωνιστές είχαν επίσης καταλάβει ότι οι φρουροί βρίσκονταν σε δύσκολη θέση.

«Διώξε τους απ'τα οχήματά τους, ρε,» είπε ο Βόρντιλακ, «να τους τα βουτήξουμε! Μην τα γαμήσετε τελείως. Διώξτε τους!» Και φώναξε στον Μάικ τον Λω: «Έλα δω, ρε μαλάκα! Τι σκατά κάνεις εκεί μες στα νερά ακόμα – παίζεις, γαμώ τη μάνα σου;»

Τότε ήταν που ο Λούσιος Φιλοδέκτης ήρθε μαζί με άλλους μισθοφόρους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και μαχητές της Ευμενίδας Νοράλνω, όλοι τους μέσα σε οχήματα. Η πλάστιγγα γύρισε σχεδόν αμέσως. Οι Παράνομοι Αγωνιστές τράπηκαν σε φυγή, αλλά δεν πρόλαβαν να απομακρυνθούν. Οι μισθοφόροι τούς σκότωσαν ως τον τελευταίο.

«Όλα καλά;» ρώτησε ο Λούσιος απ'το παράθυρο του οχήματός του, αναγνωρίζοντας τον Ήθαν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο λοχίας. «Ευχαριστούμε.»

«Ωραία. Αλλά μην ξαναπάτε ν'αυτοκτονήσετε έτσι. Δε θα σας γλυκοκοιτάζει πάντα η Ρασιλλώ!»

Ο Ήθαν μειδίασε καθώς οι μισθοφόροι έφευγαν μες στους δρόμους που μαστίζονταν απ'τη βροχή και τον άνεμο.

Τα αίματα στο πλακόστρωτο είχαν ήδη παρασυρθεί από τα νερά.

Στη Βραχύλογη, βρισκόταν ο Ριχάρδος ο Τρομερός με την ομάδα του και άλλους μισθοφόρους. Η Βραχύλογη ήταν η πιο απομακρυσμένη περιφέρεια, στο ανατολικό άκρο της Β' Κατωρίγιας, και η περιφέρεια με τα πιο λίγα λιμάνια. Αλλά κι εδώ οι μισθοφόροι συναντούσαν πολλούς κουρσάρους οι οποίοι είχαν ξεχυθεί στους δρόμους, πέρα από τις όχθες του Ριγοπόταμου. Οι συγκρούσεις ήταν άγριες, και ο Ριχάρδος βρήκε σύντομα τον εαυτό του και τους μαχητές του παγιδευμένους στην πιλοτή μιας σαρανταώροφης πολυκατοικίας. Χτυπούσαν τα κουδούνια για να τους ανοίξουν την είσοδο και να κρυφτούν μέσα, αλλά οι ένοικοι δεν άνοιγαν, κανείς δεν απαντούσε, ήταν όλοι τους τρομοκρατημένοι.

«Οι πούστηδες!» μούγκρισε ο Ευτύχιος, ένας απ'τους μισθοφόρους του Ριχάρδου. «Ήρθαμε για να τους βοηθήσουμε αλλ' αυτοί δεν βοηθάν εμάς!»

«Έτσι συνήθως δεν συμβαίνει;» του είπε η Διπλή Μυρτώ, μια άλλη μισθοφόρος του Ριχάρδου, πολύ ψηλή, πολύ εύσωμη· πορφυρόδερμη, με κοντά μαύρα μαλλιά.

«Όχι άλλες κουβέντες!» γρύλισε ο Ριχάρδος ο Τρομερός. «Πρέπει να βρούμε τρόπο να βγούμε ζωντανοί από δω!» Και υψώνοντας το σπαθί-τουφέκι του – που φάνταζε μεγαλύτερο απ'αυτόν, κοντός καθώς ήταν – έριξε σ'έναν κουρσάρο που έκανε να μπει βιαστικά στην πιλοτή πυροβολώντας συνεχόμενα μ'ένα τουφέκι εφόδου. *Τι νόμιζε ο βλάκας*, απόρησε ο Ριχάρδος βλέποντάς τον να σωριάζεται από τη ριπή του, *ότι θα μας τρώαζε; Μόνο φρουρούς μπορεί να τρώαζε έτσι. Ή τους ενοίκους τούτης της γαμημένης πολυκατοικίας!*

Το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών πυροβολούσε, πλησιάζοντας, αγνοώντας τον ποταμό στον οποίο είχε μετατραπεί ο δρόμος που διέσχιζε. Τα οχήματα των πειρατών σκορπίστηκαν, αποφεύγοντας το μεγάλο άρμα. Η Άνμα σημάδεψε ένα, μέσω της κονσόλας της, και το πυροβόλησε χτυπώντας την πίσω μεριά του.

Το ερπυστριοφόρο έστριψε σ'έναν άλλο δρόμο, και μινιπλάνα ήρθαν καταπάνω του. Οι ριπές του και οι φλόγες του, όμως, τα σκόρπισαν κι αυτά, διαλύοντας στο μεταξύ τρία.

Η Ολντράθα κοίταζε έξω από τα στενά παράθυρα του άρματος, νιώθοντας τον πόνο ολόγυρά της, διαβάζοντας στην Πόλη για καταστροφή και οδύνη. Γιατί οι άνθρωποι επέμεναν να το κάνουν αυτό, παντού στην Ατέρμονη Πολιτεία; Γιατί παντού προσπαθούσαν, με διάφορους τρόπους, να αλληλοσκοτωθούν; Γιατί προσπαθούσαν να κάνουν κακό ο ένας στον άλλο; Η Πόλη είχε χώρο για όλους· δεν το καταλάβαιναν;

Στην άκρη ενός δρόμου βρισκόταν πεσμένο ένα τρίκυκλο όχημα, γυρισμένο στο πλάι. Ήταν καμωμένο εξολοκλήρου από φιμέ κρύσταλλα, τα περισσότερα από τα οποία τώρα σπασμένα ή ραγισμένα. Είχε, μάλλον, χτυπηθεί από κάποια έκρηξη, και δεν έμοιαζε για πολεμικό όχημα. Ούτε κατά διάνοια. Πολιτικό ήταν.

Και τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Ολντράθα ότι κάποιος βρισκόταν μέσα. Κάποιος ακόμα ζωντανός αλλά τραυματισμένος και α-

ναίσθητος. Κάποιος που, από στιγμή σε στιγμή, κινδύνευε ίσως να σκοτωθεί. Κι αν οι σφαίρες ή οι φωτιές δεν τον σκότωναν, τότε πολύ πιθανόν τα νερά της βροχής να τον έπνιγαν, έτσι όπως πλημμύριζαν τους δρόμους απόψε.

«Μάικλ!» Η Ολντράθα άρπαξε τον ώμο του Παγοθραύστη, που οδηγούσε το άρμα. «Σταμάτα! Σταμάτα!»

«Γιατί;»

«Κάποιος είναι τραυματισμένος εκεί μέσα!» Η Ολντράθα έδειξε το αναποδογυρισμένο τρίκυκλο καθώς το ερπυστριοφόρο το πλησίαζε για να περάσει από δίπλα του.

«Δε βλέπω κανέναν.»

«Κάποιος είναι εκεί. Σταμάτα!»

«Ακόμα και κάποιος να είναι, δε μπορούμε να σταματήσουμε, Ολντράθα.»

«Βόρκεραμ!» φώναξε η Ολντράθα, στρέφοντας το βλέμμα της στον αρχηγό των Εκλεκτών ο οποίος καθόταν μπροστά στη μία από τις κονσόλες των οπλικών συστημάτων. «Κάποιος—»

«Σε άκουσα, γαμώτο, αλλά δε μπορούμε να σταματήσουμε, όπως σου λέει ο Μά—»

Η Ολντράθα τον πλησίασε, στεκόμενη από πάνω του. «Κινδυνεύει ένας άνθρωπος, μα τον Κρόνο! Δε θα τον αφήσω να πεθάνει αν μπορώ να τον σώσω! Είναι τραυματισμένος και δεν έχει τις αισθήσεις του — θα σκοτωθεί ή θα πνιγεί!»

«Τον έχουμε προσπεράσει τώρα. Δε γίνεται, Ολντράθα, να—»

«Σε παρακαλώ, γαμώτο!»

Ο Βόρκεραμ, ακούγοντας την απόγνωση στη φωνή της, στράφηκε να την κοιτάξει ευθέως. Βρέθηκε ν'ατενίζει μέσα στα μελιά μάτια της, και εκεί είδε πόσο πολύ η Ολντράθα το θεωρούσε σημαντικό να σώσει ακόμα κι έναν άνθρωπο μέσα σε τούτο το νυχτερινό φονικό χάος. Και ο Βόρκεραμ σκέφτηκε: *Ο Κρόνος τις έστειλε στο πλευρό μου. Καμια τους δεν είναι τυχαία εδώ.*

Παίρνοντας το βλέμμα του απ'την Ολντράθα, πρόσταξε: «Γύρνα πίσω, Μάικλ! Πάμε πίσω, σ'αυτό το χτυπημένο τρίκυκλο· και σταμάτα για λίγο εκεί δίπλα.»

«Σοβαρολογείς, αρχηγέ;» Ο Παγοθραύστης δεν απομάκρυνε τα μάτια του από τον δρόμο μπροστά τους.

«Ναι. Γύρνα πίσω. Τώρα.»

«Τι να πω; Όπως θέλεις.» Κατεβάζοντας έναν μοχλό, έκανε τις ερπύστριες να αλλάξουν φορά ενώ κοίταζε πίσω από το άρμα μέσω μιας οθόνης στην κονσόλα του. Η οθόνη ήταν συνδεδεμένη με έναν τηλεοπτικό πομπό στην οπίσθια μεριά του ερπυστριοφόρου.

Η Φοριντέλα-Ράο είπε: «Είναι συνετό αυτό;»

«Ένας άνθρωπος κινδυνεύει, γαμώτο!» είπε η Ολντράθα. «Δεν έχει αυτό καμια σημασία για εσάς;»

«Δεν κινδυνεύει μόνο ένας άνθρωπος απόψε, Ολντράθα—»

«Έλα, εδώ είμαστε!» φώναξε ο Μάικλ σταματώντας τις ερπύστριες. «Κάντε ό,τι είναι να κάνετε!»

Η Ολντράθα έτρεξε προς μια πόρτα του άρματος, γυρίζοντας τον μοχλό που την άνοιγε. Πήδησε έξω, μες στη βροχή, καθώς η θωρακισμένη θύρα κατέβαινε αυτόματα μπροστά της.

«Μην την αφήνετε μόνη της!» πρόσταξε ο Βόρκεραμ. «Μην την αφήνετε μόνη της!»

Η Ολντράθα έτρεξε προς το αναποδογυρισμένο τρίκυκλο. Η Φοριντέλα-Ράο την ακολούθησε, με πιστόλι στο ένα χέρι και το Απολλώνιο ξίφος στο άλλο. Κι οι δυο τους είχαν κράνη στα κεφάλια και φορούσαν αλεξίσφαιρους θώρακες. Μαζί τους ήρθαν, επίσης, τρεις Εκλεκτοί.

Η Νορέλτα-Βορ τούς κοίταζε από την ανοιχτή πόρτα, φοβούμενη να βγει αλλά έχοντας ένα πιστόλι έτοιμο στο χέρι. Τα πολεοσημάδια τής έλεγαν κι εκείνης ότι κάποιος τραυματισμένος ήταν όντως μέσα στο αναποδογυρισμένο τρίκυκλο, μα δεν αισθανόταν καμια τόσο μεγάλη παρόρμηση να πάει να τον σώσει—

Μια στιγμή! Τι...; Η Νορέλτα νόμιζε ότι είχε διακρίνει και κάποιο άλλο σημάδι. Ένα... *απρόσμενο* σημάδι. Ότι ήταν γνωστός ο τραυματίας; *Πρέπει να κάνω λάθος...*

Η Ολντράθα, εν τω μεταξύ, είχε φτάσει στο τρίκυκλο και προσπαθούσε ν'ανοίξει την πόρτα του που βρισκόταν από πάνω καθώς το όχημα ήταν πεσμένο στο πλάι. Αλλά η πόρτα είχε κολλήσει. Ο μεταλλικός σκελετός της είχε λυγίσει όταν είχε χτυπηθεί από έκρηξη μάλλον, υπέθετε η Ολντράθα. Τα κρύσταλλα που ο μεταλλικός σκελετός συ-

γκρατούσε ήταν σπασμένα στην πάνω μεριά και ραγισμένα στην κάτω.

«Γαμώτο!» γρύλισε η Ολντράθα, τραβώντας την πόρτα, τρίζοντας τα δόντια. «Δεν ανοίγει.»

«Κάνε πέρα!» είπε η Φοριντέλα-Ράο, και η γιατρός υπάκουσε. Η Φοριντέλα ύψωσε το Απολλώνιο λεπίδι κι άρχισε να κοπανά τα κρύσταλλα. Ήταν ανθεκτικά αλλά, σύντομα, διαλύθηκαν τελείως· μόνο ο λεπτός μεταλλικός σκελετός που τα συγκρατούσε απέμεινε.

Μέσα στο όχημα βρισκόταν ένας άντρας, πεσμένος έτσι που δεν φαινόταν το πρόσωπό του. Αίματα είχαν μουσκέψει τα κοντά μαύρα μαλλιά του. Και όχι μόνο αίματα. Το όχημα ήταν μισοπλημμυρισμένο απ'τα νερά της βροχής.

Από έναν ανοιχτό τηλεπικοινωνιακό πομπό, πιασμένο στην κονσόλα του οχήματος, παράσιτα αντηχούσαν, και μια φωνή τώρα: *«Πού είσαι, Αλέξανδρε; Μ'ακούς; Τι έγινε; Δε μπορώ να σε βρω· μ'ακούς; Θα σε ψάξω με τη βοήθεια μάγου. Αν μ'ακούς, απάντα, γαμώτο!»*

Η Ολντράθα άρπαξε τα ρούχα του χτυπημένου άντρα και τον τράβηξε προς τα πάνω. Η Φοριντέλα-Ράο τη βοήθησε. Και είδαν ότι δεν ήταν άγνωστος. Ήταν ο Αλέξανδρος Πανιστόριος! Ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας!

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος κάνει αυτός εδώ;» μούγκρισε η Φοριντέλα, καθώς τον έβγαζαν από το αναποδογυρισμένο τρίκυκλο. «Πώς-;»

Τότε, ένα σμήνος από πειρατικά μινιπλάνα τούς επιτέθηκε.

Έρχονταν από τα νώτα του ερπυστριοφόρου, πετώντας γρήγορα, κανένα μέτρο πάνω από το πλακόστρωτο του πλημμυρισμένου δρόμου που είχε μετατραπεί σε ποταμός.

Η Νορέλτα-Βορ ήταν από τους πρώτους που τους είδε και, στρέφοντας το πιστόλι της, έριξε δυο ριπές, αστοχώντας.

Η Φοριντέλα-Ράο τράβηξε κάτω την Ολντράθα, για να μη χτυπηθούν από τα πυρά των κουρσάρων των μινιπλάνων, και γονάτισαν μαζί μες στα νερά του δρόμου, έχοντας τον λιπόθυμο Αρχικατάσκοπο κοντά τους.

Η Άνμα, βλέποντας τους πειρατές από την οθόνη της κονσόλας της στο εσωτερικό του άρματος, έστρεψε ένα από τα πυροβόλα του και

τους έριξε. Ένα μινιπλάνο χτυπήθηκε, πέφτοντας πάνω σε μια στήλη για δημόσιο φως που η λάμπα της είχε χαλάσει και δεν λειτουργούσε.

«Προστατέψτε την Ολντράθα!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ καθώς είδε από ένα παράθυρο τα μινιπλάνα.

Οι τρεις Εκλεκτοί που βρίσκονταν κοντά στη γιατρό και στη Φοριντέλα-Ράο δεν περίμεναν τη διαταγή του αρχηγού τους: είχαν ήδη υψώσει τα τουφέκια τους και πυροβολούσαν. Χτύπησαν έναν κουρσάρο, πετώντας τον από τη σέλα του μινιπλάνου. Αλλά οι ριπές των υπόλοιπων, που έπεφταν καταιγιστικά σαν τη βροχή, τους σώριασαν στο πλημμυρισμένο πλακόστρωτο, τραυματισμένους άσχημα μέσα στις αλεξίσφαιρες πανοπλίες τους.

Ένα μινιπλάνο είχε τώρα φτάσει στο αναποδογυρισμένο τρίκυκλο του Πανιστόριου. Επάνω του ήταν δύο κουρσάροι: η πρώτη το οδηγούσε, με γυαλιά στα μάτια και με τα μακριά ξανθά μαλλιά της να τινάζονται βρεγμένα γύρω απ'το κεφάλι της· ο άλλος καθόταν πίσω της, πυροβολώντας με ένα πιστόλι σε κάθε χέρι.

Η Φοριντέλα-Ράο, σκυμμένη, πέρασε επικίνδυνα κάτω από το μινιπλάνο, αλλά το Απολλώνιο λεπίδι της κινήθηκε προς τα πάνω, διαγράφοντας ένα αστραφτερό ημικόκλιο. Χτύπησε το γόνατο της πειρατίνας, μάλλον σπάζοντάς το – χτύπησε το φτερό του μινιπλάνου, τσακίζοντας ένα μικρό κομμάτι από το μέταλλο – και καρφώθηκε στα δεξιά πλευρά του πειρατή με τα δυο πιστόλια. Η Φοριντέλα με το ζόρι κατόρθωσε να κρατήσει το σπαθί στη γροθιά της, ώστε να μην της φύγει καθώς το μινιπλάνο έχανε την πορεία του και κοπανούσε σ'έναν τοίχο λίγο παρακάτω, για να γίνει κομμάτια και θρύψαλα και οι αναβάτες του να μείνουν ακίνητοι.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τράβηξε τη Νορέλτα μέσα στο ερπυστριοφόρο άρμα και πήρε τη θέση της στην ανοιχτή πόρτα του, πυροβολώντας τους κουρσάρους μ'ένα πιστόλι. Πλάι του ήρθε η Άνμα, χρησιμοποιώντας το Ροσκράντω-4.2. Στις κονσόλες των οπλικών συστημάτων κάθονταν τώρα δύο από τους Εκλεκτούς, χρησιμοποιώντας τα όπλα του άρματος εναντίον των πειρατών πάνω στα μινιπλάνα.

«Ελάτε μέσα!» φώναξε ο Βόρκεραμ στην Ολντράθα, στη Φοριντέλα-Ράο, και στους τρεις μισθοφόρους που ήταν πεσμένοι, και φανερά τραυματισμένοι, στο πλημμυρισμένο πλακόστρωτο. «ΜΕΣΑ!» Πυροβό-

λησε ένα μινιπλάνο, πετυχαίνοντας τον οδηγό του και κάνοντάς το να πέσει.

Η Άνμα έβαλλε συνεχόμενα με το γρήγορο Ροσκράντω-4.2. Και τα πολεοσημάδια τής έδειξαν τώρα έναν κίνδυνο – προερχόμενο από όπλο – το ρουκετοβόλο ήταν σαν να της φώναζε ότι θα εξαπέλυε το βλήμα του. Η Άνμα έστρεψε το Ροσκράντω προς τα εκεί όπου μπορούσε να «ακούσει» το ρουκετοβόλο. Χτύπησε τον πειρατή που το κρατούσε καθισμένος πίσω από τον οδηγό ενός μινιπλάνου: οι σφαίρες της τον βρήκαν στον ώμο και τον ανάγκασαν να πετάξει το όπλο προτού εκτοξεύσει τη ρουκέτα.

Η Άνμα άλλαξε γεμιστήρα στο Ροσκράντω-4.2 γιατί ο προηγούμενος είχε μόλις τελειώσει.

Το ερπυστριοφόρο άρμα τραντάχτηκε, κάνοντας αυτήν και τον Βόρκεραμ να παραπατήσουν ελαφρώς. Κάποια άλλη ρουκέτα το είχε χτυπήσει: η Άνμα το διάβαζε ξεκάθαρα στα πολεοσημάδια της συμπλοκής. «Ολντράθα, αφήστε τον, γαμώτο! Αφήστε τον!» φώναξε βλέποντας πως η Αδελφή της και η Φοριντέλα-Ράο πάσχιζαν να σηκώσουν τον χτυπημένο άντρα που είχαν βγάλει από το τρίκυκλο.

Οι τρεις πεσμένοι Εκλεκτοί έμοιαζαν σε πολύ άσχημη κατάσταση: μόνο ο ένας φαινόταν να προσπαθεί να σηκωθεί, οι άλλοι δύο σέρνονταν μες στα αίματα και τα νερά.

Τα μινιπλάνα στροβιλίζονταν τώρα γύρω από το ερπυστριοφόρο, βάλλοντας από παντού, ενώ τα όπλα του άρματος τούς έριχναν οβίδες και φλόγες.

«Αφήστε τον!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ελάτε μέσα, ΤΩΡΑ!»

Αλλά η Ολντράθα και η Φοριντέλα-Ράο είχαν βάλει στους ώμους τους τα χέρια του χτυπημένου άντρα και τον έφερναν προς την ανοιχτή πόρτα του άρματος. «Ξέρεις ποιος είν' αυτός;» φώναξε η Θυγατέρα. «Ο Πανιστόριος είναι! Ο Πανιστόριος!»

Όμως δεν χρειαζόταν πλέον να το πει: καθώς η Ολντράθα και η Φοριντέλα τον είχαν σηκώσει, ο Βόρκεραμ και η Άνμα τον είχαν αναγνωρίσει. «Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...!» γρύλισε ο αρχηγός των Εκλεκτών, και πυροβόλησε με το πιστόλι του ένα μινιπλάνο που πλησίαζε, χτυπώντας τον οδηγό.

Το ιπτάμενο όχημα κοπάνησε στον τοίχο πάνω απ'το αναποδογυρισμένο τρίκυκλο του Αρχικατασκόπου.

Η Ολντράθα ούρλιαξε καθώς η Φοριντέλα την τραβούσε κάτω ξανά και έπεφταν κι οι δυο τους μαζί με τον Πανιστόριο. Το μινιπλάνο σωριάστηκε πάνω στο τρίκυκλο με δυνατούς ήχους θραύσεις. Ευτυχώς, καμια ενεργειακή φιάλη δεν ανατινάχτηκε· ή δεν είχαν σπάσει ή δεν είχε δημιουργηθεί σπινθήρας ικανός να κάνει τα ενεργειακά υγρά να εκραγούν. *Η βροχή μάς βοηθά και σε κάτι*, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. «Φέρτε τον μέσα!» φώναξε. «Γρήγορα!» Και βγήκε ο ίδιος από το άρμα για να βοηθήσει την Ολντράθα και τη Φοριντέλα να σηκωθούν και να σηκώσουν και τον λιπόθυμο Πανιστόριο. Τα νερά που είχαν μετατρέψει τον μεγάλο δρόμο σε ποτάμι δεν τους εξυπηρετούσαν καθόλου· τους έκαναν να γλιστράνε και να δυσκολεύονται να σταθούν.

Κι άλλοι Εκλεκτοί είχαν βγει τώρα από το ερπυστριοφόρο για να υποστηρίξουν τον αρχηγό τους πυροβολώντας τους πειρατές πάνω στα μινιπλάνα, απομακρύνοντάς τους.

Μια ρουκέτα έπεσε ανάμεσά τους κάνοντας το πλακόστρωτο να τιναχτεί μαζί με νερά. Οι Εκλεκτοί σκορπίστηκαν καθώς σωριάζονταν από δω κι από κει, κάποιοι περισσότεροι κάποιοι λιγότερο χτυπημένοι.

Ο Βόρκεραμ είχε πλέον βοηθήσει την Ολντράθα και τη Φοριντέλα να σηκώσουν από κάτω τον Πανιστόριο, και τον πήγαιναν προς την ανοιχτή πόρτα του άρματος. Όμως τώρα είδαν πάλι μινιπλάνα να έρχονται καταπάνω τους, και ο Βόρκεραμ αναγνώρισε τον πειρατή που καβαλούσε ένα απ'αυτά. Αν δεν λάθευε, πρέπει να ήταν εκείνος ο καριόλης που τους είχε κυνηγήσει, με μινιπλάνα πάλι, στην πρώτη τους σύγκρουση με τους κουρσάρους ενώ βρίσκονταν μες στο όχημα της Άνμα. Ο τύπος ήταν χαρακτηριστική φιγούρα, αν μη τι άλλο: μυώδης, λευκόδερμος, με γαμψή μύτη, τελείως καραφλός και με μια παράξενη μοβ απόχρωση του δέρματος στο κεφάλι, εκεί όπου θα έπρεπε να ήταν τα μαλλιά του.

Κρατούσε πιστόλι στο χέρι, και σημάδεψε τον αρχηγό των Εκλεκτών φωνάζοντας: «Αυτός είναι! Αυτός είναι, ο γαμιόλης! *ΦΑΤΕ ΤΟΝ! Ο ΒΟΡΚΕΡΑΜ-ΒΟΡ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ! ΦΑΤΕ ΤΟΝ!*» Και ο Φορδέκης ο Καραφλός πυροβόλησε απανωτά, στοχεύοντας τον εχθρό που είχε προκαλέσει τόσα προβλήματα στους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών.

Ο Βόρκεραμ, έχοντας ήδη δει ότι ο πειρατής τον σημάδευε, λίγο προτού εκείνος φωνάξει να τον «φάνε», είχε σκύψει και είχε τιναχτεί, πυροβολώντας συγχρόνως με το πιστόλι του. Έτσι οι ριπές του Φορδέκη του Καραφλού τον αστόχησαν. Αλλά και οι ριπές του Βόρκεραμ αστόχησαν, χτυπώντας μόνο το αριστερό φτερό του μινιπλάνου χωρίς να του κάνουν καμία σημαντική ζημιά.

Η Άνμα, που στεκόταν ακόμα στην ανοιχτή πόρτα του άρματος, αναγνώρισε το όπλο του πειρατή. Ροσκράντω-4.2, σαν το δικό της. Πολύ γρήγορο πιστόλι. Και τα πολεοσημάδια έλεγαν πως, όποιος κι αν ήταν αυτός, πρέπει να ήταν κάποιος αρχηγός των κουρσάρων. Η Άνμα είχε περάσει από τις Ήμερες Συνοικίες παλιότερα, αλλά δεν είχε μείνει για πολύ και δεν θυμόταν να είχε συναντήσει τον συγκεκριμένο άντρα. Αν τον είχε συναντήσει δεν θα τον ξεχνούσε, με τέτοιο κεφάλι και τέτοια μύτη που είχε ο λεχρίτης!

Στρέφοντας το Ροσκράντω της προς τη μεριά του τον πυροβόλησε, αλλά αστόχησε. Και τώρα κι άλλα μινιπλάνα μαζεύονταν εδώ σαν γύπες του Κρόνου που έχουν μυρίσει αίμα. Είχαν βάλει στόχο τον αρχηγό των Εκλεκτών. Τον είχαν αναγνωρίσει.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, γονατισμένος στο ένα γόνατο, πυροβόλησε έναν πειρατή στο στήθος με το πιστόλι του, τινάζοντάς τον από τη σέλα. Πυροβόλησε ένα μινιπλάνο στο πλάι, χτυπώντας το στις μηχανές και κάνοντάς το να περάσει βουίζοντας από πάνω του και να κοπανήσει στο πλακόστρωτο παρακάτω.

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το πιστόλι του στον καραφλό πειρατή με το μοβ κεφάλι ο οποίος ερχόταν ξανά. Πάτησε τη σκανδάλη–
κλικ – κλικ-κλικ!

Γαμήσου! σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Ο γεμιστήρας είχε βρει την ώρα να τελειώσει!

Γύρω του οι πειρατές με τα μινιπλάνα, αλλά κι άλλοι πειρατές που έρχονταν πεζοί ή επάνω σε δίκυκλα, συγκρούονταν με τους Εκλεκτούς. Τα όπλα του ερπυστριοφόρου μούγκριζαν και βρυχιόνταν. Η Νορέλτα-Βορ ούρλιαζε: «Ελάτε μέσα! Ελάτε μέσα, να φύγουμε! Ελάτε μέσα!» Ακουγόταν πανικόβλητη.

Ο Βόρκεραμ δεν είχε πανικοβληθεί. Κύλησε ξανά μες στα νερά του πλακόστρωτου για ν'αποφύγει τις ριπές του καραφλού πειρατή, προ-

σπαθώντας συγχρόνως να τραβήξει καινούργιο γεμιστήρα μέσα από την αλεξίσφαιρη καπαρντίνα του.

«Την τύχη του Σκοτοδαίμονος έχεις, γαμιόλη μισθοφόρε!» γρύλισε ο Φορδέκης ο Καραφλός. «Αλλά τώρα θα σου στερέψει!» Πήδησε απ'το μινιπλάνο του τραβώντας ένα μεγάλο οδοντωτό ξίφος. Δεν γλίστρησε στα νερά του δρόμου καθώς τινάζοταν προς τον Βόρκεραμ, σπαθίζοντας.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών ίσα που πρόλαβε ν'αποκρούσει το λεπίδι με το πιστόλι του, με αποτέλεσμα το δεύτερο να του φύγει από το χέρι. Ο Βόρκεραμ γλίστρησε κι έπεσε ανάσκελα στα νερά. Κλότσησε το γόνατο του κουρσάρου, κάνοντάς τον να ουρλιάξει και να παραπατήσει – αλλά πάλι ο διάολος του Σκοτοδαίμονος δεν έχασε την ισορροπία του!

«Δεν ξέρω ποιος είσαι ή πώς με ξέρεις–» είπε ο Βόρκεραμ καθώς σηκώνόταν όρθιος όσο ο πειρατής παραπατούσε.

«Το Πολιτικό Νεύμα είχε φωτογραφία σου – η τελευταία που θα τραβήξουν!» φώναξε ο Φορδέκης, σπαθίζοντας ξανά.

Ο Βόρκεραμ τινάχτηκε πίσω και η λεπίδα έσκισε ένα κομμάτι από την αλεξίσφαιρη καπαρντίνα του. Ήταν φτιαγμένη μόνο για προστασία από σφαίρες, όχι και από λεπίδες. *Το ήξερα ότι εκείνη η συνέντευξη στο Πολιτικό Νεύμα ήταν λάθος!* σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Την είχε δώσει πριν από μερικές ημέρες, επειδή οι καταραμένοι δημοσιογράφοι επέμεναν. Κατά τα άλλα, απέφευγε να δίνει συνεντεύξεις στους Β' Κατωρίγιους όταν του ζητούσαν, πάντα αρνιόταν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τράβηξε ένα ξιφίδιο μέσα από την καπαρντίνα του. «Έχεις δίκιο,» είπε. «Δε θα επαναλάβω τη μαλακία. Αλλά εσύ δε θα ζεις για να το μάθεις.»

«Χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο πειρατής, μοιάζοντας να γουστάρει την αναμέτρηση, μοιάζοντας να του αρέσει το χάος της μάχης. «Θα το δούμε αυτό, μισθοφορικό αρχίδι!» Σπάθισε ξανά.

Ο Βόρκεραμ απέκρουσε τη λεπίδα του με τη μικρότερη δική του, και πάτησε, με τον αντίχειρα, το κουμπί στη λαβή του ξιφιδίου το οποίο ενεργοποιούσε την ενεργειακή λειτουργία του όπλου. Η λάμα γέμισε τρίζουσα ενέργεια. Έκανε το σπαθί του Φορδέκη να τρανταχτεί στο χέρι του και τον πειρατή να τιναχτεί πίσω, κραυγάζοντας ξαφνιασμένος. «Υπουλο αρχίδι!»

Ο Βόρκεραμ τον κλότσησε βρίσκοντάς τον στην κοιλιά, και ο Φορδέκης παραπάτησε, χάνοντας αυτή τη φορά την ισορροπία του και πέφτοντας, ενώ το σπαθί έφευγε απ'τη γροθιά του. Αλλά ο Καραφλός δεν άργησε να τραβήξει το πιστόλι του καθώς σηκωνόταν στο ένα γόνατο.

Ο Βόρκεραμ, πλησιάζοντάς τον, κλότσησε ξανά: τίναξε το πυροβόλο όπλο από το χέρι του. Έκανε να τον καρφώσει στο στήθος, με το ξιφίδιό του ακόμα τυλιγμένο από ενέργεια· ο Φορδέκης, όμως, του άρπαξε τον καρπό. Και οι δυο τους άρχισαν να παλεύουν μες στη βροχή, γρυλίζοντας και βρίζοντας.

Η Άνμα, στεκόμενη στην ανοιχτή πόρτα του άρματος, έχοντας βάλει ήδη τον τρίτο καινούργιο γεμιστήρα στο Ροσκράντω-4.2, δεν τολμούσε να πυροβολήσει τον κουρσάρο με τον οποίο πάλευε ο Βόρκεραμ-Βορ, από φόβο μη χτυπήσει τον δεύτερο. Μπροστά της γινόταν χαλασμός από τη βροχή, τον άνεμο, και τους πειρατές που μάχονταν με τους Εκλεκτούς ανάμεσα στα συντρίμια του δρόμου και των οχημάτων.

«Ο Βόρκεραμ!» είπε ο Ολντράθα, λαχανιασμένη. Εκείνη και η Φοριντέλα είχαν, πριν από λίγο, φέρει τον Πανιστόριο μέσα στο ερπυστριοφόρο, κι οι δυο τους μουλιασμένες από πάνω ως κάτω από τη νεροποντή. «Βοηθήστε τον, και πάμε να φύγουμε!»

Η Φοριντέλα πήδησε έξω από το άρμα, με το Απολλώνιο ξίφος της στο χέρι. Τρέχοντας προς τον Βόρκεραμ-Βορ, σπάθισε μια πειρατίνα στον λαιμό, τινάζοντας έναν πίδακα αίματος στον αέρα, καθώς περνούσε από δίπλα της.

Ο Φορδέκης ο Καραφλός κατάφερε να πατήσει γερά κάπου – *Επιτέλους κάτι σταθερό!* σκέφτηκε φευγαλέα – και γρονθοκόπησε τον αντίμαχό του καταπρόσωπο όσο πιο δυνατά μπορούσε. Ο Βόρκεραμ τινάχτηκε πίσω, νιώθοντας τη μύτη του να σπάει ενώ χρώματα σκέπαζαν την όρασή του. Το ενεργειακό ξιφίδιο έφυγε απ'το χέρι του και ο Φορδέκης το άρπαξε. Πάτησε στο στήθος του Βόρκεραμ-Βορ καθώς εκείνος είχε σωριαστεί και προσπαθούσε να κρατήσει το πρόσωπό του πάνω από τα νερά του δρόμου για να μην πνιγεί.

Αλλά ο Καραφλός δεν πρόφτασε να αποτελειώσει τον εχθρό του· είδε μια φιγούρα νάρχεται από δίπλα. Στράφηκε κι αντίκρισε μια χρυσόδερμη, μαυρομάλλα τύπισσα με μακρύ γυαλιστερό λεπίδι στο χέρι.

Η Φοριντέλα-Ράο τον σπάθισε με το Απολλώνιο ξίφος. Ο πειρατής τινάχτηκε όπισθεν, αποφεύγοντας για μερικά εκατοστά την κόψη η οποία πέρασε μπροστά απ'το πρόσωπό του. «Καριόλα!»

«Πίσω σου, Φοριντέλα!» Η φωνή της Άνμα.

Η Φοριντέλα στράφηκε, βλέποντας έναν κουρσάρο να τη σημαδεύει με κοντό τουφέκι. Δίχως να χάσει δευτερόλεπτο έπεσε στα νερά του δρόμου. Η σφαίρα την αστόχησε, χτύπησε τον Φορδέκη στο δεξί πόδι.

Ο Καραφλός κραύγασε, παραπατώντας.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είχε ανασηκωθεί, τραβώντας το δεύτερο πιστόλι μέσα από την καπαρντίνα του. Παρά τα χρώματα που χόρευαν μπροστά στα μάτια του, ήταν πολύ καλός σκοπευτής για ν'αστοχήσει από τέτοια απόσταση (και, ήταν βέβαιος, είχε τον Κρόνο στο πλευρό του!)· σημαδεύοντας, πάτησε τη σκανδάλη, και το караφλό κεφάλι του κουρσάρου διαλύθηκε, τινάζοντας αίματα, μυαλά, θραύσματα κοκάλων.

Ο πειρατής που είχε επιχειρήσει να σκοτώσει τη Φοριντέλα-Ράο έστρεψε τώρα το τουφέκι του προς τον Βόρκεραμ-Βορ, αλλά μια Εκλεκτή τον σκότωσε με το πιστόλι της. «Έλα μέσα, αρχηγέ!» φώναξε. «Τώρα!» Και τον βοήθησε να σηκωθεί από τα νερά.

Η Φοριντέλα-Ράο τούς ακολούθησε στο εσωτερικό του ερπυστριόφору, και το ίδιο κι οι υπόλοιποι Εκλεκτοί ύστερα από μερικές στιγμές, καταφέροντας να απεμπλακούν από τους κουρσάρους που ακουγόταν να φωνάζουν *Ο Φορδέκης είναι νεκρός! Ο Καραφλός σκοτώθηκε! Πάει ο Καραφλός, ρε, τον σκότωσαν οι πούστηδες! Τον σκότωσαν! Ο Φορδέκης νεκρός! Νεκρός!*

Οι Εκλεκτοί έκλεισαν την πόρτα του ερπυστριόφору και ο Μάικλ είπε στη Ζιλκάμα'μορ, μέσω εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου, να δώσει στο όχημα μορφή ελικοπτέρου – γρήγορα! – *τώρα!*

Η μάγισσα, καθισμένη στο κέντρο ισχύος του άρματος, έκανε Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας και τα πάντα άρχισαν ν'αλλάζουν γύρω από τους επιβάτες.

Η Άνμα, έχοντας ακούσει το όνομα που φώναζαν οι κουρσάροι απέξω – *Φορδέκης... Καραφλός...* – κατάλαβε τώρα ποιον είχε αντιμετώπι-

σει ο Βόρκεραμ. *Ο Φορδέκης ο Καραφλός!* Η Άνμα δεν τον είχε συναντήσει ποτέ της, μα τον είχε ακουστά. Έπρεπε να τόχα μυριστεί ότι ήταν αυτός. Ήταν από τους ισχυρότερους αρχηγούς πειρατικών συμμοριών στις νότιες Ήμερες Συνοικίες. *Μακάρι ο θάνατός του να κόψει λίγο τη φόρα των κουρσάρων*, σκέφτηκε η Άνμα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε τον Βόρκεραμ, που είχε καθίσει και η Ολντράθα τού είχε δώσει ένα πανί να βάλει στη μύτη του που αιμορραγούσε.

«Καλά είμαι,» απάντησε εκείνος, καθώς το ερπυστριοφόρο μεταμορφωνόταν σε μεγάλο ελικόπτερο με δύο έλικες και υψωνόταν πάνω από τον δρόμο-ποταμό που είχε κατακλυστεί από κουρσάρους. «Πώς είναι ο Πανιστόριος; Ζει;»

«Ζει,» αποκρίθηκε η Ολντράθα. «Και ούτε είναι σοβαρά χτυπημένος· απλά αναισθητός.» Διάβαζε τα πολεοσημάδια για την υγεία του σαν ιατρική διάγνωση που είχε γίνει από την ίδια την Πόλη.

Και τώρα στράφηκε σ'έναν από τους τραυματισμένους Εκλεκτούς, που ήταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση από τον Αρχικατάσκοπο – στα όρια του θανάτου.

«Τέρμα οι μαλακίες!» γρύλισε ο Ευτύχιος κι έβγαλε μια χειροβομβίδα, τραβώντας την περόνη.

«Τι κάνεις εκεί, ρε;» είπε ο Ριχάρδος ο Τρομερός.

«Είτε θέλουν οι πούστηδες να μπορούμε στην πολυκατοικία τους είτε όχι, εμείς θα μπορούμε.» Ο Ευτύχιος σκάλωσε τη χειροβομβίδα πάνω στο πόμολο της εισόδου της πολυκατοικίας. «*Τρέξτε!*» φώναξε, μην αφήνοντας άλλη επιλογή στους συντρόφους του.

Έτρεξαν, απομακρυνόμενοι από την πόρτα η οποία ανατινάχτηκε πίσω τους. Μετά, την πλησίασαν πάλι, βλέποντας ότι η κλειδαριά της είχε διαλυθεί τελείως και, γενικά, ήταν ετοιμόρροπη. Η Διπλή Μυρτώ την έσπρωξε και η πόρτα μόνο που δεν έφυγε απ'τους μεντεσέδες της.

«Και τι θες να κάνουμε τώρα, ρε;» μούγκρισε ο Ριχάρδος, θυμωμένος που ο Ευτύχιος τον είχε γράψει στα παπάρια του. «Ν'αρχίσουμε πιστολίδι μες στην πολυκατοικία; Να σκοτωθεί κόσμος;» Αλλά καθώς μιλούσε περνούσε την είσοδο μαζί με τους άλλους.

«Θα μας κατακλύσουν άμα μείνουμε στην πιλοτή, Ριχάρδε!»

«Εντάξει· τέλος πάντων. Κρυφτείτε τώρα, κρυφτείτε! Γρήγορα!» είπε ο Τρομερός, δείχνοντάς τους πού να πάνε. «*Γρήγορα!* Προτού έρθουν.»

Οι μισθοφόροι κρύφτηκαν στο ισόγειο της πολυκατοικίας, και περίμεναν.

Οι κουρσάροι δεν άργησαν να εισβάλουν, με όπλα στα χέρια. Και έπεσαν στην ενέδρα τους. Ο Ριχάρδος ο Τρομερός και οι σύντροφοί του τους θέρισαν ξεπροβάλλοντας απρόσμενα από γύρω. Οι λίγοι πειρατές που απέμειναν τράπηκαν σε άτακτη φυγή.

«Το πεδίο φαίνεται ανοιχτό τώρα,» είπε ένας από τους μισθοφόρους, κοιτάζοντας έξω από την πιλοτή.

Βγήκαν, προτού μαζευτούν κι άλλοι πειρατές εδώ.

Στους δρόμους του Σκηνοκράτη, οι συγκρούσεις ήταν ένας στρόβιλος, καθώς οχήματα και πεζοί έτρεχαν από δω κι από κει, πυροβολώντας ο ένας τον άλλο, εκτοξεύοντας ρουκέτες, πετώντας διαφόρων ειδών βόμβες. Η ώρα περνούσε με θανάτους και καταστροφές. Η Ευμενίδα Νοράλνω τραυματίστηκε όταν μια ρουκέτα χτύπησε το όχημά της και ανατίναξε τη μπροστινή του μεριά· έχασε τις αισθήσεις της. (Ο Ράλενταμπ εξαγριώθηκε, μετά απ' αυτό, σκοτώνοντας με μίσος τους κουρσάρους.) Η Ρία Καλόφραστη έχασε τη ζωή της, όπως και οι περισσότερες από τις έξι πολεμίστριές της· μόνο η Ροντάκη και η Γιολλάντα απέμειναν, αλλά χωρίς σοβαρά τραύματα. Ο Έλντακ'χοκ σκοτώθηκε όταν εκείνος και μερικοί άλλοι μισθοφόροι βρέθηκαν μέσα σε διασταυρούμενα πυρά. Ο Λοχίας Ήθαν Φορκέντω προσπάθησε να τους σώσει μα δεν τα κατάφερε, και παραλίγο να σκοτωθεί κι ο ίδιος. Ο Λούσιος Φιλοδέκτης την έβγαλε καθαρή με μερικές γρατσουνιές μόνο στο πρόσωπο, όταν το μπροστινό τζάμι του οχήματός του έσπασε. Άλλοι μισθοφόροι δεν ήταν τόσο τυχεροί. Δεν ήταν καθόλου τυχεροί.

Παρ' όλ' αυτά, οι υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας νικούσαν. Οι κουρσάροι χτυπήθηκαν χειρότερα από εκείνους. Ο Μαύρος Νικ έχασε τη ζωή του, καθώς και άλλοι αρχηγοί συμμοριών, και πολλοί πειρατές. Υποχώρησαν, τελικά, προς τα πλοία τους κι έφυγαν από τα λιμάνια του Σκηνοκράτη.

Στην Απλωτή, η κατάσταση ήταν παρόμοια, αν και ακόμα πιο απρόβλεπτη και επικίνδυνη, καθώς η Απλωτή ήταν μεγαλύτερη

περιφέρεια και εδώ είχαν συγκεντρωθεί περισσότεροι φρουροί, μισθοφόροι, και κουρσάροι. Ο Λοχαγός Ρίντιλακ Ορκνάθι τραυματίστηκε άσχημα και ένα θωρακισμένο όχημα της Φρουράς τον πήρε για να τον πάει σε νοσοκομείο της Χτυπημένης. Η Λοχαγός Φιόνα Ισόσχημη λίγο έλειψε να σκοτωθεί από μια έκρηξη που έκανε έναν τοίχο να καταρρεύσει δίπλα της· αλλά επιβίωσε χωρίς καν να τραυματιστεί, ενώ οι περισσότεροι από τους φρουρούς που ήταν μαζί της θάφτηκαν κάτω από τα συντρίμια.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας βρέθηκε περικυκλωμένος από κουρσάρους, και γι'ακόμα μια φορά ένα ελικόπτερο ήταν που τον έσωσε – τώρα, όμως, πολύ μεγαλύτερο. Το μεταβαλλόμενο των Εκλεκτών. Το οποίο προσγειώθηκε στον άδειο πλέον δρόμο δίπλα του και πήρε τη μορφή ερπυστριοφόρου. «Έλα μέσα!» του φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ ανοίγοντας μια πλευρική πόρτα που κατέβηκε σαν ράμπα. Ο Άβαντας υπάκουσε, ανεβάζοντας το τρίκυκλό του στο εσωτερικό του άρματος. «Τι έπαθε η μύτη σου, αρχηγέ;» ρώτησε, βλέποντας το έμπλαστρο στο πρόσωπο του Βόρκεραμ. Εκείνος απάντησε: «Σκότωσε έναν καραφλό πειρατή μ'ακόμα μεγαλύτερη μύτη από τη δική μου.»

Ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος και η ομάδα του έχασαν ελάχιστους ανθρώπους και είχαν λίγους τραυματισμούς και ζημιές στα οχήματά τους. Έμοιαζαν συνηθισμένοι (!) να τρέχουν μες στη βροχή και στον άνεμο κυνηγώντας κουρσάρους. Η Άνμα σκέφτηκε αργότερα: *Είναι να εκπλήσσεσαι; Από τη Ρόδα δεν είναι; Στη Ρόδα, έχουν την τρέλα του Σκοτοδαίμονος με τα οχήματα.*

Ο Δράστης Λαοκράτης, επίσης, δεν τραυματίστηκε, αλλά το ελικόπτερό του θα χρειαζόταν επισκευές αύριο. Πολλοί από τους άλλους μισθοφόρους, όμως, έχασαν τη ζωή τους ή χτυπήθηκαν άσχημα, και τα οχήματα και οι εξοπλισμοί τους έπαθαν σοβαρές ζημιές.

Οι πειρατές, μετά από αρκετή ώρα συγκρούσεων και μανιασμένων συμπλοκών μέσα στους δρόμους της Απλωτής, υποχώρησαν στα καράβια τους και έφυγαν από τα λιμάνια. Εκτός από τον Φορδέκη τον Καραφλό, είχε σκοτωθεί και ο Φουγάρος, ο αρχηγός των Πλουτισμένων. Τον είχε σκοτώσει ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας· και ο πειρατής είχε πεθάνει μ'ένα πούρο σφιγμένο ανάμεσα στα δόντια.

Παρότι οι μισθοφόροι και οι φρουροί είχαν νικήσει δεν αισθάνονταν σαν νικητές. Αισθανόταν ηττημένοι, όταν τελικά οι κουρσάροι, κατακερματισμένοι, υποχώρησαν από τη Β' Κατωρίγια. Ο αγώνας που είχαν δώσει οι υπερασπιστές της συνοικίας ήταν τόσο σκληρός και επώδυνος που δεν τους άφηνε περιθώριο να βγάλουν αντικειμενικά συμπεράσματα.

Όχι όλους, τουλάχιστον. Ο Βόρκεραμ-Βορ το καταλάβαινε ότι είχαν πολεμήσει καλά απόψε, δεδομένης της κατάστασης, η οποία ήταν, ομολογουμένως, βγαλμένη από τρελό όνειρο του Σκοτοδαίμονος. *Αλλά ο Κρόνος μάς έδωσε τη νίκη!*

Δημοσιογράφοι, νοσοκόμοι, γιατροί, πυροσβέστες, και πολίτες συγκεντρώνονταν στους δρόμους της Απλωτής, του Σκηνοκράτη, και της Βραχύλογης, καθώς οι συγκρούσεις εκεί είχαν τελειώσει αφήνοντας πίσω τους νεκρούς, συντρίμια, καπνούς, και φωτιές που ούτε η νεροποντή δεν φαινόταν να μπορεί να σβήσει.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν ακόμα λιπόθυμος, αλλά οι πράκτορές του τον είχαν εντοπίσει. Μέσω μαγείας. Μια μάγισσα είχε κάνει Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Και τώρα κοίταζαν προς τα εκεί όπου την είχε οδηγήσει η τέχνη της, βλέποντας το μεγάλο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών, που η θωράκισή του ήταν άσχημα χτυπημένη από τις συγκρούσεις και σε σημεία τελείως διαλυμένη· μόνο τρύπες που δεν είχε κάνει.

«Πάμε να τους συναντήσουμε;» πρότεινε ένας από τους πράκτορες του Αρχικατασκόπου.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος. «Περίμενε. Αν ο Μάστορας της Σκιάς είναι οικειοθελώς μαζί τους – και δεν μπορώ να φανταστώ νάναι αιχμάλωτός τους – τότε ξέρει τι κάνει· και σίγουρα δεν θα ήθελε να μάθουν τις όψεις μας οι μισθοφόροι του Όρπεκαλ-Λάντι.»

Κανείς δεν διαφώνησε.

/47\

Οι Νομάδες περιμένουν τον Θόρινταλ να τους πει πότε να μπουν στο καινούργιο τους σπίτι· αλλά, αφού η ιέρεια του Κρόνου έχει κάνει την τελετή της, διαπιστώνουν ότι υπάρχουν κι άλλα προβλήματα, και οδηγούνται σε νυχτερινή παρακολούθηση και μια νυχτερινή συνάντηση, γνωρίζοντας μισθοφόρους και φωτογράφους-φωτομοντέλα, και αποκτώντας τελικά ένα περιοδικό που περιλαμβάνει ένα αξιοπερίεργο διήγημα.

Κανείς δεν ήθελε να πιστέψει ότι τα σχήματα που είχε ζωγραφίσει η Βιολέτα στους τοίχους της *Τεχνοθήκης* θα έδιωχναν τα διαβολικά πνεύματα από εκεί και θα την έκαναν να ξεστοιχειώσει. Ούτε ο Τζέρι το πίστευε, ούτε η Λία η Πονηρή, ούτε κανένας άλλος που εκείνη τη βραδιά μίλησε με τους Νομάδες των Δρόμων.

Μόνο οι ίδιοι οι Νομάδες το πίστευαν. Γιατί εμπιστεύονταν τη Βιολέτα. Την ήξεραν. Ήταν τόσο καιρό μαζί τους. Και, κυρίως, θυμόνταν ότι και η Εύνοια την εμπιστευόταν.

Ο Θόρινταλ κοιμήθηκε στη σκηνή του μαζί με τη Λάρνια, ενώ απέξω μπορούσε ακόμα ν'ακούσει τον Κοντό Φριτς, τη Σορέτα, και τους άλλους να συζητάνε αναμεταξύ τους και με ντόπιους της Μεγαλοδιάβατης. *Ντόπιους* που λέει ο λόγος, δηλαδή· δεν υπήρχαν ντόπιοι στη Μεγαλοδιάβατη· όλοι περαστικοί ήταν: απλώς κάποιοι έφευγαν πιο γρήγορα, κάποιοι έμεναν περισσότερο.

Η Λάρνια τον ξύπνησε φιλώντας τα χείλη του, και συνέχισε να τον φιλά και να τον αγγίζει, να διατρέχει τα χέρια της επάνω του, από τους ώμους του ως την κοιλιά του. Ήταν ακόμα νύχτα, κατάλαβε ο Θόρινταλ, αλλά τώρα δεν ακούγονταν θόρυβοι από έξω· οι πάντες είχαν ησυχάσει στον καταυλισμό των Νομάδων μπροστά από την *Τεχνοθήκη*. Όμως δεν απασχόλησε άλλο το μυαλό του μ'αυτό· αισθανόταν το πουλί του ορθωμένο σαν σιδερένιο λοστό και τα νεύρα του να φλέγονται από τα αγγίγματα της Λάρνια. Την άρπαξε στην αγκαλιά του,

τραβώντας τα λίγα ρούχα που φορούσε, γυρίζοντάς την ανάσκελα. Τα πρασινόδερμα πόδια της τυλίχτηκαν γύρω από τη μέση του.

Το ταξίδι των Νομάδων από την Α' Ανωρίγια Συνοικία στη Μεγαλοδιάβατη φαινόταν να της έχει αλλάξει τη διάθεση. Δεν έμοιαζε πλέον θυμωμένη με τον Θόρινταλ εξαιτίας της Κορίνας. Μάλλον πίστευε ότι δεν πρόκειται να την ξανάβλεπαν. Εκείνος δεν αισθανόταν και τόσο σίγουρος γι' αυτό· αλλά τώρα η Κορίνα δεν ήταν καθόλου στο μυαλό του...

Το πρωί, όταν βγήκε από τη σκηνή του, η Λάρνια ήταν ακόμα μέσα, σε βαθύ ύπνο, έχοντας κοιμηθεί τελικά χωρίς να ρίξει ούτε ένα ρούχο επάνω της, τυλιγμένη στη ζεστή κουβέρτα μαζί του. Ο Θόρινταλ κοίταξε τον καταυλισμό των Νομάδων που ξυπνούσε. Ο ένας μετά τον άλλο ξετρύπωναν από τις σκηνές και τα οχήματά τους.

Ο Τζέρι είχε φύγει; Ο Θόρινταλ έστρεψε το βλέμμα του προς τη γέφυρα αντίκρυ της *Τεχνοθήκης*. Όχι, το πλανόδιο ψητοπωλείο ήταν ακόμα εκεί· δεν είχε απομακρυνθεί. Τρεις Νομάδες, μάλιστα, το είχαν τώρα επισκεφτεί: ο Μαυρογένης, ο Βίκτορας, και η Κλειώ. Ο Τζέρι έπαιρνε τα λεφτά τους και τους έδινε φαγητά και ποτά.

«Τι κάνουν αυτοί εκεί, Θόρινταλ;» είπε ο Ράνελακ, ο Σκέλεθρος, πλησιάζοντας. «Τι κάνουν, μα τα σαπισμένα άντερα του Σκοτοδαίμονος; Αυτά που πουλά ο Τζέρι δεν θα τάδινά ούτε στον σκύλο μου, γαμώτο!» Ο Ανδρόνικος γάβγισε πλάι στα πόδια του Σκέλεθρου σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει ότι, όντως, δεν θα έτρωγε ποτέ τα φαγητά του Τζέρι, ή σαν να ήθελε, αντιθέτως, να διαμαρτυρηθεί που ο αφέντης του δεν θα τον τάζε ζουμερά ψητά κρέατα.

Ο Θόρινταλ γέλασε. «Ναι,» είπε, «δεν φαίνονται και της καλύτερης ποιότητας.»

«Ούτε για δηλητήρια δεν είναι καλά!» αποκρίθηκε ο Ράνελακ. «Τα μόνα πράγματα της προκοπής που δίνει ο Τζέρι είναι τα *πραγματικά* δηλητήρια και οι άλλες ουσίες που πουλά ως... δευτερεύοντα προϊόντα.»

Ο Σκέλεθρος μιλούσε σαν να είχε αγοράσει, παρατήρησε ο Θόρινταλ. Αλλά δεν τον ρώτησε.

«Σαμάνε!» Ο Κοντός Φριτς πλησίασε τον Θόρινταλ. «Καλημέρα. Όλα καλά;»

«Μια χαρά, Φριτς. Γι'αυτούς ανησυχώ.» Έριξε ένα βλέμμα προς το κινητό ψητοπωλείο του Τζέρι και τους τρεις Νομάδες εκεί.

Ο Κοντός γέλασε. «Δικό τους είναι το στομάχι!»

«Δεν τρώγονται αυτά τα πράγματα που δίνει ο Τζέρι,» είπε ο Σκέλεθρος. «Είναι σαν τη σόλα του παπουτσιού σου.» Έβαλε στο στόμα του το στριφτό τσιμπούκι του και το άναψε.

Ο Φριτς τον λοξοκοίταξε. «Μιλά ο άνθρωπος που καπνίζει αυτό το φονικό καπνογόνο;»

«Το καπνογόνο μου, Κοντέ, δεν είναι σαν τη σόλα του παπουτσιού σου.»

Ο Φριτς στράφηκε στον Θόρινταλ. «Θα μου πεις αν τ'ανεμικά έχουν πάρει δρόμο απ'το μελλοντικό μας σπίτι;»

Εκείνος ένευσε. «Θα το κοιτάξουμε.» Έβγαλε τα σκούρα γυαλιά του από την καπαρντίνα του, τα θόλωσε με την αναπνοή του, και, σβήνοντας απ'το μυαλό του κάθε σκέψη και συναίσθημα, τα φόρεσε.

Βάδισε προς την καγκελωτή είσοδο του κήπου της *Τεχνοθήκης* ενώ ο Κοντός Φριτς και ο Ράνελακ τον ακολουθούσαν μαζί με τον Ανδρόνικο.

Ο Θόρινταλ δεν είδε, πίσω από τα κάγκελα, καμία πνευματική παρουσία. *Μάλιστα... σκέφτηκε. Λες να έφυγαν από τώρα;* Παραμέρισε την καγκελόπορτα και μπήκε στον άγριο κήπο, με τον Φριτς και τον Σκέλεθρο ακόμα στο κατόπι του. Αλλά όχι μόνο αυτούς: και η Σορέτα τώρα ακολουθούσε, και ο Ρίμναλ, και η Τζουλιάνα, και ο Εύθυμος· όμως ο Θόρινταλ δεν τους είχε καταλάβει, έχοντας το βλέμμα του συνεχώς μπροστά.

Καθώς προχωρούσε μέσα στον κήπο, είδε μονάχα ένα στοιχειακό το οποίο, μάλιστα, έδειχνε φοβισμένο. Απομακρύνθηκε βλέποντας τους ανθρώπους να πλησιάσουν, κρύφτηκε πίσω από το ξύλινο άγαλμα του ερπετού που έκανε *Σσσσσς!* όταν περνούσες από κοντά του.

Ο Θόρινταλ είπε, λίγο προτού φτάσουν στο οικοδομικό σύμπλεγμα της *Τεχνοθήκης*: «Σχεδόν άδειος είναι ο κήπος, Φριτς,» χωρίς να στραφεί να κοιτάξει τον Κοντό.

Μετά, πέρασε την είσοδο του οικοδομικού συμπλέγματος, πάνω από την οποία ήταν τα παλιά, σπασμένα γράμματα που μπορούσες να διακρίνεις μόνο ότι έγραφαν Τ ΧΝΟΘ ΚΗ. Το εσωτερικό, διαπίστωσε σύντομα ο Θόρινταλ, ήταν το ίδιο άδειο με τον κήπο: Ελάχιστα πνεύματα

περιφέρονταν εδώ, και φαίνονταν κι αυτά τρομαγμένα. Φοβόνταν τα σχέδια και τα σύμβολα που η Βιολέτα είχε κάνει στους τοίχους – τα σχέδια και τα σύμβολα που, όπως είχε διαισθητικά καταλάβει ο Θόρινταλ, έμοιαζαν με το αντίστροφο είδωλο των έργων τέχνης της *Τεχνοθήκης*. Έμοιαζαν με την αρνητική εικόνα τους. Και ήταν τρομαχτικά – αληθινά τρομαχτικά, όχι παραισθησιακά τρομαχτικά – αν τα έβλεπες από αυτή την άποψη. Τα στοιχειακά, προφανώς, τα έβλεπαν, τα *αντιλαμβάνονταν*, διαρκώς από αυτή την άποψη. Και πιθανώς να φάνταζαν σ'εκείνα *ακόμα* πιο τρομαχτικά, ακόμα πιο εφιαλτικά, απ'ό,τι στον Θόρινταλ.

«Τι βλέπεις, Θόρινταλ; Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε ο Φριτς.

«Τι αισθάνεσαι εσύ, Φριτς;»

«Σίγουρα δεν αισθάνομαι όπως όταν είχαμε πρωτομπεί. Αλλά, απ'την άλλη, ίσως νάχω αρχίσει να συνηθίζω...»

Η Σορέτα είπε: «Δεν είναι αυτό, Φριτς· δεν συνηθίζεται. Τα πνεύματα έχουν πάψει να παίζουν με το μυαλό μας.»

Ο Θόρινταλ στράφηκε να την κοιτάξει. Είχε έρθει, λοιπόν, κι αυτή. Και άλλοι. Έχουμε μεγάλη παρέα μαζί μας. «Ακριβώς. Τα πνεύματα δεν παίζουν πλέον με το μυαλό μας. Ο χώρος έχει σχεδόν καθαρίσει. Η Βιολέτα έκανε ολόκληρο θαύμα εδώ. Είναι πανίσχυρη στη μαγεία της.»

«Σοβαρά;» είπε ο Φριτς. «Μέχρι στιγμής δεν τόχα καταλάβει.»

«Δε δίνεις σημασία στα μικροπράγματα, Κοντέ,» του είπε ο Σκέλεθρος καπνίζοντας τον βρομερό καπνό του στριφτού τσιμποুকίου του· «πάντα σ'το έλεγα.» Χαμογέλασε. Σαν μαύρο κρανίο.

Ο Ανδρόνικος γάβγισε δυνατά προς μια στροφή του διαδρόμου όπου στέκονταν, και γρύλισε τρίζοντας τα δόντια. Ο Θόρινταλ είδε ένα στοιχειακό που κρυβόταν εκεί πίσω να γυρίζει και να φεύγει, περίτρομο. Ακόμα και τον σκύλο του Ράνελακ φοβόνταν τώρα.

Η *Τεχνοθήκη* ήταν ουσιαστικά ασφαλής πλέον, αλλά ο Θόρινταλ πρότεινε να περιμένουν άλλη μια μέρα προτού μπουκνουν για να κατοικήσουν εκεί· έτσι, σήμερα, οι Νομάδες παρέμειναν καταυλισμένοι μπροστά από τον κήπο της και πέρασαν την ώρα τους κουβεντιάζοντας με τους ανθρώπους της Μεγαλοδιάβατης. Πολλοί και διάφοροι έρχονταν κοντά τους, τους χαιρετούσαν, και μετά έφευγαν, ενώ άλλοι τούς κοίταζαν από απόσταση προτού απομακρυνθούν μες στους δρό-

μους και τις γέφυρες των Νότιων Γειτονιών. Κανέννας δεν έδειχνε εχθρικός μαζί τους, μέχρι στιγμής. Η Μεγαλοδιάβατη ήταν μια περιοχή καθαρά αναρχική, αλλά όχι γεμάτη ληστές και κακούργους. Κάπως, αυτή η συνοικία είχε καταφέρει να διατηρήσει έναν ειρηνικό χαρακτήρα. Οι πάντες το έβλεπαν ως ανωμαλία να κάνουν φασαρίες μέσα στη Μεγαλοδιάβατη – μεγάλες φασαρίες, τουλάχιστον.

Ακόμα, βέβαια, κανείς δεν πίστευε ότι τα σχήματα της σαμάνου των Νομάδων είχαν καταφέρει να ξεστοιχειώσουν την *Τεχνοθήκη*, και προειδοποιούσαν τους Νομάδες να είναι πολύ προσεχτικοί αν σκόπευαν να πάνε εκεί. Κόσμος είχε τρελαθεί εκεί μέσα· είχε ακόμα και σκοτωθεί. Τα λόγια ορισμένων έκαναν πολλούς Νομάδες να ανησυχήσουν, αλλά, καθώς η νύχτα έπεφτε, ο Θόρινταλ τούς καθησύχασε. «Σας λέω: τα πνεύματα έχουν τρομάξει. Τα βλέπω. Πολύ λίγα είναι πια μες στην *Τεχνοθήκη*· και θα φύγουν κι αυτά.»

«Δεν τους παραμυθιάζεις, έτσι;» τον ρώτησε η Λάρνια, αργότερα, όταν ήταν οι δυο τους, στη σκηνή τους.

«Νομίζεις ότι θα έκανα τέτοιο πράγμα, μα τον Κρόνο;»

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Απλώς λέω...»

Και έκαναν ξανά έρωτα απόψε, ο Θόρινταλ καθισμένος οκλαδόν, με τη Λάρνια στην αγκαλιά του, γονατισμένη από πάνω του: το πρόσωπό του συνέχεια κοντά στον λαιμό της, στους ώμους της, στα στήθη της, φιλώντας το πράσινο δέρμα της, γεμίζοντας τα ρουθούνια του με την οσμή της. Τα χέρια της ήταν γαντζωμένα στην πλάτη του, τα νύχια της πολύ κοντά για να τον γρατσουνίσουν αλλά τα δάχτυλά της αρκετά δυνατά για ν'αφήσουν μικρές μελανιές.

Όταν ξημέρωσε, ο Θόρινταλ έλεγξε πάλι την *Τεχνοθήκη* με τη σαμανική του όραση, φορώντας τα σκούρα γυαλιά του. Και δεν συνάντησε ούτε μία πνευματική παρουσία. Αυτό σήμαινε, σκέφτηκε, ότι μάλλον υπήρχαν κάποια στοιχειακά ακόμα αλλά κρύβονταν, ή είχαν λουφάξει πολύ βαθιά. Σήμαινε, επίσης, ότι το μέρος ήταν ασφαλές για να έρθουν οι Νομάδες. Σε πολλά οικοδομήματα, άλλωστε, κρύβονταν πνεύματα ανάμεσα στους ενοίκους. Στις περισσότερες πολυκατοικίες, ουσιαστικά. Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο.

Ο Θόρινταλ είπε στον Κοντό Φριτς ότι μπορούσαν να μπουν στο καινούργιο τους σπίτι, και ο Κοντός Φριτς το είπε στους υπόλοιπους Νομάδες.

Ενθουσιάστηκαν. Το γεγονός μάλιστα ότι, πριν, η *Τεχνοθήκη* ήταν στοιχειωμένη έμοιαζε να τους κάνει να θέλουν περισσότερο να περάσουν τον άγριο κήπο της. Είχε κάτι το σαγηνευτικό γι'αυτούς. Ίσως να τους έκανε να σκέφτονται (υπέθετε ο Θόρινταλ) ότι, και χωρίς την Εύνοια, μπορούσαν να συναντούν θαυμαστά πράγματα. Ότι εξακολουθούσαν να είναι οι Νομάδες των Δρόμων.

Η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου, επέμενε να καθαγιάσει την *Τεχνοθήκη* προτού εγκατασταθούν μόνιμα εκεί. Ο Φριτς δεν διαφώνησε, ούτε και κανείς άλλος. Μπήκαν στον κήπο με την ιέρεια να προπορεύεται κρατώντας ένα σύμβολο του Κρόνου υψωμένο μπροστά της: ένα κοντό ραβδί που στο επάνω άκρο του είχε μια επίχρυση πυραμίδα με μια κόκκινη γυάλινη σφαίρα στην κορυφή – ένα ομοίωμα ναού του Κρόνου, περίπου. Συγχρόνως, η Τζουλιάννα άρθρωνε επικλήσεις, επωδούς, και ψαλμωδίες, ζητώντας την εύνοια και την αρωγή του Υπερχρόνιου Άρχοντα, καλώντας τον να διαφυλάξει ετούτο τον τόπο και να διώξει από αυτόν κάθε επιβλαβή, επίβουλη, και μοχθηρή επίδραση.

Ο Θόρινταλ δεν ήξερε αν όλ' αυτά έπιαναν ή αν ήταν απλά λόγια. Είχε ακούσει, όμως, ότι αρκετοί ιερείς είχαν κάνει θαύματα. Αλλά τα θαύματά τους δεν ήταν τίποτα το... σταθερό. Δεν ήταν όπως τη δική του μαγεία που, παρότι σαμανική και ανεκπαίδευτη, είχε κάποια σταθερότητα. Με τους ιερωμένους ποτέ δεν μπορούσες να ξέρεις τι γινόταν. Ούτε κι οι ίδιοι δεν ήξεραν, υποπτευόταν ο Θόρινταλ. Κι αναρωτιόταν αν πράγματι τους άκουγαν οι θεοί τους, και γιατί τους άκουγαν όταν τους άκουγαν. Ορισμένες φορές, αναρωτιόταν μάλιστα αν υπήρχαν θεοί. Αν υπήρχε ακόμα κι ο Κρόνος. Ή αν ήταν όλοι τους δημιουργήματα της φαντασίας των ανθρώπων. Ωστόσο, ο Θόρινταλ δεν απέκλειε τίποτα. Πώς μπορούσε, ύστερα από τόσα που είχε δει και συνέχιζε να βλέπει;

Ακόμα και πολεοπλάστες είχε συναντήσει.

Αλήθεια, πού ήταν ο Χέρκεγμοξ τελευταία; Είχε χαθεί από χτες. Λες να μας βαρέθηκε και νάφυγε; Ο Θόρινταλ δεν ήθελε να τον χάσει. Θα του έλειπε, ήταν σίγουρος. Τον είχε πια συνηθίσει. *Κρίμα που η Κορίνα δεν πρόλαβε να μου μάθει τη γλώσσα τους...*

Οι Νομάδες συνέχισαν να βαδίζουν μέσα στην *Τεχνοθήκη* περνώντας από όλους τους χώρους της καθώς η Τζουλιάννα την καθαγίαζε με ιερά λόγια και ιεροτελεστικές κινήσεις. Κανείς δεν είδε τίποτα που να τον τρομάξει. Κανείς δεν αισθάνθηκε κάτι περίεργο.

Όταν η ιέρεια τελείωσε τον καθαγιασμό της, οι Νομάδες των Δρόμων άρχισαν να εγκαθίστανται μέσα στην *Τεχνοθήκη*, φέρνοντας και τα οχήματά τους στον κήπο, οδηγώντας τα στον χώρο στάθμευσης.

«Χρειάζεται μπόλικη δουλειά εδώ για να κάνουμε το μέρος ανθρώπινο,» είπε η Ηχώ, και μαζί με τη Σορέτα και τον Φριτς άρχισαν να αναθέτουν δουλειές στους Νομάδες. Πολλά ήταν που έπρεπε να γίνουν.

«Δουλεία ξανά, γαμώ το κέρατο του Σκοτοδαίμονος!» σχολίασε ο Μαυρογένης.

«Αλλά είναι για εμάς τώρα,» του είπε ο Ρίμναλ χτυπώντας τον στον ώμο, «όχι για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

Οι Νομάδες ξεκίνησαν να μαζεύουν τα σκουπίδια στους διαδρόμους, στις αίθουσες, στα μπαλκόνια, και στις σκάλες της *Τεχνοθήκης*. Κι ένα από τα πρώτα δυσάρεστα πράγματα που διαπίστωσαν ήταν ότι το υδρευτικό σύστημα δεν λειτουργούσε.

«Σταγόνα δεν πέφτει, Κοντέ,» είπε ο Ρήγας των Αξόνων. «Ούτε από μια βρύση.»

«Γαμήσου...» μούγκρισε ο Φριτς. «Πρέπει νάχαν κόψει την υδροδότηση στο σύμπλεγμα επειδή το θεωρούσαν στοιχειωμένο.»

«Υδροδότηση;» έκανε ο Ρήγας. «Στη Μεγαλοδιάβατη, αδελφέ μου; Είσαι σοβαρός;» Χαμογελούσε.

«Τι πάει να πει αυτό, μεγάλε; Δεν πλένονται εδώ; Τότε, γιατί έχουν βρύσες;»

«Δεν υπάρχει κεντρική υδροδότηση στη Μεγαλοδιάβατη,» τον πληροφόρησε ο Ρήγας. «Είναι γεγονός. Πώς να υπάρχει κεντρική υδροδότηση αφού δεν υπάρχει κεντρική διοίκηση στη συνοικία;»

«Σωστά,» είπε ο Εύθυμος, που ήταν κοντά τους καθώς συζητήσουν μπροστά στην είσοδο του οικοδομικού συμπλέγματος της *Τεχνοθήκης*. «Λογικό είναι, Φριτς.»

«Και πώς παίρνουν νερό, γαμώτο; Βάζουν τον Κρόνο να κατουρήσει απ'τον ουρανό;»

«Σ'ακούω, Φριτς!» είπε η Τζουλιάννα περνώντας από δίπλα.

Ο Κοντός αναποδογύρισε τα μάτια.

Η Σορέτα (το τελευταίο άτομο που ήταν κοντά στον Φριτς και τον Ρήγα καθώς μιλούσαν) γέλασε και είπε: «Πρέπει να φέρνουν το νερό με βυτία. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.»

Υπήρχε, όμως.

Βγαίνοντας από την *Τεχνοθήκη* και ρωτώντας τον Τζέρι, που ακόμα είχε το κινητό ψητοπωλείο του σταματημένο στη γέφυρα αντίκρυ (και τώρα ήταν γεμάτο, λόγω μεσημεριού), έμαθαν ότι τα περισσότερα οικοδομήματα στη Μεγαλοδιάβατη υδροδοτούνταν μέσω δεξαμενών. «Είναι ο πιο φτηνός κι εύκολος τρόπος. Όταν βρέχει, η δεξαμενή γεμίζει και τραβάς, μετά, από κει το νερό σου. Άνετα.»

«Γιατί η δική μας δεξαμενή δεν έχει γεμίσει, τότε;» ρώτησε ο Φριτς. «Και πού είναι, μα τον Κρόνο; Δεν είδαμε καμία δεξαμενή μες στην *Τεχνοθήκη*.»

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά πρέπει νάναι απέξω. Βλέπεις αυτό το σωλήνα κάτω από κείνη κει τη γέφυρα;» Ο Τζέρι έδειξε μια γέφυρα που περνούσε πάνω από την *Τεχνοθήκη*. «Βλέπεις που ο σωλήνας γέρνει και κατεβαίνει προς εκείνο κει το τμήμα της *Τεχνοθήκης*; Από κει πρέπει νάρχεται κανονικά το νερό σας. Όμως κάτι έχει γίνει, προφανώς, και τόχουν κόψει.»

«Συγνώμη,» είπε η Σορέτα, «αλλά με τους υπονόμους τι συμβαίνει στη Μεγαλοδιάβατη; Ποιος τους φροντίζει; Υπάρχουν υπόνομοι, έτσι;»

«Φυσικά· αλλιώς θα είχαμε πεθάνει εδώ πέρα. Είναι—»

«Εντάξει τώρα,» είπε ο Φριτς στη Σορέτα· «δε μας ενδιαφέρει αυτό άμεσα.»

«—συνδεδεμένοι με υπόγεια νερά. Παρακλάδια του Ριγοπόταμου. Είναι αυτοκαθαριζόμενοι ως ένα βαθμό. Έτσι φτιάχτηκαν από παλιά, από όποιους έστησαν τα πρώτα οικοδομήματα και όλο το σύστημα της Μεγαλοδιάβατης.»

«Εντάξει, εντάξει,» επέμεινε ο Φριτς. «Πάμε να δούμε τώρα τι γίνεται μ'αυτή την κωλοδεξαμενή, όπου κι αν είναι.»

Ξεκίνησαν, έτσι, ο Φριτς, η Σορέτα, ο Εύθυμος, κι ο Ρήγας, ν'ακολουθούν τον σωλήνα που είχε δείξει ο Τζέρι, και διαπίστω-

σαν ότι δεν χρειάστηκε ν'απομακρυνθούν και πολύ από την *Τεχνοθήκη* για να εντοπίσουν τη δεξαμενή. Ήταν ένα πελώριο μεταλλικό δοχείο ανάμεσα σε κάτι πολυκατοικίες. Ανέβηκαν μια μεταλλική σκάλα κι έφτασαν σ'ένα μπαλκόνι στο πλάι της δεξαμενής το οποίο έπιασε τη μισή της περιφέρεια. Εκεί υπήρχαν στρόφιγγες, μεγάλες σαν τιμόνια ψηλού οχήματος· και εκεί επίσης κατέληγαν οι σωλήνες – ή από εκεί, ορθότερα, ξεκινούσαν. *Οι σωλήνες*. Πληθυντικός. Δεν ήταν μόνο ένας, είδαν ο Κοντός Φριτς και οι άλλοι τρεις Νομάδες. Υπήρχαν δύο ακόμα, που πήγαιναν προς τις πολυκατοικίες οι οποίες περιτριγύριζαν τη δεξαμενή.

«Πάω στοίχημα,» είπε ο Εύθυμος, «πως η στρόφιγγα κάτω απ'τον δικό μας σωλήνα είναι γυρισμένη έτσι ώστε να διακόπτει τη ροή.»

«Ε, ας τη γυρίσουμε απ'την άλλη, τότε, αδελφέ μου,» πρότεινε ο Ρήγας κάνοντας πίσω τα μακριά μαύρα μαλλιά του με τη γκρίζα τούφα.

«Δεν πρέπει να ζητήσουμε την άδεια κανενός...» Κάτι ανάμεσα σε κατάφαση και ερώτηση. Ούτε ο ίδιος ο Εύθυμος δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν.

«Ποια άδεια, ρε μάστορα;» ρουθούνισε ο Ρήγας. «Στη Μεγαλοδιάβατη είμαστε. Έλα, για να δούμε.» Έπιασε τη μια μεριά της στρόφιγγας. «Βοήθα.»

Ο Εύθυμος έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Φριτς.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά, σκεπτόμενος: *Στη Μεγαλοδιάβατη είμαστε. Έχει δίκιο. Ποιον να ρωτήσουμε;*

Ο Εύθυμος έπιασε την άλλη μεριά της στρόφιγγας και, μαζί με τον Ρήγα, εύκολα τη γύρισαν. Νερό ακούστηκε να ξεκινά να τρέχει μες στον μεγάλο σωλήνα.

«Πάμε πίσω, να δούμε τι έχει γίνει,» είπε η Σορέτα.

Επιστρέφοντας στην *Τεχνοθήκη*, διαπίστωσαν ότι τώρα όλες οι βρύσες λειτουργούσαν κανονικά. Το υδρευτικό σύστημα είχε φτιάξει. Αν και έπρεπε να το αφήσουν να δουλέψει για κάμποση ώρα ώστε να φύγουν τα χρώματα απ'τις σωληνώσεις.

«Ελπίζω να μη δηλητηριαστούμε...» είπε ο Ρίμναλ βλέποντας μια βρύση στον κήπο να φτύνει νερό που έμοιαζε περισσότερο καφέ και γκρίζο παρά διαφανές.

«Γιατί να δηλητηριαστούμε;» είπε ο Φριτς. «Τη δεξαμενή τη χρησιμοποιούν κι άλλοι, όχι μόνο εμείς. Είδαμε δυο ακόμα σωλήνες εκεί.»

Ύστερα, οι Νομάδες κάθισαν να ξεκουραστούν από τις δουλειές τους στην *Τεχνοθήκη*, γιατί ήταν πλέον μεσημέρι. Το απόγευμα ξανάπιασαν να καθαρίζουν τους χώρους και να τοποθετούν τα πράγματά τους. Ο Φριτς μιλούσε με μερικούς, οι οποίοι ήξεραν από κηπουρική, για το πώς θα ξεκινήσουν από αύριο να φτιάχνουν τον κήπο, όταν η Μαρθάλα – μια Νομάδας με την οποία κοιμόταν περιστασιακά, χρυσόδερμη και πρασινομάλλα, με μια λοξή δερματοστιξία δίπλα από το δεξί μάτι – τον πλησίασε λέγοντας:

«Το νερό δεν τρέχει πάλι, Φριτς!»

«Γιατί δεν τρέχει;»

«Δεν ξέρω· κόπηκε,» μόρφασε η Μαρθάλα. «Καμία βρύση δε λειτουργεί.»

«Για ανοίξτε τις βρύσες του κήπου,» πρότεινε η Τζιλ, που ήταν η πιο σταθερή σχέση του Φριτς ανάμεσα στα Πνεύματα των Δρόμων, και που τύχαινε να ξέρει από κηπουρική. Είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και μαλλιά μαύρα, κομμένα στο ύψος του ώμου. Ήταν πολύ πιο ψηλή από τη Μαρθάλα, και οι δυο τους δεν είχαν καμία αντιπαλότητα· δεν είχε περάσει ποτέ από το μυαλό τους. Ο Κοντός Φριτς δεν ήταν αντικείμενο ανταγωνισμού για κανέναν λόγο.

Οι κηπουροί, τώρα, άνοιξαν μερικές βρύσες του κήπου ύστερα από την παρότρυνση της Τζιλ και διαπίστωσαν ότι, όντως, το νερό είχε κοπεί.

«Γαμώτο,» μούγκρισε ο Φριτς. «Τι συμβαίνει πάλι;»

Και μαζί με τους κηπουρούς, τη Μαρθάλα, τον Εύθυμο, τον Θόρινταλ, και τη Λάρνια έφυγαν από την *Τεχνοθήκη* και, καθώς είχε σουρουπώσει και οι σκιές ήταν πυκνές στους δρόμους, πήγαν προς τη δεξαμενή. Φτάνοντας εκεί και ανεβαίνοντας στο μεταλλικό μπαλκόνι διαπίστωσαν ότι εκείνη η στρόφιγγα είχε γυρίσει ξανά, διακόπτοντας τη ροή προς την *Τεχνοθήκη*.

«Μάλλον,» είπε ο Εύθυμος, «ενοχλήσαμε κάποιον.»

«Τι πρόβλημα έχουν;» έκανε η Τζιλ. «Μόνο αυτοί θέλουν να παίρνουν νερό; Για όλους δεν είναι;»

«Εντάξει,» είπε ο Φριτς. «Ας το ανοίξουμε πάλι. Κι αν έρθουν και το ξανακλείσουν, βλέπουμε τι θα κάνουμε.»

Κανείς δεν διαφώνησε, έτσι η Λάρνια κι ο Εύθυμος έπιασαν τη στρόφιγγα και άνετα τη γύρισαν. Το νερό ακούστηκε να τρέχει, και οι Νομάδες επέστρεψαν στην *Τεχνοθήκη*.

Ο Φριτς ρώτησε τον Σκέλεθρο, αφού του είπε πώς είχε η κατάσταση: «Μπορείς να παρακολουθείς τη δεξαμενή κάπως; Αν κάποιος έρθουν και πειράξουν πάλι τη στρόφιγγα, θέλω να ξέρω ποιοι είναι.»

Ο Ράνελακ ένευσε. «Πρέπει μόνο να βάλουμε ένα ζευγάρι γυαλιά κάπου εκεί κοντά.»

Ο Φριτς τού βρήκε σύντομα ένα ζευγάρι γυαλιά, και μαζί με τον Ράνελακ (και τον σκύλο του, τον Ανδρόνικο), τη Σορέτα, τον Ρίμναλ, και τη Λάρνια πήγαν πάλι στη δεξαμενή. Ο Σκέλεθρος κράτησε για μερικές στιγμές τα γυαλιά μες στα χέρια του, έχοντας τα μάτια κλειστά. Ύστερα τα τοποθέτησε σ'ένα σημείο αντίκρου της σκάλας της δεξαμενής. Έκλεισε ξανά τα βλέφαρά του και είπε μέσα απ'την κουκούλα της κάπας του: «Ναι, εντάξει...» Άνοιξε τα βλέφαρα. Μόνο τα μάτια του φαινονταν να γυαλίζουν επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του, που ήταν σαν αόρατο. «Πάμε.»

Καθώς βάδιζαν προς την *Τεχνοθήκη*, ο Φριτς τον ρώτησε: «Για πόσο θα μπορείς να παρακολουθείς;»

«Για κάποιες ώρες. Θα δείξει. Ποτέ δεν είναι βέβαιο.»

Μες στη νύχτα, ενώ ο Φριτς ξεκουραζόταν επάνω σ'έναν μεγάλο καναπέ της *Τεχνοθήκης* παρέα με τη Τζιλ, ο Ράνελακ ήρθε να τον βρει. Τριγύρω, στην αίθουσα, κρέμονταν πίνακες που οι εικόνες τους είχαν γίνει με χαράγματα στο ξύλο και με ελάχιστη χρήση μπογιάς. Ανάμεσα στους πίνακες ήταν τα παράξενα σχήματα της Βιολέτας που είχαν διώξει τα στοιχεία της *Τεχνοθήκης*. Η σαμάνος είχε πει να μην τα σβήσουν, τώρα που θα καθάριζαν τους χώρους· έπρεπε να μείνουν εκεί, τουλάχιστον για κάποιο καιρό, αν όχι για πάντα.

«Είδα τρεις να έρχονται, Φριτς, και να κλείνουν τη στρόφιγγα.»

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε ο Κοντός καθώς έβαζε τις μπότες του και σηκωνόταν από τον καναπέ. Η Τζιλ έμεινε στη θέση της, μισοξαπλωμένη, καθώς χασμουριόταν.

«Ήρθαν ανάμεσα από τις πολυκατοικίες στα δεξιά,» συνέχισε ο Ράνελακ. «Δεν είδα καλά τα πρόσωπά τους· είναι πολύ σκοτεινά εκεί τώρα. Κι οι τρεις, πάντως, πρέπει να ήταν άντρες.»

Ο Φριτς ειδοποίησε αρκετούς από τους άλλους Νομάδες, συγκεντρώνοντάς τους όλους στην αίθουσα με τον καναπέ και τους πίνακες. Ο Θόρινταλ ήταν ανάμεσά τους, καθώς και η Λάρνια, η Βιολέτα, ο Ρήγας, ο Ρίμναλ, ο Εύθυμος, η Μαρίνα, η Σορέτα...

«Να βάλουμε φρουρούς,» πρότεινε ο Ρίμναλ, «αλλιώς θα πηγαίνουν συνέχεια και θα μας κόβουν το νερό.»

Αρκετοί συμφώνησαν μ' αυτό.

«Καλύτερα να συνεννοηθούμε μαζί τους,» είπε η Σορέτα. «Μέχρι στιγμής, στη Μεγαλοδιάβατη όλοι ήταν φιλικοί. Μπορεί να μην έχουν καταλάβει τι ακριβώς συμβαίνει.»

Και μ' αυτό αρκετοί συμφώνησαν.

«Πρέπει, όμως, να βάλουμε φρουρούς για να τους συναντήσουμε,» επέμεινε ο Ρίμναλ, «αλλιώς πώς θα μάθουμε ποιοι είναι;»

«Παρακολουθείς ακόμα το μέρος;» ρώτησε ο Φριτς τον Ράνελακ.

Ο Σκέλεθρος έγνεψε αρνητικά – μια γρήγορη κίνηση ξανθών φρυδιών επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του. «Όχι.»

«Μπορείς να το παρακολουθήσεις ξανά;»

«Χρειάζεται να ξεκουράζομαι κιόλας, κάπου-κάπου, Φριτς.»

«Λοιπόν, ακούστε!» είπε ο Κοντός προς όλους. «Θα πάμε τώρα και θ' ανοίξουμε πάλι τη στρόφιγγα και θα καθίσουν δύο εκεί και θα παραμονεύουν. Θα έχουν και τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί τους, για περίπτωση ανάγκης.»

«Ποιοι θα μέινουν;» ρώτησε η Μαρίνα.

«Εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Λάρνια.

Κι ο Θόρινταλ, μη θέλοντας να την αφήσει μόνη, είπε: «Κι εγώ.»

«Δε χρειάζεται να πας εσύ, σαμάνε,» διαφώνησε ο Φριτς.

«Θα πάω, όμως.»

«Θα είμαι κι εγώ μαζί τους,» δήλωσε ο Ρίμναλ.

Ο Φριτς τον κοίταξε με καχυποψία.

«Υπάρχει πρόβλημα, Κοντέ;»

«Εντάξει,» είπε η Σορέτα, «ας πάτε εσείς οι τρεις.» Κι έριξε ένα βλέμμα στον Φριτς το οποίο έμοιαζε να του ζητά να συμφωνήσει.

Εκείνος είπε: «Καλώς. Πηγαίνετε. Αλλά να μας ειδοποιήσετε αμέσως, σε περίπτωση που παρουσιαστεί πρόβλημα.»

Μες στη νύχτα, ο Θόρινταλ, η Λάρνια, και ο Ρίμναλ πλησίασαν την ψηλή δεξαμενή ανάμεσα από τις πολυκατοικίες. Μαζί τους ήρθε κι έ-

νας γάτος των Νομάδων ο οποίος επέμενε να τους ακολουθήσει. Είχε μάτια πράσινα και τρίχωμα μαύρο με μια καφετιά λουρίδα ανάμεσα στ'αφτιά. Οι Νομάδες τον έλεγαν Κλέφτη, γιατί όλο άρπαζε κρυφά τα φαγητά.

Κανείς τώρα δεν ήταν κοντά στη δεξαμενή. Τουλάχιστον, οι τρεις Νομάδες δεν μπορούσαν να διακρίνουν κανέναν μες στα σκοτάδια, και ούτε ο Κλέφτης έδειχνε ανήσυχος. Ανέβηκαν τη μεταλλική σκάλα και ζύγωσαν τη στρόφιγγα της *Τεχνοθήκης*. Ο Ρίμναλ και η Λάρνια τη γύρισαν και νερό ακούστηκε να κυλά στο εσωτερικό του σωλήνα. Ο Θόρινταλ θόλωσε τα γυαλιά του και, σβήνοντας κάθε σκέψη και συναίσθημα απ'το μυαλό του, τα φόρεσε. Είδε μια πνευματική οντότητα να είναι ζαρωμένη σαν ερπετό σε μια γωνιά ανάμεσα στις πολυκατοικίες, παρακολουθώντας. Ένα άλλο πνεύμα ήταν επάνω σε μια οροφή, μοιάζοντας με αράχνη.

«Ε, εσείς!» αντήχησε μια φωνή από μια πολυκατοικία. «Τι κάνετ' εκεί;»

Ο Θόρινταλ έβγαλε τα σκούρα γυαλιά του. Ήταν καλά για να βλέπεις πνεύματα, αλλά όχι καλά για να βλέπεις ανθρώπους μες στη νύχτα.

Επάνω σ'ένα μπαλκόνι στεκόταν ένας άντρας, και τώρα έβγαιναν εκεί κι άλλοι δύο. «Γιατί πειράζετε τη δεξαμενή;»

«Θέλουμε νερό για την *Τεχνοθήκη*,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ. «Δεν παίρνει από πουθενά αλλού νερό!»

«Η *Τεχνοθήκη* είναι εγκαταλειμμένη!»

«Δεν ακούσατε ότι ήρθαν κάποιοι εκεί; Δεν είστε και τόσο μακριά!»

«Είναι στοιχειωμένη!»

«Όχι πια,» του απάντησε ο Θόρινταλ. «Διώξαμε τα πνεύματα που τη στοιχειωναν.»

«Πώς είναι δυνατόν να μην το μάθατε;» απόρησε ο Ρίμναλ. «Δεν απέχετε ούτε τρία χιλιόμετρα!»

Οι τρεις άντρες στο μπαλκόνι συζήτησαν αναμεταξύ τους· οι Νομάδες δεν άκουγαν τι έλεγαν. Τελικά, εκείνος που μιλούσε και πριν είπε: «Η πίεση του νερού έχει μειωθεί σ'εμάς.»

«Και τι να κάνουμε τώρα;» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ. «Από πού θα πάρουμε εμείς νερό;»

«Η Τεχνοθήκη ήταν εγκαταλειμμένη τόσο χρόνια, φίλε! Είχαν κόψει την παροχή της και είχαν βάλει σωλήνες στη δεξαμενή για να πηγαίνει το νερό σ' άλλες πολυκατοικίες. Στη δική μας, δηλαδή, και σ' αυτήν εκεί απέναντι.» Έδειξε.

«Η Τεχνοθήκη δεν είν' εγκαταλειμμένη πλέον,» είπε μόνο ο Ρίμναλ, «και θέλουμε νερό.»

«Μα, αν τραβάμε το νερό προς τρεις κατευθύνσεις, η δεξαμενή σύντομα θα στερέψει!»

«Μου φαίνεται αρκετά μεγάλη.»

«Κάτσε, ρε φίλε, να συζητήσουμε, αλλιώς δε βγαίνει άκρη εδώ!»

«Συζητάμε, δεν συζητάμε;»

Οι ένοικοι της πολυκατοικίας – όχι μόνο οι τρεις στο μπαλκόνι, αλλά κι άλλοι, περισσότεροι – σύντομα κατέβηκαν και συναθροίστηκαν στη δεξαμενή. Εκεί, επίσης, συγκεντρώθηκαν ο Κοντός Φριτς, η Σορέτα, ο Ρήγας, ο Εύθυμος, η Μαρίνα, και άλλοι Νομάδες, ειδοποιημένοι τηλεπικοινωνιακά από τον Θόρινταλ.

Οι ένοικοι της πολυκατοικίας, όπως αποδείχτηκε, ήταν μισθοφόροι. Βρίσκονταν στη Μεγαλοδιάβατη ψάχνοντας για δουλειές, αλλά δεν ήθελαν, είπαν, να μπλέξουν με τους πολέμους στα νότια, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Μέχρι στιγμής, το νερό ερχόταν κανονικά στην πολυκατοικία τους· μετά η πίεση είχε ελαττωθεί και, τσεκάροντας, είχαν διαπιστώσει πως κάποιος είχε ανοίξει τη στρόφιγγα του παλιού σωλήνα που πήγαινε στην Τεχνοθήκη. Κανένας παλαβός, υπέθεσαν, γιατί η Τεχνοθήκη ήταν εγκαταλειμμένη εδώ και χρόνια – στοιχειωμένη. Έκλεισαν, οπότε, τη στρόφιγγα· και, όταν αυτή ξανάνοιξε, αποφάσισαν να παρακολουθήσουν για να δουν ποιος πήγαινε και τη σκάλιζε.

«Κοίτα,» είπε ο Φριτς στον αρχηγό των μισθοφόρων, «εμείς μένουμε τώρα στην Τεχνοθήκη. Είμαστε οι Νομάδες των Δρόμων, και θέλουμε νερό. Δε μπορούμε να το πάρουμε από πουθενά αλλού. Και τούτη η δεξαμενή, απ' ό,τι καταλαβαίνω, φτιάχτηκε αρχικά για την Τεχνοθήκη. Εσείς οι ίδιοι είπατε ότι μετά την τροποποίησαν για να στέλνει νερό σ' εσάς και σ' αυτή την πολυκατοικία» – την έδειξε.

«Τώρα, όμως, τη χρειαζόμαστε. Τι θα γίνει;» Ο αρχηγός των μισθοφόρων ονομαζόταν Νάθλεμ και ήταν από τη διάσταση της Σάρντλι,

ερυθρόδερμος, με κοντά μαύρα μαλλιά, πολύ φαρδείς ώμους, και πλατιά μύτη.

«Θα πρέπει να συμφωνήσετε να έχετε χαμηλότερη πίεση.»

«Δε μπορούμε να πλυθούμε έτσι!» διαμαρτυρήθηκε μια μισθοφόρος.

«Εμείς δεν έχουμε πρόβλημα με την πίεση,» παρατήρησε η Σορέτα.

«Επειδή εσείς τραβάτε όλο το νερό, προφανώς!» είπε ο Νάθλεμ.

«Στην άλλη πολυκατοικία που είναι συνδεδεμένη με τη δεξαμενή ποιοι μένουν;» ρώτησε ο Φριτς.

Οι μισθοφόροι τού απάντησαν ότι έμεναν κάτι γυναίκες που ήταν φωτογράφοι και φωτομοντέλα – ολόκληρη κομπανιά. Είχαν γεμίσει το χτίριο με διάφορα μηχανήματα, και είχαν και κάμποσα παιδιά μαζί τους. Από κάπου πρέπει να ήταν εξόριστες, υπέθετε ο Νάθλεμ, αλλά οι ίδιες δεν έλεγαν τίποτα για το παρελθόν τους.

«Αυτές έχουν πρόβλημα με το νερό;» θέλησε να μάθει ο Φριτς.

«Δεν ξέρουμε.»

«Ας τις ρωτήσουμε,» πρότεινε ο Ρίμναλ.

«Είναι άγρια μεσάνυχτα, ρε φίλε!»

«Με τόση φασαρία εδώ πέρα, πρέπει νάχουν ήδη ξυπνήσει.»

Αλλά τελικά δεν είχαν ξυπνήσει. Όταν τους χτύπησαν τα κουδούνια στην είσοδο της πολυκατοικίας, οι φωνές που απάντησαν ήταν ξαφνιασμένες και ίσως και λίγο καχύποπτες. Μετά από κανένα εικοσάλεπτο, κατέβηκαν έξι γυναίκες κι ένας νεαρός που πρέπει να ήταν γιος κάποιας και δεν μπορεί να ήταν πάνω από δεκάξι χρονών. Ήταν όλες τους ντυμένες με ρούχα που βλέπεις σε περιοδικά μόδας συνήθως, και από τις τσέπες δύο διακρίνονταν οι λαβές πιστολιών. Είχαν, προφανώς, θορυβηθεί από τη νυχτερινή ενόχληση.

«Μην ανησυχείτε, Ηλμάθρα,» είπε ο Νάθλεμ σε μια γυναίκα με μακριά, πράσινα μαλλιά και κατάμαυρο δέρμα, ντυμένη μ'ένα γούνινο σάλι στους ώμους, μοβ φόρεμα με παράξενα σκισίματα σε διάφορα σημεία, και ψηλές μπότες. «Έχει γίνει μια παρεξήγηση εδώ, με τη δεξαμενή.» Της εξήγησε τι ακριβώς συνέβαινε, και τη ρώτησε αν είχαν κι εκείνες πρόβλημα με την πίεση του νερού.

«Ναι, το παρατηρήσαμε πως είναι ελαττωμένη,» αποκρίθηκε η Ηλμάθρα.

«Αλλά υποθέσαμε ότι είναι εξαιτίας των καινούργιων που ήρθαν στην *Τεχνοθήκη*,» πρόσθεσε μια άλλη γυναίκα, χρυσόδερμη, με κοντά κόκκινα μαλλιά, ντυμένη με μαύρο πέτσινο γιλέκο, λευκή πλεχτή μπλούζα με εκκεντρικά σχέδια, μαύρο πέτσινο παντελόνι με ασημιά λουριά στο πλάι, και κοντές καφετιές μπότες. Το γιλέκο είχε μισό μανίκι (ώς τον αγκώνα) από τ'αριστερά, ενώ από τα δεξιά δεν είχε καθόλου μανίκι.

«Το ξέρατε ότι είχαν έρθει καινούργιοι;»

Η χρυσόδερμη γυναίκα ένευσε. «Τόχαμε ακούσει. Οι Νομάδες των Δρόμων.» Έστρεψε το βλέμμα της στον Φριτς και τους άλλους. «Σωστά;»

«Σωστότατα,» αποκρίθηκε ο Κοντός.

«Σας ξέρουμε,» είπε η γυναίκα. «Από παλιότερα. Είστε καλτ.»

«Σοβαρά;»

Η γυναίκα ένευσε χαμογελώντας χαριτωμένα. «Κάποιοι γράφουν και διηγήματα μ'εσάς.»

«Τι;»

«Ιστορίες, λογοτεχνικές,» εξήγησε. «Σε περιοδικά. Δεν το ξέρετε;»

«Όχι.»

«Τέλος πάντων!» παρενέβη ο Νάθλεμ. «Τι θα παιχτεί τώρα με τη δεξαμενή; Δε γίνεται νάχουμε κομμένο το νερό!»

«Δε μπορείτε να ζησετε με χαμηλότερη πίεση;» ρώτησε ο Ρίμναλ.

«Θες νάρθεις μέσα να δεις πώς τρέχει;» του είπε μια μισθοφόρος. «Α-μα μπορείς να κάνεις μπάνιο, να μείνεις εσύ στην πολυκατοικία μας!»

«Το χρειαζόμαστε το νερό,» τόνισε ο Φριτς.

«Ε, κι εμείς το χρειαζόμαστε!» είπε ο Νάθλεμ υψώνοντας τα χέρια, μοιάζοντας αγανακτισμένος.

«Να βάλετε άλλη δεξαμενή,» πρότεινε ο Ρίμναλ. «Αυτή η δεξαμενή ήταν αρχικά της *Τεχνοθήκης*—»

«Η *Τεχνοθήκη* είχε εγκαταλειφθεί—»

«Και λοιπόν;»

«Δε μπορούμε—» παρενέβη η χρυσόδερμη γυναίκα με το παράξενο γιλέκο. «Μια στιγμή! Μη φωνάζετε! Δε μπορούμε να ρυθμίσουμε κάπως τις στρόφιγγες ώστε το νερό να έρχεται ικανοποιητικά σε όλους;»

«Αυτή δεν είναι άσχημη ιδέα,» παραδέχτηκε ο Φριτς, «αν γίνεται.»

«Γιατί να μη γίνεται;»

Ο Φριτς είπε στον Ρήγα και τον Ρίμναλ να γυρίσουν τη στρόφιγγα του δικού τους σωλήνα μέχρι τα μισά και να δουν τι θα συνέβαινε. Οι δυο τους ανέβηκαν τη μεταλλική σκάλα και το έκαναν. Ο Φριτς άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τους Νομάδες που ήταν ακόμα στην *Τεχνοθήκη*, ζητώντας τους να ελέγξουν τη ροή του νερού και να του πουν πώς ήταν τώρα: έτρεχε κανονικά; Του απάντησαν ότι έτρεχε αλλά με χαμηλότερη πίεση.

«Μπορείς να το χρησιμοποιήσεις, Τζιλ, ή είναι άχρηστο;» ρώτησε ο Φριτς.

«Μπορείς,» αποκρίθηκε εκείνη μέσα από τον πομπό, «αλλά δεν πετάγεται και με τόση δύναμη.»

«Μπορείς να ποτίσεις τον κήπο; Μπορείς να πλυθείς;»

«Ναι.»

Ο Φριτς ζήτησε από τον Νάθλεμ και τις γυναίκες της άλλης πολυκατοικίας να ελέγξουν το δικό τους σύστημα ύδρευσης. Και ρώτησε και τη γυναίκα με το παράξενο γιλέκο πώς την έλεγαν. «Ευρυμάχη,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Καλλιτεχνικό;»

Η Ευρυμάχη γέλασε. «Όχι. Οι γονείς μου ήταν από την Απολλώνια.»

Οι μισθοφόροι και οι φωτογράφοι-φωτομοντέλα έλεγξαν τις βρύσες στις πολυκατοικίες τους και συμπέραναν ότι πάλι η πίεση ήταν λιγάκι μειωμένη αλλά όχι τόσο ώστε να μη μπορείς να πλυθείς.

«Να το κρατήσουμε λοιπόν, έτσι;» ρώτησε ο Φριτς. «Συμφωνείτε;»

Συμφώνησαν.

Και, καθώς διαλύονταν μπροστά από τη δεξαμενή, ο Κοντός είπε: «Ε, Ευρυμάχη!»

«Τι;» Εκείνη, έτοιμη ν'ακολουθήσει τις άλλες γυναίκες προς την πολυκατοικία τους, σταμάτησε.

«Είν' αλήθεια ότι υπάρχουν τρελοί που γράφουν ιστορίες για εμάς;»

Η Ευρυμάχη χαμογέλασε. «Ναι. Έχω κάπου κι ένα περιοδικό μ'ένα τέτοιο διήγημα, νομίζω. Θα το ψάξω και θα σου το φέρω αύριο. Θέλεις;»

«Ναι. Ευχαριστώ.»

Την άλλη μέρα, ενώ το νερό κυλούσε κανονικά στην Τεχνοθήκη, οι κηπουροί των Νομάδων έπιασαν δουλειά στον κήπο, ποτίζοντας και κλαδεύοντας, ενώ οι υπόλοιποι περιποιούνταν περισσότερο το μέρος, σφουγγαρίζοντας πατώματα, πλέοντας και γυαλίζοντας τζάμια, καθαρίζοντας τα κάγκελα από τις σκουριές.

Η Ευρυμάχη ήρθε και τους επισκέφτηκε, κοιτάζοντας με ενδιαφέρον τα πάντα γύρω της ενώ χαμογελούσε. «Έχει καταπληκτικά πράγματα εδώ μέσα!» είπε, σχολιάζοντας τα έργα τέχνης. «Καταπληκτικά! Είναι αλήθεια πως ήταν στοιχειωμένο το μέρος;»

«Αλήθεια είναι,» αποκρίθηκε ο Φριτς, που την ξεναγούσε μαζί με τη Σορέτα. «Αλλά μια σαμάνος μας έδωσε τ'ανεμικά. Βλέπεις αυτά τα σχέδια στους τοίχους; Δικά της είναι. Μ'αυτά τα τρόμαξε.»

«Σοβαρολογείς;» γέλασε η Ευρυμάχη.

«Δεν κάνω πλάκα για τέτοια θέματα.»

Η Ευρυμάχη ήταν πάλι ντυμένη με την πλεχτή μπλούζα και το παράξενο γιλέκο που είχε ένα μισό-μανίκι· όμως τώρα δεν φορούσε πέτσινο παντελόνι, αλλά μια βαθυκόκκινη φούστα που έμοιαζε με πετσέτα τυλιγμένη γύρω της. Στα πόδια της ήταν ένα ζευγάρι γυαλιστερά μαύρα μποτάκια. Από την καφετιά, κροσσωτή τσάντα της με τις αργυρές αγκράφες τράβηξε ένα περιοδικό το οποίο έδωσε στον Φριτς. «Αυτό είναι,» του είπε. «Εδώ είναι το διήγημα με τους Νομάδες των Δρόμων.»

Το περιοδικό ονομαζόταν *Ακροβάτες*, αλλά δεν είχε καμία σχέση με ακροβατικά. Ήταν ποικίλης ύλης, απ'ό,τι φαινόταν. Και στο εξώφυλλο του συγκεκριμένου τεύχους έγραφε, εκτός των άλλων:

διήγημα:

ΟΙ ΝΟΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

ΚΑΙ Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΦΟΝΙΑΣ

ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΑΣ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

Ο Φριτς και η Σορέτα γέλασαν, κι ο πρώτος είπε: «Μα τους θεούς! δεν έχουμε ποτέ πάει στη Βόρεια Λεωφόρο! Πού κυκλοφορεί αυτό το περιοδικό, Ευρυμάχη;»

«Στο Εργαλείο, στον Μικροτέχνη, στην Πολύτροπη. Ξέρεις, συννοικίες πάνω από τη Βόρεια Λεωφόρο.»

«Δεν τις ξέρω, αλλά κατάλαβα,» αποκρίθηκε ο Φριτς.

«Σ'ευχαριστούμε, Ευρυμάχη,» είπε φιλικά η Σορέτα. «Να σου το επιστρέψουμε μετά από μερικές μέρες;» Έδειξε το τεύχος που τώρα το κρατούσε εκείνη, όχι ο Κοντός.

«Δεν υπάρχει λόγος' κρατήστε το.»

«Μπορούμε να σ'το πληρώσουμε-»

«Όχι, για όνομα της Καθμύρας!» γέλασε η Ευρυμάχη. «Ένα παλιό περιοδικό είναι!»

Κι αφού την ξενάγησαν για λίγο ακόμα μες στην *Τεχνοθήκη*, η Ευρυμάχη έφυγε υποσχόμενη πως θα τους ξαναεπισκεπτόταν στο μέλλον όταν είχε χρόνο.

«Τη γουστάρεις, ε, Φριτς;» είπε η Σορέτα, υπομειδώντας.

«Έλα τώρα, απλά είναι συμπαθητική, δεν είναι;» Αλλά, πράγματι, τη γούσταρε. Συνεχώς αναρωτιόταν τι να έκρυβε κάτω από την εκκεντρική ενδυμασία της.

/48\

Ο Αρχικατάσκοπος νιώθει, αρχικά, αποπροσανατολισμένος και, ύστερα, παραξενεμένος από τις αντιδράσεις του μυαλού του προς μια γυναίκα που θεωρεί ύποπτη· βρίσκεται υπό παρακολούθηση χωρίς να το ξέρει.

Αισθανόταν σταγόνες να πέφτουν στο κεφάλι του ενώ ένιωθε να αιωρείται. Γύρω του υπήρχε μόνο σκοτάδι... Κοιμόταν; *Πρέπει να ξυπνήσω. Πρέπει να ξυπνήσω!* Πού είχε κοιμηθεί; Πού βρισκόταν; *Πρέπει να ξυπνήσω!*

Με κάποια δυσκολία άνοιξε τα βλέφαρά του. Η όρασή του ήταν θολωμένη προς στιγμή· ύστερα καθάρισε. Είδε πως ήταν ξαπλωμένος μέσα σ'έναν χώρο γεμάτο με άλλους ανθρώπους και μερικά δίκυκλα. Αρκετά μεγάλος χώρος... Νοσοκομείο; Γκαράζ; Τι ήταν;

Κάποιοι από τους ανθρώπους έμοιαζαν τραυματισμένοι, όπως μετά από συμπλοκή. *Συμπλοκή; Ποια συμπλοκή;* Μα, φυσικά! Οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών. Είχαν κάνει επιδρομή πάλι. Και κατέβαιναν στους δρόμους νότια των λιμανιών. *Μιλούσα με τον Ριχάρδο, και μετά... Τι είχε γίνει μετά;*

Μια έκρηξη; *Χτυπήθηκα;*

Ακόμα νόμιζε ότι αισθανόταν σταγόνες να πέφτουν στο κεφάλι του. Ύψωσε το χέρι του και το άγγιξε. Έπιασε επίδεσμο με έμπλαστρο από κάτω. *Χτυπήθηκα.*

Αλλά τι είναι εδώ; Όχι νοσοκομείο. Τι είναι; Πού...;

Αναγνώρισε έναν από τους ανθρώπους που δεν ήταν τραυματισμένοι. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας... και δίπλα του η Νορέλτα-Βορ. Και κοντά σ'έναν τραυματία, η γιατρός των Εκλεκτών, η Ολντράθα. Και οι άλλοι πρέπει να ήταν Εκλεκτοί. Ο Αλέξανδρος είδε τον Βόρκεραμ-Βορ ανάμεσά τους. *Χτυπήθηκα, και με βρήκαν οι Εκλεκτοί...*

Η Νορέλτα-Βορ – αυτή η παράξενη γυναίκα που ο Αλέξανδρος αμφέβαλλε πολύ ότι ήταν επικοινωνιακή σύμβουλος του Βόρκεραμ-Βορ· ή, τουλάχιστον, δεν μπορεί να ήταν μόνο επικοινωνιακή σύμβουλος – έ-

στρεψε το βλέμμα της επάνω του. Τα μάτια της γυάλισαν. Είπε κάτι στον Άβαντα και βάδισε προς τον Αλέξανδρο. Γονάτισε πλάι του.

«Είστε καλά, κύριε Πανιστόριε;»

Ο Αλέξανδρος, παρά την κατάστασή του, και παρά την όλη κατάσταση γύρω του, βρήκε κάτι το πολύ ερωτικό στον τρόπο με τον οποίο είχε γονατίσει η Νορέλτα. *Παράξενο...* Γιατί του φαινόταν τόσο ελκυστική; Όχι πως ήταν άσχημη, αλλά και πάλι... «Ναι,» αποκρίθηκε βραχνά. «Νομίζω... Τι...;» Άγγιξε ξανά το κεφάλι του.

«Μην το αγγίζεις αυτό,» του είπε η Νορέλτα πιάνοντας το χέρι του. «Η Ολντράθα – η γιατρός των Εκλεκτών – σε φρόντισε και είπε πως δεν είναι τίποτα. Αλλά μην το αγγίζεις, καλύτερα.»

«Βιοσκόπος;»

«Η Ολντράθα δεν είναι Βιοσκόπος, όμως είναι πολύ καλή γιατρός: την εμπιστεύομαι *απόλυτα*. Και ο Βόρκεραμ επίσης. Αλλά, ναι, σε έλεγξε και Βιοσκόπος, και μας είπε τα ίδια με την Ολντράθα. Το τραύμα σου δεν είναι σοβαρό.»

«Τι έγινε;» θέλησε να μάθει ο Αλέξανδρος. «Το όχημά μου χτυπήθηκε από κάποια έκρηξη, έτσι;»

«Ναι. Το βρήκαμε πεσμένο στο πλάι. Ήσουν λιπόθυμος μέσα: μπορεί να πνιγόσουν από τα νερά στον δρόμο, ή μπορεί κάτι άλλο να σου συνέβαινε. Οπότε, σε πήραμε μαζί μας.»

Ο Αλέξανδρος δεν είχε παραξενευτεί καθόλου που η Νορέλτα-Βορτού μιλούσε στον ενικό και σαν να είχε κάποια οικειότητα μαζί του. Του φαινόταν απλά φυσικό. Δεν πέρασε καν απ'το μυαλό του.

Και η Νορέλτα το είδε αυτό: το διέκρινε μέσα από τα πολεοσημάδια. Κατάλαβε πως ο Αλέξανδρος αισθανόταν οικεία μαζί της. Ακριβώς όπως ήθελε. *Η Πόλη μου τον έστειλε εδώ. Για να μάθω για τη Μιράντα.* Δεν μπορεί παρά να ήταν πολεοτύχη που τον είχαν βρει μέσα στο χάος της μάχης στην Απλωτή.

«Πού είμαστε τώρα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Δεν είναι γκαράζ... δεν...»

«Μέσα στο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών, το μεταβαλλόμενο όχημα,» απάντησε η Νορέλτα.

«Ναι, σωστά...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος. *Πώς δεν το είχα καταλάβει αμέσως; αναρωτήθηκε.* Το μυαλό του πρέπει να ήταν θολό από το

χτύπημα. Ο χώρος αυτός ήταν καταφανώς εσωτερικό φορτηγού. «Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός μου;» ρώτησε.

«Ποιος πομπός;»

«Είχα μαζί μου έναν πομπό, δεν είχα;» *Ο Ριχάρδος θα με αναζητά.*

«Δεν ξέρω. Δε σε τράβηξα εγώ έξω από το όχημά σου-»

Ο Βόρκεραμ-Bor πλησίασε τότε. «Αλέξανδρε. Είσαι καλά;»

«Χάρη σ'εσάς, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

«Κατά τύχη σε βρήκαμε. Κατά δική σου τύχη. Ο Κρόνος σ'αγαπά.»

Ο Αλέξανδρος μειδίασε πονεμένα. «Το εύχομαι.» Και ρώτησε: «Είχα έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό μαζί μου, δεν είχα; Τον πήρατε από το όχημα;»

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε. «Δε νομίζω. Ήταν... Δεν ήταν και τόσο εύκολο να σε σώσουμε. Σου είπε η Νορέλτα;»

«Όχι. Τι έγινε;»

«Μας επιτέθηκε ένα σμήνος από μινιπλάνα των κουρσάρων. Μια πολύ άσχημη σύγκρουση. Αλλά μέσα σ'αυτή τη σύγκρουση φαίνεται πως σκότωσα κάποιον που λεγόταν Φορδέκης ο Καραφλός – αρχηγός μιας σημαντικής πειρατικής συμμορίας στις Ήμερες Συνοικίες.» Η Άνμα τού το είχε πει. Του είχε πει πως ο πειρατής με τον οποίο είχε πολεμήσει πρέπει να ήταν ο Φορδέκης ο Καραφλός· δεν μπορεί να ήταν κανένας άλλος, κρίνοντας από την εμφάνισή του.

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε, και ζήτησε να μάθει κι αυτός την εμφάνιση του κουρσάρου.

«Ήταν καραφλός,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «και το κεφάλι του – λευκόδερμο, κατά τα άλλα – είχε μια μοβ απόχρωση. Και η μύτη του ήταν γαμψή σαν ράμφος γύπα του Κρόνου.»

«Ναι,» είπε ο Αλέξανδρος, «αυτός πρέπει να ήταν. Η περιγραφή είναι σωστή για τον Φορδέκη τον Καραφλό. Λευκόδερμος, είπες, έτσι; Δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, σαν το δικό μου;»

Ο Βόρκεραμ κατένευσε.

«Αυτός ήταν,» επιβεβαίωσε ο Αλέξανδρος. «Σημαντικό που τον σκότωσες. Ήταν όντως κουρσάρος με μεγάλη επιρροή.

»Η επιδρομή τώρα έχει τελειώσει, ή ακόμα-;»

«Έχει τελειώσει,» του είπε ο Βόρκεραμ. «Οι κουρσάροι ηττήθηκαν, χτυπημένοι άσχημα. Αλλά κι εμείς είχαμε αρκετές απώλειες-»

«Αρχηγέ!» άκουσε τη φωνή του Μάικλ, και στράφηκε για να τον κοιτάξει εκεί όπου στεκόταν, σε μια ανοιχτή πλευρική πόρτα του μεγάλου φορτηγού.

«Τι;»

«Δημοσιογράφοι θέλουν να σου μιλήσουν.»

«Δεν έχω χρόνο για κουβέντες. Πες τους να φύγουν προτού ανοίξουμε πυρ εναντίον τους.»

Ο Μάικλ γέλασε. «Έγινε.»

«Πες το με δικηγορικό τρόπο, έτσι;»

«Έγινε.» Ο Μάικλ βγήκε από το όχημα ξανά.

Ο Αλέξανδρος προσπάθησε να ανασηκωθεί, γιατί ως τώρα ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα. Η Νορέλτα τον βοήθησε, βάζοντας έναν φουσκωμένο σάκο πίσω από την πλάτη του. «Ευχαριστώ,» είπε εκείνος.

«Ζαλίζεσαι;» τον ρώτησε.

«Όχι. Αλλά αισθάνομαι σαν μια σταγόνα να χτυπά συνεχόμενα το κεφάλι μου.» Μούγκρισε. «Σα νάμαι σε θάλαμο βασανιστηρίων. Υπάρχει ένα τέτοιο βασανιστήριο, ξέρεις. Σε δένουν και βάζουν σταγόνες νερού να πέφτουν αργά στο κεφάλι σου, μία-μία. Είναι φρικτό, λένε.» Γιατί αισθανόταν τόση οικειότητα μαζί της; αναρωτήθηκε ο Αλέξανδρος. Γιατί της το έλεγε τώρα αυτό;

Η Νορέλτα μειδίασε. «Δεν έχω ειδικευτεί στα βασανιστήρια, κύριε Πανιστόριε.» Κι έκανε νόημα στην Ολντράθα.

Εκείνη πλησίασε. «Κύριε Πανιστόριε. Βλέπω πως είστε καλύτερα.»

«Σχετικά.» Ο Αλέξανδρος προσπάθησε να σηκωθεί όρθιος, και τα κατάφερε, με τη βοήθεια της Νορέλτα. «Αλλά νομίζω πως μια σταγόνα πέφτει συνέχεια στο κεφάλι μου.»

«Δεν είναι τίποτα. Είναι από το χτύπημα. Κατά πάσα πιθανότητα θα έχει περάσει ως αύριο το πρωί, αρκεί να ξεκουραστείτε απόψε.»

Τον παραξένεψε ο απόλυτα βέβαιος τρόπος με τον οποίο μιλούσε. *Μιλά σαν να είναι μες στο σώμα μου και να ξέρει τι ακριβώς γίνεται, μα τον Κρόνο! Ή είναι τρομερή αγύρτισσα ή είναι τρομερή γιατρός.* Κι αφού οι Εκλεκτοί την είχαν μαζί τους, μάλλον δεν πρέπει να ίσχυε το πρώτο. Ο Βόρκεραμ-Βορ έπαιρνε στην ομάδα του μόνο ικανούς ανθρώπους· ο Αλέξανδρος είχε βεβαιωθεί πλέον γι' αυτό. Ο Βόρκεραμ ή-

ξερε πάντα τι έκανε. Ήταν να τον εμπιστευέσαι όταν τον είχες μαζί σου, και να τον φοβάσαι όταν τον είχες εναντίον σου.

Τώρα, ο αρχηγός των Εκλεκτών τον ρώτησε: «Πού θέλεις να σε πάμε; Δεν ξέρουμε πού είναι το σπίτι σου.»

«Το όχημά μου το αφήσατε πίσω;»

«Τι άλλο να κάναμε; Τα κρύσταλλα ήταν σπασμένα, ήταν πεσμένο στο πλάι, και κουρσάροι μάς είχαν περιτριγυρίσει. Θες να σε πάμε στον δρόμο όπου βρίσκεται;»

«Όχι. Θα...» Να ζητούσε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, για να καλέσει τους πράκτορές του; Τον Ριχάρδο; Φοβόταν, όμως, να χρησιμοποιήσει τους κρυφούς τηλεπικοινωνιακούς κώδικες των πρακτόρων του, γιατί ίσως οι Εκλεκτοί να τους έβλεπαν έτσι όπως βρίσκονταν γύρω του, και μετά θα έπρεπε να τους αλλάξει. *Ο Ριχάρδος θα με ψάχνει. Ίσως ήδη να είναι κοντά στο όχημα. Πιθανότατα, μάλιστα, να έβαλε μάγο να με αναζητήσει εδώ γύρω, με Ξόρκι Ανιχνεύσεως.*

«Τι;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

Ο Αλέξανδρος καθάρισε τον λαιμό του. «Θέλω να βγω. Να πάρω λίγο καθαρό αέρα.»

«Όπως νομίζεις.»

Ο Αλέξανδρος βάδισε και στάθηκε στο κατώφλι της ανοιχτής πλαϊνής πόρτας του εξάτροχου φορτηγού των Εκλεκτών. Είδε πως η βροχή είχε σταματήσει, και μισθοφόροι ήταν συγκεντρωμένοι τριγύρω, μες στη νύχτα. Πολλοί έμοιαζαν χτυπημένοι. Γιατροί και νοσοκόμοι τούς περιποιούνταν – άνθρωποι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Νοσοκομειακά οχήματα είχαν έρθει. Καθώς και οχήματα που ήταν καταφανώς δημοσιογραφικά. Μια δημοσιογράφος μιλούσε μπροστά σ'έναν τηλεοπτικό πομπό, βαστώντας μικρόφωνο. Κάποιοι άλλοι έκαναν ερωτήσεις στους μισθοφόρους.

Πού μπορεί να είσαι, Ριχάρδε; Λογικά, πέρα από αυτό το πλήθος.

Ο Αλέξανδρος, καθώς στεκόταν στην πόρτα του φορτηγού των Εκλεκτών, βρισκόταν λίγο πιο ψηλά από τους άλλους στον δρόμο. *Ο Ριχάρδος θα με δει, ελπίζω.* Υψώνοντας το χέρι του, έκανε νόημα. Ένα νόημα που δεν φαινόταν για νόημα. Ένα από τα κρυφά νοήματα των πρακτόρων του.

Για μια θυγατέρα της Πόλης, όμως, δεν ήταν κρυφό. Η Νορέλτα-Βορ, που στεκόταν πίσω του (έχοντας έρθει για να τον βοηθήσει, αν χρεια-

ζόταν), αμέσως κατάλαβε τι συνέβαινε. Τα πολεοσημάδια τής το φανέρωσαν. *Ο Πανιστόριος γνέφει στους πράκτορές του. Νομίζει ότι είναι κάπου εδώ κοντά.*

Η Νορέλτα δεν μίλησε. Δεν είπε τίποτα. Περιμένοντας.

Όπως και ο Αλέξανδρος περίμενε και, συγχρόνως, παρατηρούσε τα άκρα του πλήθους. Δεν άργησε να δει τρεις φιγούρες να παρουσιάζονται εκεί. Και η μία, υψώνοντας το χέρι της, του έκανε το σωστό απαντητικό νόημα. *Ο Ριχάρδος.*

Η Νορέλτα-Βορ πρόσεξε επίσης τον πράκτορα που έγενεψε στον Πανιστόριο. Για τη θυγατρική ματιά της ήταν φανερός, δεν ήταν κρυμμένος. Ούτε το ύψωμα του χεριού του είχε τίποτα το τυχαίο.

«Είδα έναν γνωστό μου,» της είπε ο Αλέξανδρος. «Φεύγω τώρα. Πες πάλι στον ξάδελφό σου ότι τον ευχαριστώ – δεν θα το ξεχάσω. Και σύντομα θα ξαναμιλήσουμε.»

«Να σε πάω ως τον φίλο σου,» προθυμοποιήθηκε η Νορέλτα, με το ένα της χέρι στον αγκώνα του.

Ο Αλέξανδρος αισθανόταν να τη θέλει κοντά του. Παράξενο, όφειλε να ομολογήσει. Η γυναίκα ήταν, το λιγότερο, ύποπτη. Ίσως γι' αυτό να τον προσέλκυε... Όπως και νάχε, δεν μπορούσε να την αφήσει να γνωρίσει από κοντά τους πράκτορές του. «Όχι,» αποκρίθηκε, «δε χρειάζεται.»

«Μα είσαι τραυματισμένος, Αλέξανδρε!»

Η οικειότητα στη φωνή της δεν τον παραξένεψε· δεν πέρασε καν απ' το μυαλό του ότι κάτι ασυνήθιστο συνέβαινε. «Δεν είναι τίποτα. Μπορώ να βαδίσω. Ευχαριστώ για τη βοήθειά σας, αλλά πρέπει να πηγαίνω τώρα, Νορέλτα. Έχω πολλά να κάνω. Ίσως να τα ξαναπούμε οι δυο μας.» Άγγιξε τη μέση της, φευγαλέα αλλά επίμονα, θέλοντας να δει πώς ήταν στην *αφή* αυτή η γυναίκα.

Η Νορέλτα χαμογέλασε. «Είμαι *επικοινωνιακή* – αυτή είναι η δουλειά μου.»

Τα λόγια της και το χαμόγελό της, κυρτό και σαγηνευτικό, έκαναν το αίμα του να βράσει προς στιγμή. Αλλά ο Αλέξανδρος απλώς ένευσε, προσπαθώντας να διατηρήσει την ουδετερότητα στην έκφρασή του, κι απομακρύνθηκε από τη Νορέλτα-Βορ βαδίζοντας μες στο πλήθος για να φτάσει στους πράκτορές του.

Είναι δικός μου, σκέφτηκε η Νορέλτα παρατηρώντας τα πολεοσημάδια γύρω του. Ακόμα μια ευκαιρία χρειάζομαι μόνο. Μια καλή ευκαιρία. Και η Πόλη θα της την έδινε. Έπρεπε να της τη δώσει. Για να βρει τη Μιράντα.

Η Νορέλτα κοίταξε τα σημάδια τριγύρω, αναζητώντας ένα όχημα. Ένα αφύλαχτο όχημα...

Δε δυσκολεύτηκε να εντοπίσει ένα.

Πήδησε έξω από το φορτηγό των Εκλεκτών και πλησίασε το παρατηρημένο δίκυκλο που πρέπει να ανήκε σε κάποιον από τους μισθοφόρους του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου. Το καβάλησε και ενεργοποίησε τη μηχανή του. Δεν ήταν κλειδωμένο· ο ιδιοκτήτης του δεν φοβόταν ότι κάποιος θα το έπαιρνε από εδώ.

Η Νορέλτα το οδήγησε έξω από το πλήθος, προς τη μεριά όπου ο Αλέξανδρος είχε συναντήσει τους πράκτορές του και είχαν μόλις μπει σ'έναν πλευρικό δρόμο. Η Νορέλτα προχωρούσε έχοντας πάντα τα σημάδια της Πόλης σαν χάρτη της – έναν χάρτη χρονικών συμπτώσεων και συγκυριών. Δεν ήθελε να την προσέξουν οι κατάσκοποι του Πανιστόριου. Ήθελε να γλιστρήσει μέσα από τα κενά σημεία της παρατήρησής τους.

Τους είδε να μπαίνουν σ'ένα τετράκυκλο όχημα μαζί με τον Αλέξανδρο. Το τετράκυκλο ξεκίνησε, διασχίζοντας τους νυχτερινούς δρόμους της Απλωτής. Ήταν χαμηλό, μαύρο στο χρώμα, με μαύρους μεταλλικούς τροχούς, και μαύρα φιμέ κρύσταλλα στα τζάμια. Η Νορέλτα-Βορ το ακολούθησε, αλλά με αντισυμβατικούς τρόπους, όχι πηγαίνοντας από πίσω του: αφήνοντας την Πόλη να την καθοδηγήσει. Έμπαινε σε δρόμους που κανένας λογικός κατάσκοπος δεν θα έμπαινε, έστριβε σε στροφές που έμοιαζε παράξενο να στρίψει κανείς, επειδή ήξερε πως παρακάτω θα συναντούσε ξανά το όχημα μέσα στο οποίο βρισκόταν ο Αλέξανδρος.

Η Νορέλτα-Βορ περνούσε μέσα από τα κενά της παρατήρησης των πρακτόρων του Αρχικατασκόπου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και όλοι του οι πράκτορες δεν ήταν σ'εκείνο το τετράκυκλο· υπήρχαν και κάποιοι που περιφέρονταν γύρω του, με άλλα οχήματα. Κανείς, ίσως, δεν θα τους υποπτευόταν εκτός από μια Θυγατέρα της Πόλης.

Η Νορέλτα-Βορ ακολούθησε τον Αλέξανδρο Πανιστόριο έξω από την Απλωτή, προς τα νότια, στη Μονότροπη. Εκεί, στα βόρεια της περιφέ-

ρειας, το μαύρο τετράκυκλο όχημα ανέβηκε σε μια γέφυρα, σταματώντας σύντομα στο πλάι μιας πολυκατοικίας. Ο Αλέξανδρος βγήκε μόνος του και μπήκε στην πολυκατοικία. Το όχημα έφυγε.

Η Νορέλτα περίμενε λίγο, μέχρι να είναι σίγουρη ότι κανείς δεν παρακολουθούσε την είσοδο, και μετά πλησίασε. Δεν υπήρχαν κουδούνια εδώ, όπως είχε διακρίνει εξ αποστάσεως μέσω των πολεοσημαδιών, και η πόρτα ήταν κλειδωμένη – πράγμα που επίσης είχε διακρίνει. Δυστυχώς, δεν ήξερε πώς να διαρρηγνύει κλειδαριές, ούτε ήξερε μαγεία όπως άλλες Αδελφές της. *Τώρα θα μου φαινόταν χρήσιμο εκείνο που λένε Ξόρκι Ξεκλειδώματος.* Η Μιράντα το ήξερε. Αλλά αυτό δεν ήταν να σε παραξενεύει. Υπήρχε και τίποτα που να μην ήξερε η Μιράντα; Η Νορέλτα κάποιες φορές τη ζήλευε. Αλλά τώρα, βασικά, ανησυχούσε για εκείνη. *Πού είσαι, Αδελφή μου; Τι έχει συμβεί με την Κορίνα;*

Η Νορέλτα-Βορ, κατεβαίνοντας από τη γέφυρα, πήγε στην κεντρική είσοδο της πολυκατοικίας. Κοίταξε τα κουδούνια εκεί, ψάχνοντας για το όνομα *Αλέξανδρος Πανιστόριος*. Δεν το βρήκε πουθενά. Όπως το φοβόταν – και όπως ήταν αναμενόμενο – ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας χρησιμοποιούσε ψεύτικο όνομα για το σπίτι του. *Αφού ξέρω σε ποια πολυκατοικία μένει, όμως, μπορώ να τον ξαναβρώ. Εύκολα.*

Καβαλώντας το δίκυκλό της, έφυγε.

Η Ολντράθα περιποιείτο ακόμα έναν τραυματισμένο μισθοφόρο, όταν η Άνμα έσκυψε πλάι της και ψιθύρισε: «Πού είναι η Νορέλτα;»

«Η Νορέλτα; Δεν ξέρω. Εδώ ήταν πιο πριν. Δε μπορεί να έφυγε.»

«Δεν τη βλέπω πουθενά.»

Η Άνμα απομακρύνθηκε από τη γιατρό Αδελφή της. Βγήκε στην πλαϊνή πόρτα του εξάτροχου φορτηγού των Εκλεκτών και κοίταξε τριγύρω. Είδε τον Βόρκεραμ να μιλά με τον Ράλενταμπ' μάλλον τον ρωτούσε για την Ευμενίδα Νοράλνω, η οποία είχε τραυματιστεί. Είδε τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο να μιλά με τον Άβαντα. Είδε τις σορούς της Ρία Καλόφραστης και των πολεμιστριών της που είχαν σκοτωθεί' μόνο η Ροντάκη και η Γιολάντα ήταν ζωντανές, και φαίνονταν θλιμμένες κα-

θώς στέκονταν κοντά στα πτώματα. Είδε τον Δράστη Λαοκράτη και τον Λούσιο Φιλοδέκτη...

Πού ήταν η Νορέλτα;

«Ποιος γαμιόλης έκλεψε το δίκυκλό μου, γαμώτο;» άκουσε μια μισθοφόρο να φωνάζει, τσαντισμένη. «Εκεί το είχα αφήσει! Εκεί! Ποιος το πήρε;» Ήταν μία από την ομάδα του Μαυροδάκτυλου. «Τελευταίο μοντέλο *Ταχυαγωνιστή*, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» Μιλούσε σ'έναν άλλο μισθοφόρο, κάποιον από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Και η Άνμα είχε την αίσθηση ότι δεν ήταν τυχαίο που κρυφάκουγε τούτη τη συζήτηση· η Πόλη την είχε φέρει στ'αφτιά της. *Η Νορέλτα βούτηξε το δίκυκλο; Τι είχε στο μυαλό της η παλαβή;*

Η Ολντράθα, τότε, ήρθε πίσω από την Άνμα. «Άνμα...» είπε.

«Τι;»

«Ο Πανιστόριος πού είναι;»

«Τι;»

«Ο Πανιστόριος. Ήταν μέσα, πιο πριν, αλλά είπε πως ήθελε να βγει για να πάρει λίγο αέρα, και η Νορέλτα νομίζω πως πήγε μαζί του.»

«Μαζί του; Σου είπα, η Νορέλτα έχει εξαφανιστεί, Ολντράθα· δεν τη βλέπω πουθενά.» *Δε μπορεί να έκλεψε το δίκυκλο για να το καβαλήσει μαζί με τον Πανιστόριο. Μάλλον το έκλεψε για τον ακολουθήσει.*

Δε μ'αρέσει αυτό, γαμώ τα παπάρια του Κρόνου...

«Πρέπει νάναι κάπου μες στο πλήθος,» είπε η Ολντράθα. «Τέλος πάντων. Το τραύμα του δεν είναι σοβαρό· μπορεί να βαδίζει αν θέλει, αλλά καλύτερα θα ήταν αν ξεκουραζόταν.»

«Θα του το πω αν τον δω.» Όχι πως πίστευε ότι θα τον έβλεπε.

«Τι σ'ανησυχεί, Αδελφή μου;»

«Τίποτα. Απλώς ψάχνω τη Νορέλτα. –Πάω να τη βρω.» Πήδησε έξω από το φορτηγό των Εκλεκτών.

Η Ολντράθα επέστρεψε στο εσωτερικό.

Η Άνμα στάθηκε εκεί όπου μπορούσε να δει το σημείο όπου είχε κλαπεί το δίκυκλο της μισθοφόρου· η ίδια η μισθοφόρος το είχε δείξει πιο πριν. *Η Νορέλτα, λογικά, θα το επιστρέψει μόλις τελειώσει τη δουλειά της.* Δεν ήταν, κατά κανόνα, κλέφτρα. Σε αντίθεση με την Άνμα, η οποία είχε κλέψει πολλές φορές όταν την εξυπηρετούσε. *Αλλά η Νορέλτα είναι πλούσια· εγώ είμαι του δρόμου. Πώς να τη βγάλω;*

Άναψε τσιγάρο, περιμένοντας.

Σε λιγότερο από μια ώρα, όταν τα πολεοσημάδια έδειχναν ότι κανείς εκτός από την Άνμα δεν κοίταζε το σημείο όπου κλάπηκε το δίκυκλο, η Νορέλτα-Βορ επέστρεψε καβάλα στο όχημα και γρήγορα κατέβηκε από τη σέλα.

Πλησίασε την Αδελφή της, έχοντας προσέξει ότι την περίμενε – τα σημάδια της Πόλης τής το είχαν μαρτυρήσει.

«Κατασκόπευες τον Αρχικατάσκοπο...» είπε η Άνμα: και δεν ήταν ερώτηση.

«Γιατί, κακό είναι;»

«Πού πήγε; Πώς έφυγε; Μόνος του; Βαδίζοντας;»

«Συνάντησε κάτι πράκτορες του.» Η Νορέλτα τής διηγήθηκε περιληπτικά τι είχε συμβεί. Της είπε και πού έμενε ο Πανιστόριος. Καλύτερα, σκέφτηκε, να το ήξεραν κι οι δυο τους. Μπορεί η Άνμα, κάπως, να τη βοηθούσε να βρει τη Μιράντα. Κι αν όχι, εντάξει, δεν ήταν και τίποτα το σπουδαίο...

«Τώρα,» είπε η Άνμα, «έχεις σημαντικές πληροφορίες, Αδελφή μου: ξέρεις πού κατοικεί ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας.» Και πρόσθεσε: «Καλύτερα να μην το πεις στον ξάδελφό σου.»

Η Νορέλτα δεν το σκόπευε ούτως ή άλλως.

/49\

Η αναμέτρηση των δύο ισχυρότερων πολιτικών εχθρών, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, συνεχίζεται ακόμα πιο άγρια από πριν, και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος αμφιβάλλει για τους συμμάχους του κι αρχίζει να παίρνει μέτρα' ενώ στην Α' Ανωρίγια Συνοικία έρχονται τα νέα για τη νυχτερινή πανωλεθρία, και άλλου είδους μέτρα αρχίζουν να παίρνονται...

Από την επομένη κιόλας, όταν σε όλα τα μέσα μαζικής πληροφόρησης σχολίαζαν τη χτεσινοβραδινή επιδρομή των κουρσάρων, ο Όρπεκαλ-Λάντι άρχισε να λέει δημοσίως ότι η νίκη που είχε επιτευχθεί ήταν τεράστια. Οι πειρατές των Ήμερων Συνοικιών είχαν έρθει, αυτή τη φορά, όχι μόνο για να λεηλατήσουν τα λιμάνια τους αλλά και για να χτυπήσουν και τους δρόμους στο εσωτερικό της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. *Οι υπερασπιστές μας, όμως, κατόρθωσαν να τους τσακίσουν. Να τους τσακίσουν!* έλεγε ο Όρπεκαλ-Λάντι. *Αλλά όχι χάρη στον Πολιτάρχη μας!* Ο Σημαδεμένος είχε διώξει, προ ημερών, τους ανθρώπους που τώρα τους είχαν δώσει τη νίκη. Είχε διώξει τους ανθρώπους που εκείνος, ο Όρπεκαλ-Λάντι, είχε προσλάβει προβλέποντας ότι θα ήταν χρήσιμοι. Μπορούσε να καταλάβει τους ικανούς ανθρώπους, σε όλους τους τομείς.

Αυτά έλεγε ο Όρπεκαλ-Λάντι, ενώ τον άκουγαν από τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς δέκτες· και, εν ολίγοις, υπονοούσε ότι η Β' Κατωρίγια Συνοικία χρωστούσε την ασφάλειά της σ'εκείνον, όχι στον Πολιτάρχη της, τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο.

Συγχρόνως, οι υποστηρικτές του Όρπεκαλ-Λάντι έλεγαν τα ίδια σ'ολάκερη τη συνοικία. Τα έλεγαν, μάλιστα, *πιο ανοιχτά* γιατί αυτοί μπορούσαν να το κάνουν χωρίς να παρεξηγηθούν από τον κόσμο, και επειδή τέτοια ήταν η δουλειά τους. Ο Όρπεκαλ-Λάντι είχε βάλει σκοπό σύντομα να ζητήσει από το Πολιτικό Συμβούλιο να γίνουν εκλογές παρότι ο Σημαδεμένος δεν είχε ακόμα εκπληρώσει τη θητεία του ως Πολιτάρχης.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, φυσικά, το καταλάβαινε αυτό· δεν ήταν ανόητος. Παρακολουθούσε τι έλεγε ο Όρπεκαλ-Λάντι, και ολοένα και περισσότερο οργιζόταν. Απορούσε πώς ο αντίπαλός του είχε κατορθώσει να χρηματοδοτήσει τόσους μισθοφόρους – και πώς συνέχιζε να τους χρηματοδοτεί. Από πού έρχονταν τα χρήματα, μα τα μούσια του Κρόνου; Από πού;

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ακόμα δεν είχε δώσει απάντηση στον Γουίλιαμ. Ούτε του είχε δώσει καμια πληροφορία για τον Βόρκεραμ-Βορ και τους μισθοφόρους του, ενώ ήταν καταφανές ότι κάτι περίεργο συνέβαινε μαζί τους!

Τώρα, ο Γουίλιαμ τον κάλεσε ξανά στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, τον ρώτησε αν είχε ανακαλύψει τίποτα.

«Δυστυχώς, τίποτα μέχρι στιγμής, κύριε Πολιτάρχη,» αποκρίθηκε η φωνή του Αρχικατασκόπου.

Γιατί τον έχω ακόμα για Αρχικατάσκοπό μου, μα τα μυαλά του Σκοτο-δαίμονος; «Δεν έμαθες ούτε πώς τους χρηματοδοτεί ο Όρπεκαλ-Λάντι, Αλέξανδρε;»

«Δε φαίνεται να συμβαίνει κάτι το ύποπτο–»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι συμβαίνει κάτι το ύποπτο!»

«Συνεχίζω να το ερευνώ–»

«Μια οκτάδα έχει πια περάσει από τότε που μου είπες ότι κάνεις το παν για να μάθεις τι γίνεται!»

«Προσπαθώ, αλλά δεν είναι απλή υπόθεση, Εξοχότατε–»

«Γιατί τελευταία είσαι όλο δικαιολογίες, Αλέξανδρε;»

«Δεν είναι δικαιολογίες· είναι η αλήθεια.»

«Δε μ'ενδιαφέρει η 'αλήθεια'· μ'ενδιαφέρουν τα αποτελέσματα. Θέλω να μάθω πού βρίσκει τα λεφτά ο Όρπεκαλ-Λάντι για να χρηματοδοτεί τους μισθοφόρους. Και θέλω να μάθω τι κρύβεται πίσω απ'αυτόν τον Βόρκεραμ-Βορ. Καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω, κύριε Πολιτάρχη. Σύντομα θα ανακαλύψουμε περισσότερα.»

Όταν η συζήτησή του με τον Πανιστόριο τελείωσε, ο Γουίλιαμ αναρωτήθηκε μήπως όφειλε να βρει καινούργιο Αρχικατάσκοπο. Ο Αλέξανδρος τον είχε βάλει, μάλιστα, σε υποψίες ότι ίσως κάτι να μην πή-

γαινε καθόλου καλά μαζί του. Έτσι όπως μιλούσε, εδώ και μέρες, ήταν σχεδόν σαν να υποστήριζε τον καταραμένο Όρπεκαλ-Λάντι!

Επειδή οι μισθοφόροι αυτού του άθλιου, ξεπαρμένου αριστοκράτη είχαν καταφέρει να διώξουν τους κουρσάρους, αυτό δεν σημαίνει ότι η Β' Κατωρίγια Συνοικία δεν θα κατόρθωνε να τους διώξει και χωρίς τη βοήθειά τους! Αλλά, όπως και νάχε, ο Όρπεκαλ-Λάντι χρησιμοποιούσε τους μισθοφόρους ως πολιτικό όπλο εναντίον του Γουίλιαμ. Και ο Γουίλιαμ δεν θα το επέτρεπε αυτό να συνεχιστεί για πολύ! Δεν σκόπευε να φύγει τόσο σύντομα από την καρέκλα του Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Άρχισε να κάνει σχέδια. Χωρίς να ενημερώσει τον Αλέξανδρο Πανιστόριο.

Στην Α' Ανωρίγια Συνοικία δεν άργησε να μαθευτεί η τρομερή ήττα των κουρσάρων των Ήμερων Συνοικιών στη Β' Κατωρίγια. Τα πειρατικά πλοία που ήρθαν, κρυφά, στα λιμάνια της Α' Ανωρίγια για επισκευές δεν ήταν και τόσα πολλά – γιατί οι περισσότερες συγκρούσεις είχαν διεξαχθεί στους εσωτερικούς δρόμους της Β' Κατωρίγιας, όχι κοντά στις αποβάθρες της ή στον ποταμό – αλλά ούτε και λίγα ήταν. Αρκετά είχαν χτυπηθεί από τα όπλα των Β' Κατωρίγιων και από τον μισθοφορικό στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Και τα νέα που έφεραν οι πειρατές στην Α' Ανωρίγια δεν ήταν καθόλου καλά. Η Τζέσικα και ο Ζιλμόρος, και ο Βάρνελ-Αλντ, πληροφορήθηκαν πρώτοι για την κατάσταση: Ο Φορδέκης ο Καραφλός ήταν νεκρός, και οι κουρσάροι έλεγαν ότι τον είχε σκοτώσει ο ίδιος ο Βόρκεραμ-Βορ, ο τρομερός αρχηγός του μισθοφορικού στρατού που είχε τσακίσει το φουστάτο τους. Αλλά ο Φορδέκης δεν ήταν ο μόνος αρχιπειρατής που είχε χάσει τη ζωή του. Ο Μαύρος Νικ, ο αρχηγός των Παράνομων Αγωνιστών, είχε σκοτωθεί επίσης, καθώς και ο Φουγάρος, ο αρχηγός των Πλουτισμένων, και άλλοι, λιγότερο σημαντικοί αρχηγοί πειρατικών συμμοριών των Ήμερων Συνοικιών.

Μετά από τέτοια ήττα, δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι οι κουρσάροι θα μπορούσαν, ή θα ήθελαν, να συνεχίσουν τις επιδρομές τους στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Όσο άσχημα κι αν είχαν συγχρόνως χτυπηθεί οι Β' Κατωρίγιοι, ο καθένας βλέπει πάντα τις δικές του πληγές ως σοβαρότερες· και οι πειρατές ήταν έκδηλα τρομαγμένοι.

Ο Βάρνελ-Αλντ φοβόταν ότι τώρα ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος θα σχεδίαζε πιθανώς επίθεση εναντίον της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Είχε, άλλωστε, τους κατάλληλους συμμάχους. Αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ ακουγόταν να είναι πολύ ικανός στρατηγός και μαχητής. Ακόμα και η Κορίνα έδειχνε να τον φοβάται. Είχε πει στον Βάρνελ ότι όφειλαν να τον προσέχουν – να τον προσέχουν *πολύ*.

Ο Βάρνελ-Αλντ είχε, βέβαια, μάθει ότι ο Βόρκεραμ-Βορ και οι μισθοφόροι του δεν δούλευαν ακριβώς για τον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας αλλά για τον αντίπαλό του, τον Όρπεκαλ-Λάντι. Όμως αυτό δεν είχε και καμία πολύ μεγάλη διαφορά, σωστά; Είτε δούλευαν για τον έναν είτε για τον άλλο, βρίσκονταν εκεί για να προασπίζονται τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Πράγμα που σήμαινε ότι, σύντομα, μπορούσαν και να πολεμάνε για τη Β' Κατωρίγια Συνοικία εναντίον της Α' Ανωρίγιας. Ό,τι αντιπαλότητα κι αν είχαν ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος κι ο Όρπεκαλ-Λάντι, σίγουρα κανείς από τους δυο τους δεν συμπαθούσε τον Βάρνελ-Αλντ και τον Αλυσοδεμένο Ποιητή...

Ο Βάρνελ έμεινε όλο το βράδυ ξάγρυπνος, καθώς τα σκεφτόταν αυτά. Και το πρωί οι πράκτορές του κατόρθωσαν να πιάσουν κανάλια και σταθμούς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και να αποθηκεύσουν κάποια από τα όσα λέγονταν εκεί. Ο Βάρνελ άκουσε τους λόγους του Όρπεκαλ-Λάντι, καθώς και του Γουίλιαμ Σημαδεμένου. Οι δύο πολιτικοί βρίσκονταν σε έντονη διαμάχη, αναμφίβολα. *Ίσως αυτό να μας δώσει χρόνο να προετοιμαστούμε, προτού στραφούν εναντίον μας. Ή ίσως όχι.* Μπορεί οι εσωτερικές πολιτικές συγκρούσεις τους να μην τους παρακώλυαν απ'το να ξεκινήσουν πόλεμο με την Α' Ανωρίγια. Ειδικά αν είχαν και την υποστήριξη του Σελασφόρου Χορονίκη, της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Πού ήταν τώρα η Κορίνα; Ο Βάρνελ-Αλντ θα ήθελε τη συμβουλή της. Θα ήθελε ν'ακούσει τη γνώμη της για την κατάσταση.

Από τα ξημερώματα ως το μεσημέρι, βρισκόταν στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας μαζί με σύμβουλούς του και μαζί με τον Κάδμο Ανθοτέχνη και κάποιους από τους ανθρώπους του. Η Καρζένθα-Σολ δεν ήταν εκεί· ασχολιόταν εντατικά, αυτές τις ημέρες, με την ανασυγκρότηση του στρατού του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Ο Βάρνελ είπε τελικά στον Κάδμο ότι, αν δεν δρούσαν σύντομα εναντίον της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, η Β' Κατωρίγια Συνοικία θα δρούσε ενάντια σ'εκείνους. «Οι κουρσάροι δεν πρόκειται να τους ενοχλήσουν άλλο· είμαι βέβαιος.»

«Τους έχουν, όμως, ήδη κάνει αρκετές ζημιές, Βάρνελ, έτσι δεν είναι;» αποκρίθηκε ο Κάδμος. «Δε μπορεί να είναι σε θέση να ξεκινήσουν αμέσως πόλεμο. Γι'αυτό κιόλας δεν παρακινήσαμε τους κουρσάρους; Για να τους προκαλέσουν προβλήματα που θα τους καθυστερήσουν;»

Ήταν οι δυο τους στο κεντρικό δωμάτιο του Γραφείου του Πολιτάρχη, μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο στην Αστροβόλο. Κανείς άλλος δεν ήταν επί του παρόντος εδώ. Ήταν μεσημέρι πλέον.

«Δεν είχαμε, ωστόσο, υπολογίσει την παρουσία του Βόρκεραμ-Βορ,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι ένας μισθοφόρος. Τι διαφορά μπορεί να κάνει;»

«Η Κορίνα τον θεωρεί σημαντικό, Κάδμε. Δεν το νομίζεις αυτό άξιο σκέψης;»

Ναι, συλλογίστηκε ο Κάδμος, η Κορίνα φαίνεται όντως να τον θεωρεί σημαντικό. Του είχε πει πως ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν ο χειρότερος εχθρός του στην Ατέρμονη Πολιτεία. «Τι προτείνεις, δηλαδή, Βάρνελ; Να επιτεθούμε πρώτοι εμείς;»

«Ακριβώς. Όσο οι Β' Κατωρίγιοι είναι ακόμα αποδυναμωμένοι από τα χτυπήματα των κουρσάρων. Αν περιμένουμε κι άλλο, τώρα που οι κουρσάροι πλέον δεν θα τους επιτίθενται, απλά θα ανασυγκροτηθούν και θα είναι ισχυρότεροι όταν τελικά τους αντιμετωπίσουμε. Διότι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα τους αντιμετωπίσουμε, Κάδμε. Ο Σημαδεμένος δεν έχει δείξει παρά εχθρότητα προς εμάς. Δεν θέλει καν να μιλήσει μαζί μου. Θα συμμαχήσει με τον Σελασφόρο Χορονίκη, της Α' Κατωρίγιας, και θα μας χτυπήσουν μαζί. Θέμα χρόνου είναι.

»Γι'αυτό, λοιπόν, πρέπει να εκμεταλλευτούμε τον χρόνο έτσι ώστε να εξυπηρετήσει εμάς, όχι αυτούς. Η ώρα έχει έρθει για να-»

Ο εσωτερικός επικοινωνιακός δίαυλος του Γραφείου του Πολιτάρχη κουδούνισε, διακόπτοντάς τον. Ο Βάρνελ πάτησε το κουμπί της αποδοχής πλάι του. «Τι είναι;» ρώτησε.

«*Η κυρία Καρζένθα-Σολ βρίσκεται εδώ, Άρχοντά μου, και ζητά να περάσει,*» είπε ο γραμματέας του, ο Σύντιραμ-Αλντ: και ο Κάδμος παρα-

ξενεύτηκε, γι'ακόμα μια φορά, από την κλιτική προσφώνηση. *Άρχοντά μου...* Την είχε ξανακούσει, φυσικά. Είχε ξανακούσει ανθρώπους του Βάρνελ-Αλντ να τον αποκαλούν έτσι. Ήταν ένας αρχαϊκός τρόπος προσφώνησης αριστοκρατών. Ελάχιστοι διατηρούσαν αυτό το έθιμο πλέον. Ελάχιστοι. Ο Βάρνελ-Αλντ, όμως, φαινόταν να προτιμά να τον αποκαλούν *Άρχοντά μου* αντί για *κύριε*, ή ακόμα και αντί για *Εξοχότατε ή κύριε Πολιτάρχη*.

«Να περάσει,» αποκρίθηκε τώρα στον γραμματέα του, και σύντομα η Καρζένθα βρισκόταν στο κεντρικό δωμάτιο του Γραφείου του Πολιτάρχη. Εξακολουθούσε να φορά εκείνο το κράνος με το σύμβολο της επανάστασης του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, για να κρύβει τα εγκαύματα στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της, αν και πλέον δεν φαίνονταν και τόσο. Είχαν περάσει πάνω από δέκα μέρες από τότε που είχε χτυπηθεί – σχεδόν δύο οκτάδες – και δεν χρειαζόταν να έχει έμπλαστρα και επιδέσμους στο κεφάλι της. Ωστόσο, ο Κάδμος νόμιζε ότι η Καρζένθα πρέπει να σκόπευε να φορά αυτό το κράνος μέχρι που τα εγκαυμάτά της να εξαφανίζονταν *τελείως*.

Τώρα το έβγαλε από το κεφάλι της και το κράτησε στην αγκαλιά της καθώς καθόταν στην πολυθρόνα πλάι στον Κάδμο. Τα εγκαύματα στο μάγουλό της και γύρω από το αριστερό της μάτι ίσα που διακρίνονταν, σαν σκιές επάνω στο γαλανό της δέρμα. Τα υπόλοιπα κρύβονταν από τα μακριά, ξανθά μαλλιά της, τα οποία είχαν φτιάξει αρκετά από την αριστερή μεριά όπου είχαν καεί και καψαλιστεί. Τα φάρμακα είχαν αποδώσει. Η Καρζένθα δεν επέμενε πια να φορά το κράνος παρά μόνο σε δημόσιες εμφανίσεις. Απλά δεν ήθελε οι πολεμιστές της να τη βλέπουν χτυπημένη, είχε πει στον Κάδμο· θεωρούσε ότι αυτό μπορεί να έριχνε το ηθικό τους.

«Πώς πηγαίνει η ανασυγκρότηση του στρατού μας, Καρζένθα; Βρισκόμαστε σε ετοιμότητα;» ρώτησε ο Βάρνελ.

Και της Καρζένθα δεν της άρεσε ο τρόπος που της μιλούσε. Τα λόγια του έμοιαζαν να υπονοούν πως ο στρατός της, ο στρατός που εκείνη και ο Κάδμος έλεγχαν, ήταν και δικός του. Ο Βάρνελ-Αλντ, παρότι χρήσιμος σύμμαχος, πολλές φορές παρεξηγούσε αρκετά πράγματα, όφειλε να παρατηρήσει η Καρζένθα. Ή ίσως να το έκανε επίτηδες. Αν και δεν

μπορεί να σκόπευε να κλέψει την εξουσία του Κάδμου στις Ανωρίγιες Συνοικίες· δεν ήταν τόσο ανόητος, σίγουρα!

«Σε ετοιμότητα;» του είπε η Καρζένθα. «Τι είδους ετοιμότητα;»

«Για πόλεμο· τι άλλο; Οι κουρσάροι δεν πρόκειται να ξαναχτυπήσουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία – όχι ύστερα από τέτοια ήττα. Και τώρα μόλις έλεγα στον Κάδμο ότι πρέπει να χρησιμοποιήσουμε σωστά τον χρόνο που έχουμε στη διάθεσή μας, καθώς και το γεγονός ότι οι Β' Κατωρίγιοι είναι, επί του παρόντος, τραυματισμένοι.»

«Κι εμείς είμαστε τραυματισμένοι, Βάρνελ, μην το ξεχνάς.»

«Γι' αυτό δεν ανασυγκροτείς τον στρατό μας;»

«Ανασυγκροτώ τον στρατό μου και του Κάδμου,» απάντησε η Καρζένθα, «για παν ενδεχόμενο.»

Ο Βάρνελ δεν παρέλειψε να προσέξει τις λέξεις που είχε τονίσει η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας – πράγμα που φάνηκε στο βλέμμα του. Ωστόσο, η όψη του δεν έγινε εχθρική, ούτε θυμωμένη. «Το ενδεχόμενο που τώρα μας ενδιαφέρει είναι η επίθεση εναντίον της Β' Κατωρίγιας, Καρζένθα. Νομίζεις ότι μπορούμε να επιτεθούμε, ή όχι;»

Ο Κάδμος τα άκουγε όλα τούτα και τον στεναχωρούσαν. Θα προτιμούσε ο πόλεμος να είχε τελειώσει στις Ανωρίγιες Συνοικίες. Σκοπός του ποτέ δεν ήταν να συνεχίσει τον πόλεμο. Αλλά ο αγώνας της ελευθερίας δεν φαίνεται να έχει πουθενά τελειωμό...

(Όταν ο Τροχός αρχίζει να κυλά, μурμουρίζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, κατά των τυράννων μάς παρασέρνει στον άγριο κι αιματοβαμμένο δρόμο του, σπρωγμένος από την ίδια τους την οργή και το μίσος για την ελευθερία – μια καταιγίδα πέρα από τον έλεγχό μας και τον δικό τους!)

Η Καρζένθα αποκρίθηκε στον Βάρνελ-Αλντ: «Όχι, δεν μπορούμε να επιτεθούμε ακόμα.»

«Πότε, λοιπόν;» έκανε απότομα εκείνος. «Αν δεν επιτεθούμε εμείς στους Β' Κατωρίγιους, θα επιτεθούν αυτοί σ' εμάς! Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είναι ορκισμένος εχθρός μας, και τώρα που δεν θα έχει τους κουρσάρους για να τον απασχολούν–»

«Δε θα ξεκινήσω πόλεμο χωρίς να είμαστε έτοιμοι, Βάρνελ!»

«Και πότε νομίζεις ότι θα είμαστε έτοιμοι; Έχω ακούσει πως κάνεις καλή – άψογη – δουλειά με την ανασυγκρότηση μέχρι στιγμής.» Και δεν ήταν ψέμα αυτό. Πράγματι, οι πράκτορές του το είχαν αναφέ-

ρει. Με στοιχεία. Ο Βάρνελ όφειλε να παραδεχτεί, γ'ακόμα μια φορά, ότι η Καρζένθα ήταν πολύ ικανή στρατηγός. Ωστόσο, τώρα της το έλεγε εν μέρει για να την κολακέψει. Για να την ωθήσει να τον ακούσει. Έπρεπε να καταλάβει πως ήταν *σημαντικό* να χτυπήσουν πρώτοι τη Β' Κατωρίγια, προτού ο Σημαδεμένος στραφεί εναντίον τους.

«Κάνω,» αποκρίθηκε η Καρζένθα, «την καλύτερη δουλειά που μπορώ. Όπως πάντα. Το αν θα αποδειχτεί 'άψογη', το μέλλον θα το δείξει.» Δεν της άρεσαν αυτού του είδους οι κολακειές. *Ο Βάρνελ είναι πολιτικός κι έχει συνηθίσει να μιλά σε πολιτικούς*, θύμιζε στον εαυτό της. Η Καρζένθα, όμως, δεν ήταν πολιτικός· ήταν ανέκαθεν μισθοφόρος. «Δε θα στείλω τον στρατό μου στην καταστροφή του.»

«Αν ο Σημαδεμένος μάς επιτεθεί προτού του επιτεθούμε, θα εμπλακούμε σε αμυντικό πόλεμο που ίσως να είναι *χειρότερος* για εμάς. Και πιθανώς *τότε* να πέσουμε σε καταστροφή, Καρζένθα!»

«Μην ανησυχείς,» του είπε η Καρζένθα-Σολ ψύχραιμα· «θα χτυπήσουμε τη Β' Κατωρίγια πριν προλάβει να στραφεί εναντίον μας. Αποκλείεται να το κάνει τώρα αμέσως, Βάρνελ. Οι ζημιές που τους έχουν προκαλέσει οι κουρσάροι είναι πάρα πολλές. Θα θέλουν κι αυτοί να ανασυγκροτηθούν.»

«Και ο Βόρκεραμ-Βορ;»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ, ό,τι κι αν είναι, είναι ένας αρχηγός μισθοφόρων· δεν μπορεί να κάνει θαύματα. Και είμαι βέβαιη πως η Κορίνα θα μας ειδοποιήσει γι'αυτόν αν κάτι... ιδιαίτερο προκύψει.»

«Όπως την άλλη φορά με το νησί Όρεντοχ...»

Η Καρζένθα ένευσε. «Όπως με το νησί Όρεντοχ. Του χαλάσαμε τα σχέδια εκεί... αν και σκότωσε πολλούς από τους Μικρούς Γίγαντές μου.» Τα μάτια της γυάλισαν οργισμένα. «Πολύ περισσότερους απ'ό,τι περίμενα. Και γλίτωσε ζωντανός – κλέβοντας ένα από τα ελικόπτερά μας!»

«Η ήττα του στο Όρεντοχ, πάντως, δεν τον απέτρεψε απ'το να νικήσει χτες βράδυ τους κουρσάρους στη χειρότερή τους επιδρομή εναντίον της Β' Κατωρίγιας...»

«Φαντάσου τι θα είχε γίνει αν τους είχε στήσει με επιτυχία ενέδρα στο Όρεντοχ.»

«Ναι, σωστά,» παραδέχτηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Τέλος πάντων. Μάλλον έχεις δίκιο: η Κορίνα θα μας ειδοποιήσει για τα σχέδιά του, αν χρειάζεται.

»Σε πόσες ημέρες υπολογίζεις εσύ ότι ο στρατός του Κάδμου θα είναι έτοιμος;»

Η Καρζένθα παρατήρησε ότι τώρα δεν είχε πει *ο στρατός μας* ή κάτι άλλο παρόμοιο. Ήταν προσεχτικός μαζί της. *Και πολύ καλά κάνει*, σκέφτηκε η Καρζένθα-Σολ, προτού αποκριθεί: «Σε καμία οκτάδα πρέπει να είμαστε σε πλήρη πολεμική ετοιμότητα, Βάρνελ.»

/50\

Ο Μάγος περιμένει μια επισκέπτρια αντίκρυ στον Κάθετο Ωκεανό· η Κορίνα βλέπει έναν εχθρό να παρασύρεται από ένα μηχανήμα, αναρωτιέται ξανά για τη φύση της πραγματικότητας της Ρελκάμνια, και αναμένει τον ερχομό του σωστού χρόνου.

Απόγευμα.

Στη Μακρωκεάνια.

Στο ρετιρέ μιας πολυκατοικίας.

Αντίκρυ, ο Κάθετος Ωκεανός, ένα από τα πέρατα της διάστασης της Ρελκάμνια. Ένας ωκεανός που έστεκε όρθιος, καταπίνοντας ουρανό και γη, επικίνδυνος και ακατάληπτος, φέρνοντας άγνωστα και μυστηριώδη θαύματα του σύμπαντος κατά περιόδους. Κανείς δεν θα μπορούσε να τον μπερδέψει με διαστασιακή δίοδο, γιατί δεν ήταν τέτοια. Κανένας δεν είχε ανακαλύψει αν έφτανε σε άλλη διάσταση, εκτός ίσως κάποιος από εκείνους που, βουτώντας μέσα του, ποτέ δεν είχαν επιστρέψει από τα βάθη του.

Στο εσωτερικό του ρετιρέ της πολυκατοικίας, στο σαλόνι, στεκόταν ο άνθρωπος που ήταν γνωστός σε πολλούς ως «ο Μάγος»: μεγαλόσωμος, με δέρμα κατάλευκο, μαύρα μακριά μαλλιά, και μαύρα μούσια. Η όψη του έμοιαζε αρχαία, για κάποιο λόγο, παρότι δεν φαινόταν να είναι, αντικειμενικά, και τόσο μεγάλος. Ήταν ντυμένος με μια μακριά γκριζα καπαρντίνα και φορούσε ένα ζευγάρι δερμάτινα γάντια χωρίς δάχτυλα. Στα χέρια του ήταν ένα όπλο που θύμιζε τουφέκι με πλατιά κάννη. Μα δεν ήταν πυροβόλο. Ούτε ενεργοβόλο ή ηχητικό. Δεν ήταν κανένα γνωστό είδος όπλου στη Ρελκάμνια. Ο Μάγος το είχε φτιάξει πρόσφατα, για μια πολύ συγκεκριμένη χρήση.

Στη γωνία του σαλονιού υπήρχε μια μπαταρία ενάμιση μέτρο στο ύψος και μισό μέτρο στο πλάτος. Κυλινδρική στο σχήμα. Επάνω της, στην κορυφή της, ήταν προσαρτημένος ένας μηχανισμός με αισθητήρες.

Αν πρόσεχε κανείς το όπλο στα χέρια του Μάγου, θα διέκρινε ότι η κάννη του δεν ήταν κενή στο εσωτερικό· δεν ήταν σωλήνας. Ήταν κλειστή και θύμιζε κι αυτή αισθητήρα, αν και όχι σαν εκείνους στο μηχανισμό της μπαταρίας. Στην πίσω μεριά του τουφεκοειδούς όπλου, όμως, υπήρχαν αισθητήρες που *ταίριαζαν* μ'εκείνους στη μπαταρία. Αν αυτοί της μπαταρίας ήταν το θηλυκό, οι αισθητήρες στην πίσω μεριά του όπλου ήταν το αρσενικό. Αν οι μεν ήταν το αρνητικό, οι δε ήταν το θετικό.

Ο Μάγος περίμενε μες στο σαλόνι, βηματίζοντας αργά, υπομονετικά. Η Θυγατέρα της Πόλης δεν μπορεί ν'αργούσε να έρθει...

Είχε, άλλωστε, μια... ιδιαίτερη σχέση με τον χρόνο.

Ο Κλαρκ ξαφνιάστηκε βλέποντας την Κορίνα να παρουσιάζεται. Την προηγούμενη φορά, στην Ανοιχτόφραγη, στο *Κόκκινο Άστρο*, δεν την είχε δει να εμφανίζεται· την είχε ακούσει να λέει το όνομά του και είχε γυρίσει για να την αντικρίσει σε μια γωνία του δωματίου. Τώρα, όμως, *την είδε*.

Ήταν σαν μια ξαφνική σκιά να έπεσε στον τοίχο του σαλονιού, μια σκιά που έμοιαζε να μην την προκαλεί τίποτα, έμοιαζε η ίδια να προκαλεί τον εαυτό της. Και μετά, θα μπορούσες να πεις ότι ή η Κορίνα βγήκε μέσα από τη σκιά (σαν η σκιά να ήταν είσοδος του Φαντασκειύσματος, συλλογίστηκε ο Κλαρκ) ή η σκιά πήρε τη μορφή της Κορίνας. Δεν ήταν βέβαιο τι από τα δύο είχε συμβεί. Πάντως, μόλις η Θυγατέρα πάτησε μες στο δωμάτιο, η σκιά εξαφανίστηκε λες και ποτέ να μην είχε υπάρξει.

Η σκιά αυτή προερχόταν από το ενεργειακό πλέγμα, ήταν σίγουρος ο Κλαρκ. Ήταν μια *ενεργειακή* σκιά. Μια αναταραχή στις ενδοενέργειες της Ρελκάμνια, αναμφίβολα. Κι αναρωτήθηκε αν ήταν, μήπως, σχεδόν το ίδιο πράγμα με την αντιοπτασία που αντιμετώπιζε η Κορίνα.

«Στην ώρα σου, ξανά,» της είπε.

Η Θυγατέρα της Πόλης ένευσε μονάχα και κοίταξε τριγύρω με στενεμένα μάτια, περιμένοντας τον εχθρό να εμφανιστεί.

Καθώς περιφερόταν μες στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, λίγο πιο πριν, είχε την αίσθηση πως βρισκόταν πάλι υπό παρακολούθηση. Μπορούσε να νιώσει αόρατα μάτια επάνω της. Και δεν είχε αμφιβολία ότι ήταν αυτός ο δαίμονας. Κρυμμένος κάπου ανάμεσα στα ενεργειακά

νήματα του χώρου και του χρόνου, εκεί όπου ακόμα και η Κορίνα – η Αρχόντισσα της Πόλης! – αδυνατούσε να τον διακρίνει. Κι αυτό την τρομοκρατούσε. Η αντιοπτασία ήταν το μόνο πράγμα που, με τη χρήση του φυλαχτού, δεν μπορούσε να δει. Ούτε καν μέσω των πολεοσημαδιών δεν μπορούσε να την παρατηρήσει μέσα στην υλική πραγματικότητα.

«Όλα έτοιμα;» ρώτησε τον Κλαρκ, αφού είδε τη μεγάλη μπαταρία στη γωνία του σαλονιού.

«Το είπαμε, Κορίνα, δεν το είπαμε;» Την είχε καλέσει τηλεπικοινωνιακά για να της πει πού και πότε να συναντηθούν, και ότι είχε έτοιμο το όπλο που θα παγίδευε την αντιοπτασία. Το όπλο που αντλούσε ενδοενέργεια η οποία βρισκόταν συγκεντρωμένη στο υλικό επίπεδο.

Η Κορίνα βημάτισε μέσα στο σαλόνι, νιώθοντας τα πόδια της να βουλιάζουν στο μαλακό χαλί. Το βλέμμα της πήγε στη μπαλκονόπορτα πέρα από το τζάμι της, σε κάμποση απόσταση, φαινόταν ο Κάθετος Ωκεανός – αυτό το θαυμαστό και αινιγματικό πέρας της Ρελκάμνια που τραβούσε πολλούς εξερευνητές, επιστήμονες, και μάγους του τάγματος των Ερευνητών.

Κίνδυνος! την προειδοποίησε η διαίσθησή της.

«Κορίνα!» Η φωνή του Κλαρκ.

Η Θυγατέρα στράφηκε, βλέποντας την αντιοπτασία μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, να έχει ξεπροβάλλει από κάπου, να έρχεται προς το μέρος της παραπατώντας, με τα χέρια απλωμένα. Έμοιαζε να διασχίζει την υλική πραγματικότητα όπως κάποιος θα διέσχιζε ένα περιβάλλον που δεν ήταν απόλυτα συμβατό με τον εαυτό του.

Ο Κλαρκ ύψωσε το όπλο που κρατούσε, σημάδεψε την ενεργειακή οντότητα, και πάτησε τη σκανδάλη.

Η Κορίνα είδε την αντιοπτασία να πάλλεται έντονα, να τραντάζεται, σαν δυνατός αέρας να την τραβούσε προς τη μεριά του Μάγου. Η μορφή της αλλοιωνόταν. Η αντιοπτασία πάλεψε μα δεν μπορούσε να αντισταθεί στην τρομερή έλξη. Η μορφή της διαλύθηκε τελείως. Δεν θύμιζε πλέον άνθρωπο· ήταν μονάχα μια ροή ενέργειας, και τα τρία σάρκινα σημεία της – στον δεξή ώμο, λίγο πιο πάνω από το δεξί γόνατο, και στην αριστερή κνήμη – τα κλεμμένα κομμάτια του σώματος της

Κορίνας – είχαν χαθεί μέσα σ' αυτή τη ροή: τώρα δεν διακρίνονταν καθόλου.

Η ενέργεια πήγε, κυματοειδώς, καταπάνω στο όπλο του Κλαρκ· βυθίστηκε στην κάννη του. Ένα διαπεραστικό βούισμα αντήχησε από το τουφεκοειδές εργαλείο και, μετά, ενέργεια έτριξε στην πίσω μεριά του – και τινάχτηκε σαν αστραπές, σπαστή, τρίζοντας, λαμποκοπώντας. Διασχίζοντας το δωμάτιο στη στιγμή κατευθύνθηκε στη μεγάλη μπαταρία στη γωνία, λες και κάποιος μαγνήτης να την τραβούσε εκεί, στην κορυφή της.

Η μπαταρία την απορρόφησε, κι ένα φωτάκι άναψε επάνω της.

Η Κορίνα δεν ήθελε να το πιστέψει. *Αυτό ήταν; Τελείωσε; Την ξεφορτώθηκα την καταραμένη δαιμόνισσα; Επιτέλους, την ξεφορτώθηκα;* Στράφηκε στον Κλαρκ, ατενίζοντάς τον ερωτηματικά.

Καπνός έβγαινε από το όπλο στα χέρια του. «Παραλίγο να σπάσει,» είπε ο Μάγος.

«Τι;»

«Ο μαγνητιστής ενδοενέργειας,» εξήγησε ο Κλαρκ. «Παραλίγο να σπάσει. Υπερφορτώθηκε. Η οντότητα ήταν πιο βαριά σε ενδοενέργεια απ' ό,τι υπολόγιζα. Βλέπεις το φωτάκι που έχει ανάψει πάνω στη μπαταρία; Σημαίνει ότι η μπαταρία είναι γεμάτη: στα όρια. Δεν ενδείκνυται να προσθέσεις άλλη ενέργεια μέσα της.»

«Μπορεί να ξεφύγει από εκεί, δηλαδή;» ρώτησε η Κορίνα. «Μπορεί να σπάσει τη μπαταρία και να δραπετεύσει;»

«Δεν είναι φυλακή, Κορίνα· είναι μπαταρία. Η αντισπασία, ουσιαστικά, διαλύθηκε όταν την τράβηξα μέσα στον μαγνητιστή.» Ο Κλαρκ άφησε το όπλο πάνω στο τραπέζι. Ακόμα κάπνιζε. «Μόνο η ενδοενέργειά της έμεινε.»

«Ναι αλλά η αντισπασία είναι ενδοενέργεια, σωστά;»

Ο Κλαρκ κούνησε το κεφάλι. «Αυτό που συνέβη είναι σαν να κάψαμε το σώμα ενός ανθρώπου. Η ύλη του μετατράπηκε σε στάχτη. Η στάχτη δεν πρόκειται να ξαναγίνει ο άνθρωπος. Καταλαβαίνεις;»

Η Κορίνα ένευσε, αλλά ρώτησε: «Είσαι σίγουρος;»

«Φυσικά. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν θα ξανασυναντήσεις την αντισπασία.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Τι εννοείς;»

«Σ'το είπα και την άλλη φορά, Κορίνα: την αντιοπτασία τη δημιουργείς εσύ κατά πάσα πιθανότητα. Είναι ένα παράπλευρο αποτέλεσμα των πράξεών σου στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Αν συνεχίσεις να κάνεις ό,τι έκανες, νομίζω πως μάλλον θα τη δημιουργήσεις ξανά.»

«Αμέσως; Ή θα χρειαστεί χρόνος;» ρώτησε η Κορίνα, μη θέλοντας ωστόσο να πιστέψει ότι αυτά που της έλεγε ο Κλαρκ ήταν αλήθεια. Ίσως να προσπαθούσε να την τρομάξει για να την κάνει να πάψει να χρησιμοποιεί το φυλαχτό. Ίσως να ήθελε να την εκδικηθεί για ό,τι είχε συμβεί στη Μιράντα.

«Δεν είμαι βέβαιος.»

Σαχλαμάρες! σκέφτηκε η Κορίνα. *Για τίποτα δεν είναι βέβαιος! Ίσως η αντιοπτασία να πέθανε – για πάντα.* «Σ'ευχαριστώ, Κλαρκ. Και ό,τι είπα, να ξέρεις ότι ισχύει πλήρως. Δε θα ξεχάσω αυτό που έκανες. Η Κορίνα τώρα είναι φίλη σου.»

«Δε ζητάω τίποτα, Κορίνα,» αποκρίθηκε ο Μάγος, και ύψωσε το χέρι του πάνω από το όπλο που κάπνιζε, μουρμουρίζοντας ένα γρήγορο ξόρκι – μάλλον για να ελέγξει, με το μυαλό του, τις ζημιές του μηχανισμού, υπέθεσε η Κορίνα.

«Παρ'όλ' αυτά, είμαι φίλη σου. Να το ξέρεις.»

Βάδισε στους απογευματινούς δρόμους της Μακρωκεάνιας ακολουθώντας τα σημάδια του φυλαχτού, και σύντομα γλίστρησε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, τραβώντας τα Αινίγματα πίσω της. Ταξίδεψε πάνω στα νήματα, κοιτάζοντας διάφορα γεγονότα που διαδραματίζονταν στον χώρο και στον χρόνο. Έστρεψε το βλέμμα της στη Φοίβη· έστρεψε το βλέμμα της στη Τζέσικα· έστρεψε το βλέμμα της στον Κάδμο και στην Καρζένθα-Σολ και στον Βάρνελ-Αλντ· έστρεψε το βλέμμα της στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, στον καταραμένο Βόρκεραμ-Βορ, στις άθλιες Αδελφές της που τον βοηθούσαν, στον Αλέξανδρο Πανιστόριο, στον Πολιτάρχη Γουίλιαμ Σημαδεμένο – ενδιαφέροντα πράγματα προμηνούνταν εκεί: οι τάσεις του μέλλοντος ήταν πολύ έντονες, δεν θα άλλαζαν εύκολα. Η Κορίνα αναρωτήθηκε αν θα ήταν συνετό να επέμβει κάπως. Ή, μήπως, να περίμενε;

Αισθάνθηκε το ενεργειακό πλέγμα να κλυδωνίζεται ολόγυρά της, λες κι είχε βρεθεί σε ανταριασμένη θάλασσα. Ο χρόνος της – ο υποκειμενικός χρόνος της – τελείωνε. Έπρεπε να φύγει τώρα, και να επιστρέψει αργότερα ίσως, αλλιώς μπορεί το πλέγμα να την πετούσε – με την υλική της μορφή – σε τυχαίο τόπο και τυχαίο χρόνο.

Η Κορίνα ταξίδεψε γρήγορα, ενώ τα Αινίγματα ακολουθώντας την τη θαύμαζαν· η κίνησή της μέσα στο ενεργειακό πλέγμα τα σαγήνευε, τα γοήτευε.

Η Κορίνα πήγε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, στον χρόνο που είχε αναχωρήσει από εκεί για να συναντήσει τον Κλαρκ στη Μακρωκεάνια. Δυο μέρες ύστερα από τη μεγάλη ήττα του φουσάτου των κουρσάρων στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. *Και δεν αισθάνομαι καμία παρακολούθηση!* συνειδητοποίησε ξαφνικά.

Δεν νόμιζε ότι αόρατα μάτια την κατασκόπευαν. Η αντιοπτασία δεν ήταν εδώ.

Τη νίκησα!

Παρά τα όσα λέει ο Κλαρκ – για να με τρομάξει, πιθανώς – τη νίκησα!

Η Κορίνα γλίστρησε έξω από το ενεργειακό πλέγμα, βρίσκοντας τον εαυτό της ξαφνικά σ'έναν δρόμο της Ορθόβουλης. Είχε κάνει ένα μικρό λάθος. Ήθελε να βγει στη Χρυσόνομη, για να συναντήσει τη Τζέσικα. Αλλά δεν πείραζε· δεν ήταν μακριά.

Κοίταξε το ρολόι στον καρπό της: Και στον χρόνο είχε κάνει ένα μικρό λάθος, διαπίστωσε. *Μιάμιση ώρα προτού φύγω από εδώ για να συναντήσω τον Κλαρκ. Αλλά τώρα τον είχε συναντήσει.*

Πώς ήταν δυνατόν; Αφού βρισκόταν λίγο πιο πριν μέσα στον χρόνο, πώς ήταν δυνατόν να είχε συναντήσει τον Κλαρκ;

Η Κορίνα κοίταξε καχύποπτα γύρω της, μήπως η αντιοπτασία εμφανιζόταν. Αλλά δεν εμφανίστηκε.

Την έχω νικήσει... Την έχω νικήσει. Ο Κλαρκ την έκλεισε μες στη μπαταρία.

Όμως τώρα ήταν μιάμιση ώρα προτού συναντήσει τον Κλαρκ. Πώς ήταν δυνατόν;

Ήταν, όμως. Ήταν.

Εκτός αν όλα είναι στο μυαλό μου. Αν ονειρεύομαι τα πάντα! Η Κορίνα γέλασε. Όχι· αποκλείεται, φυσικά, να ισχύε αυτό. Αποκλείεται!

*Είμαι, συγχρόνως, μπροστά και πίσω μέσα στον χρόνο. Είμαι η Αρχό-
ντισσα της Πόλης!*

Άρχισε να βαδίζει στους δρόμους της Ορθόβουλης, κατευθυνόμενη
προς τα δυτικά. Ακόμα περιμένοντας μήπως η αντιστοπασία παρουσια-
ζόταν απρόσμενα για να της χιμήσει.

Αλλά η αντιστοπασία δεν παρουσιάστηκε.

Την έχω νικήσει.

Πώς ήταν, όμως, δυνατόν να ίσχυε αυτό μιάμιση ώρα πριν από το γε-
γονός;

Η Κορίνα μπήκε σ'ένα ήσυχο δρομάκι ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοι-
κίες διαφημιστικών εταιριών. Το μέρος φωτιζόταν μόνο από ανταύ-
γειες τώρα που οι χειμερινές σκιές πύκνωναν. Η Κορίνα σήκωσε την
άκρη της φούστας της, κατέβασε τη δεξιά της κάλτσα. Εκείνο το ενερ-
γειακό σημείο δεν είχε εξαφανιστεί πάνω από το γόνατό της· το κόκκι-
νο δέρμα της δεν είχε επιστρέψει. Σήκωσε ξανά την κάλτσα, άφησε τη
φούστα να πέσει. Ακουμπώντας την πλάτη της σ'έναν τοίχο, κατέβασε
την αριστερή κάλτσα. Ούτε το ενεργειακό σημάδι στην κνήμη της είχε
εξαφανιστεί. Τέλος, η Κορίνα έλεγξε και το σημάδι στον δεξή της ώμο,
και αναμενόμενα κι αυτό ήταν ακόμα εκεί.

Έφταιγε το ότι δεν είχε περάσει ακόμα μιάμιση ώρα; Έφταιγε το ότι
είχε επιστρέψει στην Α' Ανωρίγια προτού ο Κλαρκ παγιδέψει, ή διαλύ-
σει, την αντιστοπασία;

Η Κορίνα άρχισε πάλι να βαδίζει στους δρόμους της Ορθόβουλης.

Ένα επιβατηγό όχημα έκοψε ταχύτητα πλάι της. «Πηγαίνετε κάπου,
κυρία;» ρώτησε ο οδηγός, σταλμένος εδώ από την Πόλη αναμφίβολα
για να την εξυπηρετήσει.

«Στην Αστροβόλο,» αποκρίθηκε η Κορίνα. Άσε τη Τζέσικα, σκέφτηκε.
Είχε άλλη δουλειά τώρα.

«Ελάτε.» Ο οδηγός σταμάτησε τους τροχούς του, και η Θυγατέρα της
Πόλης άνοιξε την πόρτα πλάι του και κάθισε στη θέση του συνοδηγού.
«Πού ακριβώς πηγαίνουμε, κυρία;»

Η Κορίνα τού είπε τη διεύθυνση μιας πολυκατοικίας.

Σε κανένα μισάωρο το επιβατηγό όχημα την είχε πάει εκεί. Η Κορίνα
πλήρωσε τον οδηγό και βγήκε. Ανέβηκε στο διαμέρισμά της μες στην
πολυκατοικία και περίμενε η ώρα να περάσει. Περίμενε να βρεθεί στον

σωστό χρόνο. Στον χρόνο όπου ο Κλαρκ θα είχε πλέον παγιδέψει την ενέργεια της αντιοπτασίας στη μπαταρία.

Έχοντας βγάλει την κάπα, τα παπούτσια, τα κροσσωτά γάντια, και το φόρεμά της, βημάτιζε μες στο διαμέρισμα ντυμένη μόνο με το δαντελωτό μεσοφόρι και τις κάλτσες της. Κάθε τόσο κοίταζε το ρολόι στον καρπό της. Αλλά δεν έριχνε ούτε μια ματιά στα ενεργειακά σημάδια επάνω στο σώμα της. Θα τα έβλεπε μόνο όταν βρισκόταν στον σωστό χρόνο. Μόνο όταν βρισκόταν στον σωστό χρόνο...

Ο σωστός χρόνος έφτασε. Η Κορίνα δεν κοίταξε τα σημάδια· περίμενε άλλο ένα μισάωρο να κυλήσει, για να είναι βέβαιη.

Τώρα, σκέφτηκε, δεν μπορεί να μην είναι όλα όπως πρέπει.

Καθίζοντας στον καναπέ του σαλονιού, κοίταξε τον εαυτό της. Τα ενεργειακά σημάδια ήταν εκεί όπου την είχε αγγίξει η αντιοπτασία. Ούτε ένα δεν είχε εξαφανιστεί. Ούτε ένα δεν έμοιαζε αδυνατισμένο.

Γιατί; Θα μείνουν έτσι για πάντα; Γιατί;

Τι μπορούσε να κάνει για να ξαναφτιάξει το σώμα της;

Αν η αντιοπτασία ήταν νεκρή... Αν...

Τα λόγια του Κλαρκ ήρθαν στο μυαλό της: *Σ'το είπα και την άλλη φορά, Κορίνα: την αντιοπτασία τη δημιουργείς εσύ κατά πάσα πιθανότητα. Είναι ένα παράπλευρο αποτέλεσμα των πράξεών σου στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια. Αν συνεχίσεις να κάνεις ό,τι έκανες, νομίζω πως μάλλον θα τη δημιουργήσεις ξανά.*

«Όχι!» σύριξε η Κορίνα καθώς σηκωνόταν απότομα από τον καναπέ. «Όχι! Την έχω νικήσει! Την έχω νικήσει!» Αρπάζοντας ένα μαξιλάρι το εκτόξευσε βίαια στο τραπέζι. Ένα βάζο κι ένα τασάκι ανατράπηκαν.

Αισθανόταν κρύο ιδρώτα να τη λούζει. Παραμέρισε τα ξανθά μαλλιά από το μέτωπό της. *Μην πανικοβάλλεσαι, είπε στον εαυτό της. Μην πανικοβάλλεσαι. Η αντιοπτασία δεν θα ξαναεμφανιστεί. Τώρα, που ήσουν στο ενεργειακό πλέγμα ξανά, δεν εμφανίστηκε, εμφανίστηκε; Δε θα ξαναεμφανιστεί.*

Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να βρεις τρόπο να επαναφέρεις το σώμα σου στην αρχική του κατάσταση. Και θα βρεις τρόπο. Θα βρεις!

Ήταν η Αρχόντισσα της Πόλης. Θα έβρισκε.

Η Κορίνα πλησίασε την κάβα της· άνοιξε ένα μπουκάλι με Σεργήλιο οίνο, γέμισε ένα ποτήρι, και ήπιε.

/51\

Οι Νομάδες προσπαθούν να επιδιορθώσουν το ενεργειακό σύστημα της Τεχνοθήκης, μιλούν και διαπραγματεύονται με τους κατοίκους της Μεγαλοδιάβατης, και μια νύχτα μια γιγάντια χελώνα βαδίζει...

Το πρόβλημα με το υδρευτικό σύστημα είχε λυθεί, αλλά αυτό δεν ήταν το μοναδικό πρόβλημα στην *Τεχνοθήκη*. Υπήρχε, επίσης, πρόβλημα με το κεντρικό ενεργειακό σύστημα. Στην αρχή, οι Νομάδες δεν το είχαν προσέξει γιατί δεν είχαν επιχειρήσει να το χρησιμοποιήσουν. Είχαν μαζί τους τις δικές τους λάμπες, τις δικές τους εστίες, και τις δικές τους θερμάστρες, και χρησιμοποιούσαν αυτές τις συσκευές για να φωτίζουν, να μαγειρεύουν, και να ζεσταίνονται. Μετά, όμως, ο Ρίμναλ πήγε μαζί με την Αμάντα, τον Βόντεκ, και τον Κλεάνθη στο κέντρο ισχύος της *Τεχνοθήκης*, στα υπόγεια, για να δει τι γινόταν εκεί. Μπορούσαν να βάλουν καινούργιες ενεργειακές φιάλες ώστε το σύστημα να λειτουργήσει ξανά;

Εκείνο που αμέσως διαπίστωσαν ήταν ότι υπήρχαν ήδη ενεργειακές φιάλες και, μάλιστα, συνδεδεμένες. Τι γινόταν, λοιπόν; αναρωτήθηκε ο Ρίμναλ. Ήταν κλειστός ο διακόπτης γενικής παροχής; Κοίταξε τον πίνακα ελέγχου. Και είδε πως, όχι, ο διακόπτης ήταν ανοιχτός. Ωστόσο, μες στην *Τεχνοθήκη* ούτε τα φώτα άναβαν, ούτε το σύστημα θέρμανσης δούλευε, ούτε τίποτε άλλο που χρειαζόταν ενέργεια μπορούσε να μπει σε λειτουργία, εκτός αν το συνέδεες εξωτερικά με κάποια ενεργειακή φιάλη.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε ο Ρίμναλ τον Βόντεκ, ο οποίος ήξερε από μηχανές.

Εκείνος κοίταξε την κονσόλα. Ανέβασε τον διακόπτη γενικής παροχής. Τον κατέβασε ξανά. Πάλι, τίποτα δεν λειτουργούσε. Το φωτάκι δίπλα στον διακόπτη δεν άναβε. Ούτε τα φώτα στο ταβάνι του δωματίου δούλευαν. Ο Βόντεκ έβγαλε ένα κατσαβίδι, ξεβίδωσε ένα μεταλλικό τμήμα, και, φωτίζοντας με τον φακό του, κοίταξε μέσα.

«Δε μπορώ να βγάλω συμπέρασμα,» είπε τελικά. «Ή είναι τελείως κατεστραμμένο, ή... Ίσως μόνο το τερατάκι του Θόρινταλ να μπορεί να το φτιάξει.»

«Ο πολεοπλάστης;» είπε ο Ρίμναλ.

«Ναι,» ένευσε ο Βόντεκ· «μια φορά είχε σκαλίσει κάπως τον τηλεοπτικό δέκτη μας στο Μεγάλο Λιμάνι της Α' Ανωρίγιας και τον είχε βελτιώσει.»

«Με φρικόρει αυτό το μεταλλικό στοιχείο,» μουρμούρισε η Αμάντα.

Ο Ρίμναλ τούς είπε να περιμένουν, κι έτρεξε να βρει τον Θόρινταλ.

Ήταν απόγευμα, και τον συνάντησε σε μια αίθουσα της *Τεχνοθήκης* με διάφορα περίεργα έργα τέχνης. Κάποια απ'αυτά έμοιαζε να μη λειτουργούν σωστά επειδή δεν τροφοδοτούνταν με ενέργεια από το κεντρικό σύστημα του οικοδομικού συμπλέγματος.

Μαζί με τον Θόρινταλ ήταν η Βιολέτα, ντυμένη με τα δερμάτινα ρούχα της που ήταν βαμμένα με μπογιές διαφόρων χρωμάτων και γεμάτα καρφίτσωμένες κονκάρδες.

«Σαμάνε,» είπε ο Ρίμναλ. «Είναι ο πολεοπλάστης εδώ;»

«Γιατί;»

«Ίσως να μπορούσε να μας βοηθήσει.»

«Σε τι;»

Ο Ρίμναλ τού εξήγησε.

«Πάμε κάτω, να ρίξω πρώτα εγώ μια ματιά,» πρότεινε ο Θόρινταλ.

Η Βιολέτα έμεινε πίσω καθώς οι δυο τους έφευγαν από την αίθουσα κατευθυνόμενοι προς τα υπόγεια της *Τεχνοθήκης*.

«Είναι εδώ ο πολεοπλάστης, ή όχι;» ρώτησε ο Ρίμναλ καθοδόν.

«Εδώ είναι. Για λίγο τον είχα χάσει, αλλά εδώ είναι.»

Έφτασαν στο κέντρο ισχύος, και ο Βόντεκ στράφηκε και είπε: «Θόρινταλ, εδώ πέρα-»

«Του εξήγησα,» τον διέκοψε ο Ρίμναλ.

Ο Θόρινταλ πλησίασε την κονσόλα ελέγχου. «Πρέπει να την ξεβιδώσουμε,» είπε.

«Την έχω ήδη ξεβιδώσει.» Ο Βόντεκ έβγαλε το μεταλλικό τμήμα.

«Ωραία. Τι κατάλαβες εσύ; Τι συμβαίνει;»

«Αυτό είναι το θέμα, Θόρινταλ: δεν καταλαβαίνω. Ίσως κάτι νάναι καμένο εκεί μέσα. Αν και τίποτα δεν μυρίζει σαν καμένο.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είν' εδώ ο πολεοπλάστης;»

«Θα τον βρούμε αν χρειαστεί.» Ο Θόρινταλ έβγαλε απ'τη δερμάτινη καπαρντίνα του ένα σύρμα που η μια του άκρη ήταν λιγνή και μυτερή ενώ στην άλλη άκρη είχε δύο βρόχους. Ο σαμάνος πέρασε τον ένα βρόχο στον αντίχειρά του και τον άλλο στον δείκτη του και έβαλε την αιχμηρή άκρη μέσα στα κυκλώματα του συστήματος, ενώ, κλείνοντας τα μάτια, έφερνε το μυαλό του σ'αυτό που ονόμαζε *μηχανική κατάσταση*. Την κατάσταση όπου μπορούσε να έρθει σε επαφή με μηχανές.

Το σύρμα άγγιζε τα κυκλώματα· τα νεύρα των δαχτύλων του Θόρινταλ άγγιζαν το σύρμα· κι έτσι ο σαμάνος έπαιρνε πληροφορίες από το μηχανήμα. Ερεύνησε το σύστημα νοητικά, ψάχνοντας για προβλήματα και ασυνέχειες.

Ναι, εδώ... σκέφτηκε σύντομα. *Εδώ είναι.* Βαθιά μέσα στον μηχανισμό υπήρχε κάτι που παρεμπόδιζε την ομαλή ροή των πληροφοριών. Αυτό μπλόκαρε το όλο σύστημα. Ο Θόρινταλ δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς ήταν. Ίσως κάτι που είχε χαλάσει, ή ίσως κάποια στοιχειακή οντότητα – από αυτές που ζούσαν μέσα στην *Τεχνοθήκη* προτού διωχτούν. Ακόμα κάποιες παρέμεναν στο οικοδομικό σύμπλεγμα, και πιθανώς ετούτη να ήταν μία από τις κρυμμένες. Ίσως να ήταν μια οντότητα που ποτέ δεν είχε βγει από το μηχανήμα από τότε που είχε φωλιάσει εδώ, πριν από χρόνια.

Ο Θόρινταλ δεν νόμιζε ότι μπορούσε να τη διώξει. Δε νόμιζε ότι μπορούσε καν να τη δει με τα γυαλιά του, εκεί όπου βρισκόταν. Και αμφέβαλλε, μάλιστα, ότι και η Βιολέτα μπορούσε να βοηθήσει στην προκειμένη περίπτωση.

Επιπλέον, δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι επρόκειτο για κάποιο στοιχειακό.

Ο Χέρκεγμοξ πιθανώς, όμως, να μπορεί να μας βοηθήσει, σκέφτηκε καθώς απομάκρυνε το σύρμα μέσα από τους μηχανισμούς και άφηνε το μυαλό του να γλιστρήσει ομαλά έξω από τη μηχανική κατάσταση. *Ο Χέρκεγμοξ...* Ναι, ίσως να τους εξυπηρετούσε, αλλά ίσως να προκαλούσε και προβλήματα. Ίσως να έκανε επικίνδυνα παιχνίδια. Ήταν πολεοπλάστης, άλλωστε, και οι πολεοπλάστες ήταν δυσώνυμοι για το πώς έπαιζαν κρυφά με τα μηχανήματα στη Ρελκάμνια (αν και οι περισσότεροι άνθρωποι τούς νόμιζαν για αστικό μύθο, όχι πραγματικούς). Ο Χέρκεγμοξ ήταν, επιπλέον, παραμήχανος – που σήμαινε ότι ακόμα κι οι

ίδιοι οι πολεοπλάστες τον θεωρούσαν επικίνδυνο για τα πειράματα που έκανε με τις μηχανές!

Αν όμως δεν μας βοηθήσει αυτός, η μόνη άλλη λύση είναι ν'αλλάξουμε ολόκληρη την κονσόλα που ρυθμίζει το ενεργειακό σύστημα της Τεχνοθήκης. Πράγμα που θα κοστίσει. Και ο Θόρινταλ δεν ήταν βέβαιος ότι οι Νομάδες είχαν μαζί τους τόσα λεφτά για πέταμα. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Την περνούσαν, ως τώρα, με όσα τούς είχε δώσει ο Ανθοτέχνης.

«Τι είναι, σαμάνε;» ρώτησε ο Ρίμναλ.

«Περιμένετε λίγο. Πάω να βρω τον φίλο μου.»

Ο Θόρινταλ ανέβηκε στο ισόγειο της Τεχνοθήκης, μόνος του, και μετά σκαρφάλωσε, μέσω μιας σκάλας, σε μια ταράτσα. Κάθισε εκεί, οκλαδόν, και χτύπησε ρυθμικά το κομπολόι του, φέρνοντας το μυαλό του στην κατάσταση με την οποία μπορούσε να έρθει σε επαφή με τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες ολόγυρά του. Αναζητώντας τον Χέρκεγμοξ. Σαν αράχνη μέσα σ'έναν πελώριο, αόρατο ιστό.

Ο πολεοπλάστης τον βρήκε πρώτος, ξαφνιάζοντάς τον.

Ο Θόρινταλ αισθάνθηκε την παρουσία του Χέρκεγμοξ μέσα στο τηλεπικοινωνιακό πλέγμα. Έμοιαζε με πομποδέκτη που είχε πιάσει το σήμα του και του έστελνε ένα δικό του σήμα. Ένα κωδικοποιημένο σήμα. Που ο Θόρινταλ νόμιζε πως του ζητούσε να περιμένει.

Περίμενε, έτσι, παύοντας να χτυπά το κομπολόι του, απομακρύνοντας το μυαλό του από το πλέγμα των τηλεπικοινωνιακών συχνοτήτων. Και ο Χέρκεγμοξ σύντομα παρουσιάστηκε δίπλα του. Κούνησε την ουρά του με τρόπο ερωτηματικό, νόμιζε ο Θόρινταλ, και τα μάτια του αναβόσβησαν. Είπε κάτι στη χαμηλή, συριστική γλώσσα του – κάτι που ο σαμάνος δεν κατάλαβε. Είχε κάνει πολύ λίγα μαθήματα με την Κορίνα, κι εκείνη δεν του είχε διδάξει τη σημασία καμιας λέξης, επιμένοντας ότι το βασικότερο ήταν πρώτα να μάθει πώς να αρθρώνει σωστά τη γλώσσα των πολεοπλαστών – πράγμα, ομολογουμένως, πολύ δύσκολο.

Ο Θόρινταλ σηκώθηκε όρθιος κι έκανε νόημα στον Χέρκεγμοξ να τον ακολουθήσει. Ο πολεοπλάστης πήδησε κι αρπάχτηκε πάνω στην καπαρντίνα του που ήταν από το δέρμα κάποιου εξωδιαστασιακού θηρίου από τη Φεηνάρκια. Σκαρφάλωσε ως τον ώμο του και κάθισε εκεί.

Ο Θόρινταλ κατέβηκε στα υπόγεια της Τεχνοθήκης και συνάντησε τον Ρίμναλ, την Αμάντα, και τον Βόντεκ. Αλλά μαζί τους τώρα ήταν και

ο Κοντός Φριτς. Όλοι τους κοίταζαν καλά-καλά τον πολεοπλάστη στον ώμο του σαμάνου.

«Αυτό το τερατάκι θα φτιάξει το σύστημα;» ρώτησε ο αρχηγός των Πνευμάτων των Δρόμων – και όλων των Νομάδων πλέον.

«Ας το ελπίσουμε, Φριτς.» Ο Θόρινταλ πλησίασε την ανοιχτή κονσόλα και έδειξε στον Χέρκεγμοξ μέσα, κάνοντάς του νοήματα με τα χέρια του για να εννοήσει ότι δεν λειτουργούσε. Δεν ήξερε αν τα νοήματα ήταν αρκετά καλά, αλλά ο πολεοπλάστης φάνηκε να καταλαβαίνει τι ήθελε να του πει. Πήδησε από τον ώμο του και βρέθηκε πάνω στην κονσόλα. Μετά, με μια κίνηση που φάνταζε βγαλμένη από ψυχεδελικό όνειρο, γλίστρησε μέσα στους μηχανισμούς, σχεδόν λες και είχε ξαφνικά γίνει δισδιάστατος!

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Φριτς, ενώ η Αμάντα έβγαζε έναν λαρυγγώδη ήχο. Ο Ρίμναλ γέλασε. Ο Βόντεκ κοίταζε με μεγάλο ενδιαφέρον.

Ο Χέρκεγμοξ βγήκε, ύστερα από λίγο, μέσα από τους μηχανισμούς με τον ίδιο αλλόκοτο τρόπο που είχε μπει. Είπε κάτι στη γλώσσα του, και μετά κάρφωσε το αιχμηρό πέρας της ουράς του σ'ένα καλώδιο. Τα μάτια του φώτισαν δυνατώτερα από πριν, ενώ τριγμοί αντήχησαν βαθιά μέσα από την κονσόλα ελέγχου. Φωτάκια ξαφνικά άρχισαν ν'αναβοσβήνουν επάνω της, με φαινομενικά τυχαίο τρόπο. Ύστερα ένα διαπεραστικό σύριγμα ακούστηκε, ενοχλητικό για όλους τους ανθρώπους, κάνοντας τον Φριτς να βρίσει, τον Ρίμναλ να ρωτήσει αν κάτι δεν πήγαινε καλά, και την Αμάντα να προτείνει να φύγουν από δω. Ο Θόρινταλ τούς έγνεψε να ησυχάσουν, ελπίζοντας πως ο παραμήχανος φίλος του δεν θα προκαλούσε καμια έκρηξη απόψε.

Τα φώτα στο ταβάνι του θαλάμου άναψαν, απρόσμενα, και πολλά από τα φωτάκια της κονσόλας έσβησαν ενώ άλλα απλά σταθεροποιήθηκαν. Ο Χέρκεγμοξ απομάκρυνε την ουρά του απ'το καλώδιο, είπε μερικές κουβέντες στην ακατανόητη γλώσσα του, και έβγαλε ένα μικρό, συριστικό γέλιο. Τα μάτια του αναβόσβησαν εύθυμα. Ύψωσε τα χέρια του πάνω απ'το κεφάλι του και, προς στιγμή, ενέργεια τρεμόπαιξε ανάμεσα σ'αυτά και στην ορθωμένη ουρά του.

Ο Θόρινταλ χαμογέλασε στρεφόμενος στους Νομάδες. «Νομίζω ότι το έφτιαξε.»

«Πάμε να τσεκάρουμε τι γίνεται και στους άλλους χώρους,» πρότεινε ο Ρίμναλ.

Και πήγαν.

Και είδαν ότι όλα τα συστήματα λειτουργούσαν τώρα κανονικά: τα φώτα, τα έργα τέχνης, η θέρμανση, οι εστίες μαγειρέματος. Τα πάντα.

«Ο φίλος σου μας υποχρέωσε, σαμάνε,» είπε ο Κοντός Φριτς. «Τι τρώει να τον κεράσουμε;»

«Εεεε... ενέργεια, ίσως.» Και ο Θόρινταλ γέλασε. Δεν είχε δει ποτέ το μεταλλόδερμο πλασματάκι να τρώει τίποτα. Αλλά η ενέργεια ήταν, αναμφίβολα, η ζωή του.

«Πού πήγε τώρα;» ρώτησε ο Ρίμναλ. Ο Χέρκεγμοξ είχε εξαφανιστεί πάλι.

«Δεν ξέρω. Αλλά μάλλον δεν είναι μακριά.»

Η Σορέτα τούς πλησίασε μαζί με την Ηχώ. «Ποιος έφτιαξε τα φώτα;»

«Το διαβολάκι του σαμάνου,» απάντησε ο Κοντός Φριτς.

Και από εκείνη τη βραδιά και ύστερα, όλοι οι Νομάδες έτσι έλεγαν τον Χέρκεγμοξ. Του το κόλλησαν. *Το διαβολάκι του σαμάνου.*

Ο Θόρινταλ δεν ήξερε ποια θα ήταν η γνώμη του πολεοπλάστη αν μπορούσε να τους καταλάβει...

Οι μέρες άρχισαν να περνάνε στην *Τεχνοθήκη* αρκετά ήρεμα αφότου οι Νομάδες επιδιόρθωσαν το υδρευτικό και το ενεργειακό σύστημα του οικοδομικού συμπλέγματος. Ζούσαν εκεί με όσα τούς είχε εφοδιάσει ο Κάδμος Ανηοτέχνης ενώ, συγχρόνως, έφτιαχναν το μέρος. Οι κηπουροί περιποιούνταν τον κήπο, κλαδεύοντάς τον, κάνοντάς τον όμορφο· οι άλλοι, αφού καθάρισαν τους χώρους, αγόρασαν μπογιές και βάλθηκαν να τους βάφουν. Πρόσεχαν, όμως, να μη σβήσουν τα σχήματα της Βιολέτας, γιατί η σαμάνος τούς είχε προειδοποιήσει πως καλύτερα να έμεναν εκεί για κάποιο καιρό – για καλό και για κακό – ώστε τα στοιχειακά να μην τολμήσουν να επιστρέψουν.

Με τους γείτονές τους είχαν καλές σχέσεις. Οι άνθρωποι της Μεγαλοδιάβατης φαίνονταν φιλικοί προς όσους ήταν φιλικοί μαζί τους. Ο Τζέρι χαιρέτησε τους Νομάδες, τους έδωσε και λίγο δωρεάν φαγητό, και έφυγε από τη γέφυρα αντίκρυ της *Τεχνοθήκης* μαζί με το κινητό ψητοπωλείο του, για να ταξιδέψει σ'άλλα μέρη της Μεγαλοδιάβατης, υποσχόμενος όμως ότι θα ξαναρχόταν σύντομα εδώ για να τους δει και

πάλι. Η Λία η Πονηρή επισκεπτόταν, επίσης, συχνά τους Νομάδες μαζί με τη συμμορία της, τους Τριχόσαυρους, και τους έφερναν και διάφορα πράγματα που μάζευαν από παλιές αποθήκες. Φυσικά, δεν τους τα έδινε τσάμπα» έπρεπε να τα πληρώσουν. Αλλά είχαν ακόμα λεφτά από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Προμηθεύτηκαν έτσι κάποιες οθόνες και κονσόλες από τους Τριχόσαυρους, και συσκευές αποθήκευσης δεδομένων, και μερικές κεραίες τις οποίες έστησαν σε ταράτσες του οικοδομικού συμπλέγματος της *Τεχνοθήκης* για να πιάνουν σήματα από τηλεοπτικούς και ραδιοφωνικούς σταθμούς. Παραξενεύτηκαν όταν ανακάλυψαν ότι υπήρχαν τέτοιοι σταθμοί στην ίδια τη Μεγαλοδιάβατη, όχι μόνο στις τριγυρινές συνοικίες. Ήταν της πλάκας, βέβαια, ειδικά τα τηλεοπτικά κανάλια. Αλλά υπήρχαν.

Η Ευρυμάχη, που είχε δώσει στον Κοντό Φριτς το τεύχος του περιοδικού *Ακροβάτες* με το διήγημα «*Οι Νομάδες των Δρόμων και ο Σιδερένιος Φονιάς της Βόρειας Λεωφόρου*», ήρθε ξανά στην *Τεχνοθήκη* για να τους επισκεφτεί και να δει τα έργα τέχνης εκεί, τα οποία της είχαν κινήσει το ενδιαφέρον. Μαζί της είχε κι ένα κοριτσάκι που έμοιαζε να είναι γύρω στα έξι. Είπε ότι ήταν κόρη της, και τη σύστησε ως Ιοκάστη.

«Απολλώνιο όνομα κι αυτό, ε;» παρατήρησε ο Φριτς.

«Ναι,» γέλασε η Ευρυμάχη. «Μ'αρέσουν τα Απολλώνια ονόματα – και όχι μόνο επειδή οι γονείς μου ήταν από εκεί, Φριτς.»

Ο Κοντός τη ρώτησε πώς εκείνη και οι άλλες γυναίκες είχαν βρεθεί εδώ, στη Μεγαλοδιάβατη, όμως η Ευρυμάχη απάντησε ότι αυτό θα το συζητούσαν ίσως κάποια άλλη φορά. Ήταν μεγάλη ιστορία.

Ο Φριτς υποπτεύθηκε ότι μάλλον δεν ήθελε να του μιλήσει, ότι κάτι έκρυβε, κάτι έκρυβαν όλες τους. Μπορεί να ήταν ακόμα και κυνηγημένες. Όπως και νάχε, δεν την πίεσε, φυσικά. Το τι έκανε ο καθένας στη Μεγαλοδιάβατη ήταν δική του υπόθεση και μόνο.

Οι Νομάδες προσπαθούσαν, εκτός των άλλων, να βρουν δουλειές, γιατί όλοι ήξεραν πως τα λεφτά του Ανθοτέχνη δεν θα τους έφταναν για πάντα, και τώρα δεν είχαν την Εύνοια μαζί τους για να τους καθοδηγεί. Δεν δυσκολεύτηκαν να μάθουν πού και πώς να εργαστούν στη Μεγαλοδιάβατη. Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Μπορούσαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες που είχαν συνηθίσει να προσφέρουν

ανέκαθεν ως περιπλανώμενοι: επισκευές, επιδιορθώσεις, συμβουλές, πληροφορίες, διασκέδαση.

Η Λία η Πονηρή αλλά και άλλοι «συλλέκτες» της Μεγαλοδιάβατης τούς ρώτησαν τι σκόπευαν να κάνουν με τα έργα τέχνης της *Τεχνοθήκης* τώρα που είχαν βρεθεί στα χέρια τους. Υπήρχαν άνθρωποι που πιθανώς να ενδιαφέρονταν να τα αγοράσουν. Ο Φριτς ζήτησε να μάθει ονόματα και τηλεπικοινωνιακούς κώδικες, αλλά αμέσως κατάλαβε ότι η Λία και οι άλλοι ήθελαν ουσιαστικά να πάρουν εκείνοι τα έργα τέχνης ώστε να τα μεταπωλήσουν. Του Φριτς δεν του άρεσε και τόσο αυτό· επέμεινε να μάθει ονόματα και τηλεπικοινωνιακούς κώδικες. «Αν αυτά τα λέγαμε έτσι,» του αποκρίθηκε η Λία η Πονηρή, «τότε τι δουλειές θα κάναμε εμείς, Φριτς; Κλέφτες θα γινόμασταν;» Ο Κοντός αποκρίθηκε, τότε, ότι θα το σκεφτόταν· και το συζήτησε αργότερα με τους άλλους Νομάδες:

Διάφορες απόψεις ακούστηκαν. Κάποιοι έλεγαν ότι καλύτερα να έδιναν τα έργα τέχνης όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, γιατί ίσως να έρχονταν τίποτα απατεώνες να τα βουτήξουν: ή ίσως να έκαναν ακόμα κι επιδρομή· εδώ, στη Μεγαλοδιάβατη, ποιος θα τους εμπόδιζε; Κάποιοι άλλοι διαφωνούσαν, λέγοντας πως ήταν ανόητο να δώσουν τα έργα τέχνης σε μεσάζοντες· θα έπαιρναν περισσότερα λεφτά αν τα έδιναν κατευθείαν στους αγοραστές. Ο Ρίμναλ πρότεινε να ξεκινήσουν να ψάχνουν για τους άμεσα ενδιαφερόμενους· πολλές πληροφορίες κυκλοφορούσαν στη Μεγαλοδιάβατη: θα έβρισκαν εκείνες που ήθελαν. Ο Φριτς δεν διαφώνησε. «Ας το προσπαθήσουμε,» είπε. «Αλλά όχι βιαστικές, ούτε βλακώδεις, κινήσεις. Η Εύνοια δεν θα ήθελε να βάλουμε τον εαυτό μας σε κίνδυνο για να βγάλουμε μερικά δεκάδια παραπάνω.»

«Μερικές χιλιάδες δεκάδια παραπάνω, όμως, μάστορα;» είπε ο Βίκτορας, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Κοντός τον αγριοκοίταξε. «Είπαμε, *μάστορα* – όχι μαλακίες. Ευνόητο; Τα πάντα με προσοχή.»

Ο Ρίμναλ κατένευσε. «Μην ανησυχείς, Φριτς. Όλα θα γίνουν προσεκτικά.»

Για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό, ο Κοντός Φριτς και ο Ρίμναλ έμοιαζε να τα πηγαίνουν καλά, παρατήρησε ο Θόρινταλ. Και το θεώρησε θετικό σημάδι. *Η Εύνοια θα το επικροτούσε, δίχως αμφιβολία.*

Την ίδια νύχτα, ύστερα από τη συζήτησή τους σχετικά με το πώς θα πουλούσαν τα έργα τέχνης, ένα από αυτά μπήκε σε παράξενη λειτουργία. Μια γιγάντια χελώνα, που ήταν φτιαγμένη από διάφορα τυχαία μηχανικά κομμάτια κολλημένα μεταξύ τους, άρχισε να κινείται φεύγοντας από το κέντρο της αίθουσας όπου μέχρι πρότινος στεκόταν. Τα μάτια της ήταν κρύσταλλοι που αντανακλούσαν το φως με μυριάδες χρώματα δημιουργώντας καλειδοσκοπικούς σχηματισμούς αντίκρυ της.

Ως τώρα, οι Νομάδες δεν είχαν καταλάβει ότι η γιγάντια χελώνα μπορούσε να μετακινηθεί. Τους φαινόταν ακούνητη στη θέση της. Δεν ήταν συνδεδεμένη με το κεντρικό ενεργειακό σύστημα της *Τεχνοθήκης*. Ούτε είχε επάνω της κανέναν διακόπτη ή κανέναν πίνακα ελέγχου που να υποδηλώνει ότι μπορούσε να μπει σε αυτόματη λειτουργία.

ΝΤΑΠ... ΝΤΟΥΠ!... ΝΤΑΠ... ΝΤΟΥΠ!... αντηχούσαν τώρα τα βαριά βήματα της μηχανικής χελώνας μέσα στην *Τεχνοθήκη*. Η πρώτη που την είδε ήταν η Αμάντα, και, ουρλιάζοντας, έτρεξε μακριά της, χαριτωμένα και πηδώντας σαν χορεύτρια που ήταν – αν και δεν το έκανε συνειδητά. «Ρίμναλ!» φώναζε. «*Ρίιιιμναααλ!*»

Τα βαριά βήματα της χελώνας σύντομα τράβηξαν την προσοχή περισσότερων Νομάδων, ενώ πολλοί που κοιμόνταν ξύπνησαν.

Ο Θόρινταλ και η Λάρνια έκαναν έρωτα, κλεισμένοι στο δωμάτιό τους, και τώρα σταμάτησαν, θορυβημένοι.

«Τι...;» είπε η Λάρνια βάζοντας τη μπλούζα της. «Τι χτυπά έτσι;»

«Κάτι σαν να κοπανά το πάτωμα. Κάτι βαρύ.» Ο Θόρινταλ, φορώντας το παντελόνι του, άνοιξε την πόρτα. Κοίταξε έξω. Είδε Νομάδες να τρέχουν.

«Ε!» φώναξε. «Εύθυμε! Τι συμβαίνει; Τι γίνεται;»

«Η γιγάντια χελώνα λένε πως άρχισε να περπατά,» αποκρίθηκε ο Εύθυμος γυρίζοντας για να κοιτάξει τον Θόρινταλ καθώς περνούσε. Σταμάτησε να τρέχει και τον πλησίασε.

«Αποκλείεται! Δεν κινείται η χελώνα. Απλά είναι φτιαγμένη από τυχαία μηχανικά κομμάτια· δεν–»

«Δεν ξέρω, Θόρινταλ· αυτό λένε. Δεν την έχω δει ακόμα.»

«Έρχομαι κι εγώ.» Ο σαμάνος βγήκε απ'το δωμάτιο ξυπόλυτος, ντυμένος μόνο με το παντελόνι του, γυμνός από τη μέση κι επάνω. Η Λάρνια τον ακολούθησε, ξυπόλυτη επίσης, φορώντας το παντελόνι της και το αμάνικο πέτσινο πανωφόρι της πάνω από τη μπλούζα.

«Πρέπει νάναι κάποιο στοιχειό πάλι, Θόρινταλ,» είπε ο Εύθυμος καθώς διέσχιζαν τους διαδρόμους της *Τεχνοθήκης*, τρέχοντας, ζητώντας κατευθύνσεις από Νομάδες που συναντούσαν, ή απλά ακούγοντας από πού ερχόταν το βροντερό *ΝΤΑΠ... ΝΤΟΥΠ!... ΝΤΑΠ... ΝΤΟΥΠ!...* «Πρέπει να επέστρεψαν, τα καταραμένα, για να μας εκδικηθούν!»

«Μπορεί,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «Ή μπορεί νάναι μόνο ένα, οπότε θα το διώξουμε εύκολα. Αλλά... αλλά δεν ξέρω, Εύθυμε... Δεν... Σπάνια – πολύ σπάνια – συναντάς πνευματικές οντότητες που μπορούν να κάνουν τέτοια πράγματα.»

«Τι εννοείς;»

«Δε μπορούν να κινήσουν ένα άγαλμα φτιαγμένο από μηχανικά κομμάτια, μα τον Κρόνο! Εδώ πριν, που ήταν τόσα στοιχειακά μες στην *Τεχνοθήκη*, και δεν συναντήσαμε τέτοιες περιπτώσεις...»

Ο Εύθυμος συνοφρυώθηκε, συλλογισμένος.

«Τι μπορεί νάναι, τότε, Θόρινταλ;» ρώτησε η Λάρνια.

Μετά, όμως, καθώς έφτασαν στο τέλος μιας σκάλας, είδαν αντίκρου τους τη γιγάντια χελώνα να βαδίζει αργά, βροντώντας τα πόδια της στο πάτωμα μιας μεγάλης αίθουσας της *Τεχνοθήκης*, κάνοντας τα έργα τέχνης ολόγυρα να τραντάζονται και να τρίζουν. Ένα καρφί έφυγε απ'τη θέση του και ο πίνακας που συγκρατούσε έπεσε· γυαλιά έσπασαν.

Εκτός από τη χελώνα και τα έργα τέχνης, στην αίθουσα ήταν συγκεντρωμένοι και πολλοί Νομάδες, ανάμεσα στους οποίους ο Κοντός Φριτς, η Σορέτα, ο Ρίμναλ... Ο Ερέσναλ, ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων, κρατούσε υψωμένο ένα τουφέκι – από αυτά που τους είχε δώσει ο Ανθοτέχνης. «Όχι, ρε!» του είπε ο Φριτς, κατεβάζοντας απότομα την κάννη. «Περίμενε, στάσου!»

«Θα μας πατήσει, ρε Κοντέ!»

«Κάποιο ανεμικό πρέπει νάναι κει μέσα, ανόητε! Αυτό ήταν άγαλμα, δεν ήταν τίποτα που μπορούσε να βαδίζει. Πού είναι ο Θόρινταλ, γαμώτο;»

«Εδώ είμαι, Φριτς,» είπε ο σαμάνος πλησιάζοντας μαζί με τη Λάρνια και τον Εύθυμο.

«Κάποιο στοιχειό είναι κει μέσα!» Ο Κοντός έδειξε τη γιγάντια χελώνα. «Μπορείς να το διώξεις; Πού είναι η Βιολέτα;»

«Δεν είναι στοιχειό, Φριτς.»

«Τι...; Τι συμβαίνει, τότε, μα τα μούσια του Κρόνου;»

«Η χελώνα δεν ήταν μηχανήμα, Θόρινταλ,» είπε η Σορέτα. «Ήταν άγαλμα. Είμαι σίγουρη. Δεν κουνιόταν – δεν γινόταν να κουνηθεί.»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Ναι, το ξέρω.» Και βάδισε μπροστά από τους υπόλοιπους. Στάθηκε άφοβα αντίκρυ στη γιγάντια χελώνα, περιμένοντάς τη να σταματήσει.

«Έλα πίσω!» του φώναξε η Λάρνια.

Ο Θόρινταλ τής έγνεψε να ησυχάσει.

Η χελώνα έκανε ακόμα ένα βήμα–

ΝΤΟΥΠ!...

–κι άλλο ένα–

ΝΤΑΠ...

–κι ύστερα, σταμάτησε. Έμεινε ακίνητη.

Το φως που αντανakλούσαν τα κρυσταλλικά μάτια της δημιουργούσε καλειδοσκοπικούς σχηματισμούς επάνω στο γυμνό χρυσόδερμο σώμα του Θόρινταλ.

«Χέρκεγμοξ!» φώναξε ο σαμάνος. «Βγες έξω και πάψε τις μαλακίες! Τους έχεις τρομάξει!» Ήταν βέβαιος πως ο πολεοπλάστης δεν θα καταλάβαινε λέξη (η Κορίνα τού είχε πει ότι οι πολεοπλάστες δεν μπορούσαν να μάθουν τις γλώσσες των ανθρώπων· δεν ήταν εφικτό) εκτός από το όνομά του, φυσικά.

Για μερικές στιγμές, ενώ οι Νομάδες μουρμούριζαν αναμεταξύ τους, ο Θόρινταλ περίμενε ξανά ενώ η χελώνα παρέμενε ακίνητη, λούζοντάς τον με καλειδοσκοπικούς σχηματισμούς.

Ύστερα ο σαμάνος φώναξε πάλι: «Χέρκεγμοξ!»

Και στην κορυφή του καβουκιού της χελώνας κάτι κινήθηκε. Ο πολεοπλάστης ξεπρόβαλε σαν μικροσκοπικός στρατιώτης που βγαίνει μέσα από την καταπακτή άρματος μάχης. Τα μάτια του αναβόσβηναν· έδειχνε διασκεδασμένους.

Το διαβολάκι του σαμάνου! ψιθύριζαν έντονα οι Νομάδες, τώρα. *Το διαβολάκι του σαμάνου ήταν μέσα... Το διαβολάκι του σαμάνου την έκανε να κινείται... Την οδηγούσε... Ήθελε να μας σκοτώσει;... Τι έκανε κει μέσα το διαβολάκι του σαμάνου;*

«Τους έχεις τρομάξει,» είπε ο Θόρινταλ δείχνοντας τους Νομάδες, ελπίζοντας πως ο πολεοπλάστης, παρότι δεν καταλάβαινε τη γλώσσα του, θα καταλάβαινε περίπου τι ήθελε να του πει. «Σταμάτα, εντάξει;»

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ εξακολουθούσαν να αναβοσβήνουν διασκεδασμένα. Ύστερα ο πολεοπλάστης χάθηκε πάλι μέσα στη γιγάντια χελώνα. Αλλά αυτή δεν άρχισε να κινείται. Έμεινε ακούνητη σαν άγαλμα, όπως παλιά.

«Μα τον Κρόνο...» είπε ο Φριτς. «Αυτό την έκανε να κινείται; Το διαβολάκι;»

Ο Θόρινταλ ένευσε. «Απλώς έπαιζε.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι πολεοπλάστης, Φριτς.» Μειδίασε.

«Παραλίγο να μας σκοτώσει!» αναφώνησε μια Νομάδας.

«Κινδύνεψε κανένας να πατηθεί; Να τραυματιστεί;»

Αλληλοκοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους. Κανείς δεν έδωσε θετική απάντηση.

«Απλώς έπαιζε,» τους διαβεβαίωσε ο Θόρινταλ. «Δεν ήθελε να βάλει κανέναν σε κίνδυνο· είμαι σίγουρος. Μας συμπαθεί.»

«Μα, Θόρινταλ,» είπε η Σορέτα, «αυτή η χελώνα ήταν άγαλμα, για όνομα του Κρόνου και του Ηρώταλου, του Επαίοντα της Τεχνουργίας! Δεν είχε αυτόματους μηχανισμούς.»

«Ο Χέρκεγμοξ, μάλλον, έκανε κάποιες... προσωπικές τροποποιήσεις.»

«Μ'αυτά τα μηχανικά κομμάτια;» απόρησε η Σορέτα δείχνοντας τις τυχαίες σαβούρες που απάρτιζαν τη γιγάντια χελώνα.

«Δε μπορείς να φανταστείς για τι είναι ικανοί οι πολεοπλάστες, Σορέτα. Αλλά δεν χρειάζεται να φοβάστε,» είπε ο Θόρινταλ προς όλους. «Δε θα σας κάνει κακό.»

Οι Νομάδες, ύστερα από κάποια ώρα, διαλύθηκαν από την αίθουσα, αφήνοντας εκεί μόνο τη γιγάντια χελώνα, τον Θόρινταλ, και τη Λάρνια.

Η τελευταία ρώτησε: «Είσαι σίγουρος ότι δεν είναι επικίνδυνος;»

«Και να είναι,» αποκρίθηκε ο σαμάνος, «πώς θα τον διώξουμε αν δεν θέλει να φύγει;»

Η Λάρνια τον κοίταξε με ανήσυχια μάτια.

«Μη φοβάσαι· πραγματικά, δεν νομίζω ότι θέλει το κακό μας. Τώρα...» είπε τυλίγοντας το χέρι του γύρω από τη μέση της, φέρνοντάς την κοντά του, «νομίζεις ότι θα μπορούσα να σε ξανακάνω να ενδιαφερθείς για άλλες νυχτερινές δραστηριότητες;»

Η Λάρνια μειδίασε και τον φίλησε.

Έφυγαν από την αίθουσα αφήνοντας μόνο τη γιγάντια χελώνα εκεί. Ακίνητη. Να δημιουργεί καλειδοσκοπικούς σχηματισμούς, με τα κρυσταλλικά μάτια της, στον αντικρινό τοίχο.

/52\

Οι ισχυρότεροι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας συγκρούονται, με λόγια σαν αστραπές· ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος κάνει κρυφά σχέδια· (μια μηχανορράφος παρουσία παρακολουθεί και σκέφτεται)· ο Αλέξανδρος

Πανιστόριος παρατηρεί διάφορα που τον ανησυχούν και τον προβληματίζουν· ο Όρπεκαλ-Λάντι οικοδομεί συμμαχίες· και μια φιγούρα κρύβεται στις σκιές της γωνίας ενός σημαντικού γραφείου...

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν έχανε ευκαιρία κάθε μέρα να διαφημίζει τη νίκη του εναντίον των κουρσάρων των Ήμερων Συνοικιών. Τη νίκη του. Δεν το έκρυβε ότι η νίκη ήταν προσωπικά δική του. Την είχαν φέρει οι μισθοφόροι του. Χωρίς εκείνους, οι πειρατές δεν θα είχαν ηττηθεί· αλλά τώρα αμφίβολο ήταν αν θα ξανάρχονταν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Ή, αν ξανάρχονταν, σίγουρα θα είχε περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα. Και πάλι οι μισθοφόροι του Όρπεκαλ-Λάντι θα τους αντιμετώπιζαν με τον ίδιο αποτελεσματικό τρόπο. Δεν τους είχε προσλάβει μόνο για μια, δυο μάχες. Τους είχε προσλάβει, έλεγε δημοσίως, για να είναι εδώ και να προφυλάσσουν τη Β' Κατωρίγια για καιρό. Θα νικούσαν ξανά τους κουρσάρους, αν χρειαζόταν. Και θα συγκρούονταν ακόμα και με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, αν εκείνος έστρεφε τους παράνομους στρατούς του προς τη Β' Κατωρίγια Συνοικία – κάτι που ο Όρπεκαλ-Λάντι δήλωνε πως απευχόταν και πίστευε ότι όφειλε να γίνουν ενέργειες που θα το απέτρεπαν. Ενέργειες που ο Σημαδεμένος δεν φαινόταν, δυστυχώς, να μπορεί να κάνει – ούτε καν να διανοηθεί! Ο Σημαδεμένος δεν φαινόταν, γενικά, να μπορεί να προστατέψει με κανέναν τρόπο τη συνοικία. Κι αφού εκείνος ήταν ανίκανος γι' αυτό, κάποιος άλλος έπρεπε να το αναλάβει! (Και ο «κάποιος άλλος» ήταν, φυσικά, ο Όρπεκαλ-Λάντι, υπονοούσαν τα λόγια του. Ο Όρπεκαλ-Λάντι είναι ο προστάτης σας. Ο Όρπεκαλ-Λάντι θα έπρεπε, λογικά, να είναι και ο Πολιτάρχης σας.)

Οι λεκτικές επιθέσεις εναντίον του Γουίλιαμ Σημαδεμένου γίνονταν ολοένα και πιο έντονες, όχι μόνο από τον Όρπεκαλ-Λάντι μα και από τους υποστηρικτές του – εκείνους που πίστευαν ότι είχαν κάτι να κερ-

δίσουν από αυτόν, τώρα αλλά κι όταν θα καθόταν στην πολυθρόνα του Πολιτάρχη. Ήταν προφανές, για όλους τους πολιτικά σκεπτόμενους κατοίκους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – για όλους τους πολιτικά σκεπτόμενους γενικά – ότι ο Όρπεκαλ-Λάντι σύντομα, πολύ σύντομα, θα ζητούσε να γίνει ψηφοφορία ανάμεσα στα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου για να διεξαχθούν έκτακτες εκλογές.

Και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος προετοιμαζόταν γι' αυτό το ενδεχόμενο. Προετοιμαζόταν κρυφά. Ούτε στον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, δεν είχε πει τίποτα. Γιατί δεν τον εμπιστευόταν πλέον όπως παλιά. Υποψιαζόταν, μάλιστα, ότι ίσως να ήταν, ύπουλα, με το μέρος του Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Αλέξανδρος ακόμα δεν φαινόταν να μπορεί να μάθει ούτε πού έβρισκε ο Όρπεκαλ τα λεφτά για να πληρώνει τους μισθοφόρους ούτε τι κρυβόταν πίσω από τον Βόρκεραμ-Βορ και τους δικούς του. Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος δεν αποδεικνυόταν μονάχα άχρηστος, τελευταία, αλλά και πιθανώς επικίνδυνος, νόμιζε ο Πολιτάρχης.

Ο ίδιος ο Αλέξανδρος το καταλάβαινε ότι ο Σημαδεμένος πρέπει να είχε αρχίσει να τον υποψιάζεται. Δεν μπορεί να μην είχε αρχίσει να τον υποψιάζεται· θα ήταν τελείως ηλίθιος. Και ό,τι άλλο κι αν ήταν ο Σημαδεμένος, δεν ήταν ηλίθιος. Ο Αλέξανδρος ήξερε ότι σύντομα θα έπρεπε να βρει κάποιες απαντήσεις για να του δώσει, μα δεν είχε αποφασίσει ακόμα τι απαντήσεις μπορεί να ήταν αυτές. Από πού να έλεγε πως έβρισκε τα λεφτά του ο Όρπεκαλ-Λάντι; Δεν ήταν απλό να κατηγορήσεις κάποιον, ή κάποια εταιρεία, για τέτοιο πράγμα. Ο Σημαδεμένος θα το ερευνούσε. Πιθανώς, μάλιστα, να πήγαινε να μιλήσει με τον «χρηματοδότη» του Όρπεκαλ-Λάντι.

Ωστόσο, ο Αλέξανδρος πίστευε ότι μια λύση όφειλε να βρεθεί, γιατί αλλιώς πολύ φοβόταν ότι κινδύνευε η θέση του ως Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Ήξερε πως ο Σημαδεμένος θα τον έδιωχνε αν τον θεωρούσε άχρηστο.

Η Κατρίν, η γραμματέας του Πολιτάρχη, δεν πληροφορούσε τον Αλέξανδρο για τίποτα το ενδιαφέρον σχετικά με τις ενέργειες του Σημαδεμένου. Δεν του ανέφερε αν είχε κρυφακούσει κάποια συζήτηση του κατά την οποία εκείνος έλεγε τι σκεφτόταν για τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας. Σύμφωνα με τις αναφορές της Κατρίν, ο Πολιτάρ-

χης έκανε τις συνηθισμένες του συναντήσεις με τους συμβούλους του και με διάφορα πρόσωπα που τον υποστήριζαν, είτε με πολιτικές είτε με πιο... συγκαλυμμένες ενέργειες. Ο Αλέξανδρος απορούσε μ' αυτό. Είχε την εντύπωση ότι, κανονικά, ο Σημαδεμένος θα έκανε περισσότερα τούτες τις ημέρες. Ήταν αναμφίβολα ταραγμένος από όλα όσα συνέβαιναν μες στη συνοικία, αλλά και από την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου.

Μια βραδιά, αφού ο Αλέξανδρος είχε κάνει έρωτα με την Κατρίν στο σπίτι της, εκείνη τον ρώτησε ποια ήταν η γνώμη του για τον Όρπεκαλ-Λάντι. Η *πραγματική* του γνώμη, τόνισε. Και ο Αλέξανδρος το θεώρησε περίεργο που η Κατρίν τον ρωτούσε τέτοιο πράγμα. Θα μπορούσε να τον κατασκοπεύει για λογαριασμό του Σημαδεμένου; Θα μπορούσε, τόσο καιρό, να του έκρυβε πληροφορίες που αφορούσαν τον Σημαδεμένο ενώ συγχρόνως προσπαθούσε να τον ψαρέψει; Ο Αλέξανδρος τίποτα δεν απέκλειε, ειδικά σε ταραγμένες περιόδους σαν ετούτη. Και αποκρίθηκε στην Κατρίν ότι ο Όρπεκαλ-Λάντι ήταν προφανές πως έκρυβε πολλά, και όλα όσα είχε κάνει δεν τα είχε κάνει γιατί τον ενδιέφερε για τη συνοικία αλλά για το προσωπικό του συμφέρον. Εν ολίγοις, της είπε αυτά που ήξερε ότι θα ήθελε ν' ακούσει ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. Αν όμως η Κατρίν ήταν όντως κατάσκοπός του, τότε ο Αλέξανδρος αμφέβαλλε πολύ ότι ο Σημαδεμένος θα τον πίστευε. Μάλλον θα το καταλάβαινε ότι την είχε καταλάβει.

Κρίμα... σκεφτόταν ο Αλέξανδρος. *Πολύ κρίμα, αν είναι πράκτορας του Σημαδεμένου...* Είχε κατά νου να τη βάλει κανονικά στο δικό του δίκτυο κάποια στιγμή στο μέλλον, γιατί του φαινόταν αρκετά ικανή. Τώρα, όμως, δεν μπορούσε να το κάνει αυτό, φυσικά. Όχι όταν είχε υποψίες για το άτομό της.

Και το γεγονός ότι η πρασινομάλλα, χρυσόδερμη γραμματέας εξακολουθούσε να έχει το πιο δελεαστικά καμπυλωτό σώμα που ο Αλέξανδρος είχε αγγίξει ήταν ο μόνος λόγος που συνέχιζε να πλαγιάζει μαζί της. Σε διαφορετική περίπτωση, δεν θα το ρίσκαρε να βρίσκεται τόσο κοντά της. Ακόμα και σ' εκείνον, προσεχτικός καθώς ήταν, μπορεί κάποτε να ξέφυγε κάτι.

(Η Κορίνα παρακολουθούσε πολλά από τα πολιτικά δρώμενα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας μέσα από το ενεργειακό πλέγμα της

Ρελκάμνια, και αναρωτιόταν πώς μπορούσε να χειριστεί την κατάσταση έτσι ώστε να βγάλει από τη μέση τον Βόρκεραμ-Βορ. Αν το κατάφερνε αυτό, ούτε η Φοίβη τελικά δεν θα της χρειαζόταν...)

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είχε πολλές δουλειές ετούτες τις ημέρες, καταλαβαίνοντας ότι τώρα ήταν η ευκαιρία του να αρπάξει την Πολιταρχία – τώρα – τώρα που ο κόσμος, οι πολίτες της Β' Κατωρίγιας, οι ψηφοφόροι, ήταν με το μέρος του. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι είχε αλλάξει τη γνώμη πολλών σχετικά με το ποιος ήταν ο ικανότερος για Πολιτάρχη. Τον έβλεπαν ως προστάτη τους πλέον, ενώ η συμπάθειά τους για τον Σημαδεμένο κατρακυλούσε και δεν είχε φτάσει ακόμα στο τέλος της πλαγιάς.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν μιλούσε μόνο σε τηλεοπτικά κανάλια και ραδιοφωνικούς σταθμούς· δεν έγραφε μόνο άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά. Έκανε και κρυφές συζητήσεις με άλλα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τους εξηγούσε πώς είχε η κατάσταση· τους τόνιζε τις ανοησίες του Σημαδεμένου σχετικά με εκείνο το εξωφρενικό συμβόλαιο για τους μισθοφόρους και σχετικά με την εξωτερική πολιτική που ακολουθούσε εδώ και χρόνο – η συνοικία τους βρισκόταν σε κίνδυνο εξαιτίας του! Ο Όρπεκαλ-Λάντι κουβέντιαζε με τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου γιατί ήθελε, όταν ζητούσε να ψηφίσουν για το αν θα γίνονταν εκλογές, το αποτέλεσμα να είναι θετικό. Δεν μπορούσε να το ρισκάρει. Αν περίμενε να έρθουν οι επόμενες εκλογές ύστερα από δύομισι χρόνια, ποιος ξέρει τι μπορεί να είχε συμβεί μέχρι τότε; Μπορεί να είχαν ακόμα και τον Αλυσοδεμένο Ποιητή για άρχοντά τους! Κι αυτό δεν ήταν κάτι που το έλεγε μόνο στα μέλη του Συμβουλίου για να τα τρομάξει: το πίστευε· το φοβόταν. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, αναμφίβολα, δεν θ'αργούσε να στρέψει τους στρατούς του προς τα νότια, τώρα που οι κουρσάροι είχαν ηττηθεί. Έτσι όπως ο Σημαδεμένος είχε κάνει την κατάσταση, με την εχθρότητα προς τον Βάρνελ-Αλντ, τον νέο Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, και με την κάποτε υποστήριξή του στους τώρα εξόριστους πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας, τίποτα δεν μπορούσε να αποτρέψει την επίθεση από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Τίποτα, εκτός ίσως από εμένα, σκεφτόταν ο Όρπεκαλ-Λάντι. Όταν εκείνος ήταν Πολιτάρχης, θα έβρισκε τρόπο να καθυστερήσει τον πόλεμο, αν όχι να τον εμποδίσει τελείως. Ήταν βέβαιος.

Αλλά, πρώτα, έπρεπε να φροντίσει να γίνουν έκτακτες εκλογές – και να τις κερδίσει.

Έτσι, μιλούσε κρυφά στο καθένα από τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου ξεχωριστά, καθώς και μερικές φορές σε δύο ή τρία μέλη μαζί, και έβλεπε ότι μπορούσε να πείσει τα περισσότερα από αυτά. Θα τον υποστήριζαν. Θα τον υποστήριζαν...

(Η Κορίνα παρακολουθούσε αρκετές από τις συζητήσεις του Όρπεκαλ-Λάντι με τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου, και ακολουθώντας τα νήματα προς το μέλλον διέκρινε πως οι τάσεις έδειχναν ότι το Συμβούλιο στρεφόταν προς τη μεριά του, ότι θα ικανοποιούσε το αίτημά του στην ψηφοφορία.)

Ο Όρπεκαλ-Λάντι μίλησε, επίσης, με τον Αλέξανδρο Πανιστόριο μία φορά. Ή, μάλλον, εκείνος μίλησε μαζί του. Εκείνος ήρθε και τον βρήκε. Συναντήθηκαν σ'ένα σκιερό μέρος οι δυο τους, και ο Αρχικατάσκοπος τον ρώτησε τι σχεδίαζε. «Σχεδιάζεις να προκαλέσεις εκλογές;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι τού αποκρίθηκε ότι δεν μπορούσε να συζητήσει τέτοιο θέμα μ'αυτόν. Ήταν άνθρωπος του Σημαδεμένου.

«Δεν είμαι άνθρωπος κανενός,» τόνισε, με ουδέτερη όψη, ο Αλέξανδρος. «Ενδιαφέρομαι μόνο για το καλό της συνοικίας.»

«Αυτό σημαίνει ότι θα με υποστήριζες;»

«Δε σ'έχω υποστηρίξει ήδη αρκετά, Όρπεκαλ;»

«Μόνο επειδή ήθελες να καταπολεμήσω τους κουρσάρους.»

«Και το έκανες. Δε νομίζω να ξανάρθουν σύντομα στις όχθες μας.»

«Ναι,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι ανάβοντας πούρο, «αλλά αυτό δεν σημαίνει κιόλας πως θα ήθελες να αντικαταστήσω τον Σημαδεμένο στην καρέκλα... Ή, μήπως, θα το ήθελες, Αλέξανδρε;» Τα μάτια του αριστοκράτη κοίταζαν τον Αρχικατάσκοπο στενεμένα.

«Χωρίς να ξέρω τα σχέδιά σου;»

Ο Όρπεκαλ γέλασε. «Δεν περιμένεις, φυσικά, να σου αποκαλύψω τα σχέδιά μου! Μπορεί να τρέξεις να τα πεις στο αφεντικό σου.» Επίτηδες

τον προκαλούσε με τη λέξη αφεντικό, για να τον αποπροσανατολίσει, για να τον κάνει να πει περισσότερα σχετικά με... οτιδήποτε χρήσιμο.

Η όψη του Αλέξανδρου, όμως, παρέμεινε εκνευριστικά ουδέτερη. «Και μου ζητάς να υποστηρίξω κάποιον που δεν ξέρω τα σχέδιά του;»

«Το καλό της συνοικίας με ενδιαφέρει κι εμένα, Αλέξανδρε. Ό,τι έχω πει δημοσίως είναι μόνο η αλήθεια. Θα προσπαθήσω να αποτρέψω τον πόλεμο· κι αν δεν τα καταφέρω, θα υπερασπιστώ τη Β' Κατωρίγια όσο καλύτερα μπορώ. Χάρη στους μισθοφόρους που οι... προστατευόμενοί σου με βοήθησαν να προσλάβω.»

(Η Κορίνα, παρακολουθώντας αυτή τη συζήτηση, σκέφτηκε ότι τελικά είχε αποδειχτεί λάθος που είχε στείλει τη Φενίλδα Καρντέρω και τους άλλους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας στη Β' Κατωρίγια. Μεγάλο λάθος. Δεν είχε καταφέρει να προδεί, μέσα από τα ενεργειακά νήματα, ότι ο Αλέξανδρος θα τους έστρεφε προς τη μεριά του Όρπεκαλ-Λάντι ώστε να χρηματοδοτήσουν τους μισθοφόρους. Είχε δει μόνο τον Βόρκεραμ-Βορ και τους δικούς του να συγκρούονται με τους κουρσάρους. Οι λεπτομέρειες ήταν πάντοτε πιο δύσκολο να παρατηρηθούν όσο πιο μακριά βρισκόσουν από το μέλλον, όσο πιο ευμετάβλητα και εύπλαστα ήταν τα νήματα του πεπρωμένου. Ήταν, περίπου, ως πολύ απλοϊκή σύγκριση, σαν να κοίταζες τα γεγονότα στην αντίπερα όχθη του Ριγοπόταμου. Θα έβλεπες μια έκρηξη που ανατινάζει μια πολυκατοικία, αλλά μάλλον δεν θα διέκρινες ποιος έβαλε τη βόμβα.

Ο Αλέξανδρος, που ήταν άνθρωπος μου, στράφηκε εναντίον μου! σκέφτηκε η Κορίνα. Οι εξόριστοι της Β' Ανωρίγιας στράφηκαν επίσης εναντίον μου! Αν και κανείς τους δεν το ήξερε. Οι περιστάσεις που είχαν δημιουργηθεί απλά δεν συνέφεραν την Κορίνα. Αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ!... Αυτό το παράσιτο του μέλλοντος!... Η Πόλη τον συμπαθούσε, τον καταραμένο. Η Πόλη τον υποβοηθούσε.

Αλλά εγώ είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης! Το τέλος του δεν είναι μακριά! Το πεπρωμένο του εγώ θα το αλλάξω!)

«Και τώρα τι σκέφτεσαι; Να ζητήσεις από το Πολιτικό Συμβούλιο να γίνουν έκτακτες εκλογές;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Σου είπα: δεν μπορώ να το συζητήσω μαζί σου.»

«Έλα τώρα, Όρπεκαλ. Το ξέρουμε πως αυτό θα ζητήσεις. Όλοι οι πολιτικά σκεπτόμενοι άνθρωποι το ξέρουν. Είναι η μόνη λογική κίνηση για ένα άτομο με τις δικές σου βλέψεις.»

«Και λοιπόν; Θα με υποστηρίξεις ή όχι;»

«Δεν ξέρω τι άλλο μπορώ να κάνω, πέρα από όσα έχω ήδη κάνει...»

«Πες μου τα σχέδια του Σημαδεμένου. Τι σκέφτεται; Πώς σκέφτεται να δράσει εναντίον μου;» Ο Όρπεκαλ δεν το αμφέβαλλε ότι ο αντίπαλός του θα δρούσε εναντίον του. Θέμα χρόνου ήταν. Αλλά οι πράκτορες του Όρπεκαλ δεν είχαν καταφέρει να ανακαλύψουν τίποτα ακόμα...

«Δεν γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, ουδέτερα.

«Δεν σε πιστεύω.»

«Ο Σημαδεμένος δεν είναι... και τόσο φιλικός προς εμένα, τελευταία.»

«Τι εννοείς;»

«Εσύ τι νομίζεις ότι εννοώ, Όρπεκαλ; Και τι νομίζεις ότι ο Σημαδεμένος θα μου έχει ζητήσει τούτες τις ημέρες;»

«Τι;» Ο Όρπεκαλ-Λάντι φύσηξε καπνό αργά, περιμένοντας, αν και είχε κάποιες υποψίες.

«Να μάθω για σένα, φυσικά. Ποιος σε χρηματοδοτεί.»

Ο Όρπεκαλ δεν μπόρεσε παρά να γελάσει. «Και πού να ήξερε!...»

«Ναι, και πού να ήξερε...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος. «Ευτυχώς που δεν ξέρει.»

«Τι του έχεις απαντήσει;»

«Τίποτα. Τι άλλο μπορώ να του απαντήσω;»

«Χμμμ. Και σε υποπτεύεται, ε;»

«Είμαι βέβαιος γι' αυτό.»

«Αν εγώ ήμουν Πολιτάρχης, θα τα πηγαίναμε πολύ καλά, Αλέξανδρε...»

Ο Πανιστόριος χαμογέλασε αχνά, χωρίς να σπάσει και πολύ την ουδετερότητα της όψης του. «Δεν αμφέβαλλα ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο, Όρπεκαλ.»

«Υποστήριξέ με, και δεν χρειάζεται ν' ανησυχείς καθόλου για τη θέση σου. Θα είσαι Αρχικατάσκοπος εδώ για πάντα. Θα έχεις ό,τι προνόμιο θέλεις. Μαζί θα κάνουμε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία ισχυρότερη και καλύτερη από ποτέ!»

«Αυτό που σου είπα εξακολουθεί να ισχύει: Δεν ξέρω τι άλλο να κά-
νω για να σε βοηθήσω. Τα σχέδια του Σημαδεμένου δεν μπορώ να σ'τα
αποκαλύψω, γιατί ούτε σ'εμένα δεν τα αποκαλύπτει ο Σημαδεμένος.»

Ο Όρπεκαλ ήταν σκεπτικός για μερικές στιγμές, τρίβοντας την άκρη
του πούρου του μες στο τασάκι για να ξεφορτωθεί τη στάχτη. Θα ζη-
τούσε από τον Αλέξανδρο να κατασκοπεύσει τον Σημαδεμένο ενεργά·
θα του ζητούσε να γίνει *δικός του* πράκτορας. Διπλός πράκτορας. Αλλά
τώρα αυτό δεν είχε νόημα. Δεν υπήρχε χρόνος να μάθει ο Αλέξανδρος
τίποτα σπουδαίο. Αύριο ο Όρπεκαλ-Λάντι σχεδίαζε να απαιτήσει από
το Πολιτικό Συμβούλιο να γίνει μεθαύριο ψηφοφορία για έκτακτες
εκλογές. Είχε ήδη συγκαλέσει συνέλευση για το πρωί.

«Μείνε στο πλευρό μου, Αλέξανδρε,» είπε, «και δεν θα το μετανιώ-
σεις.» Πριν από δυο οκτάδες, μόλις είχε μπει ο χειμώνας, ο Πανιστόριος
τον είχε φέρει σε επαφή με τη Φενίλδα Καρντέρω και τους άλλους ε-
ξόριστους πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας· και τότε ο Όρπε-
καλ αισθανόταν πως ο Αρχικατάσκοπος είχε όλη τη δύναμη ενώ εκεί-
νος δεν ήταν παρά ένα πιόνι του. Τώρα, ο Όρπεκαλ-Λάντι αισθανόταν
ακριβώς το αντίθετο: ότι *αυτός* είχε όλη τη δύναμη, και ο Αλέξανδρος
Πανιστόριος δεν ήταν παρά ένα πιόνι του.

Αλλά όχι ένα οποιοδήποτε πιόνι. Ένας πολύ χρήσιμος σύμμαχος και
για το μέλλον. Ακόμα κι *αφού* ο Όρπεκαλ έπαιρνε την Πολιταρχία.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ήταν οργισμένος με τα μέλη του
Πολιτικού Συμβουλίου. Στην πρωινή συνάντηση που είχε γίνει μέσα
στο Πολιταρχικό Μέγαρο, κεκλεισμένων των θυρών, ο Όρπεκαλ-Λάντι
είχε ζητήσει να πραγματοποιηθεί ψηφοφορία για έκτακτες εκλογές, και
όλα τα μέλη, εκτός από ένα – *ένα!* – και ο Γουίλιαμ, είχαν συμφωνήσει!
Οι ανόητοι! Πίστευαν ότι τώρα, μια τέτοια πολεμική περίοδο, ήταν
ώρα για να *συζητάνε* καν για εκλογές; Μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμο-
νος, χαμένος χρόνος ήταν!

Κι αν όντως το Συμβούλιο αποφάσιζε να γίνουν εκλογές, ο Γουίλιαμ
φοβόταν ότι ο Όρπεκαλ-Λάντι, αυτός ο ξεπαρμένος αριστοκράτης,
μπορεί να κέρδιζε, μπορεί να τον εκτόπιζε από την Πολιταρχία. Ήταν
όλα, εξαρχής, ένα καλοστημένο κόλπο του! Ίσως ακόμα και τους κουρ-
σάρους να είχε υποκινήσει, ο διάβολος του Σκοτοδαίμονος, ώστε να

δημιουργήσει τέτοια επεισόδια που θα τον εξυπηρετούσαν για να καθίσει στην πολυθρόνα του Πολιτάρχη!

Ο Γουίλιαμ είχε, την υπόλοιπη ημέρα, μιλήσει με κάμποσα μέλη του Συμβουλίου προσωπικά, αλλά δεν είχε βγάλει άκρη. Όλοι τους του έμοιαζαν προβληματισμένοι και του φαινόταν ότι πιθανώς κάτι να έκρυβαν. Είχαν συνωμοτήσει με τον Όρπεκαλ-Λάντι; Ήταν δυνατόν να είναι τόσο ηλίθιοι ώστε να θέλουν εκλογές; Ή απλά ήθελαν να γίνει ψηφοφορία μέσα στο Συμβούλιο ώστε να τελειώσει αυτό το ζήτημα για πάντα; Αν το Συμβούλιο έπαιρνε απόφαση ότι δεν έπρεπε να γίνουν έκτακτες εκλογές, τότε κανείς δεν μπορούσε να ξαναζητήσει ψηφοφορία γι' αυτό το θέμα μέχρι να περάσει τουλάχιστον ένας χρόνος, εκτός αν η πολιτική κατάσταση άλλαζε *δραματικά*.

Ο Γουίλιαμ αισθανόταν ζαλισμένος και κουρασμένος, καθώς τώρα, το βράδυ, έμπαινε στο γραφείο του για να ελέγξει κάποια τελευταία πράγματα προτού πάει να ξεκουραστεί.

Το χέρι του πάτησε τον διακόπτη στον τοίχο, και το φως στο ταβάνι άναψε ήπια, σταδιακά, διώχνοντας ολοένα και περισσότερες σκιές.

Ο Γουίλιαμ βάδιζε προς την πολυθρόνα του όταν, καθώς και οι τελευταίες σκιές έφευγαν, νόμισε πως είδε κάποιον κρυμμένο στη γωνία του δωματίου. Η καρδιά του αναπήδησε. *Δολοφόνος; Στράφηκε, σαστισμένος. Είχε στείλει ο Όρπεκαλ-Λάντι δολο-*

Μια γυναίκα στεκόταν εκεί, αντίκρυ στον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Μια γυναίκα που τον έκανε να νομίζει ότι ξαφνικά ήταν ασήμαντος, αμελητέος. Σαν η παρουσία της να συγκέντρωνε καθετί που μπορούσε να είναι σημαντικό στη Ρελκάμνια. Σαν η παρουσία της να ήταν ένα τρομερό *κέντρο βάρους*. Η γυναίκα αυτή έμοιαζε *πραγματική* ενώ το γραφείο ολόγυρά της ψεύτικο τελείως – ένα σκηνικό για να γυριστεί κινηματογραφικό έργο...

«Καλησπέρα, κύριε Σημαδεμένε,» είπαν τα μαυροβαμμένα χείλη της κοκκινόδερμης, ξανθιάς γυναίκας. «Ελπίζω να μη σας ανησύχησα.» Ήταν ντυμένη μ' ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα γεμάτο πτυχωσεις και νερά, πιο σκούρα-πράσινα και πιο ανοιχτά-πράσινα. Στα χέρια της φερούσε ένα ζευγάρι καφετιά, κροσσωτά γάντια.

«Να... να μη με ανησύχησες; Γιατί να μην καλέσω *τώρα* τους φρουρούς;» Το χέρι του πήγε προς το κουμπί στο γραφείο του που ήταν γι' αυτή τη δουλειά – συναγερμός.

Κατωρίγιος Πόλεμος

«Γιατί έχω να σας δώσω πολύ χρήσιμες πληροφορίες, κύριε Σημαδεμένε. Είμαι σίγουρη ότι θα σας ενδιαφέρουν...» Η γυναίκα βημάτισε μες στο δωμάτιο με τέτοιο τρόπο που το δωμάτιο έμοιαζε να την ακολουθεί. Λες και, με το βάδισμά της, αλλοίωνε τον ίδιο τον χώρο γύρω της.

Ποια είναι, μα τον Κρόνο; αναρωτήθηκε, ζαλισμένα, ο Γουίλιαμ. Τι είναι;

/53\

Η Νορέλτα-Βορ νιώθει τη διαίσθησή της να την ενοχλεί καθώς παρακολουθεί τον Αρχικατάσκοπο, ενώ ο Αλέξανδρος παρατηρεί μια αφύσικα μεγάλη συγκέντρωση φυλάκων και υποπτεύεται γι'ακόμα μια φορά την όμορφη γραμματέα, προτού τα μέλη του Συμβουλίου συγκεντρωθούν και ο Πολιτάρχης έρθει τελευταίος, για ν'απαντήσει σε ερωτήσεις και να ξεκινήσει την ψηφοφορία που φοβάται ότι είναι προσχεδιασμένη εναντίον του· ύστερα ο Αρχικατάσκοπος, βλέποντας τα πράγματα να δυσκολεύουν, καλεί τον μόνο άνθρωπο που νομίζει ότι θα μπορούσε να βοηθήσει.

Η Νορέλτα-Βορ πήγαινε τακτικά κοντά στην πολυκατοικία όπου έμενε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, τώρα που την είχε ανακαλύψει, και περίμενε να τον δει να βγαίνει ή να μπαίνει. Ήταν πάντοτε παραπάνω από προσεχτική, ασφαλώς, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια με μεγάλη επιμέλεια, γιατί καταλάβαινε πως, αν οι πράκτορες του Πανιστόριου την αντιλαμβάνονταν και την πλησίαζαν αρκετά ώστε να δουν το πρόσωπό της, αυτό θα ήταν πιθανώς καταστροφικό. Όχι για εκείνη, απαραίτητως, αλλά για τον ξάδελφό της και τους μισθοφόρους του. Ο Πανιστόριος θα νόμιζε ότι ο Βόρκεραμ-Βορ είχε βάλει τη Νορέλτα να τον κατασκοπεύει.

Από τη νύχτα της τρομερής ήττας των κουρσάρων στις όχθες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, η Νορέλτα πλησίαζε την πολυκατοικία του Αρχικατασκόπου και τον ακολουθούσε όταν τον έβλεπε να βγαίνει από εκεί, σκοπεύοντας να βρει κάποια ευκαιρία για να τον προσεγγίσει ξανά. Τα σημάδια της Πόλης ήταν, όμως, πάντοτε αρνητικά. Την προειδοποιούσαν πως ο Αλέξανδρος θα την υποψιαζόταν. Ήταν καχύποπτος με τους πάντες, και πρόσεχε το παραμικρό. Και η Νορέλτα δεν μπορούσε να σκεφτεί καμία καλή δικαιολογία για να τον πλησιάσει απροειδοποίητα.

Χτες βράδυ, είχε μια περίεργη αίσθηση. Το ένστικτό της έμοιαζε να γαργαλά την ψυχή της μ'ένα ενοχλητικό φτερό. Δεν την άφηνε να κοι-

μηθεί. Γύριζε μια από δω, μια από κει' και συνεχώς στο μυαλό της ερχόταν ο Αλέξανδρος Πανιστόριος. Μα τα μαλλιά της Μεριδόρης! σε διαφορετική περίπτωση, θα νόμιζε ότι ήταν ερωτευμένη μαζί του!

Αλλά δεν ήταν.

Και η διαίσθησή της εξακολουθούσε να την τσιγκλά.

Έτσι, από το πρωί κιόλας, η Νορέλτα-Βορ έφυγε από τη βάση των μισθοφόρων του Βόρκεραμ-Βορ καβαλώνοντας το καινούργιο δίκυκλό της. Πήγε στα βόρεια της Μονότροπης και κοντά στην πολυκατοικία του Αλέξανδρου Πανιστόριου. Παρατήρησε προσεχτικά τα σημάδια της Πόλης. Συνέβαινε κάτι εδώ; Όχι, τίποτα. Τίποτα το ασυνήθιστο.

Μετά από λίγο, όμως, είδε ένα τροχοφόρο να βγαίνει από το γκαράζ της πολυκατοικίας. Ένα λιγνό, γυαλιστερό, μαύρο τρίκυκλο με φιμέ τζάμια. Το καινούργιο όχημα του Αλέξανδρου. Μάλλον, δεν είχε κάνει τον κόπο να περισυλλέξει το προηγούμενο, που είχε χτυπηθεί κατά την επίθεση των κουρσάρων.

Τα πολεοσημάδια αμέσως αποκάλυψαν στη Νορέλτα ποιος ήταν μέσα στο τρίκυκλο, όπως της το είχαν αποκαλύψει και τις άλλες φορές που παρακολουθούσε τον Αρχικατάσκοπο.

Τον είδε τώρα να στρίβει προς τα νότια της Μονότροπης και να οδηγεί μες στους δρόμους της.

Βάζοντας τους τροχούς του δίκυκλού της σε κίνηση, η Νορέλτα-Βορ τον ακολούθησε, γλιστρώντας μέσα από τα κενά της παρατήρησης των πρακτόρων του.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος παραξενεύτηκε από τους φρουρούς που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από το Πολιταρχικό Μέγαρο, καθώς έφτανε εκεί. Παραξενεύτηκε παρότι οι πράκτορές του τον είχαν ήδη προειδοποιήσει γι' αυτό. Ο Πολιτάρχης είχε προστάξει να υπάρχει περισσότερη φύλαξη απ' ό,τι συνήθως, σήμερα το πρωί, που θα γινόταν η ψηφοφορία για τις έκτακτες εκλογές. Ο Αλέξανδρος αναιρωτιόταν γιατί. Ποιος ο λόγος; Νόμιζε ο Σημαδεμένος ότι βρισκόνταν σε κίνδυνο τα μέλη του Συμβουλίου; Νόμιζε ότι ο ίδιος βρισκόταν σε κίνδυνο; Ότι ο Όρπεκαλ-Λάντι πιθανώς να προσπαθούσε να τον δολοφονήσει;

Όπως και νάχε, ο Αλέξανδρος ήθελε να το ελέγξει από κοντά· γι' αυτό κιόλας είχε έρθει εδώ τρεις ώρες πριν από τη συνάντησή του Πολιτικού Συμβουλίου.

Πλησίασε την πύλη του γκαράζ και έδειξε στον φρουρό την ταυτότητά του. Εκείνος ένευσε, λέγοντας «Καλωσήρθατε, κύριε Πανιστόριε», και τον άφησε να περάσει.

Ο Αλέξανδρος στάθμευσε το όχημά του στο υπόστεγο, πλάι σε άλλα οχήματα, της Φρουράς και όχι μόνο. Ήταν οχήματα διάφορων υπαλλήλων του Πολιταρχικού Μεγάρου, και... κάποια που δεν μπορεί να ήταν δικά τους.

Οι οπλοφόροι που είδα... Καθώς οδηγούσε το τρίκυκλό του προς το υπόστεγο, είχε φευγαλέα προσέξει τρεις ανθρώπους με αλεξίσφαιρες πανοπλίες και όπλα κρεμασμένα επάνω τους. Για μισθοφόροι έμοιαζαν.

Κι αν τόσα οχήματά τους είναι εδώ, αυτό σημαίνει ότι πολλοί μισθοφόροι βρίσκονται σήμερα στο Πολιταρχικό Μέγαρο... Γιατί; Τι απειλή νόμιζε ο Σημαδεμένος ότι υπήρχε; Κι αν όντως νόμιζε πως υπήρχε απειλή, γιατί δεν είχε ήδη ειδοποιήσει τον Αλέξανδρο; Είμαι ακόμα ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, μα τον Κρόνο! Τι έχει στο μυαλό του ο Σημαδεμένος; Έχει τρελαθεί;

Ο Αλέξανδρος βγήκε από το όχημά του και βάδισε μέσα στον περίβολο και, κατόπιν, στους διαδρόμους και στις αίθουσες του Πολιταρχικού Μεγάρου. Βλέποντας παντού φρουρούς και μισθοφόρους. Ρώτησε τους τελευταίους τι έκαναν εδώ, κι εκείνοι τον κοίταξαν με καχυποψία. Δεν τον αναγνώριζαν. «Ποιος είστε, κύριε;» είπε ένας. «Είμαστε εδώ με διαταγή του Πολιτάρχη.»

Ο Αλέξανδρος δεν τους έδωσε καμία απάντηση. Πλησίασε μια γυναίκα της Φρουράς η οποία ήταν πληροφοριοδότριά του. «Τι συμβαίνει εδώ, Λέη;» τη ρώτησε. «Γιατί τέτοια φύλαξη; Γιατί ακόμα και μισθοφόροι;»

Η λοχίας τον κοίταξε μορφάζοντας. «Δεν ξέρω.» Έριξε μια ματιά τριγύρω, μήπως κανείς τούς παρακολουθούσε, αλλά ο Αλέξανδρος ήταν ήδη βέβαιος πως κανένας δεν τους κοίταζε ούτε τους άκουγε. «Ο Σημαδεμένος πρόσταξε απλώς να είμαστε εδώ.»

«Και οι μισθοφόροι;» επέμεινε ο Αρχικατάσκοπος.

«Ναι, και οι μισθοφόροι.»

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω,» επανέλαβε η Λέη. «Κι εγώ έχω παραξενευτεί-»

«Το μέρος είναι σαν οχυρό!»

«Ναι, αλλά... δεν ξέρω, κύριε Πανιστόριε.» Και ο τόνος της έλεγε, εμμέσως πλην σαφώς, ότι καλύτερα η κουβέντα τους να έπαυε, τώρα, προτού κανείς τούς έβλεπε να μιλούν.

Ο Αλέξανδρος απομακρύνθηκε από τη λοχία, συνεχίζοντας να βαδίζει μες στους χώρους του Πολιταρχικού Μεγάρου.

Η Νορέλτα-Βορ είχε αφήσει το δίκυκλό της σ'ένα σοκάκι και είχε καθίσει σε μια καφετέρια που έβλεπε το Πολιταρχικό Μέγαρο. Είχε πιάσει ένα τραπεζάκι στην αυλή της καφετέριας παρά τον παγερό αέρα που φυσούσε, ντυμένη με το μαύρο μοδάτο παλτό της και το μεγάλο, πλατύγυρο καπέλο της. Τα μάτια της κρύβονταν πίσω από ένα ζευγάρι καφετιά γυαλιά με σκούρα-καφετιά κρύσταλλα. Μπροστά της ήταν ένας Σάρντλιος καφές ζούγκλας (δυνατό ρόφημα – η Νορέλτα ήθελε να βρίσκεται σε πλήρη εγρήγορση) και στο χέρι της ένα μακρύ τσιγάρο *Πορφυρόσχημος*.

Η διαίσθησή της εξακολουθούσε να την ενοχλεί, και τα πολεοσημάδια που έβλεπε στο Πολιταρχικό Μέγαρο επιβεβαίωναν αυτό που αισθανόταν. Κάτι συνέβαινε εκεί. Η Νορέλτα διάβαζε στον ζωντανό κώδικα της Πόλης:

φύλαξη/παρατήρηση

προετοιμασία/σχεδιασμός

όπλα/ετοιμότητα

αναμονή δράσης

Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος γινόταν; Έπρεπε, μήπως, να ειδοποιήσει τον ξάδελφό της; Αλλά γιατί; Τι δουλειά μπορεί να είχε ο Βόρκεραμ εδώ; Αν ο Όρπεκαλ-Λάντι τον χρειαζόταν θα τον είχε ειδοποιήσει ο ίδιος, αναμφίβολα. Και ο Βόρκεραμ δεν έκανε δουλειές δωρεάν' ήταν επαγγελματίας.

Τι συμβαίνει στο Πολιταρχικό Μέγαρο;

Τα μάτια της Νορέλτα ήταν στενεμένα πίσω από τα καφετιά γυαλιά της, προσπαθώντας να διακρίνουν τι «έγραφε» η Πόλη· τ'αφτιά της

ήταν τεντωμένα, προσπαθώντας ν'αφουγκραστούν τους μυστηριώδεις ψιθύρους της· κάθε νεύρο του σώματός της ήταν τσιτωμένο.

Κάτι θα γινόταν σήμερα στο Πολιταρχικό Μέγαρο... κάτι σημαντικό... κάτι άσχημο, ίσως.

Πρέπει να δράσω κάπως; Γιατί είμαι εδώ; Γιατί η Πόλη την είχε φέρει εδώ;

Η Κατρίν ήρθε στο Πολιταρχικό Μέγαρο, και ο Αλέξανδρος – παρότι πλέον δεν την εμπιστευόταν όπως παλιά – την πλησίασε για να της μιλήσει ιδιαιτέρως.

«Τι συμβαίνει εδώ; Τι έχει στο μυαλό του ο Σημαδεμένος;» τη ρώτησε καθώς βρίσκονταν, οι δυο τους, μέσα στο στενό δωμάτιο όπου είχε μπει η Κατρίν για ν'αφήσει την καπαρντίνα της.

«Δεν ξέρω–»

«Δε σου έχει πει τίποτα για την παρουσία όλων αυτών των φρουρών; Όλων αυτών των μισθοφόρων;»

«Μου είπε ότι θα υπάρχει φύλαξη.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δεν ξέρω, Αλέξανδρε. Μόνο αυτό είπε.»

Ο Αλέξανδρος την έπιασε από το μπράτσο προτού εκείνη φύγει από το δωμάτιο. Η Κατρίν γέλασε σιγανά· έγειρε επάνω του και τον φίλησε στα χείλη. «Πρέπει να πηγαίνω,» του ψιθύρισε. «Δε θ'αργήσουν νάρθουν.» Γλίστρησε από τη λαβή του και έξω από το σκιερό δωμάτιο.

Ο Αλέξανδρος είχε την αίσθηση ότι του είχε πει ψέματα για τα πάντα.

Τα δεκάξι μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας άρχισαν να συγκεντρώνονται, το ένα μετά το άλλο, στο Πολιταρχικό Μέγαρο στη Μονότροπη. Ορισμένα από αυτά τα μέλη ήταν περιφερειάρχες – που ο καθένας διοικούσε μία περιφέρεια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – αλλά δεν ήταν απαραίτητο να είσαι περιφερειάρχης για να γίνεις μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου· έφτανε να είσαι ενεργό πολιτικό πρόσωπο και να έχεις εκλεγεί. Επιπλέον, ο Πολιτάρχης δεν μπορούσε ποτέ να είναι και περιφερειάρχης· το απαγόρευε ο Νόμος. Αν ήσουν περιφερειάρχης και εκλεγόσουν Πολιτάρχης, έπαινες να είσαι περιφερειάρχης και κάποιος άλλος έπρεπε να πάρει τη θέση σου.

Σε όλες τις ψηφοφορίες του Πολιτικού Συμβουλίου, η ψήφος του Πολιτάρχη ήταν διπλή, έτσι δεν μπορούσαν να υπάρξουν ισοψηφίες. Αν οι οκτώ ψήφιζαν υπέρ και οι άλλοι εφτά και ο Πολιτάρχης ψήφιζαν κατά, τότε το αποτέλεσμα θα ήταν κατά. Μ'αυτό τον τρόπο οι αποφάσεις επιταχύνονταν.

Σήμερα, όμως, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος δεν σκόπευε να βασιστεί μόνο στους νόμους της συνοικίας για να νικήσει. Είχε πάρει τα μέτρα του. Ήταν προετοιμασμένος. Δε θ'άφηνε τη Β' Κατωρίγια να οδηγηθεί σε καταστροφή εξαιτίας της μεγαλομανίας του ξεπαρμένου αριστοκράτη Όρπεκαλ-Λάντι και της ανοησίας του Πολιτικού Συμβουλίου.

Περίμενε, φυσικά, ότι θα του έκαναν ερωτήσεις μόλις έφτανε στο Πολιταρχικό Μέγαρο, γ'αυτό κιόλας είχε αργήσει να έρθει. Φρόντισε να μπει τελευταίος στο γκαράζ με το μεγάλο, θωρακισμένο τετράκυκλο όχημά του. Είχε ξεκινήσει από το σπίτι του όταν η Κατρίν τον είχε ειδοποιήσει ότι όλοι ήταν στο Μέγαρο – και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος επίσης – και ήθελαν να μάθουν για τους φρουρούς και τους μισθοφόρους.

Ο οδηγός του Γουίλιαμ στάθμευσε το όχημα και ο Πολιτάρχης βγήκε μαζί με δύο σωματοφύλακες.

Μόλις μπήκε στο Πολιταρχικό Μέγαρο, ο Πανιστόριος ξεπρόβαλε από το πουθενά πλησιάζοντάς τον. Οι σωματοφύλακες του Γουίλιαμ έκαναν να τον απομακρύνουν.

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. «Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε. «Δεν ξέρετε ποιος είμαι;»

Ο Γουίλιαμ τούς έγνεψε να τον αφήσουν να έρθει, και ο Αλέξανδρος πλησιάζοντάς τον ρώτησε ξανά: «Τι συμβαίνει, κύριε Πολιτάρχη; Γιατί τέτοια φύλαξη; Και γιατί δεν ενημερώθηκα;»

«Δεν υπήρχε λόγος να σε ανησυχήσω, Αλέξανδρε–»

«Δεν υπήρχε λόγος; Μα τον Κρόνο, Εξοχότατε! είμαι ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας!»

Ναι, μέχρι στιγμής... σκέφτηκε ο Γουίλιαμ. «Κάποια διαδικαστικά μέτρα προφύλαξης είναι μόνο, Αλέξανδρε.»

«Διαδικαστικά μέτρα προφύλαξης; Το Μέγαρο έχει γεμίσει φρουρούς και μισθοφόρους! Φοβάστε ότι κάτι θα γίνει; Κάποια τρομοκρατική επίθεση, ίσως; Κάποια δολιοφθορά;»

«Δεν έχω καμια τέτοια πληροφόρηση. Έχεις εσύ, μήπως;»

«Ασφαλώς και όχι. Αν είχα, θα σας–»

«Επομένως, δεν υφίσταται φόβος, Αλέξανδρε!» *Παρά μόνο για τους «φίλους» μου*, πρόσθεσε νοερά ο Γουίλιαμ. «Τα πάντα είναι όπως πρέπει.»

«Γιατί τέτοια φύλαξη, τότε;»

Ο Γουίλιαμ αναστέναξε. «Μη με καθυστερείς άσκοπα, Αλέξανδρε, σε παρακαλώ! Ύστερα απ'όσα συμβαίνουν τελευταία στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, δεν είναι λογικό να θέλουμε κάποια επιπλέον προφύλαξη; Μπορεί ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να έχει δόλια σχέδια για εμάς. Μπορεί να σκέφτεται ακόμα και να μας ανατινάξει όλους ενώ είμαστε συγκεντρωμένοι στο Πολιταρχικό Μέγαρο! –Τέλος πάντων· θα μιλήσουμε αργότερα οι δυο μας.» Και προσπέρασε τον Αλέξανδρο δίχως να τον αφήσει να απαντήσει. Οι σωματοφυλακές του τον ακολούθησαν, βαδίζοντας εκατέρωθέν του – δύο γιγαντόσωμοι άντρες, ο ένας πορφυρόδερμος, ο άλλος κατάλευκος στο δέρμα, με ξυρισμένα κεφάλια και ντυμένοι με αλεξίσφαιρες καπαρντίνες, γεμάτες κρυμμένα όπλα.

Ενώ πήγαινε προς την πόρτα της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων του Πολιταρχικού Μεγάρου, ο Γουίλιαμ σκεφτόταν ότι καλά που χτες το Συμβούλιο είχε, τουλάχιστον, τη σύνεση να ζητήσει από τον Όρπεκαλ-Λάντι να μη γίνει καμια ενημέρωση στα μέσα μαζικής πληροφόρησης για ετούτη την ψηφοφορία. Και ο Όρπεκαλ-Λάντι, καθώς φαινόταν, είχε υπακούσει – όπως και όφειλε, ο παλιάνθρωπος. Αλλιώς, ο Γουίλιαμ τώρα δεν θα είχε να αντιμετωπίσει μόνο τις ερωτήσεις του Πανιστόριου αλλά και τις ερωτήσεις ένα σωρό δημοσιογράφων που, αναμφίβολα, θα ζητούσαν να μάθουν, εκτός από τη γνώμη του για την ψηφοφορία, και τον λόγο για την παρουσία τόσοων φρουρών και μισθοφόρων στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Οι δημοσιογράφοι παντού συνωμοσίες έβλεπαν! Και εξαιτίας τους, εν μέρει, ήταν που ο Όρπεκαλ-Λάντι είχε αποκτήσει τόση μεγάλη επιρροή τελευταία. Εξαιτίας τους, επίσης, είχε αποκτήσει επιρροή αυτός ο καταραμένος ξένος μισθοφόρος, ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ευτυχώς που εκείνη η παράξενη γυναίκα είχε εξηγήσει χτες βράδυ στον Γουίλιαμ *ακριβώς* ποιος ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ και γιατί βρισκόταν εδώ. Ποια να ήταν, άραγε, τα δικά της συμφέροντα; Ο Γουίλιαμ θα

μάθαινε. Του είχε υποσχεθεί ότι θα ξαναμιλούσαν οι δυο τους. Θα μάθαινε περισσότερα γι'αυτήν· του είχε κινήσει το ενδιαφέρον.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος μπήκε στην Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων, και άπαντες γύρω από το μεγάλο τραπέζι στράφηκαν προς το μέρος του. Σηκώθηκαν από τις θέσεις τους. Ο Όρπεκαλ-Λάντι τον ατένιζε με μάτια στενεμένα και γυαλιστερά. *Αλλά δεν μπορεί νάχει καταλάβει το σχέδιό μου! Κι αν το έχει καταλάβει, δεν μπορεί να το αποτρέψει. Πολύ αργά, Όρπεκαλ! Πολύ αργά!*

Οι ερωτήσεις έπεσαν σαν καταιγίδα καταπάνω στον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας: Τι ήθελαν τόσοι φρουροί στο Μέγαρο; Γιατί είχε φέρει και μισθοφόρους εδώ; Τι φοβόταν ότι μπορεί να συνέβαινε; Τον είχαν πληροφορήσει για πιθανότητα τρομοκρατικού χτυπήματος; Γιατί ο Αρχικατάσκοπος αρνιόταν ότι γνώριζε το οτιδήποτε; Γιατί κανείς δεν είχε ενημερωθεί; Αν κινδύνευαν, δεν θα έπρεπε να είχαν ενημερωθεί;

«Παρακαλώ!» είπε ο Γουίλιαμ, στεκόμενος μπροστά στη θέση του στο τραπέζι. «Παρακαλώ! Ησυχία. Ησυχία...» Και, καθώς οι φωνές έπαυαν: «Δεν υπάρχει κανένας συγκεκριμένος κίνδυνος. Μόνο η γενική απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή στα βόρειά μας. Και δεν ήθελα να ρισκάρω κάποια δολοφονική επίθεση από αυτόν όσο είμαστε όλοι συγκεντρωμένοι εδώ.

»Για να δείτε ότι και ο Πολιτάρχης σας μπορεί να προστατεύει τη συνοικία – όχι μόνο κάποιοι... *παρείσακτοι*,» πρόσθεσε δεικτικά.

«Μα,» είπε η Περιφερειάρχης της Φυτευτής, «κανείς δεν γνωρίζει γι'αυτή τη συνάντηση, Εξοχότατε. Δεν έχει ανακοινωθεί δημοσίως. Πώς ο Αλυσοδεμένος Ποιητής θα μπο-;»

Ο Γουίλιαμ γέλασε. «Δεν είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν έχει τους κατασκόπους του ανάμεσά μας!»

«Τέλος πάντων,» παρενέβη ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Ο Πολιτάρχης μας είναι... ανήσυχος. Λογικό, θα έλεγα, δεδομένων των περιστάσεων που τον κατακλύζουν.»

Πού να δεις τι περιστάσεις θα κατακλύσουν εσένα, καταραμένη σπόρε του Σκοτοδαίμονος! γρύλισε εσωτερικά ο Γουίλιαμ.

«Να ξεκινήσουμε, τώρα, τη διαδικασία της ψηφοφορίας;» πρότεινε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αναμφίβολα ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν προλαβαίνει να μας εμποδίσει...»

Κάποιοι χαμογέλασαν με το αστείο του.

Ο Γουίλιαμ τούς σημάδεψε με το μυαλό του. *Να δούμε ποιος θα γελάσει τελευταίος, προδότες!* «Ας ξεκινήσουμε, Όρπεκαλ-Λάντι,» είπε. «Ας ξεκινήσουμε.» Και κάθισε στην καρέκλα του.

Από την οποία δεν σκόπευε να σηκωθεί σύντομα.

Η ψηφοφορία δεν ήταν καμια χρονοβόρα διαδικασία. Τελείωσε αρκετά γρήγορα. Το θέμα τέθηκε αμέσως: Να γίνονταν έκτακτες εκλογές για Πολιτάρχη, ή όχι; Ποιοι ήταν υπέρ, και ποιοι κατά; Δεν είχαν τίποτα να συζητήσουν. Ότι ήταν να ειπωθεί είχε ειπωθεί χτες, που προτάθηκε η ψηφοφορία. Και όλα τα άλλα είχαν συζητηθεί μέσα στις προηγούμενες ημέρες, κρυφά, ανάμεσα στον Όρπεκαλ-Λάντι και στα μέλη του Συμβουλίου. Εκτός, φυσικά, από όσα είχαν λεχθεί δημοσίως μέσω των μέσων μαζικής πληροφόρησης.

Τρία μέλη και ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ψήφισαν κατά. Πέντε ψήφοι, επομένως. Οι υπόλοιποι ψήφισαν υπέρ. Δώδεκα ψήφοι. Πάνω από τους διπλάσιους.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι προσπάθησε να μη χαμογελάσει. Το ήξερε, άλλωστε, ότι θα νικούσε, δεν το ήξερε; Είχε δουλέψει για να νικήσει. Τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Τίποτα. Ωστόσο, ένα λεπτό χαμόγελο δεν μπόρεσε παρά να παρουσιαστεί κάτω από το μουστάκι του.

«Τώρα, λοιπόν, οφείλουμε να αρχίσουμε να προετοιμαζόμαστε για εκλογές!» είπε.

«Και δεν θα μπορούσε να υπάρξει χειρότερη προεκλογική περίοδος,» τόνισε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. Αισθανόταν εξοργισμένος με όλους τους. Με όλους τους προδότες. Θα πλήρωναν γι' αυτό! Δεν είχαν προδώσει μόνο εκείνον με την ανοησία τους, αλλά κι ολόκληρη τη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Δεν είναι ώρα για εκλογές όταν εχθροί βρίσκονται έξω από τα σύνορά σου! Ωστόσο, ο Γουίλιαμ διατήρησε τη φωνή του ουδέτερη καθώς μιλούσε.

«Το Συμβούλιο αποφάσισε, Σημαδεμένε!» του είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, απότομα. «Αμφισβητείς την απόφαση του Συμβουλίου;»

«Για όνομα του Κρόνου, ποτέ,» αποκρίθηκε ο Γουίλιαμ ενώ πατούσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του το πλήκτρο που έδινε το σήμα στους μισθοφόρους του και σε κάποιους επιλεγμένους αρχηγούς της Φρουράς ότι είχε έρθει η στιγμή να δράσουν σύμφωνα με το σχέδιο έκτακτης ανάγκης.

Ο Αλέξανδρος δεν έφυγε από το Πολιταρχικό Μέγαρο ύστερα από τη σύντομη συνομιλία του με τον Σημαδεμένο. Είχε μια πολύ άσχημη αίσθηση για όλα τούτα. Βημάτιζε κοντά στην Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων, περιμένοντας να δει τι θα γινόταν. Οι πόρτες δεν θ'αργούσαν ν'ανοίξουν, ήταν σίγουρος. Αν όλα διεξάγονταν όπως έπρεπε, δεν θ'αργούσαν ν'ανοίξουν. Τα μέλη του Συμβουλίου θα ψήφιζαν και το θέμα θα τελείωνε.

Ακούγοντας πολλά βήματα να έρχονται συγχρονισμένα από τους διαδρόμους, ο Αλέξανδρος σταμάτησε να περπατά και στράφηκε. Είδε μισθοφόρους να πλησιάζουν την κλειστή θύρα της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων, ενώ αυτοί που βρίσκονταν ήδη απέξω, καθώς και οι φρουροί, έπιαναν τα όπλα τους. Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...; Ήταν δυνατόν ο Σημαδεμένος να είχε αποφασίσει να κάνει εκείνο που ο Αλέξανδρος φοβόταν;

Ένας λοχαγός της Φρουράς άνοιξε απότομα τη δίφυλλη πόρτα της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων, και οι φρουροί κι οι μισθοφόροι τον ακολούθησαν μέσα. Από το εσωτερικό του μεγάλου δωματίου, φωνές άρχισαν ν'ακούγονται. Φωνές ταραγμένων, οργισμένων ανθρώπων.

Να τον πάρει το χέρι του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. *Το έκανε! Το έκανε, ο ανώμαλος!* Ο Σημαδεμένος είχε βάλει στο μυαλό του να συλλάβει τα μέλη του Συμβουλίου. Να αρπάξει την εξουσία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας με τρόπο δικτατορικό.

Ο Αλέξανδρος είδε τρεις φρουρούς να έρχονται προς το μέρος του – δυο άντρες και μια γυναίκα – κανένας πληροφοριοδότης του. Ο ένας, που φαινόταν για λοχίας, είπε: «Κύριε Πανιστόριε. Πρέπει να έρθετε μαζί μας, παρακαλώ,» ενώ ο άλλος έβγαζε ένα ζευγάρι χειροπέδες από τη ζώνη του και η γυναίκα έπιανε ένα πιστόλι που ήταν καταφανώς ενεργειακό.

Ο Σημαδεμένος είχε προστάξει να τον συλλάβουν!

Ο Αλέξανδρος τράβηξε, στη στιγμή, το δικό του πιστόλι – που ήταν ήδη γυρισμένο στην ενεργειακή λειτουργία, καθώς ήταν τριπλής χρήσης: ενεργοβόλο, ηχητικό, και πυροβόλο – και έριξε στη φρουρά. Η ενεργειακή δέσμη τη βρήκε στο στήθος, κι εκείνη έπεσε στο πάτωμα, κραυγάζοντας, προτού λιποθυμήσει.

Ο Αλέξανδρος γύρισε κι έτρεξε.

«Πιάστε τον!» φώναξε ο λοχίας, καθώς εκείνος κι ο άλλος φρουρός τον καταδίωκαν.

Ο Αλέξανδρος έσκυψε καθώς έτρεχε και, ενώ έστριβε σε μια γωνία, μια ενεργειακή ριπή πέρασε από δίπλα του. «Σταμάτα, Πανιστόριε!» άκουσε να του φωνάζει ο λοχίας. «Σταμάτα, δεν μπορείς να φύγεις!»

Ο Αλέξανδρος σταμάτησε, απότομα, αλλά όχι επειδή ο λοχίας το είχε ζητήσει τόσο ευγενικά. Σταμάτησε επειδή αντίκρισε τρεις μισθοφόρους και δύο φρουρούς, με όπλα στα χέρια. «Παραδόσου!» πρόσταξε ο ένας μισθοφόρος, υψώνοντας το πιστόλι του.

Ο Αλέξανδρος τού έριξε με το δικό του πιστόλι, αλλά αστόχησε. Έτρεξε προς άλλη κατεύθυνση προτού τον περικυκλώσουν.

«Πιάστε τον!» φώναζε ο λοχίας. «Μην τον αφήσετε να φύγει!»

Ο Αλέξανδρος κατευθύνθηκε προς ένα παράθυρο, σκοπεύοντας να το ανοίξει και να πηδήσει έξω: ή να πηδήσει έξω σπάζοντάς το, αν χρειαζόταν. Όμως δεν πρόλαβε να φτάσει κοντά του: μια ενεργειακή ριπή τον βρήκε στο αριστερό πόδι, κι ο Αλέξανδρος το αισθάνθηκε να μουδιάσει. Από τη φόρα που είχε καθώς έτρεχε, κουτρουβάλησε πάνω στο χαλί του πατώματος, γυρνώντας, τρίζοντας τα δόντια. Κατάφερε να κρατήσει το πιστόλι του και να ρίξει μια ενεργειακή ριπή, τυχαία, προς τους διώκτες του. Ήταν η τελευταία της μπαταρίας του όπλου – και ο Αλέξανδρος το ήξερε πως, ούτως ή άλλως, ήταν πλέον πολύ αργά. Δε μπορούσε ν'αντιμετωπίσει τόσους φρουρούς και μισθοφόρους.

Τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, πατώντας εσπευσμένα, αγχωμένος, ένα πλήκτρο–

Η Νορέλτα-Βορ σηκώθηκε από το τραπεζάκι της καφετέριας όπου καθόταν, ατενίζοντας το Πολιταρχικό Μέγαρο αντίκρυ της. Τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως μεγάλη ταραχή είχε μόλις ξεσπάσει εκεί μέσα. Κάτι σαν πόλεμος. Αρπαγή. Τρομερή αναστάτωση.

Τι γινόταν; Κάποια τρομοκρατική ενέργεια;

Να πλησίαζε, ή να έμενε στη θέση της;

Η Νορέλτα νόμιζε ότι το σημάδι των Θυγατέρων κάτω από το δεξί της πέλμα τη γαργαλούσε για να μετακινηθεί...

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Βόρκεραμ-Bor κουδούνισε.

Ο αρχηγός των Εκλεκτών ήταν καθισμένος στη μεγάλη τραπεζαρία της βάσης των μισθοφόρων, παίρνοντας πρωινό μαζί με την Ολντράθα, την Άνμα, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τον Μάικλ, τη Ζιλκάμ'μορ, τον Δράση, και τρεις ακόμα Εκλεκτούς. Εκείνη την ώρα ρωτούσε τον Ράλενταμπ – που ήταν καθισμένος σ'ένα άλλο τραπέζι, παραδίπλα – πώς ήταν η Ευμενίδα, κι αυτός απαντούσε ότι ήταν καλύτερα τώρα. Καλύτερα απ'ό,τι όλες τις τελευταίες ημέρες αφότου είχε τραυματιστεί στη μάχη με τους κουρσάρους. Ο Βόρκεραμ το είχε ήδη καταλάβει, γιατί η χρυσαφιά όψη του Ράλενταμπ έμοιαζε λιγότερο ωχρή σήμερα. *Την αγαπά, μα τον Κρόνο. Την αγαπά πολύ· είναι καταφανές.*

«Σ'το είπα πως ούτε ο Κρόνος ούτε η Ρασιλλώ θ'άφηναν να πεθάνει μια τόσο γενναία και έξυπνη γυναίκα!» Ο Βόρκεραμ δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του καθώς ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνιζε και χοροπηδούσε πάνω στο τραπέζι. Ποιος μπορεί να ήταν, τέτοια ώρα; Ο Όρπεκαλ-Λάντι;

Στη μικρή οθόνη του πομπού δεν φαινόταν τίποτα, κανένας τηλεπικοινωνιακός κώδικας, και ο Βόρκεραμ σκέφτηκε ενστικτωδώς: *Ο Παπιστόριος!*

Έπιασε τον πομπό και, φέρνοντάς τον σ'αφτί του, αποδέχτηκε την κλήση. «Μάλιστα;»

«*Βόρκεραμ!*» ακούστηκε η έκδηλα ταραγμένη φωνή του Αλέξανδρου. «*Φέρε τους μαχητές σου στο Πολιταρχικό Μέγαρο – τώρα! – τώρα! Κινδυνεύουμε όλοι – και ο Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Σημαδεμένος πάει ν'αρπάξει την εξουσία με τη Φρουρά και μισθ- Ααααργκχ!... Ααααννχ...*» Ένας κρότος, και η τηλεπικοινωνία διακόπηκε.

Οι τρίχες του Βόρκεραμ είχαν ορθωθεί. «Τι στα παπάρια του Σκοτοδαίμονος...;» μουρμούρισε.

«Τι είναι, αρχηγέ;» ρώτησε η Άνμα.

«Βόρκεραμ;» είπε η Ολντράθα.

Και δεν ήταν οι μόνες που είχαν προσέξει ότι κάτι συνέβαινε. Δεν χρειαζόταν να μπορείς να παρατηρήσεις σημάδια της Πόλης για να δεις την έκφραση στο γαλανόδερμο πρόσωπο του Βόρκεραμ-Βορ.

«Ο Πανιστόριος ήταν,» τους είπε ο αρχηγός των Εκλεκτών. «Είναι στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Κινδυνεύει. Και αυτός και ο Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Σημαδεμένος προσπαθεί ν'αρπάξει την εξουσία με μισθοφόρους και τη Φρουρά.»

«Ν'αρπάξει την εξουσία;» απόρησε ο Άβαντας. «Μα είναι ο Πολιτάρχης, μα τον Κρόνο!»

«Μάλλον θέλει να μείνει για πάντα Πολιτάρχης. Μην ξεχνάς ότι όλοι έλεγαν, τελευταία, πως ο Όρπεκαλ-Λάντι θα ζητήσει να γίνουν έκτακτες εκλογές.» Σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Αλλά δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Ο Πανιστόριος λέει πως χρειάζονται τη βοήθειά μας, τώρα, στο Πολιταρχικό Μέγαρο-»

«Τι;» έκανε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Θα τα βάλουμε με τον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας;»

«Δε θα είναι Πολιτάρχης όταν θα έχουμε τελειώσει μαζί του,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

/54\

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι Εκλεκτοί δραστηριοποιούνται χωρίς καθυστέρηση· ο Αλέξανδρος αισθάνεται τον Ανόφθαλμο κοντά του· ο Όρπεκαλ-Λάντι κραυγάζει μάταια· η Νορέλτα-Βορ κάνει σινιάλο με το καπέλο της· μια παγίδα μπαίνει σε εφαρμογή· ο Σημαδεμένος βιάζεται· ένας δεύτερος εαυτός παλεύει· συντρίμμια, φλόγες, και θάνατοι· η επιστροφή ενός δαίμονα· καμπάνες μέσα στο κρανίο της...

«Αυτή ίσως νάναι η μεγαλύτερη μαλακία που έχουμε κάνει, αρχηγέ,» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, καθώς, έχοντας όλοι τους εξοπλιστεί βιαστικά, έμπαιναν στο γκαράζ της βάσης για να πάρουν τα οχήματά τους.

«Ίσως,» παραδέχτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αλλά αν συμβαίνει αυτό που νομίζω – και, πραγματικά, αδυνατώ να φανταστώ τίποτ' άλλο – τότε δεν μπορούμε να μείνουμε αμέτοχοι, αφού μας καλούν. Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας.»

Δεν βρίσκονταν, φυσικά, όλοι οι μισθοφόροι του Όρπεκαλ-Λάντι εδώ. Δεν ήταν όλοι στη βάση όταν ο Πανιστόριος ζήτησε βοήθεια από τον Βόρκεραμ, γιατί η βάση δεν τους χωρούσε όλους. Και τώρα δεν υπήρχε χρόνος ο Βόρκεραμ να καλέσει και τους υπόλοιπους. Αν τα μέλη του Συμβουλίου ήταν παγιδευμένα μες στο Πολιταρχικό Μέγαρο μαζί με τον Πανιστόριο, έπρεπε να δράσουν γρήγορα, προτού ο Σημαδεμένος τούς πάρει από εκεί και τους κλείσει σε καμια φυλακή ως πολιτικούς κρατούμενους.

«Πού είναι η ξαδέλφη μου;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ καθώς οι μισθοφόροι σκορπίζονταν μες στο γκαράζ, προς τα οχήματά τους. Ο ίδιος βάδιζε προς το μεγάλο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών μαζί με κάμποσους Εκλεκτούς, την Ολντράθα, την Άνμα, και τη Φοριντέλα-Ράο.

Η Άνμα είπε: «Δεν ξέρω. Έφυγε από νωρίς.» Και πρόσθεσε νοερά: *Μάλλον, τον Πανιστόριο είχε πάει πάλι να κατασκοπεύσει. Το έκανε συ-*

χνά, τις τελευταίες ημέρες. Στηνόταν έξω από την πολυκατοικία του και τον παραμόνευε, περιμένοντας να της βρεθεί κάποια καλή ευκαιρία για να τον πλησιάσει. *Αναρωτιέμαι αν τώρα τον ακολούθησε στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Είναι και η Νορέλτα μπλεγμένη εκεί;*

«Ναι,» ένευσε η Φοριντέλα, «έφυγε νωρίς.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. Οι Εκλεκτοί του έμπαιναν στο φορτηγό μαζί με τη Ζιλκάμ'μορ, για να το ενεργοποιήσουν.

«Θα έρθω με το δικό μου όχημα εγώ,» δήλωσε η Άνμα.

«Όπως νομίζεις.»

Η Άνμα έριξε μια ερωτηματική ματιά στη Φοριντέλα: *Έρχεσαι;*

Η φίλη της κατένευσε. «Έρχομαι.»

Απομακρύνθηκαν από το φορτηγό των Εκλεκτών, τρέχοντας προς το τετράκυκλο της Άνμα.

Η Ολντράθα έμεινε πλάι στον Βόρκεραμ. «Είσαι σίγουρος γι'αυτό που πάμε να κάνουμε;» τον ρώτησε.

«Δε νομίζω ο Σημαδεμένος να μας φερθεί καλά, αν αρπάξει την εξουσία σαν δικτάτορας της συνοικίας,» αποκρίθηκε μόνο εκείνος, και ανέβηκε στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό.

Η Ολντράθα τον ακολούθησε.

Η δίφυλλη πόρτα της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων άνοιξε απότομα, και μισθοφόροι και φρουροί εισέβαλαν, με όπλα στα χέρια.

Τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου πετάχτηκαν όρθια. Όλα, εκτός από τον Πολιτάρχη.

Οι μισθοφόροι και οι φρουροί τούς σημάδευαν. «Ακίνητοι!» έλεγαν. «Μη φέρετε αντίσταση. Ακίνητοι!»

Οι πολιτικοί κοίταζαν τριγύρω, σαστισμένοι. Μετά, ο Όρπεκαλ-Λάντι πρόσεξε ότι ο Σημαδεμένος δεν έμοιαζε το ίδιο ανήσυχος με τους άλλους. Καθισμένος άνετα στην καρέκλα του, είχε ανάψει τσιγάρο! Και οι δύο σωματοφύλακές του είχαν τραβήξει πιστόλια, στεκόμενοι πίσω του, εκατέρωθέν του· αλλά καταφανώς δεν νόμιζαν ότι ο κύριός τους κινδύνευε.

«Εσύ!» σύριξε ο Όρπεκαλ-Λάντι μέσα στην αναστάτωση. «Κάθαρμα! Γι'αυτό, λοιπόν, τόσοι φρουροί και μισθοφόροι εδώ; Γι'αυτό; Τι θα κάνεις; Θα μας-;»

«Θα επαναφέρω την τάξη που έχει χαθεί, Όρπεκαλ-Λάντι!» φώναξε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος καθώς τώρα κι εκείνος σηκωνόταν από τη θέση του. «Έχετε όλοι σας παρεκτραπεί! Δεν ξέρετε τι κάνετε! Βρισκόμαστε σε περίοδο πολέμου. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής προετοιμάζεται να μας επιτεθεί, να μας κατακλύσει με τους παράνομους στρατούς του – κι εσείς ζητάτε εκλογές! *Ανόητοι!* Δεν έχουμε χρόνο για εκλογές. Ούτε για τις πολιτικές ματαιοδοξίες αυτού του επικίνδυνου παλιάτσου!» Έδειξε τον Όρπεκαλ-Λάντι με το χέρι που κρατούσε το τσιγάρο.

«Θα το μετανιώσεις αυτό, Σημαδεμένε!» γρύλισε εκείνος. «Θα–» Έκανε να τραβήξει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, αλλά μια μισθοφόρος τού φώναξε: «Άσ' το κάτω αυτό! Άσ' το κάτω!» σημαδεύοντάς τον με το πιστόλι της.

«Ένας πομπός είναι, για όνομα του Κρόν– AAAAAaaaa!» Ο Όρπεκαλ-Λάντι παραπάτησε καθώς η μισθοφόρος τον κλότσησε πίσω από το γόνατο. Ο πομπός έπεσε από το χέρι του, προτού ο πολιτικός πιέσει κανένα από τα κουμπιά του.

«Τι προσπαθείς να πετύχεις, Σημαδεμένε;» απαίτησε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος, ένα από τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου. «Θα καταλύσεις το Συμβούλιο; Θα καταλύσεις το εκλογικό σύστημα;»

«Παρακαλώ, δώστε όλοι τους πομπούς σας στους φρουρούς,» πρόσταξε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. «Δώστε όλοι τους πομπούς σας, καθώς και ό,τι όπλα τυχαίνει να κρύβεται επάνω σας.»

«Δε μπορούμε, δηλαδή, να καλέσουμε κάποιον;» διαμαρτυρήθηκε η Περιφερειάρχης της Φυτευτής.

«Όχι,» απάντησε ο Γουίλιαμ, «για την ώρα δεν μπορείτε να καλέσετε κανέναν. Αργότερα αυτά. Αργότερα.»

«Η δικτατορία σου δεν θα κρατήσει για πολύ, Σημαδεμένε!» φώναξε ο Ερπετώνυχος. «Ποτέ δεν περ–!»

«*Αρκετά!*» φώναξε ο Γουίλιαμ. «Δώστε όλοι τους πομπούς σας!» Και προς τους μισθοφόρους: «Πάρτε τους τους πομπούς! Ψάξτε τους!»

Τα μέλη του Συμβουλίου διαμαρτύρονταν, καθώς δυνατά χέρια τούς άρπαζαν και τους ψηλαφούσαν, αλλά κανείς δεν τους έδινε σημασία. Τηλεπικοινωνιακοί πομποί συγκεντρώνονταν τώρα σ'έναν σωρό επάνω στο τραπέζι, καθώς και μερικά μικρά όπλα.

Δύο μισθοφόροι μπήκαν στην αίθουσα τραβώντας έναν άντρα ανάμεσά τους. Αίμα κυλούσε από το μελανιασμένο πρόσωπό του, και τα ρούχα του ήταν τσαλακωμένα και σκισμένα. Το αριστερό του πόδι το έσερνε.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

Ο αρχιπροδότης! σκέφτηκε ο Γουίλιαμ ατενίζοντάς τον με στενεμένα μάτια.

«Προσπάθησε να ξεφύγει, κύριε Πολιτάρχη,» είπε ο ένας από τους δύο μισθοφόρους που τραβούσαν τον Αλέξανδρο φέρνοντάς τον προς τον Γουίλιαμ. «Δε μας άφησε άλλη επιλογή. Ήταν οπλισμένος, και μας έριξε ενεργειακές ριπές.»

Τα μάτια του Αλέξανδρου γυάλιζαν καθώς τώρα αντίκριζε τον Σημαδεμένο. «Έχεις τρελαθεί, γαμιόλη!» γρύλισε μέσα από σφιγμένα δόντια, με τη μεταλλική γεύση του αίματος να γεμίζει το στόμα του, μιλώντας όπως ποτέ δεν συνήθιζε να μιλά γιατί πολύ φοβόταν ότι πιθανώς όλα να είχαν τελειώσει γι' αυτόν. Νόμιζε πως αισθανόταν τον Χάροντα, τον Ανόφθαλμο, να έρχεται για να τον πάρει στο Έρεβος. «Καταλύεις το εκλογικό σύστημα; *Κλέβεις την εξουσία;* Δεν είσαι καλύτερος απ' τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, Σημαδεμένε!»

«*Τολμάς, προδότη!*» φώναξε ο Γουίλιαμ, ελευθερώνοντας την οργή που ως τώρα κρατούσε κλειδωμένη μέσα του. «*Τολμάς, σιχαμερό προδότη! Συνωμότη!*» Γρονθοκόπησε τον Αλέξανδρο καταπρόσωπο, κάνοντας το κεφάλι του να γυρίσει στο πλάι. «*ΤΟΛΜΑΣ!*» Τον γρονθοκόπησε στα αχαμνά, κάνοντάς τον να διπλωθεί με μια κραυγή. «*ΤΟΛΜΑΣ!*» Τον γρονθοκόπησε στο πρόσωπο ξανά. Τον άρπαξε απ' τα μαλλιά, τραβώντας τον από τα χέρια των μισθοφόρων, κολλώντας την όψη του στο τραπέζι, ενώ ολόγυρά τους οι άλλοι μισθοφόροι και οι φρουροί συλλάμβαναν τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου δένοντας τους καρπούς τους με χειροπέδες.

«*Σιχαμερό αρχίδι!*» γρύλισε ο Γουίλιαμ πλάι στ' αφτί του Αλέξανδρου. «*Αρχίδι!* Συνωμοτούσες με τον Όρπεκαλ-Λάντι για να με ρίξεις από την πολιταρχία, γιατί νόμιζες ότι είσαι καλύτερος από εμένα – καλύτερος απ' όλους τους πολιτικούς! Έκρυβες τους εξόριστους της Β' Ανωρίγας μες στη συνοικία μου, παλιομαλάκα, χωρίς να μου έχεις πει *τίποτα*–»

Τι! Πώς είναι δυνατόν να το ξέρει; απόρησε ο Αλέξανδρος, νιώθοντας κρύο ιδρώτα να τον λούζει πάνω από τον πόνο που διέτρεχε το σώμα του.

«–και τους έφερες σε επαφή με τον εχθρό μου, για να τον χρηματοδοτήσουν! Για να του δώσουν λεφτά να πάρει μισθοφόρους και να εντυπωσιάσει τον κόσμο και τους κωλοδημοσιογράφους και να με ρίξει! *Εσύ, παλιοαρχίδι, ο Αρχικατάσκοπός μου!...*»

«...Δεν είναι αλήθεια,» κατάφερε να κρώξει ο Αλέξανδρος. «Δεν...»

«Πάψε τις μαλακίες! Τα ξέρω όλα! Τα έμαθα όλα! Τίποτα δεν μένει κρυφό, Αλέξανδρε! Τίποτα δεν μένει κρυφό! Και θα μετανιώσεις για κάθε προδοσία σου εναντίον μου – θα μετανιώσεις!» Τραβώντας τον ξανά από τα μαλλιά, τον πέταξε στο πάτωμα σαν σακί.

Ο Αλέξανδρος εξακολουθούσε να νιώθει το αριστερό πόδι του μωδιασμένο, άχρηστο, ενώ ο πόνος από το χτύπημα στα γεννητικά του όργανα αισθανόταν να τον πνίγει. Το μυαλό του παράδερνε. Πώς είχε μάθει ο Σημαδεμένος για τους πλουτοκράτες; Τον είχαν προδώσει οι πράκτορές του; Ποιοι μπορεί να τον είχαν προδώσει;

«Ακόμα και με τη γραμματέα μου πηδιόσουν, παλιομαλάκα!» Ο Γουίλιαμ τον κλότσησε στα πλευρά. «Αλλά το έμαθα! Όλα τα έχω μάθει! Δε θα τελειώσεις τόσο γρήγορα μαζί μου, *κύριε Πανιστόριε,*» σύριξε. «Δε θα τελειώσεις *καθόλου* γρήγορα μαζί μου!»

«ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΕ!» αντήχησε η φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι μες στην αίθουσα καθώς οι φρουροί τον τραβούσαν με τα χέρια του δεμένα πίσω απ'την πλάτη. «Θα σε κλείσω στο πιο βαθύ μπουντρούμι που υπάρχει, παράφρονα του Σκοτοδαίμονος! Είσαι *παράνομος!* Είσαι *ΠΑΠΑΝΟΜΟΣ!*»

«Παράνομος;» αντιγύρισε ο Γουίλιαμ. «Μιλάς εσύ που συνωμοτούσες με τον Αρχικατάσκοπό μου για να με ρίξεις από την πολιταρχία; Που παραπλανούσες τον κόσμο με τους κωλομισθοφόρους σου; Τους μισθοφόρους που δεν είναι καν δικοί σου! Είναι άνθρωποι του Αλυσσοδεμένου Ποιητή! Πράκτορές του!»

«Τι λες, ρε ανώμαλε; Αυτοί οι άνθρωποι είναι από–!»

«Ξέρω πολύ καλά ποιοι είναι! Καθώς και τι κάνουν εδώ! Και ξέρω κι από πού πήρες τα λεφτά για να τους προσλάβεις, ηλίθιε! Αλλά ούτε αυτοί που σου έδωσαν τα λεφτά δεν έχουν καταλάβει τι είναι οι υπο-

τιθέμενοι ‘μισθοφόροι’! Εξαρχής βρίσκονταν εδώ για να κάνουν προβλήματα!»

«Τι αποδείξεις έχεις, Σημαδεμένε; Τι αποδείξεις έχεις;»

«Έχω όσες αποδείξεις χρειάζομαι!»

«Μπορούμε να τις δούμε; Μπορείς να μας πείσεις; Όλα τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου είναι εδώ–»

«Δε χρειάζεται να ‘πείσω’ κανέναν προδότη! Μόνο να προφυλάξω τη συνοικία από τις δυνάμεις που την απειλούν! Και οι μισές από αυτές τις δυνάμεις δεν είναι έξω από τη Β’ Κατωρίγια, αλλά ΜΕΣΑ στη Β’ Κατωρίγια!»

«Δεν ξέρεις τι σκατά λες πια, Σημαδεμένε – και είσαι παράνομος! ΕΙ-ΣΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ, και θα τιμωρηθείς από τον Νόμο!»

«Εγώ τώρα φτιάχνω τον Νόμο! Και αποβράσματα σαν εσένα, στο εξής, θα πετιούνται στον Ριγοπόταμο, Όρπεκαλ-Λάντι! Εσύ και ο...» έριξε μια ματιά στον πεσμένο Πανιστόριο, «Αρχκατάσκοπός σου θα έχετε την ίδια μοίρα. Είθε ο Κρόνος να σας λυπηθεί! Αλλά, μάλλον, ούτε το δικό του έλεος δεν είναι τόσο μεγάλο!»

Το Πολιταρχικό Μέγαρο στη Μονότροπη δεν ήταν και τόσο μακριά από τη βάση των μισθοφόρων στη Χτυπημένη. Απείχε γύρω στα δεκαπέντε χιλιόμετρα. Ωστόσο, ο Βόρκεραμ-Βορ δεν ήθελε να καθυστερήσει. Ακόμα κι ένα λεπτό ίσως να είχε σημασία.

Καθώς βγήκαν από το γκαράζ, πρόσταξε τη Ζιλκάμα’μορ να δώσει στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό τη μορφή πολεμικού ελικοπτερου’ κι εκείνη, καθισμένη στο κέντρο ισχύος του οχήματος, έκανε Ξόρ-κι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Τροχοί εξαφανίστηκαν, έλικες εμφανίστηκαν, το σχήμα του οχήματος άλλαξε. Δεν ήταν πλέον όχημα· ήταν αεροσκάφος, και πετούσε πάνω από τα τροχοφόρα των μισθοφόρων.

Ο Βόρκεραμ τούς είπε, τηλεπικοινωνιακά, να κατευθυνθούν προς το Μέγαρο, ενώ εκείνος θα πήγαινε πρώτος. Να έρχονταν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Ολοταχώς. Πάση θυσία.

Καθώς το μεγάλο πολεμικό ελικόπτερο των Εκλεκτών πετούσε προς τη Μονότροπη, το πολύ μικρότερο μαχητικό ελικόπτερο του Δράστη Λαοκράτη ερχόταν δίπλα του. «Ελπίζω εμένα να με θες μαζί σου, αρχηγέ,» είπε ο πιλότος μέσα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα.

«Και με το παραπάνω, Δράστη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Bor, καθισμένος δίπλα στον Μάικλ που πιλόταρε το αεροσκάφος. «Αλλά μη βιαστείς να χτυπήσεις κανέναν.»

«Με ξέρεις για βιαστικό, αρχηγέ; Μόνο όταν χρειάζεται!» γέλασε ο πιλότος. «Τότε, είμαι οργή Κρόνου!»

Και ίσως τώρα μια οργή Κρόνου να μας χρειαστεί, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ.

Οι φρουροί και οι μισθοφόροι που φυλούσαν την κεντρική πύλη του Πολιταρχικού Μεγάρου είδαν ένα μεγάλο εξάτροχο φορτηγό να κατεβαίνει μια γέφυρα και να έρχεται προς το μέρος τους. Κάποιοι το αναγνώρισαν. *Το όχημα των Εκλεκτών του Βόρκεραμ-Bor...*

Το φορτηγό σταμάτησε μπροστά στην πύλη, και ο Βόρκεραμ-Bor είπε από το παράθυρο: «Ανοίξτε· πρέπει να περάσουμε. Μας ζητάνε μέσα.»

«Η είσοδος απαγορεύεται. Φύγετε.»

«Μας έχουν καλέσει. Ο εργοδότης μας μας έχει καλέσει. Είμαστε οι—»

«Δε μας ενδιαφέρει ποιοι είστε. Πηγαίνετε! Φύγετε! Απαγορεύεται η είσοδος, και απαγορεύεται και να είστε κοντά στο Μέγαρο επί του παρόντος!» Οι μισθοφόροι και οι φρουροί είχαν έτοιμα τα όπλα τους. Δύο, μάλιστα, κρατούσαν ρουκετοβόλα και σημάδευαν το φορτηγό.

Το παράθυρο του Βόρκεραμ-Bor έκλεισε, και το μεγάλο εξάτροχο όχημα έκανε όπισθεν, έστριψε, και χάθηκε μες στους δρόμους.

Η Νορέλτα-Bor, που κοίταζε από την καφετέρια, μην έχοντας ακόμα τολμήσει να πλησιάσει περισσότερο το Μέγαρο, είδε τι είχε συμβεί και σκέφτηκε: *Ο Βόρκεραμ είναι εδώ! Μα τον Κρόνο, τι γίνεται εκεί μέσα;* Γιατί οι φρουροί του Μεγάρου δεν έδειχναν θορυβημένοι αν όντως γινόταν φασαρία; Και γιατί τώρα ο ξάδελφός της έφευγε; –Αλλά όχι! μια στιγμή... Δεν έφευγε. Τα πολεοσημάδια τής το μαρτυρούσαν ξεκάθαρα: Ο Βόρκεραμ-Bor δεν έφευγε.

Όμως... τι ήταν αυτό που διέκρινε; *Παγίδα; Παγίδα για τον ξάδελφό της;*

Οι φρουροί και οι μισθοφόροι στην πύλη του Πολιταρχικού Μεγάρου νόμιζαν ότι είχαν καταφέρει να ξεφορτωθούν τον Βόρ-

κεραμ-Βορ και τους Εκλεκτούς του, νόμιζαν ότι τους είχαν τρομάξει... όταν είδαν ένα θωρακισμένο ερπυστριοφόρο να έρχεται ολοταχώς προς το μέρος τους, μεγάλο σαν το εξάτροχο φορτηγό. Στη μπροστινή του μεριά υπήρχαν τέσσερα κυρτά μεταλλικά κέρατα που σχημάτιζαν τετράγωνο ανάμεσά τους, και στο κέντρο του τετραγώνου ήταν ακόμα ένα μεταλλικό καρφί. Τώρα αυτό το τετράγωνο ήταν γεμάτο ενέργεια που έτριζε και παλλόταν και σπινθηροβολούσε.

Οι μισθοφόροι και οι φρουροί άρχισαν να φωνάζουν, σηκώνοντας όπλα, προειδοποιώντας το άρμα να μείνει μακριά. Το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών δεν έδωσε σημασία. Τα δύο μικρά ρουκετοβόλα υψώθηκαν, στοχεύοντάς το.

Η Νορέλτα-Βορ, που παρακολουθούσε από την καφετέρια μαζί με άλλο κόσμο που είχε τώρα ανησυχήσει, σκέφτηκε: *Ο ξάδελφός μου βιάζεται... αλλά είναι παγίδα! Κάπου υπάρχει παγίδα εδώ!* Προσπαθούσε να τη διακρίνει μέσα από τα σημάδια της Πόλης που ήταν σαν οργισμένη θύελλα λόγω της έκρυθμης κατάστασης. *Η Ολντράθα δεν τη βλέπει; Η Άνμα; Σίγουρα ήταν μαζί με τον Βόρκεραμ!*

Το ερπυστριοφόρο εκτόξευσε την προετοιμασμένη ενεργοβολίδα του καταπάνω στην πύλη του Πολιταρχικού Μεγάρου και τους φύλακές της, προτού τα ρουκετοβόλα προλάβουν να ρίξουν. Ή, μάλλον, προτού το ένα προλάβει να ρίξει. Το άλλο εξαπέλυσε τη ρουκέτα του αλλά αυτή δεν βρήκε τον στόχο της· χτύπησε το μπαλκόνι μιας τυχαίας πολυκατοικίας, ενώ η ενεργοβολίδα διέλυε την καγκελωτή πύλη του περιβόλου του Μεγάρου μαζί με τους ανθρώπους που τη φυλούσαν, σκορπίζοντας κομμάτια από μέταλλο, πέτρες, κατεστραμμένα όπλα, και καμένα ανθρώπινα σώματα.

Το ελικόπτερο του Δράστη Λαοκράτη φάνηκε, τότε, να πετά πάνω από το Μέγαρο, ενώ πανικός άρχιζε στους γύρω δρόμους και κόσμος έτρεχε να φύγει, κραυγάζοντας, ουρλιάζοντας.

Το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών πέρασε την κατεστραμμένη πύλη και μπήκε στον περίβολο του Πολιταρχικού Μεγάρου, πατώντας νεκρούς, θραύσματα, και χορτάρι που είχε πυρποληθεί.

Η Νορέλτα-Βορ έτρεξε σαν γάτα της Πόλης, καθοδηγούμενη από τα σημάδια της· κι ανεβαίνοντας σε μια γέφυρα, εκεί όπου ήξερε πως ο πιλότος θα την έβλεπε, έβγαλε το μεγάλο πλατύγυρο καπέλο της κι έκανε νόημα στον Δράστη. Πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε... Θα

την πρόσεχε από εδώ, δεν μπορεί να μην την πρόσεχε· η Πόλη τής το έδειχνε.

Το μικρό μαχητικό ελικόπτερο έγειρε προς τη μεριά της, χάνοντας ύψος. «Νορέλτα!» φώναξε ο πιλότος ανοίγοντας την πόρτα πλάι του. «Τι;»

«Ν'ανεβώ!»

Της έριξε ένα σχοινί. «Πιάσου!»

Πιάστηκε, αλλά δεν ήταν και τόσο συνηθισμένη να σκαρφαλώνει. Τρίζοντας τα δόντια, δαγκώνοντας τα χείλη, ταλαιπωρήθηκε μέχρι να φτάσει αρκετά ψηλά ώστε ο Δράστης να την αρπάξει με το ένα γαντοφορεμένο χέρι του και να την τραβήξει επάνω καθώς εκείνη γαντζωνόταν από τις άκριες της ανοιχτής πόρτας.

Η Νορέλτα κάθισε στα γόνατά του, ξέπνοη, με το κατάλευκο πρόσωπό της κοκκινισμένο. «Να σου κάνω παρέα;» ρώτησε, με τρόπο που ήξερε ότι θα τον ερέθιζε.

Ο Δράστης γέλασε κι έκλεισε την πόρτα. «Γαμώτο! Τι κάνεις εδώ;» Ύψωσε ξανά το ελικόπτερό του, κρατώντας τον μοχλό με το ένα χέρι γιατί το άλλο το είχε επάνω στον μηρό της Νορέλτα-Βορ, ασυναίσθητα ίσως. «Κινδύνευες;» τη ρώτησε.

«Όχι ακόμα. Αλλά το είχα υπόψη.»

Ο Δράστης γέλασε ξανά. «Μου θυμίζεις τον εαυτό μου...»

«Υπάρχει παγίδα. Για τον Βόρκεραμ.»

«Τι; Πού;»

«Δεν είμαι σίγουρη.» Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, ενώ έλεγε: «Πέτα τριγύρω. Τριγύρω.»

«Κάποια παγίδα είναι εδώ,» του είχε ψιθυρίσει στ'αφτί η Ολντράθα, όταν πλησίαζαν την πύλη του περιβόλου για πρώτη φορά. «Παγίδα για εμάς.»

Και τώρα μου το λες; σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Πού;»

«Δεν ξέρω. Αλλά είναι παγίδα. Το βλέπω. Μας περιμένουν!»

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε τους μισθοφόρους του να είναι έτοιμοι για πιθανή επίθεση από κάθε κατεύθυνση. «Μπορεί να μας περιμένουν,» τους είπε. «Προδότες σαν τον Σημαδεμένο είναι ικανοί για όλα!»

Αλλά κανείς δεν τους είχε επιτεθεί. Είχαν πλησιάσει την πύλη, είχαν ζητήσει πρόσβαση, και οι φύλακες απλά τους την είχαν αρνηθεί σηματοδεύοντάς τους με όπλα – ανάμεσα στα οποία και δύο ρουκετοβόλα που θα μπορούσαν να αποδειχτούν επικίνδυνα ακόμα και για το θωρακισμένο μεταβαλλόμενο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών.

Ο Βόρκεραμ είχε τότε προστάξει να απομακρυνθούν, κι όταν βρίσκονταν πέρα από το πεδίο όρασης των φυλάκων, έδωσε μια άλλη διαταγή: να πάρουν μορφή πολεμικού ερπυστριοφόρου και να επιστρέψουν προετοιμάζοντας ενεργοβολίδα. Τον Δράστη τον διέταξε, τηλεπικοινωνιακά, να είναι από πάνω τους, και νάχει τα μάτια του εικοσιπέντε. Δεν είπε σε κανέναν ότι υπήρχε παγίδα, γιατί πώς θα δικαιολογούσε μια τέτοια γνώση του; Επιπλέον, αν όντως υπήρχε παγίδα, γιατί δεν είχε ενεργοποιηθεί πριν;

«Είσαι σίγουρος;» του ψιθύρισε η Ολντράθα καθώς η μορφή του οχήματός τους άλλαζε. «Να μην περιμένουμε και τους άλλους νάρθουν;»

«Μπορεί ως τότε νάναι αργά.»

«Μα είναι παγίδα, Βόρκεραμ! Της Κορίνας, πιθανώς.»

«Γιατί, λοιπόν, δεν έγινε τίποτα πριν;»

«Δεν ξέρω, αλλά είναι παγίδα – το βλέπω!»

«Θα πρέπει να είμαστε προσεχτικοί, Ολντράθα.»

Το ερπυστριοφόρο είχε ήδη αρχίσει να κατευθύνεται προς το Πολιταρχικό Μέγαρο ξανά.

Η Ολντράθα δάγκωσε το χείλος της, νιώθοντας αγχωμένη. Γιατί ο Βόρκεραμ δεν την άκουγε, γαμώ τα μυαλά του; Δεν είχε καταλάβει, επιτέλους, πόσο επικίνδυνη ήταν η Κορίνα; Υπήρχε παγίδα εκεί, στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν στην Ολντράθα ξεκάθαρα:

κίνδυνος – συγκαλυμμένος

κίνδυνος – στοχευμένος προς τη μεριά τους

Μετά, το ερπυστριοφόρο εξαπέλυσε την ενεργοβολίδα του, και η Ολντράθα είδε την καγκελωτή πύλη να κομματιάζεται μαζί με τους ανθρώπους πίσω της. Πέτρες τινάχτηκαν από τον τοίχο δεξιά κι αριστερά της εισόδου· το χορτάρι του περιβόλου άρπαξε φωτιά. Η Ολντράθα διάβαζε θάνατο και καταστροφή στα σημάδια της Πόλης, και αισθανόταν μια παγερή λόγχη μες στα σωθικά της. Γιατί η Πόλη την είχε καθοδηγήσει στο πλευρό μισθοφόρων και πολεμιστών; εκείνη, που ήταν

γιατρός; εκείνη, που ενδιαφερόταν για τη ζωή; Ήθελε να τη διδάξει κάτι; Υπήρχε κάποια διδαχή κρυμμένη πίσω από όλο αυτό τον πόνο;

Το ερπυστριοφόρο πέρασε τη διαλυμένη πύλη και μπήκε στον περίβολο του Πολιταρχικού Μεγάρου: κι από τριγύρω μισθοφόροι και φρουροί πετάχτηκαν, αρχίζοντας να το πυροβολούν και να του ρίχνουν χειροβομβίδες. Εκρήξεις και σφαίρες το χτυπούσαν, μα δεν μπορούσαν να διαπεράσουν τη βαριά του θωράκιση, και οι Εκλεκτοί γύρισαν τα δικά του όπλα εναντίον των εχθρών, σπέρνοντας θάνατο.

«Αυτή ήταν η παγίδα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ την Ολντράθα, ψιθυρίζοντας στ'αφτί της. «Αυτή;»

«Όχι.» Ακόμα έβλεπε τα πολεοσημάδια να την προειδοποιούν.

Τότε, το ερπυστριοφόρο τραντάχτηκε από δύο δυνατές, απανωτές εκρήξεις: τραντάχτηκε και παραλίγο να γείρει και να βρεθεί στο πλάι. Οι Εκλεκτοί στο εσωτερικό του έπεσαν από δω κι από κει – η Ολντράθα και ο Βόρκεραμ-Βορ μαζί τους, ο αρχηγός των μισθοφόρων έχοντας αρπάξει τη γιατρό από τη μέση, προσπαθώντας να την κρατήσει ασφαλή μες στο χάος.

Μια ολόκληρη τρύπα είχε δημιουργηθεί στην αριστερή μεριά του άρματος. Η θωράκισή του είχε σπάσει.

Προτού η Νορέλτα προλάβει να καλέσει τηλεπικοινωνιακά τον ξάδελφό της, τα πολεοσημάδια έκαναν το βλέμμα της να στραφεί προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση, και είδε δύο ρουκέτες να έρχονται από μια πολυκατοικία, αφήνοντας φλογερές ουρές στον αέρα πίσω τους καθώς κατέληγαν στον περίβολο του Πολιταρχικού Μεγάρου και χτυπήσουν το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών.

Το άρμα τυλίχτηκε σε φωτιές και καπνούς.

«Τα παπάρια του Κρόνου!» αναφώνησε ο Δράστης. «Από πού...;» Κοίταζε τριγύρω, ψάχνοντας να βρει ποιοι είχαν ρίξει στους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ.

«Από εκεί!» Η Νορέλτα έδειξε με το γαντοφορεμένο χέρι της. «Από εκεί, Δράστη. Βλέπεις εκείνη την πολυκατοικία; Βλέπεις εκείνο το μπαλκόνι με τα πολλά φυτά; Εκεί είναι κρυμμένοι!» Της το μαρτυρούσαν τα σημάδια της Πόλης, αλλιώς δεν θα τους είχε προσέξει. «Ρίξ' τους – τώρα!»

Ο πιλότος δεν έφερε αντίρρηση. Η κατάσταση ήταν τόσο έκρυθμη, τόσο επικίνδυνη, που δεν υπήρχε χώρος για αμφισβήτηση ή για ερωτήσεις. Αυτοί που είχαν χτυπήσει το άρμα των Εκλεκτών μπορούσαν να το ξαναχτυπήσουν – και τα όπλα τους έμοιαζαν ισχυρά.

Ο Δράστης έστρεψε το ελικόπτερο προς τα εκεί όπου είχε δείξει η Νορέλτα, και οδηγώντας καταπάνω στην πολυκατοικία εξαπέλυσε τις δύο ρουκέτες κάτω από τα μικρά φτερά του. Χτύπησαν το μπαλκόνι ανατινάζοντας πέτρες, φυτά, και ανθρώπους.

Αλλά την ίδια στιγμή μια εχθρική ρουκέτα βλήθηκε από το μπαλκόνι – κι αυτή είχε για στόχο το μαχητικό ελικόπτερο του Δράστη.

Ο πιλότος προσπάθησε να την αποφύγει, βουτώντας. Η Νορέλτα ούρλιαξε και κρατήθηκε επάνω του.

Η ρουκέτα έσκασε κοντά στην ουρά τους. Το ελικόπτερο έκανε σβούρες στον αέρα, χάνοντας ύψος.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε προστάξει να πάρουν τους κρατούμενους από το Πολιταρχικό Μέγαρο, και μαζί με τους μισθοφόρους του και τους φρουρούς είχε βγει από την Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων, διασχίζοντας τους διαδρόμους. Τον Αλέξανδρο Πανιστόριο και τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου τούς τραβούσαν με τα χέρια δεμένα με χειροπέδες πίσω από την πλάτη, παρά τις διαμαρτυρίες τους.

Προτού όμως φτάσουν στην είσοδο του οικοδομήματος, μια δυνατή έκρηξη ακούστηκε από έξω, και πυροβολισμοί την ακολούθησαν, κι άλλες εκρήξεις.

Ήρθαν! σκέφτηκε ο Γουίλιαμ, καθώς η συνοδία του σταματούσε μερικά μέτρα μακριά από την κεντρική είσοδο του Μεγάρου. *Ήρθαν. Όπως εκείνη η παράξενη γυναίκα με είχε προειδοποιήσει. Αλλά δεν θα γλίσωναν. Θα έπεφταν στην παγίδα του. Οι ακροβολιστές θα έκαναν το θωρακισμένο άρμα τους κομμάτια!*

«Κύριε Σημαδεμένε!» είπε ένας μισθοφόρος που ερχόταν τρέχοντας από έξω. «Οι εχθροί πέρασαν την πύλη. Τους χτυπάμε, αλλά είναι επικίνδυνο να βγείτε από μπροστά. Πηγαίνετε από πίσω.»

«Ναι,» είπε ο Γουίλιαμ. «Ναι. Ελάτε!» πρόσταξε τους μισθοφόρους και τους φρουρούς γύρω του. «Πάμε προς τα πίσω. Θα βγούμε από την

πίσω μεριά.» Κι αυτοί άρχισαν ξανά να τραβάνε τους κρατούμενους μαζί τους.

«Δε θα ξεφύγεις, Σημαδεμένε!» γρύλισε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Δε θα ξεφύγεις, κάθαρμα! Ο Νόμος σε κυνηγά!»

Ο Γουίλιαμ τον πλησίασε απότομα και, τραβώντας ένα κοντό μεταλλικό ραβδί μέσα από το σακάκι του – «Σκασμός!» – τον κοπάνησε καταπρόσωπο. Αίματα τινάχτηκαν από τη μύτη του αριστοκράτη.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος σκέφτηκε: *Βιάσου, Βόρκεραμ' γιατί, αν μας πάρει από εδώ, μετά δεν θα μπορείς να κάνεις τίποτα για να μας βρεις.* Κι αναρωτήθηκε αν γινόταν κάπως να καθυστερήσει τον Σημαδεμένο, για να δώσει χρόνο στον Βόρκεραμ-Βορ. Αλλά πώς; Τα χέρια του ήταν δεμένα, το σώμα του πονούσε από τα χτυπήματα, και το αριστερό του πόδι ακόμα το τραβούσε, μουδιασμένο από εκείνη την ενεργειακή ριπή.

Μια μισθοφόρος πλησίασε το άνοιγμα στη θωράκιση του ερπυστριοφόρου, βαστώντας κοντό τουφέκι υψωμένο μπροστά της, πυροβολώντας συνεχόμενα προς το εσωτερικό του οχήματος. Χτύπησε έναν από τους Εκλεκτούς, σωριάζοντάς τον. Χτύπησε άλλον έναν.

Μετά, η ριπή από το πιστόλι του Βόρκεραμ-Βορ τη βρήκε στο αριστερό μάτι, σπάζοντας το αλεξίσφαιρο κρύσταλλο του κράνους της και σκοτώνοντάς την.

«Μάικλ!» φώναξε ο Βόρκεραμ, ενώ οι μισθοφόροι του πυροβολούσαν τώρα αυτούς που προσπαθούσαν να μπουν από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί στη θωράκιση και ένας πετούσε έξω μια χειροβομβίδα.

«Εδώ, αρχηγέ! Έτοιμος!» απάντησε ο Παγοθραύστης.

«Οδηγήσέ το μέσα! Μέσα στο οικοδόμημα!»

«Δε χωράει να περάσ-!»

«Γκρέμισε τον τοίχο – κουνήσου!»

Ο Βόρκεραμ άκουσε τον Μάικλ να γελά καθώς έβαζε τις ερπύστριες σε κίνηση φωνάζοντας: «Έγινε, αρχηγέ! Έγινε! Μα τ'ατσάλινα δόντια της Ρασιλλώς!»

Το άρμα κινήθηκε μέσα τον περίβολο, πλησιάζοντας την είσοδο του Πολιταρχικού Μεγάρου, ενώ οι Εκλεκτοί πυροβολούσαν έξω από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί στη θωράκισή του, και ενώ χρησιμο-

ποιούσαν όσα από τα μεγάλα όπλα του βρίσκονταν ακόμα σε λειτουργία.

«Η παγίδα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ την Ολντράθα.

«Αυτή ήταν,» είπε εκείνη ξεροκαταπίνοντας. «Δεν υπάρχει άλλη. Δε – δε βλέπω άλλη, τουλάχιστον. Πρόσεχε, Βόρκεραμ. *Πρόσεχε*. Η Κορίνα ήταν. Σίγουρα.»

«*Γαμώ την Κορίνα,*» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Ελπίζω, για το δικό της καλό, να μην τη βρω μες στο Μέγαρο!»

Ο Δράστης κατάφερε να κάνει το ελικόπτερο να μην πέσει, αν και στην πίσω μεριά του καπνός φαινόταν· η Νορέλτα τον έβλεπε από το πλαϊνό παράθυρο. «Έχουμε χτυπηθεί,» είπε, ζαλισμένη.

«Σώπα... Δεν πρέπει νάναι σοβαρό, όμως. Ήμασταν τυχεροί.» Κοίταζε κάτω τώρα.

Και κοίταξε και η Νορέλτα κάτω. Το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών πήγαινε προς την είσοδο του Πολιταρχικού Μεγάρου, ακόμα τυλιγμένο σε καπνούς και κάποιες φωτιές. Οι μισθοφόροι και οι φρουροί το πυροβολούσαν από παντού, αλλά αυτό συνέχιζε, ανταποδίδοντας συγχρόνως τα πυρά. *Σκοπεύει ο ξάδελφός μου να μπει στο Μέγαρο; Με το άρμα; Θα το γκρεμίσει, μα τον Κρόνο!* Μάλλον, όμως, αυτό ήταν το σχέδιό του...

Τουλάχιστον, η Νορέλτα δεν διέκρινε στα πολεοσημάδια καμία άλλη παγίδα στημένη για τους Εκλεκτούς. *Η Κορίνα ήταν. Η Κορίνα πρέπει να τους είχε στήσει αυτούς με τις ρουκέτες σ'εκείνο το μπαλκόνι.* Αλλά τι δουλειά είχε εδώ, γαμώτο; Και τι γινόταν εδώ γενικά;

«Γιατί επιτίθενται στο Μέγαρο, Δράστη; Τι συμβαίνει μες στο Μέγαρο;»

«Α, δεν ξέρεις; Ο Σημαδεμένος προσπαθεί ν'αρπάξει την εξουσία – δηλαδή, να αιχμαλωτίσει τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου, για να μη γίνουν εκλογές. Μας κάλεσαν για να τους βοηθήσουμε.»

Η Νορέλτα κατάλαβε τώρα τι ήταν τα άλλα πολεοσημάδια που έβλεπε μπερδεμένα γύρω από το Πολιταρχικό Μέγαρο. Σημάδια που υποδήλωναν παγίδευση, απόγνωση, και – βιασύνη για φυγή. Υποχώρηση από άλλη μεριά. *Τι...; Ο Σημαδεμένος πρέπει να τους έχει πιάσει και να προσπαθεί να τους βγάλει από αλλού, τώρα που ο Βόρκεραμ έρχεται από την είσοδο.*

«Δράστη,» είπε, «πήγαινε από την πίσω μεριά. Κάνε τον κύκλο· κάνε τον κύκλο!»

«Τι;»

«Τον κύκλο του Μεγάρου! Βγες από πίσω, θέλω να δω κάτι – βιάσου! Βιάσου!»

Ο πιλότος, ευτυχώς, δεν την αμφισβήτησε. Οδήγησε το αεροσκάφος προς τα εκεί, ενώ τα μάτια της Νορέλτα, πίσω από τα σκούρα-καφετιά γυαλιά της, ήταν καρφωμένα στα πολεοσημάδια.

Η είσοδος του Πολιταρχικού Μεγάρου γκρεμίστηκε, μαζί με τον τοίχο γύρω της, καθώς το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών εισέβαλλε διαλύοντας τα πάντα στο πέρασμά του. Οι μισθοφόροι του Σημαδεμένου και οι φρουροί έτρεχαν από δω κι από κει, για να μη χτυπηθούν.

Οι Εκλεκτοί βγήκαν από το άρμα πυροβολώντας προς κάθε κατεύθυνση, χαλώντας τον κόσμο.

Ο Βόρκεραμ κάλεσε με τον πομπό του τους άλλους μισθοφόρους του – αυτούς που ήταν ακόμα καθοδόν προς το Μέγαρο αλλά δεν μπορεί να βρίσκονταν μακριά πλέον: τους είχε ζητήσει να έρθουν ολοταχώς.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ είμαι,» είπε. «Σας χρειαζόμαστε! Είναι μεγάλη η αντίσταση εδώ! Βιαστείτε! Βιαστείτε!»

«Μες στη Μονότροπη είμαστε, αρχηγέ,» απάντησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Κοντά, πολύ κοντά.»

«Τι είναι εδώ; Δε βλέπω τίποτα, Νορέλτα,» είπε ο Δράστης. «Καλύτερα, πάμε μπροστά. Να χτυπήσουμε τους μισθοφόρους που–»

«Όχι! Περίμενε. Στάσου. Λίγο. Λίγο.»

«Γιατί; Δεν είναι κανείς εδώ! Τι βλέπεις; Βλέπεις κάτι που δεν το βλέπω;»

«Μια στιγμή. *Μια στιγμή.*» Τα πολεοσημάδια τής έλεγαν ότι έρχονταν... έρχονταν αυτοί που προσπαθούσαν να φύγουν, φέρνοντας κρατούμενους μαζί τους... έρχονταν... έρχονταν–

Βγήκαν από μια πίσω πόρτα του Μεγάρου!

Μια αρκετά μεγάλη ομάδα από οπλισμένους μαχητές που τραβούσαν ανάμεσά τους ανθρώπους οι οποίοι είχαν τα χέρια, φανερά, δεμένα

πίσω από την πλάτη. Η Νορέλτα ξεχώρισε τον Αλέξανδρο από τα σημάδια της Πόλης – είχε μάθει πλέον καλά τα σημάδια που δημιουργούσε γύρω του ο Αρχικατάσκοπος, τόσο καιρό που τον κατασκόπευε.

«Ο Σημαδεμένος και οι αιχμάλωτοί του!» είπε η Νορέλτα.

«Πώς το ήξερες ότι–;»

«Μην τους αφήσεις να φύγουν!»

«Αν έχουν κρατούμενους μαζί τους, είναι επικίνδυνο να–»

«Προσγειώσου! Κάνε κάτι!»

Κίνδυνος! την προειδοποίησε η διαίσθησή της, και η Νορέλτα γύρισε, ενστικτωδώς, πίσω της σαν να περίμενε επίθεση από εκεί, από το εσωτερικό του μικρού ελικοπτέρου.

«Τίποτα δεν μπορείτε να κάνετε πια!» είπε η Κορίνα, απλώνοντας τα χέρια της προς τον Δράστη, αρπάζοντας τον από τον λαιμό, τυλίγοντας τον αγκώνα της γύρω του. Εκείνος ξαφνιασθηκε, κραυγάζοντας, μην καταλαβαίνοντας τι συνέβαινε.

Ακόμα και η Νορέλτα ήταν πολύ απορημένη, και πολύ τρομαγμένη. Αν η Κορίνα είχε στείλει την – την *αντανάκλασή της* εδώ – αν τους έβλεπε σαν να τους ονειρευόταν – κανονικά δεν θάπρεπε να μπορεί να το κάνει αυτό. Σωστά; Δεν θάπρεπε να μπορεί να επιτεθεί έτσι στον Δράστη. Δεν θάπρεπε να μπορεί να τον αγγίξει!

Το ελικόπτερο άρχισε να πέφτει καθώς ο πιλότος πάλευε να ελευθερωθεί και η Κορίνα έσφιγγε τον λαιμό του ολοένα και περισσότερο.

Η Νορέλτα-Βορ τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, όσο πιο δυνατά μπορούσε. Αισθάνθηκε τη μύτη της να σπάει. Αίματα τινάχτηκαν στο πρόσωπό της. Η Κορίνα κραύγασε.

Ο Δράστης κατάφερε να την τινάξει πίσω και να ελευθερωθεί. Προσπάθησε να υψώσει πάλι το ελικόπτερο. Αλλά το αεροσκάφος δεν βρισκόταν και τόσο ψηλά πάνω από το έδαφος όταν είχε αρχίσει να πέφτει – και τώρα ήταν ακόμα πιο χαμηλά. «Πρόσεχε, Νορέλτα! Πρόσεχε!» γρύλισε ο Δράστης.

Η διαίσθηση της Νορέλτα-Βορ την προειδοποιούσε για τεράστιο κίνδυνο, και τα πολεοσημάδια είχαν τρελαθεί ολόγυρά της. Πώς σκατά είχε εμφανιστεί η Κορίνα εδώ; Ήταν τόσο τρελή ώστε νάχει έρθει κανονικά, με το υλικό της σώμα; Αποκλείεται!

Το ελικόπτερο προσέκρουσε στη γη, στο χορτάρι της πίσω μεριάς του περιβόλου του Πολιταρχικού Μεγάρου–

«Ελικόπτερο!» προειδοποίησε ο λοχαγός που είχε, πιο πριν, ανοίξει τη δίφυλλη πόρτα της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων ώστε να μπουν οι φρουροί και οι μισθοφόροι για να συλλάβουν τα μέλη του Συμβουλίου.

«Δεν είναι δικό μας,» είπε μια μισθοφόρος – αυτή που είχε κλοστήσει τον Όρπεκαλ-Λάντι πίσω από το γόνατο.

«Θα μας ρίξει – καλυφτείτε!» φώναξε ένας φρουρός.

«Χτυπήστε το!» πρόσταξε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. «Χτυπήστε το!» δείχνοντάς το με το μεταλλικό ραβδί του.

«Πέφτει!» φώναξε κάποιος. «Πέφτει!»

Και το ελικόπτερο τώρα όντως έπεφτε, χάνοντας ύψος πολύ γρήγορα.

«Απομακρυνθείτε!»

«Φύγετε!»

Έτρεχαν από δω κι από κει, για να γλιτώσουν, να μην τους πλακώσει το αεροσκάφος.

Ο Αλέξανδρος έβαλε τρικλοποδιά – με το δεξί του πόδι, που ακόμα λειτουργούσε κανονικά – στον μισθοφόρο που τον κρατούσε από το μπράτσο, και τον είδε να σωριάζεται στο χορτάρι. Μετά έπεσε πάνω στο κεφάλι του, απότομα, καθίζοντας εκεί με δύναμη, και τον αισθάνθηκε να παύει να κινείται.

Το ελικόπτερο κοπάνησε στο έδαφος, μοιάζοντας να τραντάζει τον ίδιο τον αέρα. Ουρλιαχτά και κραυγές ακούγονταν.

«Μαζέψτε τους κρατούμενους!» φώναζε ο Σημαδεμένος. «Τους κρατούμενους!»

Ο Δράστης χτύπησε πάνω στο μπροστινό τζάμι καθώς το ελικόπτερο κοπανούσε στη γη. Το κράνος του τον προστάτευσε, και αίμα δεν πετάχτηκε, αλλά έχασε τις αισθήσεις του· δεν κουνιόταν πλέον.

Η Νορέλτα είχε κουλουριαστεί παραδίπλα, και τώρα ξεκουλουριάστηκε, βγάζοντας τα σκούρα γυαλιά της που είχαν στραβώσει – το ένα σκέλος είχε σπάσει στην άρθρωση. Καθώς σηκωνόταν στα γόνατα,

συνειδητοποίησε ότι το αεροσκάφος ήταν πεσμένο στο πλάι. Τα τζάμια του ήταν μισοσπασμένα.

Η Κορίνα ορθώθηκε, με το πρόσωπό της γεμάτο αίματα, και με αίματα επίσης επάνω στα ξανθά μαλλιά της. «Θα πεθάνετε όλοι εδώ, Νορέλτα!» σύριξε. «Μαλακισμένη! Δε μπορείς εσύ να με σταματήσεις – είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης!»

«Έχεις κάτι που είναι δικό μου, Κορίνα! Δικό μου!» γρύλισε η Νορέλτα-Βορ, και της χίμησε, αρπάζοντάς την, τραβώντας το φόρεμά της, προσπαθώντας να βρει πού είχε κρυμμένο το φυλαχτό. Χωρίς το φυλαχτό, αποκλείεται να είχε βρεθεί εδώ, η διεστραμμένη μέγαιρα!

«Ανόητη! Ηλίθια! Νομίζεις ότι το έχω μαζί μου, ε;» είπε η Κορίνα καθώς πάλευαν μανιασμένα μες στα συντρίμια του πεσμένου ελικοπτερου. «Νομίζεις ότι είμαι ηλίθια σαν εσένα;» Προσπάθησε να τη χτυπήσει με το γόνατό της μες στη γυναικεία της φύση, αλλά αστόχησε και τη βρήκε στον μηρό.

Η Νορέλτα τη ράπισε καταπρόσωπο, άγρια: τα νύχια της έκαναν μεγάλες, αιματηρές χαρακιές πάνω στο κοκκινόδερμο πρόσωπο της Κορίνας, κι εκείνη έπεσε έξω από το κατεστραμμένο μπροστινό τζάμι του ελικοπτερου, παίρνοντας γυαλιά μαζί της, που έσκισαν το φόρεμά της και το σώμα της.

Το φόρεμά της, που ήταν τραβηγμένο και κουρελιασμένο ήδη, από τη Νορέλτα. Ήταν ανοιχτό μπροστά, τα κουμπιά του σπασμένα. Φαινόταν το μεσοφόρι της Κορίνας, και ήταν κι αυτό μισοσκισμένο. Αλλά εκείνο που δεν φαινόταν πουθενά ήταν το αρχαίο φυλαχτό. Η Νορέλτα δεν έβλεπε καν καμία αλυσίδα ή κορδόνι γύρω από τον κόκκινο λαιμό της καταραμένης σκρόφας.

«Πού το έχεις;» σύριξε. «Πού το έχεις;» Και χίμησε στην Κορίνα, που ήταν τώρα πεσμένη στο χορτάρι. Την καβάλησε, χτυπώντας την, τραβώντας τα ρούχα της, ψάχνοντας μέσα σε τσέπες. «ΠΟΥ ΤΟ ΕΧΕΙΣ, ΓΑΜΩΤΟ;»

Η Κορίνα γελούσε τώρα σαν μανιακή. Άρπαξε τη Νορέλτα απ'τον λαιμό, με το ένα χέρι. «Δεν είναι εδώ! Δεν είναι εδώ!»

«Ψέματα! Αν δεν είναι εδώ, πώς είσαι εσύ εδώ;»

Η Κορίνα ακόμα γελούσε. «Δεν είμαι εγώ, Νορέλτα! Δεν είμαι εγώ.»

Με τα χέρια του δεμένα πίσω από την πλάτη, ο Αλέξανδρος άρπαξε το πιστόλι που είχε πέσει από τη γροθιά του μισθοφόρου. Στράφηκε και πυροβόλησε, τυχαία, προς μια μεριά όπου έβλεπε μόνο μισθοφόρους. Πάτησε τη σκανδάλη – ξανά και ξανά και ξανά και ξανά – άκουσε κραυγές, είδε ανθρώπους να πέφτουν.

Αλλά μετά ο Σημαδεμένος ήρθε τρέχοντας καταπάνω του, με το μεταλλικό ραβδί του υψωμένο. Ο Αλέξανδρος θα τον κλοτσούσε, όμως με το ζόρι μπορούσε να στέκεται όρθιος με το μουδιασμένο πόδι του· οπότε, έσκυψε κι έκανε να τον χτυπήσει με τον ώμο του στο διάφραγμα. Αλλά, έτσι όπως ο Αρχικατάσκοπος ήταν στραπατσαρισμένος, ο Πολιτάρχης ήταν πιο γρήγορος. Τον κοπάνησε κατακέφαλα με το μεταλλικό ραβδί του, και ο Αλέξανδρος έπεσε βλέποντας χρώματα μπροστά του καθώς η όρασή του θόλωνε.

Το πώς δεν λιποθύμησε, ποτέ δεν θα το καταλάβαινε.

Ο Βόρκεραμ και οι Εκλεκτοί δεν μπορούσαν να προχωρήσουν. Μισθοφόροι και φρουροί βρίσκονταν παντού γύρω τους· βροχή από σφαίρες έπεφτε προς κάθε κατεύθυνση, εκρήξεις από χειροβομβίδες γίνονταν κάθε τόσο. Χρησιμοποιούσαν το ερπυστριοφόρο τους για κάλυψη ανάμεσα στα χαλάσματα της πρόσοψης του Πολιταρχικού Μεγάρου. Φωτιές χόρευαν, καπνοί στροβιλίζονταν σαν δαιμονικά στοιχειακά της Ατέρμονης Πολιτείας. Η Ολντράθα περιποιείτο δύο τραυματισμένους Εκλεκτούς.

Ο πομπός του Βόρκεραμ κουδούνισε και δονήθηκε, και τη δόνηση ήταν που ο αρχηγός των Εκλεκτών αισθάνθηκε· το κουδούνισμα δεν θα το άκουγε μες στους πυροβολισμούς, τις κραυγές, και τον γενικευμένο σαματά.

Φέρνοντας τον πομπό στ'αφτί του, αποδέχτηκε την κλήση. «Ναι;»

«...Ο Δράστης είμαι, αρχηγέ,» ήρθε μια κουρασμένη φωνή από το ακουστικό. Ήταν τραυματισμένος; «Έχουν... έχουν βγάλει τους κρατούμενους από πίσω. Πίσω από το Μέγαρο. Το ελικόπτερό μου... έπεσε... εκεί, έπεσε... Έλα!»

«Ερχόμαστε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Ερχόμαστε,» αν και δεν ήξερε πώς θα το κατάφερναν αυτό, έτσι όπως–

Τότε κατέφτασαν οι άλλοι μισθοφόροι. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας επάνω στο τρίκυκλό του, η Άνμα μέσα στο τετράκυκλο όχημά της, και οι υπόλοιποι. Χτύπησαν τους μαχητές του Σημαδεμένου από τα νώτα.

Πάνω στην ώρα, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Γί'ακόμα μια φορά, ο Κρόνος ήταν μαζί τους.

Η Νορέλτα έπαψε να παλεύει αφού κατάφερε ν'απομακρύνει το χέρι της Αδελφής της απ'τον λαιμό της. «Τι...» έβηξε. «Τι λες; Τι...;»

Η Κορίνα την έσπρωξε και την πέταξε από πάνω της, ρίχνοντάς την δίπλα, στο χορτάρι. «Δεν ξέρεις τίποτα, Αδελφή μου! Τίποτα για τις δυνάμεις του φυλαχτού!» είπε καθώς σηκωνόταν στο ένα γόνατο, με το φόρεμά της να κρέμεται σκισμένο από τον ένα ώμο. «Ούτε πρόκειται ποτέ να μάθεις!»

Ο Δράστης τότε βγήκε από τα συντρίμια του ελικοπτέρου και, με το πιστόλι του, την πυροβόλησε κατακέφαλα.

Αίματα, μυαλά, κόκαλα, και ξανθά μαλλιά τινάχτηκαν.

Το σώμα έπεσε στο πλάι, σπαρταρώντας σαν ψάρι έξω απ'το νερό για μερικές στιγμές, προτού αρχίσει να γίνεται σταδιακά ολοένα και πιο διαφανές. Μπορούσες να δεις το χορτάρι από κάτω του!

«Τι στα μάτια του Κρόνου...;» αναφώνησε ο Δράστης, που τα δικά του μάτια είχαν γουρλώσει.

Τα μάτια της Νορέλτα είχαν επίσης γουρλώσει. Τι συνέβαινε εδώ; Τι είχε κάνει η Κορίνα;

Το σώμα εξαφανίστηκε σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει!

«Τι...» έκανε ο Δράστης. «Νορέλτα, τι...;»

«Δεν ξέρω.» Η Νορέλτα-Βορ σηκώθηκε όρθια, τραβώντας το πιστόλι από την τσάντα της – που, κάπως, είχε καταφέρει ακόμα να μείνει στον ώμο της.

Αντίκρου της, πολιτικοί κρατούμενοι πάλευαν απεγνωσμένα, και μάταια, με μισθοφόρους και φρουρούς. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος κρατούσε ένα κοντό μεταλλικό ραβδί, και στεκόταν πάνω από μια πεσμένη φιγούρα. Ο Αλέξανδρος! παρατήρησε η Νορέλτα, κι έτρεξε προς τα εκεί.

«Ε!» φώναξε ο Δράστης ακολουθώντας την. «Στάσου! Μη-!»

Ο Σημαδεμένος είδε τη γυναίκα που ερχόταν με πιστόλι στο χέρι, και κραύγασε, τρομαγμένος, δείχνοντάς την με το ραβδί του, ελπίζοντας μάλλον ότι κάποιος από τους μαχητές του θα τον βοηθούσε.

Η Νορέλτα τον πυροβόλησε, και ο Πολιτάρχης έπεσε ουρλιάζοντας. «Σκοτώστε την!» φώναζε, απεγνωσμένα. «Σκοτώστε την!» Δεν ήταν νεκρός, απλά τραυματισμένος στο πόδι.

Ο Αλέξανδρος τον άκουσε και, πεσμένοι καθώς ήταν κι οι δυο τους, τον κλότσησε κατακέφαλα με το καλό του πόδι – μία, δύο φορές. Ο Σημαδεμένος έπαψε να φωνάζει και να κινείται.

Κίνδυνος! προειδοποίησε τη Νορέλτα η διαίσθησή της.

Ο Δράστης, πίσω της, πυροβόλησε και η Νορέλτα είδε έναν άντρα να σωριάζεται. Έναν μισθοφόρο που, μάλλον, τη σημάδευε, γιγαντόσωμος, κατάλευκος στο δέρμα, με ξυρισμένο κεφάλι.

«Πέσε κάτω, γαμώτο! Πέσε κάτω!» Ο Δράστης άρπαξε τη Νορέλτα από το παλτό της και την τράβηξε κάτω, στο χορτάρι, δίπλα στον Πανιστόριο, πυροβολώντας ξανά με το πιστόλι του, προς τα δεξιά και ύστερα προς τ'αριστερά.

Ο Βόρκεραμ-Βορ και οι Εκλεκτοί του βγήκαν στην πίσω μεριά του περιβόλου του Πολιταρχικού Μεγάρου, χτυπώντας μισθοφόρους και φρουρούς.

«Βόρκεραμ!» αναφώνησε ο Όρπεκαλ-Λάντι, και γέλασε σαν τρελός. «Βόρκεραμ-Βορ! Φίλε μου!» Ο Βόρκεραμ είχε μόλις πυροβολήσει τον άντρα που κρατούσε τον αριστοκράτη από το μπράτσο.

Οι μισθοφόροι του Σημαδεμένου τρέπονταν σε φυγή, εγκαταλείποντας τους πολιτικούς κρατούμενους, και οι φρουροί τους ακολουθούσαν.

Η Νορέλτα βοήθησε τον Αλέξανδρο να σηκωθεί όρθιος.

«Εσύ ξανά;» μούγκρισε εκείνος, με σφιγμένα δόντια από τον πόνο, ακόμα ζαλισμένος, ακόμα βλέποντας χρώματα και σκοτοδίνες μπροστά του.

«Δε χαίρεσαι που με βλέπεις;»

«Το λιγότερο που μπορώ να πω.»

Ο Βόρκεραμ έσπασε τις χειροπέδες του Όρπεκαλ-Λάντι μ'ένα χτύπημα από το ενεργειακό ξιφίδιό του, κι ο αριστοκράτης φώναζε τώρα:

«Πού είναι ο Σημαδεμένος; Πού είναι αυτό το κάθαρμα; Δεν τον αφήσατε να φύγει, έτσι; Δεν τον αφήσατε να φύγει! Πού είναι; Πού;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Να ευχαριστείς τον Κρόνο που προλάβουμε να έρθουμε εγκαίρως.»

«Τον αφήσατε να φύγει;» ούρλιαξε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

Η Νορέλτα, που ακόμα υποβάσταζε τον Πανιστόριο, του φώναξε: «Γι'αυτόν ψάχνεις;» δείχνοντας τον πεσμένο Πολιτάρχη.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι βάδισε προς τα εκεί. «Είναι νεκρός;»

«Δε νομίζω,» είπε η Νορέλτα.

«Εκτός αν κλότσησα το κεφάλι του τόσο δυνατά...» πρόσθεσε ο Αλέξανδρος, που αισθανόταν το δικό του κεφάλι σαν να το είχε κλοστήσει εξωδιαστασιακό άλογο.

Μέσα από το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, η Κορίνα παρακολουθούσε να διαδραματίζονται τα γεγονότα που είχε βάλει σε κίνηση. Παρακολουθούσε το μέλλον που είχε εκείνη δημιουργήσει χτες βράδυ, μιλώντας στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Κι αυτό που έβλεπε δεν της άρεσε. Ο Βόρκεραμ-Βορ – αυτό το παράσιτο του μέλλοντος! – ευνοημένος από την Πόλη ξανά!

Και η Νορέλτα-Βορ – η σκύλα! – είχε μπλεχτεί! Δε μπορούσε να καθίσει ήσυχα; Η άθλια! Η μαλακισμένη!

Η Κορίνα έπλασε έναν δεύτερο εαυτό της μέσα από τις ενέργειες του πλέγματος, χωρίς βιασύνη, γιατί εδώ ο χρόνος δεν μετρούσε όπως στον υλικό κόσμο. Έφτιαξε το αντίγραφο κατ'εικόνα της, και θα έφτιαχνε και μια βόμβα μαζί του αν μπορούσε. Αλλά δεν μπορούσε. Όταν δημιουργούσε αντίγραφα του εαυτού της, μπορούσε να κάνει ακριβώς αυτό και μόνο – ένα δικό της σώμα, άλλη μια Κορίνα, ντυμένη με κάποια βασικά ρούχα. Δεν μπορούσε να δώσει στο αντίγραφο πράγματα που δεν είχαν άμεση σχέση με τον εαυτό της. Αν μπορούσε να το κάνει αυτό, θα μπορούσε και να δημιουργήσει ένα ολόκληρο όχημα μέσα από τις ενέργειες του πλέγματος, ή ένα κανόνι. Αλλά το φυλαχτό δεν της έδινε τέτοιες δυνάμεις. Μονάχα να αντιγράψει τον εαυτό της μπορούσε – και αξιοπερίεργο ήταν, ίσως, ότι μπορούσε να τον αντιγράψει ντυμένο. (Ακόμα μια από τις παραδοξότητες του ενεργειακού πλέγματος, νόμιζε η Κορίνα.)

Με μεγάλη προσοχή, τώρα, διαμόρφωσε μια σήραγγα μες στο ενεργειακό πλέγμα και έστειλε τον δεύτερο εαυτό της προς τα εκεί όπου ήθελε να εμφανιστεί. *Με μεγάλη προσοχή.* Γιατί το σημείο ήταν πολύ λεπτό. Ένα μικρό λάθος αν έκανε, ο δεύτερος εαυτός της δεν θα εμφανιζόταν μέσα στο ελικόπτερο αλλά στο κενό.

Έχοντας τελειώσει με τη δουλειά της, η Κορίνα έπρεπε να βγει πλέον από το πλέγμα, καθώς το αισθανόταν να τραντάζεται άγρια γύρω της σαν να ήθελε να την πετάξει έξω.

Επέστρεψε γρήγορα στον δρόμο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας όπου είχε φτάσει ολοκληρώνοντας τη *διαδρομή*–

–και βρήκε αντίκρυ της την αντιοπτασία να την περιμένει μες στα χαράματα. Μια αντανάκλαση από παλλόμενες ενέργειες, με τρία μόνο σημεία κόκκινης σάρκας στο σώμα της – στον δεξή ώμο, λίγο πιο πάνω απ'το δεξί γόνατο, και στην αριστερή κνήμη.

Η καταραμένη δαιμόνισσα ήταν πάλι εδώ! Πάλι την κυνηγούσε! Το όπλο του Κλαρκ δεν είχε κάνει τίποτα! Τίποτα!

«*Σιραφάκ'ν!*» πρόσταξε οργισμένη η Κορίνα. «*Σιραφάκ'ν!*» δείχνοντας την αντιοπτασία. Και τα Αινίγματα τη χτύπησαν σαν αόρατες λεπίδες, τραντάζοντας την ενεργειακή μορφή της αλλά μη μπορώντας να τη διαλύσουν.

Η Κορίνα θα ορκιζόταν ότι άκουσε ένα διαβολικό γέλιο να βγαίνει από το ανύπαρκτο στόμα της δαιμόνισσας καθώς ερχόταν καταπάνω της, κινούμενη ίσως πιο γρήγορα από άλλες φορές.

Η Κορίνα στράφηκε, τρέχοντας, τρέχοντας – τρέχοντας...

Μετά από λίγο σταμάτησε να τρέχει, λαχανιασμένη, κάθιστη, ακουμπώντας την πλάτη της στη τζαμαρία της βιτρίνας ενός κλειστού καταστήματος. Ήταν βέβαιη πως δεν βρισκόταν σε κίνδυνο πλέον. Είχε ξεφύγει από την αντιοπτασία. Η ενεργειακή οντότητα πρέπει να είχε εξαφανιστεί όπως και τις άλλες φορές, μη μπορώντας να βρσκεται για πολύ μέσα στον υλικό κόσμο.

Αλλά είναι ακόμα ζωντανή! Και ακόμα με κυνηγά!

Η Κορίνα ούρλιαξε, εξοργισμένη, κλοτσώντας το πλακόστρωτο. Τι έπρεπε να κάνει για να την ξεφορτωθεί; Τι;

Τότε, οι αναμνήσεις του δεύτερου εαυτού της γέμισαν το μυαλό της σαν απότομο κύμα: *το άρπαγμα του πιλότου – η πτώση του ελικοπτήρου – πάλι με τη Νορέλτα – πάλι – ένας κρότος–*

Η Κορίνα έπεσε στα γόνατα, κραυγάζοντας λες και την είχαν χτυπήσει, κρατώντας το κεφάλι της. Νόμιζε ότι ξαφνικά είχε ακούσει δεκάδες καμπάνες να κουδουνίζουν μες στο κρανίο της.

Ο πονοκέφαλος κράτησε όλη την ημέρα.

/55\

Τρεις άντρες ξεκινούν σημαντικές πολιτικές αλλαγές· τρεις θυγατέρες συζητούν για τις παράξενες δυνάμεις μιας Αδελφής τους· ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ανησυχεί για ένα θέμα ασφαλείας· ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ακούει κάτι που τον κάνει να μην είναι πια σίγουρος για τίποτα· και, καθώς το απόγευμα πλησιάζει, μια πελώρια, ακατονόμαστη καταστροφή έρχεται από τα νότια...

«Το κάθαρμα ο Σημαδεμένος...» μουρμούρισε, γρυλίζοντας, ο Όρπεκαλ-Λάντι ενώ κοίταζε την πεσμένη μορφή του Γουίλιαμ Σημαδεμένου δίπλα στη Νορέλτα-Βορ και τον Αλέξανδρο. Τριγύρω, τα άλλα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου μιλούσαν, αναστατωμένα, αναμεταξύ τους καθώς οι Εκλεκτοί τα ελευθέρωναν από τα δεσμά τους, σπάζοντας τις χειροπέδες με ενεργειακά ξιφίδια.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι στράφηκε στον Βόρκεραμ-Βορ. «Πώς ήξερες τι γινόταν εδώ; Πώς ήρθες τόσο έγκαιρα;»

«Χάρη στον κύριο Πανιστόριο.» Ο αρχηγός των Εκλεκτών έριξε ένα βλέμμα στον Αλέξανδρο, που ακόμα η Νορέλτα τον στήριζε για να στέκεται όρθιος· το χέρι του ήταν στους ώμους της. Η όψη του ήταν στραπατσαρισμένη. Γεμάτη μελανιές και αίματα. «Είσαι καλά;»

«Τα τελευταία χρόνια,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος, «αυτή είναι η χειρότερή μου στιγμή.»

«Είσαι τυχερός,» μειδίασε ο Βόρκεραμ.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι τού είπε: «Δεν έχουμε χρόνο τώρα. Πρέπει να δράσουμε γρήγορα. Αμέσως.» Διέτρεξε το χέρι του μέσα στα ιδρωμένα μαλλιά του.

Ο Βόρκεραμ τον κοίταξε συνοφρυωμένος. «Τι εννοείς; Τελείωσε. Οι μισθοφόροι του Σημαδεμένου έχουν—»

«Δεν είναι μόνο οι μισθοφόροι, Βόρκεραμ! Δεν είδες; – έχει και τη Φρουρά στο πλευρό του!»

«Ανέκαθεν,» είπε ο Αλέξανδρος, «είχε αρκετή επιρροή μες στη Φρουρά–»

«Ναι αλλά αυτό το σημερινό παραήταν, μα τον Κρόνο! Η Φρουρά απέδειξε ότι είναι πρόθυμη να τον υποστηρίξει ακόμα και σε παράνομες ενέργειες. Ενώ η δουλειά της μέσα στη συνοικία είναι να αποτρέπει τις παράνομες ενέργειες.

»Δε μπορούμε να το αφήσουμε αυτό να συνεχιστεί,» τόνισε ο Όρπεκαλ-Λάντι κοιτάζοντας και τον Αλέξανδρο και τον Βόρκεραμ-Βορ. «Εμείς οι τρεις είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να το αποτρέψουμε!»

Του Βόρκεραμ άρχισε να μην του αρέσει η κατεύθυνση που είχε πάρει τούτη η κουβέντα. Τον έβαζε σε μικροπολιτικές σκέψεις. Και απεχθάνοταν τη μικροπολιτική. «Τι εννοείς;» ρώτησε ξανά.

«Δεν καταλαβαίνεις; Πρέπει να δώσουμε τέλος στη διαφθορά μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Μόνο εμείς οι τρεις μπορούμε να το κάνουμε,» επανέλαβε. «Εσύ, εγώ, και ο Πανιστόριος. Είμαστε οι κατάλληλοι, και οι μόνοι άξιοι εμπιστοσύνης τώρα.»

Ο Αλέξανδρος αισθανόταν το κεφάλι του να πονά, και το μυαλό του ήταν θολωμένο. Αναρωτιόταν αν άκουγε καλά τον Όρπεκαλ-Λάντι. Ή αν καταλάβαινε καλά αυτά που άκουγε. «Εμείς; Τι ακριβώς να κάνουμε εμείς, Όρπεκαλ;»

«Να πάρουμε την εξουσία, τώρα. Όσο έχουμε καιρό.»

Ο Βόρκεραμ το φοβόταν ότι θα το έλεγε αυτό. Αλλά, αναρωτήθηκε, είχε άδικο να το προτείνει; Δεδομένης της κατάστασης....

«Οι εκλογές...» άρχισε ο Αλέξανδρος, κομπιάζοντας.

«Ξέχνα τις εκλογές!» είπε απότομα ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Ο καταραμένος μπάσταρδος» – έδειξε τον λιπόθυμο Σημαδεμένο – «το κατέλυσε το εκλογικό σύστημα με τις παράνομες ενέργειές του! Τώρα πρέπει εμείς να πάρουμε την εξουσία στα χέρια μας! Εμείς οι τρεις. Είμαστε οι κατάλληλοι. Σκεφτείτε: Αν αφήσουμε να γίνουν εκλογές, τι είδους εκλογές θα είναι; Η Φρουρά έχει ήδη αποδείξει ότι είναι με το μέρος του Σημαδεμένου! Ποιος θα την αποτρέψει ώστε να ανατρέψει πάλι τις εκλογές για να τον βάλει στην εξουσία;»

«Θα γίνει έρευνα, Όρπεκαλ,» είπε ο Αλέξανδρος. «Θα βρεθούν αυτοί που υποβοηθήσαν τον Σημαδεμένο στην παράνομη ενέργειά του, και–»

»

«Δεν υπάρχει χρόνος για όλ' αυτά, Αλέξανδρε! Μα τα σιδερένια βυζιά της Ρασιλλώς, δεν το βλέπεις; Έχουμε πόλεμο! Έχουμε πόλεμο και μέσα και έξω από τη συνοικία μας! Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, από μέρα σε μέρα, θα μας επιτεθεί, τώρα που ηττήθηκαν οι κουρσάροι του – και μη μου πεις πως έχεις αμφιβολία ότι αυτοί έρχονταν εδώ παρακινημένοι από τον Κάδμο Ανθοτέχνη!

»Δεν έχουμε χρόνο για έρευνες και δίκες και έκτακτες εκλογές. Και φοβάμαι τι μπορεί να κάνει η Φρουρά. Μπορεί ακόμα και να προσπαθήσουν να ελευθερώσουν τον Σημαδεμένο, για να κλέψει ξανά την πολιταρχία, ο μπάσταρδος της γενιάς του Σκοτοδαίμονος!

»Εμείς οι τρεις, όμως, έχουμε τη δύναμη να φτιάξουμε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, να την εξυγιάνουμε στη στιγμή, και να την ετοιμάσουμε να αντιμετωπίσει τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

Ο Αλέξανδρος δεν αποκρίθηκε αμέσως. Το κεφάλι του τον πονούσε, το μυαλό του ήταν θολό. *Αλλά είναι αυτοί οι μόνοι λόγοι που όσα ακούω από τον Όρπεκαλ-Λάντι βγάζουν νόημα;* Εκτός των άλλων, όφειλε να αναρωτηθεί το εξής: Οι άνθρωποι που υποστήριζαν τον Σημαδεμένο θα ήθελαν εκείνον, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, για Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας; Σίγουρα όχι πλέον. Σίγουρα όχι αφού ο Σημαδεμένος – κάπως – είχε μάθει ότι δρούσε ερήμην του. Είχε μάθει ακόμα και για τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας! *Ίσως να με κυνηγήσουν,* σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. *Κι αν γίνουν εκλογές, τι θα μου συμβεί σε περίπτωση που ο Σημαδεμένος νικήσει;* Γιατί, φυσικά, δεν αποκλειόταν ακόμα κι αυτό. Ο κόσμος είχε πολλές φορές αποδείξει ότι ήταν ανόητος, ότι παραπλανιόταν εύκολα – ο Αλέξανδρος, ως Αρχικατάσκοπος, το ήξερε πολύ καλά. Μπορεί ο κόσμος να εξέλεγε πάλι τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο για Πολιτάρχη· δεν ήταν αδύνατον.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είπε: «Εν ολίγοις, μου ζητάς να σε βοηθήσω να σφετεριστείς την πολιταρχία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας...»

«Σφετερισμός υφίσταται μόνο σε... κανονικές περιστάσεις, φίλε μου Βόρκεραμ,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Τώρα έχουμε πόλεμο. Τώρα πρέπει να δράσουμε. Και έχεις αποδείξει ότι μπορείς να μας βοηθήσεις, όχι μόνο εναντίον εξωτερικών απειλών αλλά και εναντίον εσωτερικών απειλών. Έτσι όπως είναι τα πράγματα, δεν θα εμπιστευόμουν

κανέναν άλλο στο πλευρό μου. Και τώρα θα πληρώνεστε, εσύ και οι μισθοφόροι σου, ακόμα καλύτερα.»

Η Νορέλτα-Βορ, που τους άκουγε να μιλάνε, ήταν σιωπηλή, αλλά έβλεπε τα σημάδια της Πόλης να τους δένουν ολοένα και περισσότερο αυτούς τους τρεις, σαν αόρατες αλυσίδες.

Η Ολντράθα – που είχε πλησιάσει εδώ και κάποια ώρα, σχεδόν αόρατη από τους υπόλοιπους (εκτός από τη Νορέλτα, την Αδελφή της) – το έβλεπε επίσης. Η Πόλη τραβούσε αυτούς τους τρεις άντρες στον ίδιο δρόμο.

Ο Βόρκεραμ-Βορ σκέφτηκε την πρόταση του Όρπεκαλ-Λάντι. *Μικροπολιτική; αναρωτήθηκε. Όχι, αυτό δεν είναι μικροπολιτική. Είναι, αν μη τι άλλο, μεγαλοπολιτική. Ο Όρπεκαλ έχει σχέδιο, αν και συγκεχυμένο. Έχει σχέδιο.* Ο Βόρκεραμ δεν αμφέβαλλε ότι ο Λάντι'θρελ ήθελε, κυρίως, να κρατήσει την εξουσία για τον εαυτό του, και ότι φοβόταν τι μπορεί να γινόταν – τι μπορεί να πάθαινε ο ίδιος – σε περίπτωση που διεξάγονταν έρευνες και δίκες και εκλογές. Φοβόταν, ίσως, ότι ο Σημαδεμένος ή οι υποστηρικτές του μπορεί να του έκαναν κακό. Και, μάλλον, φοβόταν κιόλας ότι υπήρχε πιθανότητα ο Γουίλιαμ να ξανακέρδιζε τις εκλογές παρά τις παράνομες ενέργειες του. *Ωστόσο, έχει σχέδιο. Και το σχέδιό του δεν μοιάζει άσχημο.* Ο Βόρκεραμ συλλογίστηκε, μάλιστα, ότι το σχέδιο του Όρπεκαλ-Λάντι μπορεί να συνέφερε κι εκείνον. Αν η Κορίνα βοηθούσε τον Κάδμο Ανθοτέχνη, αν ήταν με το μέρος του, τότε μια ισχυρή Β' Κατωρίγια Συνοικία ίσως να εξυπηρετούσε τον Βόρκεραμ-Βορ για να εξολοθρευσει την Κορίνα. *Εκείνη άρχισε αυτό τον πόλεμο εναντίον μου – και παραλίγο να σκοτώσει τον Ηρακλή – αλλά εγώ θα τον τελειώσω! Θυγατέρα της Πόλης ή μη, θα πεθάνει.*

Ο Αλέξανδρος είπε στον Βόρκεραμ: «Νομίζω πως έχει δίκιο. Είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να φτιάξουμε τα πράγματα εδώ. Εγώ και ο Όρπεκαλ, με τη δική σου βοήθεια. Χωρίς τη βοήθειά σου, δεν θα τα καταφέρουμε.»

Η Άνμα πλησίασε, τότε, και μαζί της ήταν η Φοριντέλα-Ράο και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. Ο τελευταίος είπε: «Όλοι τράπηκαν σε φυγή, αρχηγέ. Δεν είναι κανείς πια στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Αλλά τι στα βυζιά της Ρασιλλώς χτύπησε το άρμα σου; Ρουκέτες;»

«Ναι.»

«Από πού;»

«Από κάποιο γειτονικό χτίριο. Μας την είχαν στημένη. Περίμεναν, μάλλον, ότι μπορεί να ερχόταν βοήθεια.» Και πρόσθεσε νοερά: *Η Κορίνα... Η Κορίνα! Αυτή η δαιμονισμένη!... Πρέπει να τελειώσει το παιχνίδι μαζί της. Και μόνο με έναν τρόπο μπορεί να τελειώσει: Όταν θα την έχω βρει και θα την έχω σβήσει από το πρόσωπο της Ατέρμονης Πολιτείας!*

Είπε στον Αλέξανδρο: «Συμφωνούμε, Πανιστόριε.»

«Θα μας υποστηρίξεις;»

«Φυσικά.» Και τώρα κοίταξε τον Όρπεκαλ-Λάντι.

Εκείνος χαμογέλασε. «Έχουμε, λοιπόν, πολλά να συζητήσουμε και πολλά να κάνουμε. Ας αρχίσουμε.»

(Η Άνμα ψιθύρισε στην Ολντράθα: «Τι συμβαίνει εδώ, Αδελφή μου;»

«Θα μάθεις,» της είπε εκείνη. «Όλος ο Ριγοπόταμος θα μάθει. Δε βλέπεις τα πολεοσημάδια;»

Η Άνμα τα έβλεπε. *Πολιτικές αλλαγές. Σημαντικές πολιτικές αλλαγές...*)

Όταν ο Όρπεκαλ-Λάντι τούς ανακοίνωσε ότι εκείνος, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, και ο Βόρκεραμ-Βορ θα έπαιρναν την εξουσία, τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου ταραχτήκαν. Διαμαρτυρήθηκαν' του είπαν να ηρεμήσει, να το ξανασκεφτεί' τον κατηγόρησαν ότι έκανε κι αυτός τα ίδια που είχε κάνει ο Σημαδεμένος' τον αποκάλεσαν παράνομο και εγκληματία σαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν έδωσε σημασία στα λόγια τους. Τους ζήτησε να φύγουν από το Πολιταρχικό Μέγαρο, προτρέποντάς τους να επιστρέψουν στα σπίτια τους, να ξεκουραστούν, και να μην κάνουν φασαρία' θα έβλεπαν πως όλα θα πήγαιναν καλά. Τα μέλη του Συμβουλίου, όμως, δεν ήταν πρόθυμα να τα παρατήσουν τόσο εύκολα – απαιτούσαν να γίνουν έρευνες, δίκες, και εκλογές, όπως όριζε ο Νόμος σε τέτοιες περιστάσεις – έτσι ο Όρπεκαλ είπε στους Εκλεκτούς να διώξουν τα μέλη από το Πολιταρχικό Μέγαρο, και οι Εκλεκτοί τα έδιωξαν. Οι πολιτικοί δεν μπορούσαν να αντισταθούν στους μισθοφόρους, και τώρα η Φρουρά δεν ήταν πουθενά.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος, και ο Βόρκεραμ-Βορ κλείστηκαν στο Γραφείο του Πολιτάρχη (ενώ οι τρεις θυγατέρες βρίσκονταν απέξω, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, πάντοτε σε ετοιμότητα για πιθανή επίθεση της Κορίνας) και συζήτησαν για το τι θα έκαναν και πώς

θα το έκαναν. Ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε ότι εκείνος θα ήταν Πολιτάρχης μόνο στο όνομα· την εξουσία θα τη μοιράζονταν αναμεταξύ τους. «Εγώ,» εξήγησε, «θα αναλάβω όλα τα διπλωματικά θέματα. Ο Αλέξανδρος θα αναλάβει όλα τα θέματα που έχουν σχέση με πιο... σκιώδεις ενέργειες, καθώς και όλα τα θέματα σχετικά με κίνηση πληροφοριών, προπαγάνδα, και τα λοιπά. Εσύ, Βόρκεραμ, θα αναλάβεις τα στρατιωτικά θέματα. Δε θεωρώ, αυτή τη στιγμή, κανέναν καταλληλότερο για Στρατάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Δεν είμαι κάτοικος της συνοικίας σας, Όρπεκαλ. Είμαι εδώ μόνο ως μισθοφόρος. Μου υποσχέθηκες πως θα συνεχίσουμε να πληρωνόμαστε.»

«Και θα συνεχίσετε, φυσικά. Θα παίρνετε πολύ περισσότερα από πριν. Και θα έχεις στα χέρια σου και όλες τις εξουσίες που σχετίζονται με την άμυνα της Β' Κατωρίγιας. Δε συμφωνείς;»

Ο Βόρκεραμ συμφώνησε.

«Θα έχουμε σύντομα να κάνουμε με τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή, είμαι βέβαιος,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Οπότε πρέπει να είμαστε όσο το δυνατόν πιο καλά προετοιμασμένοι.»

«Με τη Φρουρά τι θα γίνει;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Υπάρχουν ακόμα υποστηρικτές του Σημαδεμένου ανάμεσά τους.»

«Δε θα μπορούν να κάνουν τίποτα αν δεν γνωρίζουν πού έχουμε τον Σημαδεμένο,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Και εσύ πρέπει να φροντίσεις γι' αυτό, Αλέξανδρε. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος πρέπει να κρατείται σε κάποιο κρυφό μέρος. Κανείς να μην ξέρει πού είναι.»

«Ούτε η γυναίκα του. Ούτε τα παιδιά του.» Δεν ήταν ερώτηση. Ο Αλέξανδρος καταλάβαινε πως, αν η οικογένειά του γνώριζε πού τον είχαν, θα το διέδιδε.

«Ασφαλώς,» ένευσε ο Όρπεκαλ.

«Θα μας πουν δικτάτορες. Σφετεριστές. Το αντιλαμβάνεσαι, έτσι;»

«Θα μας πουν σωτήρες στο τέλος. Θα σώσουμε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και από την εσωτερική διαφθορά που έχει απλωθεί εδώ. Ούτε εσύ, Αλέξανδρε, δεν ήσουν προετοιμασμένος για τέτοια κίνηση του Σημαδεμένου, έτσι δεν είναι; Ούτε εσύ δεν ήξερες πόσο διεφθαρμένη είναι η Φρουρά. Σωστά;»

Ο Αλέξανδρος κατένευσε. Δεν μπορούσε να το αρνηθεί.

«Φαντάσου, λοιπόν, τι γινόταν... Αλλά...» Ο Όρπεκαλ συνοφρυώθηκε. «Πώς ήσουν έτοιμος να καλέσεις τον Βόρκεραμ, μόλις ο Σημαδεμένος έδρασε;»

«Δεν ήμουν έτοιμος να τον καλέσω, όμως, βλέποντας τι συνέβαινε, δεν μπορούσα να σκεφτώ κανέναν άλλο για να ζητήσω βοήθεια. Και ακόμα και το δίκτυο των κατασκόπων μου πρέπει να έχει διαφθαρεί, Όρπεκαλ. Κάποιος με πρόδωσε στον Σημαδεμένο. Ο Σημαδεμένος ήξερε ότι κρύβω τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. Ήξερε ότι αυτοί σε χρηματοδότησαν για να πληρώσεις τον Βόρκεραμ και τους άλλους μισθοφόρους.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ συνοφρυώθηκε. «Τι;» είπε. «Οι εξόριστοι πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας είναι εδώ;»

«Ναι,» ένευσε ο Αλέξανδρος. *Μια θυγατέρα της Πόλης τούς έφερε.* Αλλά δεν το είπε αυτό, φυσικά, γιατί ήξερε ότι κανείς δεν θα τον πίστευε· θα τον περνούσαν για τρελό. «Μου ζήτησαν βοήθεια, όταν ο Ανθοτέχνης κατέκτησε την Α' Ανωρίγια, και τους πρόσφερα άσυλο στη συνοικία μας. Δεν είχα πει ακόμα τίποτα στον Σημαδεμένο γιατί δεν θεωρούσα πως η στιγμή ήταν κατάλληλη. Φοβόμουν ότι μπορεί να τους χρησιμοποιούσε ως νόμισμα για να διαπραγματευτεί με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Κι αυτή,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «ίσως να ήταν μια έξυπνη κίνηση... Τέλος πάντων. Τώρα δεν γίνεται. Τώρα, τους χρωστάμε πολλά.»

Οι τρεις Θυγατέρες περίμεναν έξω από το Γραφείο του Πολιτάρχη μαζί με μερικούς Εκλεκτούς και άλλους μισθοφόρους. Αλλά καθώς μιλούσαν κανείς δεν τις άκουγε, εκτός από τη Φοριντέλα-Ράο. Οι τέσσερις τους στέκονταν σε μια γωνία της αίθουσας, και η Νορέλτα-Βορ διηγιόταν τι είχε συμβεί μες στο ελικόπτερο.

«Κανονικά δεν θάπρεπε να μπορεί να το κάνει αυτό!» έλεγε. «Δε μπορείς να επιτεθείς στους άλλους όταν τους ονειρεύεσαι. Είσαι σαν οπτασία γι' αυτούς. Δε μπορείς να τους αγγίξεις.»

«Επομένως,» ρώτησε η Ολντράθα, «είχε έρθει κανονικά εκεί, με το υλικό της σώμα;»

«Δεν ήταν το υλικό της σώμα. Σας εξήγησα: μόλις ο Δράστης την πυροβόλησε, έγινε ημιδιαφανής και εξαφανίστηκε. Κι επίσης, η ίδια, κα-

θώς παλεύαμε, μου είπε 'Δεν είμαι εγώ'. Σαν... σαν το σώμα της να μην-»

«Συγγνώμη,» τη διέκοψε η Άνμα, «ο Δράστης τι είπε όταν την είδε να εξαφανίζεται;»

«Παραξενεύτηκε.» Η Νορέλτα μόρφασε. «Τι άλλο; Εδώ εγώ παραξε-νεύτηκα.»

«Αυτό θα κυκλοφορήσει, όπως καταλαβαίνεις.» Η Άνμα είχε ανάψει τσιγάρο· φύσηξε τώρα καπνό απ'την άκρη του στόματός της. «Θα κυκλοφορήσει ανάμεσα στους μισθοφόρους. Ότι αντιμετωπίσατε μια γυναίκα-φάντασμα μες στο ελικόπτερο. Δεν πιστεύω να είπες στον Δράστη ότι την ξέρεις...»

«Φυσικά και όχι.»

Η Άνμα ένευσε. «Δε θέλουμε να τη συνδέσουν μ'εμάς, για κανένα λόγο.»

«Εννοείται, Άνμα. Νομίζεις ότι είμαι χαζή;»

Ο Άβαντας τις πλησίασε, σαν η κουβέντα τους να τον είχε επικαλεστεί με κάποιον μυστηριώδη τρόπο, κατανοητό μόνο στην Πόλη. «Τι είν' αυτά που λέει ο Δράστης, ρε κορίτσια; Μια 'γυναίκα-φάντασμα' μες στο ελικόπτερό του; Μια γυναίκα που εξαφανίστηκε όταν την πυροβόλησε;» Τις κοίταζε μοιάζοντας να είναι βέβαιος ότι είχαν την απάντηση. Ήταν θυγατέρες της Πόλης, άλλωστε. «Ήταν κι αυτή σαν εσάς;»

Η Άνμα, η Νορέλτα, και η Ολντράθα αλληλοκοιτάχτηκαν, σιωπηλές.

Η Πόλη μάς δοκιμάζει... σκέφτηκε η γιατρός.

Το ήξερα πως η Νορέλτα δεν έπρεπε να του είχε πει για εμάς! σκέφτηκε η Άνμα.

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα το καταλάβαινε, σκέφτηκε η αριστοκράτισσα. Δεν είναι καλός μόνο στο κρεβάτι.

«Ήταν σαν εσάς, ή δεν ήταν;» επέμεινε ο Άβαντας. «Κι αν όχι, τότε τι ήτ-;»

Η Άνμα τον άρπαξε, και με τα δύο χέρια (εξακολουθώντας να βαστά το τσιγάρο στο δεξί), από τη μπροστινή μεριά της ιδρωμένης μπλούζας του. «Δεν είπαμε όχι τέτοιες κουβέντες, γαμήσου;»

«Εντάξει, γαμώτο, ηρέμησε!» Ο Άβαντας τής έπιασε τους καρπούς· την έσπρωξε πίσω. «Δεν το ανακοίνωσα τριγύρω. Εδώ κανείς δεν μας ακούει.

»Ήταν σαν εσάς, ή δεν ήταν;»

Η Άνμα αναστέναξε. Πέταξε τσαντισμένη το τσιγάρο της κάτω, στο χαλί της αίθουσας, και το πάτησε.

Η Νορέλτα-Βορ είπε: «Ναι, είναι θυγατέρα. Αλλά όχι σαν εμάς ακριβώς. Αυτή ήταν η Κορίνα, που σου λέγαμε.»

«Το είχα υποψιαστεί, γιατί ο Δράστης είπε ‘κοκκινόδερμη με ξανθά μαλλιά’. Αλλά... πώς...; Θέλω να πω, ο Δράστης λέει ότι εμφανίστηκε από το πουθενά και τον άρπαξε απ’τον λαιμό μες στο ελικόπτερο!»

«Πράγματι, έτσι έγινε,» αποκρίθηκε η Νορέλτα. «Η Κορίνα έχει δυνάμεις που δεν θα έπρεπε να έχει, Άβαντα.»

«Δηλαδή, μπορεί να εμφανιστεί κάποια στιγμή πάνω απ’το κρεβάτι μας, ενώ κοιμόμαστε, και να μας καθαρίσει;»

Οι τρεις θυγατέρες αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά. Μετά η Νορέλτα τού είπε: «Δεν... δε νομίζω ότι είναι τόσο εύκολο, ακόμα και για την Κορίνα.»

«Αν ήταν τόσο εύκολο,» έθεσε το ερώτημα η Ολντράθα, «δεν θα το είχε κάνει ήδη, με τον Βόρκεραμ;»

Η Άνμα είπε: «Εγώ δεν καταλαβαίνω γιατί δεν έφερε μαζί της όπλα μες στο ελικόπτερο. Θα μπορούσε νάχε φέρει ακόμα και μια βόμβα. Δε φαινόταν να την ενδιαφέρει για τη ζωή της. Δεν πρέπει να φοβόταν ότι θα πέθαινε.» Κοίταζε τη Νορέλτα ερωτηματικά.

«Δεν ξέρω, Αδελφή μου. Δεν ξέρω γιατί...» Η Κορίνα, προφανώς, είχε ανακαλύψει πράγματα για το αρχαίο φυλαχτό τα οποία εκείνη δεν είχε ούτε καν αγγίξει, τον λίγο καιρό που το χρησιμοποιούσε προτού η καταραμένη σκύλα της το κλέψει. *Είναι δικό μου – και κάποτε θα το ξαναπάρω πίσω! Είναι δικό μου!* (Είχε σχεδόν ξεχάσει πλέον ότι είχαν συμφωνήσει με τη Μιράντα να το καταστρέψουν, ή να το εξαφανίσουν, όταν το έπαιρναν από την Κορίνα.)

Η Ολντράθα, ακούγοντας τα λόγια των Αδελφών της, αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. Τι ήταν, τέλος πάντων, αυτή η Κορίνα; Και πώς μπορούσε καμια τους – κανένας άνθρωπος γενικά – να την αντιμετωπίσει;

«Για σταθείτε λίγο!» είπε ο Άβαντας. «Αν μια τέτοια γυναίκα φάντασμα έχει τη δυνατότητα να εμφανίζεται οπουδήποτε, τότε είναι

θέμα ασφαλείας. *Σοβαρό* θέμα ασφαλείας. Το έχετε συζητήσει με τον αρχηγό;»

«Θα το συζητήσουμε,» αποκρίθηκε η Ολντράθα, «αλλά δε νομίζω ότι μπορεί να γίνει τίποτα. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι αυτό που κάναμε εξαρχής: να τον προσέχουμε. Η Κορίνα τον θέλει νεκρό.»

«Κι εμάς μαζί του;»

«Δε θα διστάσει να σκοτώσει οποιονδήποτε για να ξεπαστρέψει τον ξάδελφό μου,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Αλλά μην ανησυχείς· δεν είναι τόσο ισχυρή όσο θέλει να δίνει την εντύπωση πως είναι.» *Ελπίζω*, πρόσθεσε νοερά, νιώθοντας ένα σφίξιμο στα σωθικά της. Έβγαλε ένα πακέτο *Πορφυρόσχημος* από την τσάντα της, τράβηξε ένα τσιγάρο, και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα της.

Δημοσιογράφοι άρχισαν να συγκεντρώνονται έξω από το Πολιταρχικό Μέγαρο, αλλά οι Εκλεκτοί δεν τους άφηναν να μπουν, ούτε δέχονταν να κάνουν κανένα σχόλιο για το τι είχε συμβεί. Μετά από κάποια ώρα, ο Όρπεκαλ-Λάντι πρόσταξε να επιτρέψουν σε έναν δημοσιογράφο να περάσει, και όταν εκείνος ήταν μέσα ο πολιτικός τού εξήγησε, επί τροχάδην, τι είχε προσπαθήσει να κάνει ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος και πώς είχαν όλοι τους – ολόκληρη η συνοικία – σωθεί από τα επίβουλα σχέδιά του. Ζήτησε, ύστερα, από τον δημοσιογράφο να μιλήσει δημοσίως μέσω τηλεοπτικού πομπού για να ανακοινώσει τις αποφάσεις που είχαν παρθεί σήμερα.

Έτσι, καθώς ήταν πλέον μεσημέρι στη Ρελκάμνια, ο Όρπεκαλ-Λάντι παρουσιάστηκε στις οθόνες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας μιλώντας μέσω του τηλεοπτικού καναλιού *Κατωρίγιο Φως*. Είπε πως ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος επιχείρησε να καταλύσει το εκλογικό σύστημα αιχμαλωτίζοντας τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου με μισθοφόρους και με συνωμοσία μέσα από την ίδια τη Φρουρά. Ευτυχώς, ο Βόρκεραμ-Βορ και οι Εκλεκτοί του είχαν επέμβει γρήγορα και τους είχαν σώσει. «Ουσιαστικά,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «μας έσωσαν όλους. Όχι μόνο εμάς, αλλά κι εσάς. Ολόκληρη τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Γι'ακόμα μια φορά, μας υπερασπίστηκαν.

»Έτσι, πήρα μια πολύ σοβαρή απόφαση. Δεν θέλω να καταλύσω το εκλογικό σύστημα, αγαπητοί μου συμπολίτες, αλλά προς το παρόν – και *μόνο* προς το παρόν – πρέπει να το παραμερίσω. Από σήμερα ανα-

λαμβάνω καθήκοντα ως Πολιτάρχης. Και στο πλευρό μου θα είναι ο Βόρκεραμ-Βορ, ως Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, καθώς και άλλος ένας πολύ έμπιστος άνθρωπος του οποίου το όνομα δεν θα ανακοινώσω δημοσίως, σύμφωνα με δική του επιθυμία. Όμως φτάνει να γνωρίζετε πως αυτός ο άνθρωπος ήταν Αρχικατάσκοπος του Γουίλιαμ Σημαδεμένου και είχε αγωνιστεί σκληρά για τη συνοικία μας, μέχρι που σήμερα ο Σημαδεμένος τον πρόδωσε και παραλίγο να τον σκοτώσει.

»Αυτό που συμβαίνει δεν είναι σφετερισμός, αγαπητοί συμπολίτες. Είναι μια αναγκαία δράση. Η Φρουρά μας είναι, προφανώς, διεφθαρμένη· ύστερα από,τι έγινε πριν από λίγες ώρες εδώ, στο Πολιταρχικό Μέγαρο, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία. Σκοπός μου είναι να επαναφέρω τάξη και λογική στη συνοικία μας. Δεν θα κυνηγήσω τους φρουρούς που πρόδωσαν το εκλογικό σύστημα· θα τους δώσω μια ευκαιρία να αποδείξουν ότι είναι πιστοί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία και όχι σ'ένα διεφθαρμένο πρόσωπο σαν τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Αλλά, αν εντοπίσω περαιτέρω προδοτικές ενέργειες από μέρους τους, θα πρέπει να δράσω αναλόγως, φυσικά.

»Τώρα, εκείνο που με απασχολεί κυρίως, αγαπητοί συμπολίτες, είναι η προστασία της συνοικίας μας από τις δυνάμεις που εξωτερικά την απειλούν. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ήταν ανίκανος να την προστατέψει – και το απέδειξε. Αν δεν ήταν εδώ ο Βόρκεραμ-Βορ και οι μισθοφόροι του, ακόμα οι όχθες μας θα λεηλατούνταν από τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών.

»Αλλά, με την ήττα των κουρσάρων, δεν τελειώσαμε δυστυχώς. Κατά πάσα πιθανότητα, ήταν υποκινημένοι από τον Κάδμο Ανθοτέχνη, τον Αλυσοδομένο Ποιητή· και πολύ φοβάμαι πως ο Ανθοτέχνης πιθανώς τώρα να στραφεί εναντίον μας, με τους στρατούς του. Ο Βόρκεραμ-Βορ θα μας προφυλάξει από μια τέτοια επίθεση, αν όντως συμβεί – πράγμα που απεύχομαι. Θα κάνω το παν για να αποφευχθεί ο πόλεμος· σας το υπόσχομαι αυτό. Ωστόσο, οφείλουμε να είμαστε προετοιμασμένοι.»

Ο δημοσιογράφος τον ρώτησε πού βρισκόταν τώρα ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος. Ήταν φυλακισμένος;

«Βρίσκεται σε ασφαλές μέρος,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι, και δεν δέχτηκε να δώσει καμία άλλη εξήγηση, ούτε να κάνει κανένα άλλο σχόλιο. Είπε πως είχε πολλά να συζητήσει με τους συμμάχους του, πολλά κακά του Σημαδεμένου να διορθώσει, και *πάμπολλες* προετοιμασίες να κάνει για την υπεράσπιση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. «Είμαστε στην πιο δύσκολη περίοδο της Ιστορίας μας, αλλά θα φροντίσω να βγούμε με το κεφάλι ψηλά από την άλλη άκρη της σκοτεινής σήραγγας. Αυτό σάς το υπόσχομαι στην τιμή μου ως αριστοκράτη του Παλαιού Οίκου των Λάντι'θρελ.»

Ο Αλέξανδρος φρόντισε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος να κλειστεί σ'ένα υπόγειο μέρος. Τον πήγε εκεί μαζί με μερικούς από τους Εκλεκτούς και μόνο, ζητώντας από τον Βόρκεραμ τους πιο έμπιστους ανθρώπους του – αυτούς που θα υπόσχονταν να *μη* μιλήσουν και *όντως* δεν θα μιλούσαν. Ο Αλέξανδρος δεν εμπιστευόταν τους δικούς του πράκτορες, γιατί σίγουρα υπήρχαν προδότες ανάμεσά τους· πώς αλλιώς ο Σημαδεμένος θα είχε μάθει για τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας;

Ο Αρχικατάσκοπος είχε ήδη αρχίσει να έχει κάποιες πολύ συγκεκριμένες υποψίες για το ποιοι μπορεί να τον είχαν προδώσει· δεν ήταν και πολλοί αυτοί που γνώριζαν για τους κρυμμένους πλουτοκράτες με τις ψεύτικες ταυτότητες... Ωστόσο, ήθελε πρώτα να μιλήσει στον Σημαδεμένο, να δει τι θα είχε να του πει. Μπορεί και ν'αποδεικνυόταν συνεργάσιμος για να σώσει τη ζωή του...

Καθώς οι Εκλεκτοί τον έβαζαν στην υπόγεια φυλακή του, μεταφέροντάς τον εκεί λιπόθυμο, ο Γουίλιαμ ξύπνησε και φαινόταν τρομοκρατημένος. Ανασηκώθηκε απότομα επάνω στο φορείο που τον είχαν, φωνάζοντας, κοιτάζοντας ολόγυρα.

Ο Αλέξανδρος τον άρπαξε από τα λιγοστά γκριζα μαλλιά του. «Ηρεμίστε, *κύριε Πολιτάρχη*, όλα είναι υπό έλεγχο.»

«Προδότη!» έκανε, ξέπνοα, ο Γουίλιαμ. «Τι...; Πού είμαι; *Πού είμαι;*»

Ο Αλέξανδρος γέλασε κι άφησε απότομα τα μαλλιά του, σπρώχνοντας το κεφάλι του στο πλάι. «Προδότη'; *Εσύ* πρόδωσες *εμένα*, Γουίλιαμ, όχι εγώ εσένα.»

«Ψέματα! Δε θ'ακούω άλλο τα ψέματά σου!» Ο Σημαδεμένος σηκώθηκε από το φορείο, και οι Εκλεκτοί δεν τον εμπόδισαν (ήταν, άλλω-

στε, στο μέρος όπου ήθελαν να τον φέρουν), αλλά δεν είχε υπολογίσει το πόδι του που ήταν τραυματισμένο. Η Ολντράθα το είχε περιποιηθεί, βγάζοντας τη σφαίρα, όμως και πάλι το τραύμα πονούσε, και ο Γουίλιαμ, ξαφνιασμένος, παραπάτησε. «Ααα!»

«Πρόσεχε πώς βαδίζεις...» είπε ο Αλέξανδρος ατενίζοντάς τον με στενεμένα μάτια.

«Πού είμαι; Είμαι... φυλακισμένος;» Κοίταζε τους οπλισμένους Εκλεκτούς τριγύρω. «Θα με βρουν, Αλέξανδρε! Ό,τι κι αν έχεις κάνει, θα—»

«Τα σχέδιά σου τελείωσαν, Γουίλιαμ,» τον πληροφόρησε ο Πανιστόριος. «Ο Όρπεκαλ-Λάντι έχει τώρα την εξουσία.»

«Δεν έγιναν ακόμα εκλογές!»

«Ούτε και θα γίνουν.»

«Τι;»

«Γιατί ξαφνιάζεστε, κύριε *πρώην* Πολιτάρχη; Αυτό δεν είχατε κι εσείς κατά νου;»

«Επειδή είχα μπλέξει με προδότες σαν εσένα! Και καθάρματα σαν τον Όρπεκαλ-Λάντι!»

«Η Φρουρά σε βοήθησε να καταλύσεις το εκλογικό σύστημα, μα τον Κρόνο!»

«Και ποιος βοηθά τον Όρπεκαλ-Λάντι; Οι μισθοφόροι του;» Κοίταξε πάλι τους Εκλεκτούς.

«Και εγώ,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Δε με εκπλήσσει...»

«Ούτε και θα έπρεπε. Ανέκαθεν με ενδιέφερε το καλό της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και μόνο, Γουίλιαμ. Δεν ήμουν ποτέ *δικός σου*, προσωπικός Αρχικατάσκοπος. Είχες παρεξηγήσει τα πράγματα. Ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας υπηρετεί τη *συνοικία*.»

«Κι αυτά που έκανες υπηρετούν τη συνοικία, προδότη;» φώναξε ο Γουίλιαμ, και παραπάτησε ξανά. Έτριξε τα δόντια από τον πόνο. Κάθισε στην πρώτη πολυθρόνα που είδε, αγγίζοντας το τραυματισμένο πόδι του, που ήταν επιδεμένο μέσα από το σκισμένο παντελόνι του.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος.

«Το ότι έφερες εδώ τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας *χωρίς να με ρωτήσεις* υπηρετεί τη συνοικία;» φώναξε ο Γουίλιαμ.

«Θα σου έλεγα για τους εξόριστους. Είχαν ζητήσει τη βοήθειά μου και δεν-»

«Πότε θα μου το έλεγες; Όταν θα είχε περάσει η απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή; Ή όταν ο Ανθοτέχνης θα μας είχε κατακτήσει;»

«Ο Ανθοτέχνης δεν πρόκειται να πατήσει το πόδι του στη Β' Κατωρίγια. Θα φροντίσουμε γι' αυτό-»

«Εσύ και οι σύμμαχοί σου; Οι ξένοι μισθοφόροι και ο ελεεινός αριστοκράτης; Ο σφετεριστής;»

«Ο Όρπεκαλ-Λάντι έκανε μόνο ό,τι ήταν απαραίτητο.»

«Ναι, είμαι σίγουρος...» ρουθούνισε ο Γουίλιαμ.

«Ποιος με πρόδωσε;» τον ρώτησε ο Αλέξανδρος, αλλάζοντας απότομα θέμα. «Ποιος σου είπε για τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας; Ποιος σου είπε για τη σχέση μου με τη γραμματέα σου;»

Ο Γουίλιαμ τον ατένισε συνοφρυωμένος, με βαθιές ραβδώσεις να έχουν ξαφνικά παρουσιαστεί στο μέτωπό του.

«Ποιος;» φώναξε ο Αλέξανδρος, αρπάζοντάς τον από το πουκάμισο με το ένα χέρι. «Ποιος!» Τον τράνταξε, παρότι αισθανόταν το τράνταγμα να τραντάζει και τον ίδιο. Ακόμα το κεφάλι του πονούσε.

«Να αναρωτιέσαι, προδότη!»

Ο Αλέξανδρος ελευθέρωσε τον πρώην Πολιτάρχη. «Θέλεις να μείνεις ζωντανός, Γουίλιαμ; Θέλεις η γυναίκα σου, τα παιδιά σου, να μην υποφέρουν;»

Τα μάτια του Σημαδεμένου γούρλωσαν. «Δε θα τολμήσεις, καθαρχμα...»

«Σου φαίνομαι για άνθρωπος που δεν τολμά;»

«Κάθαρχμα!» γκάριξε ο Γουίλιαμ, κι έκανε να πεταχτεί όρθιος παρά το τραυματισμένο πόδι του.

Με μια απότομη σπρωξιά ο Αλέξανδρος τον έριξε πάλι πίσω στην πολυθρόνα. «Καθίστε, παρακαλώ, κύριε Πολιτάρχη· έχουμε πολλά να πούμε. Αλλά, για την ώρα, μόνο ένα πράγμα: Ποιος με πρόδωσε.» Ναι, θα το μάθαινε τώρα αυτό. Τώρα. Δε θα περίμενε. Η περιέργεια τον έτρωγε. Παράνοια δάγκωνε τις άκριες κάθε του σκέψης. Φοβόταν ότι μπορεί να πήγαινε στο σπίτι του και να έβρισκε βόμβες τοποθετημένες. Φοβόταν ότι, ακόμα κι αν δεν έβρισκε βόμβες, μπορεί να έπεφτε για ύπνο και κάποιος δολοφόνος να ερχόταν για να του σκίσει σιωπηλά τον λαιμό με καλοακονισμένο στιλέτο.

Ο Γουίλιαμ πήρε μια βαθιά ανάσα, ταραγμένος, τρέμοντας. «Θα σου πω, γαμώτο, αλλά... αλλά αν δεν με πιστέψεις θα... μην-»

«Αν μου πεις ψέματα θα το καταλάβω αμέσως· να είσαι σίγουρος γι' αυτό.»

«Δεν είναι ψέματα όσα θα σου πω!»

«Σ' ακούω.» Ο Αλέξανδρος σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος, περιμένοντας, αντικρίζοντας έντονα τον πρώην Πολιτάρχη.

Ο Γουίλιαμ καθάρισε νευρικά τον λαιμό του. «Μια γυναίκα,» είπε. «Δεν ξέρω πώς τη λένε. Εμφανίστηκε στο γραφείο μου χτες βραδύ. Μες στη νύχτα. Δεν ξέρω πώς μπήκε εκεί· δεν κατάλαβα, ούτε η ίδια δέχτηκε να μου εξηγήσει. Δεν μου είπε καν το όνομά της,» επανέλαβε, «δεν... Δεν ξέρω... Αλλά μου είπε για εσένα, Αλέξανδρε, και είχε και αποδείξεις. Φωτογραφίες, συγκεκριμένες διευθύνσεις και ονόματα. Για τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας-»

«Εμπιστευτήκες, δηλαδή, μια άγνωστη που είχε εισβάλει στο γραφείο σου;»

«Είχε αποδείξεις! Και έλεγε όντως αλήθεια, όπως αποκαλύφτηκε! Και με προειδοποίησε, επίσης, ότι το πρωί, όταν θα αιχμαλώτιζα το Πολιτικό Συμβούλιο, ο Βόρκεραμ-Βορ θα ερχόταν. Μου είπε να είμαι έτοιμος γι' αυτόν, να του έχω στήσει παγίδα στην είσοδο του Μεγάρου. Μου είπε ότι εσύ θα τον καλούσες!»

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. *Θα τρελαθούμε... Πώς είναι δυνατόν να το ήξερε; Ποια...;* «Πώς ήταν στην εμφάνιση αυτή η γυναίκα, Γουίλιαμ;»

Ο Γουίλιαμ αναστέναξε, ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να κυριαρχήσει πάνω στα νεύρα του. «Κοκκινόδερμη,» είπε. «Ξανθά μαλλιά, μακριά. Πράσινα μάτια – νομίζω. Στρογγυλωπό πρόσωπο. Αρκετά ψηλή. Αρκετά συμπαθητική· όμορφη. Και είχε... είχε κάτι η παρουσία της. Δεν ξέρω πώς να το πω... Ήταν... Ίσως απλά να ήμουν κουρασμένος, αλλά, αλλά έμοιαζε κάπως να είναι το *κέντρο του χώρου*.» Κούνησε το κεφάλι του, και μόρφασε, πονώντας μάλλον. «Πρέπει να ήμουν απλά κουρασμένος χτες βράδυ...»

Ο Αλέξανδρος τον άκουγε νιώθοντας ένα ρίγος να τον διατρέχει. *Η Κορίνα; Είναι δυνατόν να ήταν η Κορίνα;* Η Θυγατέρα της Πόλης είχε στραφεί εναντίον του; *Γιατί, μα τον Κρόνο;* Εκείνη είχε φέρει εδώ τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας! Εκείνη! *Τους έφερε εδώ για να τους χρη-*

σιμοποιήσει, αργότερα, εναντίον μου; Ο Αλέξανδρος αισθανόταν ζαλισμένος – και τώρα όχι από τα χτυπήματα στο κεφάλι του.

«Δεν σου είπε το όνομά της; Δεν σου είπε ούτε το μικρό της όνομα; Τίποτα;»

«Όχι.»

«Τι σου είπε για τον εαυτό της, γαμώτο; Πώς την εμπιστεύτηκες;»

Ο Γουίλιαμ κόμπιασε. «Δεν... Ήταν... Κοίτα, μου φάνηκε αξιόπιστη...»

«Σου φάνηκε αξιόπιστη... Μια άγνωστη...»

«Μου υποσχέθηκε ότι θα μιλούσαμε μετά. Αφού είχα αιχμαλωτίσει το Πολιτικό Συμβούλιο. Υπέθεσα ότι ανήκε σε κάποια μυστική υπηρεσία που θέλει να μας βοηθήσει... Να βοηθήσει τη Β' Κατωρίγια.»

Η Κορίνα ήταν. Δεν μπορεί να ήταν άλλη. Αλλά γιατί το έκανε αυτό; Γιατί; «Εκείνη σου ζήτησε να καταλύσεις το εκλογικό σύστημα;»

«Το είχα ήδη σχεδιάσει, Αλέξανδρε. Αλλά ο σκοπός μου δεν ήταν να καταλύσω το εκλογικό σύστημα. Ήταν να αδρανοποιήσω τον Όρπεκαλ-Λάντι και εσένα!»

«Θα αιχμαλωτίζεις, δηλαδή, το Πολιτικό Συμβούλιο ούτως ή άλλως;»

«Φυσικά. Όμως δεν περίμενα ότι θα ερχόταν ο Βόρκεραμ-Βορ... μέχρι που εκείνη η γυναίκα με προειδοποίησε. Οπότε και τον είχα υπόψη μου.»

«Αλλά απέτυχε, Γουίλιαμ. Απέτυχε,» είπε ο Αλέξανδρος εκδικητικά. «Και ο χειρότερός σου εφιάλτης έγινε πραγματικότητα–»

«Δεν θα–!»

«Θα τα ξαναπούμε. Δεν τελειώσαμε. Έχουμε πολλά να συζητήσουμε.»

Και, στρεφόμενος, ο Αλέξανδρος έφυγε από την υπόγεια φυλακή του Γουίλιαμ Σημαδεμένου. Οι Εκλεκτοί τον ακολούθησαν έξω, και εκείνος κλειδωσε την πόρτα με ενεργειακό κλειδί υψίστης ασφαλείας.

Η Κορίνα... Γιατί η Κορίνα μπλέχτηκε εδώ; Τι πρόβλημα έχει μαζί μου; Δεν έκανα τίποτα που να τη δυσαρεστήσω.

Εκτός αν δεν ήταν η Κορίνα...

Αλλά έτσι όπως την είχε περιγράψει ο Σημαδεμένος, μόνο αυτή ερχόταν στο μυαλό του Αλέξανδρου. Επιπλέον, η ιστορία ήταν τόσο εξωφρενική που ο Αρχικατάσκοπος δεν νόμιζε ότι ο πρώην Πολιτάρχης έλεγε ψέματα. Αν ήθελε να πει ψέματα, θα έβρισκε σίγουρα κάποιο πιστευτό ψέμα. Αυτό κανείς δεν θα το πίστευε.

Μονάχα όποιος γνωρίζει την Κορίνα θα τον πίστευε. Ο Αλέξανδρος αισθάνθηκε πάλι ένα ρίγος να τον διατρέχει. Δεν ήθελε νάχει κάποια σαν την Κορίνα εναντίον του. Μια Θυγατέρα της Πόλης... Ένα στοιχειακό της ίδιας της Ατέρμονης Πολιτείας...

Τι να έλεγε στον Βόρκεραμ-Βορ; Ό,τι κι αν του πω θα με νομίσει για τρελό, γαμώτο!

Η Νορέλτα-Βορ είχε μια πολύ τρομαχτική αίσθηση, καθώς το μεσημέρι είχε έρθει και το απόγευμα πλησίαζε. Βρισκόμενη στη βάση των μισθοφόρων μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ και τους άλλους, έτρεμε σαν κάτι να την είχε τρομοκρατήσει βαθιά. Η αναπνοή της ερχόταν κοφτή. Τα μάτια της δάκρυζαν, και τα σκούπιζε κάθε τόσο μ'ένα μαντήλι.

Τι μου συμβαίνει;

Βγαίνοντας σ'ένα μπαλκόνι της βάσης, κοιτάζοντας έξω, προς τα νότια, ήταν σίγουρη – *σίγουρη* – ότι από εκεί θα ερχόταν μια αφάνταστη καταστροφή που θα τράνταζε την Πόλη. Πανωλεθρία. Πολλοί θάνατοι. Η βάση των Εκλεκτών βρισκόταν λίγο πιο μακριά από τα όρια αυτής της καταστροφής, καταλάβαινε η Νορέλτα. Δεν κινδύνευε. Αλλά τόσοι άλλοι θα έχαναν τις ζωές τους. Και πώς μπορούσε εκείνη να το αποτρέψει; Πώς μπορούσε να το αποτρέψει;

Δεν είναι δυνατόν να είναι αλήθεια! Η Πόλη παίζει με το μυαλό μου! Η Νορέλτα νόμιζε ότι ένιωθε ξανά όπως τότε που είχε αναγεννηθεί, που είχε τρομάξει από την παρουσία της Πόλης γύρω της, που δεν ήξερε τι της γινόταν.

Τι έχω πάθει; Ταράχτηκα τόσο πολύ από την ξαφνική εμφάνιση της Κορίνας μες στο ελικόπτερο; Αποκλείεται! Η Νορέλτα-Βορ είχε περάσει κι από πιο δύσκολες καταστάσεις στη ζωή της. Είχε δει ένα σωρό παράξενα πράγματα ως Θυγατέρα της Πόλης – αν και, ομολογουμένως, όχι τόσα όσα η Μιράντα, φυσικά...

Καθώς στεκόταν στο μπαλκόνι, η Ολντράθα ήρθε δίπλα της, και η Νορέλτα, ξαφνιασμένη, είδε δάκρυα και στα δικά της μάτια. Δάκρυα που κυλούσαν σαν ποτάμια επάνω στα καφετόδερμα μάγουλά της.

«Νορέλτα...» Η φωνή της ήταν πνιχτή. «Αδελφή μου... Το αισθάνεσαι κι εσύ;»

Η Νορέλτα-Βορ συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας την έκπληκτη. «Το νιώθεις κι εσύ, Ολντράθα; Τη μεγάλη καταστροφή; Κάτι από τα νότια; Από εκεί;» Έδειξε αντίκρυ τους.

Η Ολντράθα ένευσε. «Ναι,» είπε σιγανά, σχεδόν άηχα.

Η Νορέλτα, μέχρι στιγμής, πίστευε ότι μόνο εκείνη το ένιωθε. Πίστευε ότι δεν μπορεί παρά να ήταν παραίσθηση. «Δεν είναι παραίσθηση, λοιπόν...»

«Δε νομίζω.»

«Τι είναι, Ολντράθα; Έχεις ξανανιώσει τέτοιο πράγμα; Εγώ ποτέ!»

«Ούτε εγώ. Αλλά...» Κόμπιασε.

Η Άνμα βγήκε στο μπαλκόνι. Δεν κυλούσαν δάκρυα στα δικά της μάγουλα, αλλά τα μάτια της ήταν στα όρια δακρύων – η Νορέλτα το έβλεπε ξεκάθαρα – και η όψη της ήταν ταραγμένη, σαν να βρισκόταν μέσα σε ζωντανό εφιάλτη. Κοίταξε ανάμεσα και πέρα από τις δύο Αδελφές της, προς τα νότια.

«Μια καταστροφή...» είπε η Ολντράθα. «Μια μεγάλη καταστροφή. Δεν ξέρω τι ακριβώς. Αλλά... θα πεθάνουν χιλιάδες...» Η φωνή της έτρεμε.

Η Νορέλτα ένιωσε τις τρίχες της να ορθώνονται περισσότερο απ'ότι ήταν ήδη ορθωμένες.

Η Άνμα στράφηκε απότομα στη γιατρό. «Το αισθάνεσαι κι εσύ, δηλαδή;»

«Φυσικά.»

Η Άνμα στράφηκε στη Νορέλτα.

«Ναι,» είπε εκείνη, «κι εγώ το αισθάνομαι.»

«Νόμιζα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μέμένα, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» παραδέχτηκε η Άνμα. «Νόμιζα ότι...»

«...ήταν παραίσθηση;»

«Προφανώς. Τι άλλο θα...; Είναι σαν νάχεις πάρει ναρκωτικά που δεν σου ταιριάζουν, γαμώτο! Δε μπορεί νάναι αληθινό, Αδελφές μου. Δεν μπορεί.»

«Αληθινό είναι,» είπε η Ολντράθα.

«Έλα τώρα, Ολντράθα! Τι καταστροφή να είναι αυτή; Ειδικά από τα νότια! Αν ήταν από τα βόρεια, θα έλεγα πως ο Αλυσοδεμένος Ποιητής αποφότισε να επι-»

«Δε μπορεί αυτό να το κάνει στρατός. Η καταστροφή δεν... δεν είναι τέτοια καταστροφή.»

Η Άνμα, συνοφρυωμένη, κοίταξε προς τα νότια. Αμίλητη. Με το λευκό-ροζ δέρμα της χλωμό. Ξεροκατάπιε.

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Βόρκεραμ,» είπε η Ολντράθα.

«Για να κάνει τι;» απόρησε η Άνμα.

«Δεν ξέρω, αλλά πρέπει να τον ειδοποιήσουμε.»

«Σ'το λέει η Πόλη;»

«Μου το λέει η λογική μου, Άνμα. Κάτι πολύ κακό θα συμβεί.»

Η Άνμα αναστέναξε. «Εντάξει. Πάμε να τον ειδοποιήσουμε.»

Τον βρήκαν στο δωμάτιό του, όπου είχε ξαπλώσει για να ξεκουραστεί ύστερα από τις κουβέντες με τον Όρπεκαλ-Λάντι και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Κοιμόταν και τον ξύπνησαν. Σηκώθηκε μουγκρίζοντας, τρίβοντας το πρόσωπό του, καθίζοντας στην άκρη του κρεβατιού, ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του κι ένα αμάνικο μπλουζάκι.

«Στον ύπνο σας με βλέπατε;» τις ρώτησε, απορώντας με τις εκφράσεις στα πρόσωπά τους. «Τι είναι;» είπε, παρατηρώντας πως δίσταζαν να μιλήσουν. «Μη με κοιτάτε σαν φάντασμα του Σκοτοδαίμονος!»

Του απάντησαν κι οι τρεις συγχρόνως. Η Νορέλτα: «Μια παράξενη αίσθηση...» Η Ολντράθα: «Μια τρομερή καταστροφή, Βόρκεραμ...» Η Άνμα: «Κάτι επικίνδυνο από τα νότια...»

Ο Βόρκεραμ-Βορ μόρφασε. «Τι ήταν αυτό που ήπιατε;» Διέτρεξε το χέρι του μέσα στα μαύρα μαλλιά του, τρίβοντας το κεφάλι του.

«Δεν ήπιαμε τίποτα!» έκανε απότομα η Άνμα. «Κάτι θα συμβεί στα νότια. Λίγο πιο νότια από τη βάση μας. Μια μεγάλη καταστροφή.»

«Τι καταστροφή;»

«Δεν ξέρουμε.» Η φωνή της Ολντράθα ήταν πνιχτή. «Αλλά άνθρωποι θα πεθάνουν, Βόρκεραμ...» Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. «Θα πεθάνουν. Μαζικά.»

«Βόμβα; Έκρηξη;»

«Κάτι... κάτι ακόμα χειρότερο.»

«Τι;»

«Δεν ξέρουμε,» επανέλαβε η Ολντράθα.

«Σας το λέει η Πόλη;»

«Το νιώθουμε,» εξήγησε η Νορέλτα. «Μέσα μας. Βαθιά μέσα μας. Είναι κάτι... που θα πληγώσει την ίδια τη Ρελκάμνια.»

Η Άνμα και η Ολντράθα αμέσως ένευσαν, κατανοώντας πλήρως αυτό που έλεγε η Αδελφή τους. Είχε ειπωθεί εκείνο που ενστικτωδώς καταλάβαιναν.

«Και τι μπορώ να κάνω εγώ;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Τι... τι, γενικά, μπορεί να γίνει;»

«Τίποτα,» είπε η Νορέλτα, νηφάλια. «Δε νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε τίποτα.»

«Δε βγάζετε κανένα νόημα, γαμώτο!» Ο Βόρκεραμ σηκώθηκε όρθιος. «Τι θα συμβεί; Κάποιου είδους φυσική καταστροφή; Σεισμός;»

Οι θυγατέρες αλληλοκοιτάχτηκαν, και κούνησαν κι οι τρεις το κεφάλι αρνητικά. «Κάτι χειρότερο από σεισμός,» είπε η Άνμα.

«Θα τρελαθούμε!» είπε ο Βόρκεραμ. Έπιασε το παντελόνι του από δίπλα και το φόρεσε. «Θα πέσει κάτι από τον ουρανό;»

«Σου είπαμε: δεν ξέρουμε,» τόνισε η Άνμα. «Το μόνο που ξέρουμε είναι αυτό που αισθανόμαστε: ότι μια τεράστια, τρομερή καταστροφή θα γίνει λίγο πιο νότια από εδώ. Κατά πάσα πιθανότητα, θα μπορούμε να τη δούμε από τη βάση.»

«Αν κάποιος από τους μισθοφόρους σου σκοπεύουν να πάνε νότια,» του είπε η Ολντράθα, «προειδοποίησέ τους να μην πάνε. Προειδοποίησέ τους όλους να μείνουν εδώ, κοντά στη βάση. Και στα βόρεια της Χτυπημένης.»

Ο Βόρκεραμ αναστέναξε. *Μέχρι στιγμής τις εμπιστεύομαι*, σκέφτηκε. *Πρέπει και τώρα να τις εμπιστευτώ, παρότι μοιάζει, γι'ακόμα μια φορά, να λένε τρέλες.* «Εντάξει,» συμφώνησε, «θα τους ειδοποιήσω. Αλλά πότε θα γίνει αυτή η καταστροφή;»

«Σύντομα,» αποκρίθηκε η Νορέλτα.

Και η Ολντράθα ένευσε, με δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπό της.

«Σύντομα,» είπε η Άνμα.

«Η Κορίνα;» τις ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ, και οι τρεις τους αλληλοκοιτάχτηκαν ξανά.

«Όχι,» είπε η Νορέλτα στρέφοντας πάλι το βλέμμα της στον ξάδελφό της, «αποκλείεται.»

Και η Άνμα κι η Ολντράθα δεν αμφισβήτησαν τα λόγια της. Δε νόμιζαν ότι μια από τις Αδελφές τους θα μπορούσε να προκαλέσει τέτοια

Κατωρίγιος Πόλεμος

καταστροφή. Ούτε ακόμα κι αυτή η Κορίνα με το αρχαίο φυλαχτό της.
Η ίδια η Πόλη θα τραυματιζόταν.

/56\

Ένα φαινόμενο που κανείς δεν έχει ξαναδεί τραντάζει τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, φέρνοντας τρομερή καταστροφή και χιλιάδες θανάτους, ενώ δύο θυγατέρες χάνονται και η μία βρίσκει τον εαυτό της παγιδευμένο.

Το απόγευμα της ημέρας που ο Όρπεκαλ-Λάντι πήρε την εξουσία, οι κάτοικοι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας έγιναν μάρτυρες ενός τρομαχτικού φαινομένου. Ενός φαινομένου που κανείς τους δεν είχε ξαναδεί. Ήταν ένα φαινόμενο σπάνιο, όχι μόνο στη διάσταση της Ρελκάμνια, αλλά και οπουδήποτε στο Γνωστό Σύμπαν και πέρα από αυτό.

Η περιοχή επίδρασής του ξεκινούσε από τα νοτιοδυτικά της Χτυπημένης, καταλάμβανε μεγάλο μέρος του νότιου τμήματός της, περνούσε από τη Μονότροπη καταλαμβάνοντας ολόκληρη τη νότια μεριά της, και έπιανε και το μεγαλύτερο τμήμα της Σωσμένης. Επίσης, απλωνόταν σε σχεδόν όλο το Έλασμα (εκτός από τη δυτική άκρη του), σε όλη την Τετράφωνη, και σε ένα μέρος της Φιλήκοης βγαίνοντας από τα νοτιοανατολικά σύνορα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Αυτή η περιοχή δεν ήταν καθόλου μικρή: περίπου εξήντα χιλιόμετρα από τα δυτικά ως τα ανατολικά, και περισσότερο από σαράντα χιλιόμετρα από τα βόρεια ως τα νότια.

Ο ουρανός από πάνω της φάνηκε να συγκρούεται με έναν άλλο ουρανό. Οι άνθρωποι που αγνάντευαν από μακριά δεν θα μπορούσαν ποτέ να περιγράψουν με απλά λόγια εκείνο που συνέβαινε: ήταν σαν ένα ημιδιαφανές χαρτί να έπεφτε πάνω σ'ένα άλλο ημιδιαφανές χαρτί, επικαλύπτοντάς το. Και ένα δυνατό φως φάνηκε από τη μια άκρη του ουρανού σ'εκείνη την περιοχή – ένας καινούργιος ήλιος είχε παρουσιαστεί! – ενώ από την αντικρινή άκρη του ουρανού ένα άλλο ουράνιο σώμα διακρίθηκε: στρογγυλό, γαλανό, και πολύ πιο αδύναμο.

Ταυτόχρονα με τις αλλαγές στο στερέωμα, έγιναν και αλλαγές στη γη – κι αυτές ήταν πραγματικά τρομερές. Γιατί εκεί φάνηκε ξεκάθαρα ότι η πραγματικότητα μιας άλλης διάστασης συγκρούονταν, κυριολεκτικά, με την πραγματικότητα της Ρελκάμνια. Τα ψηλά οικοδομήματα

και οι γέφυρες γκρεμίζονταν, οι δρόμοι διαλύονταν, τα πάντα χάνονταν μέσα σε σύννεφα καπνού και θολούρα, ενώ από την οικοδομημένη περιοχή βουνά ολόκληρα ξεπρόβαλλαν για να θρυμματιστούν, δάση έπεφταν σε σωρούς ξύλων και βλάστησης, μαζί με νερά και χώματα. Τα πάντα μετατρέπονταν σε μια μάζα από γη μέταλλα φυτά ξύλα νερά πέτρες... Χιλιάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν προτού καταλάβουν τι συνέβαινε. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και η Φενίλδα Καρντέρω, η εξόριστη Πολιτάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας, μαζί με τον σύζυγό της, τον Φρανκ, και τα παιδιά τους, τη Χριστίνα και τον Ελεσνόρο. Βρίσκονταν στο κρεμαστό διαμέρισμά τους στην Τετράφωνη όταν ο κόσμος τραντάχτηκε παντού γύρω τους και κάθε δωμάτιο του διαμερίσματος διαλύθηκε, παρασέρνοντάς τους σε μια καταιγίδα στροβιλιζόμενης ύλης.

Και η καταστροφή δεν έγινε μόνο στην επιφάνεια του εδάφους, αλλά και κάτω από το έδαφος. Ανάποδες πολυκατοικίες διαλύθηκαν, σήραγγες και υπόγειοι δρόμοι γκρεμίστηκαν. Κι άλλοι άνθρωποι σκοτώθηκαν, καθώς τα πάντα γέμιζαν χώμα και πέτρα και νερό και κρυστάλλους και βλάστηση από κάποια άλλη διάσταση.

Η Νορέλτα-Βορ, η Άνμα, και η Ολντράθα στέκονταν σ' ένα μπαλκόνι της βάσης των μισθοφόρων, βλέποντας το τρομαχτικό φαινόμενο που συνέβαινε μερικά χιλιόμετρα αντίκρυ τους, προς τα νότια. Κι οι τρεις αισθάνονταν τα σπλάχνα τους να έχουν αναποδογυρίσει. Διπλώθηκαν, βήχοντας, ξερνώντας, βογκώντας, κλαίγοντας.

Δεν ήταν μόνες τους στο μπαλκόνι· ήταν κι άλλοι εκεί, και βλέποντάς τες έτσι ταραχτήκαν. *Τι έχουν;* ρώτησε ένας Εκλεκτός. *Ηρεμήστε!* τους είπε μια μισθοφόρος της ομάδας της Ευμενίδας Νοράλνω. *Μην τρομάζετε· το κακό δεν φαίνεται ναρχεται προς τα εδώ.*

Ο Βόρκεραμ τύλιξε την Ολντράθα μες στα χέρια του, φέρνοντάς την στην αγκαλιά του. «Αυτό ήταν;» ψιθύρισε. «Αυτό ήταν; Μα τον Κρόνο...»

Η Ολντράθα ένευσε· ήταν το μόνο που μπορούσε να κάνει, καθώς έκλαιγε με λυγμούς. Αισθανόταν όλες τις ζωές που χάνονταν μέσα στην κοσμική καταστροφή. Και, συγχρόνως, αισθανόταν σαν ένα μέρος του εαυτού της, κάτι στο εσωτερικό του σώματός της, να είχε τραυματιστεί.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Ράλενταμπ. «Τι συμβαίνει, μα τα μούσια του Κρόνου;»

«Τι άλλαξε στον ουρανό;» είπε ο Δράστης.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας προσπαθούσε να συνεφέρει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Η πρώτη έβριζε και βλαστημούσε. Η δεύτερη έμοιαζε στα όρια της λιποθυμίας.

Οργή Κρόνου... ψιθύρισαν μερικοί. Οργή Κρόνου...

«Μη λέτε ανοησίες!» φώναξε η Φοριντέλα-Ράο. «Κάποιο όπλο είναι! Κάποιος χτυπά τη Β' Κατωρίγια!»

«...Όχι!» κατάφερε να κρώξει η Άνμα καθώς ορθωνόταν αναπνέοντας βαθιά, βήχοντας, κρατώντας την κοιλιά της και με τα δύο χέρια. Σκούπισε εμετό από τα χείλη της, με τον δεξή πήχη. «Δεν είναι όπλο. Είναι... είναι κάτι άλλο.»

Καθώς η καταστροφή έπαυε, καθώς δεν φαινόταν πλέον να γκρεμίζονται οικοδομήματα, ούτε μάζες ύλης να πετάγονται μέσα από την ίδια την πραγματικότητα, ο ουρανός επίσης γαλήνευε. Δεν έδινε την εντύπωση πως ήταν διπλός, αλλά ένας, όπως πάντα. Το δυνατό φως που θύμιζε δεύτερο ήλιο είχε μπει σε τροχιά που το οδηγούσε τώρα προς τον πραγματικό ήλιο της Ρελκάμνια, και το έκανε ένα μ'αυτόν, σαν να έλιωνε μέσα του. Το άλλο ουράνιο σώμα, στην αντικρινή μεριά της περιοχής επίδρασης του φαινομένου, εξαφανιζόταν, μοιάζοντας να καταπίνεται από τον ουρανό. Τα καινούργια σύννεφα είχαν ήδη μπλεχτεί με τα παλιά, και δεν υπήρχε πια καμία διαφορά μεταξύ τους.

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, κλονισμένος ως τα τρίσβαθα της ψυχής του, ενώ κρατούσε στην αγκαλιά του την Ολντράθα η οποία έκλαιγε γοερά επάνω στον ώμο του. «Δεν καταλαβαίνω... Γιατί ο Κρόνος μάς το έκανε αυτό;»

«Κάποιο όπλο ήταν, αρχηγέ· δεν ήταν ο Κρόνος,» είπε ο Μάικλ Παγοθραύστης. «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής-»

«Όχι!» πετάχτηκε πάλι η Άνμα. «Δεν ήταν όπλο. Σας το λέω: δεν ήταν όπλο.» Ανέπνεε πιο άνετα τώρα – και εκείνη και οι Αδελφές της. Το κακό είχε περάσει.

«Τι ήταν, τότε, Άνμα;» τη ρώτησε η Λητώ, μια Εκλεκτή. Όλοι τους είχαν καταλάβει ότι η Άνμα γνώριζε από όπλα. Γνώριζε πολλά για κάθε είδους όπλο. «Τι άλλο μπορεί να ήταν;»

Κατωρίγιος Πόλεμος

Η Θυγατέρα της Πόλης, όμως, κούνησε μόνο το κεφάλι, μην έχοντας απάντηση να δώσει.

Οι δύο Θυγατέρες στροβιλίζονταν μέσα στην καταιγίδα ολικής καταστροφής της Διπλωμένης Γης. Στροβιλίζονταν μέσα σε θυελλώδεις σκοτάδι, διακοπτόμενο κάθε τόσο από ενεργειακές λάμπειες...

Και μετά, το σκοτάδι τις τύλιξε.

Η Μιράντα έχασε την Εύνοια· το χέρι της Αδελφής της είχε γλιστρήσει από το δικό της. Ήθελε να φωνάξει, να ουρλιάξει, το όνομά της – *Εύνοια! Εύνοια! Εύνοια!* – μα μέσα στον χαλασμό δεν μπορούσε· και ήξερε πως ακόμα κι αν μπορούσε θα ήταν άσκοπο.

Αισθανόταν κομμάτια γης να χτυπάνε βίαια το σώμα της· αισθανόταν χώματα να τη λούζουν· αισθανόταν ενέργεια – πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης – να την τραντάζει. Και η Μιράντα φοβήθηκε ότι αυτό πιθανώς να ήταν το τέλος της, και το τέλος της Εύνοιας, και όλων των άλλων που τις είχαν ακολουθήσει πιστεύοντας ότι θα τους ελευθέρωναν από την ενδοδιάσταση...

Αλλά, μέσα από το χάος, η Μιράντα μπόρεσε να διακρίνει έναν δρόμο!

Η Πόλη!

Η Πόλη την καθοδηγούσε! Δεν την είχε εγκαταλείψει. Η Μιράντα γλιστρούσε πάνω στις πρωταρχικές ενέργειες καθώς χτυπιόταν από κομμάτια και θραύσματα ύλης, καθώς στροβιλιζόταν μες στο σκοτάδι.

Υστερα–

Η τρομερή θύελλα έπαψε. Ξαφνικά. Τελείως απρόσμενα.

Η Μιράντα εξακολουθούσε να βρίσκεται στο σκοτάδι, αλλά τώρα δεν παρασερνόταν· ήταν ακίνητη. Και άκουγε την αναπνοή της πολύ έντονη. Μύριζε τον ιδρώτα της, καθώς και χώμα και μέταλλα και άλλες ύλες και ουσίες.

Η Μιράντα έβηξε, νιώθοντας σκόνες στη μύτη και στο στόμα της. Υστερα: «Εύνοια;» φώναξε. «Εύνοια;... Εύνοια!»

Καμια απάντηση.

«Είσαι εδώ, Εύνοια; Μ'ακούς, Αδελφή μου;»

Τίποτα.

«Εύνοια!... EYNOIA!»

Τίποτα.

Δεν πρέπει να ήταν εδώ κοντά· πρέπει να είχε παρασυρθεί κάπου αλλού. Ή, αν ήταν κοντά, ήταν λιπόθυμη και δεν την άκουγε. Ή... νεκρή– Όχι! Αποκλείεται η Εύνοια να ήταν νεκρή! Δεν μπορεί να ήταν νεκρή, μα τον Κρόνο! Η Πόλη είχε καθοδηγήσει τη Μιράντα, άρα θα είχε καθοδηγήσει και την Εύνοια, σωστά; Θα την είχε σώσει. Θα την είχε σώσει.

Ηρέμησε, Μιράντα. Ηρέμησε, είπε στον εαυτό της η Μιράντα. Θα τη βρούμε. Θα τη βρούμε. Λογικά, τώρα πρέπει να είμαστε στη Ρελκάμνια. Ανοίξαμε τη Διπλωμένη Γη και έχουμε επιστρέψει... αλλά... Ω Κρόνε! Τι καταστροφή!... Αισθάνθηκε δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της, και κάτι να την πνίγει το οποίο δεν είχε καμια σχέση με τη σκόνη και τα χρώματα. Η Μιράντα πολύ φοβόταν ότι οι άλλοι που τις είχαν ακολουθήσει – ο Ζόραλεμ'σαρ, ο Άρνιλεκ, ο Στάνλεϊ, η Σειρήνα – θα ήταν όλοι νεκροί. Και η Γιάαμκα, η μεγάλη γάτα, το ίδιο. Τους οδήγησα στον θάνατό τους!

Μιράντα!... Μιράντα!... Τι ανόητη που είσαι, Μιράντα!... Τι ανόητη που είσαι!...

Και για κάποια ώρα έμεινε εκεί, ξαπλωμένη μες στο σκοτάδι, μες στα χρώματα και τις πέτρες, κλαίγοντας και θρηνώντας. Ύστερα, στο μυαλό της ήρθε πάλι η Εύνοια και σκέφτηκε ότι έπρεπε να τη βρει. Έπρεπε να τη σώσει αν κινδύνευε. Και έπρεπε κι η ίδια να βγει από εδώ όπου είχε βρεθεί, γιατί αντιλαμβανόταν ότι κάπου θαμμένη ήταν· δεν έβλεπε φως πουθενά.

Προσπάθησε να σηκωθεί–

–και κατάλαβε ότι κάτι είχε πλακώσει τα πόδια της.

Τα τράβηξε για να τα ελευθερώσει. Το δεξί ελευθερώθηκε, αλλά όχι και το αριστερό. Αυτό δεν μπορούσε να το βγάλει από τα συντρίμια που το ακινητοποιούσαν. Και μάλιστα, κρίνοντας από τον πόνο που αισθανόταν – που τώρα συνειδητοποιούσε ότι αισθανόταν – σκέφτηκε ότι μάλλον τα κόκαλα του ποδιού είχαν σπάσει, από το γόνατο και κάτω.

Η Μιράντα πήρε καθιστή θέση – και χτύπησε το κεφάλι της σε κάτι σκληρό. Μόρφασε μες στο σκοτάδι, μουγκρίζοντας. Πόσο στενός ήταν, γαμώτο, ο χώρος όπου είχε βρεθεί; *Γαμώτο!*

Θα έπρεπε να ευχαριστώ τον Κρόνο και την Πόλη που είμαι ζωντανή, θύμισε στον εαυτό της.

Προσπάθησε πάλι να τραβήξει το πόδι της, μα το βρήκε αδύνατο να το ελευθερώσει, και ούρλιαξε από τον έντονο πόνο.

Προσπάθησε να σπρώξει, με τα χέρια της, τα συντρίμια που παγίδευαν το πόδι. Όμως δεν γινόταν τίποτα. Ήταν μια συμπαγής, ακλόνητη μάζα.

Η Μιράντα έψαξε στα ρούχα της για τον ενεργειακό αναπτήρα της. Τον βρήκε, τον έβγαλε, και τον άναψε. Γύρω της είδε έναν στενό χώρο, όπως υποψιαζόταν. Έναν χώρο γεμάτο πέτρες, χρώματα, μέταλλα, γυαλιά. Πίσω της κάτι σαν σήραγγα υπήρχε: ίσως να οδηγούσε κάπου. Ή ίσως να μην οδηγούσε πουθενά. Ίσως η Μιράντα να ήταν αποκλεισμένη εδώ.

Κοίταξε τα συντρίμια που πλάκωναν το αριστερό της πόδι. Δε νόμιζε ότι υπήρχε κανένα αδύναμο σημείο που μπορούσε να σπρώξει για να τα παραμερίσει. Ήταν ένα με τον τοίχο που είχε δημιουργηθεί από την μάζα ύλης.

Η Μιράντα άφησε τον αναπτήρα να σβήσει και ξάπλωσε ανάσκελα, αναστενάζοντας. Ξανά σε παγίδα... σκέφτηκε, απεγνωσμένη. Όπως τότε που την είχε φυλακίσει η Κορίνα σ'εκείνη την υπόγεια αποθήκη. Όπως τότε που είχε βρεθεί κλεισμένη σ'ένα κιβώτιο στον πυθμένα της θάλασσας... Όχι! Όχι πάλι! Δεν ήθελε πάλι να ρίξει το σώμα της σε κατάσταση στάσης, ελπίζοντας πως, ύστερα από χρόνια, κάποιος θα την έβρισκε. Δεν ήξερε καν αν θα τα κατάφερνε τούτη τη φορά. Ανησυχούσε πολύ για την Εύνοια: αισθανόταν ενοχές για όλους όσους είχαν χάσει τη ζωή τους εξαιτίας της και το παγιδευμένο πόδι της πονούσε φριχτά.

«Βοήθεια!» φώναξε η Μιράντα.

«Βοήθεια!» ούρλιαξε. «ΒΟΗΘΕΙΑ!»

Αλλά, μέσα στο σκοτάδι, κάτω από τη βαριά μάζα ύλης, κανείς δεν έμοιαζε να την ακούει...